TRUYỆN ĐƯỢC EDIT TẠI DIỄN ĐÀN CUNG QUẢNG HẰNG

May mắn gặp lại khi chưa gả

Thị Kim

Editor: Quýt Đường

Mục lục

Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27
Chương 28
Chương 29

https://thuviensach.vn

Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56

https://thuviensach.vn

MAY MẮN GẶP LẠI KHI CHƯA GẢ

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Tiết tử

Một thầy tướng số vừa nhìn thấy một cậu bé khoẻ mạnh kháu khỉnh, lập tức kích động nhào tới.

"Ai nha, dung mạo của tiểu công tử thật sự như rồng như phượng mà, tướng mạo bất phàm. Lão phu xem tướng nhiều năm như vậy, lần đầu tiên trong đời mới nhìn thấy một cậu bé có khí chất tôn quý như thế, tiểu công tử, cho ta xin ngày sinh tháng đẻ của cậu đi?"

Tiểu nam hài trắng ngần nhìn thầy tướng số một cái, sau đó quay đầu lại gọi người mẹ.

Một nữ tử tuổi còn trẻ đứng sau lưng cậu bé, mỉm cười dịu dàng.

Dáng người nàng tha thướt, mi mày như vẽ, thướt tha đứng dưới ánh nắng xuân tươi đẹp, giống đóa hoa sen chớm nở sau cơn mưa rào

Đột nhiên nàng thu lại nụ cười, miệng hùm gan sứa đối đáp với thầy tướng số kia: "Trở về nói với chủ nhân nhà ngươi, đây là con của ta, đừng có hao tâm tổn trí suy nghĩ biện pháp tìm hiểu ngày sinh của thằng bé." Nói xong, liền kéo đứa bé bỏ đi.

Một đoá hoa sen yểu điệu bỗng chốc hóa thành loại ớt chỉ thiên cay chết người, vụn ớt văng lên gương mặt thầy tướng số.

https://thuviensach.vn

"Ti Điềm, một mình nàng làm thế nào sinh ra được nhi tử, ta thật sự rất muốn biết."

Nàng thường ngày vốn rất bình tĩnh, nhưng hôm nay bàn tay đang nắm tiểu hài tử bỗng nhiên run lên.

Hắn rốt cuộc vẫn tìm tới đây....

Cảnh xuân tháng ba đẹp như tranh vẽ, vào một ngày đẹp trời ở dưới chân núi Lan Chu là hình ảnh một phiến dây leo hoa tử vi đang vịn vào một chiếc giá đỡ, cảnh đẹp này thật làm cho người ta vui vẻ thoải mái.

Thế nhưng, trong cảnh xuân hoà thuận vui vẻ ấy, Ti Điềm lại cảm thấy dường như có một dòng khí lạnh len lỏi vào lòng bàn chân nàng.

Đứng trên dốc núi Lan Chu hiểm trở, dõi mắt trông về phía xa, từng dãy núi non trùng trùng điệp điệp, mây mù lượn quanh ngọn núi giống như đang khoác trên vai một tấm áo tơ lụa bay lên bầu trời. Thềm đá trước mắt cao vun vút, giống như một dãy cầu thang vươn thẳng tới trời cao, khí thế mạnh mẽ như muốn xuyên qua màn mây xanh. Thang đá không biết có bao nhiêu bậc, cho dù chưa có trèo lên những bậc thang ấy, chỉ đứng nhìn từ xa thôi nhưng cũng đã làm cho người ta thấy sợ hãi. Lên đến bậc đá cuối cùng, từ trong mây mù mờ ảo, mới mơ hồ thấy được một tấm cửa đá trên đỉnh núi.

Nàng ngửa đầu hít sâu một hơi, cố gắng nâng bước chân lên.

Ở những bậc thang cuối cùng, nàng phải dùng cả tay lẫn chân, ruột gan như muốn đứt ra từng khúc, đầu óc choáng váng. Bò lên đến bậc thang cuối cùng, cả người nàng như bị bại liệt, trước mắt là những ngôi sao màu vàng khẽ động, nàng nằm rạp trên mặt đất thở dốc một hồi mới ngẩng đầu lên.

https://thuviensach.vn

Ánh sáng xinh đẹp xuyên qua đỉnh núi đầy mây mù, bởi vì dựa vào dãy núi, cánh cửa được khắc ba chữ to "Thất Thế Môn" càng làm nổi bật lên sự hùng vĩ của núi non nơi đây, lực đạo khắc kiểu chữ thảo này mạnh mẽ như xuyên thấu trời xanh.

Nghỉ ngơi một lát, cảm thấy hơi thở ổn định lại nàng mới sửa sang lại quần áo đứng lên. Một cơn gió lướt nhẹ qua mặt nàng, thổi lên ống tay áo nàng tựa như chim bay vỗ cánh, đứng trong gió rỉa lông.

Cánh cửa được bao bọc bởi một tấm da thô, dày và đen xỉn, giống như màu sắt, nàng hơi chần chừ một chút, nhưng vẫn nhẹ nhàng bước vào bên trong.

Bên trong cánh cửa, gió thổi mát cổ tay áo, không khí trong lành, trong đình viện rộng lớn là mấy cây tùng bách và bồ đề cao to. Cành lá sum xuê, một màu xanh đậm như muốn nhuộm màu y phục. Gió núi làm vang lên từng tiếng thông reo, làm cho tâm hồn trở nên yên tĩnh đến kì lạ. Ngày thường bôn ba vất vả, cả người nàng chỉ có mệt mỏi cùng lo lắng, nàng đã rất lâu không có bình yên thư thái như bây giờ, gió mát đã tẩy sạch đi lớp bụi đường.

Nếu như không phải trong đình viện có người nhẹ giọng nói chuyện, nàng có thể đã hiểu lầm đây là một cái động dành cho người tu tiên.

Trong đình viện phía bên phải gốc bồ đề là một người ngồi trên ghế dựa bằng trúc đang hạ lệnh cho cấp dưới. Một thiếu niên mười tám mười chín tuổi, khí khái hào hùng, tuấn lãng như mây, như ánh mặt trời trên biển, gác chân nửa nằm nửa ngồi, có vẻ là người bướng bỉnh, không chịu gò bó.

Vây quanh hắn là mấy thiếu nữ trẻ tuổi, một cảnh xuân oanh oanh yến yến, tựa như nhánh hồng hạnh đầu cành khao khát tình yêu.

"Đại ca, huynh châm chước cho chúng muội nha! chúng muội vất vả lắm rồi mà."

https://thuviensach.vn

"Đúng vậy đó, đại ca tốt nhất mà."

Hắn dường như không nghe thấy những âm thanh dịu dàng bên cạnh, mí mắt cũng không thèm nhấc lên, chỉ lười biếng vuốt ve thanh chủy thủ sắc bén trong tay. Lưỡi dao chủy thủ mỏng như cánh ve, thỉnh thoảng phát ra tia sáng, lóe lên khuôn mặt tuấn mỹ của hắn.

Đột nhiên, chân mày hắn nhăn lại, cười cười với một người thiếu nữ trong đó, sau đó kề sát vào bên tai nàng nói câu gì, người thiếu nữ kia sau khi nghe xong sắc mặt đỏ bừng, liền đứng dậy rời đi.

Ba thiếu nữ còn lại giống như chim nhỏ đang bay bị kinh sợ, 'Phịch' một tiếng, toàn bộ tản ra!

Hắn cầm chủy thủ đắc ý mím môi cười cười, nụ cười rạng rỡ vô cùng, giống như sau cơn mưa trời lại sáng, một bầu trời trong xanh sáng tỏ.

Hắn lại nói gì đó? Nàng ta sửng sốt nhìn hắn, vừa hiếu kỳ vừa khâm phục, rõ ràng chỉ là cười cười nói nói, vậy mà làm cho quân địch tro tàn thành mây khói.

Một làn gió thơm thổi qua bên người, bốn thiếu nữ sắc mặt ửng đỏ, vội vàng rời đi.

Trong đình viện lập tức yên tĩnh lại, chỉ còn lại có nàng. Hắn giương mắt đánh giá, nét mặt lười biếng, như không để ý tới.

Dám ngồi càn rỡ ở chỗ này, nhất định là nhân vật quan trọng của Thất Thế Môn. Nàng vội vàng mỉm cười với hắn, khóe môi cử động một cái mới phát hiện vừa mệt vừa đói, cánh môi dường như bị hồ dán dính lại, vừa chát vừa khô.

Hắn chớp chớp mày kiếm, nâng cái cằm lên hỏi: "Ngươi là ai?"

https://thuviensach.vn

Nàng vội vàng thi lễ: "Ta là Ti Điềm, muốn tới đây bái sư, nghe nói Thất Thế Môn muốn nhận đệ tử."

Hắn híp mắt lại, tuỳ tiện quan sát nàng hai cái, hỏi: "Có biết lý thuyết y học cơ bản không?"

Nàng vội vàng gật đầu, thật ra thì trong lòng thấp thỏm không yên, không biết "cơ bản" này là cơ bản đến trình độ nào mới có thể chấp nhận được. Thật ra nàng cũng nhận biết được một ít dược liệu đơn giản, đại khái chỉ biết chút ít dược tính mà thôi, sao nàng lại can đảm như vậy chứ.

Hắn "A" rồi một tiếng, nói: "Hình như ngươi không được khỏe mạnh cho lắm, môn chủ nói, người nào đi một đường đến cái thềm đá này mà không nghỉ ngơi mới có thể vào gặp người. Nhưng ta thấy ngươi nằm rạp trên mặt đất thở hổn hển hơn nửa ngày mới bò đến nha."

Nói xong, hắn không thèm đếm xỉa tới nàng, mà cầm thanh chủy thủ ngồi gọt móng tay.

‘Nằm sấp’, ‘Thở gấp’, ‘Bò’ ba chữ này làm cho nàng kìm lòng không được mà nghĩ đến chú chó nhỏ trắng trắng tròn tròn trước đây của nhà mình. Nàng có chút ngượng ngùng, không nghĩ tới khi nàng nhếch nhác ở bên ngoài cánh cửa bị hắn nhìn thấy. Thế nhưng lúc này đây nàng không có chút sức lực nào để ngượng ngùng hay xấu hổ, nàng cố hết sức nói: "Ta nghỉ ngơi một lát là bởi vì buổi sáng ta chưa ăn cơm. Thân thể ta rất khoẻ mạnh, xin đại ca cho ta một cơ hội." Nói xong, nàng đứng thẳng lưng lên.

Hắn nhướng mắt lên liếc nhìn thân thể nhỏ nhắn của nàng, khinh thường rủ mắt xuống tiếp tục gọt móng tay. Vòng eo nàng như một cành liễu mỏng manh, rõ ràng không có sức thuyết phục cho cái từ "khoẻ mạnh" kia chút nào, còn cách rất xa so với tiêu chuẩn bình thường.

Thanh chủy thủ trong tay hắn khắc bức họa “Sao Bắc Đẩu”*, bảy ngôi sao trong bức họa này sử dụng đá quý cùng ngọc bích viền quanh, còn mỗi

https://thuviensach.vn

ngôi sao thì được làm từ một khối mỹ ngọc thượng hạng Dương Chi. Không cần nói đến thanh chủy thủ này có phải được chế tạo từ thép Huyền Thiết hay không? Chỉ cần dựa vào bảy ngôi sao kia đã có giá trị liên thành.

* Sao Bắc Đẩu : tên đầy đủ là Bắc Đẩu thất tinh. là một mảng sao gồm bảy ngôi sao trong chòm sao Đại Hùng.

Mảng các ngôi sao này tạo nên hình ảnh giống cái đấu (đẩu) hay cái gàu sòng hoặc cái xoong và nằm ở hướng bắc vì vậy một số nước gọi nó là sao Bắc Đẩu.

Hắn giơ tay lên, đón lấy ánh nắng rồi nhìn một chút, dường như rất hài lòng

Ánh mặt trời xuyên qua giữa ngón tay hắn, ngón tay của hắn thon dài cứng cáp, nàng nhìn vào lòng bàn tay, chỉ có các đốt ngón tay ngón trỏ mới thấy được vết chai rõ ràng, so với vùng da thịt mịn màng chung quanh quả thật có sự tương phản lớn.

Hắn thuận tay cắm chủy thủ vào trong ủng da, híp mắt, không để ý hỏi: "Ngươi năm nay bao nhiêu tuổi rồi?"

Nàng ngập ngừng một chút, nói: "Mười sáu."

"Mười sáu? Quá lớn."

Nàng vội vàng sửa lại: "Thật ra là mười lăm, vẫn chưa tới sinh nhật mười sáu tuổi."

Thiết Ngưu ca ca, hàng xóm sát vách nhà nàng học nghề ở một cửa hàng thợ rèn, hắn nói không ai muốn nhận đồ đệ nhỏ tuổi cả, bởi vì không có sức lực, cho nên hắn cố ý nói láo thêm một tuổi, ai ngờ lợn lành chữa thành lợn què, người ta lại chê hắn lớn tuổi.

https://thuviensach.vn

Hắn nhíu nhíu mày, nói: "Mười lăm cũng lớn quá."

Nàng vội vàng sửa lại: "Mười lăm tháng chạp mới tới sinh nhật ta, thật ra thì ta đã hơn mười bốn tuổi rồi." Nói xong, nàng bắt đầu bối rối, nếu hắn lại chê nàng lớn, chẳng lẽ muốn nàng nói mình mới mười ba tuổi? Nhưng nàng đã mười bốn tuổi ba tháng rồi, làm sao mở miệng nói mười ba tuổi được chứ.

Mới có nghĩ như vậy thôi mà mặt nàng đã đỏ lên rồi.

Ánh mắt hắn lạnh thấu xương nhìn thẳng vào nàng, quát lớn: "Suy cho cùng cũng hơn mười tuổi?" Hắn vốn khí khái hào hùng bức người, lại quát lớn tiếng như vậy, càng thêm thô bạo hung ác, giống như con báo săn bỗng nhiên nhảy ra khỏi bụi cỏ.

Nàng rụt rụt thân thể, sợ hãi nhìn hắn, nhỏ giọng nói: "Mười, mười bốn."

Hắn hừ một tiếng: "Mười bốn, quá nhỏ."

Nàng ủy khuất nhìn hắn, không biết rốt cuộc hắn muốn bao nhiêu, mười lăm mươi sáu thì quá lớn, mười bốn lại quá nhỏ. Hóa ra là cố tình làm khó dễ nàng sao? Nàng thấp giọng năn nỉ: "Đại ca xin thương xót, cho ta đi gặp môn chủ nha."

Hắn lắc đầu: "Ta là đệ tử của Thất Thế Môn, chỗ ta ngươi còn chưa qua được, còn muốn đi gặp môn chủ sao? Môn chủ chính là để cho ta ở chỗ này quan sát các ngươi lên núi, những người nghỉ ngơi khi leo bậc thang đều không được chấp nhận."

Hắn là đệ tử Thất Thế Môn? Nàng vội vàng khẩn cầu: "Sư huynh, huynh có thể xem như không nhìn thấy không."

https://thuviensach.vn

Hắn đứng lên, chắp tay đi tới, lúc bước đi vạt áo khẽ đung đưa, trầm ổn tiêu sái. Trên bộ trường sam thêu lên một áng mây xanh, lúc này đây trông hắn rất hiền lành lương thiện. Thế nhưng trong mắt hắn lại mang theo kiêu ngạo, làm cho người ta cảm thấy khó có thể gần gũi.

Hắn đứng ở trước mặt nàng, ôm cánh tay nhìn nàng, vóc dáng nàng nhỏ nhắn xinh xắn, miễn cưỡng đến đầu vai hắn, cho nên ánh mắt của hắn có chút hứng thú nhìn từ trên cao xuống.

Nàng thấp thỏm chờ đợi lòng nhân từ của hắn, châm chước, châm chước.

Hắn đột nhiên mím môi cười cười: "Ngươi hôn ta một cái, ta coi như không nhìn thấy, dẫn ngươi đi gặp môn chủ."

Cái gì? Nàng hoảng sợ nhìn hắn! khuôn mặt nàng đỏ bừng, tim đập như sấm. Ban ngày ban mặt, ban ngày ban mặt, hắn lại có thể đưa ra một yêu cầu phi lễ như vậy!

Hắn lại không hề thoái chí, dường như yêu cầu này là đạo lý hiển nhiên, hợp tình hợp lý. Trong đôi mắt xinh đẹp mang theo vẻ bỡn cợt cùng trêu chọc, trên mặt còn làm ra vẻ mình mới là người bị ủy khuất!

Thân hình hắn cao lớn, đứng ở trước mặt nàng, nàng vốn là ngửa đầu lên nhìn hắn, giờ phút này lại cúi đầu thấp xuống, thấp đến không thể lại thấp hơn, lỗ tai cũng bắt đầu nóng lên.

Hắn không hề cảm thấy bất ngờ trước phản ứng của nàng, tự nhiên mất hết hứng thú, miễn cưỡng đuổi nàng đi: "Tiểu nha đầu, trở về đi."

Thấy quần áo màu xanh dưới mi mắt khẽ động, nàng vội ngẩng đầu nói: "Ta, ta bằng lòng." Yêu cầu của hắn làm cho nàng hoàn toàn bất ngờ, ngượng ngùng, lúng túng. Thế nhưng, nàng không thể không đồng ý yêu cầu của hắn.

https://thuviensach.vn

Đuôi lông mày hắn nhướng lên, bước chân ngừng lại. Hắn quay đầu lại, nhẹ nhàng cười cười tựa như khiêu khích.

Nàng tiến lên một bước đứng trước mặt của hắn. Trên người hắn có khí tức nam tử tươi mát như rượu Khải Phong Chi tỏa hương trong gió, mùi rượu như hòa vào toàn bộ bầu không khí trước mặt nàng. Trong lòng nàng giống như có một thanh Hoa Cổ vội vàng gõ nhịp trống*, tiếng trống dồn dập đến nỗi làm rối loạn hô hấp của nàng.

*Hoa Cổ: điệu múa dân gian, một nam một nữ, một người gõ thanh la, một người gõ trống cùng múa.

Ánh mắt của hắn ẩn chứa sự bỡn cợt và khiêu khích, rõ ràng đang đánh cuộc là nàng không dám.

Nàng nhón chân lên hôn hắn một cái. Đáng tiếc, hắn quá cao, cho nên nàng hôn trúng ngay cái cổ của hắn.

Như vậy có được tính không đây?

Cùng lắm chỉ như chuồn chuồn lướt qua, nàng đã xấu hổ đến nỗi trước mắt tối sầm. Lần đầu tiên hôn một người nam nhân, lại rơi tình trạng này. Được rồi, coi như là hôn chú chó nhỏ trắng trắng tròn tròn ở nhà mình đi.

Hắn giống như sợ nhột, bị môi nàng đụng một cái, lập tức rụt cổ lại, lui về phía sau một bước, sau đó dùng tay sờ lên cổ, nói: "Đi theo ta."

Nàng không dám nhìn nét mặt của hắn, cảm giác mặt mình nóng như bị thiêu cháy, trong lòng thì vô cùng hoảng sợ.

Nếu quả thật có thể đi vào Thất Thế Môn, vị sư huynh này, thật sự là rất, rất khó ở chung.

https://thuviensach.vn

MAY MẮN GẶP LẠI KHI CHƯA GẢ

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Đi theo hắn ra phía sau đình viện, đi qua tầng tầng lớp lớp sân nhỏ, rồi đi qua một loạt cánh cửa, càng đi sâu vào bên trong càng tĩnh mịch. Chỉ có tiếng chim hót cùng tiếng thông reo điểm xuyết cho bầu trời mênh mông trống trải này.

Bước vào một cánh cổng lớn màu đỏ thẫm, đình viện phía sau bức tường phù điêu (tường xây làm bình phong ở cổng) trang nhã, gọn gàng sạch sẽ. Phía đông trồng một khóm trúc trúc cao vút, bên dưới khóm trúc là mấy bụi cỏ bồng (Cỏ bồng. Mùa thu thì chết khô, gió thổi bay tung gọi là phi bồng) xinh xắn đón xuân, một màu xanh biếc gầy yếu kiên cường làm tôn lên màu vàng nhạt mềm mại đáng yêu, một sự tao nhã lịch sự, thanh tú đẹp đẽ nói không nên lời.

Trên cánh cửa đại sảnh treo một tấm hoành phi màu đen mạ vàng, trên đó viết hai chữ hành thư* ‘Tu lư’. Hắn ngừng bước chân trước một gian phòng phía đông, nói: "Vào đi, môn chủ ở bên trong."

*Hành thư: một kiểu viết chữ Hán gần giống chữ Thảo.

Ti Điềm "Vâng" một tiếng, đồng thời trấn an lại tinh thần bất an của mình một chút, mới nhẹ nhàng đi vào.

Gian phòng rất lớn, trang hoàng theo phong cách cổ xưa, dường như có thể nghe thấy được mùi vị năm tháng đọng lại nơi đây. Mỗi một món đồ vật đều đẹp đẽ quý giá, nếu như không phải nàng đã từng sống trong cảnh giàu sang, e rằng nàng hoàn toàn không thể nhìn ra sự sang trọng cùng xa hoa nơi đây, bên trong có thể nói là bất hiển sơn bất lộ thủy*. Phía bên phải

https://thuviensach.vn

là một tường sách gọn gàng sạch sẽ.Trong phòng, sách vở cùng mực đen nhàn nhạt ngân nga, chỉ có gió núi hòa cùng mùi vị của lá trúc xanh lại nhẹ nhàng khoan khoái đến thế, một sự thư thái, bình yên nói không nên lời.

*Không đụng ta thì không biết hàng.

Phía trước tấm bình phong tinh xảo được làm từ tám phiến thủy tinh là một chiếc ghế gỗ tử đàn, một vị nam nhân khoảng ba mươi tuổi đang cầm một quyển sách, dường như không biết nàng đi vào, ánh mắt căn bản không hề rời khỏi quyển sách để nhìn nàng một cái.

Hắn mi dài môi mỏng, nghiêm trang đoan chính. Cả người mặc quần áo màu đen, trên đầu cài một cây trâm bằng gỗ, trang phục cực kỳ đơn giản nhưng lại toát lên một sự uy nghiêm lẫm liệt, tịch mịch trầm tĩnh giống như cây tùng cây bách sừng sững cao lớn.

Hắn chính là môn chủ Thiệu Bồi của Thất Thế Môn? Nàng cho rằng sẽ là một vị lão giả, không nghĩ tới hắn trẻ tuổi như vậy.

Nàng không dám tùy tiện lên tiếng quấy rầy, im lặng đứng ở trước cửa cách hắn ba thước, thấp thỏm chờ hắn đặt câu hỏi.

Chiếc đồng hồ cát ở góc phòng cho thấy thời gian vô thanh vô tức đã trôi qua, chân của nàng bắt đầu nhũn ra, ánh nắng lờ mờ xuyên qua cửa sổ nhỏ, từng bước, từng bước xuyên qua, từ phiến thủy tinh đầu tiên chậm rãi di chuyển đến phiến thủy tinh thứ ba của bình phong, hắn vẫn đọc sách như cũ, giống như không biết đến sự tồn tại của nàng.

Đột nhiên, bụng của nàng cô lỗ một tiếng! Mặt của nàng bắt đầu nóng lên, xấu hổ đến nỗi muốn chui xuống đất.

Rốt cuộc hắn cũng để sách xuống, ngẩng đầu lên.

https://thuviensach.vn

"Vì sao ngươi muốn gia nhập vào Thất Thế Môn?" Thanh âm của hắn giống như từ trong sơn cốc truyền đến, ẩn giấu âm thanh gào thét vang vọng, lại có khả năng thu hút lòng người, làm cho người ta kìm lòng không đậu mà hoảng sợ.

Nàng vội nói: "Ta, ta nghe nói đệ tử Thất Thế Môn mỗi tháng được nhận mười lượng bạc."

Hắn dường như có chút không vui, chau mày lại hừ một tiếng.

Nàng có chút xấu hổ, lý do mình đến Thất Thế Môn quả thực là không thể nói ra mà. Thế nhưng đây là suy nghĩ chân thật của nàng. Trước đây, một lượng bạc chỉ đủ cho nàng ăn một bữa cơm, thế nhưng bây giờ, nàng gần như có thể ăn trong hai ba tháng. Mười lượng bạc là một số tiền lớn đối với nàng.

Nàng cúi đầu, mặt bắt đầu đỏ lên. Nàng nói như vậy, hắn nhất định cho rằng nàng là một người tham tiền.

"Ngươi tên là gì?"

"Ti Điềm."

Hắn nhìn nàng, nói: "Gia nhập vào Thất Thế Môn, sau khi học thành tài yêu cầu phải làm việc cho Thất Thế Môn ba năm. Ngày ngươi học thành tài, ta sẽ mua ngươi ba năm thời gian với giá một ngàn lượng bạc trắng. Trong ba năm này, ngươi phải làm theo mệnh lệnh của Thất Thế Môn. Nhưng mà ngươi yên tâm, Thất Thế Môn không phải là bàng môn tà đạo hay tà phái Ma giáo, ngươi không phải đi giết người phóng hỏa. Ba năm sau, đi hay ở là do ngươi quyết định, ngươi có đồng ý không?" Vẻ mặt của hắn hờ hững, lúc nói chuyện ánh mắt hắn không một chút dao động, giống như là đang nói đến chuyện ăn uống ngủ nghỉ.

https://thuviensach.vn

Làm theo mệnh lệnh? Trong thời gian ba năm? Ngàn lượng bạc trắng? Trong đầu nàng không ngừng suy nghĩ về mấy từ này, nàng không phải là đại tiểu thư, không có nghề nghiệp, không có chỗ ở, không có người để dựa vào, thật sự nàng không có con đường nào để chọn hết. Cho nên, nàng không chút do dự lập tức trả lời: "Ta đồng ý." Thật ra thì không có lựa chọn, không có đường lui cũng là chuyện tốt, sẽ làm cho người ta dứt khoát, gọn gàng, linh hoạt, dũng cảm tiến lên phía trước.

Hắn mím môi nhìn nàng chằm chằm, ánh mắt sắc bén như đao, dường như tất cả bí mật đều không thể nào che giấu dưới ánh mắt của hắn.

Nàng cúi đầu lo lắng không yên, không dám nhìn hắn, trong lòng tràn đầy lo lắng cùng lo nghĩ, rốt cuộc thì hắn có đồng ý giữ nàng lại hay không?

Sự im lặng làm cho nàng cảm thấy vô cùng sốt ruột, bất an đến nỗi tiếng hít thở cũng giống như tiếng gió rì rào.

Cho đến khi tiếng chuông gió Thất Bảo treo trên tấm bình phong nhẹ nhàng vang lên hai tiếng. Hắn mới mở miệng nói: "Ngươi ở lại đi."

Nàng thở phào nhẹ nhõm, tự nhiên cảm thấy rất vui mừng.

Hắn gọi người ngoài cửa: "Thương Vũ!"

Thiếu niên đứng ngoài cửa đi vào, cúi đầu ôm quyền nói: "Sư phụ!"

Thì ra hắn gọi là Thương Vũ.

"Dẫn nàng tới viện Chu Tước, ở cùng với Lâm Tây Yến."

"Vâng."

Nàng vội vàng quỳ xuống dập đầu lạy ba cái, nói: "Đa tạ sư phụ đã thu nhận."

https://thuviensach.vn

Thiệu Bồi lạnh lùng nói: "Thất Thế Môn cùng môn phái khác khác nhau, mặc dù ngươi gọi ta một tiếng sư phụ, kỳ thực ngươi và ta chỉ là quan hệ khách hàng. Ta trả tiền cho ngươi. Ngươi làm việc cho ta. Hy vọng lần giao dịch này, ta và ngươi đều hài lòng."

“Vâng, sư phụ." Ngàn lượng bạc trắng, đối với nàng mà nói, vậy là đủ rồi.

Thiệu Bồi nhìn Thương Vũ, khẽ vuốt cằm: "Ngươi dẫn nàng xuống dưới thu xếp một chút."

Thương Vũ nhìn nàng một cái, Ti Điềm không đi theo hắn, chẳng qua là thận trọng và căng thẳng nhìn Thiệu Bồi.

Thiệu Bồi nhíu nhíu mi, giống như có điều thắc mắc.

Nàng dè dặt nói: "Sư phụ, con có thể ứng trước bạc tháng này không? Con muốn ứng ba lượng." nói đến đây nàng đã xấu hổ đến nỗi ngón tay cũng đỏ lên. Thế nhưng nàng thật sự không có biện pháp mà.

Thiệu Bồi quan sát sắc mặt của nàng, nói với Thương Vũ: "Ngươi cho nàng mượn ba lượng bạc trước đi."

Trong lòng nàng buông lỏng, vội nói: "Cảm ơn sư phụ."

Thiệu Bồi nhìn theo bóng lưng nhỏ nhắn yểu điệu của nàng, xoay người lại.

Một người trẻ tuổi, thanh tú, cao gầy, phong thái hoà nhã từ phía sau bình phong đi ra. Cẩm bào màu tím thêu một con Giao Long vờn mây. Hắn phất vạt áo ngồi xuống chiếc ghế bằng gỗ tử đàn, thanh nhã như vẽ, khí định thần nhàn.

Thiệu Bồi cau mày: "Ngươi thích nàng?"

https://thuviensach.vn

Người trẻ tuổi cười nhạt một tiếng: "Nàng rất thích hợp."

Thiệu Bồi trầm ngâm một lát, nói: "Nha đầu kia rất thành thật. Thế nhưng, tiền không có chủ sở hữu."

"Đúng vậy, tiền vô chủ, đổi chủ giống như dòng nước chảy, hôm nay Hà Đông, ngày mai Hà Tây. Nhưng mà nàng nói như vậy, cho thấy nàng rất thành thật. Vả lại khi nàng bước vào đây, từng đánh giá trang trí trong phòng, trong mắt để lộ ra kinh ngạc tán thưởng, nhưng không có nhìn vật gì lâu. Lúc ngươi xem sách, nàng vẫn luôn rủ mắt xuống, cũng không có nhìn bất cứ vật gì trong phòng, càng không lộ ra vẻ thèm thuồng, có thể thấy được nàng đã gặp qua người phú quý, nếu ta đoán không sai, nàng có lẽ đang gặp khó khăn, thiếu tiền chi tiêu, chưa chắc là người tham lam."

Thiệu Bồi nói: "Nếu bàn về động cơ, cừu hận so với tiền tài thì động lực lớn hơn, cho nên ta xem trọng Lâm Tây Yến hơn."

"Lâm Tây Yến quả thực là nhân tài có thể bồi dưỡng, đáng tiếc dung mạo bình thường, sau này đi theo bên cạnh ta, ngược lại dễ dàng làm cho người ta nghi ngờ, suy đoán lai lịch của nàng. Còn nàng thì sao, xinh đẹp thanh tú, dễ dàng làm cho người ta hiểu lầm là thị thiếp của ta, dễ dàng cho việc che dấu tai mắt người khác."

Thiệu Bồi gật đầu: "Đúng vậy, với thân phận của ngươi, có mỹ nhân bên cạnh mới hợp tình hợp lý."

Thương Vũ dẫn nàng đến một đình viện ở phía Tây Tu Lư, đi qua cửa nguyệt lượng (cửa có hình ánh trăng), lại đi qua một bức tường phù điêu, trên bức tường là bảy con Phi Long ngũ sắc đang vờn mây, miệng ngậm ngọc Lưu Ly, giương nanh múa vuốt, trông rất sống động.

Đi qua khỏi bức tường phù điêu là một đình viện rộng rãi. Trong sân vườn, có tất cả bốn cái sân nhỏ độc lập. Trên mỗi cánh cửa treo tấm biển

https://thuviensach.vn

được viết theo thứ tự "Thanh Long", "Bạch Hổ", "Huyền Vũ", "Chu Tước" .

Hắn đứng ở trước cửa sân Chu Tước gõ vài tiếng.

Một nữ hài tử mở cửa đi ra, dung mạo đoan trang, tuổi tác xấp xỉ Ti Điềm, nhưng không có sự ngây ngô và linh hoạt của thiếu nữ, vẻ mặt như ông cụ non, nghiêm túc lạnh lùng.

Hắn chỉ chỉ sau lưng nàng, nói: "Lâm Tây Yến, đây là Ti Điềm. Sư phụ bảo các ngươi ở chung với nhau."

Nữ hài tử kia dường như sửng sốt một chút, hai đầu lông mày chợt lóe lên một chút không vui, nếu như là trước đây, Ti Điềm nhất định sẽ không nhìn ra một chút không vui đó, thế nhưng đã trải qua thói đời nóng lạnh, nàng đã thuộc nằm lòng phần tâm tư này. Nhìn mặt mà nói chuyện, chỉ có ở một người vô ưu vô lo mới có thể nước chảy thành sông.

Hắn dẫn nàng đi vào sân nhỏ. Trong tiểu viện gọn gàng ngăn nắp, hành lang gấp khúc trồng toàn là hoa cỏ. Mùa xuân ở trên núi mới bắt đầu đơm nụ, mơ hồ có thể ngửi được hương thơm trong những ngày sắp tới.

Ở giữa viện có một gốc bồ đề lớn, giống như một cái ô khổng lồ che phủ đình viện. Ánh mặt trời loang lổ, từ cành lá thưa thớt chiếu xuống, giống những mảnh lá vàng nhỏ. Nghĩ đến đây, nàng có chút xấu hổ, quả nhiên là nghèo đến điên rồi, ngay cả ánh mặt trời cũng có thể nhìn thành vàng lá.

Hắn dẫn nàng đi vào gian phòng phía bên phải, chỉ vào phòng nói: "Nơi này chính là chỗ ở của ngươi, Lâm Tây Yến đến sớm hơn ngươi bảy ngày, ở kế bên cạnh, ngươi có cái gì không hiểu thì đi hỏi nàng." Hắn dặn dò qua loa xong, xoay người rời đi.

https://thuviensach.vn

Nàng còn chưa kịp quan sát căn phòng, vội vàng gọi hắn: "Đại sư huynh."

Hắn quay đầu lại nhìn nàng, vẻ mặt hình như có chút không kiên nhẫn.

"Cái kia, cái kia, bạc." Nàng nói cà lăm xong, xấu hổ không thôi, nắm góc áo ước gì có thể đem góc áo tạo thành đồng tiền.

Việc này nàng đã làm nhiều lần, nhưng mỗi một lần, nàng đều không thể tránh khỏi xấu hổ ngượng ngùng. Có một số việc có thể thành thói quen, có một số việc, cho dù có làm nhiều hơn nữa vĩnh viễn cũng không cách nào thành thói quen, ví dụ như vay tiền.

Hắn cau mày, nói: "Đi theo ta." Chân dài bước một bước, đã đi ra khỏi phòng.

Nàng lúng túng đi theo phía sau hắn, ra khỏi viện Chu Tước, hắn trực tiếp đi vào viện Thanh Long, nàng cũng đi vào theo.

Viện Thanh Long cùng viện Chu Tước có bố cục giống nhau. Điểm khác nhau duy nhất chính là ở giữa viện không có gốc bồ đề, mà là một ngọn núi giả. Hình dạng ngọn núi giả cũng không giống như những nhà phú quý khác, mà là cao ngất quái dị, gạch đá lởm chởm. Nhưng trong ao nước quanh hòn non bộ, các chú cá nhỏ bơi nhanh trong nước, thể hiện trong tĩnh có động, trong ngốc nghếch có thông suốt.

Hắn đi vào một gian phòng, một lát thì đi ra, cầm bạc trong tay, giống như hạt châu chuyển động trong lòng bàn tay.

Quả nhiên là kẻ có bạc, thái độ đối xử với bạc quả thực là không thèm để ý.

Hắn thong dong tiêu sái đi tới, trên vai rộng lớn lưu lại ánh mặt trời, giống như quý công du xuân tử, lỗi lạc (không ai bó buộc được) bước đi

https://thuviensach.vn

không chút để ý.

Nàng liếc mắt nhìn bạc trong tay hắn, xấu hổ đến mức cúi thấp đầu xuống.

Hắn đứng trước mặt nàng, cũng không có nóng vội đưa bạc cho nàng, ngược lại híp mắt nhìn nàng, cũng không biết đang suy nghĩ gì, vẻ mặt chăm chú lại nghiêm túc.

Dưới tình hình trầm mặc và bị nhìn chăm chú như thế này, nàng cảm giác mình bị ánh mắt của hắn nung chảy ra, trong lòng dâng lên một sự xấu hổ nhỏ.

Cuối cùng hắn cũng mở miệng, cực kỳ thận trọng nói: "Ti Điềm, ngươi quá mập."

Nàng sửng sốt ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi mắt sáng trong của hắn . Đã lớn như vậy, hắn là người đầu tiên nói nàng béo. Làm sao đây? Nàng đã gầy đến mức khi ngủ cũng cảm thấy xương cốt tiếp xúc với ván giường rồi, hắn còn nói nàng quá béo? Thế nhưng ánh mắt của hắn nghiêm trang, không giống là đang nói đùa.

Nàng nghi ngờ nhìn hắn, không biết đột nhiên hắn nói như vậy là có ý gì.

Hắn đưa ba lượng bạc, cực kỳ nghiêm túc nói: "Ngươi lại gầy nữa rồi, có thể chui vào chính giữa đồng tiền rồi."

Thanh âm của hắn tràn đầy tiếc nuối, chân tình thân thiết. Còn thở dài yếu ớt, cường điệu bản thân lấy làm tiếc.

https://thuviensach.vn

MAY MẮN GẶP LẠI KHI CHƯA GẢ

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Mặt Ti Điềm lập tức như được thoa một lớp son mỏng.

Vừa rồi hắn đứng ở ngoài cửa thư phòng, nhất định là đã nghe được lý do mình đến Thất Thế Môn, hơn nữa mình còn vay tiền của hắn, thật sự rất khó để người khác không xem nàng như kẻ tham tiền. Nàng bực bội, phiền muộn, nhưng không thể không thừa nhận hắn nói không sai. Đúng vậy, hiện tại tiền là quan trọng nhất đối với nàng. Nếu như làm ra chuyện như vậy lại có thể nào không cho người nghĩ như vậy? Nghĩ tới đây, một chút tức giận lập tức tan thành mây khói. Được rồi, hiểu lầm thì hiểu lầm. Nàng cũng không phản bác, cúi đầu ngượng ngùng nhìn mũi chân.

Đôi má nàng nhẹ nhàng ửng hồng xinh đẹp, như ánh nến chiếu lên đoá phù dung mùa xuân đang ngủ say, hắn rất hài lòng với thành quả của câu nói đầu tiên của mình, hắn nắm tay của nàng cẩn thận đặt ba lượng bạc vào đó.

Nàng gượng gạo nặn ra một nụ cười: "Sư huynh, muội sẽ trả lại huynh." Thái độ vô cùng chân thành, ước gì có thể viết cái biên lai mượn đồ đặt trong lòng bàn tay hắn, bày tỏ thành ý mình quyết tâm trả tiền.

Thế nhưng hắn chỉ "Ừ" một tiếng, quay đầu liền đi vào phòng, giống như ba lượng bạc này có đi không về.

Nàng cong cong khóe miệng, quay người đi ra khỏi viện thanh long, ở cửa sân suýt nữa đụng trúng một thiếu niên.

https://thuviensach.vn

Hắn tò mò nhìn nàng, một đôi mắt trừng to phát sáng, mang theo kinh ngạc cùng kinh diễm.

"Ngươi là ai? Mới tới hay sao?"

Ti Điềm hoảng sợ, nhìn thẳng vào ánh mắt của hắn, giọng nói bỗng nhiên tắc nghẹn. Ánh mắt của hắn sao lại giống Tiểu Ngạn như vậy.

"Ngươi không biết nói chuyện?" Thiếu niên tinh nghịch vẫy vẫy tay, cười hì hì ở trước mặt nàng.

Nàng cất giọng nghẹn ngào, mỉm cười nói: "Ta là Ti Điềm, hôm nay vừa tới đây."

Thiếu niên cười cười ha ha: "Ta là Tề Dương. kỳ lạ, sư phụ không phải đã tuyển một người Chu Tước sao, tại sao lại tuyển nữa?"

Ti Điềm đang muốn nói chuyện, sau lưng truyền đến thanh âm Thương Vũ: "Chuyện của Sư phụ ngươi có thể quan tâm sao, thất tinh phi vũ châm ngươi luyện tới đâu rồi?"

Nàng vừa hơi nghiêng đầu, chỉ thấy Thương Vũ ôm cánh tay lười biếng tựa trên cửa, híp mắt nhìn Tề Dương.

Tề Dương le lưỡi: "Đại sư huynh, huynh vừa thấy đệ liền hỏi bài học, so với sư phụ còn hung dữ hơn."

Trên mặt lạnh lùng của Thương Vũ lập tức hiện lên ý cười, vẫy với tay hắn: "Tới đây."

Tề Dương đi tới, lại quay đầu nhìn nàng cười cười.

Trong tay nàng cầm ba lượng bạc, trong lòng gấp gáp không thể chờ được nữa. Xoay người đi ra khỏi viện thanh long, lại quay trở lại thư phòng của Thiệu Bồi.

https://thuviensach.vn

Tốt quá, hắn vẫn còn ở đây. Chẳng qua là hắn không hề đọc sách, mà chắp tay đứng ở phía trước cửa sổ, không biết đang suy nghĩ gì.

Trước cửa sổ nhỏ có mấy lá trúc đung đưa, mấy nhánh trúc gầy cùng với lá nhỏ nhô ra, phật trên đầu vai của hắn, dáng người hắn cao gầy, tao nhã như nhánh trúc kia.

Có lẽ hắn đã sớm nghe ra cước bộ của nàng, không đợi nàng đến gần, cũng không quay đầu lại hỏi: "Chuyện gì?"

Nàng vội vàng đi nhanh hơn mấy bước, nhỏ giọng nói: "Sư phụ, con muốn xuống núi một chuyến, lập tức sẽ trở lại."

Hắn không quay đầu lại, âm thanh lạnh nhạt đáp "được".

Ti Điềm không nghĩ tới hắn lại có thể dễ nói chuyện như thế, ngay cả hỏi cũng không hỏi liền một lời đáp ứng, cũng làm cho nàng sững sờ. Nàng suy nghĩ một chút, lại cẩn thận từng li từng tí mà bổ sung một câu: "Con sẽ không chạy trốn, khoảng một canh giờ nữa con sẽ trở lại."

Thiệu Bồi xoay người, nhìn nàng nở nụ cười.

Hắn một thân huyền y, đạm bạc trong trẻo nhưng lạnh lùng, đột nhiên nhoẻn miệng cười, đúng là ấm áp động lòng người không nói ra được, giống như xuân về hoa nở, băng tuyết tan rã.

Hắn cười yếu ớt nói: "Nha đầu, Thất Thế Môn còn sợ ngươi lừa gạt ba lượng bạc chạy trốn sao?"

Nàng đỏ mặt, nếu như lúc trước, nàng nhất định không có như vậy, cũng nhất định không ngờ được. Bởi vì trước kia, nàng chưa từng quan tâm đến tiền, ba lượng bạc cùng lắm chỉ là một bộ áo mùa xuân. Nàng không biết tiền có thể làm người sinh ra rất nhiều ý niệm đáng sợ trong đầu, cũng có thể tạo ra rất nhiều ngăn cách cùng nghi kỵ. Đã trải qua rất nhiều, nàng

https://thuviensach.vn

cũng trở nên lo lắng nhiều hơn. Thất Thế Môn tiền nhiều như nước, hoàn toàn không lo lắng nàng cầm ba lượng bạc bỏ chạy.

Lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử sao? Thiệu Bồi cười yếu ớt làm cho nàng hết sức xấu hổ, nàng nói cám ơn, quay người lại liền nhìn đi ra.

Bước ra cửa núi, từ trên thềm đá nhìn xuống, kinh tâm động phách. Nàng bất chấp sợ hãi, xách váy liền chạy. Chân mỏi nhừ, vừa xuống một trăm bậc nàng liền thở hồng hộc. Thế nhưng vừa nghĩ tới mẫu thân ờ nhờ nhà Dương thẩm ho ra một chậu máu, nàng không cách nào dừng bước.

Chạy được một nửa, đột nhiên phát hiện phía trước có một người trẻ tuổi.

Nàng kìm lòng không được nhìn hắn hai lần, bởi vì hắn mặc trường sam màu tím.

Nàng rất thích màu tím. Bởi vì là mẫu thân nói da nàng trắng nõn sáng ngời, mặc màu tím rất đẹp, cho nên làm cho nàng rất nhiều quần áo tím đậm, thiển tím, phấn tím. Lúc nàng mặc, ánh mắt Lâm Nhất Phong đặc biệt sáng trong, dường như là tán thưởng. Lâm Nhất Phong, nàng lắc đầu, không nên suy nghĩ tới cái tên này nữa.

Lúc nàng đi ngang qua người nọ, nàng nghe thấy một khí tức thanh đạm, rất dễ chịu, không phải mùi hương liệu cũng không phải son phấn, ngược lại giống hương thơm của một loại thực vật tự nhiên nào đó.

Nàng vội vàng lướt qua hắn, tiếp tục chạy xuống.

Chạy xa xa đã có thể thấy được chân núi, nàng thở một hơi dài nhẹ nhõm, nhếch lên khóe môi. Dưới chân núi có một cái quán bánh bao, nàng nhất định phải mua mấy cái bánh bao mới được, thật là đói bụng quá mà. Cuối cùng thì nàng cũng dám tiêu ba văn tiền kia rồi. Nghĩ tới đây, nàng liền sờ lên hầu bao ở eo.

https://thuviensach.vn

Tim nàng bỗng đập điên cuồng! Sao lại không thấy hầu bao, trong hầu bao có tới ba lượng bạc cùng ba văn tiền nàng không nỡ tiêu đó.

Nàng cảm thấy muốn phát điên, tìm kiếm toàn thân một lần nữa, vẫn không có.

Nàng suýt nữa khóc lên. Lập tức đứng lên nhìn lại con đường vừa đi. Đập vào mắt nàng là dãy bậc thang trống rỗng, cái gì cũng không có. Nàng nhấc váy chạy lên, trong lòng hoảng hốt bối rối.

Một đường chạy lên, vừa chạy vừa nhìn, tìm nửa ngày cũng không thu hoạch được gì. Mồ hôi trên trán bắt đầu rơi xuống, nàng chẳng quan tâm lau đi, đổ mồ hôi mà người lại cảm thấy rét run.

Người trẻ tuổi áo tím đi ngang qua người nàng, khí tức thanh đạm giống như một luồng gió sớm.

Nàng giật mình, vội hỏi: "Xin hỏi công tử, có thấy một cái hầu bao không? Màu tím có thêu hoa sen đó."

Người nọ dừng bước, quay đầu lại, khuôn mặt thanh nhã (thanh lịch tao nhã), thần sắc trấn định thanh thản, khí thế cao quý không nói nên lời, chỉ có người sống trong vinh hoa phú quý mới có thể có khí độ tao nhã như thế.

Nàng trơ mắt nhìn hắn, trông chờ hắn cho nàng một hy vọng. Mấy giọt mồ hôi đọng trên cái trán trơn bóng của nàng, giống như giọt sương sau một đêm đông lại trên lá cây. Đôi mắt của nàng sáng lạ thường, óng ánh như nước.

Hắn hơi nhíu mày: "Hầu bao? Không thấy."

Ti Điềm có chút tuyệt vọng, đôi chân bắt đầu mềm nhũn.

https://thuviensach.vn

Hắn lại hỏi một câu: "Bị mất tiền sao?"

Nàng gật đầu.

Hắn dừng một chút, nói: "Cô nương chạy từ trên xuống chắc là rất mệt. Cô nương mất bao nhiêu tiền?"

"Ba lượng bạc."

Hắn "A" một tiếng, từ trong tay áo móc ra một cái hầu bao, nói: "Ta có ba lượng bạc, cô nương lấy dùng trước đi."

Nàng vội vàng khoát tay: "Đa tạ công tử, ta không thể nhận."

Hắn cười cười: "Cô nương từ Thất Thế Môn đi ra, chắc là đệ tử của Thiệu môn chủ? Ta cùng Thiệu môn chủ quan hệ cá nhân rất tốt, bạc này ta cho cô nương mượn, chút nữa cô nương đem bạc trả lại cho Thiệu môn chủ là được."

Ti Điềm vui vẻ nói: "Thật sự sao?"

Hắn khẽ vuốt càm: "Thật sự, ta lừa một tiểu cô nương làm gì?"

"Đa tạ công tử."

Nàng không thèm khách khí nữa, tuy rằng rất không có ý tứ, nhưng cũng rất cảm động với đề nghị của hắn.

Hắn đưa qua một cái hầu bao màu vàng, dưới hầu bao là các ngón tay thon dài trắng nõn, giống như chưa từng làm qua công việc, y hệt ngón tay của nàng nửa năm trước, sạch sẽ xinh xắn, giống như men sứ trắng, ôn nhuận như ngọc Dương Chi.

Nàng không có cách nào từ chối, đành phải nhận lấy hầu bao.

https://thuviensach.vn

"Ta không có mang nhiều bạc, ở đây còn có một miếng ngọc bội, cô nương nếu cần tiền gấp, có thể đi cầm, sau này trả cho ta cũng được." Hắn lại đưa một miếng ngọc bội, vừa nhìn liền biết là phỉ thúy thượng hạng. Ti Điềm sợ hết hồn, vội nói: "Đa tạ công tử, ba lượng bạc là đủ rồi, nhiêu đây đủ rồi."

Nàng xoay người vội vã chạy xuống bậc thang. Chạy được mấy bậc, lại cảm thấy không đúng, vội vàng xoay người lại hỏi: "Xin hỏi tôn tính đại danh của công tử?"

"Ta là Bùi Vân Khoáng." Hắn đứng trên thềm đá đầu tiên, tóc đen như mực, ánh mắt sáng ngời. Gió núi lướt nhẹ qua góc áo của hắn, làm nổi bật lên tướng mạo như ngọc, thanh nhàn trong trẻo của hắn. Dãy núi sau lưng như những đám mây xanh, giống như một bức họa sơn thủy mờ mờ ảo ảo, hắn đứng đó, như đứng bên trong bức họa, như lúc điểm mắt cho rồng, rồi rồng vụt bay vút lên bầu trời cao, cảnh sắc thiên nhiên tươi đẹp này làm cho nàng ngẩn ngơ trong phút chốc.

Nàng cười cảm kích hắn, sau đó chạy xuống mấy bậc thang, lại cảm thấy không đúng, lại xoay người nhìn hắn, nghiêm túc nói :"Ta là Ti Điềm,Ti trong Ti Mã (Ti:điều khiển), Điềm trong điềm tĩnh, ta nhất định sẽ trả tiền cho công tử"

Hắn có chút buồn cười, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của nàng, trịnh trọng gật đầu dường như ba lượng bạc là một số tiền lớn

Nàng cảm kích cười khách sáo với hắn, vừa nhanh chóng chạy xuống. Lần này nàng không dám nhét hầu bao ở eo nữa mà đặt ở trong ngực, giữ chặt trong lòng bàn tay.

Dưới bậc thang cuối cùng có bốn nam tử cùng một cỗ kiệu đang đứng chờ.Ti Điềm liếc mắt nhìn qua cảm thấy cỗ kiệu rất lộng lẫy, có lẽ là chờ nam tử áo tím kia.

https://thuviensach.vn

Nàng kìm lòng không đậu lại cúi đầu nhìn nhìn hầu bao trong tay. Càng nhìn kĩ lại càng thêm hoảng sợ, trên hầu bao dùng chỉ kim tuyến thêu hai con rồng vờn ngọc châu. Vảy rồng còn dùng chỉ kim tuyến nhét vào, vừa nhiều vừa chặt, ánh nắng chiếu vào trở nên rực rỡ. Giữa hai con rồng điểm xuyết một viên trân châu tròn. giá trị ít nhất phải năm lượng bạc!

Nàng cẩn thận cất kỹ hầu bao, quay đầu lại nhìn nhìn thềm đá. Xa xa chỉ thấy một bóng dáng màu tím, giống như một vòng khói tím trong núi

https://thuviensach.vn

MAY MẮN GẶP LẠI KHI CHƯA GẢ

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Ống khói nhà Dương thẩm đã bốc lên khói đen, ở phía chân trời mênh mông tỏa ra vô số cột khói của các hộ gia đình. Khói bếp là hình ảnh tốt đẹp nhất của mỗi gia đình, giống như đồng tiền là phụ gia tốt nhất làm nổi bật lên sự phú quý. Nàng hít một hơi thật sâu, dường như đã nghe thấy được mùi thơm của đồ ăn. Nàng bây giờ ngay cả cơm rau dưa cũng cảm thấy thơm.

Nàng bước nhanh hơn, chạy đến phòng bếp.

Dương thẩm quả nhiên đang nấu cơm, dưới chân bà là một con gà hoa lau, ngửa đầu chờ trà vụn trên thớt rơi xuống

Ti Điềm yêu nó bởi vì nó có thể đẻ trứng cho mẫu thân bồi bổ thân thể. Con gà hoa lau nhìn thấy nàng liền chạy lại kêu vài tiếng khanh khách. Nàng cười vỗ vỗ nó, gọi một tiếng "Dương thẩm".

Dương thẩm bị khói hun đỏ mắt, quay người lại trông thấy nàng lập tức cười nói: "A Điềm đã trở về, mẫu thân con vừa ngủ, đợi cơm chín hãy gọi bà ấy dậy."

Ti Điềm rửa tay đi tới hỗ trợ. Nàng vừa thu dọn đồ ăn vừa nói: "Dương thẩm, Thất Thế Môn nhận con rồi, về sau, mỗi tháng con được nhận mười lượng bạc."

Dương thẩm vui mừng cười nói: "Thật tốt quá, vậy là mẫu thân con có tiền mua thuốc rồi. Thất Thế Môn thật đúng là có tiền, con xem trong thành nhà ai học nghề có thể trả số tiền này? Thiết Ngưu ở chỗ Triệu thợ rèn, một

https://thuviensach.vn

tháng mới có mười văn tiền. vận khí của con thật tốt, ta ở dưới chân núi gần mười năm, chưa từng nghe nói bọn họ thu đồ đệ, không ngờ còn là nữ đồ đệ."

Ti Điềm cũng tràn đầy vui mừng, nhịn không được lại nói: "Đợi con học thành tài rồi, nghe nói có thể nhận được một ngàn lượng bạc."

Dương thẩm đang cầm con dao phay trong tay, con mắt trừng lớn như đậu nành trên thớt.

"Một ngàn lượng!"

Ti Điềm xấu hổ cười cười: "Đúng vậy."

"Ông trời ơi, cả đời ta chưa từng thấy qua nhiều bạc như vậy."

Trong lòng Ti Điềm đau xót, Dương thẩm trước kia là người làm việc vặt ở nhà nàng, một tháng tiền công là tám mươi văn tiền. Mà một ngàn lượng bạc, đối với gia đình nàng trước kia mà nói, cùng lắm chỉ là gần nửa năm thu nhập của phường thêu cùng son phấn. Nhưng hôm nay là một số tiền lớn, yêu cầu nàng dùng ba năm tự do để trao đổi, mặc dù vậy, nàng vẫn cảm thấy vận khí của mình rất tốt, so với những thiếu nữ thanh lâu kia , đánh mất hết thanh xuân, miễn cưỡng tươi cười, cuối cùng có thể nhận được mấy lượng bạc?

Nàng cười: "Dương thẩm, chờ con lấy được tiền, nhất định cho người xem một chút, con còn muốn biếu người một ít, may mà có người thu nhận và giúp đỡ."

Dương thẩm cười cười: "Ta đã nói rồi, mẫu thân con không biết đã tặng cho ta biết bao nhiêu quần áo rồi."

Nói chuyện phiếm với Dương thẩm vài câu, thức ăn cũng đã làm xong.

https://thuviensach.vn

Dương thẩm múc cơm ra nói: "Đi gọi mẫu thân con ăn cơm đi."

Ti Điềm nhẹ nhàng đi đến sương phòng, phòng ở đây làm bằng gạch sống, khả năng đón ánh sáng thật sự là không tốt, mặc dù là ban ngày nhưng phòng nào cũng một mảnh mờ nhạt.

Trên giường đất là tấm chăn bông hoa mẫu đơn bởi vì dùng đã lâu ngày nên màu sắc đã xỉn màu, giống như sắc mặt mẫu thân. Ai cũng sẽ không nghĩ tới Tịch Nhiễm nổi danh Lạc Dương hai mươi năm trước bây giờ nằm trên giường gạch thô sơ ở nông thôn, tiều tụy như cánh hồng tàn trong gió.

Ti Điềm nhẹ nhàng ngồi xuống, nhìn mẫu thân.

Bà ngủ không được ngon giấc, lông mày lá liễu thanh tú nhăn lại, môi mỏng khẽ đọc một cái tên, Tiểu Ngạn.

Khóe mắt Ti Điềm cay cay, nàng vội vàng ngẩng mặt lên, cố gắng ngăn chặn một dòng ướt át sắp chảy ra. Nàng hít sâu một hơi, cúi đầu nhẹ nhàng đẩy đẩy vai mẫu thân, thấp giọng kêu: "Mẫu thân, mẫu thân dậy ăn cơm."

Tịch Nhiễm ngủ không sâu, lập tức mở mắt ra.

"A Điềm, sáng nay con đi vào trong đó rồi hả?"

"Con lên Thất Thế Môn rồi, ngày hôm qua con nghe Thiết Ngưu ca nhà bên cạnh nói bọn họ muốn thu đồ đệ. Mẫu thân, con được nhận rồi."

Tịch Nhiễm chậm rãi ngồi dậy: "Thiết Ngưu có đi không? Nếu ở cùng với hắn, cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau."

Ti Điềm cười nói: "Thất Thế Môn lần này chỉ nhận nữ đệ tử, còn có một điều kiện là phải biết lý thuyết y học. Thiết Ngưu ca không thể đi, còn

https://thuviensach.vn

bực bội cả buổi ở bờ sông nữa đó."

"Thật sao, con đi học một ít võ công cũng tốt, người lương thiện dễ bị người lừa gạt, mẫu thân chính là hiểu được quá muộn, mới luân lạc tới tình cảnh như vậy, còn liên lụy đến con."

Ti Điềm cười cười, quá khứ dường như là chuyện xưa của người khác, lúc tỉnh dậy, chỉ cảm thấy hoảng hốt.

"Mẫu thân người đừng suy nghĩ nhiều, điều dưỡng thân thể quan trọng hơn."

Tịch Nhiễm nhìn con gái, có lời muốn nói lại không đành lòng nói ra, cuối cùng chỉ xoa lên đầu của nàng, cười nói: "Được. Chờ mẫu thân khỏe lại, chúng ta quay về Lạc Dương."

Ti Điềm đỡ bà đi ra gian ngoài, Dương thẩm đã dọn đồ ăn xong. Một tô cháo loãng, một đĩa rau xanh, còn có một trứng gà luộc.

Ti Điềm lột vỏ trứng gà, đặt trong bát mẫu thân, Tịch Nhiễm thở dài, lấy ra lòng đỏ trứng ra đặt ở trong bát con gái, thấp giọng nói: "Ta ăn lòng đỏ trứng sẽ bị mắc nghẹn, con ăn đi."

Trong lòng Ti Điềm chua xót, trước kia, mẫu thân chưa bao giờ nói như vậy. Nàng lấy bát mẫu thân tới, đem lòng đỏ trứng đặt ở trong bát mẫu thân, cẩn thận quấy thành mảnh nhỏ, đặt ở trước mặt Tịch Nhiễm

"Như vậy là được rồi."

Tịch Nhiễm bất đắc dĩ cười khổ, đau lòng nhìn con gái gầy gò, sau khi nhà gặp biến cố, nàng giống như lớn lên sau một đêm. Có lẽ bà là lý do duy nhất khiến nàng mạnh mẽ chống đỡ đến bây giờ.

https://thuviensach.vn

Vội vàng ăn cơm xong, Ti Điềm đem ba lượng bạc giao cho mẫu thân."Mẫu thân, người nhất định phải uống thuốc, ăn thật ngon, mỗi tháng con đều có mười lượng bạc. Con ở trên núi, người nếu có chuyện gì, nhớ nói Thiết Ngưu ca lên núi tìm con." Nói xong, nàng lại lo lắng, nói với Dương thẩm: "Dương thẩm, người nhất định phải nhớ nói với Chu đại phu lấy thuốc tốt nhất."

Dương thẩm hâm mộ cười cười: "Có đứa con gái tri kỷ thật là tốt. Tiểu tử của nhà ta đó hả, cũng không biết đi buông thả ở nơi nào rồi."

"Mẫu thân, con đi đây. Có rảnh con sẽ xuống núi thăm người."

Ti Điềm vội vã chạy về, đã nói với Thiệu Bồi sẽ trở về trong vòng một canh giờ, chỉ có thể đi ngay không thể kéo dài.

Lần thứ hai trèo lên thềm đá nàng có một chút động lực, cũng đặc biệt lưu ý, hy vọng ở một bậc thang xa xa nào đó có thể trông thấy hầu bao màu tím của nàng. Đáng tiếc cho dù nàng có trợn tròn mắt, tìm kiếm chung quanh vẫn không thấy bóng dáng hầu bao đâu. Đợi tới lúc nàng thở hồng hộc leo đến bậc thang cuối cùng thì hai chén cháo loãng nàng ăn lúc nãy coi như đã tiêu hóa hết rồi. Nàng rất muốn đi một mạch vào cửa núi, tuy thế nhưng toàn thân mệt mỏi, dường như di chuyển một bước cũng muốn tắt thở, nàng ngồi ngay ngoài cửa, cả đầu ngón tay cũng không muốn động.

Hai con chim tước chiêm chiếp bay lên, truy đuổi chơi đùa, giống như nàng cùng Tiểu Ngạn khi còn bé. Chuyện cũ giống như một bức tranh thuỷ mặc, trải qua năm tháng gió thổi mưa dầm, nhuộm màu tang thương mà Tiểu Ngạn kia càng ngày càng quan trọng, như một lưỡi dao sắc bén từ trong tranh đột ngột đâm vào lòng nàng vô cùng đau đớn.

Trong cửa núi dường như có người nói chuyện, nàng đứng lên đi vào.

Đi tới gần, nghe ra thanh âm một nữ hài tử.

https://thuviensach.vn

"Đại ca, cái này bậc thang cao như vậy, dốc đứng lại cao như thế, ta không tin có người có thể đi thẳng lên mà không nghỉ ngơi."

Thanh âm của Thương Vũ vẫn lãnh đạm cùng không kiên nhẫn như trước: "Ngươi không tin? Vậy ngươi trở về đi."

Sau khi trầm mặc một lát, thanh âm nàng kia dịu dàng lại: "Đại ca, xin huynh thương xót châm chước một chút nha, sư phụ không có ở đây, huynh làm như không nhìn thấy ta nghỉ ngơi được không?"

Ti Điềm ngừng ở ngoài cửa, sắc mặt đỏ lên. Nàng cũng nói như thế đấy, sau đó, liền...

Quả nhiên, chỉ nghe Thương Vũ nói: "Được, ngươi tới đây hôn ta một cái, ta coi như không nhìn thấy."

Mặt Ti Điềm càng đỏ hơn, dường như một màn trong cửa là mình cùng Thương Vũ vào sáng nay. Hắn cũng hơi quá đáng, đây không phải lấy việc công làm việc tư, mượn cơ hội chấm mút sao?

Nàng rất lúng túng, tuy là vô tình lại giống đang nghe góc tường người khác, không biết là nên lui ra phía sau một tí hay là ở lại chỗ này.

Do dự một lúc chỉ nghe một tiếng quát lớn nghiêm nghị: "Dê xồm!" Sau đó, một nữ hài từ trong cửa núi chạy ra, mắc cỡ đỏ mặt cũng không nhìn đường, suýt chút nữa là đụng vào người nàng.

Khẩu âm của nữ hài có chút kỳ quái, "Dê xồm" lại nói thành ba chữ "Đạp con thỏ".

Nàng rất muốn cười, bỗng nhiên Thương Vũ lắc mạnh cánh cửa. Nàng lập tức cắn môi, "Nghiêm túc" nhìn hắn.

https://thuviensach.vn

Thương Vũ trừng hai mắt, quát: "Cười cái gì mà cười? Đây là quy củ sư phụ định ra, ngươi cho rằng ta nguyện ý sao? Từng bước từng bước đến chiếm tiện nghi của ta!" mày kiếm xinh đẹp của hắn nhíu thành một đoàn, bộ dáng hầm hừ vô cùng buồn cười, làm như hắn là người bị phi lễ vậy.

Cái chủ ý này lại là sư phụ bắt hắn làm sao? Vì sao? Ti Điềm không dám hỏi, chỉ thấy mắc cười. Bởi vì Thương sư huynh bị nàng kia cự tuyệt, dường như thật sự mất mặt, sắc mặt thật không tốt. Thế nhưng chẳng lẽ hắn không phải chiếm được tiện nghi của người ta sao? Sao có thể nói là nữ hài tử chiếm tiện nghi của hắn? nói như vậy là bao gồm cả nàng trong đó rồi, thật là không nói đạo lý mà, nàng cũng rất ủy khuất tặng nụ hôn đầu tiên cho hắn đó.

Hắn lạnh lùng lấy một tờ bố cáo dán trên cửa.

Ti Điềm vừa nhìn, chỉ có bốn chữ: chiêu đồ chấm dứt.

Thương Vũ nhìn lướt qua nàng, đuôi lông mày nhíu lại, khẽ hừ: "quét dọn cẩn thận đi." Nói xong, hắn đóng lại cửa núi, nhàn nhã tiêu sái rời đi, lúc gần đi còn liếc nàng, có ý đe doạ nàng nữa chứ.

Nàng ở tìm được một cây chổi trong góc sân, cẩn thận quét dọn bảy tầng đình viện một lần.

Lúc quét đến tầng thứ bảy, nàng đặc biệt cẩn thận. Đây là thư phòng cùng chỗ ở của Thiệu Bồi, hắn dường như là người thích yên tĩnh, nàng sợ quấy rầy đến hắn, nhẹ chân nhẹ tay cố gắng không phát ra tiếng động.

Nhẹ nhàng khép cửa lại, mở cửa sổ nhỏ ra. Phía trước cửa sổ là một rừng trúc, gió lướt qua lá trúc, phát ra tiếng rào rào giống như âm thanh bắn tên.

Nàng nhẹ nhàng buông chổi, đang muốn đi qua cửa hông để trở lại viện chu tước. Bỗng nhiên nghe thấy một tiếng kẽo kẹt.

https://thuviensach.vn

Thiệu Bồi đứng ở cửa ra vào, nhàn nhạt nói: "Ti Điềm, ngươi tới đây."

Ti Điềm lên tiếng, bước vào phòng.

Thiệu Bồi rót một chén trà, nhấp hai phần, sau đó gật đầu ý bảo Ti Điềm ngồi xuống.

Ti Điềm có chút câu nệ, nhẹ nhàng ngồi xuống, hai tay quy củ đặt ở trên gối.

Ánh mắt Thiệu Bồi bình tĩnh thâm sâu, sắc bén nghiêm nghị giống như hút lấy linh hồn người khác, chỉ là tùy ý nhìn lướt qua, cũng làm cho người khác cảm thấy rét lạnh.

Đây là lần thứ ba nàng gặp hắn trong ngày hôm nay. Nếu như được hắn giữ lại Thất Thế Môn, lúc xin nghỉ đã thấy được một mặt hiền hoà của hắn, nàng không còn sợ hãi như lần đầu tiên, mà thản nhiên đón nhận ánh mắt của hắn, thần sắc trong xanh phẳng lặng trầm ổn, giống như một dòng suối không bị ảnh hưởng bởi bão táp, dòng nước nhỏ vẫn chậm rãi chảy đi.

Thiệu Bồi rất hài lòng với sự điềm tĩnh cùng sự ung dung thản nhiên của nàng, khuôn mặt ngây thơ thanh nhã giống như tuyết tĩnh lặng, vui vẻ như trăng mồng một, như một dòng suối trong veo chờ đợi đám mây của mình lên bầu trời xanh.

Có thể nói không có một nữ hài mười bốn tuổi nào có được sự ngượng ngùng cùng ngây ngô như vậy.

"Bổn môn có bốn phái, Thanh Long, Bạch Hổ, Huyền Vũ đều phải học quân sự binh pháp , binh khí, ám khí, Chu Tước không học võ công, chỉ cần tinh thông y lý, lý thuyết y học là được, cũng có liên quan đến điều chế độc dược."

Ti Điềm nhìn hắn, im lặng chờ hắn nói tiếp.

https://thuviensach.vn

Hắn rất hài lòng với phản ứng của nàng, khi Lâm Tây Yến nghe đến một câu cuối cùng, đuôi lông mày giật giật, dường như có chút kinh ngạc cùng không muốn. Mà nàng, không có chút thần sắc nào khẽ biến, đôi mắt óng ánh trong suốt như hổ phách.

Hắn tự mình cắt đứt đề tài, kìm lòng không được hỏi: "Ngươi biết vì sao ta lưu ngươi lại không?"

Ti Điềm nhẹ nhàng lắc đầu, vì cái gì nàng không cần biết , nàng chỉ cần biết kết quả là được rồi, một người ở trong hoàn cảnh phức tạp nếu biết quá nhiều, tìm hiểu quá nhiều, thật ra là đang tự đào hầm cho mình. Hoa cỏ tươi đẹp đôi khi ẩn giấu mây mù, nếu một ngày nào đó vô tình đi vào, tất cả gọn gàng sạch đẹp bên ngoài sẽ bị ầm ầm đánh nát.

Khóe môi Thiệu Bồi hơi vểnh lên, mang theo một chút tán thưởng: "Thứ nhất, ngươi có tính nhẫn nại, thứ hai, ngươi đủ thành thật, thứ ba, chính là, ngươi đã hôn Thương Vũ."

Câu nói sau cùng, Ti Điềm nghe xong sắc mặt lập tức đỏ bừng. Thiệu Bồi nghiễm nhiên bỏ qua sự lúng túng của nàng, cũng không giải thích cặn kẽ nguyên do, tiếp tục nói: "Ta có chuyện quan trọng muốn xuống núi một tháng, ngươi thân là Chu Tước, võ công không nên cưỡng cầu, học được một chiêu thức của bổn môn là được. Ngày mai ta sẽ kêu Thương Vũ dạy ngươi cùng Lâm Tây Yến. Chờ ta một tháng trở về, hy vọng ngươi cùng Lâm Tây Yến đã học được, sau đó bắt đầu học tập y lý, lý thuyết y học."

Ti Điềm không kiêu ngạo không siểm nịnh gật đầu đồng ý.

Thiệu Bồi nhấp một ngụm trà, nói: "Ngươi đi đi."

Ti Điềm rời khỏi thư phòng của hắn, dựa vào nguyên dạng nhẹ nhàng khép cửa lại, đi qua hành lang gấp khúc đến hậu viện.

https://thuviensach.vn

Thất Thế Môn yên ắng như vậy, lớn hơn dự liệu của nàng. Đường đường Thất Thế Môn, cũng chỉ có mấy người như vậy sao? Vì sao danh tiếng của Thất Thế Môn ở Đại Lương như ánh mặt trời ban trưa, khiến cho người người kính sợ? Mà Thiệu Bồi thu đồ đệ lại giống như rất đơn giản, ngay cả lễ bái sư thông thường cũng không có. Hắn cư xử thật sự rất đặc biệt, giống như hắn là một người tràn đầy thần bí.

https://thuviensach.vn

MAY MẮN GẶP LẠI KHI CHƯA GẢ

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Quay trở lại viện Chu Tước, vừa bước vào cửa Ti Điềm liền sửng sốt.

Ở trong sân Lâm Tây Yến đang cầm một thanh đao dài, khua tay lên xuống.

Ti Điềm không biết võ công, nhưng nàng cũng có thể nhìn ra Lâm Tây Yến vung đao không có quy tắc, mỗi một đao đều là chém lung tung lộn xộn, nhưng khí thế mạnh mẽ ác liệt, âm phong nặng nề. Nàng không biết thì ra Lâm Tây Yến còn biết một chút võ công, nàng cứ tưởng là Lâm Tây Yến cũng giống như nàng, chỉ am hiểu y lý cơ bản cùng lý thuyết y học thôi chứ.

Lâm Tây Yến thấy nàng lập tức thu đao lại. Ánh mắt của nàng ta lãnh đạm kiêu ngạo, chẳng qua là mặt hơi ửng đỏ, so sánh với lúc nhìn thấy vào buổi trưa thì có vẻ rạng rỡ hơn một chút.

Ti Điềm cười thân mật: "Thì ra ngươi biết võ công."

Lâm Tây Yến lại lạnh lùng nói: "Cái chút da lông này căn bản không gọi là gì. Có thể giết người mà không bị người giết thì mới được."

Lời của nàng ta tuy thẳng thắng nhưng lại làm cho người khác muốn sặc, giống như vừa nói vừa vung ra một chút bột ớt vậy. Ti Điềm xấu hổ cười cười. Nàng tự cảm thấy mình đã không giống thiếu mười bốn tuổi nữ, mà Lâm Tây Yến dường như còn tối tăm phiền muộn hơn nàng, hình như có chút khó ở chung.

https://thuviensach.vn

Ti Điềm đành phải tiếp tục bắt chuyện với nàng: " Sinh nhật ta là mười lăm tháng chạp, vừa qua mười bốn tuổi đó, ngươi thì sao?"

Lâm Tây Yến không nói ra sinh nhật của mình, chỉ nói: "Vậy ngươi nên gọi ta là sư tỷ."

Ti Điềm rất sảng khoái gọi một tiếng "Sư tỷ", cười híp mắt mang sự theo tôn kính, sắc mặt Lâm Tây Yến lập tức khá hơn một chút.

Ti Điềm lại cười ngọt ngào: "Sư tỷ bái sư sớm hơn muội, kính xin chiếu cố muội nhiều hơn”.

Lâm Tây Yến "Ừ" một tiếng, nhìn Ti Điềm nói: "Ta tưởng là sư phụ chỉ nhận một nữ đệ tử, không nghĩ tới lại nhận thêm ngươi, như vậy cũng tốt, chúng ta có thể làm bạn với nhau."

Ti Điềm mỉm cười: "Thất Thế Môn chỉ có mấy người đệ tử chúng ta thôi sao?"

"Đương nhiên không phải! Đệ tử Thất Thế Môn có rất nhiều, nhưng không ở trong núi Lan Chu. Nơi đây thật ra là chỗ ở của sư phụ. Ở đây chỉ có những đệ tử thân cận nhất. Chỗ này vắng vẻ, lại ở trên đỉnh núi cao chót vót, đã vậy còn dốc đứng, người khác nhìn đã sợ chết khiếp, cho nên bình thường ít có người tới đây."

Ti Điềm chợt nói: "Thì ra là thế. Sư tỷ thật hiểu biết, Đại sư huynh nói có cái gì không hiểu thì cứ việc thỉnh giáo sư tỷ."

"Ngươi nói là Thương Vũ?"

"Đúng vậy đó. Muội nghe Tề Dương gọi là Đại sư huynh."

Lâm Tây Yến gật đầu, trên mặt dường như hiện lên một chút ngại ngùng, liền quay người đi vào phòng.

https://thuviensach.vn

Ti Điềm giật mình... Chẳng lẽ nàng cũng thế...

Nàng đi vào phòng của mình, lúc này mới cẩn thận đánh giá một phen. Phòng ốc sạch sẽ, trang trí đơn giản, đồ vật không nhiều lắm, nhưng tinh xảo thanh nhã, giá trị xa xỉ. Trên giường trải chăn màn mới, gấm Vân Nam thượng hạng thêu đầy Phù Dung.

Nàng chỉ có một bọc quần áo nho nhỏ, đặt ở trên bàn phía trước cửa sổ, bên trong chỉ là vài bộ quần áo để thay đổi.

Nàng ngồi xuống giường lớn ở phía trước cửa sổ, lúc này ánh mặt trời sau giờ ngọ chiếu lên người nàng, nàng bắt đầu tính toán một ngàn lượng bạc kia nên xài như thế nào. Có thể mua rất nhiều yến huyết, còn có thể mời đại phu tốt nhất.

Nàng không kìm lòng được nhếch khóe môi lên, thật ra thì thời gian ba năm cũng không dài lắm, nàng ở kinh thành ba năm, hiện tại nhớ tới không phải chỉ là một cái chớp mắt thôi sao. Ngược lại có một đoạn thời gian, bởi vì đặc thù mà kéo dài vô hạn trong trí nhớ, mỗi lần nhớ tới đều cảm thấy thật lâu. Cho nên, thời gian dài hay ngắn là do hồi ức lưu lại trong lòng mình nhiều hay ít mà thôi.

Ngồi được một lát thì nghe Lâm Tây Yến ở ngoài cửa gọi nàng. Nàng vội vàng đứng dậy đi ra. Lâm Tây Yến nói: "Ta dẫn ngươi đi xem xung quanh."

Ti Điềm cười: "Đa tạ sư tỷ."

Lâm Tây Yến trời sinh kiêu ngạo, nhưng rốt cuộc vẫn là một tiểu cô nương mười lăm tuổi, nghe nàng gọi sư tỷ nên vô cùng dễ chịu, thái độ cũng hòa hoãn đi rất nhiều.

Ra khỏi viện Chu Tước, ở bên cạnh viện Huyền Vũ còn có một cánh cửa nhỏ. Lâm Tây Yến dẫn đường ở phía trước, đi dọc theo đường hành

https://thuviensach.vn

lang chừng vài chục bước, lại là một đình viện. Không nghĩ tới ở một chỗ nho nhỏ trong đình viện này còn có một cái hồ nước nhỏ bên cạnh bức tường gạch xanh, trong hồ một hai cây sen xanh xanh gấp gáp từ trong nước nhô ra. Nếu là mùa hè, chắc trong viện đã tỏa hương sen ngào ngạt rồi.

"Đây là Hà viện, mấy người tạp dịch và đầu bếp đều ở đây . Đó là trù phòng, đó là dược phòng, đó là phòng tắm, đó là phòng binh khí." Lâm Tây Yến lần lượt chỉ bảo, sư tỷ quả thực rất kiêu ngạo.

Ti Điềm rất cảm khái sở thích của Thiệu Bồi, mặc dù chỉ là chỗ ở cho bọn hạ nhân mà cũng bố trí thanh nhã như thế. Nàng đi theo sau lưng Lâm Tây Yến, đi qua trù phòng, lại đi qua dược phòng. Trong lòng nàng kích động không thôi, sư phụ nói Chu Tước chuyên nghiên cứu y lý, lý thuyết y học, nếu mình dụng tâm học nhiều một chút, nói không chừng một ngày nào đó mình có thể trị hết bệnh cho mẫu thân.

Bỗng nhiên có một người mở cửa phòng tắm bước ra, chính là Thương Vũ. Trên người hắn mặc một bộ quần áo bằng lụa trắng, đai lưng buộc lỏng, y phục khép hờ, một mảnh da thịt chỗ xương quai xanh sáng bóng như mật hiện ra dưới ánh mặt trời. Có lẽ do vừa mới tắm nên tóc xõa ra, bèn tùy ý dùng một sợi dây cột tóc buộc lại.

Nhìn thấy hắn vào lúc này và vào lúc sáng sớm hoàn toàn bất đồng, toàn bộ người hắn có một cỗ hương vị không nói ra được.

Hắn bỗng nhiên xuất hiện trong tầm mắt, Ti Điềm kỳ thật chẳng qua là thuận tiện nên nhìn thoáng qua, nhưng mặt của nàng lại một lần nữa đỏ lên, tuy rằng hắn mặcquần áo chỉnh tề, lại giống như nhìn thấy địa phương gì không nên thấy, cho nên vừa xấu hổ vừa hoảng hốt.

Thương Vũ thản nhiên đi ngang qua hai người, ánh mắt nhìn cũng không nhìn, một cỗ khí tức tươi mát lướt nhẹ vào mặt như một làn gió. Đi

https://thuviensach.vn

đến cánh cửa bên cạnh, hắn ném lại một câu: "Đầu giờ mão ngày mai chờ ta ở Thịnh Hà đài. Nếu đến muộn đừng trách ta không khách khí." Lời còn chưa dứt, quần áo màu trắng chợt lóe lên, người đã đi tới ngoài cửa. Giọng nói kia, thật sự vừa kiêu ngạo vừa nghiêm khắc, sư huynh quả nhiên còn kiêu ngạo hơn sư phụ.

"Vâng."

Lâm Tây Yến cùng Ti Điềm đồng loạt lên tiếng. Đợi ngẩng đầu lên, phát hiện vẻ mặt hai bên đều ửng đỏ.

"Sư tỷ, Thịnh Hà đài ở chỗ nào?".

Lâm Tây Yến chỉ vào cánh cửa nhỏ ở bên cạnh phòng binh khí, nói: "Từ nơi này đi ra ngoài, là nơi các sư huynh luyện công."

Ti Điềm hỏi: "Các sư huynh? Tề Dương cũng là sư huynh sao?"

"Ai, Tề Dương nhỏ hơn ta một tháng, vậy mà ta phải gọi hắn là Tam sư huynh, thật không được tự nhiên chút nào." Lâm Tây Yến lần đầu tiên lộ ra vẻ mặt ngại ngùng của một tiểu cô nương.

Ti Điềm cười cười: "Vậy chúng ta lén lút kêu hắn là Tề Dương đi." Nàng cũng cảm thấy Tề Dương nhìn giống tiểu hài tử, còn có một phần thần sắc cực kỳ giống Tiểu Ngạn.

Ban đêm, trên núi cực kỳ yên tĩnh, ánh trăng trong trẻo nhẹ nhàng xuyên qua cửa sổ, chia màn đêm thành hai nửa sáng tối, giống như một dải nắng chiều phủ trên sông, nửa hồng nửa biếc linh lung chan hòa.

Do ở chỗ mới, Ti Điềm ngủ không yên ổn chút nào. Lại sợ ngủ quên cho nên đêm đầu tiên ở viện Chu Tước nàng gần như là nửa mê nửa tỉnh.

https://thuviensach.vn

Tảng sáng, nàng lờ mờ nghe thấy Lâm Tây Yến bên cạnh đã thức dậy, có tiếng vang leng keng rất nhỏ của chậu đồng, chắc là đang rửa mặt.

Nàng nhanh chóng thức dậy, mặc quần áo tử tế. Đột nhiên cảm thấy hạ thân có chút khác thường, bụng cũng có chút đau. Nàng cầm ngọn nến soi trên giường, quả nhiên nhìn thấy trên khăn trải giường có một chút màu đỏ sậm, nàng thầm kêu không xong. vội vàng cởi quần áo trên người xuống, sau đó mở ra bao y phục, vội vã thay quần áo.

Lúc này, Lâm Tây Yến ở ngoài sân hô một tiếng: "Ti Điềm, nhanh lên."

Ti Điềm bối rối lên tiếng. Thật sự là xui xẻo mà, hết lần này tới lần khác lại nhằm ngay lúc này có nguyệt sự. Nàng đáp một tiếng, nhanh chóng chỉnh đốn lại bản thân.

Sau một lát, Lâm Tây Yến ở ngoài sân lại hô một tiếng: "Ngươi lề mề quá đi, ta đi trước đây. Một hồi đến muộn, Đại sư huynh sẽ trách phạt."

Ti Điềm luống cuống tay chân, ngay cả mặt cũng không có rửa vội vàng lao nhanh ra cửa. Ngoài phòng bình minh vẫn chưa lên, chẳng qua chỉ thấy được đường đi cùng bóng người lờ mờ, căn cứ theo địa điểm ngày hôm qua Lâm Tây Yến chỉ, nàng vội vàng chạy đến cánh cửa nhỏ bên cạnh phòng binh khí, cửa mở ra, hẳn là Lâm Tây Yến vừa mới đi qua. Đi hết hành lang, nàng thầm kêu không xong. Trên mặt đất có hai sơn đạo uốn khúc, phải đi hướng nào đây? Nàng vội vàng quay trở lại, liếc mắt một cái liền trông thấy trù phòng sáng đèn, nàng chạy vào chỉ thấy một nam nhân trung niên đang nhóm lửa.

Nàng vội vàng hỏi: "Xin hỏi đại thúc, Thịnh Hà đài nằm ở chỗ nào?"

Nam tử kia không nói lời nào, nhìn nàng rồi giơ tay lên ra dấu hai cái. Ti Điềm đang rối tung rối mù, hỏi lại một lần nữa. Nam tử kia lại ra dấu vài cái. Lần nàyTi Điềm biết, nam tử này là người câm. Thật sự là nhà dột còn

https://thuviensach.vn

gặp mưa liên tục. Nàng sốt ruột đến dậm chân. Nam tử kia dường như nhìn ra nàng lo lắng, bỏ củi trên tay xuống, đứng lên đi ra ngoài sân, còn vẫy tay với nàng, ý bảo nàng đi theo hắn.

Ti Điềm luôn miệng nói cảm tạ.

Ra khỏi cửa nhỏ sau đường hành lang, ngón tay chỉ một sơn đạo phía sườn đông, Ti Điềm nói cảm tạ vội vàng chạy đi theo hướng sơn đạo. Chạy khoảng hơn mười trượng, đã nhìn thấy một cái sân phơi rộng lớn, lờ mờ nhìn thấy vài bóng người. Trong lòng nàng vui vẻ, vội vàng chạy tới.

Tới gần, quả nhiên là Thương Vũ, Tề Dương, cùng Lâm Tây Yến.

Ti Điềm cúi đầu xin lỗi, ngoan ngoãn xin lỗi: "Đại sư huynh, thật xin lỗi. Muội đã tới trễ."

Ánh mắt Thương Vũ nghiêm nghị, tay đang chắp ở sau lưng bỗng đưa lên phía trước, trong tay rõ ràng đang cầm một thanh trường kiếm. Kiếm vẫn chưa ra khỏi vỏ, hắn giơ lên vỗ nhẹ nhẹ vài cái, thanh âm lạnh lùng nói: "Đưa tay ra đây."

Ti Điềm sợ hãi vươn tay ra, hắn thật sự muốn phạt sao? Phạt như thế nào đây?

Còn chưa thấy rõ động tác của hắn, ánh mắt nghiêm nghị trước mắt đã lóe lên, trong lòng bàn tay đã đau nhói. Nàng chưa kịp kêu đau, cũng không dám rút tay lại, kiếm của hắn lại rơi xuống. Vỏ kiếm đánh vào lòng bàn tay của nàng trọn vẹn bảy cái. Hắn ra tay không chút khách khí, động tác vừa nhanh vừa tàn nhẫn, lòng bàn tay của nàng nóng rát lập tức sưng phồng lên.

Tề Dương vội vàng hoà giải: "Đại sư huynh, được rồi được rồi, tiểu sư muội lần đầu tiên phạm sai lầm đánh nhẹ thôi."

https://thuviensach.vn

Thương Vũ khẽ cười, lại đánh vào lòng bàn tay nàng một cái, Ti Điềm đau đến chân nhũn ra, nhưng vẫn cắn răng không có rút tay về.

"Lần đầu tiên phạt nặng, về sau mới có thể nhớ rõ."

Ti Điềm thấp giọng nói: "Đại sư huynh giáo huấn chính rất phải, về sau sẽ không như vậy nữa."

Thương Vũ lườm nàng một cái, lại nhìn Lâm Tây Yến, nói: "Sư phụ nói muốn đi ra ngoài một tháng, trước để cho ta dạy các ngươi. Kỳ thật, ý của sư phụ chính là muốn xem các ngươi có thể chịu được khổ hay không, nếu trong một tháng này cảm thấy chịu không nổi thì nên bỏ cuộc, sớm nên rời đi, đừng làm chậm trễ thời gian của sư phụ."

Lâm Tây Yến rất nhanh đáp: "Ta có thể chịu được cực khổ."

Ti Điềm cắn môi, lòng bàn tay đau đớn giống như kinh mạch đang tháo chạy, chạy đến tim phổi chỗ, từng trận run rẩy.

Thương Vũ chỉ chỉ vào sân phơi ở hướng tây, nói: "Hôm nay trước tiên tập đứng mai hoa thung*."

*Mai hoa thung (梅花椿), Mai hoa trang 梅花桩, hay gọi chính xác hơn là Mai hoa thung pháp (phép tập trên cọc gỗ mai hoa) là một công phu tập luyện võ thuật nổi tiếng của võ thuật Trung Hoa, nhằm luyện cho thân thể cùng bộ pháp linh động, chính xác trên các cọc cây (thung). Mai hoa thung pháp rất có thể xuất xứ ban đầu từ Thiếu Lâm tự và/hoặc Ngũ Mai lão ni.

Ti Điềm nhìn lại, thấy có vài chục gốc mai hoa thung cao hơn một trượng đứng ở đó. Nàng âm thầm kêu khổ, trước không biết có thể đứng bao lâu, cọc gỗ thì cao như vậy, làm thế nào đi lên đó được mới là vấn đề đó.

https://thuviensach.vn

Thương Vũ chắp tay đi ở phía trước, đến trước mai hoa thung, trường kiếm vừa nhấc lên, đi về phía một cọc gỗ gần nhất, cái cọc gỗ kia lập tức thấp xuống, hắn tựa hồ không tốn một chút sức nào, lúc giơ tay lên liền làm hơn hai mươi cọc gỗ lún sâu vài thước, so với những cọc gỗ khác thì thấp hơn phân nửa.

Ti Điềm nhìn đến trợn mắt há hốc mồm, nghĩ thôi mà đã thấy sợ. Lúc nãy hắn đánh vào tay mình, sợ là chỉ dùng có hai phần công lực ? Muốn đa tạ hắn hạ thủ lưu tình sao?

Thương Vũ tùy ý chỉ một cọc gỗ cái thấp hơn phân nửa, nói sau lưng hai người: "Hôm nay là ngày đầu tiên, đứng nửa canh giờ thôi."

Ti Điềm cùng Lâm Tây Yến nhìn nhau một cái, ánh mắt mang theo sợ hãi, tự mình cố gắng đứng lên cọc gỗ.

Thương Vũ xoay người đi đến cọc gỗ cao hơn năm trượng, rút thanh bảo kiếm sắc bén trong tay ra khỏi vỏ, bỗng thấy một tia sáng trắng tựa như Giao Long bay vút vào biển mây.

"Tề Dương, đến đây đi."

Tề Dương cười cười ha ha, trong tay sáng loáng không biết đang cầm thứ gì xông lên phía trước, ngăn lại thanh bảo kiếm của Thương Vũ. Thanh kiếm của Thương Vũ nhanh đến mức nhìn không ra động tác, chỉ thấy từng luồng ánh sáng chuyển động, thoắt cái như tia chớp nhấp nháy, như bạch mã lướt nhanh qua khe cửa*. Ti Điềm lảo đảo đứng ở trên cọc gỗ, chỉ nghe thấy thanh âm leng keng trong trẻo như những giọt mưa rơi xuống mái hiên, khi thì dày đặc khi thì thưa thớt, không giống như giao thủ so chiêu, thanh âm kia ngược lại giống như một dòng nước chảy.

*nguyên văn là “bạch câu quá khích”được trích trong câu nói của Trang Tử 莊子: "Nhân sinh thiên địa chi gian, nhược bạch câu chi quá

https://thuviensach.vn

khích" 人生天地之間, 若白駒之過隙 (Trí bắc du 知北遊) Người ta ở trong trời đất như ngựa giỏi chạy qua khe hở.

Một lát sau, hai người ngừng giao thủ.

Tề Dương có chút thất vọng nói: "Đại sư huynh, thật không công bằng, huynh luyện sớm hơn đệ ba năm, đệ tiến bộ, huynh cũng tiến bộ, đệ làm sao đuổi kịp huynh đây."

Thương Vũ thu trường kiếm lại, cười nói: "Tề Dương, lúc ta già đi, chẳng phải ngươi còn có ba năm thời gian để già sau ta sao."

Tề Dương bi thương hét lên: "Ý của huynh là, đệ già rồi mới có thể thắng được huynh?"

Thương Vũ cười hắc hắc hai tiếng: "Ta cũng không nói như vậy, ngươi già rồi cũng chưa chắc."

Đột nhiên hắn nghiêng đầu, nhìn về phía Ti Điềm, vừa vặn chụp được nàng bị ngã xuống khỏi cọc gỗ. Ti Điềm vội vàng đứng lên cọc gỗ lại một lần nữa, lảo đảo cố gắng ổn định bản thân.

Nàng chưa bao giờ luyện võ công, thân thể lại yếu ớt, kết quả chưa đến một nén hương, nàng bị ngã khỏi cọc gỗ đến sáu lần. Lâm Tây Yến tốt xấu gì cũng có chút võ công, so với nàng mạnh mẽ hơn nhiều, từ đầu đến cuối rơi xuống có một lần.

Khi thấy nàng rơi xuống tới lần thứ bảy, sắc mặt Thương Vũ thật không tốt chút nào, lạnh lùng nhìn nàng.

Lúc này trời đã bắt đầu sáng, phía trước Thịnh Hà đài là những dãy núi cao vút được che phủ bởi biển mây trắng xóa, khi mặt trời lên cao tỏa ra ánh hào quang rực rỡ. Gió núi chầm chậm thổi, càng thổi càng làm cho người ta có cảm giác lung lay sắp ngã.

https://thuviensach.vn

Ti Điềm xấu hổ không dám nhìn hắn. Thế nhưng nàng thật sự đã cố gắng hết sức. Nếu như không phải Lâm Tây Yến bên cạnh quá "Ưu tú", có lẽ sẽ không thấy nàng ngốc đến như thế.

"Tề Dương, đi gọi Hải Lực đem một giỏ nước bùn trong ao sen tới đây."

Tề Dương sững sờ chạy tới, gãi gãi đầu: "Đại sư huynh, để làm gì?"

Thương Vũ liếc hắn: "Nhanh nhanh đi."

Tề Dương vội vàng chạy đi.

Đợi Hải Lực gánh một giỏ nước bùn đến, Ti Điềm lại rơi xuống một lần nữa.

Sắc mặt Thương Vũ càng ngày càng khó coi. Nàng xấu hổ không dám nhìn hắn, rất tự giác cúi đầu xuống.

"Hải Lực, đổ vào phía dưới mai hoa thung cho ta." nam tử trẻ tuổi được gọi là Hải Lực gánh sọt đi tới, một mùi tanh tưởi lập bốc lên tức làm cho người ta muốn nôn ọe. Ti Điềm vừa vội vừa sợ, trơ mắt nhìn nước bùn được đổ xuống chung quanh cọc gỗ dưới chân. Nàng vô cùng buồn nôn, suýt chút nữa là té nhào vào trong nước bùn rồi.

Mà cọc gỗ dưới chân Lâm Tây Yến cũng không may mắn thoát khỏi

Thương Vũ ôm cánh tay đứng xa xa nhìn, sắc mặt so với hồi nãy dễ chịu hơn rất nhiều, rất hài lòng vỗ vỗ tay, nhướng đuôi lông mày đắc ý nói: "Tề Dương, biện pháp này của ta không sai đâu."

Tề Dương nhếch miệng nói: "Đại sư huynh, chiêu này của huynh cũng quá độc ác, đây là hai nữ hài tử mà."

https://thuviensach.vn

"Nghiêm sư xuất cao đồ, ngươi thì biết cái gì?" Thương Vũ vươn tay gõ một cái trên đầu Tề Dương.

Tề Dương ôm đầu vừa chạy vừa hô: "Đại sư huynh, huynh không biết thương hương tiếc ngọc gì hết, cẩn thận sau này không lấy được vợ đó."

Mặt Thương Vũ tối sầm, rút kiếm đuổi theo Tề Dương. Tề Dương gào khóc từ Thịnh Hà đài chạy về phía Tây.

Ti Điềm mắc cười nhưng cũng không dám phân tâm. Mùi tanh tưởi ở dưới chân khiến người ta lo sợ mà, không dám tưởng tượng nếu té xuống đó thì sẽ như thế nào đây, vậy nên phải hết sức cẩn thận mới được.

Đáng tiếc, đứng trụ trên mai hoa thung không phải cẩn thận chuyên tâm là có thể đứng được.

Sau nửa canh giờ, Thương Vũ không biết từ nơi nào đi tới đây, giống như là đã đi dạo chơi thoả thích quay về, trường kiếm treo ở bên hông, trong tay không để ý cầm một cành liễu.

Hắn chậm rãi bước đi thong thả đến gần cọc gỗ thì dừng lại, cau mày hỏi: "Tự mình nói đi, rơi xuống mấy lần rồi?"

Lâm Tây Yến giành nói trước tiên: "Một lần."

Ti Điềm cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Năm lần."

Thương Vũ nhìn quần áo dính bùn của hai người, chân mày nhướng lên giống như cười mà không phải cười: "Quả nhiên có tiến bộ."

https://thuviensach.vn

MAY MẮN GẶP LẠI KHI CHƯA GẢ

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Tề Dương không biết từ nơi nào chạy tới, đồng tình nhìn hai sư muội, nhưng vì phòng ngừa không bị bạo hành gõ đầu, cố ý tránh ở chỗ rất xa thay các nàng nói một câu công đạo: "Các nàng cũng không phải là hoa sen, vì sao phải dùng tới dùng nước bùn để bảo dưỡng? Đại sư huynh, huynh nên vứt bỏ sự thanh cao thuần khiết của huynh đi."

Ánh mắt Thương Vũ giống như ám khí bắn tới, Tề Dương lại một lần nữa biến mất không thấy bóng dáng.

Buổi luyện công vào sáng sớm cuối cùng cũng kết thúc, Ti Điềm cùng Lâm Tây Yến thối hoắc trở lại Hà viện, chuyện đầu tiên cần làm chính là đi tắm rửa, thay quần áo. Tâm tình hai người không tốt chút nào, ỉu xìu ngượng ngùng mang một bụng ủy khuất về phòng, thiếu nữ xinh xắn mười ba, mười bốn tuổi, ai lại không thích sạch sẽ chứ.

Quay về viện Chu Tước, Ti Điềm nhớ tới mình chỉ có hai cái váy nên có chút lo lắng, nghĩ thầm phải nhanh chóng giặt sạch, tranh thủ thời gian hong khô mới được, nếu không thì không còn quần áo để thay đổi. Sư huynh thật đáng ghét, rõ ràng muốn chỉnh nàng còn bày đặt nói "Nghiêm sư xuất cao đồ". Hắn trêu chọc mình như vậy, nghĩ thế nào cũng cảm thấy khó chịu, chẳng lẽ là báo thù vì mình đã "phi lễ" hắn, vì hắn luôn cho rằng các nàng đã chiếm tiện nghi của hắn.

Ti Điềm cơm cũng không kịp ăn, vội xắn tay áo lên đem quần áo dơ bỏ vào trong thau đem ra giếng giặt. Cũng may mà nước giếng mùa đông thì ấm, mùa hè thì mát, không có rét đến thấu xương. Nàng ngồi ở trên ghế

https://thuviensach.vn

đá, nhớ tới mẫu thân đã từng nói lúc có nguyệt sự không thể bị cảm lạnh, liền lót hai quyển sách cũ trên tảng đá.

Quần áo cùng giầy bị dính nước bùn quả thật là thối không chịu nổi. Tay của nàng vừa bỏ vào nước, lòng bàn tay bị vỏ kiếm đánh qua lập tức đau như bị kim châm, ngay cả vắt nước quần áo cũng không dám dùng sức. Nàng cắn răng một bên vò quần áo một bên nhỏ giọng lải nhải: "Vò cho ngươi chết, vò cho lỗ mũi của ngươi lệch luôn..."

Đột nhiên, trên đầu bị gõ một cái thiệt mạnh.

"Muốn vò chết ta, đúng không?"

Nàng giật mình, thầm nói sao mà lại xui xẻo như vậy chứ, sao hắn đi mà không phát ra một tiếng động nào? Còn vừa vặn nghe thấy nàng nói xấu hắn?

"Đại sư huynh." Nàng bỏ quần áo xuống, đứng lên, sợ hãi nhìn hắn không biết nói cái gì cho phải, vì có tật giật mình nên mỉm cười với hắn một cái. Thế nhưng Đại sư huynh lại nhíu mày làm khuôn mặt tuấn tú trở nên vô cùng nghiêm túc, ánh mắt thì lạnh lẽo như muốn đóng băng nụ cười gượng gạo của nàng.

Nói xấu sau lưng hắn còn bị bắt tại trận, hắn nhất định sẽ không để yên cho nàng đâu. Vì thế nàng đành ngoan ngoãn chờ Thương sư huynh "Trả thù" vậy.

Thế nhưng mặt Thương sư huynh lại đỏ lên, xoay người liền rời đi.

Nàng ù ù cạc cạc nhìn bóng lưng của hắn, cảm thấy có điểm gì là lạ, hắn bình thường đều là tiêu sái, vênh váo tự đắc, hôm nay thật sự là kỳ quái, đến đây một cách lặng lẽ, chưa nói tiếng nào đã rời đi, hơn nữa, bước đi của hắn không tiêu sái giống ngày thường, mà dường như có chút vội vàng.

https://thuviensach.vn

Nàng không đoán ra lí do thế nhưng khi nàng cúi đầu chuẩn bị ngồi xuống, nàng liền biết được chuyện gì đã xảy ra.

Trong nháy mắt dường như toàn bộ máu trong người nàng đều vọt hết lên mặt, sau một hồi hoa mắt chóng mặt, chuyện như vậy mà cũng có thể phát sinh được, còn phát sinh ở trước mặt hắn nữa chứ.

Trên sách cũ bị dính một ít máu đỏ sậm.

Nàng xấu hổ đến nỗi dường như toàn thân bị bỏng, trái tim đập bịch bịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Nguyệt sự của nàng tới được ba lần, mỗi lần đều xui xẻo, quần áo hay trên giường thế nào cũng bị dính chút ít, cho nên nàng rất chán nản, mẫu thân thường an ủi nói đợi nàng quen thì sẽ ổn thôi. Thế nhưng vào lúc này lại bị Thương Vũ nhìn thấy. Sau này làm sao mà dám nhìn mặt hắn nữa chứ?

Nàng xấu hổ vội vàng cầm quần áo đi tắm, nhưng sau khi tắm xong lại phát hiện một vấn đề. Váy nàng bị dính dơ, mà nàng cũng không còn cái váy nào để thay đổi, làm sao bây giờ? Lúc này Lâm Tây Yến ăn xong điểm tâm quay trở lại. Ti Điềm đành phải mượn nàng ta một cái váy. Lâm Tây Yến có chút không vui, nhưng thấy nàng cũng không có quần áo để thay, đành phải cho nàng mượn.

Ti Điềm vội vàng đem váy trên người thay ra rồi đi giặt sạch, chỉnh đốn gọn gàng mới đi Hà viện ăn điểm tâm.

Ăn được một nửa thì người nàng không muốn gặp nhất cũng đi tới dùng cơm, ngồi cách nàng không xa.

Mặt nàng lập tức đỏ lên, tim lại bắt đầu nhảy loạn, loại cảm giác lúng túng khó xử này quả thực là tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả*.

*Ý chỉ người trước, kẻ sau không ai bằng, vậy ý câu này chắc là Ti Điềm cảm thấy vô cùng lúng túng mà xưa nay chưa từng có.

https://thuviensach.vn

Không biết có phải do nàng nhìn nhầm hay không chứ nàng cảm thấy nét mặt của hắn có chút cứng ngắc, sau khi ngồi xuống thì đầu cũng không ngẩng lên, làm như không nhìn thấy nàng. Mà như vậy thì cũng tốt.

Nàng vùi mặt vào trong bát cơm, do bới quá nhanh mà suýt nữa còn bị sặc.

Vội vàng ăn xong, nàng buông bát đỏ mặt muốn lén lút chuồn đi từ phía sau.

Dường như sau lưng hắn mọc thêm một con mắt, bỗng nhiên đưa tay ra ngăn nàng lại, sau đó đưa cho nàng hai quyển sách.

Ánh mắt của hắn không hề nhìn nàng, chỉ hung dữ nói: "Buổi chiều ngươi cùng Lâm Tây Yến phải học thuộc hai quyển này."

Nàng vội nói: "Được, được." cầm sách liền chạy trối chết.

Hắn cũng thở phào một cái, loại chuyện vừa rồi cũng là lần hắn đầu tiên gặp phải. Nói không xấu hổ, đó là giả dối. Một ít màu đỏ đỏ từ khi hắn đi ra khỏi viện Chu Tước đến giờ vẫn còn thoáng qua trong đầu hắn, thật sự làm cho hắn muốn phát hỏa mà.

Quay trở lại viện Chu Tước , nàng đem sách đưa cho Lâm Tây Yến một quyển, sau đó trở lại phòng mở ra vừa xem, thì ra sách này gọi là《 kỳ hoa dị thảo 》.

Nàng đọc kĩ từng tờ một, âm thầm kinh hãi. Hai chữ "Kỳ, dị", kỳ thật chỉ là các loại độc tính. Trong sách liệt kê các loại hoa cỏ có độc, cùng với đặc tính tương sinh tương khắc của từng loại.

Tại sao phải học thuộc cái này? Nàng hơi thắc mắc nhưng không dám đi hỏi Thương Vũ, gặp phải chuyện vừa rồi, nàng chỉ mong sao từ nay về sau đừng nhìn thấy hắn nữa. Thế nhưng cùng sống dưới một mái hiên,

https://thuviensach.vn

không thể nào không gặp nhau, chỉ có thể coi như chuyện này chưa bao giờ xảy ra thôi, nàng thở dài, hy vọng là trí nhớ của hắn không được tốt, sẽ nhanh chóng quên chuyện này đi.

Trí nhớ nàng rất tốt, trước đây các vị lão sư vẫn luôn thán phục khả năng học thuộc lòng của nàng. Cho nên khi hoàng hôn vừa buông xuống là nàng đã học thuộc được một nửa quyển sách rồi.

Lâm Tây Yến đứng ở ngoài sân gọi: "Ti Điềm, đi ăn cơm không?"

Ti Điềm đáp một tiếng, để sách xuống đi ra, chỉ thấy Lâm Tây Yến đang xoa huyệt Thái Dương, trông có vẻ rất buồn rầu.

"Ngươi thuộc hết chưa?"

"Chưa, mới được một nữa hà."

Lâm Tây Yến kinh ngạc hét lên: "Một nửa? Trời ơi ta mới thuộc có bảy trang."

Ti Điềm cũng rất kinh ngạc, cả buổi trưa mà học thuộc có bảy trang? Nhưng nàng vội vàng an ủi: "Sư tỷ đừng vội, Đại sư huynh chỉ nói chúng ta học thuộc, nhưng không nói lúc nào học thuộc, chúng ta cố hết sức là được."

Lâm Tây Yến có chút không vui, đi được hai bước lại nói: "Một hồi nữa ăn cơm nếu nhìn thấy hắn, ngươi cũng đừng nói là ngươi đã thuộc được một nửa nha, nếu không hắn nghĩ ta không chăm chỉ nữa."

"Muội biết rồi, sư tỷ." Nàng đã nhận thấy tính tình hiếu thắng của Lâm Tây Yến cho nên rất sảng khoái đáp ứng.

Quả nhiên khi nàng cùng Lâm Tây Yến đang ăn cơm ăn thì Tề Dương cùng Thương Vũ đến.

https://thuviensach.vn

Nàng vừa thấy Thương Vũ liền vô tình nhớ đến tai nạn xấu hổ hồi sáng, mặt nàng lại bắt đầu đỏ lên, vì vậy nàng vội vàng "vùi đầu" ăn cơm, "Vội vàng" tới mức không dám ngẩng đầu lên.

Tề Dương rất vui vẻ chào hỏi hai người, mà Thương Vũ thì vẫn duy trì vẻ mặt lạnh lùng.

Ti Điềm ăn thiệt nhanh sau đó thấp giọng nói: "Sư huynh, sư tỷ cứ từ từ dùng bữa." Sau đó, đứng lên định rời đi.

"Học đến đâu rồi?"

Thương Vũ để đũa xuống, ngăn nàng lại ngay trong góc phòng. Nàng đứng dựa vào tường trả lời một cách máy móc: "Đại sư huynh, muội, muội học thuộc được sáu trang rồi."

"Sáu trang!" Hắn làm như nghe được chuyện gì kinh dị lắm, hai mắt trừng to nhìn nàng, có vẻ như không thể tin được, khinh bỉ có, phẫn nộ có, giống như làm tâm tình phức tạp lắm vậy. Kỳ thật thì bình thường hắn không có như vậy, nhưng sau cái chuyện sáng nay, hắn vừa nhìn thấy nàng, liền cảm hơi ngại ngùng, cho nên hắn bèn làm ra vẻ "Hung dữ" để che dấu sự ngại ngùng của hắn.

"Muội nhất định sẽ cố gắng học thuộc." Ti Điềm thấy tình huống không ổn, vội vàng bổ sung một câu.

"Khi nào?" Hắn hừ lạnh một cái, ánh mắt sắc bén như dao, vẻ mặt của hắn thay đổi có thể nói còn nhanh hơn cả lật sách.

Lâm Tây Yến vội vàng ho khan vài tiếng. Ti Điềm liền hiểu ý của nàng. Nếu mình học thuộc quá nhanh, tự nhiên lòi ra Lâm Tây Yến học quá chậm, chỉ sợ nàng ta sẽ bị phạt.

"Đại sư huynh, ba ngày được không?"

https://thuviensach.vn

Hắn không hài lòng lắm, nhưng ngẫm lại cả buổi mà nàng học thuộc có sáu trang, ba ngày học một quyển sách coi như là thách thức với nàng ấy rồi, vì vậy, khẩu khí hoà hoãn lại, hăm dọa nói: "Ba ngày sau, nếu vẫn không học thuộc thì cũng đừng trách ta không khách khí."

Ti Điềm như được đại xá, vội nói: "Được mà, muội đi học ngay đây."

Rời khỏi Hà viện, nàng thở dài một hơi. Thương Vũ là Đại sư huynh, chỉ lớn hơn các nàng có mấy tuổi, mà bày đặt kiêu ngạo, hung dữ, hừ, hừ.

Buổi tối, Lâm Tây Yến đóng cửa phòng lại, bắt đầu học thuộc lòng.

Ti Điềm cũng không vội, ba ngà đủ cho nàng học thuộc rồi. Việc quan trọng đầu tiên là đi phòng bếp mượn cái lò sưởi cầm tay để hong khô váy của nàng, phơi cả một buổi trưa mà vẫn chưa khô hẳn, nghĩ tới ngày mai phải đứng mai hoa thung, lại té vào trong đống bùn nữa, đi về chắc chắn phải tắm rửa, cho nên nàng phải chuẩn bị quần áo trước mới được.

Nàng mới đi đến cửa ra vào phòng bếp, đang muốn đi vào thì thấy trước bếp lửa có hai người đang ngồi tán gẫu với nhau. Hai người đều ra dấu để nói chuyện. Một trong hai người chính là người nam nhân giúp nàng chỉ đường vào buổi sáng

Nàng đứng đó nhìn ánh lửa chiếu lên một nam một nữ, vẻ mặt của họ dưới ánh lửa lập lòe vô cùng bình thản ôn hòa. Trước đây cha và mẹ cũng nhìn nhau như vậy, dịu dàng ôn nhu nói chuyện phím, thỉnh thoảng Tiểu Ngạn sẽ chạy tới ầm ĩ vui đùa một lát, sau đó lại chạy đi.

Đợi được một lát nàng mới nhẹ giọng hỏi: "Xin hỏi đại thúc, người có lò sưởi tay không cho con mượn một cái, con muốn hong khô quần áo."

Hai người trong phòng dường như đều có thính lực rất tốt, chỉ là không thể nói chuyện thôi nhưng khi nghe được thanh âm của nàng, liền lập tức quay đầu lại nhìn.

https://thuviensach.vn

Nữ nhân kia khoảng chừng ba mươi tuổi, mỉm cười gật gật đầu. Từ trong lò lấy ra một ít than củi rồi bỏ vào một cái bếp lò cầm tay be bé.

Ti Điềm vội vàng nói cảm tạ.

"Khách thẩm, hôm nay có đồ ăn đồ khuya sao?" bỗng nhiên có tiếng của Tề Dương từ sau lưng Ti Điềm vang lên. Nàng cầm lấy bếp lò quay đầu lại nhìn thì thấy Tề Dương giống như là mới từ phòng tắm đi ra, tóc vẫn còn ẩm ướt, trên người mang theo một chút mùi hương của xà phòng.

Hắn đứng sát ở phía sau của nàng, dường như hắn không có ý thức được là nam nữ thụ thụ bất thân, nghiêng đầu nghiêng nhìn vào trong phòng bếp, lòng ngực của hắn đụng trúng đầu vai của nàng.

Nàng đỏ mặt nhích sang bên cạnh một chút nhường chỗ cho hắn, Nàng kia mỉm cười gật đầu với hắn đồng thời ra dấu một cái.

Tề Dương vui vẻ nói với Ti Điềm: "Muội có đói bụng không? Đợi lát nữa ta cho muội ăn ké một miếng chịu không?"

Ti Điềm vội nói: "Cảm ơn Tam sư huynh."

Tề Dương vỗ vỗ vai của nàng: "Đừng khách sáo!" hắn vỗ vỗ làm Ti Điềm giật cả mình. Ôi, tên này thật sự không biết nam nữ thụ thụ bất thân là gì sao?

Tề Dương cùng nàng đi ra khỏi Hà viện. Đường hành lang rất hẹp, cho nên Tề Dương đi bên cạnh gần như là dính sát vào người nàng. Nàng có chút xấu hổ bèn tìm chuyện để nói: "Đại thúc vừa rồi là đầu bếp sao?"

"Muội nói là Khách đại thúc?”

"Ừ."

https://thuviensach.vn

"Hai vợ chồng bọn họ cũng không tính là đầu bếp, họ là một người bạn của sư phụ, bị người ta hạ độc thủ, cho nên sư phụ thu nhận bọn họ, mà họ lại không chịu ngồi không, đòi làm chút gì đó mới chịu. Muội xem chỗ này cũng không có gì việc làm, ngoại trừ phòng bếp, ha ha."

Trở lại viện Chu Tước, sau khi hong khô hai cái váy, nàng mới cầm sách tiếp tục học thuộc.

Đêm khuya thanh tĩnh, lòng người cũng thấy yên bình hơn, vì vậy nàng học thuộc nhanh hơn mọi lần. Bỗng nhiên nghe thấy tiếng Tề Dương ngoài cửa gọi: "Ti Điềm."

Nàng vội vàng để sách xuống, vừa mở cửa ra đã thấy Tề Dương cười hì hì đi vào.

"Ăn khuya thôi, ăn thử món bánh ngọt Phù Dung vừa ngon vừa mềm này đi."

Ti Điềm vội vàng nói cám ơn, Tề Dương đã tự động bưng khay đi vào phòng nàng.

Ti Điềm đi ở phía sau, cười nói: "muội đi gọi sư tỷ tới nhé."

Tề Dương vội vàng ngăn cản: "Đừng gọi nàng."

Ti Điềm khó hiểu: "Vì sao?"

Tề Dương có chút thông cảm chỉ chỉ bên cạnh, nháy mắt ra hiệu nói: "Để nàng ấy yên tâm học thuộc bài đi, đừng chậm trễ thời gian của nàng ấy. Thật đáng thương, không biết nàng ấy có học thuộc nổi không nữa?"

Ti Điềm ngạc nhiên: "Làm sao huynh biết?"

Tề Dương trợn tròn mắt lên, kể lại: "Lúc nàng ấy mới tới đây, vô tình thấy ta đang luyện thất tinh phi vũ châm liền quấn quít đòi ta dạy nàng. Ta

https://thuviensach.vn

dạy nàng chín câu khẩu quyết, ai ngờ đâu, chỉ có chín câu khẩu quyết mà nàng học hết một ngày mới thuộc đó, thật không thể tưởng tượng nổi mà. Cho nên, muội đừng đi quấy rầy nàng ấy, để nàng ấy chuyên tâm học hành, Đại sư huynh không dễ nói chuyện như ta đâu. Nếu học không thuộc không biết bị phạt như thế nào nữa?"

"Vậy được rồi."

"Muội nếm thử món này đi, đây là món bánh ngọt sở trường của Khách thẩm đó, ăn ngon cực kỳ đúng không?" Tề Dương cầm một miếng bánh ngọt đút vào trong miệng nàng.

Nàng có chút xấu hổ, khẽ ngửa ra nhận lấy miếng bánh ngọt, quả nhiên là rất ngon, vừa ngọtvừa thơm.

"Ăn ngon không?" Tề Dương đắc ý nhìn nàng, dường như cái bánh ngọt này là do hắn làm vậy.

Tề Dương vừa ăn bánh ngọt vừa tám: "Muội biết không? Thất Thế Môn vừa truyền ra tin tức muốn nhận đệ tử, mới có nửa tháng mà đã có đến bốn, năm mươi thiếu nữ đến đây. Nhưng chuyện này mới hay hơn nè, muội có muốn nghe không?"

"Muốn nghe." khi một người muốn nhiều chuyện mà ngươi không cho hắn cơ hội, thật là vô nhân đạo đó. Vì vậy, Ti Điềm rót cho Tề Dương một chén nước, cho hắn nhuận cuống họng bắt đầu kể chuyện, sau đó ngồi ở một bên chăm chú lắng nghe. Nàng cảm thấy Tam sư huynh hiện giờ đáng yêu gấp mấy trăm lần so với Đại sư huynh.

"Nơi này cao như vậy, kỳ thật không ai có thể một hơi mà lên tới đây, sư phụ cố ý kêu Đại sư huynh nói là thấy những người đó đã dừng chân nghỉ ngơi. Có mười mấy người nghe xong lời này liền quay đầu xuống núi. Thật sự là những người thành thực mà, uổng công cho họ khổ cực một chuyến."

https://thuviensach.vn

Ti Điềm mở to hai mắt: "Thì ra ai cũng nghỉ chân à, muội còn tưởng rằng thực sự có người có thể leo lên đây mà không cần không nghỉ chân đó chứ."

Tề Dương quệt miệng nói: "có chứ, ngay cả tiểu cô nương yểu điệu như các muội cũng có thể bò lên đây cũng là không tệ rồi. Nhớ năm đó, lần đầu tiên ta bò lên đây suýt chút nữa là khóc lóc om xòm rồi."

"Có ba cô nương không dễ gì bị lừa gạt, cứ quấn lấy Đại sư huynh xin cho họ một cơ hội. Điều kiện của Đại sư huynh là gì thì muội biết rồi đó?" Tề Dương vụng trộm cười mờ ám, vẻ mặt tinh nghịch.

Ti Điềm đỏ mặt, cúi đầu giả bộ uống nước, gần như vùi mặt vào chén trà.

Tề Dương cười cười hì hì: "Nghe nói chỉ có năm cô nương chịu làm theo yêu cầu này. Muội cùng Lâm Tây Yến là hai người trong số đó. Ta đã nói rồi mà, ba cô nương kia đã có ý dồ từ trước rồi."

"Một người trong đó khi nhìn thấy sư phụ liền đưa cho người một phong bào lì xì, ta đoán chắc là ngân phiếu. Sư phụ nhìn cũng không thèm nhìn, lập tức mời nàng xuống núi. Nàng còn nghĩ sư phụ chê ít tiền, ngày hôm sau lại tới nữa, còn đem theo một phong bao lì xì lớn hơn, thật sự là buồn cười, cô ta nghĩ sư phụ thiếu bạc sao?"

"Cô nương thứ hai khi nhìn thấy sư phụ liền hỏi sư phụ có đồng ý nhận nàng không. Sư phụ chưa nói có đồng ý hay không, chỉ hỏi nàng, vì sao muốn vào Thất Thế Môn, nàng lại nói danh tiếng của Thất Thế Môn trên giang hồ rất hiển hách, một khi nàng vào được Thất Thế Môn thì những người khác sẽ kính sợ nàng."

Ti Điềm nở nụ cười: "Thật kỳ quái, vì sao không muốn người khác thích mình mà lại muốn người khác sợ mình?"

https://thuviensach.vn

Tề Dương cũng cười: "Đúng vậy! muội không thấy đâu, nàng kia nhìn rất dũng mãnh, về sau ai xui xẻo lắm mới lấy phải nàng ta." Hắn uống một hớp nước, bỗng nhiên cười ha ha: "Hay nhất chính là cô nương kia. Nàng hôn Đại sư huynh rồi còn nói một câu vậy nè:“ngươi lớn lên xinh đẹp như vậy, đừng để người khác hôn bậy bạ, mà hãy gả cho ta đi. Đại sư huynh vừa nghe xong, sắc mặt chuyển sang đen thui, ha ha. Cô nương kia thấy sư phụ còn hỏi Đại sư huynh kết hôn chưa, muội không biết đâu, lúc ấy đại sư huynh một thân sát khí, sư phụ nào dám nhận nàng, lập tức mời nàng xuống núi, quả thực so với cô nương thứ hai còn dũng mãnh hơn nhiều!" Tề Dương càng nói càng cảm thấy buồn cười, vỗ đùi cười mất hết hình tượng.

Ti Điềm cũng cười ra tiếng, nghĩ đến Thương sư huynh bị người khác đùa giỡn, thật sự cảm thấy thoải mái sung sướng mà.

"Sư phụ vì sao kêu Đại sư huynh làm như vậy?"

"Cái này, ta cũng không biết. Vốn ta còn rất cực kỳ hâm mộ Đại sư huynh xinh đẹp như vậy, thế nhưng sau này khi nhìn thấy mấy cô nương mê trai kia, ta vô cùng đồng cảm với Đại sư huynh. Ha ha." Tề Dương vỗ tay cười to, chuyện cười này hắn nhịn lâu lắm rồi, rốt cuộc đã có người cùng hắn chia sẻ, cho nên hắn cười đến đặc biệt vui vẻ sảng khoái.

Hai người đang lăn lộn cười sung sướng.

"Tề Dương tiểu tử, ngươi lại ngứa da phải không?"

Đột nhiên, một âm thanh lạnh lẽo từ bên ngoài vang lên.

Tề Dương cùng Ti Điềm giật mình đứng dậy. Ngay Cửa ra vào xuất hiện hung thần Thương Vũ, lần này nàng mới biết được cái gì gọi là một thân sát khí. Hắn hung dữ trừng mắt Tề Dương, sau đó lạnh lẽo nhìn lướt qua nàng.

https://thuviensach.vn

Việc này, Tề Dương có thể nói với người khác không? có thể. Còn nói với nàng? Không thể!

Nàng run lên một cái, nhớ tới lúc nãy Tề Dương đi vào hình như không khòa cửa, hai người ở chỗ này cười vui vẻ, màn đêm yên tĩnh như vậy, võ công của hắn lại cao, cách nhau một viện, hắn không nghe được gì mới là lạ.

Tề Dương cười đùa tí tửng nói: "Đại sư huynh, huynh còn chưa ngủ sao, đệ cùng Ti Điềm đang ăn bánh ngọt Phù Dung, huynh có muốn ăn một chút không?" Hắn ân cần đưa lên một khối bánh Phù Dung, cười đến cái mũi con mắt như muốn dính vào một đoàn.

Thương Vũ nhéo lỗ tai Tề Dương, xách ra bên ngoài, lại nhớ tới nàng cũng đang cười cười nói với hắn "hẹn gặp lại", hắn không hiểu sao lại thấy nổi giận.

"Ai nha, Đại sư huynh xin tha mạng, đệ nói tất cả đều là sự thật, là sự thật mà, đệ không có một câu một chữ nào nói dối mà, ôi, ôi, việc này sư phụ cũng là biết mà, huynh sao lại nhéo lỗ tai của đệ."

Nàng sợ hết hồn, thầm nghĩ tiêu rồi, ngay cả việc riêng tư của hắn nàng cũng biết rồi, không biết sau này hắn chỉnh nàng như thế nào nữa.

https://thuviensach.vn

MAY MẮN GẶP LẠI KHI CHƯA GẢ

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Hôm sau, Ti Điềm thức dậy sớm hơn một chút, sau khi chỉnh đốn gọn gàng mới bắt đầu đi tới Thịnh Hà đài. Lúc này trên Thịnh Hà đài vô cùng yên tĩnh, gió núi hơi lạnh, trời vẫn còn chưa sáng. Trên đỉnh núi chỉ có ánh sáng lờ mờ, không biết khi nào mặt trời mới mọc.

Dưới ánh sáng mờ mờ thoáng thấy một thân ảnh trên Thịnh Hà đài, dựa vào chiều cao thì Ti điềm xác định đúng là Thương Vũ, lúc này xoay quanh hắn là một vầng sáng trắng giống như những con linh xà đang chuyển động với tốc độ kinh người, tựa hồ như đang nhen nhóm những tia nắng ban mai trong không gian mờ ảo nơi đây.

Nàng không biết võ công, cho nên không biết hắn đang luyện chiêu thức gì, mặc dù đang đứng rất xa nhưng nàng cũng cảm nhận được một cỗ kiếm khí mạnh mẽ, sắc bén.

Nàng nhớ tới hôm qua Tề Dương cười nhạo hắn bị bắt tại trận sau những tình huống bi thảm, nên không dám tùy tiện đi tới mà lặng lẽ lùi về một góc của Thịnh Hà đài, thầm nghĩ hôm nay nàng đến đây hơi sớm, không ngờ hắn còn đến hơn, hy vọng là hắn tập trung tinh thần, không có phát hiện ra nàng.

Nghĩ tới đây, nàng vừa nhìn hắn vừa rút vào trong một góc.

Một lát sau, hắn thu lại trường kiếm vào vỏ, sau đó quay đầu lại nhìn nàng, nói: "Hôm nay có kinh nghiệm rồi hả, tới rất sớm."

https://thuviensach.vn

Nàng ấp úng không biết nói gì cho phải, thành thành thật thật đứng ở một bên, vô cùng nhu thuận.

Hắn cầm kiếm chậm rãi đi tới, dừng lại trước mặt nàng, nhìn hai mắt nàng, mới chậm rãi nói: "Ta còn tưởng rằng ngươi mới học thuộc có sáu trang sách, đêm qua nhất định không dám ngủ mà chăm chỉ học tập, không ngờ lại cùng Tề Dương ăn đêm, nói chuyện phiếm. Thật sự là đối mặt với hiểm nguy không sợ, núi thái sơn có sụp thì sắc mặt cũng không thay đổi đúng không?"

Nàng cúi đầu không dám lên tiếng, lời này của Đại sư huynh rõ ràng không phải biểu dương mà.

Hắn dường như không hài lòng với sự trầm mặc của nàng, lạnh lùng nói: "Nội lực của ngươi kém hơn Lâm Tây Yến, lẽ ra phải chăm chỉ hơn mới phải. Sau này, ngươi đứng mai hoa thung nhiều hơn nửa canh giờ. Bây giờ bắt đầu đi."

Đây quả thực là trắng trợn lợi dụng việc công để trả thù cá nhân mà, nàng đứng ở trên cọc gỗ bắt đầu lo lắng cho cuộc sống sau này, có cảm giác như con đường phía trước đầy chông gai đang chờ đón nàng.

Cả ba ngày đều là sáng sớm đứng cọc gỗ, buổi chiều buổi tối học thuộc lòng. Ti Điềm còn phải giặt quần áo, hong khô quần áo.

Đến buổi tối ngày thứ ba, Thương Vũ thản nhiên đi tới viện chu tước, trong tay cầm một thanh thước dài.

Lâm Tây Yến vô cùng lo lắng nhìn Ti Điềm, không ngừng nháy mắt với nàng. Ti Điềm biết rõ tâm tư của nàng nên rất mâu thuẫn.

Hắn một tay cầm thước, một tay cầm quyển sách, ngồi gác chân lên bàn.

https://thuviensach.vn

Hai nữ hài tử cẩn thận đứng ở trước mặt của hắn. Hắn nhướng mày kiếm lên, dùng thước chỉ chỉ Lâm Tây Yến, nói: "Ngươi tới trước."

Lâm Tây Yến nơm nớp lo sợ. Nàng còn hai mươi mốt trang chưa học xong, cho dù sứt đầu mẽ trán thế nào cũng không thuộc nổi nữa, sắc mặt ửng đỏ cúi đầu đứng đó.

Hắn khép sách lại, lạnh lùng nói: "Đưa tay ra."

Lâm Tây Yến cắn môi, sợ hãi đưa tay ra.

Hắn không lưu tình chút nào, tay nâng thước lên, đánh xuống hai mươi mốt cái. Mỗi một roi rơi xuống là một âm thanh vô cùng chát chúa vang lên, trong lòng Ti Điềm run lên một cái. Tề Dương nói cũng đúng, thật sự là hắn không biết cái gì gọi là thương hương tiếc ngọc.

Nước mắt ẩn trong hốc mắt của Lâm Tây Yến bắt đầu rơi xuống, tay cũng đã sưng phồng lên. Ti Điềm không đành lòng xem tiếp, trong lòng càng thêm mâu thuẫn.

"Tới phiên ngươi." Hắn cầm sách, dùng thước chỉ chỉ Ti Điềm.

Nàng hít sâu một hơi, đọc thuộc lòng giống như nước chảy mây trôi. Đọc thuộc đến còn khoảng hai mươi trang, nàng bắt đầu đọc chậm lại, bắt đầu do dự. Tính không chịu thua kém của Lâm Tây Yến cùng lời dặn dò của hắn xoay quanh trong đầu nàng, cuối cùng, nàng chỉ đọc đến còn khoảng mười trang thì ngừng lại.

Nàng cúi đầu nói: "phần vòn lại muội chưa thuộc."

Hắn " nga " lên một tiếng, giống như đang chờ giây phút này. Hắn khép sách lại đặt ở trên bàn, híp mắt nhìn nàng, ánh mắt lạnh lẽo sắc bén.

"Vươn tay ra."

https://thuviensach.vn

Ti Điềm đưa tay ra, nghĩ thầm, mười roi, chịu khổ một chút liền qua thôi.

Hắn hừ lạnh một tiếng, thước kẻ lốp bốp rơi xuống.

Nàng cắn răng đếm đến roi thứ mười, hắn vẫn không có ý ngừng lại, lại đánh tiếp mười roi nữa. Bàn tay trắng nõn non mịn của nàng lập tức vừa đỏ vừa sưng, ngón tay co quắp lại, mỗi khi khẽ cử động thì lòng bàn tay đau giống như bị hỏa thiêu, đau không chịu nổi.

" Hai mươi roi này là phạt cảnh cáo tội ngươi nói láo. Ngươi nhớ cho kỹ, sau này đừng hòng gạt ta." Hắn hừ một tiếng, lạnh lùng nói: "Đọc thuộc!"

Nàng dè dặt rút tay về, vừa cử động một cái vẫn là không thể không hít vào khí lạnh. Nàng không biết hắn làm sao phát hiện được nàng lừa gạt hắn, đành phải đọc thuộc mười trang cuối cùng cho hắn nghe.

"Ti Điềm, ngươi nhớ kỹ, nếu ngay cả bản thân mình cũng không bảo vệ được, cũng đừng suy nghĩ cái gì gọi là trượng nghĩa." Thương Vũ vung tay áo lên, ngạo nghễ rời đi, trong lòng lại không hiểu vì sao lại bực bội, người ngu ngốc như nàng thật sự là không còn nhiều, thân mình còn lo chưa xong, còn muốn che chở người khác.

Lâm Tây Yến nhìn bóng lưng của hắn, nước mắt rốt cuộc rơi xuống, sau đó ngồi xuống ô ô khóc lên.

Ti Điềm không biết làm sao an ủi nàng, đành phải thấp giọng nói: "Sư tỷ, không sao đâu, một tháng trôi qua rất nhanh." tính tình Thiệu Bồi có vẻ lãnh đạm, có lẽ khi hắn dạy các nàng có thể dễ chịu hơn một chút.

Lâm Tây Yến chợt ngẩng đầu lên, trong ánh mắt hồng hồng tràn đầy ủy khuất.

https://thuviensach.vn

"Ngươi biết không, ta lớn như vậy rồi nhưng đây là lần đầu tiên bị đánh."

Ti Điềm thở dài, nàng không có cảm giác gì, đây là lần thứ hai nàng bị đánh, lần đầu tiên, chính là ba ngày trước, cũng là Thương Vũ đánh. Thế nhưng nàng cũng không cảm thấy có bao nhiêu ủy khuất, tuy rằng bị Thương Vũ trách phạt, nhưng đều là lỗi của nàng chỗ, sai thì bị phạt, nàng không có lời nào để nói.

Lâm Tây Yến nghẹn ngào nói: "Ngươi biết Uy Dương tiêu cục không?"

Ti Điềm giật mình, Uy Dương tiêu cục nàng tự nhiên biết rõ, nhà nàng trước kia hàng năm đều mời Uy Dương tiêu cục áp giải bạc. Dường như Đại đương gia của Uy Dương tiêu cục họ Lâm, chẳng lẽ Lâm Tây Yến là?

Lâm Tây Yến thấy nàng không nói, cho rằng nàng cũng không biết, cắn răng từng chữ một: "Ba tháng trước, cha ta áp tiêu, bị người giết chết, còn có ba vị thúc thúc, hai vị ca ca."

Trong một câu có sáu mạng người, giữa răng môi Lâm Tây Yến dường như bật ra một mùi máu tanh.

Trong lòng Ti Điềm run lên, trách không được trên mặt Lâm Tây Yến luôn luôn là cỗ tối tăm phiền muộn cùng hận ý.

Lâm Tây Yến oán hận nói: "Ta đến Thất Thế Môn chính là muốn báo thù, thế nhưng sư phụ lại nói, Chu Tước không học võ, chỉ học về y lý, lý thuyết y học. Ta không biết, ta có thể báo thù hay không. Học thuộc lòng có tác dụng gì đối với việc ta báo thù?"

Ti Điềm kinh ngạc nhìn nàng, không biết trả lời như thế nào.

https://thuviensach.vn

Tối hôm đó, Tề Dương tới đưa cho Lâm Tây Yến một lọ thuốc mỡ, cho nàng bôi tay, lại đưa cho Ti Điềm hai bình, nói là Đại sư huynh cố ý phân phó như vậy.

Nàng đã hiểu, xem ra sau này lòng bàn tay nàng bị ăn gậy không ít, Thương sư huynh rất "Xem trọng" nàng, đưa cho nàng hai hộp thuốc mỡ, xem ra phòng ngừa rất chu đáo.

Hôm sau, Thương Vũ lại ném cho Ti Điềm một quyển sách, nói: "Năm ngày phải học thuộc."

Lâm Tây Yến đứng ở một bên, sắc mặt lúng túng, một quyển nàng còn không học nổi.

Ti Điềm trở lại trong phòng mở sách ra xem, trong sách đều là các phương thuốc cổ truyền. Nàng vô cùng kinh hỉ, vội vàng đọc thật kĩ, hy vọng có thể tìm được phương thuốc trị liệu cho mẫu thân, nhưng lại không có thu hoạch. Hiện tại mới có bốn ngày nàng đã học thuộc rồi, ngày thứ năm khi Thương Vũ đến kiểm tra, nàng không dám lại thay Lâm Tây Yến lưu lại mặt mũi, thành thành thật thật đọc thuộc lòng cả quyển sách. Còn Lâm Tây Yến mới học thuộc có một nửa. Nhưng mà, kỳ quái là, Thương Vũ cũng không có trách phạt Lâm Tây Yến. Còn với nàng, chẳng qua là nhàn nhạt nói một câu: "Trí nhớ không tệ."

Cái này có tính là khích lệ không? Nàng không dám hy vọng xa vời có thể được hắn khen ngợi, chẳng qua là hy vọng hắn đừng làm khó nàng là được rồi.

Mới đó mà nàng đã đứng mai hoa thung hơn nửa tháng, hai người mặc dù không thể nói là vững như bàn thạch, nhưng so với lúc mới tới đã có tiến bộ nghiêng trời lệch đất. Thương Vũ rốt cuộc đã phong thích cho các nàng thoát khỏi cọc gỗ.

https://thuviensach.vn

Ngày đó, Ti Điềm kinh ngạc phát hiện Thương Vũ không giống như trước đây, trang phục luyện công bao giờ cũng là một kiện áo dài màu trắng, tay áo rộng thùng thình. Dưới ánh sáng mặt trời trông hắn hắn nhanh nhẹn xuất trần, phong lưu phóng khoáng.

Lâm Tây Yến có chút mất tự nhiên, giật mình không biết nhìn chỗ nào, trên mặt thoáng ửng hồng.

Thương Vũ một tay để sau lưng, một tay chém xuống. Ống tay áo vốn là tơ lụa mềm mại, lúc hắn vung tay trông như một vòng xoáy khổng lồ.

"Chiêu này kêu là hồng tụ thiêm hương, là chiêu thức biến hoá tay áo sở trường Thiếu Lâm Càn Khôn của sư phụ, cho Chu Tước các ngươi sử dụng. Các ngươi không có nội lực, đương nhiên cũng không xuất ra chân khí được, đầu tiên chỉ cần luyện động tác này cho đẹp là được."

Khi Hắn nói đến mấy chữ "Động tác cho đẹp" thì mày kiếm nhíu lại, vô cùng khinh thường. Sau đó nói một chút vung tay như thế nào, vận lực như thế nào, giống như đang nói về một bữa ăn sáng vậy, nếu cái này mà cũng học không được, thì nên đi phòng bếp tìm một miếng đậu hũ đập đầu cho rồi!

Cả nửa tháng học thuộc lòng Lâm Tây Yến đều bị Ti Điềm làm mất hết thể diện, võ công của nàng cũng có chút nội lực, lại có chủ tâm muốn học chiêu hồng tụ thiêm hương này nhằm lưu lại chút ít mặt mũi. Vì vậy nàng đặc biệt chăm chỉ cố gắng. Năm ngày sau nàng đã luyện được chiêu thức đẹp mắt này. Mà Ti Điềm lại luyện chiêu "Động tác đẹp mắt" thành "Cây cỏ kiêu ngạo". Bởi vì khí lực của nàng yếu, vì thế lực đạo không đủ, ống tay áo không vung lên nổi, ngay cả ngọn nến cũng không dập tắt được.

Đợi đến lúc Thương Vũ đi vào viện chu tước kiểm tra hai người. Lâm Tây Yến dễ dàng xuất ra một chiêu dập tắt ánh nến. Mà Ti Điềm thử cả bốn

https://thuviensach.vn

lần, mầm lửa kia vẫn lung la lung lay, ngời sáng bất diệt, vô cùng ương ngạnh, ngoan cố.

Hắn nhìn nàng, "Tán thưởng" nói: " Khí lực của ngươi thật sự là làm ta phải nhìn với cặp mắt khác xưa."

Ti Điềm xấu hổ cúi đầu, nàng cảm thấy ánh mắt của hắn giống như có ý muốn nàng đi đập đầu vào khối đậu hủ, vì vậy rất tự giác đưa tay ra nói: "xin Đại sư huynh trách phạt." hai hộp thuốc mỡ kia rốt cuộc có thể dùng rồi, xem ra sau này phải tiết kiệm để có mà dùng mới được.

Thương Vũ đối với việc nàng tự giác nhận phạt rất hài lòng, ngữ khí chậm rãi nói: "Trách phạt tất nhiên không thể thiếu được, bắt đầu từ ngày mai, mỗi ngày quét dọn bảy tầng đình viện một lần, chăm đầy vạc nước phòng bếp, nhớ rõ là xách tay, không phải gánh."

Ti Điềm âm thầm hấp khí, cái này so với trừng phạt tay chân còn hung ác hơn.

Buổi tối, Tề Dương tới an ủi nàng: "Ti Điềm, Đại sư huynh bắt muội quét đình viện, xách nước, nhưng thật ra là luyện lực cho cánh tay của muội. Muội nhất định có thể luyện thành, muội chính là quá gầy, muội xem thân thể Lâm Tây Yến vô cùng rắn chắc, hình như là nhà nàng mở tiêu cục đó, vừa nhìn là biết rất lợi hại. Đúng rồi, nhà của muội làm gì?"

Nhà của muội? Trong lòng Ti Điềm đau nhói, hoảng hốt cười cười: "Nhà của muội là cửa hiệu bán son phấn."

Đuôi lông mày Tề Dương nhướng lên, kinh ngạc nói: "Ai nha, trách không được muội lớn lên xinh đẹp như vậy, giống như một đóa bông tuyết."

Ti Điềm nở nụ cười: "Bông tuyết là hoa sao?"

https://thuviensach.vn

Tề Dương gãi gãi đầu, cười hì hì nói: "Hắc hắc. bản lĩnh nói chuyện của ta xem ra còn phải luyện một chút. Nếu Nhị sư huynh thì tốt rồi. Hắn thế nhưng mở miệng có thể nói ra hoa sen đó, hắn mà nói chuyện thì mọi người cười không khép miệng."

Ti Điềm nói: "Nhị sư huynh sao không ở chỗ này? Dường như viện Bạch Hổ vẫn để trống?"

"Hắn bị sư phụ phái đi làm việc, sau này muội sẽ gặp hắn."

Ti Điềm "A" một tiếng, không hỏi nữa.

Tề Dương lại hào hứng bát quái: "Hắn nha, nhìn còn xinh đẹp hơn muội, chỉ cần cùng nữ hài tử nói mấy câu, nữ hài tử kia cho dù nhỏ xíu cũng thích hắn, ta với hắn mà ở cùng một chỗ, lần nào cũng bị mấy nữ hài đó ghét bỏ."

"Vì sao?" Ti Điềm không thể hiểu được, tính tình Tề Dương cởi mở lại lương thiện, tại sao những cô nương kia lại ghét?

Tề Dương bực tức nói: "Bởi vì các nàng muốn ở một mình với Nhị sư huynh. Có ta ở đó, làm kì đà cản mũi các nàng, làm các nàng không thể làm những việc mà người ngoài không thể nhìn. Ta hết lần này tới lần khác không chịu rời đi, hừ, liền làm cho các nàng ghét."

Ti Điềm bị tiểu hài tử nóng nảy chọc cười, kìm lòng không được nhớ tới Tiểu Ngạn. Mỗi lần Lâm Nhất Phong muốn cùng nàng nói hai câu, Tiểu Ngạn nhất định chạy tới bên cạnh, không có việc gì thì cũng chạy xung quanh, con mắt vụng trộm nhìn hai người. Rồi sau đó chạy đến bên tai mẫu thân báo cáo, mẫu thân mỗi lần đều cười vỗ ót của hắn, nói hắn là tiểu quỷ. Còn nói, chờ hắn trưởng thành, cũng sẽ y như vậy đấy

Tề Dương thấy nàng trầm mặc xuất thần, cho rằng nàng vì chuyện luyện công mà lo lắng, liền đứng lên, vỗ vỗ vai Ti Điềm, cất cao giọng nói:

https://thuviensach.vn

"Cố gắng lên! Huynh đệ!"

Bị một thiếu niên tùy tùy tiện tiện vỗ vai như vậy, nàng vốn đang lúng túng không được tự nhiên rồi lại bị một tiếng "Huynh đệ" của hắn làm cảm động. Hắn xem nàng như huynh đệ sao? Ti Điềm dở khóc dở cười, tâm tình lại tốt hơn rất nhiều.

https://thuviensach.vn

MAY MẮN GẶP LẠI KHI CHƯA GẢ

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Sáng sớm hôm sau, Ti Điềm xách chổi đi quét đình viện, quét xong đình viện thì đi phòng bếp xách nước. Trong Hà viện có giếng nước thê nhưng Thương Vũ cứ khăng khăng muốn nàng đi xách nước từ con suối phía sau Thịnh Hà đài. Ti Điềm đành phải rộng lượng nghĩ rằng hắn muốn giúp nàng luyện tập lực tay, vì vậy liền xách thùng nước đi

Phía Tây Đài Thịnh Hà còn có một con đường mòn khác. Ti Điềm dựa theo chỉ dẫn của Hải Lực, đi dọc theo đường mòn này chưa được bao xa thì đã loáng thoáng nghe thấy tiếng suối chảy róc rách. Đi hơn mười bước quả nhiên trông thấy một cây cầu nhỏ, dưới cầu nước chảy cuồn cuộn, mặt trời chiếu xuống làn nước làm phản chiếu lên ánh sáng lóng lánh.

Nàng đứng trên tảng đá bên cạnh bờ, thả thùng nước xuống rồi cố hết sức kéo lên, không ngờ một thùng nước mà lại nặng như vậy, suýt chút nữa là nàng đã nghiêng người ngã xuống nước rồi.

Nàng dùng hết sức mới đổ được nửa thùng, sau đó trầy trật xách nửa thùng nước trở về.

"Tiểu nha đầu, cháu là người của viện đằng trước à? Mới tới phải không, hình như ta chưa gặp cháu bao giờ nha." Đột nhiên một ông lão từ trong rừng trúc bên bờ suối đi ra, bộ râu màu hoa râm của ông ta rất dài, dáng người gầy gò cao cao, rất có khí độ đạo cốt tiên phong.

Ti Điềm sợ hết hồn, không nghĩ tới còn có người trong rừng Trúc này. Nàng cho rằng Thất Thế Môn cũng chỉ có mấy người bọn họ mà thôi, vậy ông lão này …

https://thuviensach.vn

Sao nàng chưa từng nghe Tề Dương nhắc tới người này nhỉ, xem quần áo khí độ của ông ấy cũng không giống là người miền núi.

"Lão bá, cháu là đồ đệ Thất Thế Môn mới thu, tới đây để xách nước.”

Ông lão cười từ ái: "Nha đầu ngốc, trong viện của Thất Thế môn cũng có giếng nước mà, cần gì phải chạy xa như vậy tới đây lấy nước."

Ti Điềm nghe giọng điệu của ông ấy, hình như ông ấy hiểu rất rõ về Thất Thế môn, bởi vậy nàng không nén nổi tò mò về thân phận của ông ấy.

“Là Đại sư huynh bảo cháu tới đây xách nước ạ.”

Ông lão mỉm cười lắc đầu: “Hôm nay tên tiểu tử thúi Thương Vũ này còn bày đặt bắt nạt con gái nữa chứ, lát nữa ta phải giáo huấn nó mới được.”

Ti Điềm thản nhiên cười nói, tâm tình rất tốt, rốt cuộc thì cũng có người gọi huynh ấy là “tiểu tử thúi” rồi, hừ hừ.

“Lão bá, thật ra cũng không phải là bắt nạt, là sư phụ bảo huynh ấy dạy cháu luyện công, nhưng căn bản của cháu kém quá, không thể trách người khác được.”

Ông lão nở nụ cười: "Ơ, tiểu nha đầu cháu cũng thật tốt bụng, còn biết giúp nó nói chuyện."

Cũng không phải nàng giúp hắn nói chuyện, tuy rằng hắn phạt nàng hơi nặng, thế nhưng cũng do nàng luyện công không tốt trước, không thể oán trách người khác. Vả lại tháng nào nàng cũng cầm mười lượng bạc của Thất Thế Môn, làm gì có chuyện bỗng dưng lại được nhận tiền? Cho nên nhiệm vụ mà Thương Vũ sắp xếp có hơi gian khổ, nhưng nàng không hề oán hận một câu, trên đời không có tiện nghi nào tự nhiên mà có, không có

https://thuviensach.vn

việc gì có thể đạt được mà không cần nỗ lực, tóm lại vẫn là phù dung sớm nở tối tàn.

"Lão bá, tcháu về đây."

Ông lão vuốt râu cười khẽ. Ti Điềm xách nửa thùng nước rời đi.

Đợi tới lúc đổ đầy vạc nước thì Ti Điềm đã chạy đi chạy lại đủ 20 vòng rồi. Vốn muốn buổi chiều luyện thêm chiêu hồng tụ thiêm hương, nhưng hiện tại cánh tay nàng nhấc lên còn không nổi nữa nói chi tới việc luyện công.

Giờ cơm tối, nàng cố ý đi vô cùng muộn, chỉ sợ gặp ThươngVũ hắn lại hỏi tới chuyện học của nàng nữa. Không ngờ lại khéo như vậy, nàng vừa ngồi xuống thì Thương Vũ cũng bước vào. Nàng gọi một tiếng "Đại sư huynh" liền vội vàng cắm đầu ăn cơm, bộ dáng y như là "Ăn không nói, ngủ không nói", hy vọng hắn cũng y như mình.

Trên bàn cơm chỉ có nàng và hắn, yên tĩnh đến nỗi ngay cả tiếng nhai cơm cũng nghe rõ ràng.

Đột nhiên, trước mặt nàng thừa ra một đĩa thịt bò và hai quả trứng.

“Ăn hết đi.” Giọng nói không cho phản kháng và từ chối.

Nàng sợ hãi ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy hắn đang nhìn nàng chằm chằm, vẻ mặt như thể nếu muội không ăn hết thì ta sẽ ăn hết mặt muội luôn. Nàng đau đầu nhìn đĩa thịt bò và hai quả trứng gà kia. Trứng gà thì còn đỡ, thịt bò lại làm nàng buồn rầu, trước giờ nàng chỉ thích ăn uống thanh đạm, đĩa thịt lớn như vậy, cho dù hai ngày nàng cũng không ăn không hết nổi.

Hắn nhìn nàng chằm chằm, cầm đũa gõ lên đĩa thịt bò làm vang lên tiếng leng keng giòn tan. Nàng cảm thấy nếu nàng vẫn không động đũa thì việc tiếp theo hắn làm chính là gõ vào đầu nàng.

https://thuviensach.vn

Nàng cắn răng kéo đĩa đến trước mặt mình, dùng vẻ mặt đau khổ nhưng không dám nói kháng nghị, hì hục nhét thịt vào miệng mình.

Hắn không nhìn nổi nữa, nhìn dáng vẻ nàng như chó cắn Lã Động Tân* đành phải buộc miệng thốt ra: “Muội phải biết rằng thịt bò này rất khó mua, muội ăn mà đau khổ như vậy thật đúng là phung phí của trời mà.”

Nàng nuốt “Của trời” vào trong miệng, thu lại vẻ mặt đau khổ cực nhanh.

Hắn nhìn nàng chăm chú đến mức nàng chẳng có cơ hội nào để bớt xén nguyên liệu, đành phải im lặng thở dài nhét hết đĩa thịt bò vào bụng, nàng cảm thấy cơ thể bỗng dưng trở nên “nặng nề”

Nàng mở to mắt, tỏ vẻ đáng thương nói: “Đại sư huynh, muội ăn xong rồi, muội đi được chưa ạ?”

Hắn ra vẻ kiêu ngạo như hoàng đế, phất tay tựa như khen thưởng: "Ừ, có thể lui xuống.

Ti Điềm như trút được gánh nặng khi thoát khỏi sự “ức hiếp” của đại sư huynh, trong lòng bắt đầu lo lắng không biết sau này mỗi ngày đều có bữa tiệc lớn “của trời” trứng gà và thịt bò này nữa không hay chỉ có hôm nay Đại sư huynh bỗng dưng tâm huyết dâng trào, chỉ mỗi lần này mà thôi nữa? Chỉ mong sao là vế sau thôi.

Sáng sớm hôm sau, nàng đi quét đình viện. Lúc mở cửa sơn môn, nàng rất kinh ngạc khi phát hiện bên ngoài ngưỡng cửa sơn môn có một hộp gỗ nhỏ, trên đó viết hai chữ “Thương Vũ” bằng bút lông. Chữ viết hơi xiêu vẹo, không hề phù hợp với dáng vẻ ngọc thụ lâm phong của hắn, nàng thấy hơi tiếc nuối, nếu là nàng viết thì nhất định sẽ dùng lối viết Hành thư (một kiểu viết chữ Hán gần giống chữ Thảo), mới có thể lộ ra vẻ tiêu sái trên hai chữ này.

https://thuviensach.vn

Nàng nhặt hộp gỗ lên mới phát hiện ra hộp gỗ không nặng lắm, vì vậy nàng cầm hộp gỗ đưa đến viện thanh long.

Thương Vũ mới luyện công từ đài Thịnh Hà trở về, đang cầm quần áo chuẩn bị đi tắm. Mồ hôi đọng trên lông mày hắn như đọng sương mù, đứng trước mặt hắn cũng có thể cảm nhận được một cỗ khí tức mạnh mẽ bức người của một trang nam tử.

Nàng nâng hộp gỗ lên: “Đại sư huynh, muội trông thấy cái này ở ngoài cửa nè.”

Thương Vũ nhíu mày nhận hộp gỗ, đầu tiên là cẩn thận nhìn rồi sau đó mới cẩn thận mở ra.

Nàng quay người lại tính rời đi thì đột nhiên sau lưng vang lên một tiếng "Loảng xoảng", nàng kinh ngạc quay đầu lại nhìn thì chỉ thấy hắn nhíu lông mày nói: “Ném thứ này ra ngoài cửa cho ta, cái hộp này cũng vứt luôn.”

Hộp gỗ bị hắn ném dưới chân văng ra một đôi giày độn (không lẽ anh này lùn lùn) vô cùng diễm lệ, rất sặc sỡ, rất đẹp, đôi giày thêu một đôi uyên ương nghịch nước, là đôi uyên ương màu đỏ cánh màu xanh.

Vẻ mặt hắn đằng đằng sát khí.

Ti Điềm hoảng hồn nhặt hộp gỗ trên mặt đất lên liền rời đi không biết chuyện gì đã xảy ra.

Nàng đứng ở bên ngoài cửa sơn môn rất do dự. Cái hộp gỗ này không có tác dụng gì, nhưng đôi giày độn này thì lại khác, được may từ vải bố đó, ném đi thì tiếc lắm. Đưa cho Thiết Ngưu ca cũng được. Ngay cả giầy hắn cũng không nỡ màng, đời nào mới có giày độn mà mang chứ.

https://thuviensach.vn

Vì vậy, nàng tự chủ trương để lại đôi giày độn này. Tiết kiệm là một phẩm chất tốt đẹp, đây là sự lĩnh hội lớn nhất gần nửa năm qua của nàng.

Nàng đặt lại hộp gỗ dưới chân con sư tử đá ngoài cửa sơn môn.

Ngày hôm sau nàng lại kinh ngạc khi thấy hộp gỗ kia lại đặt ngoài cánh cửa. Nhớ tới vẻ mặt đằng đằng sát khí của Thương Vũ ngày hôm qua, nàng lại do dự cả buổi, rốt cuộc thì có nên đưa cho Đại sư huynh không nhỉ?

Ôi, thật là xui xẻo, sao cứ canh ngay lúc nàng quét đình viện lại gặp phải chuyện này chứ.

Nàng vẫn kiên trì cầm hộp gỗ đưa cho Thương Vũ, thầm nghĩ lát nữa đưa cho hắn xong phải nhanh chóng rời đi mới được.

Lần này Thương Vũ cũng chẳng thèm cầm lấy chỉ lạnh lùng bảo: “Mở ra nhìn thử xem.”

Ti Điềm mở hộp gỗ ra, lần này thì đã thăng cấp rồi, là một đôi giày vải màu xanh đậm, mộc mạc hơn đôi giày độn nhiều.

“Vứt đi.”

Một luồng sát khí dâng lên trên mặt hắn. Nàng rất thức thời lập tức rời khỏi viện Thanh Long.

Lần này nàng lại căn cứ theo nguyên tắc tiết kiệm, lại tự chủ trương một lần nữa, chỉ đặt hộp gỗ dưới chân sư tử đá, suy nghĩ một chút lại bỏ vào hộp một tờ giấy viết hai chữ cảm ơn. Thật không nỡ vứt đi, không biết là ai tặng cho Thương Vũ, nàng quyết định giữ lại sau này tặng cho Thiết Ngưu ca, ném đi thì tiếc quá.

https://thuviensach.vn

Không ngờ vào sáng sớm hôm thứ ba, nàng vừa ra mở cửa sơn môn lập tức sợ hét hồn thốt lên một tiếng, một cô nương đang dựa vào cửa sơn môn ngủ gục. Khi nàng mở cửa làm cô nương kia ngã “bịch” một cái, suýt nữa còn đè lên chân nàng.

Cô nương kia lập tức tỉnh dậy, bò dậy hỏi: “Ta là bạn của Thương Vũ. Thương Vũ có ở trong đó không?”

“Có.”

“Ta có thể gặp huynh ấy không?” Cô nương kia có chút phấn khởi nhưng vẫn ngại ngùng.

“Cô đi theo ta.” Ti Điềm mỉm cười dẫn nàng ta tới viện Thanh Long, thầm nghĩ lần này Tề Dương không cần phải bận tâm lo nghĩ cho việc Đại sư huynh không lấy được vợ rồi.

Người ta còn có hồng nhan tri kỷ cơ đấy, đã vậy còn rất xinh đẹp nữa, còn tự mình tới thăm nữa chứ.

Thương Vũ và Tề Dương vừa ra khỏi cửa Hà viện, hai người vừa tắm xong, tinh thần sảng khoái, dáng vẻ khôi ngô, tư thế oai hùng, phấn chấn bừng bừng.

Lúc Thương Vũ vừa nhìn thấy cô gái kia thì liền ngây người, Tề Dương cũng sửng sốt, hai người đều dừng bước, khuôn mặt nghiêm túc khiến Ti Điềm có cảm giác như nàng vừa làm một chuyện gì đó sai lầm.

“Có chuyện gì?” Giọng nói của Thương Vũ lạnh như băng.

Vẻ mặt cô nương kia vui mừng, nhìn thẳng vào mặt Thương Vũ: “Đồ ta tặng cho huynh, huynh có thích không?”

Ti Điềm kinh sợ, hóa ra chủ nhân của hộp gỗ là nàng ta!

https://thuviensach.vn

Giọng nói của Thương Vũ vẫn lạnh như băng: “Ta vứt đi rồi.”

Vẻ mặt cô nương kia hết sức ngạc nhiên: “Không thể nào, trong hộp gỗ không có gì mà, huynh còn để lại tờ giấy nói cảm ơn muội mà. muội nghĩ huynh rất thích, bởi vậy mới tới tìm huynh.”

Đôi mắt Thương Vũ như muốn bắn tên, mà mũi tên đang trực tiếp chỉ vào Ti Điềm.

Đối diện với ánh mắt của hắn, nàng cảm thấy mình vừa oan ức vừa xui xẻo, tim nàng nảy lên một cái, bắt đầu đoán xem một lát nữa hắn trừng trị nàng như thế nào.

“Đã xảy ra chuyện gì?” một giọng nói sắc bén băng của hắn đâm tới, nàng đành phải thành thành thật thật nhận tội.

Mặt hắn trắng bệch, hung dữ trừng mắt với nàng, tức sùi bọt mép như muốn ăn thịt người. Lời nói của hắn không quan trọng bằng một đôi giày sao? Nàng vậy mà bằng mặt không bằng lòng, bây giờ người ta tìm tới tận cửa rồi, sao nàng có thể làm như vậy được nhỉ? Trong lòng hắn cảm thấy rất khó chịu, cảm giác như bị người ta bán đứng, thật ra chuyện này cũng không quan trọng đến thế, nhưng sao hắn lại có cảm giác bị bán đứng thế này?

Nàng rất oan ức bèn liều chết giải oan: “Đại sư huynh, đồ tốt vậy mà thấy ném đi thì tiếc quá, muội cũng không có ý gì khác, bây giờ muội mang tới trả cho cô nương này ngay.”

Hắn nói như đá đập tới: “Còn không đi mau.”

Nàng chạy cực nhanh, sợ chậm sẽ bị đá dập trúng. Nàng trở về phòng mang đôi giày tới đưa cho cô nương kia, vô cùng xấu hổ nói lời xin lỗi. Ôi, chuyện này, chỉ sợ ai cũng hiểu lầm nàng là người thích chiếm tiện nghi của người khác. Thật ra nàng chỉ cảm thấy thấy ném đi thì đáng tiếc, cũng

https://thuviensach.vn

đâu có ý tham lam đâu. Nỗi oan ức này này nếu vào tháng sáu sợ là tuyết cũng rơi xuống luôn đó chứ.

Cô nương kia có chút ngoài ý muốn,, còn có vẻ đau lòng. Nàng ta cầm đồ trên tay, cũng không thèm nhìn mà chỉ trông mong nói với Thương Vũ: “Huynh thật sự không có một chút hứng thú nào với muội sao?

Thương Vũ lạnh lung nói: “Tề Dương, tiễn khách.” Sau đó trực tiếp đi vào viện Thanh Long, đóng cửa ầm một cái khiến chân Ti Điềm cũng run run.

Tề Dương gãi gãi đầu nhìn cô nương kia: “Cô nương, môn quy của Thất Thế môn chúng tôi rất nghiêm ngặt, nghiêm cấm tình yêu nam nữ, nếu cô nương có ý với Đại sư huynh, ngàn vạn lần chớ liên lụy Đại sư huynh, cũng may mấy hôm nay sư phụ không có ở đây, bằng không hậu quả không thể lường được.”

Cô nương kia bực bội nói: “Chỗ này của mấy người cũng không phải chùa chiền hay đạo quán, vì sao không thể có tình yêu nam nữ chứ?” Đột nhiên nàng ta chỉ Ti Điềm, nói: “Không phải nàng cũng là nữ sao?”

Ti Điềm vội vàng rụt người núp sang một bên, chỉ ước gì bản thân có pháp thuật tàng hình, sao lại xui xẻo như vậy chứ, hết chuyện hay sao mà lại dính líu tới “chuyện tình cảm” của Đại sư huynh chứ?

Tề Dương lại thoải mái chỉ nàng nói: “Tuy muội ấy là nữ, nhưng trong mắt chúng tôi, muội ấy là huynh đệ đó. Mời cô nương trở về đi, sau này đừng đến đây nữa, bằng không thì Đại sư huynh sẽ bị sư phụ trừng phạt mất.”

Cô nương kia rất không tình nguyện bị Tề Dương đẩy ra ngoài.

Nàng thở phào một hơi, vội vàng chạy vào viện Chu Tước, dự định hai ngày này cố gắng hết sức không ra khỏi viện để khỏi phải gặp Thương Vũ.

https://thuviensach.vn

Một lát sau, Tề Dương đi vào viện Chu Tước cười hì hì nói: “Ti Điềm, sau này muội có nhìn thấy nàng ta thì ngàn vạn lần đừng cho nàng ta đi vào. nàng ta chính là cô nương vừa nhìn đã yêu Đại sư huynh đó.”

Thì ra là thế, Ti Điềm gật đầu, trong lòng tự nhủ muội có biết đâu nè. Nàng ta tự xưng là bạn của Thương Vũ, muội còn tưởng là hồng nhan tri kỉ của huynh ấy đó chứ.

Ngày hôm nay, Ti Điềm buồn bực luyện công trong phòng, mãi đến khi Lâm Tây Yến ăn cơm tối xong trở lại viện Chu Tước, nàng mới chầm chậm tới Hà viện ăn cơm.

Quả thật vô cùng may mắn, không có gặp Thương Vũ

Hôm sau nàng lại không được may mắn được như thế, lúc đi xách nước thì vừa vặn đụng phải Thương Vũ. Ti Điềm sợ hãi kêu một tiếng “Đại sư huynh” rồi đứng im chờ giáo huấn.

Nhưng Thương Vũ ngay cả một cái hừ mũi cũng không có, chỉ trợn mắt lạnh lùng nhìn nàng rồi bỏ đi.

Lúc đi qua ngang qua người nàng, Ti Điềm phát hiện ra trên vầng trán trơn bóng của Đại sư huynh nổi lên một cái nhọt. Nhất định là do ngày hôm qua nàng để “Hồng nhan tri kỷ” của Đại sư huynh đi vào, bởi vậy Đại sư huynh mới giận dữ, cấp hỏa công tâm mới ra nông nổi như vậy đây.

Trong lòng nàng hơi áy náy, chuyện này quả thật là do nàng suy nghĩ còn thiếu sót, tự ý cho là đúng, kết quả là làm cho con gái nhà người ta hiểu lầm, Đại sư huynh nổi giận. Nàng suy nghĩ một chút rồi quyết định lấy công chuộc tội.

Sau giờ ngọ, nàng bê một chén thuốc, thấp thỏm đi vào cửa lớn của viện Thanh Long, trái lo phải nghĩ vẫn có chút sợ hãi, cho nên lại chạy đến viện Huyền Vũ trước.

https://thuviensach.vn

Nàng gọi Tề Dương ra để cùng đi đưa canh cho Thương Vũ.

Tề Dương nhìn chén thuốc đen sì rồi hỏi: “Đây là cái gì?”

“Đây là chén thuốc muội sắc cho Đại sư huynh, muội thấy trên trán huynh ấy có cái nhọt, chắc là vì chuyện ngày hôm qua làm huynh ấy nổi giận, mọi chuyện đều do muội mà ra, cứ coi như là muội bồi tội với huynh ấy.”

“Muội lấy thuốc ở đâu?”

“Phòng thuốc đó, Khách thẩm mở cửa chọn thuốc giúp muội.”

“Phương thuốc là muội tự kê đơn à?”

“ Không phải muội kê đơn, mấy hôm trước không phải Đại sư huynh bảo muội và Lâm Tây Yến học thuộc một quyển sách về các phương thuốc cổ truyền sao, muội thấy trong đó có một phương thuốc rất hợp với triệu chứng của Đại sư huynh nên mới sắc cho huynh ấy.”

Tề Dương khen: “Ha ha, không ngờ Ti Điềm muội lại chu đáo thật.”

Đến viện Thanh Long, ngay khi Thương Vũ ra mở cửa, có lẽ là do nắng gắt quá hay sao ấy mà Ti Điềm cảm thấy cái nhọt trên trán Đại sư huynh quả thật cần phải uống thuốc, nếu không thì thật sự có thể làm tổn hại đến nhan sắc của huynh ấy.

“Có chuyện gì?” Thương Vũ không có ý mời nàng vào, chỉ dựa cửa viện nhìn chén thuốc trong tay nàng, cũng hơi có chút bất ngờ nhưng cũng hơi có chút không kiên nhẫn, ánh mắt như có gai, hiển nhiên là còn chưa tha thứ cho nàng.

Tề Dương cười ha hả nói: “Đại sư huynh, Ti Điềm thấy huynh nổi giận phát hỏa, bởi vậy mới sắc chén thuốc này bồi tội với huynh.”

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Thương Vũ mới tốt hơn một chút, nhíu mày nói: “Ti Điềm, muội đừng tưởng rằng ngày đó muội tới đây, cửa sơn môn mở rộng là muội có thể tùy tùy tiện tiện liền vào được, Thất Thế môn cũng không phải luôn như thế, đó là tình huống đặc biệt. Bình thường ở đây nghiêm cấm người ngoài ra vào. Sau này không thể tùy tiện để người khác ra vào nữa. Muội chưa hỏi ai đã để một người lạ đi vào, chẳng lẽ muội chưa từng nghe bốn chữ giang hồ hiểm ác sao? Rốt cuộc muội đã đủ mười bốn tuổi chưa thế?”

Ti Điềm cắn môi đưa chén thuốc lên: “Đại sư huynh, sau này muội sẽ không như vậy nữa.”

Thương Vũ liếc qua chén thuốc, khinh thường hừ một tiếng: “Đàn ông nào có yếu ớt như thế, nổi cái nhọt đã phải uống thuốc?”

Tề Dương vội nói: “Này, đây là tâm ý của Ti Điềm, huynh uống một ngụm cũng được mà.”

Hắn vẫn không nhận lấy, vẻ mặt rất là xem thường.

Nàng thấp giọng nói: “Đại sư huynh, đây là chén thuốc muội sắc theo đơn thuốc trong cuốn sách thuốc cổ truyền huynh đưa đó, Đại sư huynh thử một lần xem sao?”

Chân mày hắn khẽ động, nhìn nàng một cái. Thật sự là nàng đã rất dụng tâm, ánh mắt nàng vừa khẩn thiết vừa đáng yêu.

Trong lòng hắn mềm nhũn, cuối cùng cũng nhận lấy chén thuốc uống vài ngụm, sau đó nhíu mày nói: “Chén thuốc này sao có vị lạ thế, đơn thuốc gì vậy?”

“Rễ sô đỏ, hoàng kỳ, kiến càng, và mấy thứ khác nữa.”

“Kiến càng?” Hắn ọe một cái, phun hết thuốc trong miệng lên người nàng

https://thuviensach.vn

*Chó cắn Lữ Đồng Tân:

Lữ Đồng Tân, con của Thứ Sử Hải Châu, sanh ngày 14 tháng 4. Khi bà mẹ mới sanh Ông thì trong phòng mùi hương thơm phức, có hạc trắng bay vào phòng rồi biến mất. Đấy là Huê Dương Chơn Nhơn đầu thai xuống trần làm Lữ Đồng Tân. Ông là một trong bát tiên của Đạo gia gồm: Chung Ly Quyền, Lã Động Tân, Trương Quả Lão, Lý Thiết Quài, Lam Thái Hoà, Tào Quốc Cựu, Hà Tiên Cô và Hàn Tương Tử.

Năm 20 tuổi, Lữ Đồng Tân xưng hiệu là Thuần Dương, nên gọi là Lữ Thuần Dương, đi thi đỗ Tú Tài, tiếp theo đỗ luôn Cử Nhân, nhưng khi thi Tiến Sĩ thì rớt. Khi đến núi Lư sơn, gặp Huỳnh Long Chơn Nhơn dạy cho phép tu luyện và tặng cho một thanh gươm chém được yêu quái.

Trên đường đi Lư Sơn tầm sư học đạo, Lã Động Tân vô tình bị lôi vào chuyện trừ yêu cứu tiểu thư của nhà Vương viên ngoại. Con yêu này chính là Hạo Thiên Khuyển của Nhị Lang thần. Bảo vật dùng để bắt yêu là một bức họa đồ, hễ dụ được nó nhảy vào họa đồ thì cuộn lại, có thể khiến nó xương cốt thành tro. Lã Động Tân được giao nhiệm vụ giữ cửa, canh chừng bức họa đồ. Khi dẫn dụ được Hạo Thiên Khuyển nhảy vào bức họa, Lã Động Tân vội cuộn lại, nhưng được nửa chừng thì nghĩ tới chủ của nó là Nhị Lang thần nên lưỡng lự thả bức họa đồ xuống. Hạo Thiên Khuyển thoát ra liền quay sang cắn Lã Động Tân một cái rồi chạy mất. Lã Động Tân vừa bị cắn đau vừa làm lỡ việc trừ yêu của người ta, đành phải ở lại nhà Vương viên ngoại canh chừng Hạo Thiên Khuyển. Sau nhờ Hằng Nga tiên tử đưa tin, mời Nhị Lang thần xuống mới thu phục được nó. Người đời sau dùng tích "Chó cắn Lã Động Tân" này để chỉ bản thân vô duyên vô cớ gặp phải những chuyện không như ý, ách giữa đàng lại mang vô cổ, làm ơn mà mắc oán.

https://thuviensach.vn

MAY MẮN GẶP LẠI KHI CHƯA GẢ

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Ti Điềm đã hiểu rõ một đạo lý, chính là làm ít sai ít, làm nhiều sai nhiều. Nàng vốn có lòng tốt, không ngờ cuối cùng lại kết oán với Đại sư huynh. Mấy ngày kế tiếp, Thương Vũ cũng không cho nàng một sắc mặt tốt.

Nàng rất buồn bực, cũng không biết vì cái gì Tề Dương có thể ở chung thân thiện hữu hảo với nàng, mà Thương Vũ lại luôn bắt bẻ, nghiêm khắc, giống như nhìn nàng chỗ nào cũng thấy không vừa mắt, chẳng lẽ lần đầu tiên thấy nàng "tham tiền" nên ấn tượng sâu sắc? Lần đầu tiên nàng thấy hắn, nàng cũng thấy hắn "Háo sắc" mà! Hai người đi cùng một chỗ, vừa vặn ghép lại thành "Tham tiền háo sắc", nàng nhịn không được bật cười, lại thở dài, hai chữ "Hợp ý", thật sự là không có đạo lý nhưng nếu như không hợp ý hắn, vậy thì tùy duyên thôi.

Cũng may là lần thứ hai Thương Vũ đến kiểm tra chiêu hồng tụ thiêm hương, nàng miễn cưỡng có thể dập tắt ánh nến, rốt cuộc qua một cửa. Thương Vũ trầm mặc rời đi, vậy là vẫn chưa có cơ hội dùng tới thuốc mỡ.

Nàng vui mừng hết một đêm, không ngờ ngày hôm sau Thương Vũ lại giao cho nàng một nhiệm vụ mới còn bi thảm hơn! Hắn đưa tới hai cái sọt nhỏ, một sọt đậu đỏ và một sọt đậu xanh, yêu cầu nàng và Lâm Tây Yến phải lựa ra từng loại. Công việc này mới nghe thôi mà đã làm cho da đầu nàng run lên, làm một hồi chắc chết quá. Một canh giờ sau, dường như trước mắt nàng đều là các hạt đậu đang nhảy múa, tinh thần hoảng loạn.

https://thuviensach.vn

Lâm Tây Yến chọn chọn, đột nhiên nhào vào trong sọt nhỏ khóc lớn lên.

Ti Điềm nhìn nước mắt của nàng, trong lòng rất khó chịu, biết rõ thù của nàng sâu như biển, cho nên rất nóng vội báo thù. Nhặt hạt đậu như vậy chỉ làm cho lòng nàng càng thêm nôn nóng. Thế nhưng là Chu Tước của Thất Thế Môn, lại hết lần này tới lần khác không được học võ công. Nàng không biết an ủi Lâm Tây Yến như thế nào, liền giống như Dương thẩm trấn an mẫu thân, Tiểu Ngạn không có ở đây, còn có a Điềm, thế nhưng ở trong lòng mẫu thân, a Điềm là a Điềm, Tiểu Ngạn là Tiểu Ngạn, ai cũng không thể thay thế ai. Người ngoài an ủi không có tác dụng gì, chỉ có thời gian chậm chậm trôi qua mà nguôi ngoai. Mà Lâm Tây Yến đau khổ, cho dù chính tay giết chết kẻ thù, cũng chỉ có thể làm giảm bớt đau khổ mà thôi, còn sự đau đớn trong lòng thì vĩnh viễn không bao giờ có thể xóa bỏ.

Việc nhặt hạt đậu này nàng và Lâm Tây Yến làm hết ba ngày, Thương Vũ dường như muốn tra tấn các nàng, cố ý mài nhẫn tính tình của các nàng . Tuy rằng hắn không có ở đây nhìn, chỉ thỉnh thoảng xuất quỷ nhập thần tới đây thị sát. Hai người cũng không dám ngồi chơi, mà dốc sức cố gắng làm cho xong.

Đến ngày thứ ba, hai người gần như sắp chết đến nơi. Lâm Tây Yến lần nữa gào khóc, trong lòng Ti Điềm cũng cực kỳ khó chịu, nàng cũng cảm thấy nếu tiếp tục làm nữa, chắc chắn sẽ phát điên mất. Đối với Thương Vũ thật sự là nghiến răng nghiến lợi mà không thể làm gì.

Ngày thứ tư, Thương Vũ rốt cuộc không bắt các nàng làm cái việc không có nhân tính này nữa, bởi vì Thiệu Bồi đã trở về.

Ti Điềm được Thiệu Bồi gọi vào, chưa bước vào phòng nàng đã nghe thấy một mùi thơm thanh nhã. Đến khi kàng đi vào, liền bị hấp dẫn bởi ánh mắt một nữ nhân trong phòng. Mẫu thân Tịch Nhiễm của nàng lúc còn trẻ từng là mỹ nữ Lạc Dương, xinh đẹp đoan trang cao quý, nhưng nữ tử trước

https://thuviensach.vn

mắt này ngoài xinh đẹp ra, còn có một ma lực kỳ quái, một đôi mắt sáng dường như có thể làm rung động đáy lòng của ngươi, làm cho ngươi chỉ muốn gần gũi thân mật với nàng.

Thiệu Bồi vẫn thanh nhã đạm mạc như trước, trường sam thẳng tắp không một nếp nhăn, không hề giống như đi đường mệt nhọc, tựa như một tháng này hắn đều ở đây không hề đi ra ngoài.

Hắn nói với Ti Điềm và Lâm Tây Yến: "Đây là sư phụ ta mời tới cho các ngươi. Các ngươi gọi nàng là Tô tỷ."

Ti Điềm và Lâm Tây Yến thi lễ với Tô tỷ, Tô tỷ cười ngọt ngào: "Miễn lễ, sau này là người trong nhà, không cần phải khách khí."

Thiệu Bồi mỉm cười với nàng nói: "Đi đường vất vả, ngươi nghỉ ngơi trước đi, viện Bạch Hổ hiện nay để trống, ngươi ở đó được không?"

Tô tỷ cười nói: "Ta ở chỗ nào cũng được, Thiệu môn chủ đừng quá khách khí." Nàng cười dịu dàng nói chuyện với Thiệu môn chủ.

"Là ngươi thì ta vô cùng khách khí." Trên mặt Thiệu Bồi tựa hồ mang theo sự xúc động và cô đơn, Tô tỷ làm như không phát hiện, vẫn cười như gió xuân, nhiệt tình quyến rũ.

"Ti Điềm, ngươi dẫn Tô tỷ đi nghỉ ngơi đi."

Ti Điềm đáp "Vâng", dẫn Tô tỷ đi ra, lại phát hiện Lâm Tây Yến còn đứng trong phòng, chỉ nghe nàng nói: "Sư phụ, con muốn xin người một chuyện."

Ti Điềm không biết Lâm Tây Yến lưu lại xin sư phụ chuyện gì.

Nàng dẫn Tô tỷ đến viện Bạch Hổ. Đây là lần đầu tiên nàng tới viện Bạch Hổ, mà Tô tỷ dường như còn quen thuộc nơi này hơn nàng, trực tiếp

https://thuviensach.vn

tìm được phòng ở, nơi này tuy rằng không người ở, lại không nhiễm một hạt bụi, rõ ràng mỗi ngày đều có người đến quét dọn.

Tô tỷ rốt cuộc trút được gánh nặng, đánh giá căn phòng, sau đó thuận theo miệng hỏi: "Tiểu Thông đi ra ngoài bao lâu rồi?"

Ti Điềm sững sờ hỏi: "Tô tỷ nói ai?"

Tô tỷ có chút kinh ngạc: "Chính là chủ nhân của viện Bạch Hổ, muội không phải là Chu Tước sao? Còn chưa gặp tiểu Thông sao?"

Ti Điềm giờ mới biết tiểu Thông trong miệng nàng chính là Nhị sư huynh chưa từng gặp mặt, nàng ngại ngùng cười cười: "Muội mới tới có một tháng, chưa gặp qua hắn."

Tô tỷ mỉm cười, nói một câu: "Hắn nha, khi còn bé như hoa như ngọc, hiện tại chính là hại nước hại dân."

Ti Điềm nhịn không được bật cười. Vị Tô tỷ này người thì xinh đẹp, nói chuyện cũng khôi hài, nàng liền sinh ra hảo cảm với nàng, có người vừa gặp liền làm cho ngươi ta ưa thích, Tô tỷ hiển nhiên là người đó.

Tô tỷ nhìn lướt qua nàng, cười ôn nhu: "Muội lớn lên cũng rất đẹp, chẳng qua là tuổi còn nhỏ, chưa có nẩy nở, giống như nước sinh ra hoa sen."

Ti Điềm ngượng ngùng cười cười. Đây là lần đầu tiên nàng được khen ngợi về tướng mạo, có chút vui mừng, trong lòng giống như có một ngọn lửa nhỏ đang nhảy múa hân hoan.

Tô tỷ nghiêng người nằm dựa vào giường êm, cười nhẹ nhàng nhìn Ti Điềm, ánh mắt có chút mơ màng.

https://thuviensach.vn

"Nhìn muội làm ta nhớ đến một người. Có điều nàng hoạt bát hơn muội, muội bao nhiêu tuổi rồi?"

"Mười lăm tuổi."

Tô tỷ "a" rmột tiếng, ôn nhu nói: " Muội về trước đi, ngày mai chúng ta gặp lại."

Ti Điềm từ viện Bạch Hổ đi ra, gặp Lâm Tây Yến mắt đỏ lừ đang đi tới.

"Ta đi đây." Lâm Tây Yến vừa nhìn thấy Ti Điềm liền nói những lời này, sau đó trực tiếp đi vào gian phòng của mình, bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Ti Điềm ngây ngẩn cả người, vội vàng đi theo phía sau nàng hỏi: "Sao vậy?"

"Ta vừa rồi đi xin sư phụ, muốn học võ công. Ta đến Thất Thế Môn mục đích là vì báo thù cho người nhà, sư phụ lại nói không thể, ta không thể ở lại chỗ này tốn thời gian nữa, ta muốn bái sư phụ khác, học võ công báo thù người nhà."

Ti Điềm cắn môi có chút không nỡ, lại cảm thấy không cách nào mở miệng khuyên can.

"Báo thù, chưa hẳn là đao thương cắt thịt lấy máu." Thanh âm Tô tỷ như một cơn gió màu xanh lá, tuy rằng rất nhẹ nhàng, nhưng câu chữ lại hữu lực. Ti Điềm và Lâm Tây Yến quay lại, chẳng biết lúc nào, nàng đang đứng ở ngoài cửa, mỉm cười, sóng mắt dịu dàng, nhưng sắc mặt của nàng lại làm cho người không tự chủ được kính sợ.

Nàng nhẹ nhàng bước đến, ngồi xuống phía trước cửa sổ, giương mắt đánh giá gian phòng Lâm Tây Yến, thần sắc không rõ, thở dài một tiếng:

https://thuviensach.vn

"Viện chu tước này đã ba năm không có người ở rồi. Trước kia ta ở nơi này."

Lâm Tây Yến ngừng thu dọn đồ đạc, nước mắt nhất thời ngăn không được, có giọt còn đọng trên khóe mắt.

Tô tỷ chậm rãi nói: "Ngươi là một nữ hài tử, đã qua giai đoạn luyện võ rồi, cho dù ngươi có bái cao nhân đi nữa, trừ phi ngươi là kỳ tài luyện võ, chỉ sợ cũng khó có được thành tựu lớn. Báo thù, chỉ sợ ngươi không có khả năng."

Lâm Tây Yến cắn môi không nói, nàng nói không sai, nhưng trên đời này có rất nhiều việc, biết rõ không thể làm cũng phải làm, còn lựa chọn buông tha, không thể nào.

Tô tỷ nói: "Kỳ thật, có rất nhiều biện pháp lại ít dùng sức, lại bớt lo nghĩ, vì sao không chọn cái tốt nhất mà lại chọn cái khó khăn nhất? Chẳng lẽ ngoại trừ tay chân, ngươi không có đầu óc sao?" Ngữ khí của nàng giống như gió xuân ấm áp, ngôn từ lại không lưu tình chút nào.

Sắc mặt Lâm Tây Yến có chút phiếm hồng, chưa từng có người nào nói như vậy với nàng. Nàng từ nhỏ được nâng trong lòng bàn tay, lười biếng luyện công, phụ thân cũng chỉ điểm trán nàng mà thôi.

Đột nhiên, Tô tỷ vừa nhấc tay, ống tay áo vung lên. Ti Điềm sững sờ, cảm thấy chiêu này rất quen thuộc, là chiêu thức hồng tụ thiêm hương.

Lâm Tây Yến không biết làm sao, không chỉ hắt xì, còn chảy nước mắt nữa.

Tô tỷ chậm rãi nói: "Ngươi xem, ta chỉ nhẹ nhàng vung tay áo, ngươi liền khó chịu, nếu ta vung độc dược, chỉ sợ thất khiếu chảy máu rồi."

https://thuviensach.vn

Ti Điềm kinh ngạc nhìn Tô tỷ, vẫn là khuôn mặt phù dung thanh tú, cười như gió xuân.

Sau nửa ngày Lâm Tây Yến mới ngừng hắt xì, vành mắt và mũi đều đỏ bừng.

"Ngươi khóc cũng đã khóc rồi, về sau đừng nhẹ nhàng nói rời đi, sư phụ ngươi là một người bạc tình bạc nghĩa, cũng đừng nghĩ đến hắn sẽ lưu ngươi lại, ha ha." Nàng nhẹ nhàng cười cười, đứng dậy rời đi, thân hình thướt tha, hào hoa phong nhã.

Lâm Tây Yến ngơ ngác ngồi xuống, nhìn gốc Bồ Đề ngoài cửa sổ, tâm tư chợt cao chợt thấp, lời Tô tỷ nói giống như một thanh kiếm đâm vào trong lòng của nàng.

Ti Điềm thấy nàng đã bỏ ý định rời đi, liền lặng lẽ lui ra, đi vào phòng ngủ của mình, Thiệu Bồi đã trở về, nàng rất muốn xế chiều xin nghỉ, xuống núi thăm mẫu thân. Đang suy nghĩ thì Tề Dương từ ngoài viện đi vào, đưa cho nàng và Lâm Tây Yến tất cả mười lượng bạc. Mới đó mà nàng đã ở Thất Thế Môn một tháng rồi.

Tề Dương nhìn Ti Điềm cười, mặt mày ủ rũ nói: "Ai nha, ba lượng bạc ta cũng không có."

Ti Điềm mở to đôi mắt óng ánh trong suốt, tò mò hỏi: "Sao vậy?"

"Bởi vì vừa rồi Đại sư huynh cùng ta đánh cuộc, hắn nói muội khi nhìn thấy bạc nhất định sẽ mặt mày hớn hở, cuối cùng ta cá ba lượng bạc, nụ cười này của muội làm ta thua rồi."

Mặt Ti Điềm đỏ lên, Thương Vũ, hắn hơi quá đáng mà.

Nàng xấu hổ chu mỏ nói: "Hừ, lần sau huynh đánh cuộc với hắm một trăm lượng bạc đi, muội sẽ không cười đâu."

https://thuviensach.vn

Tề Dương vẻ mặt đau khổ lắc đầu: "Đại sư huynh sẽ không ngu như vậy đâu, xem ra Đại sư huynh rất hiểu muội."

Hắn nói vốn là vô tâm, thế nhưng là Ti Điềm nghe mà vành tai nóng lên, nàng không muốn bị hắn hiểu như vậy đâu, đặc biệt là hiểu nàng thành một người tham tiền lại thích chiếm tiện nghi người khác.

Nàng tức giận cầm lấy ba lượng bạc chạy đến viện thanh long.

Mở cửa viện ra, ẩn nấp trong mấy cây bèo tấm xanh biếc trong ao nhỏ trước hòn giả sơn là mấy cái đuôi cá hồng đang chơi đùa dưới ánh mặt trời, Thương Vũ cầm một chút đồ ăn trêu chọc cá trong ao.

Ti Điềm bước vài bước tới trước mặt của hắn, hầm hừ nói: "Đại sư huynh, trả bạc cho huynh."

Thương Vũ quay đầu lại nhìn nhìn lòng bàn tay của nàng, "A" một tiếng, rải thức ăn cho cá không đếm xỉa tới nàng: "Sau này hãy nói đi."

"Sau này?" Ti Điềm thật bất ngờ.

Hắn không nhìn nàng, nhàn nhã chơi đùa với cá, thanh âm ôn nhu hơn nhiều: "Ngươi không phải đang cần tiền sao? Lấy dùng trước đi, về sau rộng rãi rồi trả lại ta."

Cơn tức giận của Ti Điềm dễ dàng bị hắn tiêu diệt bởi hai câu nói. Lúc này hắn ngược lại là có vài phần nhân tình, cũng có chút thông tình đạt lý, giống như ca ca ôn nhu hòa ái nhà láng giềng.

Tâm tư Ti Điềm khẽ động, nàng còn có một chủ nợ, chính là Bùi Vân Khoáng. Nếu trả hết các khoản nợ, tháng này chỉ còn bốn lượng bạc, mắt thấy thời tiết trở nên ấm áp, ngay cả quần áo mùa hè nàng cũng chưa chuẩn bị, quần áo mùa hè của mẫu thân sớm đã cũ, phải đặt mua mới, bà còn phải uống thuốc, bốn lượng bạc, thật sự là rất ít. Vậy trước trả Bùi Vân Khoáng

https://thuviensach.vn

ba lượng bạc, còn Thương Vũ thì tháng sau trả vậy. Dù sao hắn cũng xem nàng là người tham tiền, nếu như gánh chịu cái hư tên này, dứt khoát biến thành thực cho rồi.

Nàng có chút hờn dỗi nói: "Được, tháng sau muội trả lại huynh."

Thương Vũ vung tay lên cho cá ăn, mỉm cười: "Không vội, không vội, lúc nào cũng có thể, không trả cũng không sao."

Hắn lúc nào nói chuyện tốt như vậy? Là vì đánh cuộc thắng ba lượng bạc, cho nên tâm tình rất tốt sao?

Ti Điềm tức giận nhìn hắn, thần sắc rất kiên quyết nói rõ với hắn: "Muội nhất định sẽ trả."

Dưới ánh mặt trời Thương Vũ có chút híp mắt lại, gật đầu nói: "Được, ngươi không quên là được rồi."

Ti Điềm nghiêm mặt nói: "Muội sẽ không quên."

Thương Vũ đột nhiên mím môi cười cười. Nhìn đã quen hắn trời đông giá rét, đột nhiên xuân về hoa nở, nàng thật đúng là không quen. Nói không nên lời nào, thấy hắn cười cười, nàng cảm thấy có chút không được tự nhiên, vội vàng ra khỏi viện thanh long, cầm lấy ba lượng bạc đi tìm Thiệu Bồi.

Trong phòng, Thiệu Bồi đang pha trà, trà mới xanh như ngọc bích, rót vào một chút nước sôi liền tỏa mùi thơm ra bốn phía, hơi nước lượn lờ ở bên trong, khuôn mặt Thiệu Bồi mang theo chút ít ẩn nhẫn tịch liêu, làm cho người ta chùn bước, rồi lại muốn vén mây tìm trăng, vén lên phần cô tịch kia.

Ti Điềm đứng ở cửa ra vào thấp giọng gọi một tiếng "Sư phụ".

https://thuviensach.vn

Thiệu Bồi ngẩng đầu hỏi: "Có việc gì thế?"

Ti Điềm có chút ngượng ngùng: "Tháng trước con mượn Bùi công tử ba lượng bạc, đây là hầu bao của hắn, xin sư phụ gặp hắn thì trả dùm con."

Thiệu Bồi nhìn mảnh vải, nói: "Bùi Vân Khoáng? Ngươi gặp hắn lúc nào?"

"Chính là tháng trước, ở trên thềm đá. Hắn nói là bằng hữu của sư phụ. Noi con đem bạc trả lại cho sư phụ là được."

Thiệu Bồi ngược lại cầm chén trà, nhàn nhạt nói: "Sau này ngươi gặp hắn, tự mình trả cho hắn. Ta còn nhiều việc, sợ không nhớ được, vạn nhất quên mất, thành ra ngươi có mượn không trả."

Ti Điềm đành phải đồng ý đáp "Được", lại vô cùng xấu hổ xin một canh giờ, xuống núi thăm mẫu thân.

Thiệu Bồi vuốt cằm nói: "Ta quên dặn dò, lúc phát ngân lượng, các ngươi có nửa ngày ngày nghỉ, có thể đi làm chút ít việc tư, sau này không cần xin ta nghỉ."

Ti Điềm thập phần cảm kích, đối với Thiệu Bồi lại thêm vài phần hảo cảm, hắn thật sự là rất thông tình đạt lý, toàn bộ Thất Thế Môn, chỉ có Thương Vũ là khó khăn.

https://thuviensach.vn

MAY MẮN GẶP LẠI KHI CHƯA GẢ

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Trở lại nhà Dương thẩm, bệnh mẫu thân vẫn không hề có khởi sắc, nghe Dương thẩm nói tháng này bà ho ra máu tới hai lần. Ti Điềm vô cùng lo lắng, nhưng trên mặt vẫn không để lộ ra chút lo lắng nào, miễn cưỡng vui cười với mẫu thân, nói rằng mình số đỏ, mỗi tháng đều nhận được mười lượng bạc. Nàng cố ý làm nũng trước mặt mẫu thân, y hệt như lúc trước. Tâm tình Tịch Nhiễm rất tốt, hỏi han tình hình một tháng ở Thất Thế Môn, Ti Điềm nói là nhẹ nhõm nhàn nhã, cùng lắm là học thuộc sách mà thôi.

Tịch Nhiễm thả lỏng tinh thần, cười nói: "Cái khác ta không dám nói, chứ học thuộc lòng không làm khó được A Điềm của ta."

"Đúng vậy, sư phụ còn mời một vị Tô tỷ đến dạy y lý, lý thuyết y học cho chúng con, nói không chừng sau con có thể kê đơn thuốc cho nương đó."

"Thật sao? Thất Thế Môn đúng là kỳ lạ" Tịch Nhiễm có chút lo lắng, bà cảm thấy bánh từ trên trời rớt xuống tám chín phần là cạm bẫy, học nghề trong y quán đều không được phát tiền công, thường thường học nghề còn phải hiếu kính sư phụ.

Ti Điềm thấy mẫu thân nhạy cảm, cũng không dám nhiều lời, vội vàng thay đổi chủ đề. Đến khi mặt trời xuống núi nàng mới trở về, đứng ở bậc thang nhìn Thất Thế Môn mờ mờ hư ảo, nàng cảm thấy có một loại tiền đồ xa vời, lành dữ chưa biết. Vì Thất Thế Môn cống hiến ba năm, theo lệnh mà làm, nàng vô luận như thế nào cũng không dám nói cho mẫu thân, nàng chỉ hy vọng ba năm sau có thể cầm một ngàn lượng bạc, chữa bệnh cho

https://thuviensach.vn

mẫu thân, lại mua một tòa trạch viện, cùng mẫu thân bình an sống qua ngày.

Leo lên tới sơn môn, là lúc ánh nắng chiều đẹp nhất, chân trời phía tây rực rỡ. Nàng nghỉ ngơi một chút, sau đó đứng ở bên ngoài sơn môn dõi mắt trông về phía xa, biển mây diễm lệ huyền ảo, trời xanh bao la thăm thẳm, làm cho lòng người càng thêm thông suốt.

Nàng chậm rãi hít sâu bầu không khí mát lạnh, gột sạch những phiền muộn ở trần gian, kỳ thật ưu phiền của nàng chỉ có một chữ "Tiền". Nàng không phải người tham của, gia tài bạc triệu rơi vào tay người khác, nàng cũng chưa từng tiếc hận nửa phân. Thế nhưng bệnh mẫu thân cần rất nhiều bạc để điều trị. Tiền tài vốn là vật ngoài thân, thế nhưng con người lại hết lần này tới lần khác lại vì vật ngoài thân này làm khổ sở. Nhìn núi không phải núi, nhìn nước không phải nước, tâm không tự do, thân thể cũng không tự do. Nàng thở dài, bước lên bậc thang cuối cùng.

Cửa núi đóng chặt, nàng gõ chuông đồng treo ở trên cây, một lát sau, Hải Lực mới chạy tới mở cửa sơn môn.

Nàng cười nói cám ơn. Hải Lực nở nụ cười hiền hậu: "Ti Điềm ngươi đừng khách khí."

Buổi sáng hôm sau, Tô tỷ bảo Khách thẩm mở cửa phòng thuốc, bắt đầu giảng giải từng vị thuốc, Ti Điềm phát hiện, nàng không hề mở ra các tủ thuốc, mà chỉ giải một ít thuốc có độc. Nàng cảm thấy khó hiểu nhưng cũng không tiện hỏi nhiều, chỉ là cẩn thận lắng nghe nhớ kỹ.

Ban ngày, Tô tỷ dẫn các nàng tới phòng thuốc giảng giải các loại dược tính, buổi tối, nàng lại sắp xếp một nhiệm vụ kỳ quái, để cho Ti Điềm và Lâm Tây Yến vận dụng chiêu hồng tụ thiêm hương để bột phấn rơi đều trên mâm gỗ. Ti Điềm cũng không cần hiểu, lặng lẽ làm theo lời của nàng,

https://thuviensach.vn

luyện nửa tháng mới miễn cưỡng thoả mãn Tô tỷ, cũng dặn dò nàng phải thường xuyên luyện tập, muốn vung bột phấn trên mâm gỗ cho đều.

Lúc rãnh rỗi, Ti Điềm thường suy nghĩ vì sao Thiệu Bồi thu đồ đệ, lại trăm mối vẫn không hiểu được. Chỉ là hắn nói sẽ không sai các nàng đi giết người phóng hỏa, làm cho nàng thoáng an tâm.

Đảo mắt lại tới cuối tháng, Ti Điềm nhận được ngân lượng, chuyện đầu tiên chính là vội vàng đi trả lại cho Thương Vũ, thế nhưng hắn không ở viện thanh long. Nàng đành phải xuống núi thăm mẫu thân.

Khi trở về, nàng vừa đi ra khỏi cửa. Bỗng nhiên đập vào mắt nàng là hình ảnh làm nàng phải ngẩn người! Thương Vũ đang ôm ngang một người đi trước mặt nàng. Hắn đưa lưng về phía nàng, nàng chỉ nhìn thấy người trong lòng hắn, áo tơ màu trắng, tóc dài đen kịt.

Nàng giật mình, vội ngừng bước chân lại. Chuyện gì xảy ra vậy? Người Đại sư huynh ôm là ai? Kinh hãi nhìn thoáng quá, thấy một mái tóc đen sáng bóng, là một nữ tử sao? Nàng hoảng sợ đến nín thở, thầm kêu không may, tại sao lại nhìn thấy Đại sư huynh? Nghĩ đến lần giáo huấn thứ nhất trước đó, nàng muốn trốn càng xa càng tốt.

Nàng vội lùi về phía sau, không dám cử động, nín thở. Một lát sau, nàng mới đi ra, vội vàng trở lại viện chu tước.

Đứng ở trong phòng nàng mới nhớ tới, vừa rồi gặp Đại sư huynh hoảng sợ quá làm quên mất chuyện nợ bạc hắn. Bất quá, tình hình vừa rồi không thích hợp để trả tiền, không có mắt đi phá hủy việc tốt của sư huynh, sẽ bị Đại sư huynh giết chết mất.

Nàng ngồi ở phía trước cửa sổ mở sách ra, nghĩ hôm nay Lâm Tây Yến không có ở đây, không bằng lén lút đi thỉnh giáo Tô tỷ một chút, bệnh mẫu thân của nàng ho ra máu như vậy thì có biện pháp gì không?

https://thuviensach.vn

Cửa viện bạch hổ mở ra, sau khi nàng đi vào, phát hiện cửa phòng Tô tỷ cũng mở, một cỗ mùi thơm nhàn nhạt nhẹ nhàng lan tỏa, mùi hương dễ chịu đến nỗi làm người ta muốn hít vào, hít càng nhiều thấy càng khỏe, lục phủ ngũ tạng như được rửa sạch một lần nữa.

"Tô tỷ!" Ti Điềm đứng ở cửa ra vào nhẹ gọi một tiếng, bên trong không có ai trả lời.

Nàng nhìn vào trong, thấy một người nằm trên giường.

Bây giờ cũng không phải lúc nghỉ trưa, chẳng lẽ Tô tỷ không khỏe? Nàng lại gọi một tiếng, cũng không có ai đáp lại.

Nàng rón rén đi vào, mùi thơm trong phòng càng đậm.

"Tô tỷ, người không khỏe sao?"

Nàng đứng ở trước giường, vừa hỏi một câu, mới phát hiện nằm trên giường cũng không phải là Tô tỷ, mà là một thiếu nữ xa lạ. Ti Điềm thấy nàng bất động, không nói chuyện.

Dáng vẻ Tô tỷ chính trực, mà vị này, xinh đẹp bất phàm. Nàng không cột tóc, mái tóc dài đen bóng như nước sơn xõa ra trên gối nằm, lung linh trơn bóng, như ẩn giấu một mạch nước ngầm.

Ti Điềm lúng túng, thấp giọng nói: "Thực xin lỗi, ta còn tưởng rằng là Tô tỷ, Tô tỷ đi đâu rồi?"

Nàng ta vẫn không nói lời nào. Ti Điềm thấy kì lạ, không phải nói người lạ không thể ra vào Thất Thế Môn sao, tại sao người này lại ở đây, chẳng lẽ Tô tỷ dung nạp người bệnh? Chẳng lẽ người vừa rồi Đại sư huynh ôm trong ngực chính là cô nương này? Hình như đúng là người đó rồi. Vậy là đã hiểu lầm Đại sư huynh rồi. Nàng kia vì sao không nói lời nào, chẳng lẽ là bị bệnh?

https://thuviensach.vn

Trong khoảng thời gian này, Ti Điềm đi theo Tô tỷ cũng biết một chút về xem mạch, thấy tay nàng kia từ trong chăn lộ ra, khoác lên giường, liền nhất thời ngứa nghề, nắm tay nàng đặt ba ngón tay lên.

Thử một lần, chấn động, người này mạch đập không đủ, rối loạn, hết sức kỳ lạ.

Ti Điềm buông tay của nàng ra, hai tròng mắt của nàng sáng ngời như sao, nhìn Ti Điềm không nói gì. Chẳng lẽ giống với Khách thẩm bị người ta hạ độc? Nàng ta xinh đẹp như vậy lại không thể nói chuyện, như bạch ngọc có tì vết, thật là đáng tiếc, Ti Điềm cảm thấy thương hại cho nàng ấy, sờ soạng gò má nàng nói: "Không sao, Tô tỷ nhất định sẽ chữa cho ngươi."

"Không thể nói trước được." thanh âm Tô tỷ từ bên ngoài truyền đến.

Ti Điềm quay đầu lại, thấy Tô tỷ đang cầm một cái đĩa bạc đi vào, trong đĩa bạc là ngân châm dài ngắn khác nhau, còn có một chén nước.

Ti Điềm nói: "Tô tỷ, nàng có phải bị người ta hạ độc không?"

Tô tỷ lắc đầu, cười nói: "Thực sự phải cảm tạ thủ đoạn độc ác của Tây Thi, trước mắt, thật đúng là khó được yên tĩnh mà."

Mỹ nhân trên giường dường như có chút không vui, trừng mắt nhìn nàng. Tô tỷ nhìn nàng ta cười quyến rũ.

Ti Điềm không hiểu nhìn Tô tỷ, cũng không biết người đẹp trên giường cùng nàng có quan hệ gì, Tô tỷ điềm tĩnh đâm ngân châm, kỹ càng chuyển động một hồi, rút ra, lại thả một viên thuốc vào miệng của nàng ta, nâng nàng ta dậy, cho uống một hớp nước.

Khi nàng ta bị nâng dậy, Ti Điềm đột nhiên có loại cảm giác kỳ lạ, bờ vai của nàng ta rất rộng, khung xương còn lớn hơn Tô tỷ. Sau khi ngồi dậy, tóc dài rủ xuống, cũng có chút ít khí khái của nam nhi.

https://thuviensach.vn

Nàng ta đột nhiên ho khan một tiếng, nở nụ cười: "Ta rốt cuộc có thể nói chuyện rồi."

Ti Điềm hoảng sợ, là thanh âm nam tử! Kế tiếp chuyện còn kinh dị hơn đã xảy ra, mỹ nhân đưa tay chỉ vào nàng, cười nói với Tô tỷ: "Nàng ấy, vừa nãy phi lễ ta, sờ soạng ta hết nửa ngày."

Nói gì vậy! Ti Điềm mặt đỏ tới mang tai nhảy dựng lên: "Ta không có, ta nghĩ hắn là nữ nhân, ta liền, liền sờ cái cổ tay của hắn xem mạch mà thôi."

Hắn cười hắc hắc: "Mặt của ta, ngươi không có sờ sao?"

Ti Điềm xấu hổ vô cùng, muốn kiếm cái lỗ trên mặt đất để chui vào.

Tô tỷ ngồi yên xem kịch vui, làm ra vẻ công bằng chính trực, nghiêm mặt nói: "Nếu như nàng phi lễ ngươi, vậy ngươi đi phi lễ lại nàng, chẳng phải huề nhau sao?"

"Đúng rồi, vậy mà ta không nghĩ tới!" Hắn cười muốn xuống giường, làm bộ nhào về phía trước.

Ti Điềm thấy tình thế không ổn, vội vàng bỏ chạy!

Đêm đó, Ti Điềm mới biết được, thì ra vị mỹ nhân kia chính là Nhị sư huynh, Tạ Thông.

Quả nhiên là hại nước hại dân, chỉ "tôn kính" mà không dám đến gần.

Cơm tối hôm nay ăn trong phòng khách, hết sức phong phú long trọng, Thanh Long, Bạch Hổ, Huyền Vũ, Chu Tước rốt cuộc đều tề tụ rồi, tụ tập dưới một mái nhà thập phần náo nhiệt,

Tính tình Tề Dương Vốn hoạt bát, nhưng Tạ Thông vừa xuất hiện, hắn liền tỏ ra điềm đạm nho nhã.

https://thuviensach.vn

Trong bữa tiệc Tạ Thông nhìn quanh, nói chuyện vui vẻ, mọi người có duyên phận gặp nhau. Lúc nhìn Ti Điềm thì cười mập mờ, làm mặt Ti Điềm nóng lên, xấu hổ không thôi. Nằm mơ cũng không nghĩ ra, nàng cũng có ngày đi phi lễ một nam nhân.

Thần sắc Thiệu Bồi hôm nay rất ôn hoà, giữa hai hàng lông mày chứa đựng sự vui mừng. Ở chung một đám thiếu niên tươi trẻ, hắn toát ra sự thành thục xuất sắc, thản nhiên không gò bó, trầm ổn và nho nhã. Hắn châm đầy chén rượu nói với mọi người: "Hôm nay mấy đệ tử Thất Thế Môn đều tề tụ, hy vọng mọi người đồng tâm hiệp lực, ngày sau có thể cứu dân cứu nước." Trong chén rượu ngon, những ngọn nến chiếu ánh sáng lung linh, làm nụ cười của hắn càng thêm ôn hòa ấm áp.

Mấy vị thiếu niên đứng dậy nâng chén cộng ẩm. bữa tiệc tràn ngập chí khí anh hùng, tuổi thanh xuân hào hứng phấn khởi, nét mặt ngạo khí tuấn lãng mạnh mẽ kiên cường, làm cho người quý mến nhau cảm thấy ấm lòng.

Trong bữa tiệc, chỉ có Ti Điềm và Lâm Tây Yến là thắc mắc, uống rượu nhưng lại không hiểu được hàm ý trong lời nói của Thiệu Bồi. Ngay lúc này, Ti Điềm có một loại cảm giác, Chu Tước tuy rằng được đặt song song với Thanh Long, Bạch Hổ, Huyền Vũ, nhưng Thiệu Bồi rõ ràng ưu ái với mấy vị sư huynh hơn, mà Chu Tước giống như người ngoài cuộc, chỉ mang danh là đệ tử Thất Thế Môn mà thôi. Nàng thấy Thiệu Bồi trầm tĩnh cười dịu dàng, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy thất vọng.

Bữa tiệc cuối cùng cũng tan, mọi người mạnh ai về phòng nấy. Bởi vì Tạ Thông trở về, Tô tỷ chuyển ra khỏi viện bạch hổ, đến ở viện chu tước.

Ti Điềm uống vài chén rượu, có chút chóng mặt, mí mắt cũng nặng, thế nhưng nàng vẫn gắng đi đến viện thanh long. Nàng muốn sớm trả Thương Vũ ba lượng bạc. Tục ngữ nói không nợ nần người mới thoải mái, người thiếu nợ sẽ không thoải mái, thế nên bạc chưa trả được cũng là một việc không thoải mái.

https://thuviensach.vn

Nàng gõ cửa hai tiếng, dựa vào khung cửa chờ chủ nợ ra mở cửa.

Một tiếng "kẽo kẹt " vang lên cửa được mở ra, trên cửa viện treo một chiếc đèn lồng tỏa ra ánh sáng xanh rực rỡ, như kéo dài thêm thân ảnh Thương Vũ. Cảnh đêm ôn hòa, thanh âm của hắn cũng đặc biệt hòa nhã hơn: "Sao còn chưa đi ngủ?"

Ti Điềm cất cao giọng nói: "Trả tiền cho huynh." Nói xong liền nhét ba lượng bạc vào trong ngực của hắn, bởi vì bị hắn khi dễ, hiểu lầm, trong lòng rất tức giận, cho nên mượn rượu tăng thêm lòng dũng cảm, động tác cũng hào sảng vô cùng, dùng khí thế của thiên kim tiểu thư mang ba lượng bạc trả cho hắn.

Thương Vũ sửng sốt, nhíu lông mày nhưng không nhận bạc, vì vậy bạc kia liền rơi xuống đất.

Ti Điềm vội ngồi xuống nhặt, vừa cúi đầu xuống lập tức bị choáng, thân thể liền nhào tới phía trước.

Thấy sắp té xuống đất, hắn lập tức đỡ nàng, muốn buông ra lại do dự một chút, cuối cùng không là không buông.

Khi thân thể Ti Điềm đứng vững, chỉ nghe hắn không mặn không lạt nói: "Quả nhiên thấy tiền là nhào tới."

Nói gì vậy! Nàng tức giận, người lại nóng lên, thân thể uốn éo, mở cánh tay của hắn ra, cúi người nhặt bạc.

Lần này, thật sự "té" rồi! Cái trán đập lên một lượng bạc, đập đầu đau vô cùng.

Hắn nắm tay nàng kéo lên, nhìn nàng ôm trán hít thở, cư nhiên lại cười rộ lên! cái bộ dáng này của nàng, hắn vừa bực mình vừa tức cười, hắn ghét

https://thuviensach.vn

nhất người tham tiền, nhưng nàng thì ngoại lệ, uống rượu không đứng vững, còn băn khoăn tiền bạc, hắn phải làm gì với nàng đây?

Hắn cười nhìn nàng, giờ phút này chính là một từ "Nhìn có chút hả hê". Nàng vừa thẹn vừa xấu hổ, xoay người bỏ đi. Dù sao bạc đã trả lại ngươi rồi, ngươi tự đi nhặt đi.

Không ngờ, hắn nắm tay nàng kéo lại, kéo nàng đến chỗ đèn lồng, kéo ngón tay nàng xuống, kiểm tra trán của nàng, tán thưởng không thôi: "Bị bạc đập vào đầu u một cục, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy."

Nói xong, ngón tay của hắn còn muốn sờ một cái. Ti Điềm tức giận liếc hắn, cái người này, không có một chút thông cảm, còn nói lời độc ác!

Độc trảo ở trên trán của nàng sờ soạng hai cái, hắn còn nói móc: "Trở về thoa thuốc mỡ, nếu không ngày mai người khác hỏi, ngươi làm sao mà trả lời?"

Ti Điềm mượn rượu tăng thêm lòng dũng cảm, hung hăng đạp mạnh một cước lên mu bàn chân của hắn. Một cước này, oán hận đã tích tụ từ rất lậu, nàng đã mơ ước ngày này lâu lắm rồi.

Trở lại viện của mình, nàng cũng tỉnh thêm vài phần. Nghĩ đến lại thấy sợ sợ, sao mình lại dám hành hung Thương sư huynh như vậy? Quả nhiên là rượu làm mất lý trí mà. Chỉ mong hắn cũng uống hơi nhiều, sáng mai sẽ quên việc này đi. Nếu như hắn uống không nhiều, vậy thì chỉ mong hắn không phải người thù dai thôi.

A di đà phật!

https://thuviensach.vn

MAY MẮN GẶP LẠI KHI CHƯA GẢ

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Trong đình viện chim hót líu lo, véo von trầm bổng, làm Ti Điềm giật mình thức giấc.

Nàng mở mắt ra nhìn sắc trời đã sáng tỏ, nàng vội vàng đứng lên, cảm thấy vô cùng xấu hổ, mình uống có chút rượu mà lại dậy muộn như thế. Sao Lâm Tây Yến không tới gọi mình dậy? Từ lúc nàng học thuộc lòng giỏi hơn Lâm Tây Yến, Ti Điềm đã cảm nhận được giữa mình và Lâm Tây Yến đã bắt đầu nảy sinh một sự cạnh tranh nho nhỏ. Nàng không muốn như vậy, cho dù nàng cố gắng tỏ vẻ là mình kém cỏi nhưng cũng bị Thương Vũ vạch trần. Tuy rằng đều là nữ hài, Lâm Tây Yến lại không thể ở chung thoải mái như Tề Dương, Tề Dương không chút tâm cơ nào, ở cùng một chỗ với hắn không cần phải cẩn thận từng li từng tí.

Nàng nhanh chóng rửa mặt, sau đó đi hà viện ăn chút điểm tâm.

Không nghĩ tới, vừa vào nhà ăn liền trông thấy một người ngồi trên bàn cơm, đó chính là Tạ Thông.

Khóe môi hắn ẩn chứa ý cười, nhìn chằm chằm nàng đi tới, rồi nhìn đông nhìn tây, cũng không cần biết là mình nhìn chằm chằm vào một nữ hài tử như vậy có thất lễ hay không?

Ti Điềm bị hắn nhìn cảm thấy toàn thân khó chịu, lại nhớ đến câu nói kia của Tô tỷ “có thể phi lễ lại xem như hòa”, lập tức xấu hổ đỏ mặt đề phòng, lúng túng gọi một tiếng "Nhị sư huynh", lấy can đảm ngồi xuống trước mặt hắn.

https://thuviensach.vn

Tạ Thông nhướng đuôi lông mày lên nghiêm mặt nói: "Gọi nhị sư huynh vừa già lại vừa quê, muội gọi ta là Thông ca là được rồi."

Thừa dịp nàng gật đầu, hắn lại nhoẻn miệng cười: "Nhớ kỹ là phải nhạy bén, biết nhìn xa trông rộng, không thể giống như hành lá đậu hũ hành tây."

Lúc này, nàng thận trọng gật đầu, cung kính nhu thuận mà gọi một tiếng "Hành tây ca" (Thông còn có nghĩa là hành tây, lẽ ra phải gọi là Thông ca).

Tạ Thông duỗi tay ra giả bộ muốn gõ đầu nàng.

"Sao không gọi là hành lá hành tây luôn đi?"

Nàng lại càng hoảng sợ, không thể nào, sao nàng nghĩ gì cũng biết hết vậy? Bị hắn biết được tâm tư nhỏ của nàng, da mặt của nàng lại đỏ lên.

Tạ Thông cười đắc ý: "Tiểu nha đầu, đôi mắt này của ta rất tinh tường, không có gì giấu giếm được ta. Ta vừa rồi là cố ý thử một lần, nha đầu ngươi, nhìn qua nhu thuận nghe lời, thật ra thì rất nghịch ngợm."

Ti Điềm sợ hãi la lên một cái, chẳng lẽ hắn biết thuật đọc tâm? Chẳng qua hắn thấy nàng hai mặt mà thôi, có thể nhìn ra cái gì? Nàng cho rằng gia đình trải qua biến cố, gặp trắc trở đã đem vẻ mặt bướng bỉnh và ngây thơ của mình nhuộm dần thành trấn định và lão luyện, không nghĩ trong đầu mới có chút ý niệm nghịch ngợm đã bị hắn một câu vạch trần, Thông ca như vậy, tốt nhất vẫn là giữ một khoảng cách xa xa mà thưởng thức thôi.

"Thông ca, muội lấy về ăn, huynh từ từ dung nhé." Nàng cầm một cái bánh bao ở trên bàn, dự định rời đi. Nhị sư huynh tuy rằng đẹp mắt làm cho người ta hâm mộ, thế nhưng đôi mắt kia dường như có thể nhìn xuyên thấu, làm nàng thấy không được tự nhiên.

https://thuviensach.vn

Hắn cười hắc hắc: "Tiểu sư muội, đừng nóng vội. Muội biết không, trong môn phái có rất nhiều sư muội gả cho sư huynh đấy, muội cũng đã sờ soạng ta rồi, nhìn cũng nhìn rồi, có phải phải nên chịu trách nhiệm với ta không?"

Nói xong, hắn liền nhoài người từ cái bàn đối diện tới, cười đến hại nước hại dân, vô cùng vui vẻ thoải mái.

Cái gì? Ti Điềm bị dọa đến mức rơi luôn cái bánh bao trong tay, biết rõ hắn đùa giỡn, trêu chọc nàng, thế nhưng nàng chưa bao giờ gặp phải tình huống như vậy, cũng chưa từng gặp người có da mặt dày như vậy, bị hắn trêu chọc đến tim đập thình thịch mặt đỏ bừng, ngón tay run run.

Nàng không ngừng nghiêng thân thể ra phía sau, không biết ứng phó như thế nào, rất ghê tởm nhất chính là, chân ghế bị chân của hắn giữ lấy rồi, nàng không thể nào di chuyển được.

Hắn không có ý buông tha, cười híp mắt cúi người xuống. Hừ, cười đẹp mắt thì có ích lợi gì, vẻ mặt không có ý tốt.

Lúc này nàng mà di chuyển nhất định là chui đầu vô ngực hắn, nàng chỉ có thể dốc sức liều mạng ngửa ra phía sau. Kết quả, "Bịch" một tiếng, cái ghế bị nghiêng quá nhiều, cho nên người và ghế đều ngã xuống, nàng nghĩ thà té trên mặt đất cũng tốt hơn ngã vào trong ngực hắn.

Sóng mắt Tạ Thông lóe lên, vươn tay ra giữ chặt cánh tay của nàng, sau đó, trở về chỗ ngồi.

Nàng sợ bóng sợ gió vừa mới bình tĩnh lại, lại phát hiện mình đã bị hắn ôm lại.

Hắn cười ranh mãnh khi được như ý.

https://thuviensach.vn

Nàng chật vật đẩy hắn ra, quay người bỏ chạy. Nhị sư huynh này, quả thực còn "Đáng sợ" hơn cả Thương Vũ.

Thật sự là vừa nghĩ đến ai, thì người đó liền lập tức xuất hiện. Thương Vũ đúng lúc đi vào phòng. Cục diện ba người giống như trong sân khấu kịch, xuất hiện phù hợp đối với một màn kia.

Hắn cúi đầu nhìn khuôn mặt hồng hồng của Ti Điềm, rồi nhìn sang Tạ Thông đang cười xấu xa, đôi mắt xiết chặt, tật xấu đùa dai của Tạ Thông lại tái phát, nha đầu kia đừng coi là thật. Hắn đột nhiên cảm giác một nguy cơ tiềm ẩn có thể bùng phát bất cứ lúc nào, hắn lập tức hiểu được trách nhiệm trọng đại của mình, cần phải “cảnh giác” Tạ Thông mới được.

Vì vậy, hắn liền lên sân khấu giúp đỡ, tội vàng ngăn cản Ti Điềm đang muốn bỏ chạy, biết rõ còn cố hỏi: "Ngươi sợ cái gì?"

Nàng không dám nói nguyên nhân xấu hổ kia, hừ hừ nói: "Muội đi tìm Tô tỷ." Tiếp tục vùi đầu chạy ra ngoài.

Hắn đứng ở giữa cửa ra vào, nói: "Tô tỷ và sư phụ xuống núi, buổi chiều mới quay về."

Nàng "Ừ" một tiếng, cúi đầu muốn hắn nhường đường, Đại sư huynh Nhị sư huynh xem ra cũng không phải đèn đã cạn dầu, sau này vẫn là trốn đến viện chu tước bo bo giữ mình cho an toàn, muốn đi cũng phải xem hoàng lịch chọn ngày mới được. Có điều, con người đúng là đối lập, Tạ Thông vừa về, Thương Vũ liền trở thành quân tử chính trực.

Nàng định chạy vượt qua người Thương Vũ, ai ngờ hắn lại nắm cổ tay của nàng kéo lại.

Lúc nàng đang ngây người thì hắn duỗi ngón tay thon dài vén mái tóc cắt ngang trán của nàng lên, chỉ nhẹ nhàng vuốt ve một cái, ôn nhu nói: "Thoa thuốc chưa?"

https://thuviensach.vn

Hắn chưa từng ôn nhu nói chuyện với nàng như vậy, hôm nay mặt trời mọc ở phía nam sao? Nàng thụ sủng nhược kinh mà quên mất ngượng ngùng và bối rối, sững sờ nói: "thoa rồi."

"Sau này cẩn thận chút." Hắn thả tay xuống, cẩn thận nhìn nàng một cái, ánh mắt nhu hòa giống như cảnh xuân ngoài cửa sổ, say ấm lòng người. Hắn quả thực đã thay đổi, nàng nhìn đến ngây người, chẳng lẽ hôm nay Đại sư huynh đã uống nhầm thuốc? Hay là, sau khi bị nàng đạp một cước, biết rõ nàng không phải dễ khi dễ, muốn sống hòa bình với nàng?

Thông ca hắng giọng...

Thương Vũ không buông nàng ra, tiếp tục dùng ánh mắt sóng xuân nhìn nàng: "A Điềm, chân của ta bị sưng lên rồi, ngươi mau bôi thuốc xoa xoa cho ta đi."

Ti Điềm nghe hắn gọi một tiếng "A Điềm" muốn nổi hết da gà ở cánh tay, lại bị yêu cầu này của hắn làm chấn động toát mồ hôi. Đại sư huynh bị gì vậy, tính tình đại biến, hơn nữa còn biến thành yếu ớt.

Thông ca ho khan...

Thương Vũ đẩy cánh tay của nàng, ôn nhu nói: "Thất thần làm gì, đi thôi."

Nàng thật sự sửng sốt. Hắn giật giật tay áo của nàng, đi ra ngoài.

"Khách thẩm, có phải bà làm đổ bình dấm chua không?" Tạ Thông quái gở lớn giọng hô một tiếng, Ti Điềm rốt cuộc cũng có phản ứng, khuôn mặt đỏ bừng. Nhị sư huynh này, quả thực là yêu nghiệt.

Nàng lần nữa chạy trối chết, ra khỏi hà viện trái tim mới đập chậm lại chút ít. Thương Vũ đi trong đường hành lang, dáng người cao ngất, bước đi như gió. Nàng theo ở phía sau phi lễ chớ nhìn, ánh mắt lại rơi vào trên đùi

https://thuviensach.vn

của hắn, nàng cẩn thận nhìn thấy chân hắn dài, suy nghĩ, bước đi vừa nhanh vừa nhẹ nhàng như thế, có chỗ nào giống bị sưng chân?

"Đại sư huynh, chân của huynh." Nàng bất an nói, cảm thấy với công lực và thể trọng của nàng không thể nào một cước có thể đạp sưng chân của hắn. Hắn rõ ràng là khoa trương, hoặc là cố ý bới móc? Ý đồ trả thù? Nếu như vậy, cảm thấy đêm hôm qua mình quá mức lỗ mãng rồi, nhất thời mượn rượu làm bậy quả nhiên là không tốt.

Hắn quay mặt lại, Ti Điềm phát hiện sắc mặt của hắn đã từ mùa xuân hoa nở, trèo đèo lội suối đã biến thành gió thu đìu hiu.

Hắn nheo mày kiếm nói: "Không có việc gì đừng đi tìm Tạ Thông." Nói xong quay đầu rời đi, dường như nam tử giống như gió xuân ấm áp vừa rồi ở nhà ăn kia căn bản không phải hắn. Hắn cũng không đề cập tới việc bôi thuốc cho chân của hắn.

Ai đi tìm hắn ta, là vô tình gặp đó có được không? Ti Điềm quệt miệng nhìn hắn đi vào viện thanh long, không biết có nên đi theo không? Trong đình viện bốn phía thông nhau, gió mát thổi nhè nhẹ, trên trán cảm thấy rất ấm áp, dường như vừa rồi độ ấm ngón tay Thương Vũ in dấu trên da thịt của nàng.

Nàng suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn đi theo, đi vào trong sân, nhìn Thương Vũ không vào nhà mà chắp tay đứng ở trước hòn núi giả ngắm cá.

Nàng thấp giọng hỏi: "Đại sư huynh, chân của huynh có sao không?"

Thương Vũ quay đầu lại nhìn nàng chằm chằm: "Ngươi thật đúng là khờ quá mà." Nàng không nhìn ra? Hắn cố ý ở trước mặt Tạ Thông thân mật với nàng, ý muốn hắn ta đừng đến trêu chọc nàng.

Sao lại khờ? Nàng cảm thấy lời hắn nói không thể hiểu nổi.

https://thuviensach.vn

"Vừa rồi ta nói như vậy, ngươi còn không hiểu sao?" Hắn thấy nàng ngây thơ ngốc nghếch, lập tức nản lòng phất phất tay: "Trở về đi, trở về đi." Nàng tuy rằng lanh lợi, kỳ thật căn bản cũng không thông suốt. Nàng vẫn chưa tới mười lăm tuổi, nghĩ đến đây, không biết như thế nào, hắn lại có chút ít tiếc nuối, nhưng vừa nghĩ đến, lại cảm thấy như vậy rất tốt, sắc mặt của hắn dần ấm áp lên, nhìn nàng, ôn nhu cười cười.

Ti Điềm cảm thấy hôm nay hắn thật là làm cho người ta không đoán được được ý nghĩ của hắn, một hồi mùa xuân, một hồi trời thu, trong nháy mắt lại đến mùa hè, không chừng còn chuyển sang mùa đông, nàng sửng sốt một chút, lập tức rời đi.

Buổi chiều, Tô tỷ trở về cho Ti Điềm và Lâm Tây Yến hai bộ quần áo. Ti Điềm ngại ngùng nhận lấy, thập phần cảm tạ đối với sự cẩn thận săn sóc của Tô tỷ. Tô tỷ cười dịu dàng nhìn hai nữ hài tử mặc quần áo mới, thở dài một tiếng: "Thật sự là Đậu khấu niên hoa (13 tuổi), xinh đẹp như nhánh hoa đầu cành."

Ti Điềm cười: "Tô tỷ mới xinh đẹp, ngoại trừ mẹ muội ra, muội chưa thấy ai xinh đẹp hơn tỷ."

"Thật sao? Thế nhưng là người đẹp thì sợ già, từ xưa mỹ nhân như danh tướng, không thể để người khác thấy đầu mình bạc." Nàng cười nhẹ nhõm nói, thế nhưng ngữ khí lại khó giấu được sự cô đơn lạnh lẽo và thương tâm.

Ti Điềm không biết vì sao nàng sầu não, trong mắt nàng, Tô tỷ có mỹ mạo xuất chúng, có y thuật cao siêu, lại không thiếu ngân lượng, sống có lẽ rất thư thái, nàng dường như thiếu một người? Một người vẽ mi cho nàng trước gương. Mặt Ti Điềm ửng hồng, nàng nhớ tới nàng cũng từng nghĩ tới một ngày như vậy, đã từng cho rằng Lâm Nhất Phong sẽ là người vẽ mi cho mình.

https://thuviensach.vn

Nàng khe khẽ thở dài, phát hiện Tô tỷ đang mỉm cười nhìn nàng.

"Ti Điềm, ngươi mặc màu tím quả nhiên rất đẹp, thanh lệ động lòng người, giống như là một khối thủy tinh."

Ti Điềm nhìn váy màu tím trên người, ngượng ngùng cười cười, lại thấy đuôi lông mày Lâm Tây Yến có ý không vui, nàng vội nói: "Sư tỷ mặc hồng nhạt cũng cực kỳ xinh đẹp."

Tô tỷ gật đầu: "Tây yến không thích cười, cho nên mặc hồng nhạt nhìn ôn nhu hơn. Sư phụ các ngươi không phải mỗi tháng đều phát bạc sao, còn không tranh thủ thời gian mặc quần áo xinh đẹp, chờ thêm vài năm, các ngươi sinh ra một đống hài tử, eo như thùng phi, mặc cái gì cũng rất kho coi."

Ti Điềm và Lâm Tây Yến đều đỏ mặt, nàng nghĩ quá xa rồi.

Tô tỷ lại cúi người châm thêm củi lửa bên tai Ti Điềm: " Ta sẽ nấu cho ngươi ít canh có tác dụng làm lớn ngực, bằng không với bộ ngực này, thì không ổn đâu. Nam nhân đều thích chỗ này phồng lên, không thích đồng bằng như vậy đâu."

Ti Điềm xấu hổ không dám thở mạnh, Tô tỷ rõ ràng có lòng tốt nhưng sao lại làm cho người ta cảm thấy giọng điệu này không có ý tốt như vậy?

Tạ Thông đột nhiên đi vào, cười hì hì nói: "Tô tỷ thật thiên vị, sao không mua quần áo cho đệ."

Tô tỷ liếc hắn: " Cô nương mua quần áo cho ngươi xếp hàng từ Thượng kinh đến Đông đô, ta không muốn tham gia náo nhiệt đâu."

Tạ Thông nghiêm mặt nói: "Nhiều lắm thì từ Thượng kinh xếp hàng đến Từ Châu, không đến Lạc Dương nổi đâu, hơn nữa nếu như có thêm Tô tỷ, Ti Điềm, Tây Yến, ừ, có lẽ không sai biệt lắm."

https://thuviensach.vn

Tô tỷ tỷ xem thường liếc hắn: "Bảnh choẹ."

"Đệ có chỗ nào xấu." Tạ Thông nâng ống tay áo lên cười sáp lại, Tô tỷ không thèm để ý tới hắn.

Tạ Thông cười, quay sang trêu chọc Ti Điềm: "Ti Điềm, bộ y phục này thật sự rất đẹp, sau này muội nên mặc như thế này, nếu như có thể béo lên chút nữa, thì càng xinh đẹp hơn." Cũng không biết là vô tình hay cố ý, hắn nhìn thoáng qua trước ngực của nàng, không biết là nhìn đóa phù dung trước ngực nàng, hay là nhìn cái khác.

Mặt Ti Điềm phiếm hồng, nàng nghĩ tới câu nói vừa rồi của Tô tỷ, chẳng lẽ tên tiểu tử chết tiệt này cũng có ý nghĩ này? Ti Điềm mất mặt quá không để ý tới hắn nữa.

Hắn lại nói: "Ai, người ta nói mỹ nhân lời nói như hoa, tại sao muội không nói chuyện?"

Ti Điềm vẫn không lên tiếng.

"Hay là muội thẹn thùng?" Hắn bước tới, ân cần hỏi thăm nàng.

Ti Điềm xấu hổ vô cùng, từ khi gặp phải hắn, mặt của nàng không còn lạnh lẽo nữa mà lúc nào cũng nóng hầm hập, hắn dường như thích trêu chọc người khác làm ra trò cười, ngươi càng là thẹn thùng, hắn càng chọc ngươi.

Tô tỷ chịu không nổi nữa, cau mày nói: "Tây yến, Ti Điềm, đi phòng thuốc với ta."

Ti Điềm nhanh chóng chạy ra ngoài. Vì vậy, ba nữ tử hoả tốc rút lui, đem thông ca vứt bỏ ở viện chu tước.

https://thuviensach.vn

Từ đó, nàng liền tận lực tránh né Tạ sư huynh, đáng tiếc, lại ngăn không được Tạ sư huynh đến viện chu tước. Nàng đành phải canh trời vừa tối liền trốn vào phòng Tô tỷ, thế nhưng thông ca lại trực tiếp đi vào phòng Tô tỷ, hơn nữa, làm như hắn là nửa chủ nhân, rất tùy ý, bờ mông giống như bánh dày, ngồi cũng ngồi ghế kế bên, ánh trăng soi trên ngọn liễu đầu cành, độ bám dính của bánh dày rất mạnh, không hề có dấu hiệu rời khỏi.

Tô tỷ rất ít nói chuyện, thỉnh thoảng chỉ liếc hắn, giống như ám chỉ hắn mau đi đi, thế nhưng thông ca làm như không biết gì, vẫn ở đó mà vui cười.

Ti Điềm sợ hắn miệng khô, có lòng tốt nói: "Muội đi rót ít nước đến."

Ra khỏi viện, đứng ở dưới ánh trăng, Ti Điềm cảm thấy nếu Đại sư huynh và Nhị sư huynh không ở đây, cuộc sống ở Thất Thế Môn sẽ như thế nào. Nàng thở dài, đi hà viện xách ấm nước nóng pha trà cho Thông ca uống.

Đi lấy nước nóng, ra khỏi hà viện, đột nhiên ở cửa đại môn gặp phải Thương Vũ. Nàng kinh ngạc suýt nữa đem ấm nước nước nóng xối lên trên chân hắn.

"Ti Điềm, ngươi tới đây."

Hắn lạnh lùng nói một câu, quay người liền đi về hướng viện thanh long.

Ti Điềm lo sợ cầm theo ấm nước đi ở phía sau hắn, không biết Đại sư huynh bỗng nhiên xuất hiện phân phó việc gì. không phải mình lại "Mạo phạm" chỗ nào của hắn rồi chứ. Mấy ngày nay rất bình yên, gặp mặt hắn cũng nói vài câu, ngược lại tiếp xúc nhiều với thông ca, ngẫu nhiên mọi người gặp nhau ở nhà ăn, sắc mặt Thương Vũ đều không tốt, bất quá, lúc hắn làm mặt lạnh thì nhìn tuấn mỹ hơn, hắn và Thông ca đứng cùng một chỗ, mặc dù phong cách khác nhau, nhưng đều xinh đẹp.

https://thuviensach.vn

Ở cửa ra vào viện thanh long, cũng ngay tại vị trí treo đèn lồng, hắn ngừng bước chân, quay người nhìn nàng. Trong bóng đêm, hắn đặc biệt cao lớn, ánh sáng quanh hắn đặc biệt nhu hòa, đáng tiếc, sắc màu ấm áp mỏng manh này cũng không thể nào sánh bằng với khí tức lạnh lẽo nghiêm túc của hắn.

"Ta đã khuyên ngươi rồi, không nên trêu chọc Tạ Thông." Hắn đi thẳng vào vấn đề, đi thẳng vào vấn đề, trong giọng nói mơ hồ tức giận, thanh âm cũng trầm thấp nghiêm túc. Nàng rõ ràng không lĩnh hội được nỗi khổ tâm của hắn, Tạ Thông ngang nhiên ra ra vào vào viện chu tước , nghĩ đến đây, hắn có chút lo lắng.

Một câu này làm cho sắc mặt Ti Điềm nóng lên, trong lòng buồn phiền, ai trêu chọc hắn, là hắn đến trêu chọc nàng có được không? Chân dài là của hắn, nàng có thể ngăn cản hắn sao, trốn còn không kịp đó!

Hắn thấy nàng không lên tiếng, càng thêm tức giận, chẳng lẽ là cam chịu?

"Tạ Thông là người rất tốt, nhưng tính hắn phong lưu, ngươi tự giải quyết cho tốt." Sắc mặt của hắn hết sức nghiêm túc, toàn thân tỏa ra khí lạnh như băng, ngày đó Thương Vũ vuốt ve cái trán nàng quả thực là hai người.

Ti Điềm tức giận lại ủy khuất: "Muội không có."

"Không có?" Hắn nhấn mạnh, nâng cao giọng, hoài nghi nên hỏi lại, hiển nhiên không tin.

Ti Điềm tức giận rơi nước mắt, mấy ngày nay bị hắn nói vô cùng ủy khuất, lập tức thở dồn dập, trước ngực bắt đầu phập phồng.

"Không có gì cũng khóc, quá yếu ớt, được rồi, tính ta hay xen vào việc của người khác." Hắn giống như là một khối băng bỏ vào nước sôi, lập tức

https://thuviensach.vn

liền biến thành mềm mại, luống cuống tay chân muốn vươn tay ra, rồi lại bối rối thu tay lại, tức giận đi vào viện.

Ti Điềm không biết tại sao lại bị gọi đến đây, thật là oan uổng quá, vừa thẹn vừa giận! Xúc động dâng trào, nàng nói với bóng lưng của hắn:

"Đại sư huynh, huynh khi dễ muội." Nàng chịu đựng hắn đã lâu rồi.

Thật sự là làm ơn mắc oán mà! Giúp nàng nàng còn nói hắn khi dễ nàng, hắn ngừng bước chân, thụt lui vài bước, hùng hổ nói: "Ta khi dễ ngươi khi nào?"

"Huynh tự mình biết." Ti Điềm thở phì phì nói xong, xoay người rời đi.

https://thuviensach.vn

MAY MẮN GẶP LẠI KHI CHƯA GẢ

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Thương Vũ ngẩn người đứng ở cửa sân, nhìn thân ảnh mảnh khảnh của nàng hòa vào bóng đêm, trong lòng chậm rãi dâng lên một cảm giác kỳ quái, mình thật sự khi dễ nàng sao?

Hắn bắt đầu hồi tưởng, từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng.

Khi đó nàng đứng ở cửa sơn môn, đỏ mặt nhìn hắn, tuy rằng ngượng ngùng giống như quả trám, lại sạch sẽ gọn gàng. Hắn đặc biệt ấn tượng với lần đầu tiên gặp nàng, cho nên đặc biệt gây khó dễ với nàng, muốn nàng biết khó mà lui. Bởi vì Thất Thế Môn cũng không tốt như nàng nghĩ, hắn cảm thấy nàng là một tiểu cô nương yểu điệu, có lẽ nên ở trong hậu hoa viên thêu hoa, đọc thơ, như vậy mới cảnh đẹp ý vui.

Nhìn nàng mềm mại yếu đuối, ánh mắt lại quật cường. Hắn đành phải xuất ra "Đòn sát thủ", không ngờ, nàng cũng không sợ... Kỳ thật, khi nàng hôn hắn, trong lòng đích thực có khi dễ tiểu cô nương xấu hổ, nhưng đây là sư phụ phân phó, hắn cũng chỉ làm theo.

Về sau, sư phụ lưu nàng lại, cho phép hắn khảo nghiệm các nàng. Thân thể nàng tuy gầy yếu, nhưng quật cường kiên định. Trong lòng hắn vừa tức vừa... Vì mười lượng bạc thì như vậy sao? Hắn rất muốn gõ vào đầu của nàng để nàng chạy về nhà hầu hạ cha mẹ, trải qua một cuộc sống vui vẻ.

Khi nàng lừa gạt hắn việc học thuộc lòng, hắn đặc biệt tức giận, hắn đánh vào lòng bàn tay nàng kỳ thật thầm nghĩ muốn nàng hiểu rõ, có những người cho dù ngươi giúp họ họ cũng không hề cảm kích, cuối cùng ngược

https://thuviensach.vn

lại là hại chính mình. Ngươi phải có năng lực chiếu cố mình, thì hãy nghĩ đến việc đi chiếu cố người khác. Đánh xong hắn lại thấy mềm lòng, cố ý kêu Tề Dương đi đưa cho nàng hai hộp thuốc mỡ, suy nghĩ một chút, để thể hiện công bằng, lại đưa cho Lâm Tây Yến một hộp.

Nàng nghĩ hắn cười nhạo nàng, hắn không biết vì cái gì lại tức giận, đáng hận nhất chính là, vì một đôi giày liền "bán đứng" hắn. Thế nhưng khi nàng đưa tới một chén thuốc canh, ngoài mặt hắn xem thường, kỳ thật trong lòng rất vui.

Cho nên, hắn nhớ tới nàng, mới hảo tâm nhắc nhở nàng, không nên có gút mắc với Tạ Thông, còn cố ý ở trước mặt Tạ Thông đùa giỡn mập mờ, muốn Tạ Thông có chút hiểu lầm với bọn họ mới tốt. Chẳng lẽ hắn oan uổng nàng? Có lẽ thật sự là oan uổng, bộ dáng nàng tức giận tuyệt không phải giả.

Hắn lại có chút cao hứng, thân là Đại sư huynh, hắn cảm thấy hắn quan tâm nàng nhiều hơn một chút, không có gì đáng trách, đây là hợp tình hợp lý.

***

Quay Trở lại viện chu tước, nhìn cửa sổ phòng Tô tỷ còn có một bóng người tuấn tú, Ti Điềm càng thêm tức giận, đều do cái tên yêu nghiệt này làm hại, làm Thương Vũ hiểu lầm. Nàng không tin hắn có ý đồ gì với nàng, chẳng qua là bản tính hại nước hại dân nhất thời không cách nào thu liễm, nhàn rỗi không có việc gì làm, liền gây một chút tai họa cho vui vẻ đây mà.

Vì vậy, nàng vì Thông ca làm một ly trà "Đặc biệt", bưng đến cửa phòng Tô tỷ.

Đứng ở cửa phòng, nàng kinh ngạc đến ngây người.

https://thuviensach.vn

Một câu nói từ trong phòng vang lên, suýt nữa làm cho ly trà trong tay nàng rơi xuống đất.

"Ba năm sau, ta vẫn không xứng với nàng sao?"

"Ngươi đừng nói nữa, ba năm trước ta cự tuyệt ngươi, ba năm sau, ta càng không có khả năng đáp ứng." thanh âm Tô tỷ kiên định, hoàn toàn không ôn nhu như lúc nói chuyện với các nàng.

Ti Điềm chậm rãi quay trở về gian phòng của mình, cười ha hả đem đổ chén trà đặc chế cho Thông ca, pha lại hai chén trà xuân. Hương trà ấm áp lượn lờ quanh chóp mũi nàng, nàng cười ha hả nhìn lá trà chìm chìm nổi nổi, dần dần chìm hết xuống đáy, nỗi lòng của Tạ Thông như hoa nở trong sương mù. Thì ra là thế, nàng cảm thấy buồn cười. Vừa rồi ủy khuất do Thương Vũ gây nên đều biến mất, Thương Vũ còn thận trọng gọi nàng tới cửa khuyên bảo một phen, làm cho mình cảm thấy không biết nên khóc hay nên cười.

Nàng vui vẻ bưng trà đến phòng Tô tỷ, ngoài cửa phòng còn cố ý hắng giọng một cái.

Tô tỷ và Tạ Thông đều tự nhiên ngồi ở đó, dường như không có chuyện gì phát sinh. Nàng lén lút phỏng đoán, chẳng lẽ là Thông ca bị cự tuyệt lần nhiều lần quá nên da mặt cũng dày rồi? Tại sao một chút đau lòng cũng không có?

"Ai nha, Tiểu sư muội thật là khéo hiểu lòng người, biết rõ cuống họng ta khô mà."

Tô tỷ không mặn không lạt nói: "Cuống họng khô rồi hả, uống trà rồi đi ngủ đi."

"Cái này, ngủ một mình." hai chữ "Khó ngủ" còn chưa kịp nói ra, Ti Điềm càng khéo hiểu lòng người giành nói trước: "Tô tỷ, muội mệt rồi,

https://thuviensach.vn

muội về ngủ trước đây."

Vì vậy, trong phòng còn lại có hai người kia.

Ti Điềm ra khỏi cửa phòng mím môi nín cười. Kỳ thật, Thông ca cũng không tệ, xứng đôi với Tô tỷ, kỳ thật rất phù hợp.

Đang suy nghĩ như vậy, đột nhiên nghe thấy trong phòng Tô tỷ có tiếng kêu đau, là thanh âm của Tạ Thông.

"Ngươi đánh ta cũng không đi." Trời, hắn bị đánh? Ti Điềm muốn đi vào khuyên can, lại lại cảm thấy không thích hợp, đi vào sẽ ngại lắm.

Tiếp theo, chợt nghe Tạ Thông nói: "Tô Phiên, nàng đừng tưởng rằng lớn hơn ta năm tuổi thì là tỷ tỷ ta!"

A, cũng không gọi Tô tỷ, trực tiếp gọi Tô Phiên luôn! Gan lớn thiệt!

Lại là một tiếng kêu đau.

"Nàng xem nàng đối với ta là có tình ý đấy, đánh là hôn, mắng là yêu."

Cái này, xem ra Thông ca là cam tâm tình nguyện bị đánh, Ti Điềm cảm thấy nên nhanh chóng rời khỏi, có vẻ như Tô tỷ chắc là sẽ không thực sự đánh hắn, không cần quan tâm khuyên can làm gì, quay về đi ngủ là tốt nhất, nếu ở lại nghe tiếp, cũng không thích hợp.

***

Đảo mắt lại qua một tháng, nhận được ngân lượng, Ti Điềm liền xuống núi thăm mẫu thân. Ở bên ngoài sơn môn, rõ ràng vô tình gặp được Thương Vũ. Tại sao "Vô tình gặp được"? Bởi vì từ đêm đó, nàng tận lực trốn tránh hắn, đã hơn mười ngày không gặp hắn.

https://thuviensach.vn

Hôm nay hắn đặc biệt anh lãng tuấn mỹ, quần áo tươi sáng mới giày tinh, phong thái bất phàm. Chẳng lẽ xuống núi gặp hồng nhan tri kỷ? Ti Điềm nhìn hắn thêm lần nữa, sau đó liên tưởng đến vị cô nương nào đó tặng hắn miếng lót giày, môi của nàng cong lên..., tâm tình thật tốt.

Hôm nay tâm tình của Thương sư huynh có vẻ rất tốt, vẻ mặt ôn hoà chủ động hỏi: "Ngươi xuống núi về thăm nhà?"

Ti Điềm dịu dàng ngoan ngoãn đáp "Vâng".

Hai người đi dọc theo thềm đá dưới núi. Trời đã vào đầu hạ, gió lạnh len lỏi qua lớp quần áo mỏng manh, nhẹ nhàng ma sát trên da thịt, tóc cũng được gió ôn nhu vuốt ve, làm cho người ta nhẹ nhàng khoan khoái, tâm tình cũng nhẹ nhàng rất nhiều.

Hắn đi ở bên trái nàng, bước chân nhanh hơn nàng, rồi lại tận lực thả chậm cước bộ chờ nàng, thật ra nàng ước gì hắn đi nhanh hơn mới tốt.

Không khí bắt đầu trầm mặc, ai cũng không nói chuyện, bầu không khí có chút lúng túng lạ thường. Nàng không biết nói gì với Đại sư huynh, Vì vậy tìm đại một chuyện nói: "Đại sư huynh, huynh bình thường cũng không mang giày vải sao?" Tại sao lại hỏi như vậy chứ? Lần đầu tiên nàng thấy hắn chính là hắn mang đôi ủng da ngồi gác chân lên ghế, hôm nay cùng hắn xuống núi, ánh mắt vô tình nhìn xuống, đập vào tầm mắt là đôi giày mới của hắn, vì vậy, chủ đề liền bắt đầu từ đôi giày thôi.

Đáng tiếc, chọn đề tài này không tốt chút nào, Đại sư huynh rất mẫn cảm lại nhớ tới người nào đó tặng giày vải, tâm trạng tốt lập tức biến mất, hoài nghi nàng cố ý chọn việc này nói, vì vậy, liếc nàng "Ừ" rồi một tiếng, hiển nhiên không muốn nói tiếp.

Ti Điềm thầm nghĩ, chỉ "Ừ" một tiếng thôi sao. Nhưng cũng không nói tiếp, nếu như là Tạ Thông thì tốt rồi, nàng cũng chẳng phải suy nghĩ tìm chủ đề để nói.

https://thuviensach.vn

Không đợi nàng nghĩ ra, hắn mở miệng trước: "Ti Điềm, lúc nào ngươi cũng mang theo bạc à?"

Sao cứ nhắc hoài tới chuyện này vậy.

Hảo tâm của nàng cũng biến mất không manh mối, nghĩ tới bởi vì bạc mà làm cho hắn hiểu lầm, nàng nghi ngờ lời này cũng là cố ý kích thích nàng, thấp giọng "Ừ" một tiếng, không muốn nhiều lời, trong lòng hắn nàng chính là kẻ tham tiền, hừ.

Vì vậy không khí càng thêm tẻ nhạt.

Hai người, "Chuyên tâm" nhìn dưới thềm đá.

Đến chỗ rẽ, Ti Điềm nhẹ nhàng thở ra, rốt cuộc nói hẹn gặp lại.

Thương Vũ lại không rời đi, thả chậm bước chân, quay đầu hỏi: "Ngươi ở gần đây?"

"Đúng, ở ngay cái thôn kia." Ti Điềm nghĩ muốn lập tức tạm biệt hắn, một lát nữa có thể nhìn thấy mẫu thân, tâm tình rất tốt, cười chỉ chỉ ngã rẽ chỗ đường đất, vẻ mặt xinh đẹp rạng rỡ.

Hắn cảm thấy ánh sáng trước mắt quá chói, híp mắt lại, "A" một tiếng, bước qua đường đất kia.

Ti Điềm có chút khẩn trương, ở phía sau hỏi: "Đại sư huynh, huynh đi vào thành?"

"Ta đi vào nội thành, từ nơi này đi thêm một chút nữa."

Nàng đành phải đi theo hắn một đoạn đường. Hắn đi ở phía trước giống như một cái cây cao ngất, bảo hộ nàng. Nàng nhìn hắn thả chậm bước chân đợi nàng, nàng dứt khoát đi nhanh hơn, đi lên đằng trước hắn.

https://thuviensach.vn

Cách đó không xa, nước suối từ trên núi chảy xuống tạo thành một dòng sông nhỏ, Dương thẩm đang ngồi trên phiến đá ở bờ sông giặt quần áo.

Ti Điềm đi vài bước đã đến bờ sông, cười nói: "Dương thẩm, con về rồi."

Dương thẩm đứng lên, nhìn sau lưng Ti Điềm, ánh mắt rơi vào trên người Thương Vũ, vì vậy cười nói: "Vị này là Lâm công tử sao, mau mời vào trong nhà, đừng ngại."

Lông mày Thương Vũ nhăn lại, vẻ mặt lạnh lẽo.., cúi đầu nhìn Ti Điềm.

Nàng lập tức cảm thấy ánh mắt hắn nặng nề, giống như mây đen bay qua đầm nước trong suốt, không phải chỉ là bị người nhận sai thôi ư, có cần không vui như thế không? Nàng vội nói: "Dương thẩm, hắn là Đại sư huynh của con."

Dương thẩm "a" một tiếng, trên mặt biểu lộ vô cùng tiếc nuối.

Thương Vũ gật gật đầu với Dương thẩm, tiếp tục đi về phía trước.

Dương thẩm nhìn bóng lưng của hắn, nhỏ giọng nói: "Ta còn tưởng Lâm công tử tìm được con rồi."

Ti Điềm nhíu mày nhỏ giọng nói: "Dương thẩm sau này không nên nhắc tới hắn, trên đời không có người này."

Dương thẩm nói: "Con về trước đi, ta giặt sạch hai bộ y phục này đã."

Ti Điềm đáp ứng, cúi đầu đi về hướng nhà Dương thẩm.

Đi không xa, nàng bỗng nhiên phát hiện Thương Vũ đang ôm cánh tay chờ ở giao lộ. Cây cối âm u, bóng cây chiếu trên mặt hắn trở nên vô cùng

https://thuviensach.vn

ảm đạm, mày kiếm sắc như dao.

Nàng nheo mắt, bỗng nhiên nhìn thấy hắn nàng có chút lo sợ, sao hắn chờ ở chỗ này? Là đợi nàng sao?

Hắn híp mắt nhìn nàng đến gần, hỏi thẳng: "Ai là Lâm công tử?"

Cố ý chờ ở chỗ này vì nghe ngóng việc riêng tư của người khác sao? Trong lòng nàng có chút bất mãn nhưng không dám biểu lộ, nhỏ giọng rầm rì: "Là một cố nhân."

Thương sư huynh hiển nhiên không dễ lừa gạt, nhíu mày, tiếp tục truy vấn: "Cố nhân như thế nào?"

Lâm Nhất Phong này, Ti Điềm căn bản không muốn nhắc tới. Thế nhưng ánh mắt Thương Vũ lại sáng rực, dáng điệu hỏi cho đến cùng không chịu bỏ qua. Nàng hơi xấu hổ, rất muốn chống nạnh trợn mắt chất vấn hắn: “làm gì mà hỏi kỹ dữ vậy, ngươi là nương ta chắc?”

Thế nhưng hắn biểu hiện hung ác, hắn bày ra tư thế giống như bọn cướp đường, ngươi không nói ta biết ta không cho ngươi qua.

Nghĩ đến lần đó đánh vào lòng bàn tay nàng hai mươi thước, còn uy hiếp sau này không được lừa gạt hắn nữa, nhìn ngã quẹo hiện ra trước mắt, nàng đành phải nhận tội: "Là vị hôn phu trước kia của muội."

Hắn nhướng mày kinh sợ hỏi: "Ngươi có vị hôn phu?" lúc đọc ba chữ kia, trong lòng của hắn rất không thoải mái.

Lời này có ý gì? Chẳng lẽ ta không thể có sao? Chẳng lẽ ta lớn lên xấu xí không thể gả ra ngoài sao? Là kỳ thị dung mạo của ta hay là nhân phẩm ta? Nàng quệt miệng không lên tiếng, trong lòng có chút không bất mãn vui.

https://thuviensach.vn

Thương sư huynh không có mắt nhìn mặc kệ nàng nói thầm hay bất mãn, tiếp tục ép hỏi: "sao lại là trước kia?"

Rốt cuộc thì hắn muốn gì đây? Nàng bực bội nói: "Trước kia là vị hôn phu nhưng hiện tại hắn đã từ hôn rồi. Bởi vì nhà muội suy tàn, muội thành kẻ nghèo hèn, không thể trèo cao."

Nói xong, trong lòng đúng là khoan khoái dễ chịu, một chút oán khí còn lưu lại đều bay ra ngoài, trong lòng thông thấu sáng ngời. Kỳ thật, nàng cũng không có thích hắn, chẳng qua là người làm mai nói như vậy, cha mẹ nghe theo thôi. Nàng chỉ hơi oán hận là lòng người dễ thay đổi nên nàng có hơi thất vọng. Thế nhưng nói xong nàng lại hối hận, hắn sẽ cười vào mặt nàng sao? Bị người ta từ hôn có gì hay mà lại nói ra như thế.

Quả nhiên, Thương sư huynh nhếch khóe môi lên, nở nụ cười.

Tuy rằng hắn cười thoải mái không hề trào phúng, nàng vẫn vừa thẹn vừa giận, rất muốn lại giẫm một cước lên chân hắn.

Thương Vũ cười tủm tỉm nói: "Ti Điềm, vì điều này ngươi cũng không thể biến thành kẻ tham tiền nha."

Không thể nói rõ với hắn, Ti Điềm nhìn ổ quạ trên cây, không muốn nói thêm một lời nào nữa.

Thương sư huynh dường như tìm hiểu việc riêng tư của nàng, tâm tình rất tốt, đuôi chân mày ẩn chứa sự vui sướng, thản nhiên nhường đường cho nàng, Ti Điềm trầm mặt đi qua người hắn, khí thế cường đại.

Ti Điềm vừa mới đi qua bên người hắn, đột nhiên nhi tử Dương thẩm từ đối diện chạy tới, vẻ mặt hốt hoảng. Hắn nhìn thấy Ti Điềm hắn sửng sốt một chút liền la lớn: "Ti tiểu thư, ngươi quay về thật đúng lúc, mẹ ngươi lại ho ra máu, ta đi mời Chu đại phu, ngươi nhanh về nhà một chút."

https://thuviensach.vn

Ti Điềm biến sắc, vội vàng chạy về phía nhà Dương thẩm. Thương Vũ ngẩn người, đứng ở ngã ba chần chờ một chút, cuối cùng cũng đi theo.

Ti Điềm chạy vào phòng, thấy mẫu thân nằm ở trên giường, nghiêng nửa người trên giường nửa bên ngoài, cạnh đầu giường là một cái chậu sắt, máu tươi đỏ sậm phát ra một cỗ mùi tanh đậm đặc.

Chuyện như thế này nàng thấy đã quá nhiều lần, nhưng vẫn sợ hãi như trước, nàng mạnh mẽ tiến lên nâng mẫu thân dậy, nói: "Chu đại phu lập tức tới ngay, nương nhẫn nại một chút. Không có chuyện gì đâu, không có chuyện gì đâu." Nàng không biết là đang an ủi mẫu thân, hay là đang an ủi bản thân mình, trong lòng hoảng loạn lo lắng. Mỗi một lần gặp phải tình huống như vậy, nàng đều sợ mẫu thân sẽ chết, mẫu thân là thân nhân duy nhất của nàng, tuy rằng bà ốm yếu nhưng là trong lòng nàng bà là điểm tựa duy nhất của nàng. Chỉ trong thời gian một năm, nàng đã mất đi vị hôn phu, mất đi đệ đệ, nàng nghĩ nếu như không còn mẫu thân, nàng sẽ sống như thế nào đây?

Tịch Nhiễm vô lực tựa vào cánh tay gầy yếu của con gái, thân thể lâng lâng dường như muốn bay lên, ngay cả hô hấp cũng phải cố hết sức, đầu vai nhè nhẹ run run.

Nhà bằng đất thấp bé, Thương Vũ khom người đứng ở cửa ra vào, trông có vẻ lo lắng. Hắn do dự một chút cũng bước vào trong phòng, đi đến trước giường Tịch Nhiễm.

Thấy một bóng người đi vào, Ti Điềm ngẩng đầu nhìn hắn, khẽ giật mình! Vừa rồi lòng dạ rối bời nên không biết hắn cũng đi theo tới đây. Nàng chẳng để ý tới hắn, cũng không có tâm tư nói chuyện, chỉ lo nhìn mẫu thân, lòng nóng như lửa đốt chờ đại phu.

Hắn bước tới gần hơn một chút, khom người xuống đỡ Tịch Nhiễm tựa vào đầu giường, sau đó nhìn Ti Điềm. Nàng căn bản không có nhìn hắn,

https://thuviensach.vn

ánh mắt vô cùng lo lắng đặt trên người mẫu thân, vẻ mặt u buồn vô cùng quen thuộc, người thiếu nữ xinh đẹp thanh thuần vừa rồi tươi cười vui vẻ ở ngã ba đường dường như không phải một người.

Không biết bị làm sao, trong lòng của hắn giống bỗng nhiên có vật gì đó chuyển động. Ma xui quỷ khiến hắn rất muốn vươn tay ra, xoa xoa chân mày nàng, dường như có một chữ xuyên nho nhỏ xoắn xuýt ở giữa hai hàng lông mày, lại dường như đâm vào trong lòng hắn, làm hắn rất không thoải mái.

Tịch Nhiễm thở chậm lại, nhìn Thương Vũ đứng trước giường, ngạc nhiên hỏi: "Vị này chính là?"

Ti Điềm nhìn hắn một cái, trong đôi mắt sáng long lanh dịu dàng ấy ngậm một tầng sóng nước mênh mông làm nàng trông càng thêm bi thương, một sự buồn bực không rõ như đang gợn sóng trong lòng hắn, hắn rõ ràng cảm giác được quả tim khẽ động, sau đó là ngổn ngang trăm mối, giống như đã bỏ quên vật gì đó.

Sau một hồi ngẩn người, hắn phóng khoáng nói: "Con là Thương Vũ, là sư huynh của Ti Điềm."

Tịch Nhiễm gật đầu, muốn nói gì đó nhưng một chút khí lực cũng không có, nhắm mắt lại thở hổn hển.

Thương Vũ thấp giọng hỏi: "Mẹ của ngươi bị bệnh gì?"

Khuôn mặt nàng u sầu, thấp giọng nói: "Đại phu nói là bệnh lao."

Lông mày Hắn nhăn lại, nhìn thoáng qua chậu máu, hỏi: "Thường xuyên như vậy?"

Ti Điềm gật đầu, nước mắt trong hốc mắt lại trào ra nhưng nàng cố gắng nén lại. Vẻ mặt như vậy là lần đầu tiên hắn nhìn thấy. Lúc hắn đánh

https://thuviensach.vn

lòng bàn tay của nàng, nàng cũng chưa từng như vậy. Nàng như thế làm trong lòng hắn dường như bị co thắt lại, hô hấp cũng không thông. Hắn không biết mình bị gì, chẳng lẽ mềm lòng là như thế, không thể nhìn nước mắt của người khác? Hay là chỉ không thể nhìn thấy nước mắt của nàng?

Hắn giật mình hoảng sợ, muốn đem cái ý niệm chợt lóe lên trong đầu này vứt đi. Cái ý niệm này bỗng nhiên sinh ra trong đầu hắn, chi phối hắn, làm hắn có chút hoang mang.

"Ta trở về gọi Tô tỷ tới đây xem." Hắn nói xong cũng đứng dậy rời đi, làm như chậm một chút sẽ bị cái gì quấn chân không đi được.

Nàng giương mắt nhìn bóng lưng cao ngất của hắn lóe lên ở cửa phòng, người đã đi ra bên ngoài.

Sau nửa canh giờ, Chu đại phu mới vội vã tới đây, cũng là phương thuốc cũ. Ti Điềm kiềm nén lo lắng trong lòng, nhỏ giọng hỏi: "Chu đại phu, có thể kê đơn thuốc tốt hơn không, mẹ con uống thuốc này dường như không có hiệu quả."

Chu đại phu không trả lời. Đến khi hắn cầm theo hòm thuốc đi ra ngoài sân mới nói khẽ với Ti Điềm: "Ti tiểu thư, ngươi đi hỏi thăm bốn phía một chút, bệnh lao có trị được không?"

Những lời nói thẳng này của hắn nghe vào trong tai của nàng sao mà tàn nhẫn thế, nước mắt lập tức tràn ra.

Hắn có chút không đành lòng, trái lương tâm an ủi một câu: "Chậm rãi chữa trị, có lẽ sẽ được."

Ti Điềm lau nước mắt, cầm lấy phương thuốc chạy đến tiệm bán thuốc ở cửa thôn, mua thuốc xong vội vàng trở về. Đem thuốc nấu được một hồi, Thương Vũ dẫn theo Tô tỷ đi vào viện.

https://thuviensach.vn

Ti Điềm đứng người lên nhìn Tô tỷ, trong lòng lại có một hy vọng xa vời, mặc dù trị không hết, có thể ít nôn máu cũng tốt.

Tô tỷ vội vàng hỏi: "Mẹ ngươi ở trong phòng?"

Ti Điềm đưa bọn họ vào phòng. Tô tỷ đầu tiên là nhìn nhìn chậu máu rồi mới xem mạch. Sau đó hỏi nguồn gốc căn bệnh của Tịch Nhiễm và triệu chứng, sau đó trầm mặc.

Ti Điềm ở một bên lo lắng, sắc mặt Tô tỷ bình tĩnh lại nghiêm túc.

Nàng suy nghĩ một lát, nói với Ti Điềm: "Theo ta thấy, triệu chứng của mẹ ngươi giống bệnh lao, nhưng cũng giống trúng độc."

Ti Điềm cả kinh nói: "Trúng độc?"

Tô tỷ gật đầu: "Đúng, bởi vì ta thường xuyên dùng độc, cảm thấy triệu chứng này rất giống. Chỉ có điều bệnh đã lâu, lại không biết là trúng độc gì. Ngươi suy nghĩ thật kỹ trước kia có ăn phải cái gì hay không?"

Ti Điềm cân nhắc một lát, thấp giọng nói: "Tô tỷ, nhà của muội trước kia rất giàu có, đầu bếp cũng có tới mười người. Ngày thường ăn uống không nói, gian trá cũng nhiều, đồ ăn qua tay người cũng nhiều, giờ phút này tỷ hỏi tới, muội thật không biết bắt đầu nói từ đâu."

Tịch Nhiễm thấp giọng nói: "Cô nương, ta bình thường cũng không ra ngoài dùng cơm, đối với hạ nhân cũng rất hòa thuận, chắc không ai trong quý phủ hạ độc ta đâu?"

Ti Điềm gật đầu: "Tô tỷ, tình cảm cha mẹ muội rất tốt, trong phủ không có tranh giành đố kỵ như những gia đình giàu có khác, thật sự không nghĩ ra được ai sẽ hại mẫu thân muội."

https://thuviensach.vn

Đột nhiên, sắc mặt Tịch Nhiễm đại biến, nói với Ti Điềm: "Tiểu Ngạn, chẳng lẽ cũng là?"

Trong lòng Ti Điềm đau xót, không khỏi hoài nghi: "Tô tỷ, ta có một đệ đệ, triệu chứng rất giống với mẫu thân, đã qua đời, có phải cũng là trúng độc?"

"Vô cùng có khả năng, sức đề kháng một đứa bé yếu hơn."

Lòng Ti Điềm vừa đau vừa loạn. Rất khó chịu nhất là, nếu quả thật như lời Tô tỷ nói là trúng độc, nàng căn bản nghĩ không ra ai sẽ hại các nàng?

Tô tỷ nói: "Ta chỉ suy đoán, đến cùng có phải trúng độc hay không cũng không dám xác nhận. Như vậy đi, ta trở về trước điều chế chút ít thuốc giải độc lọc máu, nếu mẫu thân ngươi ăn một chút có hiệu quả, vô cùng có khả năng là trúng độc."

Ti Điềm rưng rưng gật đầu, Tô tỷ đứng dậy đi ra ngòai, nhìn ấm thảo dược ôn nhu nói: "Ngươi đừng quá lo lắng, thuốc này uống trước, dù sao cũng có thể bổ dưỡng, ta trở về điều chế ít thuốc kêu Thương Vũ đem đến."

Gió núi mát lạnh, hình như có dấu hiệu sắp mưa. Lúc bước ra cửa sân, hắn kìm lòng không được ngoái đầu nhìn lại, nàng đứng ở trước phòng, đau thương khổ sở, nhẹ nhăn lông mày ánh mắt dịu dàng như sương như khói. Hắn lập tức cảm thấy trong lòng khẽ băn khoăn.

Khi trời sắp tối thì trời bắt đầu mưa.Ti Điềm nghe tiếng mưa rơi tí tách dưới mái hiên, trong lòng rất lo lắng. Mỗi lần mẫu thân thổ huyết đều hết sức mệt mỏi yếu ớt, ngay cả khí lực nói chuyện cũng không có, trong phòng yên tĩnh đáng sợ, làm cho lòng người có những suy nghĩ không hay.

Trời mưa, đường núi không dễ đi, hắn có đến không? Hay là nàng về trước, tự mình đi tìm Tô tỷ lấy thuốc, sáng sớm lại quay lại?

https://thuviensach.vn

Nàng đang suy nghĩ lung tung, cửa sân có một tiếng vang nhỏ, nàng vội vàng đứng dậy, chạy ra cửa, một cái thân ảnh thon dài từ cửa sân lách mình đi vào. Cuối cùng hắn cũng đến, nàng có chút cảm động, mỉm cười với hắn.

Hắn thu cái dù, vừa thấy nàng đứng ở cửa ra vào, sững sờ một chút, sau đó thả một cái hộp nhỏ xuống.

"Tô tỷ nhất thời gấp gáp, mới bào chế được có một ít, mỗi ngày một viên."

"Cảm ơn Đại sư huynh." Nàng liếc hắn một cái liền vội vàng quay người vào phòng, lấy nước ấm cho mẫu thân uống thuốc.

Tịch Nhiễm uống thuốc, nghỉ ngơi một lát tnói: "Không sao đâu, con về trước đi, một hồi trời tối không đi được. Nơi này có Dương thẩm, con yên tâm đi."

Ti Điềm lưu luyến không rời, rất lo lắng, nhưng là đệ tử, còn cầm ngân lượng của người ta nên không dám tùy ý quá mức, đành phải gật đầu.

"Mẫu thân, con sẽ xuống núi thăm người."

"Đi đi, đừng lo lắng cho ta, chăm sóc bản thân cho tốt."

Ra khỏi cửa phòng, nàng phát hiện, Thương Vũ vẫn chưa đi, chống cây dù đứng ở dưới mái hiên. Mưa từ trên dù chảy xuống, hắn lẳng lặng nhìn mưa rơi, sườn mặt hắn cương nghị tuấn tú, bàn tay nắm cán dù thon dài khoẻ mạnh, tràn trề sức mạnh, tại lúc này, nàng bỗng nhiên có một hy vọng xa vời, nếu nàng có ca ca giống như hắn thì tốt biết mấy.

Mưa bụi mịt mù, dáng người hắn như ngọc thanh sơn, giống như một bức họa thiên nhiên tươi đẹp, đột nhiên khơi dậy một phần ỷ lại đã chôn sâu dưới đáy lòng nàng.

https://thuviensach.vn

"Đại sư huynh, sao huynh còn chưa đi?" Nàng nhỏ giọng hỏi một câu, kỳ thật rất may mắn hắn ở đây đợi nàng, bởi vì, nhà Dương thẩm chỉ có một cây dù, nàng thật sự không có ý tứ lấy đi.

Hắn quay đầu, kinh ngạc khi nàng hỏi như vậy, đợi nàng vốn là tự nhiên mà, có cái gì ngạc nhiên? Hắn duỗi cây dù, che cho nàng, động tác cũng rất là tự nhiên.

Hai người bước vào màn mưa.

Mưa trên núi như trút nước, dãy núi chìm trong bóng chiều tà, nhuộm thành màu đen như mực.

Hắn giơ cao cây dù, che chắn quanh người nàng. Gió núi thổi lất phất, mưa ào ào trút nước, làm xáo trộn những lo lắng và nghi ngờ trong lòng nàng, không biết người phương nào, lúc nào đã hạ độc mẫu thân và Tiểu Ngạn. Nàng không tập trung đi kế bên hắn, một đường đi lên phía trước, lại không có đầu mối, bí ẩn như vậy làm cho người ta muốn phát điên.

Mưa làm thềm đá ẩm ướt, đi đứng đặc biệt cẩn thận. Mới đi được nửa đường nàng đã cảm thấy rất mệt. Hắn im lặng đi bên cạnh giúp đỡ nàng, hắn giống như một gốc đại thụ sum sê che gió che mưa cho nàng, vào thời khắc này hắn ở bên cạnh nàng, làm nàng cản nhận được thân tình của hắn. Nàng có chút áy náy, tính ra ngày hôm nay Thương Vũ đi lại cũng hết ba chuyến, có hai chuyến là vì nàng. Kỳ thật, tuy rằng hắn thường xuyên "khi dễ" nàng nhưng lúc này chỉ có một cái dù, hơn phân nửa hắn đã che trên đỉnh đầu của nàng.

Nàng thấy một góc áo của hắn bị mưa tạt ướt, nói khẽ: "Đại sư huynh, cám ơn huynh."

"Khách khí cái gì." Ngữ khí của hắn sao lại có chút vội vàng? Chẳng lẽ là ghét bỏ nàng đi quá chậm? Nàng liền đi nhanh hơn một chút, lập tức thở hồng hộc.

https://thuviensach.vn

Đột nhiên, thương vũ ngừng bước chân, nói ra: "Ta cõng ngươi."

Nàng lại càng hoảng sợ, vội nói: "Không cần, muội đi được mà."

"Dài dòng quá!" Hắn cau mày nắm lấy cánh tay nàng, trừng mắt, "Hung dữ" uy hiếp.

"Thật sự không cần." Nàng giãy giãy từ chối, nàng làm sao dám làm phiền hắn cõng nàng lên thềm đá, mệt chết đó. Hắn đi đi về về đã ba chuyến, suy nghĩ kỹ một chút đã cảm thấy rất có lỗi rồi.

"Nhanh lên." Hắn nhìn nàng, ánh mắt càng thêm "Hung ác".

Nàng một bên lề mề một bên kháng cự, bày ra tư thế kiên quyết từ chối.

Cứng rắn không ăn, hắn đành phải mềm thôi.

"Nha đầu, chỉ có một cái dù, mưa tạt tới đây, người ta ướt hết rồi. Ta cõng ngươi, ngươi cầm dù, hai người đều không ướt." Hắn ôn nhu nói, quả thực mang theo mùi vị "Ăn nói khép nép".

Y phục của hắn ướt không ít, áy náy của nàng càng đậm: "Đại sư huynh che cho huynh đi."

Hắn giận, mềm cũng không ăn?

Hắn khinh thường kẻ nhiều lời, đem cái dù che mưa nhét vào tay nàng một, sau đó ngồi xổm xuống không nói lời nào liền cõng nàng lên.

Nàng lúng túng ôm hắn, hơi phản kháng một tí mà cái dù trong tay suýt nữa bị gió thổi đi.

"Đừng nhúc nhích!" Nàng vừa uốn éo hai cái, đã bị hắn quát to một tiếng, thanh âm rất nghiêm khắc, nghiễm nhiên bày ra khí thế vô cùng hung

https://thuviensach.vn

dữ.

Nàng không dám giãy giụa nữa, sợ hai người lăn từ trên thềm đá xuống. Ngoại trừ cha nàng, đây là lần đầu tiên nàng ngần gũi và thân mật với một nam nhân như thế.

Vì không quá mức ngượng ngùng, trong lòng nàng không ngừng tự an ủi chỉ là huynh muội thuần khiết sư, nhưng mà sự thật là, loại tiếp xúc này rất mập mờ, tay của hắn đặt ở trên đùi của nàng.

Nàng lúng túng nắm lưng áo hắn, căn bản không dám áp ngực mình vào lưng hắn. Vì vậy, nàng một tay cầm dù che mưa một tay chống lên đầu vai hắn, cái tư thế này quả thật hết sức gian khổ.

Trên đường đi, nàng ủy ủy khuất khuất, không tình nguyện, còn tràn đầy cảm giác áy náy và tội lỗi, không hề hưởng thụ "Ân sủng" được người khác cõng.

Có đôi khi, nam nhân quá mức bá đạo, thật sự là làm người khác đau đầu.

https://thuviensach.vn

MAY MẮN GẶP LẠI KHI CHƯA GẢ

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Mắt thấy sắp đến cửa sơn môn, nàng rốt cuộc nhịn không được phải khuyên nhủ: "Đại sư huynh, hôm nay huynh đi đi lại lại hết bốn chuyến, muội thật sự áy náy, huynh thả muội xuống đi."

Cái này có thể hiểu là đau lòng không? Vì vậy, mặc dù hắn có chút vất vả cũng lập tức không dấu vết mà tan thành mây khói. Hắn nhẹ giọng trả lời một câu: "Ta không mệt." khi một người cam tâm tình nguyện, toàn thân đều có một khả năng vô hạn. Vả lại, hắn năm tuổi đã tập võ, ở chỗ này đã vài chục năm, sớm đã mài nhẵn thềm đá chết người này. Có đôi khi còn rất thích thềm đá này, nhờ có nó mà Thất Thế Môn tránh được không biết bao nhiêu giang hồ kẻ sĩ làm phiền, mới có được sự thanh tĩnh.

Nàng khéo hiểu lòng người nói: "Muội biết huynh không mệt, trước kia cha muội cũng cõng muội như thế, cũng nói không mệt, thế nhưng ngày hôm sau lại nhờ nương muội đấm lưng."

Những lời này của nàng vốn là vô tâm, nhưng khi hắn nghe đã bị bóp méo. Hắn cõng nàng, sao nàng lại liên tưởng tới cha nàng? Chẳng lẽ lớn hơn nàng năm tuổi, nàng đã cảm thấy hắn già sao? Chân mày không tự chủ được nhăn lại một cái.

Cuối cùng đã tới sơn môn, nàng dùng tốc độ nhanh nhất nhảy xuống khỏi lung hắn, thở phào một cái, rốt cuộc đã được giải phóng! Trên đường đi xương sống vai thắt lưng đều đau!

Nàng giơ dù lên cao che mưa cho hắn. Hắn thấy nàng cố hết sức nhón mũi chân lên, rất muốn nàng cao lên một tí, bất quá, mười lăm tuổi, cũng sẽ

https://thuviensach.vn

lớn nhanh thôi.

Hắn gõ vào quả chuông treo trên cây, Hải Lực chạy ra mở cửa.

Hắn che dù đưa nàng đến hành lang của viện chu tước, nhìn góc quần hơi ẩm ướt của nàng, thấp giọng nói: "Ngươi đi tắm rửa đi, thay quần áo ướt ra."

Kỳ thật lời này phải là nàng nói với hắn mới phải, một nửa quần áo hắn đều bị ướt, giày mới cũng ướt, trong lòng nàng tràn đầy áy náy, một ý niệm mãnh liệt bỗng xuất hiện trong đầu nàng, tháng sau phát ngân lượng, nàng sẽ tặng cho hắn một đôi mới giày.

Trong lòng nàng tràn đầy áy náy, cho nên chân thành nói lời cảm ơn, đôi mắt sáng ngời ngập nước nhìn hắn lại không làm hắn sa vào mà lại làm cho hắn thấy khát.

"Ngươi khách khí như vậy làm gì?" Nàng lại nói cảm ơn, khuôn mặt vốn rất nhu hòa của hắn lại bắt đầu đông cứng lại. Trong lòng hắn, khách khí có nghĩa là xa lạ, xa lạ có nghĩa là...

Một chút không vui trong ánh mắt hắn rơi vào trong mắt nàng, nàng nhìn bóng lưng của hắn cảm thấy rất kỳ lạ, chẳng lẽ hắn không thích nói lời cảm ơn sao?

Nàng quay đầu lại bỗng nhiên trông thấy Lâm Tây Yến chẳng biết lúc nào đứng ở hành lang nhìn sang, yên lặng nhìn nàng.

"Sư tỷ."

Vẻ mặt Lâm Tây Yến rất kỳ lạ, nhàn nhạt hỏi một câu: "Các ngươi đi chơi à?"

https://thuviensach.vn

"Không phải, mẹ muội ngã bệnh, Đại sư huynh đưa về." Nàng nào có tâm tư đi chơi, trong lòng chỉ có một việc kiếm tiền cho mẫu thân của nàng chữa bệnh.

Lâm Tây Yến "A" một tiếng, trông có vẻ mệt mỏi, quay người trở về phòng, đóng cửa lại. Ti Điềm cùng nàng bất đồng, khi nàng ở trong phòng không thích đóng cửa, nàng thích ngắm ánh mặt trời từ cửa ra vào, cửa sổ xuyên qua chiếu lên những hạt bụi trong phòng.

Hôm sau, Ti Điềm và Lâm Tây Yến tiếp tục đi theo Tô tỷ đến phòng thuốc phân biệt một ít dược thảo. Giảng giải khoảng nửa canh giờ, Tô tỷ ngừng lại, ngồi trên ghế uống một hớp trà, cười nói: "Kỳ thật, ta giảng những thứ này không thú vị chút nào, các ngươi cũng không thích nghe. Ta kể chuyện cười nhé. Có người khi viết chữ thích dùng đầu lưỡi liếm ngòi bút. Hắn có một hảo bằng hữu tặng một nghiên mực, kết quả khi hắn viết chử liền đi đời nhà ma."

Đây là chuyện cười sao? Ti Điềm và Lâm Tây Yến nhìn nhau, còn Tô tỷ mặt không đổi sắc, ung dung vui vẻ nói, dường như không phải nói về mạng người.

"Người thân quen nhất là người có nhiều cơ hội ra tay hại hắn nhất, đúng hay không?"

Tô tỷ thấy hai người nghiêm túc, nghiêm mặt dẫu môi nói tiếp: "Không vui sao? Ta kể chuyện khác nhé."

"Sư phụ ngươi là một người thích ở trong nhà tranh đơn sơ tự mình pha trà uống, cho rằng như vậy rất là phong nhã, kỳ thật là mệt mỏi cô đơn lạnh lẽo."

Tô tỷ "Hừ " một tiếng, cười nói: "Có một ngày, hắn vừa uống vào liền đau bụng, nửa đêm ngồi xổm trong nhà xí, các ngươi đoán chuyện gì đã xảy ra?"

https://thuviensach.vn

Nghĩ đến Thiệu Bồi phong nhã như vậy, nửa đêm ngồi xổm trong nhà xí, vô cùng phá hoại phong cảnh mà. Ti Điềm và Lâm Tây Yến nhịn không được cũng bật cười, muốn cười lại cảm thấy không tôn sư trọng đạo, đành phải cố hết sức mà nín cười.

Tô tỷ cười ngọt ngào: "Bởi vì ta cho hắn uống thuốc xổ."

Lâm Tây Yến và Ti Điềm cười không nổi, vì sao nàng làm như vậy?

Ánh mắt Tô tỷ lóe lên, cười ha hả nói: "Hạ dược là không sai, nhưng các ngươi có đoán được ta hạ dược bằng cách nào không?"

Ti Điềm và Lâm Tây Yến không biết đoán như thế nào, kỳ thật trong lòng đều nghĩ chẳng lẽ không phải bỏ trong nước trà sao?

Tô tỷ thúc giục: "Nhanh đoán đi, đoán không trúng, ta sẽ kêu Thương Vũ tới thu thập các ngươi."

Lâm Tây Yến vội nói: "Là nước trà, hoặc là bỏ thuốc xổ vào trong lá trà."

Tô tỷ đảo mắt hỏi Ti Điềm: "Ngươi nói đi?"

Ti Điềm nhìn Tô tỷ, liền cảm thấy không đơn giản như vậy, vì vậy suy nghĩ một chút nói; "Là trong đồ uống trà."

Tô tỷ hiển nhiên cũng không nghĩ hai người có thể đoán đúng, lắc đầu nói: "Cũng không đúng. Sư phụ ngươi là một người hoàn mỹ, người khác hạ độc trong đồ đạc của hắn, khó như lên trời."

Nàng thở dài, yếu ớt nói: "Trên xà nhà bên trong nhà tranh có treo một chiếc đèn lồng, vừa vặn ngay trên mặt bàn hắn pha trà. Ta đặt một cây đèn cầy ở bên trong đèn lồng, khi hắn pha trà, nhiệt khí nổi lên, làm nóng chảy đèn cầy, thuốc bột bên trong liền rơi vào trong nước trà."

https://thuviensach.vn

Lâm Tây Yến và Ti Điềm nghe trợn mắt há hốc mồm.

Tô tỷ cười cười: "Cái biện pháp này, ta nghĩ mất hai ngày."

Ti Điềm rất muốn hỏi, tại sao làm sư phụ như vậy, hắn không có trách phạt sao?

Tô tỷ nghiêm mặt nói: "Ta nói cho các ngươi những thứ này, bởi vì sư phụ ngươi ngày sau nhất định sẽ yêu cầu các ngươi làm như vậy. Các ngươi phải hạ độc hắn, nếu ngươi có thể thành công, mới có thể xuất sư. Cho nên bắt đầu từ hôm nay, các ngươi phải để tâm tới việc này."

Ti Điềm dường như nghe được chuyện hoang đường, khó có thể tin, hạ độc mới hắn xuất sư? Sao lại có chuyện như thế?

Tô tỷ cười nói: "Nhưng ngàn vạn lần đừng có hạ độc chết hắn nha, bằng không thì không có người phát ngân lượng cho các ngươi đâu." Tô tỷ cười quyến rũ như gió xuân, nhưng trong lòng Ti Điềm lại lo sợ, Thiệu Bồi này quá kì lạ. Hắn đã thẳng thắn nói rõ cho nàng biết, thầy trò vốn chỉ là khách hàng. Điều này làm cho nàng cảm thấy không thể giống như những đệ tử khác đối với sư phụ kính yêu hay không nỡ xa rời, chỉ cảm thấy kính sợ và xa lạ. Vì sao hắn nói như vậy? Cho dù trong lòng nghĩ như vậy cũng không nhất thiết phải nói ra, nàng mơ hồ có chút tiếc nuối, kỳ thật nàng rất có hảo cảm với Thiệu Bồi. Rất hy vọng hắn có thể giống như những sư phụ khác yêu thương quan tâm đồ đệ, chứ không phải khách khí xa cách.

Nghĩ đến Thiệu Bồi, trong lòng nàng buồn bã. Đột nhiên ngoài cửa ra vào truyền đến tiếng nói chuyện, đúng là thanh âm Thiệu Bồi, còn có một người, tiếng nói trầm thấp êm tai, tựa như tiếng đàn cổ.

Ánh sáng chỗ cửa phòng tối sầm lại, có hai người đi vào.

Nàng ngây ngẩn cả người! Đứng bên cạnh Thiệu Bồi đúng là Bùi Vân Khoáng.

https://thuviensach.vn

Hắn vẫn mặc một bộ cẩm bào màu tối, nhàn nhạt nhìn quanh, giống như hấp thụ hết ánh sáng trong phòng, vẻ mặt rạng rỡ.

Ánh mắt của hắn rơi trên mặt nàng, dừng lại một lát, nhẹ nhàng cười cười, hắn còn nhớ nàng sao, nàng cũng nhớ rõ hắn, cái hầu bao kia nàng luôn mang theo bên mình.

Tô tỷ khom người hành lễ với hắn: "Tô Phiên bái kiến Vương gia."

Vương gia! Ti Điềm và Lâm Tây Yến đều hoảng hốt! Vội vàng bắt chước Tô tỷ hành lễ với Bùi Vân Khoáng.

Thiệu Bồi và hắn ung dung thản nhiên đứng ngang nhau. Quan hệ cá nhân tốt như vậy? Chẳng lé có địa vị ngang với Vương gia? Trong lòng Ti Điềm nghi ngờ.

Bùi Vân Khoáng cười yếu ớt: "Miễn lễ! Tô Phiên, ở Thất Thế Môn còn làm những thứ lễ nghi phiền phức này làm gì? Ngươi mới rời đi ba năm mà đã càng ngày trở nên xa lạ với chúng ta rồi."

Tô tỷ ngồi thẳng lên liếc Thiệu Bồi, cười nói: "Vương gia, hai chữ xa lạ này cũng có lý do đấy, Thiệu môn chủ thường nói câu nào, duy chỉ có thiếu nữ cùng tiểu nhân khó nuôi, mau tránh càng xa càng tốt. Chẳng lẽ không phải sao?"

Thiệu Bồi ở một bên miệng đắng chát, cười khổ.

Vẻ mặt Bùi Vân Khoáng khẽ động, mím môi mỉm cười không nói, ánh mắt tựa như lướt nhẹ qua khuôn mặt Ti Điềm, nhàn nhạt nhìn thoáng qua không để lại dấu vết.

Trong lòng nàng kích động không thôi, vị chủ nợ này rốt cuộc đã hiện thân, nàng vẫn là người mắc nợ, mấy tháng nợ tiền không trả gần như đã trở thành tâm bệnh của nàng.

https://thuviensach.vn

Thiệu Bồi nói: "Tô Phiên, Vương gia lần này tới là muốn mời ngươi xuống núi giúp hắn làm một chuyện."

Tô tỷ cười cười: "Vương gia quá khách khí, Thiệu môn chủ cũng quá khách khí, mạng Tô Phiên và Tô Uyển đều do nhị vị cứu, Vương gia có gì sai bảo, ta nào dám chối từ?"

Mặc dù lời của nàng mềm mại dịu dàng, Ti Điềm cũng nghe được bên trong ẩn ý mỉa mai. Nàng kinh ngạc nhìn Tô tỷ, không khỏi bội phục nàng can đảm. Bùi Vân Khoáng tuy nhìn có vẻ thân thiện độ lượng, nhưng hắn vẫn là Vương gia, Tô tỷ dám nói với hắn như thế. Không biết giữa bọn họ có chuyện gì xảy ra.

Mà Bùi Vân Khoáng làm như không nghe ra ý mỉa mai trong lời nói của nàng, cười thoải mái với Thiệu Bồi: "Tô Phiên quả nhiên thẳng thắn, chúng ta đến nhà tranh nói chuyện."

Khi đi ra ngoài khóe mắt hắn tựa hồ như lướt nhanh qua người Ti Điềm. Nàng ngẩn người, cố lấy dũng khí đuổi theo.

Ánh sáng trong sân sáng ngời, hắn đi ở giữa hai người, Thiệu Bồi nho nhã và Tô Phiên quyến rũ, cương nhu tương hỗ lẫn nhau, tuy nhiên cũng che không được ánh hào quang trên người hắn .

"Vương gia xin dừng bước."

Bùi Vân Khoáng ngừng bước chân, quay đầu lại nhìn nàng.

Nàng đi nhanh hơn mấy bước, đưa hầu bao cho hắn. Nàng luôn mang theo bạc bên người, chính là mong có thể gặp hắn. Hầu bao vẫn như trước, dường như chưa từng đổi chủ, còn mang theo nhiệt độ cơ thể nàng.

Hắn tiếp nhận hầu bao, nhìn thoáng qua, khóe môi tựa như có vẻ tươi cười.

https://thuviensach.vn

Nàng thành khẩn cảm ơn: "Đa tạ vương gia lần trước cho ta mượn bạc."

Hắn nắm chặt hầu bao, nghiêm mặt nói: "Ta hôm nay cố ý tìm Thiệu môn chủ hỏi thăm tin tức ngươi. Ba lượng bạc cũng không phải là một con số nhỏ, mấy tháng này ta lao tâm khổ trí lo cho cuộc sống hàng ngày bình an, chỉ sợ ngươi quịt nợ không trả, xem ra hôm nay là ta lo lắng vô ích." Cái gì? cuộc sống hàng ngày Vương gia chỉ cần ba lượng bạc là có thể bình an! Nàng khiếp sợ nhìn hắn, không thể nào tin nổi!

Hắn dường như thấy được hiệu quả muốn nhìn, vẻ mặt nghiêm túc đứng đắn nhanh chóng phai đi, nụ cười ranh mãnh trêu chọc đọng trên khóe môi của hắn, dần dần khuếch đại. Hắn cười rộ lên, trên mặt nếp nhăn khi cười thập phần chói mắt.

Hắn đường đường là một Vương gia lại nói giỡn với nàng! Nàng cũng muốn cười, rồi lại ngại thân phận của hắn, không dám càn rỡ bật cười, đành phải nhếch khóe môi cố gắng nhịn xuống, hai cái lúm đồng tiền như ẩn như hiện. Dù vậy, sóng mắt lại không che giấu được vui vẻ trong lòng, mặt mày cong cong, muốn cười còn xấu hổ.

Giờ phút này chẳng qua chỉ trong nháy mắt, nhưng rất nhiều cái nháy mắt trong lúc lơ đãng lại là vĩnh viễn, càng nếm trải càng không bỏ xuống được, muốn trở lại, muốn lưu lại, dần dần thành chấp niệm.

https://thuviensach.vn

MAY MẮN GẶP LẠI KHI CHƯA GẢ

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Tô tỷ từ nhà tranh quay trở lại, Bùi Vân Khoáng cũng đi theo nàng tới viện chu tước.

Ti Điềm đang ngồi ở phía trước cửa sổ đọc sách, đột nhiên thấy hắn bước vào trong phòng, cả kinh để quyển sách trên tay xuống đứng dậy hành lễ.

Hắn đứng che bóng ở cửa phòng, ôn nhã như mỹ ngọc, địa vị cao quý không thể nói. Đây là lần đầu tiên nàng gặp được người khiêm tốn nhã nhặn và tôn quý như vậy.

Hắn vung tay áo mỉm cười: "Ta mới vừa nói, không có người ngoài, không nên giữ lễ tiết. Bổn vương đang tạo danh tiếng thân thiện ở bốn phía, các ngươi cần phải phối hợp." Hắn lại nói đùa rồi.

Ti Điềm muốn cười, Vương gia như vậy, nàng chưa từng thấy qua, cũng chưa từng nghe qua. Không cần nhìn tướng mạo của hắn, chỉ cần nghe ngữ khí của hắn và khóe mắt linh hoạt thân thiện của hắn cũng đã kính nể rồi.

Hắn nói ngay vào điểm chính: "Ta nghe Tô Phiên nói, mẹ của ngươi bị bệnh, hoài nghi là trúng độc. Ta vừa vặn nhận thức được một vị danh y, tên là Lương Quốc Nhân. Không biết ngươi có từng nghe chưa?"

Cái tên Lương Quốc Nhân này vừa lọt vào tai nàng, lòng của nàng liền ầm ầm một tiếng kinh hoàng. Nàng sao lại không biết hắn? Hắn là người nước Triệu, là danh y Đông đô Lạc Dương, bởi vì có công xem bệnh cho

https://thuviensach.vn

Hoàng Đế, mới ở lại Thượng kinh, ban ân họ Lương. Nàng nằm mộng cũng muốn một ngày kia để dành đủ tiền, mang mẫu thân đi Thượng kinh một chuyến, nghe nói hắn rất kiêu ngạo, từ sau được khi được ban ân họ Lương, liền không chịu xem bệnh cho bách tính.

Nàng vui mừng nhưng cũng lo lắng không yên, cẩn thận hỏi thăm: "Vương gia, ý của người là, ta có thể mang mẫu thân đi tìm hắn sao?" Nàng sợ nói lớn quá sẽ làm bừng tỉnh khỏi giấc mộng này.

Bùi Vân Khoáng nghiêm mặt nói: "Ý của ta đương nhiên không phải cho ngươi mang mẹ ngươi đi."

Trong lòng nàng nguội lạnh, hy vọng vừa mới thoáng qua liền biến mất. Vậy hắn nhắc tới cái tên này làm cái gì, muốn trêu chọc nàng nữa sao?

Hắn dừng một chút, nhoẻn miệng cười: "Ta mang mẹ của ngươi đi, được không?"

Tại sao hắn có thể hành động như vậy, một hồi làm cho người ta khó chịu, một hồi làm cho người ta vui mừng. Nàng cao hứng nói không ra lời, ngón tay âm thầm bóp chặt lòng bàn tay, rất đau, không phải là mộng. Trong lòng nàng vừa buồn cười vừa tức giận, hắn có phải Vương gia hay không, sao lại thích trêu chọc người như vậy?

Hắn nở nụ cười dường như rất thích nhìn thấy nàng chợt vui chợt buồn như vậy.

Nàng vô cùng vui mừng, lại cảm thấy người hay nói giỡn phần lớn làm việc không đáng tin cậy, đặc biệt hắn lại là một vị Vương gia, nàng chỉ là dân chúng nhỏ như hạt vừng vỏ tỏi, hắn thật sự giúp nàng sao? Vì vậy nàng lại lo lắng đuổi theo hỏi them một câu: "Đa tạ vương gia. Người thật sự có thể nói hắn xem bệnh cho mẫu thân ta sao?"

https://thuviensach.vn

Hắn gật đầu nói: "Thật sự." Rồi sau đó lại nhíu mày, giống như bất mãn nói: "Tiểu nha đầu, ta sẽ lừa ngươi sao? Dù gì đi nữa ta cũng là một Vương gia."

Hắn lại bắt đầu làm ra vẻ đứng đắn rồi đi trêu chọc nàng. Không biết vì sao, tiểu nha đầu trước mắt này khiến hắn cảm thấy rất thú vị, kỳ thật hắn rất ít khi nói giỡn, chỉ có lên núi Lan Chu của Thiệu Bồi hắn mới có thể thư giãn, mới cảm giác mình là người trẻ tuổi. Bình thường, hắn luôn đeo mặt nạ trên người, nhiều đến nỗi chính hắn cũng không đếm hết.

"Ta và Tô Phiên lát nữa lên đường đi Thượng kinh, ngươi thu dọn rồi cùng đi với chúng ta, xuống núi đón mẹ ngươi."

Nàng vui mừng gần như muốn nhảy lên, thật sự bắt đầu đổi vận sao? Cuộc sống xui xẻo dường như đang cách xa nàng, chữa bệnh cho mẫu thân là tâm nguyện lớn nhất của nàng. Vận may này vậy mà lại rơi trên đầu nàng. Trong phòng dường như còn lưu lại hơi thở của hắn, ôn nhuận hiền hòa, phảng phất mùi thơm ngát của ly rượu gạo, làm cho người ta cảm thấy ấm áp.

Nàng không có gì để thu dọn, cùng lắm là hai bọc quần áo nhỏ. Nàng và Tô tỷ đi ra khỏi Nhà tranh, Bùi Vân Khoáng đang nói chuyện với Thiệu Bồi, Thương Vũ cũng ở đó. Vừa nhìn thấy hắn Ti Điềm lập tức cười nhẹ nhàng. Khóe miệng của hắn giật giật, cũng không biết là cười hay là không cười.

Bùi Vân Khoáng nhìn thấy các nàng tới đây, liền khởi hành lên đường. Thiệu Bồi tiễn bọn họ ra khỏi nhà tranh.

Thương Vũ đi ở phía sau của nàng, cửa núi vừa mở ra, một cơn gió liền đập vào mặt, thổi bay toàn bộ tóc của nàng ra phía sau, nàng chưa tới tuổi cập kê, nên vẫn chưa búi tóc dài, tóc dài sau vai thổi lên tay áo hắn, lướt nhẹ qua quần áo màu trắng của hắn, Hắn giật mình, bỗng nhiên có suy

https://thuviensach.vn

nghĩ muốn lưu lại sợi tóc xanh này. Mái tóc đen lại rơi xuống ống tay áo sạch sẽ màu trắng không nhiễm bụi trần.

Thiệu Bồi dừng bước chân, nói với Bùi Vân Khoáng: "Vương gia đi đường cẩn thận."

Ti Điềm cáo biệt sư phụ, ánh mắt rơi trên mặt Thương Vũ, bất ngờ đối diện với ánh mắt hắn, hắn dường như vẫn nhìn nàng chăm chú, ánh mắt sáng rực, như có điều suy nghĩ. Nàng hơi có chút không được tự nhiên, cười cười với hắn, quay người đi xuống thềm đá.

Vừa đến chân núi liền thấy hai cỗ kiệu chờ sẵn dưới bậc thang. Hiển nhiên cỗ kiệu Bùi Vân Khoáng chuẩn bị là cho Tô Phiên. Tô Phiên và Ti Điềm cùng ngồi lên kiệu, Ti Điềm dẫn đường đi đến nhà Dương thẩm. Tịch Nhiễm đối với vận may bỗng nhiên xuất hiện này vừa mừng vừa lo, từ khi trong nhà gặp chuyện không may, giống như chim sợ cành cong, hễ có chút chuyện tốt đã nghĩ tới chiều hướng không tốt. Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt Ti Điềm hưng phấn chờ đợi, còn có Tô Phiên và Bùi Vân Khoáng với phong thái lỗi lạc, lại thấy con gái mình là một kẻ bình dân, hôm nay nghèo rớt mùng tơi gần như kẻ ăn xin, có cái gì đáng giá để bọn hắn thèm muốn đây? Vì vậy buông lỏng cảnh giác, đầy cảm kích đi theo bọn hắn lên đường.

Tô Phiên và Bùi Vân Khoáng ngồi chung một cỗ kiệu, mẹ con Ti Điềm ngồi chung với nhau, mọi người cùng đi về hướng nội thành. gần nửa canh giờ tiến vào thành Tín Châu, cỗ kiệu ngừng lại. Ti Điềm đỡ mẫu thân xuống, phát hiện cỗ kiệu đang dừng trước vương phủ An Khánh. Trước phủ là một đội tùy tùng mặc quân trang và ba cỗ xe ngựa đang đứng chờ.

Thì ra hắn chính là An Khánh Vương. Ti Điềm nhớ rõ phụ thân đã từng đề cập qua cái tên An Khánh Vương này, nói hắn khoan dung nhân từ, quản lý trên dưới chính trực, là người phúc khí ở Tín Châu. Khi đó nàng còn nhỏ đối với chính sự cũng không quan tâm, cho nên chỉ biết cái tên An

https://thuviensach.vn

Khánh Vương này nhưng lại không biết An Khánh Vương gọi là Bùi Vân Khoáng.

Ba cỗ xe ngựa được trang trí hoa mỹ tinh xảo, Bùi Vân Khoáng đứng trước chiếc xe ngựa đầu tiên, nói với Ti Điềm và Tô Phiên: "Các ngươi ngồi chiếc xe chính giữa kia đi. chiếc xe đó rất rộng rãi." nói xong, hắn bước lên chiếc xe ngựa đầu tiên.

Ti Điềm lên xe ngựa, âm thầm tán thưởng. Mặc dù nhà nàng trước kia cũng cẩm y ngọc thực, phú quý xa hoa, trong xe ngựa cũng không được bố trí như thế. Trong xe phủ lên một lớp chăn lông tuyết trắng, nhất thời làm cho người ta phải dè dặt, sợ nhiễm lên bụi bặm. Trên bàn gỗ mun nhỏ có đủ thứ nước quả và hoa quả khô. Có thể coi đây là một phòng ngủ nho nhỏ tinh xảo.

Xe ngựa ra khỏi thành Tín Châu, qua nửa ngày đã đến sườn núi Hổ Chủy, tốc độ xe ngựa đi chậm lại.

Đại Lương đóng đô ở Thượng kinh, lại đem Lạc Dương bình định thành Đông đô, mấy tháng mùa xuân và mùa thu Hoàng Đế thường đến ở Đông Đô. Tín Châu là phụ cận của Đông đô, là đất phong của An Khánh vương. Nơi đây là vùng Trung Nguyên, cá gạo sung túc, quan đạo cũng bằng phẳng rộng rãi, chỉ có sườn núi Hổ Chủy bởi vì dãy núi Lan Chu trải dài đến tận đây, địa thế có chút dốc đứng hiểm trở.

Ti Điềm cảm thấy xe ngựa hơi lắc lư, nhẹ nhàng vén rèm cửa sổ nhỏ lên nhìn ra bên ngoài. Tịch Nhiễm hỏi: "Đến chỗ nào rồi?"

Ti Điềm buông rèm đang muốn trả lời, đột nhiên bên tai vang lên một tiếng thật lớn, dường như có vật nặng văng ra đường, tuấn mã trước xe ngựa lập tức hí dài vài tiếng, ngừng bước không tiến, giống như là bị kinh hãi.

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Tô Phiên đại biến, vội vàng kéo tay Ti Điềm lại, kéo nàng qua một bên.

Ti Điềm đang muốn nhô đầu ra xem tình hình, đột nhiên nghe thấy một trận hỗn loạn, sau đó tiếng la - giết vang lên, rõ ràng kề cận bên người, binh khí giao tranh không ngừng bên tai, hiển nhiên ngay tại bên ngoài xe ngựa. Nàng kinh hoàng ôm lấy mẫu thân. Đây là thế nào? Là bị tập kích sao?

Tô Phiên thấp giọng nói: "Không được lên tiếng."

Tiếp theo xe ngựa lắc lư dữ dội, dường như có vật nặng nện ở trên thùng xe, một góc xe ngựa đột nhiên lõm xuống, một mảnh xà gỗ đập vào trên chân Tô Phiên. Ba người chen lấn chung một chỗ, sắc mặt tái nhợt kinh hoàng.

Xe ngựa lõm xuống một góc, lập tức có thể nhìn thấy tình hình ngoài xe, tùy tùng Bùi Vân Khoáng và một ít hắc y nhân bịt mặt đang giết choc lẫn nhau, dưới đất là cảnh tàn sát khốc liệt, máu tươi kinh hãi chói mắt!

Lần đầu tiên nhìn thấy cảnh máu tanh giết chóc, còn gần ngay trước mắt, Ti Điềm cảm thấy thân thể mẫu thân run rẩy. Trận chiến giết chóc này gần trong gang tấc, dường như đao kiếm sắc bén kia vì muốn uống máu mà đến, nàng dốc hết sức liều co người lại, có tránh cũng không thể tránh.

Ngay lúc nguy hiểm nhất, nàng không biết đã bao lâu, là một canh giờ hay một khắc? Nàng nhắm mắt lại không nhìn nữa, rồi lại trơ mắt nhìn máu tươi bắn ra bốn phía, mùi máu ngập tràn trong không khí, đậm đặc đến nỗi làm cho người ta không dám hô hấp. Hắc y nhân mỗi lần tiến lên một bước, nàng đều cảm thấy cách cái chết gần ngay trước mắt, trong lòng hoảng loạn, chỉ nghĩ không biết nàng và mẫu thân có bỏ mạng ở chỗ này không?

Bùi Vân Khoáng mang theo hộ vệ cũng không nhiều, nhưng võ công không tệ, nhóm người bịt mặt cuối cùng không chống đỡ nổi, phân nửa đã

https://thuviensach.vn

chết còn hơn phân nửa chạy thoát.

Sườn núi Hổ chủy yên tĩnh đến đáng sợ.

Tô Phiên xốc lên tấm rèm đã bị phá hỏng nhảy xuống xe ngựa, vừa đáp xuống đất liền khẽ hô một tiếng, vừa rồi quá mức kinh hoàng, cái xà gỗ kia nện vào chân, lúc này mới cảm thấy đau. Nàng đứng tựa vào xe ngựa, nhìn Bùi Vân Khoáng bước đi tới.

Hắn giống như là người ngẫu nhiên qua đường không biết rõ tình hình, thần sắc bình tĩnh, trên người sạch sẽ không nhiễm một hạt bụi, vài chỉ có giọt máu trên ống tay áo, chứng tỏ hắn vừa rồi ở chỗ này.

Tô Phiên khẽ chế giễu, dẫu khóe môi lên: "Ba năm không gặp, hôm nay Vương gia còn biết trêu ghẹo đạo tặc nữa."

Hắn cười cười bất đắc dĩ với nàng, phảng phất giống như vô sự, dường như tập mãi thành thói quen.

Hắn nhíu mày: "Ngươi không sao chứ?"

Tô Phiên lắc đầu.

Hắn đi tới tiện tay vén rèm lên. Trong xe ngựa Ti Điềm co người lại, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, đôi mắt trong trẻo mở lớn, giống như nai con bị hoảng sợ.

Quả nhiên hay vẫn là tiểu cô nương, hắn buồn cười, vươn tay ra đỡ nàng.

Thấy vẻ mặt hắn bình tĩnh, thần kinh căng thẳng của nàng bỗng nhiên buông lỏng xuống, xuống xe ngựa, đặt bàn tay mềm mại không có khí lực của mình vào trong tay hắn.

https://thuviensach.vn

Hắn nở nụ cười, tiến lên một bước, duỗi cánh tay kéo nàng lên, sau đó ôm nàng xuống xe ngựa, sau đó lại đỡ Tịch Nhiễm xuống.

Hắn vẫn bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra. Nàng giật mình hoảng sợ nhưng hắn vẫn mỉm cười hoà nhã, sự lo lắng trong lòng nàng bởi nụ cười yên bình của hắn mà trở nên bình tâm lại. một màn Vừa rồi dường như chỉ là một giấc mộng, cũng có thể là một vở kịch thoáng qua mà thôi, nàng chỉ cảm thấy lo sợ, ngay cả bóng dáng tươi cười của hắn gần ngay trước mắt cũng cảm thấy mờ ảo xa xôi.

Hắn tại sao có thể bình thản cười ra tiếng như vậy?

"Ti phu nhân, Ti tiểu thư đừng sợ hãi. Là Bổn vương liên lụy các ngươi."

Tịch Nhiễm phục hồi tinh thần, vội nói: "Vương gia đừng nói như vậy. Chúng tôi không đảm đương nổi."

"Chiếc xe ngựa này vốn là ta dùng, ta vốn có hảo ý, cảm thấy thân thể Ti phu không tốt, không chịu được lắc lư. Không hề muốn trở thành mục tiêu bọn đạo tặc, thật sự có lỗi."

Hắn chỉ vào xe ngựa phía trước cười nói: "Hôm nay chúng ta đành phải chen lấn với nhau thôi, đến dịch quán, lại mua một chiếc xe ngựa khác."

Nói xong, nhìn hắn bọn hắc y nhân nằm trên mặt đất, nói với bọn hộ vệ: "Không cần lục soát, khẳng định không có cái gì. Đi thôi."

Bốn người lần đầu tiên ngồi chung một chiếc xe ngựa, Tô Phiên vừa lên xe ngựa liền cởi vớ xem xét vết thương ở chân, Ti Điềm và Tịch Nhiễm ân cần hỏi han: "sao rồi?"

https://thuviensach.vn

Tô Phiên cười cười: "Không có gì đáng ngại, đi cà nhắc vài ngày thôi."

"Tô tỷ, chỗ muội có thuốc mỡ, tỷ thoa đi." Ti Điềm đột nhiên nhớ tới thuốc mỡ Thương Vũ cho nàng, nàng vẫn mang theo một hộp bên người, vội vàng đem ra.

Tô Phiên nhìn thoáng qua, kinh ngạc nói: "Ai nha, đây chính là kim ngọc cao, làm sao ngươi có?"

"Là Đại sư huynh cho muội." Nàng không dám nói vì hắn đánh nàng nàng mới cho, sợ ngồi mẫu thân ở bên cạnh đau lòng. Nhưng mà kim ngọc cao là cái gì? Nàng cũng không biết, chẳng lẽ rất quý giá?

Bùi Vân Khoáng liếc nàng, nhếch khóe môi ý vị thâm trường cười cười: "Tiểu tử này, ta tặng hắn thứ tốt, hắn ngược lại mượn hoa hiến phật."

Vương gia tặng hắn sao? Xem ra chắc là quý giá lắm. Nàng lo lắng hỏi thăm: "Thuốc cao này rất đắt sao?"

Bùi Vân Khoáng cầm tay áo quạt gió, thản nhiên nói: "Không đắt."

Nàng vừa mới thả lỏng, hắn lại nói tiếp: "Một hộp chỉ có hai mươi lượng bạc thôi."

"Cái gì?" Ti Điềm suýt nữa nhảy từ trên xe ngựa xuống.

"Nha đầu ngốc, không đắt có thể gọi là kim ngọc cao sao." Tô Phiên nhìn bộ dáng nàng giật mình kinh hãi của nàng nở nụ cười.

Nàng giật mình, thật sự là ngại ngùng mới đúng vì thật ra hắn đưa nàng tới hai hộp.

Tô Phiên xoa chút thuốc mỡ trên mu bàn chân, lúc này trong xe ngựa hoàn toàn yên lặng.

https://thuviensach.vn

Bốn người ngồi cùng một chỗ, hơi có chút chen lấn cho nên cũng hơi hơi nóng.

Bùi Vân Khoáng thuận tay cầm chiết phiến quạt vài cái, cười nói với Tô Phiên: "Tin tức ta vào kinh đã được phong tỏa, thì ra là phong thư ta gửi cho Vương Phủ, bảo bọn họ thu dọn một chút ta sẽ đến đó ở mấy ngày.Xem ra, trong vương phủ của ta cũng có người của bọn hắn."

Tô Phiên liếc hắn, nói: "Vương gia người nghĩ sạch sẽ quan trọng hơn, hay tính mạng quan trọng hơn?"

Bùi Vân Khoáng nghiêm mặt nói: "Tất nhiên là sạch sẽ quan trọng hơn."

Tô Phiên không còn cách nào khác, hừ một tiếng: " Vương Phủ kia của người, cho dù không thu dọn cũng không loạn, không bẩn, ngươi báo tin qua, chỉ sợ là có mưu đồ mà thôi?"

Hắn khép quạt xếp Trong tay lại, mỉm cười: "Có mưu đồ hay không có mưu đồ không nói trước được. Tô Phiên ngươi nên nghĩ ra biện pháp kiểm tra trong phủ ta có người của bọn hắn hay không, điều này mới quan trọng hơn."

Ti Điềm và mẫu thân ở một bên trầm mặc không dám lên tiếng, hai người đều nghe ra, Bùi Vân Khoáng và Tô Phiên tuy rằng qua loa, nhưng lời nói toàn bộ là chính sự, liên quan đến tính mạng.

Tô Phiên trầm mặc một lát, nói: "Vương gia, ta nhớ người trước kia thích ăn tôm nhất, ba năm không gặp, không biết ngươi sở thích này đã thay đổi chưa?"

Hắn híp mắt cười cười ha ha: "Không thay đổi, ta là người rất là chung tình."

https://thuviensach.vn

Hắn cố ý kéo dài hai chữ "chung tình ", Ti Điềm nhìn hắn một cái, hiện tại còn có tâm trạng đùa giỡn hay sao?

Tô Phiên nghiêm mặt nói: "Vậy là được rồi, lần này trở về, bọn hắn nhất định muốn mời Vương gia qua phủ dự tiệc. Vương gia trở về chỉ cần nói với đầu bếp trong phủ gần đây trong một lần ăn tôm, thân thể liền phát bệnh sởi, không được làm các món tôm. Bọn hắn đối với sở thích của Vương gia rõ như lòng bàn tay, mấy ngày nữa, Vương gia qua phủ dự tiệc xem trong thức ăn của bọn hắn có tôm hay không. Nếu không có, đoán chừng trong phủ đã có người của bọn hắn kịp thời báo tin qua."

Bùi Vân Khoáng gật đầu: "Chủ ý này không tệ, có điều cũng không có thể bảo đảm bọn hắn hiểu rõ như thế, cũng cố ý mang lên món ăn này. Dù sao qua lại vài năm rồi, bọn hắn xảo trá quả thực không giống người thường."

"Sau đó Vương gia cũng nên ăn chút ít tôm, để cho bọn họ cảm thấycho dù xếp người vào ở Vương Phủ, tin tức lấy được cũng không đáng tin."

Bùi Vân Khoáng nhếch khóe môi, cười có chút thâm sâu: "Kỳ thật, ta đã đoán được là ai."

Tô Phiên vội hỏi: "Ai?"

Hắn nhíu mày: "Ta không nói. Ngươi muốn biết thì trở về hảo hảo trừng trị hắn. Ta giữ hắn lại cũng có ích, trong phủ có một người truyền lời không tốt sao?"

Tô Phiên bất đắc dĩ, cắn răng nói: "Chúng ta suýt nữa bị hắn hại chết, lúc này người còn che giấu phản tặc làm gì?"

Hắn phẩy phẩy cây quạt, làm như không có việc gì nói: "Không phải còn chưa chết sao?" Dứt lời, lại cầm quạt xếp chỉ vào Tô Phiên, cười nói

https://thuviensach.vn

với Ti Điềm: "Ngươi xem lòng dạ nàng hẹp hòi vô cùng, động một cũng tức giận."

Ti Điềm dở khóc dở cười, việc này liên quan đến sinh tử, hẹp hòi và độ lượng có thể nói rõ rang sao, hắn rõ ràng là tránh nặng tìm nhẹ, nói sang chuyện khác.

Tô Phiên tức giận không để ý tới hắn, quay đầu nhìn mu bàn chân, chân đã sưng tấy lên.

Hắn hết lần này tới lần khác làm bộ ra vẻ rộng lượng, hảo ý khuyên nhủ: "Tô Phiên, tức giận không tốt cho việc khôi phục. Ngươi xem ta này, có người giết đến tận cửa, ta cũng không tức giận."

Tô Phiên liếc hắn một cái, không thèm trả lời.

https://thuviensach.vn

MAY MẮN GẶP LẠI KHI CHƯA GẢ

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Trời vừa nhá nhem tối thì cả đoàn đã đến dịch quán, dịch thừa* vừa thấy An Khánh vương đột nhiên giá lâm, lập tức vội vàng tiếp đón, một mặt phân phó thủ hạ quét dọn gian phòng vốn đã sạch sẽ lại một lần nữa, một mặt dặn kẻ dưới nhanh chóng đi nấu cơm.

*Một chức danh thời Minh, Thanh. Quản lý trạm dịch

Trong bữa tiệc, Ti Điềm phát hiện Bùi Vân Khoáng cũng không kén ăn, thế mà lại kén chọn đồ dùng ăn cơm. Hắn dùng đũa bạc thìa bạc tùy thân, chậu rửa tay là sứ trắng Thắng Tuyết, mỏng nhưng tinh xảo, sáng bóng dưới ánh nến ôn nhuận giống như là mỹ nhân mềm mại duyên dáng.

***

Hôm sau khởi hành, Ti Điềm mơ hồ lo lắng lại có cái gì khó khăn trắc trở, không ngờ lên đường bình an vô sự, ba ngày sau đã vàoThượng kinh. Vào được cửa thành đã là xế chiều, Ti Điềm kềm chế kích động và hưng phấn, ước gì có thể cùng với mẫu thân đi tìm vị Lương Quốc Nhân kia ngay lập tức. Thế nhưng chiếu theo thanh danh và tính tình của Lương Quốc Nhân hiện nay, nàng dẫn mẫu thân đi gặp hắn nhất định là không được, đi xe ngựa vất vả vài ngày rồi, Bùi Vân Khoáng nhất định muốn nghỉ ngơi một đêm, cũng có thể nghỉ ngơi mấy ngày mới an bài chuyện của nàng. Kỳ thật, hắn đáp ứng dẫn nàng đi Thượng kinh cầu thầy trị bệnh đã là ân huệ lớn, nàng thật sự không tiện hối thúc hắn, đành phải nhẫn nại chờ đợi thôi.

Xe ngựa ngừng trước cửa phủ An Khánh vương ở kinh thành.

https://thuviensach.vn

Hoàng Đế khai quốc Đại Lương có bốn vị con trai trưởng, ngoại trừ tiên hoàng, ba vị Vương gia khác sau trưởng thành thì ở Vương Phủ của mình ở kinh thành , về sau ba vị Vương gia rời Kinh đi đến đất phong, những Vương Phủ này cũng chính là chỗ ở của bọn họ khi vào kinh. Ngoại trừ An Khánh vương, còn có hai vị Vương gia, một vị có đất phong ở Giang Nam, một vị có đất phong ở Yến Châu, từ đất phong giàu có và sung túc hay không có thể nhìn ra ai là người năm đó sủng ái.

Vương phủ An Khánh trước đó đã nhận được tin tức, sớm đã quét dọn từng góc ngách vương phủ không nhiễm một hạt bụi.

Bùi Vân Khoáng thích sạch sẽ, người Vương Phủ ai cũng biết.

Tiến vào đại môn Vương Phủ, một đám nô bộc đông nghịt đang cúi đầu chờ, cung nghênh Vương gia.

Người càng nhiều, màu sắc trên người liền hỗn tạp. Bùi Vân Khoáng lập tức cảm thấy hoa mắt, trong lòng không vui. Đặc biệt là vài thị nữ, không biết có tâm tư gì mà trang điểm xinh đẹp, ngẩng đầu nhưng không dám càn rỡ, bộ dạng khô héo, nhút nhát ngay cả kích động cũng có làm hắn cực kỳ chán ghét.

Hắn thích sạch sẽ, đặc biệt là ở phương diện kia.

Hắn nhíu lông mày phất tay giải tán mọi người, chỉ lưu lại quản gia Bùi Tứ Hỉ.

"Thuốc viên*, thu xếp cho ba vị nữ khách ở Lưu Hương Viên. Đưa mấy thị nữ lanh lợi qua hầu hạ, vị thân thể phu nhân này không được tốt lắm, phân phó phòng bếp nhỏ làm thứ gì đặc biệt tinh tế một chút."

*Thuốc viên: thật ra là Hoàn tử, nhưng Ti Điềm lại nghe thành thuốc viên

https://thuviensach.vn

Quản gia Thuốc viên cúi đầu khom lưng, liên tục đồng ý.

Ti Điềm không biết vị quản gia gầy còm như cây trúc này vì sao gọi là Thuốc viên ? Mắc cười lại không dám cười. Chỉ có điều Bùi Vân Khoáng cố ý dặn dò, cảm kích trong lòng nàng bây giờ bị vo lại thành một thuốc viên lớn tắc nghẹn ở cổ họng, nàng cảm thấy giờ phút này tùy tiện nói một câu "Cảm ơn" thật sự quá cợt nhả. Nàng đợi mẫu thân trị hết bệnh rồi, nhất định phải cảm tạ hắn, thế nhưng lấy cái gì tạ hắn, nàng vẫn chưa nghĩ ra.

Lưu Hương Viên là sân viện dành cho khách, bởi vì Bùi Vân Khoáng nổi danh thích sạch sẽ, hạ nhân cũng không dám qua loa, thu dọn gọn gang sạch sẽ. Tô Phiên ở bên cạnh các nàng, bởi vì chân đau, lại nổi cáu với Bùi Vân Khoáng, ngay cả Bùi Vân Khoáng mở tiệc tẩy trần cũng không chịu đi.

Ti Điềm âm thầm thắc mắc quan hệ giữa nàng và Bùi Vân Khoáng, rõ ràng dám ở trước mặt hắn làm mình làm mẩy, còn có Thiệu Bồi ở trước mặt Bùi Vân Khoáng không kiêu ngạo không siểm nịnh, cũng không kính sợ, tóm lại bọn hắn có thân phận gì? Nàng nghĩ hoài không ra nên dứt khoát không thèm nghĩ nữa.

Buổi chiều đầu tiên vào kinh liền trôi qua an tĩnh như vậy.

Sáng sớm hôm sau, Ti Điềm dậy thật sớm, cùng mẫu thân tản bộ trong vườn. Trong lòng âm thầm mong mỏi hôm nay Bùi Vân Khoáng có thể mang nàng đi tìm Lương Quốc Nhân.

Sau khi dùng điểm tâm không lâu, Bùi Vân Khoáng mang theo quản gia Thuốc viên đi đến.

Nàng thấy hắn đi vào nhà, mở to mắt nhìn hắn, ngay cả thi lễ cũng quên, bộ dáng kia thật sự là mỏi mắt chờ mong.

https://thuviensach.vn

Hắn nhìn dáng vẻ nàng hiện giờ có chút buồn cười, sờ đuôi lông mày, cười nói: "Trên mặt Ta có gì sao?"

Bùi Tứ Hỉ lập tức tiến lên một bước, nhìn kỹ, khẳng định nói: "Trên mặt Vương gia không có gì."

Bùi Vân Khoáng quay đầu "Phì" một tiếng: "Đồ mặt trắng? Mũi mắt cũng không có sao?"

Quản gia Thuốc viên sợ hãi trả lời: "Có, có."

Đối thoại của hai người thật sự là... Ti Điềm nhịn không dám cười, trưng khuôn mặt nhỏ nhắn nhịn cười đến " Hoa dung thất sắc", "Vô cùng thê thảm" .

Bùi Vân Khoáng quay mặt lại, đuôi lông mày nhướng lên làm bộ muốn gõ đầu của nàng: "Tiểu nha đầu, còn không cười, bụng của ngươi nghẹn không đau sao?"

Nàng rốt cuộc cười ra tiếng. Vương gia Như vậy, quả thật là cực phẩm.

Hắn như cũ đi thẳng vào vấn đề: "Hôm nay không có việc gì, đi tìm Lương Quốc Nhân đi."

Nhanh như vậy? Ti Điềm vui vẻ vô cùng, lập tức chạy đến hậu đường gọi mẫu thân.

Bùi Vân Khoáng cùng quản gia Thuốc viên đứng đợi ở hành lang gấp khúc ngoài phòng.

Tịch Nhiễm thận trọng hành lễ, cảm tạ lần nữa.

Bùi Vân Khoáng chắp tay đứng ở hành lang gấp khúc nói: "Ti phu nhân không cần phải khách khí. Tiện tay mà thôi, phu nhân không cần cảm

https://thuviensach.vn

tạ."

Trong lòng Tịch Nhiễm và Ti Điềm ấm áp, trong mắt hắn chính là việc nhỏ, thế nhưng với các nàng chính là việc lên trời, đúng là có quyền thế có khác.

Ra khỏi Vương Phủ, ngồi lên kiệu đi theo dòng người rộn rã, không bao lâu, cỗ kiệu ngừng lại.

Cỗ kiệu ngừng lại trước một trạch viện, mặc dù không lớn lắm nhưng ở kinh thành phồn hoa có một tòa nhà như vậy cũng không dễ dàng. Trên cửa chính treo bảng hiệu Lương phủ.

Ti Điềm nắm chặt tay mẫu thân, kích động nhìn hai chữ "Lương phủ " kia, dường như nhìn thấy thuốc hay Tiên Đan.

Không bao lâu lớn cửa mở ra. Một vị nam nhân tuổi gần năm mươi chạy chậm từ cửa lớn chạy đến dưới bậc thang quỳ xuống hành lễ: "Vương gia thương xót cho tiểu nhân, chỉ cần người truyền lời tiểu nhân sẽ qua Vương Phủ, sao dám làm phiền Vương gia đại giá. Vương gia cố tình muốn tiểu nhân xấu hổ cắn lưỡi mà chết hay sao?"

Bùi Vân Khoáng vươn tay đỡ, cười nói: " Địa vị Lương đại phu hôm nay không thể so với ở Lạc Dương."

Lương Quốc Nhân đứng dậy lau mồ hôi trên mặt, vội nói: "Lời này của Vương gia tiểu nhân không dám nhận. Tiểu nhân có hôm nay, là nhờ năm đó Vương gia ở Đông đô chiếu cố."

Bùi Vân Khoáng chỉ vào Tịch Nhiễm nói: "Mời lương đại phu xem bệnh cho Ti phu nhân."

"Mời, mau mời."

https://thuviensach.vn

Tiến vào Lương gia, Lương Quốc Nhân phân phó hạ nhân dâng trà nóng lên chiêu đãi Bùi Vân Khoáng và Ti Điềm, sau đó đưa Tịch Nhiễm đến sảnh bên cạnh.

Ti Điềm tâm trạng lo lắng nhìn cửa sảnh bên cạnh, trong lòng không yên.

Bùi Vân Khoáng nâng chung trà lên nhìn nhìn, cũng không uống, quay đầu nói với Ti Điềm: "Ngươi nếm thử trà lục vũ ở thượng kinh xem, tuy rằng lá hơi lớn, hương vị coi như cũng được."

Ti Điềm không tập trung đáp lời, nâng chung trà lên liền uống ngay.

Đột nhiên, hắn vươn tay cầm cổ tay của nàng.

"Nha đầu, cũng không nhìn một chút bị phỏng thì làm sao."

Những lời này nghe là trách cứ, lại hàm chứa hương vị cưng chiều. Tuy rằng hắn lập tức buông ra, nàng lại cảm thấy cổ tay nóng lên, trong lòng sinh ra một chút ngượng ngùng. Nàng cúi đầu nhẹ nhàng dùng tách trà có nắp hớt lá trà, cẩn thận thổi một cái, nếm thử, mùi vị xác thực không tệ, nhưng phiến lá so với trà Tín Châu Mao Tiêm thì thô ráp hơn.

Hắn ghé mắt nhìn cổ tay nàng, sao mềm mại như vậy? Dường như vừa rồi dùng sức một chút, mà như muốn đứt ra.

Nàng buông tách trà xuống, bờ môi trơn bóng giống như quả anh đào dính sương sớm, là một loại màu hồng phấn nhạt. Kỳ thật, tướng mạo nàng mềm mại thanh tú, rất thích hợp cho người ta nuông chiều trong lòng bàn tay, thế nhưng ở giữa lông mày như ẩn chứa một sự lượng kiên cường, làm cho không người nào có thể khinh thường.

Hắn đánh giá chính sảnh của Lương Quốc Nhân, xem ra hắn ở Thượng kinh làm ăn cũng không tệ, trong sảnh còn treo một bức họa rừng

https://thuviensach.vn

núi. Nghe nói bức họa trước mắt cũng như thuốc của Lương Quốc Nhân, ngàn vàng khó cầu.

Hắn nhếch khóe miệng, nếp nhăn rất nhạt trên mặt hiện lên.

Ti Điềm cảm thấy lâu ơi là lâu, Lương Quốc Nhân và Tịch Nhiễm mới từ sảnh bên cạnh đi ra.

Lương Quốc Nhân nói: "Vương gia, vị phu nhân này bị trúng độc, thâm niên đã lâu, tiểu nhân không tra ra là độc gì, nhưng nếu dụng tâm điều trị có thể châm cứu, cũng có thể chậm rãi khôi phục bảy tám phần, nếu muốn toàn bộ, y thuật tiểu nhân chỉ sợ không làm được."

Bùi Vân Khoáng không nói gì, nhìn thoáng qua Ti Điềm.

Nàng vừa vui vừa lo, mẫu thân có thể khá hơn bảy tám phần là vui lắm rồi, thế nhưng chuyện trúng độc này, rốt cuộc là ai làm?

Bùi Vân Khoáng nói: "Vậy làm phiền lương đại phu rồi, chỉ dùng thuốc tốt nhất."

"Cái này tất nhiên."

"À, Ti phu nhân mấy ngày tới một lần?"

Lương Quốc Nhân vội nói: "Tiểu nhân mỗi ngày qua phủ xem bệnh cho Ti phu nhân, Vương gia ngàn vạn lần đừng có thương xót tiểu nhân."

Sau đó, Lương Quốc Nhân kê phương thuốc, tiễn ba người ra ngoài cửa lớn.

Trên đường Quay về Vương Phủ đi ngang qua phòng thuốc, Bùi Vân Khoáng ngừng cỗ kiệu, phân phó quản gia Thuốc viên đi lấy thuốc. Ti Điềm từ màn kiệu thấy trong tay quản gia Thuốc viên xách bao lớn bao nhỏ hơn mười gói, trong lòng bắt đầu cân nhắc vấn đề tiền bạc.

https://thuviensach.vn

Trở lại Vương Phủ, quản gia thuốc viên đem thuốc giao cho nha đầu phòng bếp nhỏ sắc thuốc, vừa nghiêng đầu liền thấy Ti Điềm ở cửa ra vào phòng bếp nhỏ chờ hắn.

Nàng có chút ngại ngùng, nắm góc áo, cười vừa ngượng ngùng vừa đáng yêu.

"Quản gia đại thúc, tiền thuốc nương ta là bao nhiêu, ta, ta đem tiền thuốc gửi lại cho ngài."

Bùi Tứ Hỉ gãi gãi đầu: "Cô nương, tiền thuốc cũng không phải là của ta, ta cũng không ra nổi, là Vương gia ra, bảy lượng bạc."

Bảy lượng! Nàng cảm thấy từng đám mây đen bay trên đầu, dần dần tụ lại thành một cục đá to đè trong lòng nàng, mới có một ngày mà đã bảy lượng. Sau này điều trị là bao nhiêu bạc? Trong tay nàng chỉ có hai lượng bạc thôi.

Quản gia Thuốc viên đi qua người nàng.

Nàng vẫn còn ngẩn người tính toán.

Một lát sau, nàng phục hồi tinh thần lại, suy nghĩ một chút, quyết định tìm Bùi Vân Khoáng nói rõ ràng.

Nhờ một vị thị nữ Lưu Hương Viên dẫn đường, nàng đến thư phòng Bùi Vân Khoáng. Thấy hai thị nữ đứng ở cửa ra vào, cả hai người đều xinh đẹp, nàng mơ hồ có chút tiếc nuối, tỷ tỷ đẹp mắt như vậy, vì sao không ở trong phòng cho Vương gia hồng tụ thiêm hương? Đứng ở cửa ra vào làm môn thần, quá lãng phí.

"Vương gia." Nàng lo lắng bước vào thư phòng, trông thấy một khuôn mặt nghiêng của hắn .

https://thuviensach.vn

Hắn nâng cao cổ tay cầm ngòi bút, không biết là vẽ hay là viết chữ.

"Có việc gì thế?" Hắn để bút xuống, đi đến gần nàng. Có lẽ do ở thư phòng, trên người hắn ngoại trừ phong thái cao quý, còn có một phần phong độ của người trí thức.

Nàng đỏ mặt, thấp giọng nói: "Vương gia, chính là tiền thuốc của mẹ ta, ta, ta sau này sẽ trả lại, nhưng nếu trả không nổi?" Nói xong, trong lòng thấy lúng túng khó xử, ôi sao mình lại đến không đúng lúc vậy nè, ngay tại thời khắc phong nhã như vậy, mình lại đến đây nói vấn đề tiền bạc với hắn, thật sự rất tục khí, ngay cả nàng cũng cảm thấy có chút xấu hổ.

Hắn suy nghĩ một chút, nhíu nhíu lông mày, nói: "Ngoại trừ tiền thuốc, còn có tiền xem bệnh."

Nàng đã quên mất tiền xem bệnh, mây đen trong lòng càng đậm, nhỏ giọng hỏi: "Tiền Xem bệnh là bao nhiêu?"

"Hôm nay danh tiếng của hắn vang xa, xem bệnh cho người khác đều là sáu mươi hai, ta là Vương gia, có lẽ thu ít hơn, chỉ sợ cũng phải hơn năm mươi lượng."

Năm mươi lượng! Nàng cảm thấy hô hấp không thông, cuống họng nặng trịch nói không ra lời: "Vương gia, ta, ta sau này chậm rãi trả cho ngài."

"Vậy lúc nào ngươi mới có thể trả hết nợ đây?" Hắn rất chân thành hỏi nàng, dường như thật lòng thay nàng sầu lo, hai đầu lông mày nhíu lại, thanh âm lại trầm thấp vừa nhu hòa.

Nàng cảm thấy sau lưng cũng nặng trịch, nhưng mà vẫn mạnh mẽ cắn răng nói: "Ta, sư phụ ta nói chờ ta học thành tài rồi, sẽ có một ngàn lượng bạc. Ta nhất định có thể trả hết nợ."

https://thuviensach.vn

Hắn không lên tiếng, yên lặng nhìn nàng, ánh mắt nặng nề.

Nàng tâm lo lắng nhìn hắn, chẳng lẽ hắn không tin?

Hắn đột nhiên nhoẻn miệng cười, vẻ mặt ân cần sầu lo kia lập tức biến mất, giống như mây màu bị ánh mặt trời xua tan.

"Nha đầu, ngươi còn tưởng là thực à? Ta lừa gạt ngươi đấy, ngươi cũng không biết à?" Hắn cười tủm tỉm, dường như ghẹo nàng, nhìn nàng sốt ruột lo lắng thì hắn thấy thú vị hay sao ấy.

Nàng có chút chán nản, làm gì mà luôn đùa nàng, chẳng lẽ trong mắt hắn nàng là một tiểu hài tử sao?

"Lương Quốc Nhân nào dám thu tiền xem bệnh của ta! Tiền thuốc cũng không cần ngươi quan tâm, an tâm hầu hạ mẹ của ngươi là được." Hắn thu lại nụ cười, không có nửa phần đùa giỡn.

Nàng sững sờ nói không ra lời, bách vị tạp trần.

"Đa tạ vương gia."

"Không cần cám ơn, đi thăm mẹ của ngươi đi."

Từ thư phòng đi ra, nàng dọc theo hành lang gấp khúc đi về hướng Lưu Hương Viên. Đầu hạ gió thổi nhẹ vườn hoa khoe màu đua sắc, người này làm cho người ta cảm giác giống như gió đầu hạ.

https://thuviensach.vn

MAY MẮN GẶP LẠI KHI CHƯA GẢ

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Khi đi ngang qua vườn hoa, nàng phát hiện trên thành lan can của cây cầu nhỏ phía sau hành lang gấp khúc và bên cạnh hòn non bộ đặt không ít bồn cây cảnh. Có cây nhỏ nhắn xinh xắn, có cây lâu năm cũng có cây hình thù quái dị, tạo hình không hề giống nhau nhưng hết sức đẹp mắt. Người phú quý rảnh rỗi thường có chút hứng thú phong nhã, chẳng lẽ hắn thích cái này?

Trở lại Lưu Hương Viên, cũng không biết có phải là ảo giác của mình hay không, khí sắc mẫu thân dường như tốt lên rất nhiều. Tóm lại, trong lòng nàng một vô cùng cao hứng. Đối với Bùi Vân Khoáng, nàng vô cùng cảm kích, nhưng cũng không hoàn toàn cảm kích, còn có một loại cảm giác nói không nên lời, cảm giác gì nàng nhất thời miêu tả không được, chỉ biết là hắn và nàng không giống như những người quen biết trước kia.

Sau bữa cơm trưa Tịch Nhiễm nghỉ ngơi một hồi, khi tỉnh lại trên gương mặt có một chút ửng đỏ cực nhạt. Điểm ấy người ngoài gần như nhìn không ra màu sắc lại làm cho Ti Điềm mừng rỡ không thôi. Từ khi mẫu thân sinh bệnh, trên mặt chỉ có hai màu ố vàng và tái nhợt.

Nàng cao hứng lôi kéo tay của mẫu thân nói: "Mẫu thân, chúng ta rất lâu không đến thượng kinh, chút nữa đi ra ngoài đi dạo nha?"

Tịch Nhiễm mắt thấy ánh mặt trời ngoài cửa sổ rất tốt, không đành lòng làm trái hảo ý của nữ nhi, lên tiếng đáp ứng.

Ti Điềm đỡ mẫu thân, đi đến cửa ra vào, đúng lúc gặp quản gia Hoàn tử.

https://thuviensach.vn

"Nhị vị muốn đi ra ngoài sao? Có muốn dung kiệu không?" thái độ Bùi Tứ Hỉ rất cung kính, bởi vì Bùi Vân Khoáng mang các nàng từ Tín Châu đến, lại tự mình đưa đến Lương phủ xem bệnh, chắc hẳn có chút lai lịch, cho nên hắn không dám chậm trễ.

Ti Điềm vội nói: "Đa tạ quản gia đại thúc, xin hỏi phố Tây Tự cách nơi này có xa lắm không?"

"Ai nha, gần vô cùng, từ cửa phía Tây đi ra ngoài, qua hai chỗ rẽ là tới."

"Thật sự tốt quá. Không cần kiệu, chúng ta tự đi thôi."

Quản gia Hoàn tử ân cần nói: "Ta đưa các ngươi đi."

"Đa tạ đại thúc, người bận rộn mà."

"Ta không vội, nhị vị mời."

Ti Điềm thấy từ chối không được, đành phải đi theo sau lưng quản gia Hoàn tử. Ba người từ cửa phía Tây đi ra, chuyển qua hai ngã rẽ đã đến phố Tây Tự.

Con đường này có thật nhiều cửa hàng thi họa cổ, trước kia các nàng ở thượng kinh cũng thường tới đây, Ti Điềm biết mẫu thân thích những thứ này, cố ý dẫn bà trở lại chốn cũ giải sầu.

Hai người chậm rãi đi dọc theo con đường, thấy đồ vật yêu thích liền ngừng chân thưởng thức, tuy rằng không hề giống như năm ấy có thể vung tiền như rác tùy ý mua đi, nhưng ngắm nhìn cũng là một loại hưởng thụ khác.

Đột nhiên, một người nam tử đứng ở trước mặt Tịch Nhiễm thi lễ.

"Ti phu nhân mạnh khỏe! Không nghĩ tới gặp ở chỗ này."

https://thuviensach.vn

Ti Điềm và mẫu thân hoảng sợ, nhất tề xoay người lại. Người trước mắt này, Ti Điềm không nhận ra, Tịch Nhiễm lại nhận được, hắn chính là đại ca Lâm Nhất Phong, Lâm Nhất Sơn. Nàng như thế nào cũng không nghĩ tới cư nhiên sẽ gặp hắn ở chỗ này!

"Thật là trùng hợp, Lâm công tử." bà không muốn nhiều lời, chẳng qua là nhiều năm tu dưỡng, trên mặt mới miễn cưỡng mỉm cười không có lập tức phẩy tay áo bỏ đi.

Lâm Nhất Sơn dường như đã quên mất ân oán hai nhà, khiêm tốn thành khẩn nói: "Nhà của ta đã đến Kinh Thành, Ti phu nhân nếu không ngại, mời ghé nhà làm khách."

"Đa tạ." Tịch Nhiễm trả lời một câu, xoay người bỏ đi. Sau khi từ hôn còn có thể tiếp tục duy trì tình nghĩa thâm giao, giả bộ làm như chuyện gì cũng không có phát sinh, đây không phải là trò cười sao?

Ti Điềm đi theo sau lưng mẫu thân rời đi vài chục bước, mới thấp giọng hỏi: "Mẫu thân, người kia là ai?"

"Đại ca Lâm Nhất Phong."

Ti Điềm lập tức không muốn hỏi nhiều.

Năm đó phụ thân quyết định vị hôn phu cho nàng là Lâm Nhất Phong mười ba tuổi. Bởi vì Ti gia tuy giàu có, suy cho cùng thì cũng chỉ là một gia đình thương nhân có địa vị không cao, phụ thân một lòng muốn cùng môn đệ thư hương kết thân, vì vậy lựa chọn Lâm Nhất Phong, tuy rằng hắn là con thứ, nhưng tướng mạo tuấn mỹ, có tri thức lễ nghĩa. Vào dịp lễ tết hắn thường đến chúc mừng Nhị lão, sau đó lưu lại Ti phủ nửa ngày. Mặc dù nàng không thích hắn cho lắm, nhưng cũng không ghét. Sau khi phụ thân qua đời, hắn còn ở trong phủ để tang đến chập choạng tối, làm mẹ con Tịch Nhiễm rất cảm động. Thế nhưng Tiểu Ngạn đột ngột qua đời, hắn lập tức từ hôn. Ngoài kinh ngạc thì nàng cảm thấy rất may mắn vì có thể thấy được

https://thuviensach.vn

phân lượng của nàng trong lòng hắn, cũng thấy rõ được hắn là người như thế nào. Có lẽ thứ hắn xem trọng chính là tiền tài quyền thế của Ti gia. Bởi vì dựa theo luật lệ của tộc Ti gia, con gái không thể kế thừa gia sản, nếu không nam đinh, tài sản sẽ sung vào công quỹ để tránh rơi vào dòng họ khác. Tộc trưởng thu hồi gia sản, lưu lại cho hai mẹ con một khu nhà cũ do tổ tiên để lại và một số ngân lượng. Sau này bệnh tình mẫu thân ngày một trầm trọng, chỉ có thể bán đi tất cả, cuối cùng ngay cả chỗ ở cũng không có, bất đắc dĩ phải đến nhà Dương thẩm ở nhờ.

Về sau, khi ngẫu nhiên nghĩ đến Lâm Nhất Phong, nàng sẽ tự giễu bản thân một chút, hắn quả nhiên thật tinh mắt, kịp thời thoát ra, vừa nhanh vừa chuẩn.

Bùi Tứ Hỉ đi theo phía sau cực kỳ hâm mộ nói: "Nguyên lai nhị vị và Lâm công tử là bạn cũ sao? hôm nay Lâm công tử là danh nhân Kinh Thành, một bức họa khó cầu không nói, còn là môn sinh đắc ý của tả tướng gia!"

Ti Điềm cầm chặt tay của mẫu thân, cảm thấy ngón tay của bà cứng lại, có chút run rẩy.

Vốn tâm trạng hai người đang rất vui vẻ, tự nhiên lại gặp Lâm Nhất Sơn làm mất hết hứng thú, vừa ra khỏi phố Tây Tự liền quay về Vương Phủ.

Chạng vạng tối, sau khi hầu hạ mẫu thân uống thuốc xong, Ti Điềm qua phòng bên cạnh thấy chân Tô tỷ đã khỏe hơn.

Tô Phiên vừa gác chân lên bàn vừa lật một quyển sách ra xem nhưng ánh mắt hình như không hề đặt vào trong sách.

Ti Điềm không biết nên hay không nên đi vào, sợ sẽ cắt đứt suy nghĩ của nàng.

https://thuviensach.vn

Tô Phiên dĩ nhiên khôi phục lại, bắt chuyện với nàng: "Đã đến thì vào đi, thất thần làm gì? Ta đang muốn sai người đi gọi ngươi tới đây một chuyến."

Ti Điềm cười đi vào phòng, đem kim ngọc cao đưa cho Tô Phiên: "Tô tỷ, kim ngọc cao này tỷ cầm lấy mà dùng, để ở chỗ muội cũng không dung tới."

"Vương gia lại đưa tới hai hộp, cái này ngươi giữ đi, không phải Thương Vũ đưa cho ngươi sao? Sao lại tùy tiện tặng người khác?" Nàng cười có chút mập mờ.

Mặt Ti Điềm lập tức đỏ lên, vội vàng giải thích: "Hắn đánh lòng bàn tay của muội sưng lên, mới tặng cho muội."

Tô Phiên cười nói: "Hắn nha, khi còn bé thích một vật cũng không biết nói ra, để ý cả buổi, kết quả bị Tạ Thông làm nũng ăn vạ cướp đi. Nếu hắn giống Tạ Thông thì tốt rồi, tiểu tử Tạ Thông này giống như được ướp trong mật ong."

Hai câu nói trước của nàng có chút ý vị thâm trường, đáng tiếc Ti Điềm lại nghe không hiểu, chỉ nghe nghe rõ câu sau, còn mím môi cười, bởi vì nàng nghĩ tới đêm đó, Thông ca bị Tô Phiên "Hành hung" còn vô lại không chịu đi ra, tiếp theo thì như thế nào? Nàng xấu hổ không dám nghĩ tiếp.

Trên bàn sách [hía trước cửa sổ đặt một chậu mận gai, phong cách cổ xưa thanh nhã. Ti Điềm nghĩ đến trong hoa viên có rất nhiều bồn cây cảnh, không khỏi hỏi: "Tô tỷ, Vương gia rất thích bồn cây cảnh sao?" Nàng hỏi như vậy là muốn sau này cũng tặng hắn một phần lễ vật như vậy để tỏ lòng biết ơn.

Tô Phiên nhìn chậu mận gai, nói: "Vương gia cũng không thích, nhưng mà Kinh Thành có người đặc biệt thích, vì vậy không ít người đều

https://thuviensach.vn

bắt đầu thích cái này."

Ti Điềm ngạc nhiên nói: "Vì sao?"

"Bởi vì người này là đương kim thừa tướng Tả Thực Thu. Hắn có hai sở thích, một là tranh chữ, hai là bồn cây cảnh. Tranh chữ của danh nhân quý hiếm nên giá cao, không dễ có được, ngược lại bồn cây cảnh không quý giá như vậy, cho nên không ít người bốn phía đều đặt bồn cây cảnh, vào dịp sinh nhật hay ngày lễ người ta thường đút lót cho hắn. Bởi như vậy, bồn cây cảnh Kinh Thành liền biến thành vật quý hiếm, trong phủ Vương gia thu thập được một ít, thỉnh thoảng cũng muốn nịnh bợ. Vị này quyền cao chức trọng, ngoại trừ đương kim hoàng thượng, ai cũng không dám đắc tội."

Ti Điềm giật mình, hắn thân là Vương gia, cũng phải biểu hiện là có lòng nịnh bợ thừa tướng? Là thật tâm nịnh bợ hay giả vờ nịnh bợ? Lời này nàng không dám hỏi, lại âm thầm hy vọng là vế sau.

Tô Phiên mỉm cười nhìn nàng: "A Điềm, có chuyện muốn mời ngươi hỗ trợ!"

Ti Điềm vội nói: "Tô tỷ cứ nói."

"Vương gia tối nay muốn đi Giang vương phủ dự tiệc. Vốn là muốn ta đi theo, nhưng ta cà thọt như vậy, đi theo sau lưng Vương gia thật sự là bất nhã. Cho nên, muốn ngươi đi thay ta."

Ti Điềm sửng sốt một chút, nhẹ gật đầu lại cảm thấy tim đập nhanh, hồi hộp, ù ù cạc cạc.

Tô Phiên cười kéo qua nàng, nói: "Ngươi đừng sợ, đưa tay ra."

Nàng có chút xấu hổ, không phải là sợ hãi, chẳng qua là nghĩ tới nàng và hắn cùng đi Vương Phủ dự tiệc, lòng của nàng rối bời.

https://thuviensach.vn

Tô Phiên nắm ngón tay của nàng, trên ngón tay cái của nàng dán một thứ gì đó, chính xác là dán lên móng tay, làm móng tay ngón cái hình như dài hơn một tí.

Đây là cái gì?

"A Điềm, tiệc tối nay, ngươi dùng cái này thử nước trà của Vương gia, nhìn xem có biến đổi màu sắc hay không. Nhạy bén một tí, đừng cho người khác trông thấy."

"Cái này dùng như thế nào?"

"Khi Ngươi dâng trà cho Vương gia, lúc bưng tách trà thì nâng ngón trỏ lên cao hơn ngón cái một khúc là được."

Tô Phiên nâng chung trà lên làm mẫu cho nàng nhìn. Mặc dù là mặt đối mặt, động tác của Tô Phiên không có gì khác lạ.

Nàng lo sợ bất an, đã là dự tiệc tại sao phải như vậy? Chẳng lẽ là Hồng Môn Yến? Nàng bỗng nhiên nhớ tới cướp giết trên đường, vẻ mặt trấn định ôn nhu không khỏi hiện lên một chút lo lắng.

Tô Phiên cười vỗ vỗ tay nàng: "Ngươi không cần phải sợ, đây là Kinh Thành, chuyện trắng trợn như vậy không xảy ra, nhưng mọi sự chúng ta cũng phải chú ý cẩn thận. Ai, đây cũng là hành động bất đắc dĩ, lúc đi trên đường ngươi cũng nhìn thấy. một ngày chưa lập Thái tử, cuộc sống Vương gia sẽ không bình yên."

"Thái tử và Vương gia thì có quan hệ như thế nào?" Hỏi xong, nàng lại có chút hối hận, không phải mình đã hỏi quá nhiều chứ?

Tô Phiên sâu xa nói: "Đương kim thánh thượng hơn tuổi bốn mươi mà không con, lại trầm mê luyện đan, đã ba năm không gần nữ sắc. Cho nên, thái tử tương lai chỉ có chọn trong dòng họ của tiên tổ hoàng đế. Lâm

https://thuviensach.vn

Giang vương, An Khánh vương, Nhạc bình vương ai cũng có tư cách. Lai lịch của đám tặc nhân kia, ngay cả lai lịch Vương gia cũng chẳng muốn đi tra, bởi vì chuyện này cũng không phải lần một lần hai, ngươi hiểu chưa?"

Có người muốn hại hắn? Ti Điềm giật mình, trước mắt hiện lên trận máu tanh ở sườn núi Hổ Chủy và thần sắc trấn định của hắn.

"A Điềm, ngươi ngàn vạn lần không cần khẩn trương, cùng Vương gia đi ăn bữa cơm, không nên suy nghĩ nhiều, chỉ cần bình tĩnh là được."

"Vâng."

Tô Phiên kéo nàng ngồi xuống bên cạnh, ôn nhu nói: "Đến đây, ta chải đầu cho ngươi, trang điểm một chút."

Nếu đi dự tiệc, không thể quá mức tùy tiện, nàng nghe lời ngồi ở trước bàn trang điểm, Tô Phiên mang ghế bành ngồi phía sau nàng.

Dưới bàn tay khéo léo của Tô tỷ, trong gương đồng nàng liền thay đổi. Tóc cắt ngang trán được chải lên trên, lộ ra cái trán trơn bóng và mỹ nhân tiêm*. Kiểu tóc được chải theo kiểu người thiếu nữ mới cập kê thường chải, trên ctóc cài một cái trâm cài đơn giản.

*Trán mỹ nhân tiêm còn gọi là trán mỹ nhân. Trán thoạt nhìn hơi giống trán chữ M, nhưng thực tế chỉ có phần giữa chân tóc hơi lồi ra một chút, được gọi là trán mỹ nhân tiêm.

Trên mặt nàng cũng không hề thoa phấn, chỉ điểm nhẹ nhàng một chút ở trên môi. Vẽ thêm một bông hoa màu đỏ quả hạnh ở phía trên đuôi lông mày, như một đóa hạnh hoa bay múa trên ngọn liễu, nhẹ nhàng nhưng quyến rũ.

Nàng nhìn mình trong gương, sắc mặt thẹn thùng ửng đỏ nhiễm lên da thịt, nàng cảm thấy mình như vậy rất lạ lẫm, mặt mày vẫn như cũ nhưng lại

https://thuviensach.vn

không nói được đã biến hóa ở chỗ nào, làm nàng trở nên luống cuống.

Tô Phiên híp mắt đánh giá nàng, cười tủm tỉm khen: "Quả nhiên là mỹ nhân, thu thập một chút liền dễ nhìn như vậy."

Nàng xấu hổ không dám đáp lại, cả người cũng không được tự nhiên.

"Vương gia ở thư phòng chờ ngươi. Mau đi đi, không có chuyện gì đâu, ngươi yên tâm."

Trong buổi chiều tà, trâm cài tóc xinh đẹp lay động theo bước chân của nàng, giống như vụng trộm nhảy lên tâm sự nho nhỏ.

Bên ngoài thư phòng, nàng hít một hơi thật sâu mới đi vào.

Hắn dựa vào giường êm, cầm khối ngọc bội trong tay, khi nhìn thấy nàng rõ ràng khẽ giật mình.

Trông thấy hắn, tim nàng cũng đập mạnh, hôm nay hắn vô cùng chỉnh tề, hoa mỹ cao quý, như chi lan ngọc thụ*.

*Cỏ chi và cỏ lan (thời xưa chỉ sự cao thượng, tài đức, tình bạn tốt.

Hắn đứng lên cười cười: "Ta còn tưởng nhận lầm người."

Một câu này làm mặt của nàng đỏ lên, cúi đầu không dám nhìn hắn.

"Đi thôi."

Hắn đi tới cửa đột nhiên ngừng bước chân.

Trên bàn thấp cạnh cửa đặt một bình sứ, trong bình cắm hoa đào làm bằng lụa, sinh động như thật, quyến rũ xinh đẹp.

Hắn rút một đóa đào cầm trong tay, quay đầu lại cười cười, đem trâm cài tóc trên đầu nàng rút ra.

https://thuviensach.vn

"Ngươi cài cái này nhìn già lắm." Hắn đặt trâm cài tóc trên bàn thấp, đem đóa hoa đào kia cài vào tóc mai của nàng.

Da thịt tuổi trẻ trắng như tuyết, lập tức được đóa hoa đào xinh đẹp chiếu sáng, đóa hoa vẽ trên lông mày giống như một cánh hoa bị gió vô tình thổi xuống rơi vào đuôi lông mày

Tuy giật mình nhưng hắn vẫn nói nhỏ một câu: "Tiểu Đào xuất hiện một nhánh hồng." Dừng một chút, lại nói: "Thật sự quá đẹp."

Không biết là đang nói người, hay là nói hoa.

Nàng ngượng ngùng, lo lắng, không dám hít thở, suy nghĩ có chút mê muội.

Bắt đầu từ chương này ta hết đổi xưng hô cho ngọt ngào nhé

https://thuviensach.vn

MAY MẮN GẶP LẠI KHI CHƯA GẢ

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 17

Vương phủ An Khánh tương đối mộc mạc, mà Giang vương phủ thì có vẻ náo nhiệt hơn nhiều, lúc xuống kiệu là đèn hoa vừa được thắp lên, khắp nơi trong phủ đều treo đèn lồng lớn màu đỏ, sáng như ban ngày. Xem ra vị Vương gia này là người thích náo nhiệt.

Tiệc tối không chỉ mời Bùi Vân Khoáng mà còn mời thừa tướng Tả Thực Thu, Hình bộ Lương Mãn Truân, bộ binh Chu Quang Chiếu, còn có thế tử Bùi Tự Vũ của Nhạc Bình vương lưu lại kinh thành. Nhưng có một số người, cố gắng ngồi trên chiếc ghế quyền quý của giang sơn Đại Lương, nhưng khác nhau ở chỗ, có người quyền thế là trời cao cho, còn có người có quyền thế là nhờ tranh đoạt

Lâm Giang vương Bùi Thượng Phong, tầm 30 tuổi, khôi ngô đoan chính. thế tử Nhạc Bình vương Bùi Tự Vũ và Bùi Vân Khoáng bằng tuổi nhau, dung mạo tuấn mỹ, tuấn tú lịch sự, nhưng trên vẻ mặt đoan chính dường như có chút lãnh đạm.

Chủ khách gặp mặt cũng chỉ là chào hỏi thông thường, trong lòng nghĩ gì thì ngầm hiểu lẫn nhau, nhưng ai cũng tỏ ra nồng nhiệt, khách khí nghĩ một đằng nói một nẻo.

Sau khi chào hỏi xong ngồi xuống, Ti Điềm liền đứng sau lưng Bùi Vân Khoáng thầm lo lắng.

Bên trong chén trà nhỏ trước mặt hắn, nước trà đã được ngâm qua, giống như là trà Lục Vũ đã uống ở nhà Lương Quốc Nhân, nhưng tách trà

https://thuviensach.vn

tinh xảo quý giá hơn nhiều, vừa nhìn liền biết đây chính là gốm sứ ngự dụng của hoàng gia.

"Mang thức ăn lên đi." Lâm Giang vương phân phó hạ nhân sau lưng một câu, sau đó cười nói với mọi người: "Còn nửa tháng nữa là thọ thần (sinh nhật của người lớn tuổi) của thái hậu, không nghĩ tới năm nay An Khánh vương tới đặc biệt đến sớm."

Bùi Vân Khoáng khom người ngồi tùy ý hơn, khẽ cười nói: "Tạm thời có việc riêng, cho nên mới khởi hành sớm hơn một chút. Một năm không gặp, thấy Vương không có chút thay đổi nào, ngược lại giống như ngày càng trẻ hơn."

Lương Mãn Truân mỉm cười hùa theo, Tả Thực Thu tuy rằng cũng gật đầu cười tủm tỉm nhưng vẻ mặt lại tỏ ra thanh cao bướng bỉnh, còn nụ cười của Lương đại nhân thì hoàn toàn khác biệt, mang theo một ý vị khác.

Lâm Giang vương âm thầm đắc ý, trong ba vị Vương gia thì Nhạc Bình vương đã gần năm mươi tuổi, hở một tí là bệnh, phần lớn công việc đều do thế tử ứng phó. Bùi Vân Khoáng trẻ tuổi ít xuất hiện, không có việc gì thì không vàoThượng kinh. Chỉ có hắn đang lúc tráng niên, hơn nữa còn khoác trên người chức vị Uy Vũ đại tướng quân, thường xuyên từ Yến Châu vào kinh báo cáo công tác, trước mặt Hoàng Đế cũng có vài phần ân sủng, dường như có phần thắng lớn nhất.

Thị nữ lần lượt bưng lên đồ ăn, Lâm Giang vương nói: "Nào, mời mọi người uống trà."

Ti Điềm vội vàng bưng tách trà lên, đưa đến tầm tay Bùi Vân Khoáng, thấp giọng nói: "Vương gia mời dùng trà." Lập tức hành động, lời Tô Phiên nhắn nhủ nàng đã làm được, nàng âm thầm khâm phục Tô Phiên thông minh, không biết làm sao tỷ ấy có thể nghĩ ra được biện pháp này.

https://thuviensach.vn

Bùi Vân Khoáng nhìn nàng một cái, thấy vẻ mặt nàng trấn định như thường, liền nhẹ nhàng cười cười, đưa tay nhận chén trà. Nàng tuyệt đối không ngờ được, trước mắt bao nhiêu người như thế hắn lại có thể dùng ngón tay vuốt ve mu bàn tay nàng! Hơn nữa, thực sự không phải chỉ trong nháy mắt trong nháy mắt lướt qua một cái, mà là vuốt ve, động tác nhẹ nhàng chậm chạp, rất rõ ràng.

Trong lòng nàng hốt hoảng, chén trà nhỏ suýt nữa rơi xuống.

Lâm Giang vương nhìn thoáng qua Ti Điềm, cười nói với Bùi Vân Khoáng: "Quả nhiên là tuổi trẻ Phong Lưu, nửa bước cũng thấy lưu luyến, ha ha."

Trong bữa tiệc mọi người cười rộ lên. Hắn lại không hề cảm thấy lúng túng, ngược lại vui vẻ ấm áp nhìn nàng một cái, ý tứ giống như là thản nhiên ngầm thừa nhận.

Nàng xấu hổ tim đập loạn, ước gì có thể rời khỏi bàn tiệc này ngay lập tức. Trong bữa tiệc chỉ có Bùi Vân Khoáng và thế tử Nhạc Bình vương dẫn theo thị nữ tùy thân. Mà hai vị thị nữ của Bùi Tự Vũ đứng ở đằng xa hơn không nói, mặt mày câu nệ, lễ độ cung kính. Không giống như nàng, không chỉ đứng gần Bùi Vân Khoáng, mà động tác dâng trà vừa rồi, người ngoài không biết nội tình đứng ở bên ngoài xem cứ tưởng là thân mật lắm. Khi hắn nhận tách trà cũng là lúc hắn cố ý làm ra hành động kia, mười phần mập mờ, làm cho người khác tự tưởng tượng.

Nàng không rõ trước mặt mọi người hắn làm thế là có ý gì, chuyện phát sinh hết sức đột ngột làm nàng lúng túng xấu hổ đỏ cả mặt, đầu óc rỗng tuếch không suy nghĩ được cái gì nữa, sau khi nàng đỏ mặt lại thầm nghĩ, dù sao nhiệm vụ hôm nay của nàng cũng đã hoàn thành, thật sự không muốn để cho người ta hiểu lầm.

https://thuviensach.vn

Đồ ăn dâng lên đủ rồi, rượu Khai Liễu Phong lập tức được rót vào trong chén sừng tê giác. Thỉnh thoảng, một vị mỹ nhân đi lên phạt rượu. Bầu không khí giữa yến hội thoải mái hơn, rượu cũng cạn nhanh hơn.

Mỹ nhân quyến rũ xinh đẹp, hết sức ân cần với hai vị Vương gia trẻ tuổi. Bùi Vân Khoáng ứng đối tự nhiên, mà vẻ mặt Bùi Tự Vũ chính trực, khuôn mặt đoan chính nghiêm túc.

Dường như uống thôi uống chưa đã , Lâm Giang vương ra hiệu cho hạ nhân gọi ca vũ đến ca múa giúp vui.

Trong thính đường rộng lớn, ánh nến tỏa ánh sáng ra bốn phía, tiếng nhạc nổi lên, một đội vũ cơ nhanh nhẹn đi vào. Dẫn đầu là một vị mỹ nhân, dáng người cao gầy thướt tha, vũ điệu nhẹ nhàng, mềm mại không xương, vòng eo mảnh khảnh giống như cành liễu mềm mại đung đưa trong gió xuân, lướt nhẹ qua làm ngứa ngáy lòng người, chỉ muốn vươn tay ra kéo mỹ nhân ôm vào lòng yêu thương.

Cảm xúc Ti Điềm đã bình phục lại, không nhịn được nhìn thoáng qua Bùi Vân Khoáng. Thấy hắn xem vô cùng say mê, đôi mắt phát sáng như ánh bình minh.

Nàng bĩu môi, tốt xấu gì cũng đang ở trong nhà người ta làm khách, lại dám nhìn thẳng vũ cơ nhà người ta như vậy, không thấy ngại sao? Chẳng lẽ không sợ cái danh háo sắc rơi xuống đầu mình à?

Lâm Giang vương nghiêng người, cười ha hả nói với Bùi Vân Khoáng: "Cô gái này là Tào đại nhân tặng đó, thê tử của ta đen mặt hết nửa tháng rồi, không thể dung nạp nàng được nữa. Thôi thì ta thuận nước giong thuyền, tặng nàng cho ngươi được không?"

Hắn làm như từ đẹp trong mộng tỉnh lại, "A" một tiếng, thu hồi ánh mắt lưu luyến từ trên người cô gái kia lại, sau đó làm ra vẻ lười biếng dời ánh mắt qua người Ti Điềm.

https://thuviensach.vn

Nàng giật mình, hắn nhìn nàng làm cái gì?

Bỗng nhiên cánh tay dài của hắn vươn ra, kéo nàng vào lòng. Nàng chưa kịp phản ứng, đã bị hắn ôm ngang eo, đặt nàng trên đầu gối mình. Nàng vừa thẹn vừa vội, trái tim giống như dây đàn đang lúc cao trào thì bị rút ra đột ngột, thấp thỏm không yên. Nàng bối rối sợ hãi đang muốn giãy giụa, lại cảm giác được cánh tay hắn đặt trên lưng nàng xiết chặt lại, dường như có thâm ý khác.

Nàng kềm chế sự ngượng ngùng hoảng hốt, toàn thân căng thẳng cứng ngắc, khuôn mặt như thiêu đốt. Khuôn mặt của hắn gần trong gang tấc, một mùi hương thanh đạm dễ ngửi lẫn trong mùi rượu, như có như không quanh quẩn ở chóp mũi nàng. Khoảng cách quá gần, ánh mắt của nàng không biết đặt ở chỗ nào, rủ tầm mắt xuống, rơi vào trong tầm mắt nàng chính là bàn tay hắn đặt ở bên hông nàng, bàn tay trắng nõn thon dài lại ẩn chứa sức mạnh vô biên, cánh tay ôm chặt lấy nàng.

Hắn cười ha hả nói: "Đa tạ ý tốt của vương gia, hôm nay ta thích kiểu trẻ trung ngây ngô. Nhưng nhìn lứa tuổi dậy thì như thế này làm ta cảm giác mình đã già rồi."

Lâm Giang vương "Phì" cười một tiếng: "Tiểu tử ngươi mà già, chẳng phải muốn bổn vương tự xưng là lão phu sao?"

Mấy nam nhân ngồi cùng bàn cũng cười rộ lên, chỉ có nàng xấu hổ muốn chết.

Ánh mắt của hắn ôn nhu nhìn nàng, nàng giống như một bé thỏ nhỏ đang hoảng sợ run run trong lòng ngực hắn, hắn buồn cười, nới lỏng cánh tay thả nàng ra.

Nàng lập tức lui về phía sau một bước dài, buồn bực vì không thể lập tức quay trở về. Nàng đã đáp ứng Tô Phiên thử trà giúp hắn, thật không nghĩ đến còn xuất hiện một màn như vậy, nàng vô lực và sợ hãi khi bị cuốn

https://thuviensach.vn

vào bên trong mạch nước ngầm cuồn cuộn này, không thể nào đoán trước được tầng tầng lớp lớp sự việc"Ngoài ý muốn" sẽ xảy ra, nàng bị hắn làm cho rối loạn cả lên, không biết kế tiếp còn có việc gì "Ngoài ý muốn" nữa hay không, nàng vừa thẹn vừa vội, chỉ mong sao được chạy trốn đến nơi an toàn.

Thế nhưng hắn lại không buông tha cho nàng, chỉ lên bàn tôm trước mặt, quay đầu nói: "Tới đây."

Nàng nghĩ đến thân phận của mình hôm nay đến đây dự tiệc cùng hắn, đành phải đi lên phía trước, giúp hắn lột tôm.

Lột tôm xong nàng còn không được phép đặt vào trong mâm, bởi vì hắn ra hiệu nàng phải đút vào trong miệng hắn.

Tim của nàng đập loạn lên, đầu ngón tay không tự chủ được run run, lại không thể làm gì, chỉ có thể kiên trì đến cùng.

Không biết chuyện gì đã xảy ra, khi đưa tôm đến miệng hắn, nàng còn vuốt môi của hắn. vừa kinh ngạc vừa bối rối cộng thêm xấu hổ, con tôm kia thiếu chút nữa rớt xuống đùi hắn.

Trong lòng hắn vô cùng tức cười; lại giả bộ như không phát hiện sự ngượng ngùng và lúng túng của nàng.

Nàng cảm thấy sắc mặt của mình và cái trứng tôm ửng đỏ kia rất hợp nhau.

May mà Phật Tổ phù hộ, hắn chỉ ăn có ba con.

Hiện giờ lòng của nàng như đang treo lơ lửng trên cao, có thể nói cùng với ngày gặp nạn ở sườn núi Hổ Chủy chẳng phân biệt được cao thấp.

Thật vất vả chịu đựng đến khi chấm dứt tiệc tối.

https://thuviensach.vn

Lúc Bùi Vân Khoáng đứng dậy, cơ thể hắn lảo đảo một cái, nàng lại không thể không tiến lên đỡ hắn. Nhưng mà sau khi đi được mấy bước, nàng lại không xác định được rốt cuộc hắn có uống nhiều quá không, bởi vì một cánh tay hắn tuy khoác lên vai nàng, nhưng không có dùng sức, nàng có thể cảm nhận được một loại cảm giác lúc gần lúc xa.

Ngồi vào trong xe ngựa, nàng mới cảm giác như trút được gánh nặng, nàng không nghĩ tới đêm nay lại "Vất vả" như vậy.

Hắn tựa người vào nệm trắng, cũng không biết là nhắm mắt dưỡng thần hay say rượu nên buồn ngủ?

Đã xảy ra quá nhiều chuyện "Ngoài ý muốn", nàng xấu hổ không dám nhìn hắn, núp ở một góc trong thùng xe, tim vẫn đập dồn dập như cũ.

Đột nhiên, hắn mở to mắt nở nụ cười: "Vừa rồi hù muội sợ rồi phải không?"

Vừa rồi là nói đến chuyện ngồi trên đầu gối của hắn hay một màn kia? Nàng xấu hổ không dám trả lời, đỏ mặt cúi đầu không nói.

Hắn thở dài: "Nếu không phải bắt muội làm bia đỡ đạn, ta phải nuôi dưỡng nữ nhân đó ở trong phủ, qua một năm, nào là ăn mặc chi dùng, không biết tốn của ta bao nhiêu bạc nữa."

Hắn lại than nghèo nữa rồi! Nàng vừa tức cười vừa tức giận, không thể tin hắn được.

Hắn nhìn nàng chằm chằm, dường như biết lời muốn nói trong lòng nàng, bực tức nói: " Muội đó, muội còn chê cười ta sao. Ta đã không thích mà còn còn muốn ta nuôi nàng ta, ta không phải người coi tiền như rác đâu."

https://thuviensach.vn

Nàng nhịn cười nhìn hắn, ngài có tiền như vậy, nuôi thêm một người thì có ảnh hưởng gì đâu?

Hắn tiếp tục lải nhải: "Ta quanh năm không ở kinh thành, nếu lại rước thêm một cành hồng hạnh xuất tường đến. Ta thật sự là thua thiệt lớn."

Là thua thiệt lớn. Nàng mím môi, cũng không nhịn được nữa, "PHỐC" cười ra tiếng.

Hắn bất mãn liếc nàng một cái, coi như chỉ trích nàng không biết thông cảm cho hắn.

Ngọn đèn trong xe ngựa nhập nhòe, khuôn mặt hắn so với ngày thường ấm áp tuấn mỹ hơn nhiều, vẻ mặt hắn mệt mỏi, uể oải chán chường, giống như người bằng hữu có thể thổ lộ tình cảm, suýt nữa thì bị người khác cho là kẻ coi tiền như rác, vì vậy trong lòng nàng mềm nhũn, kìm lòng không được nói:

"Ngài không thích nàng, vậy ngài còn nhìn nàng chằm chằm làm gì." Nói xong, nàng lại điểm lúng túng, giọng điệu này sao lại giống oán trách ghen tuông vậy? Nàng có chút xấu hổ, trong lòng hối hận lẽ ra mình không nên nói như vậy.

Hắn nhếch miệng không thừa nhận: "vậy sao, nhìn một cái là thích sao? Vậy ta nhìn muội cả buổi, vậy là ta thích muội rồi?"

Lời này sao mà! Lồng ngực nàng nhảy rộn lên, không thể phản bác cũng không thể thừa nhận, chỉ có thể im lặng. Chỉ là, lỗ tai chậm rãi nóng lên, may mắn trong xe chỉ có một ngọn đèn, cho dù xấu hổ cũng không nhìn thấy, nàng tự an ủi mình như thế.

Trở lại Vương Phủ, đêm đã khuya.

Ti Điềm tới trước phòng Tô Phiên, tỷ ấy đang đợi tin tức của nàng.

https://thuviensach.vn

Tô Phiên nhìn thấy nàng vào nhà, đôi mắt sáng ngời, vội vàng vẫy tay kêu nàng ngồi trước mặt mình, mời nàng thuật lại câu chuyện.

Ti Điềm nói đến lúc Lâm Giang vương đưa tặng mỹ nhân, mặt nàng đỏ lên chỉ nói Bùi Vân Khoáng lấy mình ra làm bia đỡ đạn, nhưng không nói rõ hắn "Ngăn cản" như thế nào.

Tô Phiên dường như đối với việc này không có hứng thú, cười cười: "đủ thủ đoạn." Rồi sau đó lại hỏi: "Trong thức ăn có tôm không?"

"Có một bàn, còn để ở trước mặt Vương gia."

" Vương gia có ăn không?"

"Ăn." Trên mặt nàng lại đỏ lên, không thể nào nói rõ là hắn "Ăn" bằng cách nào.

Tô Phiên thở phào một hơi, trầm ngâm một lát, rồi sau đó ngước mắt nhìn nàng, ánh mắt rơi vào đóa hoa đào trên mặt nàng. khuôn mặt xinh đẹp và hoa đào cũng xinh đẹp, như hỗ trợ cho nhau càng thêm rực rỡ.

Thanh thuần và quyến rũ, trai tài giái sắc không chê vào đâu được, làm cho người ta kinh diễm.

Nàng hâm than thở: "Tuổi trẻ thật tốt, cài hoa thôi mà cũng đẹp như thế. Nếu ta mà cài lên, không biết có bao nhiêu tục khí nữa."

Ti Điềm giật mình, nghĩ đến cảnh hắn ngoái đầu nhìn nàng cười, và một câu thơ kia."Thật là xinh đẹp", hắn nói hoa hay là nói nàng? Nàng vội vàng dằn cái ý nghĩ này lại, trong lòng lại có chút bối rối.

https://thuviensach.vn

MAY MẮN GẶP LẠI KHI CHƯA GẢ

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 18

Trở lại trong phòng, nàng mới phát hiện mẫu thân vẫn chưa ngủ mà đang chờ nàng.

Nàng có chút đau lòng, oán trách nói: "Nương, Tô tỷ không có nói cho người biết con đi Lâm Giang vương phủ sao? Sao người không ngủ sớm một chút?"

"Con còn chưa trở về, nương làm sao ngủ được chứ. Vương gia có rất nhiều thị nữ và hộ vệ, sao con phải đi cùng?"

Nàng không cách nào nói rõ lí do với mẫu thân. Hộ vệ không thể nào đưa vào trong yến tiệc được, mà thị nữ, nếu trên đường xuất hiện người hành thích, hiển nhiên Tô Phiên với người trong phủ lo lắng, vì vậy liền chọn nàng. Bởi vậy có thể thấy được hắn cũng rất tín nhiệm nàng, mà nàng cũng thích sự tín nhiệm này, nhưng sự tín nhiệm này lại dẫn đến một ít việc "Ngoài ý muốn", làm cho trái tim nàng nhao nhao đập loạn, giống như từng mảnh bông liễu(hạt của cây liễu có tơ, có thể bay theo gió)đang quấy rầy trước mắt.

"Tiệc tối mời những ai vậy con?" Tịch Nhiễm thuận miệng hỏi một câu.

"Nhạc Bình vương thế tử, tả tướng gia, còn có hai vị đại nhân."

Tịch Nhiễm đột nhiên biến sắc, vội hỏi: "Vị tả tướng gia kia có hỏi thăm gì con không?"

https://thuviensach.vn

Hắn làm sao lại đi hỏi thăm một thị nữ? Nàng ngạc nhiên trước câu hỏi kì lạ của mẫu thân, đáp: "Không có."

Tịch Nhiễm nhẹ nhàng thở ra, do dự một chút mới nói: "Sau này nếu có cơ hội gặp lại hắn. Ngộ nhỡ hắn có hỏi con, con đừng bao giờ nhắc tới tên ta và phụ thân con nha."

Ti Điềm vô cùng tò mò: "Vì sao?"

Tịch Nhiễm có chút lúng túng, do dự một hồi mới nói: "Bởi vì năm ấy ta đã từng có hôn ước với hắn, sau này ta gặp phụ thân con, liền đi theo phụ thân con đến Tín Châu."

Hai chữ "Bỏ trốn", bà xấu hổ không dám nói ra trước mặt nữ nhi, bà cũng không phải là người dâm loạn, năm ấy bà và Ti Khải thật lòng yêu nhau, nhưng Tịch gia ngại mặt mũi không thể huỷ bỏ hôn ước với Tả gia, cho nên bất đắc dĩ mới đi theo hắn rời khỏi Lạc Dương đến Tín Châu. Về sau Ti Khải buôn bán ở Kinh Thành, bà dẫn theo nhi nữ đến Kinh Thành ở một năm, cho nên nên bà mới biết năm đóTả Thực Thu đã được tấn phong thừa tướng. Vì ngăn ngừa sau này gặp lại nhau, bà và Ti Khải đành phải từ bỏ công việc buôn bán ở kinh thành quay trở về Tín Châu. Không nghĩ tới có một ngày con gái cũng gặp hắn. Tuy rằng bà cũng hiểu được cơ hội hắn hỏi thăm con gái bà là điều không thể, nhưng bà vẫn không yên lòng đành phải dặn dò một tiếng.

Ti Điềm sửng sốt, nàng không nghĩ tới, mẫu thân và Tả Thực Thu lại là cố nhân. Nàng ngây ngốc mở miệng nói: "Nương, nếu người gả cho hắn, hôm nay là cáo Mệnh phu nhân rồi."

Tịch Nhiễm lắc đầu: "Ta không hối hận khi gả cho phụ thân con. Tả Thực Thu kia lòng dạ nhỏ mọn, năm ấy nhà hắn tan hoang, ngoại tổ phụ con vốn có lòng tốt giúp đỡ ngân lượng cho hắn, hắn lại không cảm kích,

https://thuviensach.vn

nói nhà của nương xem thường hắn, cho bạc ít quá. Cho nên sau này nương với phụ thân con đến Tín Châu, ngoại tổ phụ con cũng không có truy cứu."

Ti Điềm cười ha hả nói: "Nương, năm đó lá gan người cũng lớn đó chứ."

Mặt Tịch Nhiễm đỏ lên, nói: "Là phụ thân con gan lớn, phụ thân con bắt cóc ta mà."

Nàng cảm thấy dáng vẻ xấu hổ của mẫu thân thật sự quá đẹp, nhắc đến người yêu trong lòng, vẻ mặt xấu hổ của người thiếu nữ vô cùng động lòng người, cho dù năm tháng bần hàn, khi nhớ lại cũng cảm thấy ấm áp.

Nằm dài trên giường cả buổi vẫn không ngủ được, từng hình ảnh ở Lâm Giang vương phủ không ngừng vụt qua đầu nàng, làm nàng không ngừng suy nghĩ. Bên hông, trên tay dường như cũng bị hắn chạm qua rồi, xúc cảm ôn nhuận dừng lại ở một khắc này, giống như dư vị sau khi nếm qua ba chén trà nhỏ, ngọt nhẹ như làn gió trong lành.

Mấy ngày kế tiếp, Lương Quốc Nhân cứ đúng giờ Thìn là qua phủ trị bệnh cho Tịch Nhiễm, khí sắc Tịch Nhiễm mới tốt lên một chút. Ti Điềm thấy vậy trong lòng rất vui vẻ, vì vậy càng ngày càng cảm kích Bùi Vân Khoáng.

Hắn dường như bề bộn nhiều việc, cả ngày không thấy mặt, nhưng vẫn phân phó quản gia Hoàn tử đi hốt thuốc tốt nhất, còn cố ý sai người đưa yến huyết tới cho mẫu thân nàng tẩm bổ.

Nàng biết yến huyết rất đắt tiền, cầm ở trên tay nhưng trong lòng lại nặng trịch. Đứng ở dưới hành lang gấp khúc, nàng vừa buồn vừa lo. Cái gì hắn cũng không thiếu, nàng lấy cái gì đi tạ ơn hắn đây?

Từng suy nghĩ thay nhau luân chuyển qua đầu nàng, rất nhiều suy nghĩ bị nàng bác bỏ, nàng chỉ có thể thản nhiên thở dài, vẫn còn nhiều thời gian

https://thuviensach.vn

mà.

Hôm nay, qua giờ thìn rồi mà Lương Quốc Nhân còn chậm chạp chưa tới, ăn cơm trưa xong cũng không thấy bóng dáng của hắn. Nàng có chút sốt ruột, muốn đi hỏi Tô Phiên ở cách vách một chút, dẫn mẫu thân đi Lương phủ hay là tiếp tục chờ đợi?

Gian phòng Tô Phiên có người canh giữ, thị nữ Oánh nhi của nàng đứng ở cửa ra vào. Chẳng lẽ là đang nghỉ trưa nên không cho người quấy rầy? Ti Điềm quay người trở về, đợi nửa canh giờ nữa quay lại. Đột nhiên, nàng nghe thấy bên cạnh cửa mở.

"Vương gia đã đáp ứng chuyện của ta, hy vọng chớ quên."

"Muốn ta viết chữ cam đoan không?" giọng nói Bùi Vân Khoáng trang nghiêm vang lên.

Trong lòng Ti Điềm hoảng hốt, chỉ nghe thấy Tô Phiên buồn bã nói: "Ta đã chờ quá lâu, lo nghĩ cho Vương gia cũng quá nhiều, có lẽ cũng đã quên nàng ấy rồi."

Bùi Vân Khoáng không có trả lời liền, một lát sau mới nói: "Ta không có quên nàng ấy."

Vừa nói xong, hắn bước xuống hành lang gấp khúc, đi dọc theo con đường đá trong vườn, Ti Điềm nhìn ra ngoài cửa sổ, vừa mới trông thấy hắn vội vàng liếc mắt một cái, khuôn mặt hắn khôi ngô nhưng quá nghiêm túc lạnh lùng, cứ như là được ngâm trong băng tuyết Hàn Ngọc vậy.

Nàng trong miệng hắn, rốt cuộc là "Nàng", hay là "Hắn"? vậy mà nàng rất muốn biết.

Nàng đợi một hồi mới đi ra ngoài, cửa phòng Tô Phiên đã mở, tỷ ấy ghé trước vào cái bàn phía trước, nửa ngồi nửa quỳ trên giường, do khom

https://thuviensach.vn

người nên làm lộ ra một đường cong uyển chuyển, vô cùng động lòng người.

"Tô tỷ, hôm nay Lương đại phu không tới sao, nếu không muội ta mang mẫu thân đi tới nhà hắn nhé?"

Tô Phiên dường như không ngoài ý muốn, nói: "Hôm nay hắn có chút chuyện, đoán chừng buổi chiều nhất định sẽ đến."

Vẻ mặt của tỷ ấy rất khẳng định cho nên Ti Điềm rất yên tâm.

"Tô tỷ, chân của tỷ đỡ chưa?"

Tô Phiên liếc mu bàn chân, cười nói: "Đỡ rồi. Một hộp cao kim ngọc hai mười lượng bạc mà ta dùng như dầu mỡ heo, dù sao cũng không phải mua bằng tiền của ta, cho nên ta không đau lòng đâu."

Ti Điềm nở nụ cười: "Lời này cũng đừng để Vương gia nghe thấy, ngày hôm qua hắn vẫn còn than nghèo đó?"

Tô Phiên vui vẻ: "Hắn mà cũng than nghèo? Những năm gần đây hắn đã khai thác hai quặng sắt ở núi Lan Chu, trong các vị Vương gia thì hắn thuộc loại giàu có đó."

"Vậy sao đêm qua Lâm Giang vương tặng hắn một mỹ nhân, hắn nói một năm sẽ tiêu tốn của hắn không biết bao nhiêu là bạc, mà hắn không phải là người coi tiền như rác, cho nên mới không chịu nhận."

Tô Phiên bật cười: "Nha đầu ngốc, hắn nói vậy mà muội cũng tin, thật ra là hắn sợ người khác cài cơ sở ngầm vào."

Ti Điềm sửng sốt một chút liền hiểu được, thì ra đó là mỹ nhân kế. Thì ra hắn tương kế tựu kế, nàng cảm thấy có chút vui vẻ.

https://thuviensach.vn

Quả nhiên, buổi chiều Lương Quốc Nhân đến. Nhưng người hắn tìm là Bùi Vân Khoáng.

"Vương gia, hôm nay tiểu nhân nghe nói Lương đại nhân xảy ra chuyện, là thật sao?"

"Hôm nay Bổn vương không có đi ra ngoài, Lương đại nhân đã xảy ra chuyện gì?" Bùi Vân Khoáng không để ý đáp lại, hiển nhiên đối với chuyện của Lương Mãn Truân không có hứng thú.

"Nghe nói hắn hoà độc dược trong hương trầm hắn tặng cho thái hậu, khi thái hậu đang niệm kinh thì bị ngất."

Lông mày Bùi Vân Khoáng nhíu lại, hoảng; sợ nói: "Hắn thật to gan, có chuyện này nữa sao?" hắn Khiếp sợ như vậy cho thấy hắn cũng vừa mới biết chuyện đây thôi.

Lương Quốc Nhân thấp giọng nói: "Tiểu nhân nghe chuyện này hồi trưa, nghe nói Lương đại nhân cũng không thừa nhận, có lẽ là có người hãm hại."

Lông mày Bùi Vân Khoáng giãn ra, gật đầu nói: "Cũng có khả năng, thọ thần của Thái hậu, tất cả mọi người đều nghĩ cách hiếu kính, Lương đại nhân tặng hương, thật ra cũng là ý kiến hay, người nào không biết thái hậu lễ Phật."

Lương Quốc Nhân lo sợ nói: "Vương gia, tiểu nhân, khụ khụ, năm ngoái tiểu nhân nhận hắn làm nghĩa huynh, tiểu nhân lại là đại phu, không biết, không biết có thể đã bị hoài nghi liên quan đến chuyện này hay không."

Bùi Vân Khoáng nhăn đầu lông mày, ngạc nhiên nói: "Ngươi vì sao phải nhận hắn làm nghĩa huynh?"

https://thuviensach.vn

Lương Quốc Nhân có chút lúng túng, thấp giọng nói: "Tiểu nhân tuy được Hoàng Thượng ban ân họ Lương, nhưng ở kinh thành không có chỗ dựa, trong khi Lương đại nhân trước mặt thánh ân rất được sủng, cho nên tiểu nhân đã nghĩ dù gì hắn cũng ở kinh thành, có gì cũng có thể chiếu cố lẫn nhau, không ngờ hôm nay lại xảy ra chuyện này."

Bùi Vân Khoáng suy nghĩ một chút nói: "Tội danh này của hắn cũng không nhẹ, cho dù có tả tướng làm chỗ dựa, nhất thời cũng khó thoát khỏi liên quan. Ta thấy Lương Đại Phu vẫn nên rời xa kinh thành một chút cho an toàn."

Lương Quốc Nhân liền vội vàng gật đầu đồng ý, lại nói: "Thế bệnh của Ti phu nhân thì sao?" thật ra hắn đến đây chỉ để hỏi thăm việc này, tất nhiên hắn đã hạ quyết tâm trước hết phải rời kinh tránh đầu sóng ngọn gió, nhưng lại sợ ra đi mà không chào từ biệt thì đắc tội Bùi Vân Khoáng, vì vậy mới cố ý đến thăm, nói là thỉnh giáo chứ thực ra là chào từ biệt.

Bùi Vân Khoáng suy nghĩ một chút, nói: "Bổn vương phái người đưa ngươi đưa đến Tín Châu, ngươi và Ti phu nhân tạm thời ở Quế Phức Viện tại tây thành, đợi trị cho Ti phu nhân hết bệnh rồi, việc này cũng lắng xuống thì ngươi lại quay về Thượng kinh được không?"

Lương Quốc Nhân vội vàng nói cám ơn: "Tất cả nhờ Vương gia an bài." Được Như vậy thì còn gì bằng. Hắn ước gì Bùi Vân Khoáng đưa hắn đi ngay bây giờ ấy chứ. Hắn có thể đường hoàng rời khỏi đây, cho dù sau này Lương Mãn Truân bình an vô sự, hắn cũng có lý do chính đáng.

Sau bữa cơm chiều, Tô Phiên tìm đến mẹ con Ti Điềm, nói đến sự sắp xếp của Bùi Vân Khoáng qua một lần. Chuyện phát sinh đột ngột, Ti Điềm không hề hỏi nguyên do, chỉ cần có thể trị hết bệnh mẫu thân, đi đâu cũng không quan trọng.

"Tô tỷ, tỷ cũng quay về Tín Châu với chúng ta sao?"

https://thuviensach.vn

"Tạm thời ta chưa đi được, Vương gia muốn đợi qua thọ thần của thái hậu mới có thể đi, đến lúc đó ta và Vương gia cùng quay về."

"Vậy khi nào muội quay về núi Lan Chu?"

"Đợi ta gửi thư đến thư tín châu rồi hãy nói."

Buổi chiều hôm sau, Lương Quốc Nhân mang theo hành lý đơn giản vào Vương Phủ cùng lên đường với mẹ con Ti Điềm.

Bùi Vân Khoáng sắp xếp xe ngựa, còn cố ý phái sáu tên hộ vệ hộ tống ba người.

Tịch Nhiễm thành tâm cảm tạ nhưng hắn chỉ cười nhạt một tiếng: "Ti phu nhân, lần trước ta đã nói rồi, chỉ là việc nhỏ không đáng nhắc đến. Trên đường đi cẩn thận, không cần phải gấp gáp."

Vừa dứt lời, hắn nghiêng người cười cười với Ti Điềm: "Ta không dài dòng đó chứ?"

Có lẽ là bởi vì hắn hơi hơi híp mắt cười ngọt ngào mang theo mùi vị ngây ngô pha lẫn vẻ vô lại làm nàng cảm thấy thân thiết. Một nụ cười ngay khoảnh khắc này đã kéo hắn đến gần nàng hơn, gần đến nỗi dường như không có chênh lệch về tuổi tác , không có bần hàn hay giàu sang phú quý. Cái dáng vẻ tùy ý, cẩu thả, thờ ơ kia của hắn đã khắc sâu vào lòng nàng.

Nàng thấy mình nhìn hoài như thế không thích hợp, vội vàng lên xe ngựa buông rèm. Một góc áo của hắn lóe lên trong tầm mắt, lại bị rèm xe hạ xuống che khuất, không còn nhìn thấy gì nữa. Nàng hơi có chút buồn bã không thể nào lí giải được.

Xe ngựa đã đi xa, Tô Phiên nhàn nhạt hỏi: "Vương gia cảm thấy lần trước nàng đi theo tới Lâm Giang vương phủ làm việc có trầm ổn không?"

https://thuviensach.vn

Hắn nghĩ đến đêm hôm đó, khóe môi nhếch lên: "Cũng được, không có lúng túng. Xem ra một chiêu dự thi kia của Thiệu môn chủ hắn là có tính toán trước."

Tô Phiên cười nói: "Tiện nghi cho Thương Vũ, chiếm được tiện nghi của vài tiểu cô nương."

Môi của hắn trầm xuống dưới.

Tô Phiên nói: "Không biết lần này Lương Mãn Truân có bị giáng cấp hay không."

"Hắn có giáng cấp hay không cũng không ảnh hưởng gì, ta cũng không nghĩ một lần hành động có thể lật đổ hắn. Chỉ cần làm cho chuyện này có liên quan tới Lâm Giang vương phủ. Tả Thực Thu lòng dạ nhỏ mọn, chờ hắn điều tra được đánh tráo hãm hại Lương Mãn Truân chính là người của Lâm Giang vương phủ, chắc chắn là không dễ chịu. Hắn nhất định cho rằng Lâm Giang vương ngoài mặt thì lôi kéo hắn, sau lưng lại tính toán người của hắn."

"Tả tướng có phải là người của hắn hay không?"

"Không đâu. Lâm Giang vương là người rất cố chấp, nhất định không khoan dung cho tả tướng trong triều một tay che trời. Cho nên, tả tướng nhất định sẽ chọn người yếu sức hơn hắn, để hắn có thể duy trì cục diện độc tôn trong triều như bây giờ. Theo ta thấy, Nhạc Bình vương là lựa chọn đầu tiên của hắn."

"Vương gia vì sao không cho rằng hắn sẽ chọn người?"

Hắn chắp tay lạnh lùng cười cười: "Không người nào có tư cách tới chọn bổn vương, chỉ có bổn vương đi chọn hắn." Hắn bình thản ôn nhã, khoan thai như nhàn vân, giờ phút này như gió cuốn bay cao chót vót, như

https://thuviensach.vn

mây trên núi, làm người khác phải kính nể hắn, phải nhìn hắn bằng cặp mắt khác.

Hắn xoay người đi lên bậc thang, bước chân nhanh nhẹn trầm ổn.

Nàng im lặng nhìn chăm chú bóng lưng của hắn, so với ba năm trước đây, hắn đã hoàn toàn thay đổi.

https://thuviensach.vn

MAY MẮN GẶP LẠI KHI CHƯA GẢ

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Ti Điềm lên đường bình an trở lại Tín Châu, ở tạm Quế Phức Viện cùng với Lương Quốc Nhân. Nơi này là ngoại trạch của Bùi Vân Khoáng, đình viện nơi đây không lớn lắm nhưng được trồng đầy hoa quế, vào tháng tám hương hoa nhẹ nhàng lan tỏa, hắn thường xuyên mời mọi người tới đây mượn hương hoa để phẩm trà, ngày thường hắn không ở đây mà chỉ để mấy nha đầu hạ nhân trông giữ.

Hiện tạiba người đã ở đây hơn một tháng, khí sắc Tịch Nhiễm càng ngày càng tốt, cơ thể cũng khoẻ mạnh lên nhiều.

Lương Quốc Nhân nói: "Bệnh này của Phu nhân cũng chỉ có thể trị đến đây thôi. Khi trời trở lạnh phải đặc biệt chú ý, không được để nhiễm phong hàn, ngày thường ăn uống thanh đạm một chút, không nên ăn cay, ăn chua, uống rượu."

Mặc dù Ti Điềm tiếc nuối vì mẫu thân không thể trị hết bệnh, nhưng một tháng qua bà không thổ huyết nữa, trong lòng nàng đã vui mừng lắm rồi.

Vào giữa hè thời tiết ngày càng nóng bức, Nàng thường hay gội đầu vào lúc chạng vạng tối. Hôm nay mới xõa tóc ra, vừa mới đem lọn tóc nhúng trong nước, đột nhiên nghe thấy có tiếng hạ nhân đang nói chuyện ngoài cửa, hình như là hai chữ "Vương gia".

Hắn đã trở về?

https://thuviensach.vn

Nàng vừa mừng vừa sợ, vội vàng kéo tóc lên, cũng không kịp chải vuốt, chỉ tiện tay vấn lên, lấy một chiếc đũa dùng để quấy thuốc trên bàn xỏ xuyên qua, liền vội vàng đi ra ngoài.

Vừa chạy ra cửa, quả nhiên trông thấy cửa sân mở rộng, Bùi Vân Khoáng và Tô Phiên đi vào. Lúc này Lương Quốc Nhân cũng nghe thấy động tĩnh, từ trong phòng đi ra.

"Vương gia, Tô tỷ!" Nàng vui sướng chạy ra nghênh đón, chân mày khóe mắt cũng mang ý cười.

Nhìn thấy hắn đứng trước mặt nàng, gió thổi ống tay áo phất phơ nhè nhẹ. Tóc nàng chỉ tùy ý vấn lên cho nên còn hơi lỏng lẻo, hơi rối, nhưng lại có một hương vị thanh nhã. Lọn tóc còn nhỏ nước làm ướt một mảnh quần áo ngay vai nàng, quần áo hơi mỏng dán lên người nàng, thấp thoáng lộ ra màu sắc da thịt, làm toát lên sự hấp dẫn mơ hồ ngay tại bờ vai nàng, bản thân nàng thì hồn nhiên không hề phát hiện được sự quyến rũ ngây thơ thuần khiết này, tuy không cố ý nhưng lại trêu chọc đến người khác.

Hắn dời đi ánh mắt, đã mấy tháng không gần nữ sắc, nhưng khi nhìn nàng, lại gần như không kiềm chế nổi tương tư

Tô Phiên đi tới nắm chặt tay nàng, hỏi: "Mẹ của muội khỏe lên chút nào chưa?"

"Khỏe lên nhiều rồi."

Bùi Vân Khoáng cười nói: "y thuật của Lương đại phu đứng hàng số một số hai, làm sao không khỏe được."

Lương Quốc Nhân vội vàng khiêm tốn lại khiêm tốn.

Nàng khẽ nhướng chân mày lên, cười cười với hắn.

https://thuviensach.vn

Hắn ho nhẹ một tiếng, nói: "Ti Điềm, ngày mai muội và Tô Phiên quay về núi đi, mẹ của muội thì ở lại đây được không?"

Trong lòng nàng vô cùng cảm động, vội nói: "Không được, đã quấy rầy lâu như vậy, muội đã rất áy náy rồi, mẫu thân ở dưới chân núi cũng được, muội cũng thuận tiện đi thăm bà ấy."

Hắn cũng không ép buộc nàng.

Sau khi dùng cơm tối ở Quế Phức Viện, hắn trở lại Vương Phủ, lúc đi ngang qua viện của Trắc Phi Hứa thị, hắn dừng lại một chút, sau đó đi vào.

KhiHứa thị nhìn thấy hắnrõ ràng là sợ hãi nhiều hơn vui mừng. Hắn rất ít đến chỗ nàng, sao tối nay lại đến? từ khi tân hôn hắn liền xa cách nàng, giữa hắn với nàng cũng chưa hề …

Nàng hầu hạ hắn rửa mặt rửa tay, khi đang cầm khăn lụa lau tay cho hắn, ngón tay hắn đột nhiên búng giọt nước trên đầu vai của nàng. Nàng sững sờ, hắn là đang trêu ghẹo đùa giỡn nàng, hay chỉ là tình cờ làm như vậy? Khuôn mặt nàng trắng bệch vội vàng lui ra phía sau một bước, giống như đang hoảng sợ.

Hắn nhíu nhíu mày, một tia mềm mại vừa nhen nhóm trong lòng đã bị đứt đoạn.

Hắn cất bước đi ra ngoài.

Đêm nay ánh trăng sáng ngời nhưng chỉ thưa thớt vài ngôi sao, trong đình viện các bóng cây mờ mờ ảo ảo giao triền lẫn nhau, bỗng nhiên có một cơn gió từ đâu thổi đến phá tan hình ảnh này, mùi hương của hoa vào ban đêm vừa đẹp đẽ vừa tĩnh mịch. Hắn hít một hơi thật sâu, hương hoa còn khác nhau huống chi là con người.

https://thuviensach.vn

Sáng sớm hôm sau, Tô Phiên cùng mẹ con Ti Điềm ngồi kiệu rời khỏi Quế Phức Viện. Đi đến chân núi, Tịch Nhiễm vẫn như cũ trở lại nhà Dương thẩm, sau khi thu xếp cho mẫu thân xong, Ti Điềm và Tô Phiên vứt cỗ kiệu tự mình đi lên núi.

Bậc thang vẫn vừa cao vừa dốc, lại ngay giữa hè, chỉ một lát sau cả hai người đều đổ mồ hôi đầm đìa.

Tô Phiên bắt đầu kêu ca: "Cái tên Thiệu Bồi hỗn trướng này, hết chỗ ở rồi sao mà cứ chọn cái nơi rách nát này."

Ti Điềm kinh hãi, ngay cả sư phụ mà tỷ ấy cũng dám mắng!

Tô Phiên cắn răng nói: "muội nói hắn ở chỗ này, có phải là cố ý hành hạ người khác hay không hả?"

Ti Điềm nở nụ cười: "Tô tỷ, sư phụ ở chỗ này, thật ra cũng là tự hành hạ mình, xin tỷ bớt giận."

Tô Phiên lại thản nhiên cười nói, có lẽ là đã hết giận. Lại nói tiếp, bậc thềm này là bậc cao nhất.

Rốt cuộc đã đến rồi, Ti Điềm ỉu xìu như một sợi mì mềm nhũn, trong lúc vô tình ngẩng đầu đổ đầy mồ hôi lên, đột nhiên trông thấy có một bóng người cao gầy đang đứng ngay cửa núi.

Làn gió lướt qua người hắn, hoa văn trên chiếc áo xanh nhạt của hắn như ẩn như hiện, hắn đứng chắp tay, cao ngất như cổ thụ

Nàng vô cùng ngạc nhiên, tại sao hắn lại ở chỗ này?

Trên mặt hắn một chút ngạc nhiên hay vẻ mặt kinh ngạc gì cũng không có, dường như biết rõ các nàng phải trở về. Khi gặp nàng, hắn kìm lòng không được nhếch khóe môi lên, đôi mắt lóe lên ánh sáng lấp lánh.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà đang ở trước mặt Tô Phiên, cũng không nên chỉ cười với một mình muội ấy, vì vậy hắn cũng cười cười với Tô Phiên.

"Bọn muội đã trở về." Tô Phiên mỉm cười lên tiếng.

Ti Điềm ngạc nhiên nói: "Làm sao huynh biết hôm nay chúng ta trở về?"

Hắn nhìn nàng, nói bốn chữ qua loa: "Bồ câu đưa tin." lúc này hắn nói chuyện có chút phân tâm bởi vì một đôi mắt thôi thì không đủ, hắn còn muốn nhìn nàng cẩn thận từ đầu đến chân, như vậy mới có thể hoà hợp nhanh chóng với người thương trong lòng.

Thật ra , ngày hôm qua Thiệu Bồi đã nhận được tin tức của Bùi Vân Khoáng, sau khi hắn biết, kích động đến nửa đêm vẫn không ngủ được, hai tháng qua không được gặp nàng, cũng không biết nàng có lớn lên được chút nào không. Bây giờ nhìn lại hình như có cao lên một chút. Hắn ước gì có thể một tay kéo nàng qua ôm vào trong ngực.

Nàng vui vẻ mặt mày hớn hở: "Chim bồ câu có thể đưa thư sao? Có thể cho muội nhìn con bồ câu đó được không?"

Hắn nhíu nhíu mày, sao thấy mặt hắn mà lại nhớ thương chim bồ câu, hắn đứng đợi ở chỗ nửa canh giờ, lần đầu tiên nhìn thấy nàng, chẳng lẽ, hắn còn không bằng một con chim bồ câu sao?

"Đại sư huynh, có thể cho muội xem một chút không?" Nàng không hề biết suy nghĩ trong lòng hắn, tính tình tuổi trẻ rất hiếu kỳ, lập tức bị chim bồ câu đưa tin trong truyền thuyết hấp dẫn.

Hắn nhàn nhạt nói: "Bồ câu ở trong viện của ta." Ánh mắt của nàng bởi vì một con chim bồ câu mà nhấp nháy nhấp nháy ánh sáng, khiến cho hắn có chút không thoải mái.

https://thuviensach.vn

Nàng cao hứng đi theo phía sau hắn vào cửa núi. Vốn muốn đi chào sư phụ trước, nhưng Thiệu Bồi có việc xuống núi, ngày mai mới về, mà Tô Phiên vội vã đi tắm rửa. Vì vậy nàng theo hắn đến viện thanh long.

Vừa vào cửa sân, quả nhiên trông thấy một con chim bồ câu trắng như tuyết đậu trên núi giả, toàn thân chỉ có hai màu hồng trắng, vô cùng xinh đẹp. Đáng tiếc, con chim bồ câu trắng này vừa thấy nàng đến liền trốn vào trong khe hở của hòn non bộ.

Nàng kích động đi qua, cẩn thận từng li từng tí nhìn nó qua khe hở, nghĩ đủ cách ở bên ngoài trêu chọc nó mà vẫn không đi ra, chỉ lộ ra đôi mắt màu đỏ quan sát nàng, có vẻ như rất đề phòng.

Nàng nôn nóng, vừa quay người suýt nữa đụng vào đầu vai của hắn. Nàng không nghĩ tới hắn cách nàng gần như vậy, có chút ngượng ngùng nói: "Đại sư huynh, huynh làm sao cho nó đi ra đi, để cho muội sờ một cái."

Hắn cảm thấy chỗ yếu mềm nhất trong quả tim khẽ động, nàng chưa bao giờ đã nói lời êm ái mềm mại như vậy với hắn, có chút giống như làm nũng.

Hắn đắc ý khẽ vươn tay ra, bồ câu từ trong khe hở chui ra, đứng ở trong lòng bàn tay của hắn.

Nàng lập tức sùng bái nhìn hắn: "Đại sư huynh, huynh thật lợi hại, huynh làm thế nào mà nó nghe lời huynh như thế.?"

"Ta nuôi nó, tất nhiên nó phải nghe ta chứ sao."

"Huynh nuôi nó thật sao?"

Hắn gật gật đầu, giống như đây không phải chuyện lớn lao gì.

https://thuviensach.vn

Nàng lập tức bội phục sát đất, con chim bồ câu kia quá xinh đẹp, nàng vô cùng thích nó, cẩn thận sờ tới sờ lui, trong mắt hoàn toàn đã không có hắn.

Giờ đây hhuôn mặt của nàng đang sát dưới mí mắt hắn, da thịt trắng trắng hồng hồng, giống như gốm sứ tuyết trắng mịn màng nhẵn nhụi. Cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi, bĩu môi chơi đùa với chim bồ câu. Thật ra, khi nàng trêu chọc hắn thì cũng đã trêu chọc lòng hắn vừa mềm vừa ngứa. Nàng lớn lên thật sự rất xinh đẹp, chỗ nào nhìn cũng đẹp, giống như nhìn cả đời cũng nhìn không đủ.

Khi nàng cười, đôi má lúm đồng tiền lúc có lúc không, hắn cảm thấy hơi say rồi. Đáng tiếc, nàng chỉ lo nhìn bồ câu, căn bản không có để ý tới hắn, cho nên không phát hiện hắn đang nhìn nàng.

Bỗng nhiên hắn khoát tay, làm chim bồ câu vỗ cánh bay mất. Hắn cảm thấy thời gian nàng chơi với bồ câu lâu như vậy mà không có liếc hắn được một cái, làm cho hắn quá khó chịu.

Nàng chơi vẫn chưa đã mà: "Đại sư huynh, muội còn chưa sờ đã mà?"

Hắn nghiêm mặt nói: "Ti Điềm, con bồ câu kia là giống đực đấy, muội sờ tới sờ lui như vậy không thích hợp đâu."

Khuôn mặt của nàng lập tức đỏ lên, hắn rắp tâm cố ý làm cho nàng bối rối sao?

Hắn đắc ý nhìn nàng, cảm thấy vẻ mặt hồng hồng của nàng mới đáng yêu làm sao. Hơn nữa dáng vẻ vừa thẹn vừa xấu hổ này là do hắn trêu chọc mới có, bởi vậy hắn cảm thấy rất có thành tựu.

https://thuviensach.vn

MAY MẮN GẶP LẠI KHI CHƯA GẢ

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 20

Lẽ ra hôm sau Thiệu Bồi mới quay về, đêm hôm đó lại cố ý trở về sớm, bởi vì muốn chiêu đãi hai người khách từ phương xa đến dùng cơm. Thiệu Bồi tiếp đãi linh đình làm Ti Điềm rất xấu hổ, thật ra nàng đi Thượng kinh toàn bộ đều là làm việc riêng, mà Tô tỷ là đi làm việc cho Bùi Vân Khoáng, cụ thể làm chuyện gì thì nàng không rõ lắm, nhưng từ lời nói của Thiệu Bồi có thể thấy được Tô Phiên đã giúp cho Bùi Vân Khoáng một việc lớn.

Trong bữa tiệc, Tạ Thông liên tục sáp đến bên người Tô Phiên, Ti Điềm cảm thấy nếu nàng dám can đảm ngồi xuống bên cạnh Tô tỷ, chỉ sợ trong lòng Thông ca sẽ điên cuồng chê bai nàng một trận, vì vậy nàng rất biết điều ngồi ở bên cạnh Lâm Tây Yến, tặng luôn cho Thông ca cái vị trí mà hắn vẫn hằng ao ước kia. Thương Vũ ngồi ở bên cạnh Thiệu Bồi, vừa khéo ngay tầm mắt hắn là nàng.

Nàng vừa tắm tóc xong tóc vẫn chưa khô, hai bím tóc đen nhánh rủ xuống trước ngực, càng làm nổi bật lên da thịt trắng muốt của nàng. Bởi vì nàng đang nghĩ đến Tạ Thông và Tô Phiên, cho nên khóe miệng luôn luôn ẩn chứa ý cười nhẹ nhàng, mà nụ cười như có như không ấy lại làm hắn có chút ngẩn ngơ, khuôn mặt ôn nhu điềm tĩnh của nàng hết sức động lòng người, đó là một loại phong thái mà chỉ duy nhất người thiếu nữ này mới có, giống như là mùi thơm hoa cỏ giữa đêm khuya.

Khi nàng nhướng mắt lên thường thường bắt gặp ánh mắt của hắn, có lẽ là do vị trí ngồi đối diện với hắn, cho nên mới có nhiều lần giao triền ánh

https://thuviensach.vn

mắt với hắn như thế sao? Nàng nghĩ nghĩ như vậy nhưng cũng không để việc này ở trong lòng.

Sau khi ăn xong trở lại viện chu tước, nàng mở bao quần áo ra, đột nhiên nhớ tới một việc. Lúc ở trong thành nàng có bớt chút thời giờ đi mua cho hắn một đôi giày, không đắt lắm và cũng không tinh xảo bằng đôi trên chân hắn. Nhưng đây là một phần tấm lòng của nàng. Có đôi khi, tấm lòng cũng phải có bạc mới thể hiện được, hơn nữa ra bạc càng nhiều, thành ý càng lớn. Đôi giày này xem như là đền đáp hắn chiếu cố mẫu thân nàng hai tháng nay.

Nàng đang muốn cầm giày đi tìm hắn. Đột nhiên, cửa ra vào truyền ra tiếng đập cửa. Nàng đứng dậy mở cửa ra, chỉ thấy Thông ca tao nhã vô song đứng ở cửa ra vào, ánh trăng lãnh đạm nhưng khuôn mặt của hắn lại tỏa ra ánh sáng rạng rỡ.

"Tô tỷ ở trong phòng đó." Nàng nói một câu, nhịn cười nhường cho hắn đi qua.

"Nè, nè, ta tới tìm muội không được sao?" Hắn cảm thấy có điểm gì đó là lạ, làm sao nàng biết hắn đến tìm Tô Phiên

"Thông ca, muội có việc rồi, nếu huynh muốn tìm muội, thì hôm khác nha." Nàng quay đầu nói một câu liền rời đi, giống như cái gì cũng không biết, chỉ có ý tốt hồn nhiên cười cười.

Trong viện thanh long đèn vẫn còn sáng, nàng gõ cửa, nhưng ra cửa mở là Tề Dương. Nàng sửng sốt một chút, lập tức giấu đôi giày ra sau lưng, tuy nói nàng tặng hắn chỉ để cảm ơn, nhưng đêm hôm khuya khoắt sợ Tề Dương sẽ hiểu lầm.

Tề Dương hỏi: "Muội tìm Đại sư huynh à? Huynh ấy đang đánh cờ với ta."

https://thuviensach.vn

Nàng vội vàng kiếm cớ: "À, muội không tìm huynh ấy. Muội muốn đến xem chim bồ câu."

"Xem chim bồ câu?"

Đã trễ thế như thế mà còn đến xem chim bồ câu cái gì, cái lí do này hiển nhiên rất sứt sẹo, nàng vội nói: "Hôm khác xem cũng được."

Nàng bối rối xoay người rời đi. Hôm khác, hôm khác sẽ đem giày cho hắn.

Trở lại trong nội viện, trông thấy trên cửa sổ giấy của phòng Tô Phiên thấp thoáng ánh lên bóng của Thông ca, không biết chút nữa có bị đánh văng ra không? Nàng cười cười trở về phòng củ mình tháo bím tóc ra.

Ba lọn tóc được tháo ra nhưng hơi ẩm ướt, nàng lấy tay sửa sang lại, sau đó uống một hớp trà.

Nước trà vừa đưa đến môi, bỗng nhiên nàng nhớ tới ngày đó hắn nắm cổ tay nàng... Lúc ấy không cảm thấy gì, bây giờ nghĩ lại, ngón tay của hắn trắng nõn thanh tú nhưng rất mạnh mẽ, ấm áp, nàng nhìn cổ tay của mình có chút si mê.

Tiếng bước chân trước cửa làm nàng bình tĩnh lại.

"Vừa rồi muội tìm ta có việc gì?" Thương Vũ đứng ở cạnh cửa, mày kiếm nhướng lên.

Nàng đặt chén trà xuống, giống như bị hắn nhìn ra tâm sự nên có chút bối rối, cuối cùng quên mất phải nói chuyện gì.

Hắn nhìn nàng, hỏi: "Muốn xem chim bồ câu sao?" Nghe Tề Dương nói nàng đến tìm hắn, rồi lại quay trở về, hắn nghe xong chơi cờ không nổi nữa, nhịn không được mới đến đây "Hưng sư vấn tội".

https://thuviensach.vn

Nàng sững sờ "A" một tiếng.

Hắn không nói tiếng nào, xoay người đi ra ngoài, định đem con chim bồ câu mà chủ nhân trước nó gởi nuôi đến rừng trúc.

Nàng kịp thời phản ứng, vội vàng gọi hắn lại: "Không phải, Đại sư huynh, huynh chờ một chút."

Hắn ngừng bước chân, trong lòng lại dâng lên một nỗi chờ mong.

Nàng cầm đôi giày trên bàn, đưa cho hắn, nói rất chân tình: "Đây là tấm lòng của muội, xin Đại sư huynh nhận lấy."

Hắn nhìn đôi giày trong tay nàng, vui mừng giống như một ngọn lửa nhỏ, nàng vẫn nhớ tới hắn, đi xa về cũng nhớ mang quà về cho hắn.

Hắn kềm chế sự vui mừng, chỉ thản nhiên hỏi một câu: "Muội có tặng cho bọnTề Dương không?"

"Không có."

Sự vui mừng trong lòng hắn lan tỏa đến tận khóe môi, hắn rất hài lòng nhận lấy đôi giày. Tốt lắm, chỉ tặng cho một mình hắn, chỉ nhớ tới một mình hắn, điều này chứng tỏ trong mắt nàng hắn rất đặc biệt.

Không ngờ nàng lại nói một câu: "Muội không có nhiều tiền, nếu không thì cũng tặng cho sư phụ một đôi."

Hắn nhíu nhíu mày, chẳng lẽ có tiền rồi nàng cũng sẽ tặng hết cho bọn họ? Xem ra nàng nghèo là tốt nhất. Hắn có tiền là được rồi.

"Đại sư huynh, huynh thử xem có vừa không?"

"Không cần thử." Món quà đầu tiên nàng tặng, hắn phải giữ gìn cẩn thận, làm sao mà mang trên chân được chứ.

https://thuviensach.vn

Tóc của nàng thường tỏa ra mùi thơm dịu nhẹ. Bởi vì tết tóc còn ẩm ướt, cho nên lúc này xõa hơi bị xoắn lại

Nàng đứng rất gần hắn, chỉ cách hắn cỡ một cánh tay, vì thế hắn thuận tay liền cầm một nhúm tóc của nàng lên, dường như hắn coi đây là vật sở hữu của mình. Cảm giác trơn bóng và mát lạnh giữa các ngón tay khiến lòng hắn xao động, hắn cố gắng lắm mới khắc chế bản thân không có làm ra hành động kế tiếp, chỉ nói một câu: "Tóc của muội bị xoắn"

Hắn buông tay ra, vội vàng rời đi.

Nàng không biết phải nói gì với hắn, lẽ ra hắn không nên nắm tóc của nàng, nam nữ thụ thụ bất thân, tóc cũng nằm trên thân thể nàng mà.

Hôm sau, nàng và Lâm Tây Yến khôi phục lại sinh hoạt như trước kia. Chỉ khác nhau ở chỗ tảng đá lớn trong lòng nàng đã bị Bùi Vân Khoáng mang đi, tâm trạng của nàng tốt hơn rất nhiều, mặc dù tiểu Ngạn đã chết và độc của mẫu thân vẫn chưa truy ra manh mối, nhưng người sống vẫn phải sống cho tốt, đây mới là điều quan trọng nhất. Bệnh của mẫu thân đã đỡ hơn bảy tám phần, trông mạnh mẽ hơn lúc trước rất nhiều. So với lúc mới tới thì bản thân nàng cũng vui vẻ cởi mở hơn, cũng không phải lời nói hay biểu hiện gì khác trước, mà là chân mày khóe mắt nàng toát lên vẻ linh động, càng ngày càng xinh đẹp rực rỡ.

Tạ Thông rất nhanh lại bị Thiệu Bồi phái đi ra ngoài làm việc, Thất Thế Môn chỉ còn lại hai vị sư huynh Thương Vũ và Tề Dương. Thương Vũ không có "khi dễ" nàng nữa, nàng cảm thấy thái độ của hắn đối với nàng giống như một ca ca tốt bụng. Nàng không làm gì liền lôi kéo Lâm Tây Yến đi viện thanh long xem chim bồ câu, đáng tiếc, con chim bồ câu này cũng không phải đồ chơi, chỉ ở Thất Thế Môn gần nửa tháng lại bay mất.

Đảo mắt đã vào mùa thu, một trận mưa thu đi qua làm gió núi trở nên mát mẻ hơn, khí trời nóng bức đã từ từ dịu lại.

https://thuviensach.vn

Hôm nay, Tô Phiên nghiêm mặt nói với hai người: "Các muội đi theo ta cũng học được nửa năm, trước mắt sư phụ các muội muốn kiểm tra các muội. Trong vòng ba ngày nếu hạ độc được hắn liền xuất sư."

Thật ra ngày thường nàng ít khi nhắc tới chuyện này, lúc này lại thận trọng nói ra, mà thời hạn lại chỉ có ba ngày, quả thực có thể làm cho hai người giật mình hoảng sợ.

Tô Phiên giống như không có chuyện gì cười nói: "Có hạ độc thì cũng không thể làm hắn chết đâu đó! Chỗ cao minh của việc hạ độc không nằm ở độc tính của chất độc, điều quan trọng là làm thế nào để hạ độc. Giống như Hạc Đỉnh Hồng, Kiến Huyết Phong Hầu cũng rất lợi hại, nhưng nếu như khi độc phát mà người ta liếc mắt một cái liền biết đó là độc gì, chết như thế nào, thêm chút nữa là đoán do ai làm hại, như vậy là không được. Im lặng không một tiếng động, không thể nhận thấy mới là cao thủ." Tình cờ cuộc nói chuyện nói trúng chỗ thương tâm của Ti Điềm. Mẹ và đệ đệ của nàng chính là vô thanh vô tức bị người hạ độc, nàng âm thầm cầm chặt nắm đấm, sẽ có một ngày nàng nhất định sẽ tìm ra ai là hung thủ.

Lâm Tây Yến rầu rĩ không vui, nhỏ giọng hỏi: "Vì sao phải hạ độc sư phụ?"

Tô Phiên suy nghĩ một chút mới nói: "Chuyện này coi như là xem ngộ tính của các muội đi." Tỷ ấy nói chuyện úp úp mở mở, cũng không giải thích rõ ràng tại sao phải làm cho Thiệu Bồi trúng chiêu, nhưng Ti Điềm và Lâm Tây Yến cũng không dám qua loa, bắt đầu tự mình suy nghĩ làm cách nào có thể hạ độc ngay trước mặt sư phụ, mà hắn lại không phát hiện được.

Đảo mắt thời hạn ba ngày đã đến.

Ngày thứ tư, Thiệu Bồi tiêu chảy cho tới trưa, mà Thương Vũ thì bị phun độc sương mù nằm ở trên giường.

https://thuviensach.vn

Thiệu Bồi bị tiêu chảy là thành quả của Lâm Tây Yến. Nàng sử dụng lại biện pháp mà Tô Phiên đã dùng, đánh cuộc là Thiệu Bồi đã trải qua việc này một lần, không nghĩ tới còn có lần thứ hai. Quả nhiên, nàng đã đoán trúng. Thiệu Bồi lập tức đem cái lồng đèn nhỏ kia tháo xuống, đoán chừng sau này không bao giờ dám dùng nữa.

Mà Thương Vũ, hoàn toàn là người chịu tội thay.

Trên bàn sách Thiệu Bồi có đặt một chậu cây cảnh.

Ti Điềm rắc một lớp mỏng thuốc bột xung quanh chậu cây cảnh, thuốc kia có một tên rất dễ nghe là sương mù tản. Có hơi nước nên được gọi là sương mù, không màu không mùi không vị nhưng có độc, sẽ làm cho người hôn mê, đau đầu, toàn thân vô lực.

Ngày thường Thiệu Bồi rất yêu quý chậu cây cảnh kia, hắn luôn tự mình chăm sóc. Ti Điềm tính toán chỉ cần hắn đi tưới nước sẽ trúng độc sương mù. Đáng tiếc vào ngày đó, Thương Vũ có lòng tốt thay hắn tưới nước, vì vậy...

Ti Điềm rất thất vọng nhìn Thương Vũ nằm ở trên giường, vô cùng áy náy.

Tô Phiên cho hắn cho ăn giải dược, cười ha hả nói: "Thiệu môn chủ, hạ độc đến Thương Vũ luôn, thế này có được xuất sư không?"

Thiệu Bồi bị tiêu chảy tới trưa không còn chút sức lực nào, ừ một tiếng: "xuất sư." Nói xong liền đi nghỉ ngơi.

Đêm nay, hắn nói với Tô Phiên: "Thật ra, Lâm Tây Yến có tâm kế hơn Ti Điềm một ít. Ti Điềm quan tâm đến người mình yêu quý, mà Lâm Tây Yến sẽ tính kế nhược điểm của người khác."

https://thuviensach.vn

Tô Phiên yên lặng nhìn hắn, xoay người đi ra cửa, xem ra hắn đã chọn Ti Điềm. Có lẽ, là Bùi Vân Khoáng sớm đã chọn Ti Điềm, cho nên mới phải mang mẹ con các nàng đi Thượng kinh, ban ân huệ cho mẹ con nàng, làm cho nàng sau này càng thêm trung thành. Nàng thở dài yếu ớt, nhớ tới bản thân mình bốn năm về trước . Đêm đầu tiên khi nàng bị một ông lão sáu mươi tuổi nâng giá ào ào đến ba trăm lượng bạc, nàng đã muốn tìm đến cái chết, nhưng lại nghĩ đến Tô Uyển, nàng lại chỉ có thể hòa máu và nước mắt, gượng cười với khuôn mặt mê gái già nua đầy khe rãnh giống như một cái cây khô kia.

Ngay thời khắc này Bùi Vân Khoáng xuất ra năm trăm lượng bạc mua nàng, nàng cảm thấy hắn làm như thiên thần. Vào một đêm này thanh danh phong lưu phóng khoáng của truyền khắp Thượng kinh. Nàng vẫn khăng khăng một mực đi theo hắn, vì hắn làm rất nhiều việc, bởi vì muốn hắn ra bạc mua muội muội của nàng.

Hắn đã đáp ứng nàng mua Tô Uyển, cứu tỷ muội các nàng thoát ly khổ hải.

Nàng nhớ nhung sự tốt đẹp của hắn, nhưng cũng căm ghét sự tàn nhẫn của hắn. Hắn biết rõ Tô Uyển có tình ý với hắn, nhưng dưới sự xúi giục của Thiệu Bồi, tự tay đưa nàng vào cung.

Nàng đứng ở trong sân vườn, hận ý dâng trào, trong lòng run rẩy. Thật ra người nàng oán hận cũng không phải Thiệu Bồi, cũng không phải Bùi Vân Khoáng, mà chính là cái người trong hoàng cung kia, tất cả cũng nguyên do cũng bắt đầu từ hắn. Hắn làm cho nàng nhà tan cửa nát, lưu lạc phong trần, chia lìa tỷ muội nàng không thể gặp nhau. Nàng chỉ hận vì sao tiến cung không phải nàng, nếu như vậy nàng có thể tự tay giết hắn.

Dưới ánh trăng, dung mạo xinh đẹp của nàng toàn là sắc đen giống như sát khí lạnh lẽo của một thanh kiếm. Nàng rất gấp, nhưng hết lần này tới lần khác Bùi Vân Khoáng lại vô cùng nhẫn nại, nhẫn nại gần như không

https://thuviensach.vn

phải là người, có thể dễ dàng khoan nhượng cho người khác đến tận cửa giết mình. Tình hình trong kinh đã vô cùng rối ren, các thế lực bắt đầu đối chọi gay gắt, vậy mà hắn lại thờ ơ đặt mình ngoài cuộc. Lần này đối phó với Lương Mãn Truân, đối với nàng mà nói căn bản không hề tận hứng. Thế nhưng hết lần này tới lần khác hắn vẫn muốn ra tay từ binh sĩ.

Nàng không quan tâm tới sự sắp đặt của hắn, nàng chỉ muốn mượn tay hắn báo thù. Nàng âm thầm cắn răng, vô cùng kiềm nén đau khổ lo lắng và cừu hận, bỗng nhiên sau lưng truyền đến giọng nói của Ti Điềm.

"Tô tỷ, sao hắn còn chưa tỉnh? Không có sao chứ?"

Nàng hít sâu một hơi, xoay người lại thấy Ti Điềm đứng ở cửa ra vào viện thanh long, đèn lồng chiếu vào khuôn mặt ôn nhu điềm đạm dịu dàng của nàng.

Nàng hơi hoảng hốt, khí chất của nàng nhìn qua thật sự có điểm giống Tô Uyển.

Trong lòng nàng mềm mại hơn một chút, không biết Bùi Vân Khoáng chọn nàng, là may mắn hay bất hạnh của nàng.

"Không có việc gì, muội canh chừng hắn, chờ hắn tỉnh lại thì cho hắn ăn giải dược một lần là ổn thôi."

"Vậy là yên tâm rồi." Nàng lo lắng trở lại nội viện, thật sự rất áy náy nha.

Thương Vũ nằm ở trên giường giống như ngủ rồi. Nhưng, hô hấp có chút nhanh.

Nàng nhìn hắn, phát hiện lông mày của hắn không những dày mà còn dài nữa. Đây là lần đầu tiên nàng nhìn hắn cẩn thận như vậy, nhìn kỹ một

https://thuviensach.vn

lần nữa còn có thể nhìn ra màu xanh nhàn nhạt trên môi hắn, nàng có chút ngượng ngùng, ánh mắt hỗn tạp.

Ban đêm rất yên tĩnh, tiếng hít thở nhẹ nhàng của hắn dường như đang thúc giục nang mau đi ngủ.

Nàng có chút buồn ngủ, nhưng vẫn mạnh mẽ chống đỡ, ngồi ở trên ghế thái sư trước giường hắn ngủ gà ngủ gật.

Lúc hắn tỉnh lại, trông thấy nàng đang "Gật đầu". Hắn rất muốn cười, rất muốn duỗi tay nắm lấy cằm của nàng, nếu như nàng lại gần một chút, chiếc cằm của nàng đã nằm trong lòng bàn tay của hắn rồi. Đáng tiếc, ý nghĩ thì tuyệt vời như vậy, nhưng một chút khí lực trên người lại cũng không có, đành phải ho nhẹ một tiếng.

Nàng giật mình tỉnh lại, vội vàng hỏi: "Đại sư huynh, huynh khỏe chưa? Tô tỷ nói huynh ăn một viên giải dược nữa sẽ không sao."

"Không khỏe lắm." Hắn cau mày, muốn nàng quan tâm nhiều hơn một chút.

Quả nhiên, nàng rất ân cần bưng một chén nước cho ăn hắn uống thuốc. nàng mở to mắt nhìn hắn: "Đại sư huynh, huynh khá hơn chút nào chưa?"

Có khỏe lên cũng không có nhanh như vậy đâu nha. Hắn dự định làm tăng thêm một chút áy náy của nàng.

" Cánh tay ta rất khó chịu, không nhúc nhích được."

Nàng vội vàng buông cái ly ra nói: "Muội bóp cho huynh một chút nhé."

https://thuviensach.vn

Nàng dùng tay xoa nhẹ hai cái, dường như cảm thấy không thích hợp liền đỏ mặt buông ra.

"Ngón tay của ta cũng tê." Hắn tiếp tục báo cáo tình hình với nàng.

Nàng hoảng sợ nói: "Vậy làm sao bây giờ? Muội đi gọi Tô tỷ tới đây nhé."

"Không cần, muội giúp ta kéo vài cái đi."

Nàng cảm thấy hắn đang bịa đặt, nhưng mà nàng là ngươi gây nên chuyện này nên nàng cần phải chịu trách nhiệm thôi. Vì vậy cũng không ngượng ngùng nữa mà cầm bàn tay của hắn, lần lượt kéo các ngón tay của hắn một lần. Nghĩ thầm, biện pháp này có tác dụng sao?

Hắn cảm thấy rất hưởng thụ. Ngón tay của nàng mềm mại, da thịt nàng mịn màng tiếp xúc với da thịt của hắn, dễ chịu đến nỗi không muốn tách ra.

Nàng lại hỏi: "Đại sư huynh, huynh khá hơn chưa?"

"Vẫn chưa khỏe."

Nàng có chút lo lắng nhìn hắn, không biết chừng nào hắn mới khỏe lại.

Hắn không những không vội mà còn rất hưởng thụ sự lo âu và săn sóc của nàng. Ánh mắt của nàng liên tục rơi vào khuôn mặt của hắn, cẩn thận lại chăm chú, gần như là nhìn không chớp mắt.

Hắn cảm thấy như vậy rất tốt.

https://thuviensach.vn

MAY MẮN GẶP LẠI KHI CHƯA GẢ

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 21

Buổi chiều hôm sau, Thiệu Bồi gọi Ti Điềm và Lâm Tây Yến vào nói chuyện.

Giữa đêm, hắn đã khôi phục lại phong thái thong dong thanh nhã như trước kia, dường như việc "Ngoài ý muốn" hôm qua chưa từng phát sinh trên người hắn. Thế nhưng trong phòng đã mất đi một chiếc đèn lồng, chậu cây cảnh kia cũng bị chuyển qua bệ cửa sổ.

Hai người nhìn thấy hắn, trong lòng cũng hơi có chút lo lắng không yên, tuy rằng hạ độc là do hắn yêu cầu, nhưng khi thật sự làm như thế thì trong lòng vẫn cảm thấy lo sợ bất an, không biết hắn toan tính ở chỗ nào.

Hắn không đề cập đến chuyện ngày hôm qua mà chỉ cầm mấy tấm ngân phiếu trên bàn, chia ra đưa cho hai người.

Ti Điềm nhận lấy ngân phiếu, ngón tay khẽ run run, dường như hết thảy không phải sự thật. Nàng cũng không phải là người tham tiền, nghèo túng đã hơn một năm nàng cũng đã quen với cuộc sống cần kiệm khi túng thiếu rồi. Bỗng nhiên xuất hiện một số tiền lớn như vậy quả thật làm cho nàng có chút luống cuống, mặc dù nàng đã chờ đợi ngày này thật lâu rồi. Nàng tâm tâm niệm niệm có tiền rồi sẽ mua một tòa đình viện nhỏ, để mẫu thân có thể dưỡng lão. Rốt cuộc hôm nay cũng có thể thực hiện được tâm nguyện này rồi. Mẫu thân không cần phải ăn nhờ ở đậu, nàng ước gì có thể lập tức xuống núi đón mẫu thân ra khỏi nhà Dương thẩm.

Lâm Tây Yến cũng giống như nàng vô cùng vui mừng. Có số bạc này nàng có thể báo thù cho cha mẹ rồi. Võ công của nàng không tốt, nhưng

https://thuviensach.vn

trên đời này còn có một nghề nghiệp gọi là sát thủ, có bạc rồi thì việc này càng dễ thực hiện hơn.

Thiệu Bồi nhìn vẻ mặt hân hoan của hai nữ hài tử, nhàn nhạt nói: "Kể từ hôm nay, các ngươi là Chu Tước của Thất Thế Môn, bất cứ việc gì cũng phải nghe theo sự sắp xếp của ta. Bắc Cương đang rối loạn, mùa thu năm nay Hoàng Thượng muốn tổ chức một cuộc thi võ. Tây Yến, ngươi và Tề Dương cùng với Thương Vũ đi Đông đô dự thi, mọi việc phải nghe theo sự sắp xếp của Thương Vũ."

Lâm Tây Yến mím môi gật đầu. Mấy tháng qua, chỉ có giờ phút này là vẻ mặt nàng mới thật sự vui vẻ.

Thiệu Bồi lại nhìn Ti Điềm, nói: "Mấy ngày nữa, ngươi và Tô Phiên sẽ đi vương phủ An Khánh, đi theo làm tùy tùng ở bên cạnh hắn, mọi việc phải nghe theo lời Vương gia dặn dò, có chuyện gì có thể thương lượng với Tô Phiên."

Tim nàng đập mạnh một cái! Đi theo làm tùy tùng ở bên cạnh hắn. Sắc mặt nàng đỏ lên, nghĩ tới Lâm Giang vương phủ vào đêm hôm đó. Sau này, cũng sẽ thường xuyên như thế sao? Lòng của nàng lại bắt đầu rối loạn không yên.

Sau khi Thiệu Bồi dặn dò, lại yếu ớt thêm một câu: "Ba năm thật ra rất ngắn, trong nháy mắt mà thôi, không vội không vội." Hắn giống như đang trấn an hai người, lại giống như đang lầm bầm lầu bầu.

Trở lại viện chu tước, nàng ngồi sững sờ, bỗng nhiên có tiền nhưng vẫn cảm thấy không thoải mái. Nàng cười cười, cất kỹ ngân phiếu rồi xuống núi thăm mẫu thân.

Tịch Nhiễm nhìn thấy nhiều ngân phiếu như vậy lại càng hoảng sợ. Vội vàng truy hỏi lai lịch của số bạc này, lúc này Ti Điềm mới nói đến yêu cầu của Thất Thế Môn. Tịch Nhiễm lo lắng, vội hỏi: "Con đi theo An

https://thuviensach.vn

Khánh vương lại gặp nguy hiểm thì sao? Trên đường chúng ta đi Thượng kinh đã có người muốn giết hắn rồi đấy."

Thật ra âm ỷ trong lòng nàng cũng có một chút lo lắng, nhưng lại giả vờ hồ đồ phớt lờ đi cười nói: "Mẫu thân, hắn có nhiều hộ vệ như vậy, sẽ không có chuyện gì đâu. Lần trước không phải cũng hóa nguy thành an đó sao?"

"Chỉ cần bình an thôi, con nên trả lại bạc rồi rời khỏi Thất Thế Môn đi."

Ti Điềm trầm mặc một lát mới thấp giọng nói: "Mẫu thân, chuyện này làm sao có thể lật lọng được? Vả lại, Vương gia có ân với chúng ta, cho dù không có khoản bạc này thì có lẽ hầu hạ bên cạnh hắn cũng coi như là con báo đáp ân tình của hắn."

Tịch Nhiễm im lặng, đây là kết quả mà ngày thường bà bình vẫn dạy dỗ con mình có ơn tất báo là bổn phận làm người. Bà chỉ có thể âm thầm cầu nguyện cho con gái ở Vương Phủ bình an vô sự.

Quay về Thất Thế Môn đã xế chiều, nàng vội cầm quần áo đi tắm, bởi vì leo bậc thang nên cả người đổ đầy mồ hôi. Vừa đi đến Hà viện thì gặp Thương Vũ.

Đã là cuối mùa thu, hắn vẫn chỉ một thân quần áo mỏng. Có lẽ do vừa mới tắm gội xong nên trên người hắn có một mùi vị thanh thuần rất dễ chịu, giống như mây bay hờ hững trên nền trời xanh vào những ngày thu.

"Đại sư huynh" Đối với một nam tử trẻ tuổi vừa mới tắm gội qua, nàng khó tránh khỏi có chút lúng túng, bèn nghiêng người khẽ chào.

Ánh mắt của hắn nhu hòa nhìn nàng, khẽ cười nói: "Đợi lát nữa, ta dẫn muội đi đến một nơi."

https://thuviensach.vn

"Nơi nào?"

"Muội đi vào trước đi, đợi lát nữa sẽ biết."

Nàng xấu hổ cười cười, đi vào phòng tắm. Vừa cởi quần áo vừa nghĩ tới hắn đang đợi ở bên ngoài, bỗng nhiên có chút không được tự nhiên bèn tắm rửa qua loa, thắt bím tóc xong liền đi ra.

Quả nhiên hắn vẫn đang chờ ở cửa ra vào, quay lưng lại với hồ sen. Trong hồ, sen tàn thưa thớt tiều tụy nhưng hắn lại hiên ngang giống như ánh sáng mặt trời.

"Đi thôi." Hắn nghe thấy tiếng bước chân liền quay đầu lại nhìn nàng, nhướng chân mày lên liền cất bước đi trước.

Nàng đành phải đi ở phía sau hắn, không biết hắn muốn dẫn nàng đi nơi nào. Hắn đi xuyên qua con đường hành lang bên cạnh phòng binh khí, giống như con đường đi tới Thịnh Hà đài.

Hắn đi phía bên trái nàng, lại cố ý đi gần nàng một tí, quả nhiên là cao lớn hơn nàng. Hắn còn nhớ lúc mới gặp nàng, nàng chỉ đứng tới lồng ngực của hắn, cho dù nhón mũi chân lên cũng chỉ hôn đến cổ của hắn, làm hắn ngứa ngáy muốn tránh đi. Vậy mà cái cảm giác mượt mà mềm yếu này gần đây càng ngày càng rõ nét, rõ nét đến nỗi hắn muốn ôn luyện lại một lần nữa.

Hiện tại, nàng đã cao đến đầu vai hắn, dáng người ngày càng thướt tha giống như nhành liễu rũ khẽ đung đưa nhè nhẹ theo làn gió xuân vừa chợt đến, dần dẫn biến thành nhữngbóng mờlướt qua ánh mắt người khác.

Hắn cảm thấy chờ đợi và đứng bên cạnh bảo vệ nàng chính là những ngày tháng yên bình tốt đẹp nhất

https://thuviensach.vn

Nàng cảm thấy hắn đi hơi gần nàng, vì vậy nàng nhích qua một bên con đường nhỏ nhường đường cho hắn, thế nhưng bất tri bất giác hắn lại nhích tới gần nàng. Nếu nàng bước hai bước, hắn liền nhích"Tới gần" hai bước. Dần dần, nàng không có đường để đi, trên mặt không khỏi có chút nóng lên. Chẳng lẽ hắn không cảm thấy chen lấn như vậy rất mệt sao? Đường bên kia rõ ràng rất rộng nha.

Hai người đi về phía dòng suối nhỏ trong rừng trúc, Ti Điềm rất quen thuộc với nơi này bởi vì hắn đã từng bắt nàng mỗi ngày tới nơi này xách nước, khổ không thể tả. Không biết hắn mang nàng tới nơi này làm gì, trở lại chốn cũ sao? tiếc là nhớ lại không thấy có gì tốt đẹp hết .

Đi vào rừng trúc không bao xa thì thấy một ngôi nhà trúc được xây dựng trên một mảnh đất rộng rãi, bên cạnh nhà trúc có một vườn rau nho nhỏ, bên cạnh hàng rào trồng đủ loại hoa cúc. Gió Tây Bắc ngang nhiên thổi những đám hoa vàng, những đóa cúc mùa thu đang nở rộ làm cho rừng trúc và ngôi nhà bằng trúc cùng ngọn núi xa xa trở nên rõ nét, nguyện vọng "Cúc vàng hái dưới giậu Đông, núi Nam đứng đó ngóng trông thỏa lòng” như khiến người như bừng tỉnh sau cơn say.

Hắn nhìn dáng vẻ nàng vừa kinh ngạc lại vừa vui vẻ, cười cười, đứng ở bên cạnh hàng rào hô một tiếng: "Thất thúc."

Cửa "Xoẹt zoẹt" mở ra, một ông lão đứng ở cạnh cửa. Ti Điềm khẽ giật mình, đúng là ông lão nàng gặp khi đi xách nước nè.

Ông ta nhìn thấy nàng cũng sững sờ, sau đó cười nói với Thương Vũ: "Là sư muội con sao?"

Thương Vũ gật đầu, kéo nàng vào phòng.

Trong phòng sạch sẽ trang nhã, có thể nói cả căn phòng tràn ngập mùi vị của thi thư.

https://thuviensach.vn

"Thất thúc, ngày mai con phải xuống núi đi Đông Đô. Mùa thu năm nay có một cuộc thi võ, chúng con phải tận dụng thời cơ."

Vẻ mặt Thất thúc vui mừng, vội nói: "Được! Được! Quả nhiên là cơ hội tốt."

Thương Vũ cười gật đầu, nhìn thoáng qua Ti Điềm, nói với Thất thúc: "Nàng gọi là Ti Điềm, là Tiểu sư muội của con."

Khi ba chữ "Tiểu sư muội" thốt ra từ môi hắn, giọng nói của hắn vô cùng ấm áp, không biết vì sao khi nói ba chữ kia trong lòng hắn trở nên nhu hòa, tràn đầy thương yêu.

Thất thúc cười ha hả "Ta đã gặp rồi."

"Người đã gặp?"

"Đúng vậy, khi tiểu tử con dễ người ta. Đúng lúc bị ta nhìn thấy."

Vẻ mặt Thương Vũ hơi mất tự nhiên, nâng chung trà lên làm bộ uống hai phần. Thật ra trong lòng hắn có chút lo lắng, tuy rằng hắn là vì nàng, thế nhưng không biết cách thức này của hắn có lưu lại ấn tượng xấu trong lòng nàng hay không.

Hắn cảm thấy mục đích chuyến đi này đã đạt được, liền đứng dậy cáo từ: "Thất thúc, chúng con đi về trước. Đợi từ Đông Đô trở về con lại đến thăm thúc."

"Được, ta chờ tin chiến thắng của con."

Hắn kéo tay áo của nàng đi ra ngoài.

Nàng ù ù cạc cạc không hiểu vì sao bị hắn kéo đến nơi đây, cũng không nói chuyện gì, thế mà lại kéo nàng tới đây. Dường như mang nàng đến nơi này chỉ để cho ông lão kia liếc mắt nhìn một cái mà thôi.

https://thuviensach.vn

Đi ra khỏi rừng trúc, hắn mới dừng bước nhìn phòng trúc phía sau nói: "Ông ấy là Thất thúc của ta, khi ta rời đi nếu muội có chuyện gì có thể tới tìm ông ấy."

"Muội không có chuyện gì đâu." Thật kỳ quái, nàng có thể có chuyện gì đây? Hơn nữa đây là Thất thúc của hắn, không phải là Thất thúc của nàng. Cho dù có chuyện gì, cũng không thích hợp phiền toái đến lão nhân gia người.

Hắn nhìn vẻ mặt nghi hoặc của nàng, muốn nói rõ ý tứ của mình lại cảm thấy vẫn chưa phải lúc. Nhìn dáng vẻ nàng tỉnh tỉnh mê mê liền hắn hiểu rõ, thì ra nàng vốn không nghĩ gì, càng không khả năng nghĩ về phương diện kia. Hắn đành phải tìm cái cớ: "Lỡ như không có tiền dùng thì sao?"

Cái đầu của hắn không thể khai thông được mà. Nàng tức giận nói: "Bây giờ muội là người có tiền nha. Một ngàn lượng bạc lận đó, xài cả đời cũng chưa hết, hừ hừ."

Hắn khinh thường quắt quắt miệng: "Tham tiền, mới có một nghìn lượng bạc mà muội đã kiêu ngạo rồi sao?"

"Chứ sao." Nàng cố ý ưỡn người ra, đã có một ngàn lượng bạc, lưng cũng cứng rắn hơn rất nhiều.

Hắn cúi đầu nhìn nàng một cái. Nàng đứng thẳng lưng, trước ngực cũng ưỡn ra, ngược lại cũng có chút ít ý tứ tú phong vân tụ. Hắn giật mình, vội vàng dời ánh mắt đang mở to sang chỗ khác.

Trở lại viện chu tước thấy Lâm Tây Yến đang chỉnh đốn hành lý. Tâm trạng nàng ta cũng khá vui vẻ, thấy Ti Điềm liền chủ động chào hỏi.

Đêm đó, Thiệu Bồi gọi tất cả mọi người vào nhà tranh làm tiệc chia tay cho Lâm Tây Yến, Thương Vũ và Tề Dương.

https://thuviensach.vn

Thiệu Bồi hết sức thận trọng mời rượu Thương Vũ, khi hắn bưng chén rượu lên, ánh mắt khóa chặt trên khuôn mặt Thương Vũ, dường như đang cân nhắc lời muốn nói, sau nửa ngày mới nói ra: "Ta nhìn ngươi lớn lên, cho nên cũng rất hiểu ngươi, nói đây là tiệc rượu chia tay, nhưng thật ra chính là rượu mừng. Ba thứ hạng đầu trong cuộc thi võ hắn là đồ trong túi của ngươi. Lần này cho dù bỗng nhiên nổi danh, nhưng tạm thời ngươi vẫn nên ẩn giấu tài năng, đến lúc đó nhìn diễn biến sự việc rồi nghe theo an bài của Vương gia."

Thương Vũ khẽ cười nói: "Hắn rất có tính nhẫn nại, ta cũng thế. Sư phụ người yên tâm đi."

Thiệu Bồi gật đầu: "Ta đối với ngươi rất yên tâm."

Hắn quay đầu nói với Lâm Tây Yến: " Chuyện của cha mẹ ngươi trước không nên gấp, đợi sau khi công danh của Thương Vũ ổn định, ta sẽ hoàn thành tâm nguyện này của ngươi. Làm con cái, báo thù cho cha mẹ cũng là lẽ thường. Nhưng khi ở Đông Đô, ngươi không được rời khỏi Thương Vũ, mọi việc phải lấy đại cục làm trọng. Ta biết rõ kẻ thù của phụ thân ngươi chính là người Đông đô. Ta nhắc nhở ngươi một tiếng, cho dù có nhìn thấy kẻ thù đứng trước mặt, ngươi cũng phải nhịn. Ngươi có hiểu không?"

Lâm Tây Yến nhìn thoáng qua Thương Vũ, rủ tầm mắt xuống, gật đầu đồng ý.

Sau khi tiệc tan, Thương Vũ đột nhiên đứng ở bức tường phù điêu gọi Ti Điềm lại.

Tô Phiên mập mờ cười cười, dẫn Lâm Tây Yến đi trước. Lâm Tây Yến rời đi hai bước, nhịn không được quay đầu lại nhìn. Đằng trước bức tường phù điêu có treo một cái lồng đèn, dưới ánh trăng mờ bóng dáng hai

https://thuviensach.vn

người mông lung mờ ảo như một bức tranh. Trong lòng nàng có chút không được tự nhiên, lúc nào hắn cũng đối xử kì lạ với nàng.

Ti Điềm hỏi: "Đại sư huynh có chuyện gì sao"?"

"Ngày mai ta đi rồi." Hắn nói một câu như vậy rồi không nói gì thêm nữa. Nàng thấy rất kì quái, đương nhiên nàng biết ngày mai hắn đi, cho nên sư phụ mới làm tiệc chia tay hắn. Sau đó thì sao?

Hắn đợi cả buổi, hy vọng nàng nói một câu hắn nghe lọt lỗ tai, đáng tiếc nàng đúng là cái đầu gỗ mà.

Hắn hắng giọng một cái, nhắc nhở nàng: "muội không có gì muốn nói với ta hay sao?"

Đến bây giờ nàng mới kịp phản ứng, vội cười nói: "A, chúc Đại sư huynh thuận buồm xuôi gió." Tuy vẻ mặt nàng chân thành và dịu dàng, đáng tiếc những lời này không mặn không nhạt, hắn nghe mà cứ tưởng như cách xa vạn dặm.

Hắn thất vọng đau đầu. Thật ra hắn uống rượu cũng không nhiều. Thế nhưng hắn lại cảm thấy cả người nóng sốt, nghĩ tới lần này ra đi sẽ không được gặp nàng một khoảng thời gian, không khỏi buồn rầu.

Hắn muốn mượn ba phần say làm một chuyện để thử xem phản ứng của nàng. Nếu như nàng vẫn chưa hiểu thì hắn liền lấy cớ do uống nhiều rượu quá, sau đó tiếp tục án binh bất động.

Hắn nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nàng, ừ một tiếng, nghiêm mặt nói: "Cái kia, lần trước muội chiếm tiện nghi của ta, hôm nay ta muốn đòi lại."

Nàng còn chưa phản ứng hắn nói chuyện gì, hắn đã hung hăng hôn một cái trên mặt nàng.

https://thuviensach.vn

Nàng vô cùng hoảng sợ, ngây ngẩn cả người! nhưng trên mặt lại nóng hầm hập. Loại tập kích này quả thực không hề trước mà, không có đạo lý, không nói đạo lý mà.

https://thuviensach.vn

MAY MẮN GẶP LẠI KHI CHƯA GẢ

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 22

Đêm thu, sau khi hôn xong thì ngoài ánh đèn ấm áp là bầu không khí vừa xấu hổ vừa yên tĩnh đến kì lạ. Yên tĩnh đến mức chỉ còn nghe thấy được tiếng hít thở, nhanh của hắn còn chậm của nàng, tiếng hít thở ấy được gió hòa vào cùng một chỗ, không phân được là của ai với ai.

Nàng vừa thẹn vừa giận: "Đại sư huynh, huynh, huynh thật quá đáng."

Có nam nhân nào hẹp hòi như hắn không! Ngày đó, rõ ràng là hắn chủ động yêu cầu nàng hôn hắn mà, sao hôm nay lại nói là nàng chiếm tiện nghi của hắn nên giờ muốn đòi lại. Nhưng cho dù nàng nghĩ tới nghĩ lui bao nhiêu lần cũng cảm thấy hắn mới là người hai lần chiếm tiện nghi của nàng! Nàng thở phì phì dậm chân xoay người rời đi.

Hắn vội vàng kéo tay áo của nàng. Nàng vừa sợ vừa thẹn, dùng sức giật tay áo trở về. Hắn giả vờ đứng không vững, cả người bổ nhào về phía trước, kẹp nàng ở giữa bức tường phù điêu và cánh tay của mình.

Nhất thời nàng như chú chim nhỏ bị cánh tay rắn chắc như bức tường đồng của hắn vây lại.

Hô hấp của hắn gấp gáp, lướt nhẹ qua tóc mái ngang trán đang lay động của nàng, mang theo mùi rượu và hơi thở của nam tử. Tim nàng đập dồn dập nhưng không dám ngẩng đầu lên nhìn hắn, cũng không dám đẩy bộ ngực của hắn ra, chỉ âm thầm lo lắng trong sự hoảng hốt và xấu hổ, không biết hắn có muốn đòi thêm chút "Tiền lãi" nữa không.

https://thuviensach.vn

Thật sự là hắn rất muốn kiếm thêm một chút "Tiền lãi", nhưng thấy phản ứng của nàng... Thời gian dường như ngưng đọng lại, hắn rút tay về vuốt vuốt lông mày, trầm giọng nói: "Ta uống nhiều quá."

Vừa thoát khỏi vòng vây của hắn, nàng lập tức tựa lưng vào bức tường phù điêu thở dài một hơi, nàng cũng biết hắn uống nhiều quá.

Hắn dường như đứng không vững, nàng vội đỡ cánh tay của hắn, ân cần hỏi thăm: "Có cần đi tìm Tô tỷ xin thuốc tỉnh rượu không?"

Hắn liền nói "Được."

Một màn thăm dò này không đạt được kết quả như hắn muốn.

Nàng vội vàng rời đi giống như là bé thỏ con bị kinh hãi.

Hắn đứng ở dưới ánh đèn, có chút buồn bã. Giam giữ nàng cũng không phải là điều hắn muốn.

Ngay sau khi hắn trở lại viện thanh long nàng liền đưa thuốc tỉnh rượu tới, giống như sợ hắn tập kích lần nữa, nàng vội đặt thuốc ở trên bàn liền nhanh chóng rời đi.

Dưới ánh đèn, gương mặt của nàng ửng hồng, có lẽ nàng vẫn chưa hết xấu hổ sau nụ hôn kia.

Binh thư có câu, đánh vào lòng người là thượng sách, đánh vào thành trì là hạ sách. Hắn nhìn bóng lưng nàng, mày kiếm cau lại, hắn vẫn luôn cho rằng tính nhẫn nại của hắn rất rốt, nhưng chỉ riêng trong chuyện này, vì sao lại thiếu kiên nhẫn?

Sáng sớm hôm sau, ba người Thương Vũ xuống núi. Lúc từ biệt, nàng âm thầm quan sát, phát hiện thần sắc hắn tự nhiên thẳng thắn, ánh mắt hắn khi nhìn nàng như làn thu thuỷ (chỉ mắt long lanh của người con gái đẹp),

https://thuviensach.vn

trong veo như nước. Nàng nhẹ nhàng thở ra, đúng là đêm qua hắn uống hơi nhiều.

Ba người vừa đi, Thất Thế Môn bỗng trở nên vô cùng vắng vẻ. Qua ba ngày, Tô Phiên dẫn theo nàng xuống núi, đi vào thành Tín Châu đến vương phủ An Khánh .

Người giữ cửa biết Tô Phiên, vừa nhìn thấy nàng liền cung kính gọi một tiếng "Tô cô nương". Sau đó một nam tử trung niên trong cửa lớn màu đỏ đi ra, cười nói: "Vương gia biết hôm nay cô nương tới, cố ý kêu ta chờ ở đây ."

Tô Phiên thấy là quản gia Bùi Chu, liền nhẹ nhàng cười cười: "Chu thúc mạnh khỏe, Vương gia đang ở đâu?"

"Hôm nay Vương gia đi đến chỗ Lâm đại nhân. Mời hai vị vào."

Tô Phiên "A" một tiếng, dẫn Ti Điềm đi vào Vương Phủ.

Ti Điềm phát hiện Vương Phủ ở Tín Châu còn xa hoa hơn cả Vương Phủ ở Kinh Thành, sân viện không biết lớn hơn bao nhiêu lần, mỗi đình đài lầu các đều có phong cách riêng, buổi tối hoa quế trong đình viện tỏa hương thơm ngát, hoa cúc khoe sắc rực rỡ, ngay cả gió cũng cất giấu hương thơm.

Tô Phiên nói với Bùi Chu: "Châu thúc có việc cứ đi trước, ta đi chào trắc Vương Phi đã."

Bùi chu nói: "Cô nương cứ tự nhiên."

Tô Phiên quen cửa quen nẻo đi thẳng đến nới ở của Hứa thị. Bùi Vân Khoáng không có ở đây, Hứa thị chính là chủ nhân trên danh nghĩa của Vương Phủ, tất nhiên phải đi chào nàng ta trước.

https://thuviensach.vn

Ti Điềm nghe nói muốn đi chào Trắc Phi của hắn, trong lòng như nghẽn lại, loại cảm giác này rất kỳ quái, nàng cũng không thể nói rõ đó là cảm giác gì. Nàng biết với tuổi tác và địa vị của hắn, có Vương Phi là chuyện hợp tình hợp lý. Thế nhưng khi thật sự tận mắt nhìn thấy, trong lòng lại có một tư vị khác.

Hứa thị cũng không xinh đẹp như trong tưởng tượng của nàng. Khoảng hơn hai mươi tuổi, vẻ mặt nghiêm trang, có vẻ như hơi buồn. Thị nữ bên người nàng cũng không nhiều, nhưng quần áo trắng trong thuần khiết, sắc mặt thong dong, so với hạ nhân trong Vương Phủ ở kinh thành thì điềm tĩnh lễ phép hơn.

Tô Phiên dẫn theo Ti Điềm hành lễ.

Hứa thị khẽ gật đầu: "Tô cô nương, đã lâu không gặp."

Tô Phiên lại cười nói: "Vương Phi nên gọi ta là Lưu phu nhân mới phải, hai năm trước bà bà qua đời, ta đi theo phu quân về quê quán chịu tang."

Ti Điềm trợn mắt kinh ngạc, Tô tỷ đã gả cho người khác! Lẽ nàoTạ Thông không biết?

Hứa thị "à" một tiếng, nhìn Ti Điềm bên cạnh nàng, hỏi: "Vị này chính là?"

Tô Phiên nói: "Nàng là biểu muội Ti Điềm của ta, lần trước Vương gia lên núi, thấy nàng thông minh lanh lợi, muốn nàng làm nha hoàn cho hắn."

Ánh mắt Hứa thị lóe lên, lại "à" một tiếng, sau đó có chút khách khí nói: "Mấy ngày trước Vương gia đã sắp xếp xong chỗ ở cho cô nương, vẫn là sân viện lúc trước. Có chỗ gì không chu toàn xin cô nương cứ báo cho quản gia và nha hoàn."

https://thuviensach.vn

Tô Phiên không kiêu ngạo không siểm nịnh nói cám ơn, xong cáo từ đi ra.

Sau khi ra khỏi sân viện của Hứa thị, tiếp tục đi dọc theo hoa viên không lâu liền đến một chỗ sân nhà, trên đó viết "Phương phỉ thiều". Tô Phiên đứng ở cửa ra vào nhắm mắt lại, đây là nơi ở của nàng và Tô Uyển, chỉ có cơn gió êm dịu ở nơi này mới có thể thổi bay tạm thời những ân oán trước đây.

Trong vườn nha hoàn hạ nhân đều là cố nhân, nhìn thấy Tô Phiên liền nhao nhao cúi người hành lễ. Vừa đi vào phòng, Tô Phiên khép liền cửa phòng lại, ánh mắt sâu thẳm đánh giá trong phòng một chút, thấp giọng nói: "Cũng y như cũ, đáng tiếc, năm năm tháng tháng hoa chẳng đổi, tháng tháng năm năm người khác rồi."

Ti Điềm dè dặthỏi: "Tô tỷ, tỷ thật sự đã lập gia đình sao?"

Tô Phiên cười cười chua chát: "Nói ra thì dài dòng lắm. Năm ấy, ta là oanh ca phường đứng đầu bảng ở Thượng kinh. Vương gia mua ta mang về Tín Châu, đi đâu củng dẫn ta theo, người ngoài ai cũng nghĩ ta là sủng cơ của hắn." Nàng cười khổ một cái, lại nói: "Về sau, Vương Phi bị bệnh qua đời. Trong phủ lời đồn nổi lên bốn phía, nói là ta hại chết Vương Phi. Vương gia vì dẹp loạn việc này mới gả ta một mưu sĩ dưới trướng hắn. Nhưng, vị Lưu công tử này trên danh nghĩa là phu quân của ta, nhưng lại ngay cả đụng cũng không đụng ta một lần. Có lẽ là ghét bỏ ta đã từng trải."

Nàng giật mình, không nén được hỏi: "Trước kia Vương gia đã có một vị Vương Phi?"

"Đó là của chánh phi của hắn, trúng độc mà chết. Bởi vì ta tinh thông y thuật, cho nên ai cũng nghi ngờ ta."

Tỷ ấy làm sao có thể hại người? Ti Điềm vội vàng trấn an nói: "Tô tỷ, thanh giả tự thanh, Vương gia nhất định sẽ tin tỷ."

https://thuviensach.vn

Tô Phiên cười nói: "Tất nhiên là Hắn tin ta, bởi vì ta và hắn không phải là quan hệ như bên ngoài đồn đại, vì sao ta lại phải ghen tuông? Huống chi, ta xem hắn là ân nhân của ta, ta chưa từng nghĩ sẽ đi hại nữ nhân của hắn."

Ti Điềm hoảng sợ hỏi: "Người nào đã hại bọn họ?"

Tô Phiên cười giễu: "Đến giờ vẫn chưa biết là ai. Hôm nay ta đã là phụ nhân, lúc đi ra ngoài xã giao không thích hợp ở bên cạnh hắn, sau này muội đi hầu hạ bên người Vương gia, không không chỉ lưu ý đến đồ ăn thức uống của hắn mà còn phải để ý đến tất cả mọi thứ xung quanh. Thiệu Bồi muốn kiểm tra cách thức các muội hạ độc, thật ra chính là muốn nhìn xem ngộ tính và tâm tư của các muội. Người khác có thể nghĩ đến, các ngươi phải là người đầu tiên nghĩ đến.. Trong phủ ngoại trừ ta và Vương gia, ai cũng không thể thổ lộ tình cảm. Phải cẩn thận phòng bị, trong vương phủ hỗn loạn này không biết có bao nhiêu cơ sở ngầm đâu."

Ti Điềm âm thầm kinh hãi, thì ra bên ngoài Vương Phủ trông có vẻ gió êm sóng lặng nhưng thật ra là mạch nước ngầm mãnh liệt. Như vậy sau này đi theo bên cạnh hắn, nhất định người khác cũng sẽ hiểu lầm nàng là tân sủng của hắn, sẽ giống như đêm đó ở Lâm Giang vương phủ. Mới nghĩ tới đây thôi mà mặt nàng đã nghe nóng lên rồi.

Tô Phiên mở bao quần áo ra, nói: "Ta sẽ chỉ cho muội một ít biện pháp thử độc."

Ti Điềm nhìn nàng lấy ra một vài đồ vật kì lạ từ trong bao quần áo, vừa hiếu kỳ lại vừa khâm phục: "Tô tỷ, sao tỷ có nhiều thứ kì lạ này vậy?"

Tô Phiên ảm đạm thở dài, dừng một chút mới nói: "Bởi vì phụ thân ta, trước kia là viện sử của Thái y viện, những thứ này đều do ông ấy dạy ta."

Nàng đột nhiên hỏi: "A Điềm, muội có thích phụ thân muội không?"

https://thuviensach.vn

Ti Điềm bị nàng hỏi sững sờ, trong lòng chua xót: "Thích, rất thích."

"Ta cũng thế." Tô Phiên mở to hai mắt, Trong nháy mắt, trong mắt Tô Phiên như có hơi nước thoảng qua nhưng lại làm cho sóng mắt lấp lánh ánh sáng trong trẻo rực rỡ.

Khi mặt trời lặn thì Bùi Vân Khoáng đến Phương Phỉ Thiều, hắn mặc một bộ cẩm bào màu lam, càng làm toát lên vẻ Ôn Nhã tuấn mỹ của hắn. Hắn nở nụ cười nhẹ nhàng bước vào phòng, nhìn lướt bài trí qua trong phòng, cười hỏi: "Ở có quen chưa?"

Tô Phiên nói: "Ta đượng nhiên là quen rồi, ngươi nên hỏi Ti Điềm mới phải."

Ti Điềm vội nói: "Muội ở đâu cũng được."

Đôi mắt của hắn cong cong, nụ cười nhu hòa như gió xuân ấm áp, không ngờ trên người hắn là một màu lam tối tăm nhưng lại ẩn chứa một sự ấm áp như muốn hút người khác vào trong đó.

Hắn nói với Tô Phiên: "Thương Vũ đã đến Đông đô, sáng sớm ngày mai chúng ta lên đường."

Ti Điềm hơi ngạc nhiên, thì ra mình cũng đi Đông đô, vì sao không đi cùng vói nhóm người Thương Vũ? Mà phải dừng lại năm ngày, chẳng lẽ là tránh nghi ngờ? Không muốn cho người biết Thương Vũ và hắn có quen biết nhau?

Tô Phiên nói: "Nàng đã đến rồi sao?"

Hắn một chút chần chờ, nói: "Đến rồi."

Tô Phiên có chút kích động, muốn nói lại thôi.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt của hắn rơi vào trên người Ti Điềm, nhìn rất chăm chú. Nàng lập tức bối rối, ánh mắt lập tức không biết đặt ở nơi nào mới tốt.

"Ti Điềm, ăn cơm xong, muội đến thư phòng gặp ta." Hắn xoay người lại đi ra ngoài.

Nàng lo lắng bất an, có chuyện gì sao?

***

Sau khi dùng cơm tối, Tô Phiên bảo thị nữ Liễu Nhi dẫn nàng đi đến thư phòng của Bùi Vân Khoáng.

Trong phòng hắn còn có một lão đầu, đứng ở cạnh cửa đang cầm một cây thước.

Hắn ngồi trước bàn, thong dong thảnh thơi, khi cười còn có thể thấy vài nếp nhăn nhạt trên mặt, hắn vẫn chăm chú nhìn nàng đi tới, nàng vô cùng mất tự nhiên, không như lần đầu tiên gặp hắn, khi ấy nàng rất bình tĩnh thản nhiên. Cho nên mới nói khi trong lòng đã có bóng dáng một người, sẽ rất khó mà bình tâm tĩnh khí.

"Ngay mai sẽ đi Đông đô, không thể tránh khỏi lúc gặp người. Cho nên sẽ làm gấp quần áo mới cho muội, bằng không muội đi theo ta ra ngoài, người khác nhất định chê cười ta keo kiệt, muội nói có đúng không?"

Nàng nhẹ nhàng thở ra, thì ra là thế.

Lão nhân kia lấy ra cây thước đến gần nàng hơn một chút. Nàng đưa tay ra, lão đầu đo trên dưới vài cái. Kích thước nơi lưng áo chỉ dùng cây thước đo đo.

https://thuviensach.vn

Bùi Vân Khoáng thấy lão đầu lấy số đo xong rồi, mới vẫy tay với nàng, nói: "Tới xem màu sắc vải này một chút, có thích không?"

Lúc này nàng mới nhìn rõ thì ra trên mặt bàn bên cạnh tay hắn đặt mấy khối vải, nàng không có đi tới xem đã trực tiếp nói: "Thích."

Hắn nở nụ cười: "Chưa nhìn mà đã thích sao?"

Nàng xấu hổ cười cười, người khác tặng quà sao mình có thể kén chọn? Vả lại nàng cảm thấy đồ vật trong vương phủ có thứ nào mà không tốt.

Hắn vẫn cứ khăng khăng muốn nàng sang đây nhìn một cái.

Nàng đành phải đi qua, dưới ánh đèn sáng ngời nhìn kỹ một lần, liền lắp bắp kinh hãi. Vải này chính là vải Tú Vân Kim mà!

Phụ thân đã từng mang một khối vải từ Thượng kinh về cho mẫu thân, sáu thước vải giá một trăm lượng bạc, mẫu thân tiếc không nỡ làm quần áo mà chỉ làm một kiện áo choàng, chỉ vào dịp lễ tết mới dám lấy ra dùng.

Nàng vội vàng nói: "Vải này, vải này quá quý trọng." Vừa nghĩ tới mình sẽ mặc mấy trăm lượng bạc lên người, nàng lập tức hoảng sợ, cũng không phải là nàng chưa từng thấy hay chưa từng được mặc những bộ quần áo đắt tiền như thế này, mà bởi vì đây là bạc của hắn.

Hắn vuốt vuốt khúc vải thở dài yếu ớt, nói: "Thật ra thì ta cũng rất đau lòng. Nhưng cũng may là muội nhỏ nhắn xinh xắn, mặc vào cũng không uổng phí khúc vải này. Nếu không thì ta đau lòng chết mất."

Cũng không biết hắn nói thật hay nói giả, dù sao cái dáng vẻ đau lòng kia của hắn trông y như thật.

https://thuviensach.vn

Nàng càng thêm hoảng sợ: "Vương gia tốt nhất nên dùng vải bình thường để may thôi."

Hắn nhướng nhướng chân mày, nghiêm mặt nói: "Vậy sao được, người của ta, không thể keo kiệt như vậy."

Người của ta! Tuy hắn chỉ thuận miệng nói như thế, có lẽ không có ý tứ gì khác, thế nhưng khi nghe vào tai nàng, tim nàng điên cuồng đập loạn, trên mặt thoáng cái ửng hồng.

"Lưu sư phụ, tranh thủ làm xong quần áo ngay trong đêm."

Lưu sư phụ lên tiếng đáp ứng, tiến lên lấy khúc vải xong lập tức cáo lui.

Nàng xoay người lại cũng cáo lui theo.

Hắn nhìn theo bóng lưng nàng, dáng người nàng cao nhưng eo lại quá nhỏ, hắn nhịn không được đành phải nói: "Sau này ráng ăn nhiều một chút, lần trước ôm muội, nhẹ quá." Nói xong, chính hắn cũng cảm thấy lời này sao có vẻ mập mờ, có chút lúng túng vội ho nhẹ một tiếng.

Màu đỏ trên mặt nàng lập tức tăng thêm ba phần, nàng hốt hoảng vội bỏ chạy lấy người.

https://thuviensach.vn

MAY MẮN GẶP LẠI KHI CHƯA GẢ

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 23

Sáng sớm ngày thứ ba, Bùi Vân Khoáng dẫn theo Tô Phiên và Ti Điềm lên đường đi đến Đông Đô trước. Lộ trình từ Tín Châu đến Đông Đô không quá nửa ngày.

Lúc đến Đông đô đã là sau giờ ngọ.

Đông đô vốn thuộc về Tín Châu, sau khi được xác định là kinh đô thứ hai mới tách ra khỏi Tín Châu. Lần này đi cùng Hoàng Thượng đều là các trụ cột trong triều đình, Nhạc Bình vương không có ở Thượng kinh, cho nên trước khi đi Hoàng Đế đột nhiên bổ nhiệm Bùi Tự Vũ ở lại giám sát Kinh Thành. Bởi vì vậy mà thế cục trong triều lại có một chút thay đổi. Thay đổi này lại làm cho Bùi Vân Khoáng vô cùng vui mừng.

Vừa vào trong phủ liền dùng cơm trưa. Sau đó hắn đi vào phòng nhỏ phía sau thư phòng nghỉ ngơi một chút.

Sau khi thức dậy, xuyên qua bức rèm, hắn nhìn thấy có bóng người trong thư phòng.

Hắn vén rèm lên đi ra ngoài.

Ti Điềm sững sốt, thả tay vào trong khay, thấp giọng nói: "Vương gia, Tô tỷ bảo muội mang trà đến, nói một lát nữa Vương gia sẽ dùng." Tô Phiên nói cho nàng biết, sau này nàng sẽ hầu hạ cuộc sống hằng ngày của Vương gia. Nàng còn nói về một số thói quen của hắn, còn đặc biệt nhấn mạnh là hắn thích sạch sẽ.

https://thuviensach.vn

Khi hắn thức dậy, thích súc miệng bằng trà hoa lài trước, sau đó lại ngâm một ly Mao Tiêm.

Hắn dùng trà xong thì rửa tay trong chậu nước sạch, sau đó, quay mặt nhìn Ti Điềm, nàng hiểu được liền bước lên phía trước một bước, đưa khăn vắt trên chậu nước cho hắn, nhưng hắn lại không chịu cầm lấy. Chẳng lẽ còn muốn nàng đến lau dùm hắn? Nàng đành phải nhẫn nại giúp hắn lau tay. Tuy rằng cách nhau một lớp vải, nhưng dường như da thịt nàng có thể tiếp xúc với hắn, có thể cảm giác được hình dạng ngón tay của hắn, giống như nàng đang sờ tay của hắn vậy.

Mặt nàng lại nóng rần lên, khi đứng gần nàng còn nghe thấy một mùi hương nhàn nhạt vô cùng dễ chịu làm nàng bối rối xấu hổ. Cuộc sống này của Vương gia cũng quá sung sướng nhàn nhã mà, ngay cả lau tay cũng có người khác cống hiến sức lực.

Hắn ngồi vào trước thư án, nói: "Mài mực, muội mài được không?"

Dĩ nhiên là nàng mài được, vì vậy tiến lên mài mực cho hắn, sau đó lẳng lặng lui ra phía sau hai bước.

Hắn mở giấy ra, đề bút làm thư. Mới viết được một nửa trang giấy hắn liền dừng lại, lại mở một trang giấy khác bắt đầu viết. Nếu là một phong thơ, vì sao phải tách ra viết?

Viết xong, hắn cầm cái chặn giấy lên, niêm phong thành hai bức thư khác nhau. Sau đó nói với nàng: "Muội đi giao cho Bùi Chu, bảo hắn phái người đưa đến Thượng kinh. Phong thư thứ hai này, ngày mai muội hãy giao cho hắn."

Nàng vừa đi ra ngoài, hắn lại nói: "Ở đây không có việc gì. Sau bữa cơm chiều, theo ta đi tới nới này, cho dù nhìn thấy người quen cũng phải giả bộ như không thấy."

https://thuviensach.vn

Nàng gật gật đầu. Người quen, là người nào?

Lần đầu tiên giao phong thơ cho Bùi Chu xong, nàng trở lại chỗ ở của mình. Tô Phiên đang xem sách, thấy nàng đi vào, hiếu kỳ hỏi: "Vương gia có dặn dò gì không?"

Nàng gật gật đầu, đem phong thơ cất kỹ. Không khỏi hỏi: "Tô tỷ, Vương gia gửi thơ, vì sao phải chia ra hai lần?"

Tô Phiên cười nhạt một tiếng: "Đúng vậy vì hắn sợ bị người ta chặn lại. Lần chia ra nhiều nhất mà hắn làm là chia phong thơ ra năm phần rồi lần lượt gửi ra ngoài."

Ti Điềm có chút xúc động. Tô Phiên bất đắc dĩ cười: "Đây đều là bị bắt buộc, không có cách nào khác. Hắn cũng không muốn như vậy."

Sống vậy có mệt không? Nàng đột nhiên có chút đồng tình với hắn. Nhìn hắn sống cao sang quyền quý, nhưng cuộc sống trôi qua cũng không dễ dàng gì. Bị người hạ độc, bị người cướp giết, ngay cả một phong thơ cũng sợ bị chặn lại. Sống như vậy sao mà thoải mái cho được? Vậy mà hắn vẫn hồn nhiên cười đùa, nhìn không ra chút buồn rầu nào. Hắn là một người như thế nào? Nàng rất muốn biết đằng sau nụ cười kia là ý chí như thế nào.

Vừa ăn xong cơm tối thì trời đã xâm xẩm tối.

Nếu như muốn theo hắn đi ra ngoài, tất nhiên phải chỉnh trang lại một chút. Hắn nói người của hắn, không thể mộc mạc như vậy. Vì vậy, nàng mặc váy mới màu xanh lá, sắc xanh nhàn nhạt của cành liễu đầu xuân. Tô Phiên múa máy trên đầu nàng một hồi, sau đó cài lên một cây trâm bạch ngọc.

Nàng cầm váy, cẩn thận bước đi trên hành lang uốn khúc. Bộ quần áo này có giá mấy trăm lượng bạc, người nào mặc vào cũng như đang gánh

https://thuviensach.vn

một cục nợ, nào là sợ bị rách, rồi sợ dơ, sợ giẫm phải nữa chứ.

Vừa vặn hắn từ trong thư phòng đi ra, đứng ở cạnh cửa vừa nhướng mắt đã nhìn thấy nàng.

Phía dưới hành lang uốn khúc treo toàn là đèn lồng màu đỏ, sáng như ban ngày. Đang vào cuối thu bỗng nhiên xuất hiện một màu xanh tươi mới làm cho quang cảnh trước mắt trở nên sáng ngời. Từ đầu hành lang bên kia nàng cẩn thận cầm làn váy chầm chậm đi tới, mi mắt rủ xuống nhìn mũi chân, giống như đạp nước mà đến. Khi nàng bước đi đôi giày thêu màu vàng nhạt trốn dưới váy xanh nhạt khẽ lộ ra, giống như hai đóa hoa nho nhỏ nhô ra khỏi lá xanh để nghênh đón mùa xuân.

Hắn có chút buồn cười, hắn chỉ đùa một chút, nói khúc vải này rất đắt tiền, hắn rất đau lòng vậy mà nàng lại cho là thật.

Hắn lặng lẽ lui về sau một bước, đứng ở phía trong.

Khi màu xanh lá lóe lên ở cánh cửa, hắn đột nhiên bước lên một bước.

Nàng giật mình hoảng hốt, suýt nữa kêu lên thành tiếng.

"Vương gia." Nàng vội vã lui ra phía sau một bước, tim đập loạn xạ, nguy hiểm thật, thiếu chút nữa đã đụng vào ngực hắn rồi.

Vậy mà hắn lại cảm thấy nếu như hắn bước ra chậm một chút nữa thì tốt biết mấy.

"Đi thôi."

Hắn chỉ dẫn theo bốn người hầu, thêm nàng thì cũng chỉ có năm người.

Đến nơi xuống xe ngựa, nàng mới thật sự hoảng sợ. Nơi này nàng chưa từng đặt chân tới nhưng cũng đã nghe qua, thanh lâu.

https://thuviensach.vn

Trong lòng nàng có chút khó chịu.

Hắn lại tiếp tục đi vào bên trong. Nàng đành phải đi vào theo.

Vào bước vào cửa đã bị một nữ nhân trung niên nhiệt tình chào hỏi: "Vị gia này muốn vị cô nương nào?"

Mùi son phấn trên người bà ta này nồng đến mức làm nàng phải nhảy mũi.

"Gia" rất lãnh đạm, nhíu mày nói: "Ta tới nghe Phương Ca đàn thôi."

"Vị gia này, mời vào trong."

Tú bà dẫn bọn hắn đi ra phía sau, thanh lâu này quả thật rất lớn, bài trí cũng đẹp. Bọn họ đi vào một căn phòng, trong phòng có một cái cầm đài, trên đài được phủ bằng lụa mỏng màu trắng, dưới đài có một dòng nước từ bên ngoài chảy vào, trông giống như là điển tích của tri âm tri kỷ nào đó*. Có thể nói nơi này vô cùng thanh nhã yên tĩnh, không hề giống như thanh lâu.

*Cầm đài: cái đài để Tư Mã Tương Như ngồi gảy đàn.

Theo sách Lã thị xuân thu: "Bá Nha cổ cầm, Chung Tử Kỳ tại ngoại thiết tính chi viết: nguy nguy hồ như thái sơn, dương dương hồ như lưu thủy" (Bá Nha gảy đàn, Chung Tử Kỳ ở ngoài nghe trộm, khen rằng: 'Tuyệt! Tuyệt! ngun ngút như núi Thái Sơn, cuồn cuộn như dòng nước chảy).

Nói một cách chính xác thì nhã gian này rất lịch sự tao nhã.

Hắn ngồi xuống, nhìn chung quanh một vòng, sau đó mới nói: "Đây là thanh lâu lớn nhất Đông Đô."

https://thuviensach.vn

Quen thuộc như vậy, chẳng lẽ hắn là khách quen? Trong miệng nàng chát chát, chỉ "vâng" một tiếng.

"Phương Ca là thanh quan nhi* ở đây, đánh đàn rất hay. Một hồi muội nghe thử xem."

*gái bán nghệ

Nàng lại chát chát "vâng" một tiếng.

Hắn nhìn nàng khẽ cười.

Đột nhiên, ngoài hành lang có người nói: "Ai nha, tiểu gia, gian phòng này không được, gian phòng này có người đặt trước rồi." giống như là giọng nói của nữ nhân vừa rồi.

"Gian phòng này có vị trí tốt nhất, người nào đã đặt trước?".

Ti Điềm chấn động mạnh, đây không phải là giọng nói của Thương Vũ sao?

"Là một vị Bùi công tử, tiền đặt cọc cũng đã đưa rồi. tiểu gia, mời ngài qua gian phòng bên cạnh nha, nghe đàn làm sao bằng xem múa, bỏ qua chỗ này cũng không sao đâu, cùng là nhã gian mà."

"Tây yến, ngươi vào bên trong xem có giống nhau không?"

Nàng đã có thể khẳng định, đó là Thương Vũ, Lâm Tây Yến.

Trong lòng Ti Điềm vui vẻ, định bước ra mở cửa nhưng lại nhớ đến lời dặn dò của bọn họ. Thấy vẻ mặt Bùi Vân Khoáng thản nhiên, giống như không hề quen biết.

Đột nhiên nàng nghĩ đến lời hắn nói, cho dù nhìn thấy người quen cũng phải giả bộ như không biết, chẳng lẽ nói chính là bọn họ? Kì lạ,

https://thuviensach.vn

Thương Vũ cũng tới chỗ như thế này nghe đàn sao? Nhìn hắn đâu có giống người văn nhã đâu.

Sau một lát, chỉ nghe giọng nói của Lâm Tây Yến: "Sư huynh, cách bài trí bên trong cũng y như nhau."

"Được, vậy thì qua phòng này cũng được."

Bùi Vân Khoáng rất hài lòng với sự thản nhiên của nàng, từ trong ngực móc ra một cái hầu bao đưa cho nàng.

"Một láy nữa muội đi trả tiền đi."

Nàng nhận lấy thì phát hiện vẫn là cái hầu bao trước kia, hai con rồng ngậm long châu. Bên trong có ngân phiếu và bạc vụn, cầm trong tay cũng có chút nặng.

Hắn nửa nằm trên ghế mây, thản nhiên nói: "Một lát nữa xem kịch vui."

Có cái gì vui mà xem? Nàng không có hỏi nhưng trong lòng lại nghĩ không phải Thương Vũ nói là đi thi võ sao, vậy mà còn tranh thủ đi dạo thanh lâu, thật sự là quá mức mà!

Bùi Vân Khoáng nói: "Muội đi nói với tú bà kia, các nhã gian còn dư lại ta sẽ bao hết, xem bà ấy muốn bao nhiêu bạc thì đưa cho bà ấy."

Ti Điềm đáp một tiếng, cầm hầu bao đi ra. Nhã gian của Thương Vũ và Bùi Vân Khoáng chỉ cách nhau một gian, lúc đi ngang qua, nàng nhịn không được nhìn thoáng qua, chỉ thấy hắn ung dung nửa tựa trên ghế mây, nhàn nhã lột quýt, dáng vẻ kia thật sự là vừa lười biếng vừa thoải mái Hừ, quả nhiên là hưởng thụ có khác.

https://thuviensach.vn

Ti Điềm tìm được bà tú bà, nói rõ mục đích đến đây. Bà ta liền sảng khoái đáp ứng, tiền nào cũng là tiền không phải sao? Bà ta ước gì tất cả khách hàng đều ra tay hào phóng giống như Bùi Vân Khoáng vậy.

Bà ta cười hì hì nói: " Mời cô nương, ta lập tức gọi Phương ca ra."

Ti Điềm lần nữa đi ngang qua nhã gian của Thương Vũ, đúng lúc hắn đang đứng ngay cửa. Khi nhìn thấy nàng, ánh mắt của hắn ngẩn ra rồi chỉ lướt qua nàng, sau đó nhìn về phía cầm đài, giống như trước giờ không hề quen biết nàng.

Kỳ lạ, vì sao hắn không chào hỏi nàng? Nàng đi qua người hắn, đột nhiên nghĩ đến, chẳng lẽ đây là nơi mà hắn và Bùi Vân Khoáng hẹn nhau trước đó? Vừa nghĩ như thế, trong lòng nàng dễ chịu hơn rất nhiều. Trong lòng nàng hắn là một người chính trực, nàng không hy vọng hắn cũng giống như những nam tử phong lưu kia, thích lưu luyến nơi bướm hoa.

Rất nhanh, một vị nữ tử bước lên cầm đài, nàng nhẹ nhàng ngồi trước cổ cầm, ngón tay thon dài như ngọc đặt trên dây đàn. Có lẽ nàng chính là Phương ca. Trước hết không cần biết tài đánh đàn của nàng như thế nào nhưng chỉ cần nhìn mình nàng ấy cũng thấy cảnh đẹp ý vui, dung mạo thanh nhã xinh đẹp, thần sắc so với thiếu nữ gia đình thanh bạch còn tiêu sái và tự nhiên hơn.

Ti Điềm cũng không biết các nam nhân thích dạng nữ nhân gì, nhưng theo như quan điểm của cá nhân nàng, vị Phương Ca này thật sự rất đẹp mắt. Quả nhiên, khi nàng cúi đầu xuống liền thấy ánh mắt Bùi Vân Khoáng nhìn xa xăm về phía cầm đài, hiển nhiên là đang dưỡng mắt, nàng thở dài.

Phương ca nhàn nhạt liếc mắt nhìn một vòng phía trước nhã gian, khóe môi mỉm cười, ngón tay lướt nhẹ, tiếng đàn vang lên như nước chảy mây trôi. Ti Điềm cũng biết đánh đàn, nàng nghe qua một hồi cũng cảm thấy tài đánh đàn của Phương Ca quả thực là hơn người, dáng vẻ bên ngoài

https://thuviensach.vn

cũng xuất chúng, trách không được có thể bảo vệ được sự trong sạch trong chốn thanh lâu này. Một ngày nàng còn giữ mình trong sạch, là một ngày còn khơi lên lòng ham muốn của biết bao nhiêu người, nói là gà đẻ trứng vàng có lẽ cũng không quá đáng. Chỉ riêng việc vừa rồi bao cả nhã gian, trong ví liền Bùi Vân Khoáng đã mất đi mười lượng bạc.

Nàng cúi đầu xuống nhìn hắn một cái, hắn một tay chống cằm, một tay đặt trên gối, đôi mắt híp lại, vẻ mặt xuất thần, nói là say mê cũng không quá đáng.

Lúc này giọng nói của nàng như tắc nghẹn tại cổ họng, nàng mấp máy bờ môi không nhìn hắn nữa, vẫn là nghe cầm thôi.

Đột nhiên, bên ngoài hành lang gấp khúc vang lên tiếng bước chân, có người đi vào nhã gian bên cạnh, chính là nhã gian vừa rồi Thương Vũ nhìn trúng. Nàng tỏ ra hiếu kỳ, nghe tú bà nói nhã gian này cũng do người họ Bùi bao trọn, không biết là ai?

Đàn xong một nhạc khúc, Phương ca đứng dậy, mỉm cười với khách nhân trong nhã gian. Nụ cười này yếu ớt, nói gần không gần, nói xa không xa, đúng lúc có chừng có mực, cho nên cảm thấy nàng rất thân thiết, nhưng lại không thể khinh nhờn.

Thương Vũ đột nhiên từ trong nhã gian đi ra, hắn chống lên lan can bằng gỗ lê, nói với phương ca trên cầm đài: "Cô nương, có vui lòng vào uống trà với ta không?"

Phương Ca cười gật đầu, một tiểu nha đầu bên người lập tức đỡ nàng từ cầm đài đi xuống, đi vào nhã gian của Thương Vũ.

Ti Điềm nhăn mũi, hắn nghe xong còn chưa thấy đã, còn muốn mời người ta uống trà trò chuyện, hừ.

https://thuviensach.vn

Bùi Vân Khoáng đứng lên, thả lỏng cơ thể, dường như lúc tiếng nhạc dừng lại, cũng là lúc hắn nên rời đi.

Đột nhiên, chỉ nghe phương ca thấp giọng hô: "Công tử không nên như vậy!" Giọng nói có chút hoảng sợ.

Trong lòng Ti Điềm giật mình, Thương Vũ làm gì nàng ta vậy?

Bùi Vân Khoáng thích thú cười cười, nói với nàng: "Đi xem thử."

Nàng vội vàng bước hai bước ra khỏi nhã gian, phát hiện người ở nhã gian bên cạnh đã đứng ở cửa ra vào, là một công tử trẻ tuổi, tuổi tác xấp xỉ với Thương Vũ, dẫn theo một hạ nhân có dáng dấp như một thằng nhóc.

Người nọ vừa sải bước đi vào nhã gian của Thương Vũ, trong nháy mắt trong nhã gian vang lên vài tiếng kinh hô và tiếng đỗ vỡ.

Ti Điềm kinh sợ! mọi thứ giống như là một trò đùa, hoặc là một giấc mộng. Cho dù thế nào nàng cũng không tin ở trước mặt Lâm Tây mà Yến Thương Vũ lại trêu ghẹo một nữ tử, điều này không thể xảy ra?

Nàng quay đầu nhìn Bùi Vân Khoáng, hắn đứng ở cửa ra vào cười dịu dàng, cũng không tiến lên ngăn cản hay có ý muốn xem náo nhiệt mà nắm tay giấu vào trong tay áo.

Tiểu nha đầu của Phương ca thất kinh từ trong nhã gian chạy như bay ra ngoài, đoán chừng là đi gọi người.

Trong nhã gian lại vang lên tiếng Phương ca kinh hô, ngược lại Lâm Tây Yến lại không nói một lời, vô cùng bình tĩnh. Xem ra Thương Vũ không có rơi vào thế hạ phong. Ti Điềm thoáng yên tâm, lại lại cảm thấy việc này đúng là kỳ lạ. Thật sự là không thể nào ngờ được trước mắt nàng lại xảy ra chuyện hai nam nhân ghen tuông tranh giành một nữ nhân, mà một nam nhân đó lại là Thương Vũ.

https://thuviensach.vn

Bùi Vân Khoáng cất bước, không nhanh không chậm đi vào nhã gian của Thương Vũ.

Ti Điềm theo sát ở phía sau hắn, tình hình thực tế bên trong đúng là cảnh tranh giành tình nhân. Khuôn mặt Bùi công tử kia đỏ bừng, hùng hổ. Mà vẻ mặt Thương Vũ trấn định, khí định thần nhàn, dường như hắn mới là anh hùng giải cứu mỹ nhân.

"Đây không phải Tử Do sao?" Bùi Vân Khoáng đột nhiên cất cao giọng, có chút kinh ngạc nhìn vị công tử kia.

Bùi Tử Do quay người lại, bỗng nhiên sửng sốt. Sắc mặt dường như càng đỏ hơn vài phần, hắn vội hành lễ: "Vương thúc."

Bùi Vân Khoáng ân cần nói: "Có chuyện gì?"

Bùi Tử Do lúng túng đáp: "Không có việc gì."

Thương Vũ lạnh lùng cười cười: "Vị công tử này, ta bỏ bạc nghe hát, gọi cô nương uống trà, cùng lắm là kéo tay áo nàng ta một cái, liên quan gì đến ngươi? Lại còn gây chuyện, thật sự là không biết tự lượng sức mình."

Hơi thở Bùi Tử Do dồn dập, trợn mắt nhìn Thương Vũ, nhưng trước mặt Bùi Vân Khoáng hắn không thể động thủ lần nữa. Mà vừa rồi giao thủ, hắn phát hiện công phu Thương Vũ còn cao hơn hắn, động thủ lần nữa hắn cũng không chiếm được tiện nghi. Quan trọng nhất là, hắn tới nơi này, lại không thể công khai thân phận của mình, hiển nhiên là phải ngậm bồ hòn.

Bùi Vân Khoáng nói với Thương Vũ: "Vị công tử này, cháu của ta uống chút rượu, đắc tội ngươi rồi."

Thương Vũ giả bộ không biết hắn, nhướng chây mày nhàn nhạt hừ một tiếng.

https://thuviensach.vn

Bùi Vân Khoáng thấp giọng nói: "Tử Do, đi thôi. Ở đây cũng không phải nơi tốt, may mắn hôm nay chỉ có mấy người chúng ta, bằng không thì truyền đi cũng không dễ nghe, được rồi, mau trở về thôi."

Bùi Tử do im lặng rời đi, trước khi đi còn liếc mắt nhìn Phương Ca.

Sắc mặt Phương ca ửng đỏ, không biết là bị dọa hay là bị gì khác.

Ti Điềm lại nhìn Thương Vũ, hắn dường như không có chuyện gì, quay đầu nói với Phương Ca: "Vừa rồi ta uống hơi nhiều quá, xin cô nương thứ lỗi.

Phương ca vội vàng rời khỏi.

Bùi Vân Khoáng cười cười với Thương Vũ, dẫn theo Ti Điềm đi trước.

Cứ như vậy rời đi sao? Cuối cùng là chuyện gì đã xảy ra? lúc đi ra khỏi cửa phòng, nàng không nhịn được liếc mắt nhìn Thương Vũ, phát hiện hắn đang nhìn nàng, dường như có lời muốn nói, nhưng không có mở miệng, chỉ đưa mắt nhìn nàng rời đi.

https://thuviensach.vn

MAY MẮN GẶP LẠI KHI CHƯA GẢ

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 24

Ti Điềm theo Bùi Vân Khoáng lên xe ngựa, hắn đẩy mành vải bên hông xe ra thấp giọng dặn dò tùy tùng: "Đi ngõ hẻm Âm Bội."

Nàng không biết hắn còn có sắp xếp gì nữa không, vì hiện tại trong đầu nàng là một màn vừa rồi trong nhã gian kia, nghĩ thế nào cũng không thể tin được toàn bộ sự việc vừa rồi đều do Bùi Vân Khoáng an bài? Và nàng cũng không tin Thương Vũ là người như thế.

Ban đêm Đông đô yên bình hơn so với Tín Châu, bởi vì Hoàng Đế đang ở đây nên buổi tối trên đường phố thỉnh thoảng có binh lính tuần tra. Xe ngựa đi được một lát liền quẹo vào một con hẻm. Lại đi tiếp một đoạn đường nữa, sau đó mới dừng lại trước một ngôi nhà.

Tùy tùng tiến lên gõ cửa, một ông lão mở cửa ra, Bùi Vân Khoáng xuống xe ngựa đi thẳng vào.

Lại một bà lão bước ra nghênh tiếp, hành lễ với Bùi Vân Khoáng: "Vương gia mạnh khỏe."

Bùi Vân Khoáng vung vạt áo ngồi xuống, thở ra một hơi, vẻ mặt ôn hoà nói với bà bà kia: "Đi pha cho ta ấm trà."

Trà vừa mới mang lên liền có hai người đi vào, là Thương Vũ và Lâm Tây Yến.

Bùi Vân Khoáng cười chỉ chỉ cái ghế, nói với Thương Vũ: "Ngồi đi, có ai đi theo không?"

https://thuviensach.vn

Thương Vũ nói: "Không, ta đi quanh quẩn một vòng mới về." Hắn vừa nói xong, ánh mắt không tự chủ liếc nàng đang đứng bên cạnh Bùi Vân Khoáng. Chuyện vừa rồi nàng tận mắt nhìn thấy, không biết nàng sẽ nghĩ về hắn như thế nào? Là ngạc nhiên hay xem thường? Hắn lại mơ hồ có chút hy vọng nàng hiểu lầm hắn, sau đó ghen tuông một chút mới tốt, đáng tiếc, vẻ mặt của nàng rất bình tĩnh, đôi mắt sáng dịu dàng như nước không hề gợn sóng, hắn không biết nên cao hứng hay thất vọng

Bùi Vân Khoáng nói: "Ngày mai, ngươi mang theo bạc chuộc nàng ra đi."

Thương Vũ hơi nhíu mày một chút, nói: "Chuộc ra, rồi ở đâu?" (ôi anh dễ thương quá đi)

Bùi Vân Khoáng nói: "Trước hết ở tạm chỗ của ngươi đi. Ngày mai ngươi đi bái kiến Lâm Giang vương, gã sai vặt bên cạnh Bùi Tử Do là do Bùi Thượng Phong phái đi đấy, chuyện tối nay rất nhanh sẽ rơi vào tai hắn, ngày mai ngươi mang hậu lễ đầy đủ chủ động đi lấy lòng hắn, dáng vẻ phải tỏ ra khiêm tốn hèn mọn một chút, ngụ ý là phải biểu lộ cho hắn thấy trong suy nghĩ của ngươi có chút sợ hãi."

Thương Vũ chau mày, hèn mọn với Bùi Thượng Phong sao? Hắn cũng xứng sao?

Bùi Vân Khoáng nhìn vẻ mặt kiêu ngạo của hắn, có chút bất đắc dĩ: "Ngươi thử bày ra dáng vẻ khiêm tốn hèn mọn cho ta xem trước nào."

Thương Vũ nhìn hắn một cái, đứng bất động.

"Nhanh lên."

Thương Vũ không biết làm sao, chuẩn bị một chút, cuối cùng nặn ra một nụ cười "Nịnh nọt": "Vương gia, người xem như vậy thành công chưa?"

https://thuviensach.vn

Bùi Vân Khoáng đối với "diện mạo" này của hắn cũng hết cách. Ti Điềm thì không nhịn được cười. Hắn có thể làm ra vẻ mặt "Hèn mọn"hung tợn này, thật sự không dễ dàng mà.

Bùi Vân Khoáng đành phải nói: "Được rồi, không bắt buộc ngươi nữa, lời nói của ngươi dễ nghe hơn một chút là được." Hắn đứng dậy muốn đi.

Thương Vũ cũng đứng dậy đi theo phía sau hắn, ném ra một câu: "Chuộc người nhưng ngươi trả tiền."

Bùi Vân Khoáng liếc hắn, nghiến răng nói: " Ngươi vẫn phân rõ với ta như vậy. Được, ta xuất tiền. Ngày mai bảo Ti Điềm đưa tới, thế nhưng giá trị con người nàng ta không rẻ, muốn chuộc nàng chắn cũng tốn không ít bạc."

Thương Vũ cười cười: "Vương gia là người có tiền. Không nên đau lòng."

Bùi Vân Khoáng liếc hắn: "Ai nói ta không đau lòng." Nói xong, hắn vuốt vuốt ngực, thở dài: "Đau lòng quá đi."

Ti Điềm nhịn không được bật cười. Thương Vũ mím môi đưa bọn họ ra ngoài cửa.

Nàng lên xe, hắn nhìn theo xe ngựa khuất dần trong bóng đêm, chờ tới ngày mai nàng đến, hắn phải giải thích với nàng, bằng không thì...

Sáng sớm hôm sau, Bùi Vân Khoáng đưa ngân phiếu đã niêm phong cho Ti Điềm đưa đến ngõ hẻm Âm Bội, cũng dặn dò nàng phải đội lạp che mặt, đi nhanh về nhanh.

Nàng hiểu ý của hắn, không thể để cho người biết Thương Vũ và hắn có quen biết. Đến ngõ hẻm Âm Bội, nàng bước xuống kiệu, gõ cửa. Người ra mở cửa là Thương Vũ.

https://thuviensach.vn

Giống như hắn đang chờ nàng, vừa nhìn thấy nàng đôi mắt hắn sáng ngời, mời nàng phép đi vào, sau đó tiện tay đóng cửa lại.

Hai người không có vào nhà mà đứng ở ngoài sân.

Nàng đưa tay vén cái lạp bằng sa mỏng lên, phía sau lụa mỏng màu trắng là một dung mạo tinh xảo, thuần khiết giống như U Lan trong thâm cốc, chưa từng nhiễm qua bụi trần. Hắn không nhịn được hít sâu một hơi, dường như ngửi được một mùi thơm tĩnh lặng.

Nàng nói ngắn gọn, giả bộ đưa phong thư đựng ngân phiếu cho hắn, xoay người lại muốn rời khỏi. Nàng vừa đặt tay lên tay nắm cửa, đang muốn kéo ra, bỗng bàn tay hắn vỗ một cái chống lên cái cửa.

Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, hơi ngạc nhiên.

Hắn nhìn nàng chăm chú, ánh mắt sáng rực, gấp giọng nói: " Chuyện đêm qua cũng không phải như muội thấy. Bùi Tử Do có tình ý với Phương Ca, ta cố ý kéo tay áo Phương Ca, là muốn cho Bùi Tử Do nghe thấy qua cứu nàng. Lâm Tây Yến đã phẩy thúc tình hương ở phòng của hắn, cho nên ngày hôm qua hắn rất xúc động, lập tức đánh nhau với ta."

Thì ra, hắn cố ý bảo Lâm Tây Yến đi vào nhã gian của Bùi Tử Do nhìn cách bài trí bên trong có giống nhau hay không, nhưng thật ra là bảo Lâm Tây Yến âm thầm động tay động chân.

Nàng hiếu kỳ hỏi: "Tại sao phải làm như vậy?"

Hắn do dự một chút nói: "Lần này Hoàng Thượng gia ân mở thêm một cuộc thi võ, là vì Bắc Cương không yên, Hoàng Thượng tuyển chọn những người này để đi bình loạn. Bùi Tử Do trên danh nghĩa là cháu trai Lâm Giang vương, nhưng thật ra là con riêng của hắn, vương vị luôn luôn chỉ có thể do đích trưởng tử kế thừa, Bùi Tử Do không có khả năng. Nhưng Lâm Giang vương lại đặc biệt thích đứa con trai này. Cho nên lần này hắn nghĩ

https://thuviensach.vn

hết biện pháp muốn Bùi Tử Do đoạt giải nhất, dùng quân công đạt được vinh hoa phú quý. Đêm qua ta cố ý dẫn dụ hắn giao thủ với ta, chính là muốn hắn biết được thân thủ của ta. Mấy ngày nữa lúc thí võ, ta sẽ cố ý thua hắn, hắn và Lâm Giang vương sẽ lãnh hội được."

Nàng giật mình, thì ra là thế. Thi võ thì cũng có thi văn, hắn đã là nhi tử của Lâm Giang vương, chắc hắn cửa ải thi văn kia nhất định có huyền cơ. Nếu trong cuộc Thi võ mà Thương Vũ cố ý nhường hắn, như vậy hắn sẽ đoạt giải nhất, bộ không có lo lắng gì sao?

Hắn lại nói: "Ta chuộc Phương Ca ra tặng cho hắn, xem như là bồi tội và lấy lòng hắn đi."

Nàng hỏi lần nữa: "Vì sao phải làm như vậy?"

"Bởi vì, ta phải lấy được sự tín nhiệm của Lâm Giang vương."

Vẻ mặt của nàng vẫn là nghi ngờ khó hiểu, hắn lại không thể nói nhiều với nàng, nếu không phải sợ nàng hiểu lầm, ngay cả những điều này hắn cũng không nên nói với nàng.

Suy nghĩ của nàng nhanh nhạy, lập tức nghĩ đến ngày đó Thiệu Bồi từng nói muốn để cho bọn họ làm một phen đại sự, còn có việc Bùi Vân Khoáng tranh giành vương vị, như vậy những thứ này đều là vì toàn cục, từng bước một đều đã được bố trí hết, nàng không nên biết thì không nên hỏi mới phải.

Nàng hít sâu một hơi, nói: "Đại sư huynh, huynh phải cẩn thận." Nàng vốn cũng không tin Thương Vũ là loại người lưu luyến phong hoa tuyết nguyệt, ngày cô nương kia tặng giày cũng không thấy nửa phần động lòng của hắn.

Lúc này, nàng vô cùng sáng suốt và thông tuệ. Đối với sự quan tâm của hắn cũng thành thật như thế, trong lòng hắn nhẹ nhõm hơn rất nhiều,

https://thuviensach.vn

chỉ cần nàng không hiểu lầm thì hắn sẽ thành công.

Hắn bỏ tay xuống, mở cửa, tiễn nàng ra ngoài

Nàng kéo màn lụa trắng xuống, bước ra cửa viện. Bước xuống một bậc thang, bỗng nhiên nàng quay người lại cười cười: "Đại sư huynh, huynh còn thích nghe cầm không?" Nàng nghĩ đến dáng vẻ "Phong nhã" đêm qua của hắn thật sự nhịn không được muốn trêu đùa hắn một tí.

Giọng điệu của nàng dí dỏm tinh nghịch, làm sao hắn lại không hiểu? Hắn từ trên bậc thang bước một bước dài đến bên cạnh nàng, cau mày, tươi cười với khuôn mặt mông lung sau màn lụa trắng, "Hung dữ" nói: "Sao, muội dám xem thường ta sao? Hả?"

"Không có, không có." Nàng vội vàng bước nhanh lên kiệu. Ôi, chọc hắn thật chẳng khác gì con thiêu thân lao đầu vào lửa cả. Thật ra, Bùi Vân Khoáng mới là người thích nói giỡn, nhưng thân phận của hắn và nàng lại như mây bùn, tuy rằng thường bị hắn trêu chọc nhưng lại không cười. Đến khi nào nàng mới có thể buông thả ở trước mặt hắn đây? mặt của Nàng nóng lên, cách màn lụa trắng mơ hồ nhìn ra bên ngoài, giống như là mình đang vụng trộm che giấu tâm sự.

Ba ngày sau, cuộc thí võ đua ngựa được tổ chức ở vườn ngự uyển Hoàng Cung. Bùi Vân Khoáng cũng bị tuyên vào cung.

Ban đêm, Bùi Vân Khoáng quay về phủ, cố ý đi vào nơi ở của Tô Phiên.

Ti Điềm đang đánh cờ với Tô Phiên, thấy hắn đi vào cảm thấy rất vui vẻ. Nàng và Tô Phiên đợi cả một ngày, rất muốn biết kết quả. Thương Vũ là Đại sư huynh của nàng mà.

Khi Sư huynh thí võ không tránh khỏi đao thương gặp nhau, sao nàng có thể không quan tâm được chứ?

https://thuviensach.vn

Bùi Vân Khoáng vừa vào cửa liền nói với Tô Phiên: "Lần thí võ này, ngươi đoán ai đứng nhất?

Ti Điềm biết không thể nào là Thương Vũ, nhưng trong lòng lại mơ hồ hy vọng là hắn. So với Bùi Tử Do rõ ràng công phu của hắn tốt hơn.

Tô Phiên hiểu rất rõ Bùi Vân Khoáng, nhìn thấy thần sắc của hắn lại nghe hắn hỏi như vậy, liền biết người đứng đầu nhất định không phải là Bùi Tử Do. Chẳng lẽ sự sắp xếp của Bùi Thượng Phong bị lộ ra ngoài?

"Là ai?"

"Đột nhiên xuất hiện một Trình Giảo Kim, tên là Triển Bằng. Thân thủ rất tốt, không đoán ra sử dụng công phu gì. Nhìn cách ăn mặc của hắn, không giống là người có xuất thân phú quý. Ta đã cho người đi thăm dò lai lịch của hắn rồi."

Tô Phiên hỏi: "Vậy Bùi Tử Do đứng thứ hai sao?"

"Đúng vậy. Thương Vũ đã muốn nhường cho hắn, nên cũng chỉ có thể đứng thứ ba."

"Chỉ cần là ba thứ hạng đầu liền có công danh. Không biết kết quả thi văn như thế nào?"

" Sau cuộc thi Văn Hoàng Thượng sẽ quyết định thứ bậc, Triển Bằng và Thương Vũ đều có xuất thân bình dân, tuyển chọn lần này là vì mang binh xuất chinh Bắc Cương, Hoàng Thượng tất nhiên sẽ tuyển dụng người một nhà, cho nên chuyện Bùi Tử Do đậu trạng nguyên là ván đã đóng thuyền."

Hôm sau thi đình, thứ tự quả nhiên không ngoài dự kiến của Bùi Vân Khoáng. Võ trạng nguyên là Bùi Tử Do. Thương Vũ và Triển Bằng theo thứ tự là bảng nhãn và thám hoa.

https://thuviensach.vn

Ba thứ hạng đầu của cuộc thi đã có, các thế lực liền bắt đầu nổi dậy. Bùi Tử Do là cháu trai Lâm Giang vương, mà Thương Vũ trước khi bắt đầu cuộc thi đã mang theo hậu lễ đi bái kiến Lâm Giang vương, tất nhiên đã cho thấy lập trường của mình. Vì vậy, Triển Bằng là người được tranh giành nhiều nhất, mỗi ngày đều có người mời đi dự tiệc, dụng ý không cần nói cũng biết.

Bùi Vân Khoáng cũng không ngoại lệ, không cần biết là thật tình hay chỉ muốn lôi kéo, vẫn hư dữ ủy xà* thuận theo tình thế mà mời Triển Bằng đến phủ một lần.

* Hư dữ ủy xà: Hư – giả, Ủy xà – tùy tiện ứng phó. Chỉ đối xử với người khác bằng hư tình giả ý, ứng phó có lệ.

Trái lại người được mời là Triển Bằng, vừa nhận được thiếp mời của Bùi Vân Khoáng liền sảng khoái đáp ứng

Bùi Vân Khoáng mời hắn, cũng mời luôn Thương Vũ.

Hai người kẻ trước người sau đến Bùi phủ, hạ nhân dẫn bọn hắn đi vào phòng khách Nhất Hồ Xuân ở chính sảnh nằm ở cửa đông kế bên một hồ nước. Bùi Vân Khoáng đang chờ ở đây.

Thương Vũ đến Nhất Hồ Xuân trước, vừa đi vào ánh mắt liền rơi trên người Ti Điềm. Nàng đứng bên cạnh Bùi Vân Khoáng, mặc một bộ quần áo màu phấn tím, xinh đẹp như một đóa hải đường tỏa hương thơm ngát.

Ngay cả Triển bằng khi bước vào cũng bị nàng thu hút.

Ti Điềm thấy hắn cũng giật mình, đây không phải là Hổ Tử ca nhà láng giềng khi nàng còn ở Thượng kinh sao? Cả ngày mọi người đều gọi hắn là Hổ Tử, thì ra tên của hắn là Triển Bằng..

https://thuviensach.vn

Bùi Vân Khoáng kêu hai người ngồi xuống, Thương Vũ cũng nghiễm nhiên bày ra vẻ mặt lần đầu gặp mặt, khách khí niềm nở.

Bởi vì ngại thân phận của Bùi Vân Khoáng, Triển Bằng không thể nói chuyện với Ti Điềm, nhưng ánh mắt không kềm chế được nhìn nàng. Đại tiểu thư Ti gia, tại sao lại đi theo An Khánh vương, còn trở thành nha hoàn? Hắn vẫn không có cách nào giải thích được.

Thương Vũ phát hiện ra ánh mắt của hắn, tất nhiên Bùi Vân Khoáng cũng phát hiện được.

Thế nhưng hai người không thể nào mở miệng hỏi vì sao hắn luôn nhìn Ti Điềm, nhưng trong lòng mỗi người đều có suy đoán riêng. Một người cảm thấy rất không thoải mái, mà trong lòng người kia cũng không khá hơn chút nào.

https://thuviensach.vn

MAY MẮN GẶP LẠI KHI CHƯA GẢ

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 25

Bùi Vân Khoáng đã lén lút hỏi thăm lai lịch của Triển Bằng. Hắn là nhân sĩ Đông đô, khi còn nhỏ rất yếu ớt, phụ thân hắn mới đưa hắn đến Thiếu Lâm Tự đi theo một vị cao tăng tập võ. Mười chín tuổi đi theo cha mẹ đến Thượng kinh, đã từng làm tiêu sư ở Uy Trọng tiêu cục hai năm, hắn rất có thiên phú với võ học, thường cùng với đồng nghiệp thảo luận trao đổi, bản thân lại thông hiểu đạo lí, cho nên động tác võ thuật không quá rõ ràng. Gia cảnh hắn lại không tốt, đọc sách cũng không nhiều, lúc luận binh trong cuộc thi văn cũng không xuất sắc, vì vậy trong cuộc thi đình Hoàng Đế dự định trao chức thám hoa cho hắn.

Mấy ngày nay hắn đã trở thành nhân vật được tranh giành nhiều nhất, Tả Thực Thu và Bùi Thượng Phong cũng mở tiệc chiêu đãi hắn. Không biết hắn là đại trí giả ngu hay là ngu thật, lui tới xã giao với tất cả mọi người, không có chút lập trường nào.

Bùi Vân Khoáng vô cùng mến mộ tài năng của hắn, rất muốn thu dùng, tương lai cũng có thể trở thành cánh tay phải cho Thương Vũ trong quân đội, cho nên hôm nay mở tiệc chiêu đãi hắn cũng vì muốn thăm dò ý tứ cúa của hắn xem có thể lôi kéo hay không. Thế nhưng trong bữa tiệc Triển Bằng luôn nhìn Ti Điềm, điều này ngoại trừ làm cho hắn bất ngờ, còn có chút không thoải mái.

Không phong lưu không phải thiếu niên. Thật ra, háo sắc trong mắt hắn cũng không phải là khuyết điểm của nam nhân, ngược lại còn là chuyện tốt, hắn có thể thuận theo đó mà tặng mỹ nữ cho hắn ta. Thế nhưng nếu Triển Bằng ưng ý người đứng ở sau lưng hắn, hắn lại thấy có chút

https://thuviensach.vn

không ổn. Vì sao không ổn? Tay cầm chén rượu thoáng dừng lại bên môi hắn.

Hắn bỏ tiền bồi dưỡng nhân tài, ngoại trừ để nàng đi theo bên cạnh hắn làm tùy tùng, còn làm được một ít chuyện mà hộ vệ không cách nào làm được, nàng còn có công dụng khác. Nếu tặng nàng cho Triển Bằng, hắn không thể chấp nhận. Hắn cảm giác sự không thoải mái và không ổn trong lòng mình hắn là vì nguyên nhân này, trong lòng hắn lại một lần nữa khẳng định suy nghĩ này là đúng.

Ba nam nhân vừa uống rượu vừa nói chuyện, đương nhiên Ti Điềm không thể nói xen vào, nhưng khi ánh mắt Triển Bằng lướt qua người nàng, vì lễ tiết nên nàng cũng chỉ khẽ cười với hắn. Hắn cũng nhìn nàng cười đáp trả lại, do hắn đang nói chuyện với Bùi Vân Khoáng, nên nếu không nhìn kỹ sẽ nhìn không ra là hắn đang cười với Bùi Vân Khoáng hay cười với nàng.

Rất trùng hợp là có người đang nhìn chằm chằm nhằm giám sát động tĩnh của người nào đó, vô tình nụ cười này bị người đó nhìn thấy. Trong lòng hắn càng ngày càng không thoải mái, ban đầu hắn đối với Triển Bằng hơi có chút cảm giác quý trọng anh hùng, giờ phút này bao nhiêu hảo cảm đều bay mất hết.

Bùi Vân Khoáng không nhìn thấy Ti Điềm cười, nhưng nụ cười của Triển Bằng thì thu hết vào mắt, hắn nhíu nhíu mày.

Vì muốn Triển Bằng chuyên tâm nói chuyện với hắn, hắn quay đầu nói với Ti Điềm: "Muội đi dặn dò phòng bếp hôm nay làm món canh cải trắng cay nhé."

Hắn hỏi thăm mới biết được Triển Bằng thích nhất món cải trắng canh cay, vì không muốn để lộ ra việc hắn đã đi dò hỏi qua, nên không hề đề cập

https://thuviensach.vn

đến món ăn này, không ngờ lúc này hắn do quýnh lên mới thốt ra món ăn này.

Ti Điềm lên tiếng trả lời liền rời đi.

Thương Vũ thầm thở phào một cái, uống ngay hai chén rượu, đứng dậy giả bộ lấy lí do tiểu tiện rời khỏi bàn tiệc.

Hắn đứng chờ ở mái hiên phía bên dưới tàng cây thuỷ lạp bên cạnh Nhất Hồ Xuân. Đợi được một lát liền thấy nàng đi trở về.

Hắn ho nhẹ một tiếng, từ trong bóng cây đi ra.

Nàng khẽ giật mình, đang muốn đến chào hỏi hắn, lại nhớ tới Bùi Vân Khoáng đã dặn dò cho dù nhìn thấy hắn cũng phải giả bộ làm như không biết. Vì vậy nàng không để ý tới hắn, tiếp tục bước lên bậc thang.

Hắn hơi tức giận nhưng cũng có chút bất đắc dĩ, khẽ vươn tay giữ tay áo nàng lại.

Nàng vội vàng quay đầu lại, vẻ mặt có chút bối rối.

"Ngày mai, ta sẽ sai chim bồ câu đưa thư cho muội, muội nhớ xem đó."

Hắn nói nhanh một câu, liền thả tay ra.

Nàng thấy khó hiểu nhưng lúc này không thích hợp để hỏi, vội vàng cất bước đi vào trong sảnh.

Hắn đứng dưới tàng cây đợi một lát mới đi vào.

Ánh trăng mọc lên ở đằng đông, cuối mùa thu gió đêm bắt đầu thổi rì rào, tiệc rượu cũng kết thúc.

https://thuviensach.vn

Bùi Vân Khoáng tiễn nhị vị khách quý ra đại môn.

Thương Vũ lên kiệu trước, Triển Bằng đứng ở dưới bậc thang ngừng bước chân, không có lập tức bước lên kiệu, dường như còn có lời muốn nói với Bùi Vân Khoáng.

Thương Vũ bảo khởi kiệu, có lẽ Triển Bằng có mấy lời không tiện nói trước mặt hắn, muốn lén lút nói với Bùi Vân Khoáng, nếu là tỏ rõ lập trường thì không còn gì tốt hơn, thật hợp với tâm nguyện Bùi Vân Khoáng, ngày sau bên người Bùi Thượng Phong cũng có đồng minh.

Tuy rằng hắn ta ngấp nghé người của hắn, nhưng việc riêng và việc công cần phải phân rõ.

Thế nhưng cỗ kiệu vừa mới đi được hai bước lại nghe một câu nói như vậy!

"Vương gia, vừa rồi vị cô nương kia..."

Đoạn sau hắn không nghe rõ nhưng một ngọn lửa nhỏ đã lập tức bùng lên trong lòng hắn, không phải hắn ta tiếp cận Bùi Vân Khoáng vì muốn nàng chứ? Suýt nữa là hắn đã xúc động đòi quay kiệu lại rồi, nhưng vẫn may là kiềm chế được.

Trong kiệu rất tối, chỉ có một ngọn đèn gió trước kiệu thỉnh thoảng từ trong màn kiệu phát ra ánh sáng, hắn nắm chặt, trong lòng rối bời.

***

Bùi Vân Khoáng rõ ràng nghe được Triển Bằng gọi tên Ti Điềm, khẽ giật mình, hắn ta có quen biết với nàng! Trách không được, hắn ta liên tục nhìn nàng, trong lòng hắn cảm thấy nhẹ nhỏm hẳn ra, thật ra hắn cũng rất lo lắng hắn ta sẽ mở miệng muốn nàng.

https://thuviensach.vn

Triển Bằng nói: "Ti gia rất giàu có, việc làm ăn của phụ thân nàng trải dài từ Tín Châu đến Kinh Thành, không biết vì sao nàng lại ở Vương Phủ?"

Bùi Vân Khoáng khẽ cười nói: "Nhà nàng xảy ra biến cố nhưng ta cũng không rõ lắm, phú quý dễ tan, có lẽ là suy tàn rồi."

Triển Bằng thất vọng xoay người bước xuống bậc thềm. Ngồi ở trong kiệu, hắn nhớ tới trước kia. Khi đó, đệ đệ của nàng là Tiểu Ngạn vô cùng ngưỡng mộ công phu của hắn, cả ngày gọi hắn là hổ tử đại hiệp, quấn lấy hắn muốn bái làm sư phụ. Mỗi lần đều là nàng tới đây kéo Tiểu Ngạn trở về, thường xuyên qua lại, hắn và nàng vô cùng quen thuộc, nàng không phải là tiểu thư kiêu ngạo, nhìn thấy hắn luôn gọi hắn là hổ tử ca. Hai năm không gặp, nàng đã ngày càng xinh đẹp, đáng tiếc, tiểu thư lại lưu lạc thành nha hoàn. Trong lòng của hắn có chút khó chịu và đau lòng, rất muốn làm chút gì đó cho nàng.

Bùi Vân Khoáng nhìn hắn rời khỏi rồi mới cất bước vào bên trong. Lúc đi ngang qua Nhất Hồ Xuân thì thấy nàng đang cùng mấy nha hoàn dọn dẹp chén dĩa trên bàn. một nha hoàn đang nói gì đó khiến nàng nở nụ cười xinh đẹp rực rỡ.

Hắn đứng bên ngoài phòng nhìn một lúc lâu.

Nàng và Triển Bằng là cố nhân, xem ra rất có hi vọng có thể lôi kéo Triển Bằng. Thừa dịp Bắc Chinh còn chưa bắt đầu, có lẽ nên cho nàng và Triển Bằng gặp gỡ nhiều một chút.

Ti Điềm cũng rất bất ngờ khi vô tình gặp lại Triển Bằng. Khi nhà hắn mới tới Thượng kinh rất là nghèo. Mẫu thân nhớ đến bọn họ là đồng hương, thường xuyên giúp đỡ mẫu thân hắn. Không nghĩ tới hôm nay tiền đồ hắn rộng mở. Xem ra, tạo dựng sự nghiệp, phong thê ấm tử* hắn là ở trong tầm tay rồi. Nàng thực vui mừng thay cho hắn.

https://thuviensach.vn

*công thần thời phong kiến, vợ được ban tước hiệu, con được tập ấm làm quan.

Sáng sớm hôm sau, Bùi Vân Khoáng bị tuyên triệu tiến cung. Nàng đang sắp xếp lại giá sách của hắn, bỗng nhiên một con chim bồ câu trắng đậu trước cửa sổ. Đây không phải là con chim bồ câu của Thương Vũ sao? Nàng cẩn thận vươn tay sờ lên móng vuốt nhỏ của nó, phát hiện trên chân nó có buộc một ống trúc nhỏ. Lúc này nàng mới nhớ đêm qua Thương Vũ đã từng nói sẽ sai chim bồ câu gửi thư đến. Nàng tháo ống trúc xuống, để chim bồ câu trong tay sờ một cái. Thế nhưng nó lại vỗ cánh bay ra ngoài.

Thật sự là giống y như chủ nhân của nó, rất có cá tính.

Nàng mở ống trúc ra, lấy ra một mảnh giấy.

Gặp nhau trên thuyền hoa bên hồ.

Ngoài cửa đông của Bùi phủ có một cái hồ nước nhỏ, có lẽ phòng khách có tên gọi "Nhất Hồ Xuân" là xuất phát từ cái hồ này. Chẳng lẽ là hẹn nàng trên thuyền hoa? Chỗ đó có thuyền hoa sao? Quả thật nàng không để ý tới.

Nàng xem tờ giấy xong thấy có chút kỳ lạ, hẹn nàng vào trong đó làm cái gì? Chẳng lẽ là có lời gì muốn nàng chuyển lời cho Bùi Vân Khoáng?

Nàng dọn đẹp phòng xong đang định đến nơi hẹn. Đột nhiên, Bùi Vân Khoáng trở về.

Hắn cười dịu dàng giống như có chuyện gì cao hứng lắm, nói với nàng: "Một lát đi săn với ta."

Đi săn! Ngay cả cưỡi ngựa nàng cũng không biết đừng nói tới cung tiễn hay bắn tên, đi săn để người ta chê cười sao? Tại sao phải mang theo nàng?

https://thuviensach.vn

Hắn Nhìn dáng vẻ mờ mịt kinh ngạc của nàng, cười ha hả nói: "Không cần sợ hãi, đi theo nhìn thôi cũng được, cũng không phải bắt muội đi săn."

Nàng nhẹ nhàng thở ra, đi theo nhìn hắn, chuyện này coi như cũng được. Hắn nguyện ý dẫn theo nàng, không hiểu sao nàng lại có chút vui mừng.

Hắn cưỡi ngựa đi trước còn nàng ngồi xe ngựa đến sau. Thật ra khi nàng ngồi trong xe ngựa vẫn luôn thắc mắc, vì sao hắn phải dẫn nàng theo?

Khu vực săn bắn nằm ở ngoại ô núi Đồng Tử, trong rào chắn nuôi nhốt một vài con nai, dê rừng và thỏ rừng, vào mùa thu Hoàng Đế Đông đô thường đến đây săn bắn giải sầu. Nhưng hai năm qua, hắn trầm mê luyện đan, việc giải trí này cũng giảm đi.

Nàng đã đến khu vực săn bắn thì xuống xe ngựa, từ xa đã trông thấy Bùi Vân Khoáng đang cưỡi ngựa đứng ở phía trước rào chắn nói chuyện với Triển Bằng.

Thì ra, hắn và Triển Bằng đến đây đi săn. Nàng đứng ở trước xe ngựa, không biết có nên đi lên chào hỏi Triển Bằng không, hay là giả bộ làm như không biết?

Bởi vì Triển Bằng tiếp cận Bùi Vân Khoáng để hỏi thăm về nàng, cho nên lần này nhìn thấy nàng cũng không cố kỵ nữa, trực tiếp cười gọi tên nàng.

"Ti Điềm, muội cũng tới xem náo nhiệt à?"

Nàng xấu hổ nở nụ cười, thật sự là nàng tới xem náo nhiệt, nói chính xác là bị người ta kiên quyết kéo tới.

Nàng nhìn thoáng qua Bùi Vân Khoáng, hôm nay hắn một thân trang phục màu đen, tay áo ôm cùng với vòng eo được xiết chặt, trông rất tự

https://thuviensach.vn

nhiên phóng khoáng. Nàng chưa từng thấy hắn cưỡi ngựa, cũng chưa thấy hắn mặc như vậy bao giờ, hắn ngồi thẳng trên lưng ngựa như tỏa sáng dưới làn gió thu và ánh mặt trời trên cao, làm cho người khác đều phải ngước nhìn.

Hắn giống như cảm nhận được ánh mắt của nàng, rủ tầm mắt xuống, nhìn nàng mỉm cười.

Nàng vội vàng hạ tầm mắt, trong lòng có chút bối rối.

"Ti Điềm, muội chờ ở trong đình đi, một lát nữa nướng thỏ ăn."

Thì ra dẫn nàng đến đây là để nướng thỏ cho bọn họ? Nàng hơi thất vọng nhưng cũng có chút thoải mái.

Hai người cưỡi tuấn mã phi như cưỡi mây biến mất trước mắt nàng, sau đó tùy tùng cũng như mũi tên rời cung đi theo. Chỉ có nàng và mấy cận vệ ở lại trong đình.

Nàng nhìn hắn từ phía xa xa, bạch mã huyền y phất phới hoà lẫn với núi rừng, hiện tại đã quên có người vẫn đang chờ ở cạnh hồ. Dốc núi xa xa, xanh yếu ớt đỏ mạnh mẽ. Sắc đỏ rực rỡ của lá phong, giống như một loại rượu đậm đặc, nhuộm thẫm sắc thu cuối cùng còn sót lại

Gió ngày càng lớn cũng ngày càng lạnh.

Nàng đứng lên đi lòng vòng chung quanh đình, trên nền trời xanh một đoàn chim nhạn bay về phía nam. Đột nhiên, nàng nhớ tới con chim bồ câu kia và chủ nhân của nó. Lập tức nàng lo lắng, hắn còn chờ mình ở đó không? Mình cũng quá sơ ý rồi, nói đi là đi lại quên mất chuyện này.

Dường như càng là lo lắng thời gian trôi qua càng chậm. Rất lâu sau mới nhìn thấy trên sườn núi một đội khoái mã phi ngựa chạy đến, con ngựa

https://thuviensach.vn

trắng dẫn đầu hết sức nổi bật. Nàng thở dài một hơi nhẹ nhõm, rốt cuộc bọn họ đã trở về.

Người như bức tránh thủy mặc trước mặt này dễ dàng lộ rõ tính cách thật. Bùi Vân Khoáng làm người thân thiện rộng lượng, phong thái mạnh mẽ, Triển Bằng và hắn sóng vai nhau giành giật thô lỗ, so với trong phủ thì thả lỏng hơn rất nhiều, sau khi nói chuyện với nhau, trong lòng hắn dần dần có sự thán phục. Lần đi săn này, Bùi Vân Khoáng có dụng ý khác, mà Triển Bằng lại quá mức phô trương ở trước mặt hắn, cho nên, tuy rằng tài bắn cung cỡi ngựa của hai người không tồi, thế nhưng con mồi bắt được lại không nhiều, chỉ có mấy con gà rừng và mấy con thỏ mà thôi.

Hai người đi vào đình nghỉ ngơi. Bùi Vân Khoáng cười nói: "Thân thủ Triển Tướng quân rất tốt, sau này sẽ có đất dụng võ ở Bắc Cương."

Triển Bằng hơi ngại ngùng, sáng nay vừa mới được phong Tướng Quân, lần đầu được người xưng hô như vậy, hắn cảm thấy không quen.

Hai người nói chuyện, Ti Điềm nướng gà rừng ở một bên, dần dần mùi thơm tỏa ra. Trong lúc vô tình Triển Bằng liếc nàng một cái, ánh mắt rơi trên tay nàng. Ngón tay trắng nõn thanh tú, nhưng móng tay rất ngắn, cũng không có sơn móng tay. Hắn nhớ rõ trước kia, muội muội hắn cực kỳ hâm mộ nhìn tay nàng, nói với hắn, huynh xem tay Ti tiểu thư người ta kìa, thật sự là mười ngón không nhiễm nước mùa xuân, non mềm đến mức có thể véo ra nước. Hôm nay. . . Hắn có chút không đành lòng vội dời ánh mắt sang chỗ khác. Đêm qua hắn vô tình nhắc tới việc gặp được nàng với nương hắn, m nương hắn thổn thức cả buổi, bảo hắn tìm cơ hội nhất định phải giúp nàng. Lúc này nếu hắn mở miệng nói với Bùi Vân Khoáng là hắn muốn nàng, không biết hắn có thể cho hay không? Hắn do dự cả buổi, rốt cục vẫn cảm thấy thời cơ vẫn chưa đến, chờ một một thời gian nữa rồi tính tiếp.

https://thuviensach.vn

Đi săn từ vùng ngoại ô trở về sắc trời đã gần tối. Lúc đi qua bờ hồ bên ngoài Bùi phủ, Ti Điềm cố ý vén rèm nhìn nhìn ra bên ngoài, quả nhiên trông thấy bên hồ đậu một chiếc thuyền hoa, tĩnh mịch đến mức dường như hòa thành một màu với nước hồ. Nàng giật mình, hắn còn chờ ở đó không? Nàng có chút lo lắng, bèn hỏi thị vệ bên ngoài xe ngựa.

"Đại ca, thuyền hoa trên hồ kia đang làm gì?"

"À, thỉnh thoảng Vương gia cũng câu cá trên thuyền hoa."

Rốt cuộc thì hắn có còn ở đó không nhỉ? Trở lại phủ, nàng đứng ngồi không yên, chung quy vẫn là không yên lòng, sau khi nói với Tô Phiên một tiếng liền vội vàng chạy ra cửa Đông tới bờ hồ.

Thật ra trong lòng nàng vẫn hy vọng hắn đã sớm rời đi, nếu hắn vẫn đợi cả buổi ở chỗ này, theo tính tình của hắn có thể nào sẽ ăn thịt của nàng luôn không?

Nàng lo lắng tiêu sái đến bên hồ, nước hồ gợn gợn sóng, cỏ lau rì rào, bỗng nhiên nàng có một ý nghĩ là có một loại thuyền không người chuyên chở người qua sông.

Nàng bước bậc thang bằng đá, đứng ở trên bờ xoay người nhìn thoáng qua bên trong thuyền hoa.

Cửa sổ thuyền hoa mở ra, bên trong thật sự có một người đang ngồi! Thấy một bên mặt của hắn, tim nàng đập mạnh một cái, hắn vẫn chờ ở đây không có rời đi. Bỗng nhiên nàng cảm thấy vừa áy náy vừa sợ sệt, cảm giác bước chân mình ngày càng nặng, làm sao đối mặt với hắn đây, giải thích với hắn như thế nào đây?

Nàng nhấc váy bước lên thuyền hoa, thuyền hoa hơi lắc lư một cái. Nàng chậm rãi bước xuống bậc thềm gỗ, đứng ở khoang thuyền.

https://thuviensach.vn

Hắn thu hồi ánh mắt khỏi mặt hồ, nhìn về phía nàng. Nàng cầm váy sợ hãi đứng ở đó, vẻ mặt cô cùng áy náy, đôi mắt dường như nhuộm một tầng hơi nước, dịu dàng xen lẫn áy náy, còn có chút sợ hãi.

Nhất thời trong lòng hắn mềm nhũn, không cách nào nổi giận với nàng được. Hắn vốn định một tay kéo nàng qua, hảo hảo "Trừng phạt" nàng một trận cho nàng nhớ kỹ hậu quả khi thất hẹn với hắn. Thế nhưng bây giờ nàng nhìn hắn sợ hãi, nếu hắn "Trừng phạt" nàng thêm lần nữa, chỉ sợ nàng càng cách xa hắn hơn.

Trong khoang thuyền tối hơn bên ngoài, ánh mắt hắn ảm đạm, nhìn không ra vui buồn. Nàng khẩn trương hết sức có lỗi nói: "Đại sư huynh, Vương gia tạm thời có việc bảo muội đi ra ngoài, nhất thời vội vàng nên quên tới đây nói với huynh một tiếng."

Hắn không như nổi trận lôi đình như trong tưởng tượng của nàng, chỉ lẳng lặng nhìn nàng, điều này làm cho nàng thật bất ngờ, cũng càng thêm áy náy.

Không biết có phải bởi vì trời tối hay không, vẻ mặt hắn toát lên sự dịu dàng, hắn nhếch khóe môi cười cười: "Không có việc gì, ta ở chỗ này câu được không ít cá."

Dưới chân của hắn đặt một thùng gỗ, quả nhiên, thả không ít cá.

Nàng hơi yên tâm, đến gần một chút, hỏi: "Đại sư huynh, huynh tìm muội có việc gì sao?"

Hắn híp híp mắt, "Ừ" một tiếng.

Sáng nay, Hoàng Thượng sắc phong chức vị cho ba thứ hạng đầu, xem ra bắc chinh đã vô cùng cấp bách. Có lẽ, hôm nay chính là lần cuối cùng hắn gặp nàng trước khi xuất chinh. Đêm qua Triển Bằng đã hành động, hắn đã có cảm giác nguy hiểm, hắn hẹn nàng ra đây là muốn nói rõ mấy lời với

https://thuviensach.vn

nàng. Thế nhưng chờ đợi nửa ngày đã mài nhẵn hết từng câu nói trong lòng hắn. Trong lúc ngồi câu cá, hắn bắt đầu nhớ lại khoảng thời gian khi ở cùng nàng. Nàng kính sợ hắn, tôn trọng hắn, thuận theo hắn, đáng tiếc điều hắn muốn nhất lại thiếu đi chính là sự quan tâm và tín nhiệm. Cũng giống như thức ăn, trăm vị thì muối đứng đầu, cho dù thêm tất cả các gia vị, không có muối cũng không có hương vị gì.

Hắn muốn nổi cáu với nàng nhưng suy đi nghĩ lại, cuối cùng lựa chọn cách thức kiềm chế bản thân.

Hắn lấy một cấy sáo ngọc màu xanh biếc từ dưới bàn ra từ, cười cười với nàng: " Lần trước không phải muội chê cười ta không hiểu âm luật sao?"

Nàng xấu hổ cười cười, trêu hắn có một câu mà hắn nhớ dai như vậy.

Hắn để cây sáo lên môi.

Nàng ngây ngẩn cả người, thì ra hắn biết thổi sáo! Còn thổi hay như vậy! Cảnh chiều hoàng hôn, mặt hồ mênh mông tĩnh lặng, trên mặt hồ tiếng sáo như có như không, du dương mềm mại thanh thoát như mây. Ngay cả khóm cỏ lau bên bờ hồ cũng say mê, khẽ khàng nhảy múa theo tiếng sáo.

Nàng nghe đến si mê, tiếng sáo của hắn trầm tĩnh xa xôi đi vào lòng nàng, làm nàng cảm thấy yên lòng, làm nàng cảm thấy bình thản, như con chim mỏi mệt nhớ rừng sâu, như người xa quê lưu luyến cố hương.

Một lúc lâu, hắn mới để cây sáo xuống, nhướng mày mím môi nở nụ cười yếu ớt. Dáng vẻ này, rõ ràng là nói cho nàng biết, ngày ấy nàng trêu hắn không hiểu âm luật là một sai lầm lớn lao.

Nàng thành thật xin lỗi, ngượng ngùng cười cười: "Đại sư huynh, muội chưa từng nghe huynh thổi sáo, ai bảo huynh giấu nghề kỹ quá làm chi."

https://thuviensach.vn

Hắn nhíu nhíu mày, cười nói: "muội cũng không cho ta cơ hội để thổi nha."

Nàng nở nụ cười: "Huynh cũng không có nói cho muội là huynh biết thổi mà."

Hai người bèn nhìn nhau cười, xưa nay chưa từng hòa thuận và tự nhiên như vậy,đây coi như là lần đầu tiên. Những nụ cười trước kia của nàng, hắn thấy không đủ trong sáng, không thật tình, không ngọt ngào đơn thuần như lần này. Hắn cảm thấy đợi nửa ngày trời để được nhìn thấy nụ cười như vậy cũng đáng. Thật ra hắn còn có rất nhiều chuyện quan trọng cần làm, mọi thứ cũng mới vừa khởi đầu, nàng cũng mới có mười lăm tuổi, hắn cảm thấy đợi thêm một hai năm nữa, chờ mình công thành danh toại có lẽ sẽ tốt hơn. Dù sao Triển Bằng cũng phải đi Bắc Cương với hắn, không có uy hiếp hắn yên tâm rất nhiều. Hôm nay tuy chờ đợi hết nửa ngày nhưng hắn lại có thể làm cho hắn tỉnh táo lại. Dục tốc bất đạt. Có đôi khi, trực tiếp chẳng bằng quanh co vòng vèo.

"Ta sắp phải rời Đông đô đi Bắc Cương dẹp loạn."

Nàng lập tức lo lắng: "Đại sư huynh, huynh sẽ đích thân ra trận sao?"

"Đương nhiên rồi, phải làm gương cho binh sĩ chứ."

Nghe vậy nàng càng thêm lo lắng, không nhịn được nhíu chặt lông mày.

Hắn an ủi nàng: "Không có việc gì, chỉ là một đám ô hợp, bọn chúng vừa nghe tới đại quân thiên triều đã sợ mất mật, chạy trối chết rồi." vẻ mặt của hắn ung dung, giống như không phải đi chiến đấu mà là đi du sơn ngoạn thủy.

Nàng không tin, nếu thật sự như lời hắn nói, Hoàng Thượng còn khuếch trương thanh thế mở khoa thi chọn binh tuyển tướng làm gì? Xem

https://thuviensach.vn

ra tình hình ở Bắc Cương nhất định không đơn giản như vậy. Nghe Tô Phiên nói, lần xuất chinh này có tới hai mươi vạn tinh binh, Bùi Tử Do là phó soái, chủ soái là Phong An Hầu Kiều Lũng. Nhìn thế trận này là biết hoàng thượng muốn một trận này có thể dẹp loạn Bắc Cương, một lần vất vả, suốt đời nhàn nhã, thái bình vài trăm năm.

"Vậy huynh phải cẩn thận."

Hắn đứng dậy, phủi phủi vạt áo, nghiêm mặt nói: "Tất nhiên rồi, ta vẫn chờ lập được công lao, sau này vợ con được nhờ mà."

Nàng nhịn không được bật cười, suy nghĩ này của Đại sư huynh cũng chân thật quá đó chứ, hahaha. Bát tự còn chưa trao, bóng dáng lão bà cũng không có, chưa gì đã nghĩ đến nhi tử, quá nhìn xa trông rộng rồi.

Nàng cười nhìn sắc trời, nói: "Đại sư huynh, nếu không có việc gì, muội đi về trước."

Hắn gật gật đầu, ý vị thâm trường nói: "Được, trong vòng hai tháng ta sẽ trở về."

Nàng không biết hai tháng có ý nghĩa gì. Ý của hắn là qua hai tháng nữa nàng đã cập kê rồi.

"Được. vậy muội đi trước."

"Để ta nhìn trên bờ một chút, coi chừng gặp người quen." Hắn bước lên bậc thềm gỗ, đứng ở đầu thuyền nhìn chung quanh một lần, sau đó cười cười với nàng, để nàng đi ra.

Nàng bước ra khoang thuyền.

Trên mặt hồ nổi gió, thổi lên tóc và váy nàng lên. Hắn đứng trên bậc gỗ, vài sợi tóc của nàng bị gió thổi bay ra phía sau, vừa vặn vướng tại nơi

https://thuviensach.vn

khép mở của vỏ kiếm đao bên hông hắn.

Trong chốc lát nữa thôi hắn đã phải xuất chinh ra trận.

Hắn vội vàng rút thanh kiếm ra một chút, nàng thì đưa tay kéo tóc, bảo kiếm bên trong vỏ kiếm chém sắt như chém bùn, lập tức cắt đứt một nhúm tóc đen.

Nhúm tóc đen bị cắt lập tức bị gió thổi lên, lướt nhẹ qua tay hắn. Hắn vội vàng mở ngón tay ra nhẹ nhàng tóm lấy, cầm chặt nhúm tóc trong tay. Sau khi cầm nhúm tóc trong tay, hắn liền cảm thấy ngại ngùng xấu hổ, còn nàng? Có như hắn không?

Nàng không hề nghĩ tới hắn lại lấy mấy sợi tóc bị cắt đứt này, nàng cũng thấy hơi xấu hổ, nhưng tác dụng gì đâu, hắn phải ném đi mới đúng, nhưng biểu hiện của hắn dường như cũng không có ý buông tay, có lẽ là ở trước mặt nàng, ngại nên không ném đi sao? Nàng đành phải giả bộ làm như không biết, vội vàng cúi đầu rời đi.

Hắn đứng ở đầu khoang thuyền, ngón tay khẽ vuốt, nhúm tóc kia trơn bóng mát lạnh. Hắn nhìn nàng đi vào Bùi phủ, hắn vẫn không hề vứt đi mà đặt ở trong ví.

https://thuviensach.vn

MAY MẮN GẶP LẠI KHI CHƯA GẢ

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 26

Đại quân Bắc chinh rất nhanh đã xuất phát, Thương Vũ và Triển Bằng chia ra đứng bên trái và bên phải Vệ tướng quân, đi theo đại quân lên đường. Một trăm người đứng đầu trong cuộc thi võ lần này cũng chia ra đi theo đội quân xuất chinh, mọi người cũng nhìn ra được, lần này Hoàng Đế có ý muốn bồi dưỡng một vài người mới có tài năng. Đã nhiều năm Đại Lương không có chiến sự, các lão tướng trong triều đã thoái ẩn, có người thì lớn tuổi, có người thì thế lực lớn quá. Cho nên, sau trận này, Hoàng Đế nhất định sẽ phong tước cho người mới, sau này, bố cục trong triều đình sẽ càng thêm phức tạp, hoặc cũng có thể sẽ phân tán ra.

Hoàng Đế thuận theo đại quân bắc chinh quay về Thượng kinh, Bùi Vân Khoáng cũng rời khỏi Đông Đô trở về Tín Châu.

Trong vương phủ thường thường gặp được con chim bồ câu kia, chắc là Thương Vũ gửi tin tức đến. Nàng xấu hổ hỏi thăm, thật ra trong lòng nàng cũng rất quan tâm đến tin tức của hắn, nàng thường nhìn trộm nét mặt của Bùi Vân Khoáng, nếu như thần sắc hắn vui vẻ, như vậy Thương Vũ nhất định không có việc gì.

Đảo mắt qua một tháng, trận tuyết đầu đông bắt đầu rơi xuống Tín Châu. Tuyết không lớn, những bông tuyết tinh mịn dày đặc bay lả tả giữa không trung, giống như lưu luyến trời xanh, không chịu dung nhập vào trần thế.

Trong thư phòng đốt lò sưởi, ấm áp như mùa xuân, Bùi Vân Khoáng đang viết thư. Trên bàn đặt một lư hương, mùi thơm trong thư phòng

https://thuviensach.vn

thoang thoảng. Hắn dán lại phong thư, nhìn tuyết bay ngoài cửa sổ, híp híp mắt, thấp giọng nói: "Tuyết ở Bắc Cương nhất định lớn hơn ở đây nhiều."

Nàng nhìn theo tầm mắt của hắn, tuyết ngoài cửa sổ văn nhã xinh xắn, giống như một người con gái nhỏ đáng yêu. Tuyết ở Bắc Cương nhất định là lớn như lông ngỗng ào ào rơi xuống, mạnh mẽ như những anh hùng hào kiệt. Nàng giật mình, không biết Thương Vũ ở đó có lạnh không. Nhưng nghĩ đến vào cuối mùa thu mà hắn vẫn chỉ mặc quần áo phong phanh, hắn là người không sợ lạnh.

"Giao thư này cho quản gia."

Nàng tiến lên nhận thư, trên ống tay áo của hắn cũng phảng phất hương mùi thơm, vô cùng dễ ngửi.

Nàng đi tới cửa, đột nhiên trông thấy quản gia vội vã đi vào, ghé vào lỗ tai hắn nói gì đó.

Bùi Vân Khoáng biến sắc, lập tức phân phó nói: "Phái thêm vài người lục soát mấy con đường dưới núi, gọi thêm một trăm thân vệ mang theo binh khí theo ta lên núi."

Hắn quay đầu nói với Ti Điềm: "Mặc dày một chút, mang theo nhiếp hồn châm theo ta ra ngoài."

Ti Điềm đưa thư cho quản gia, vội vàng chạy đến phòng ngủ hậu viện, tìm một cái áo choàng có mũ mặc vào, sau đó lục lọi trong hòm thuốc cầm ba miếng nhiếp hồn châm vội vàng chạy ra cửa lớn Vương Phủ. Hộ vệ cận thân của Bùi Vân Khoáng đã đợi sẵn ở cổng lớn rồi, ai cũng mang theo đao kiếm bên mình, trên yên ngựa còn chuẩn bị mấy hộp cung tên, vẻ mặt mỗi người đều nghiêm túc.

https://thuviensach.vn

Trong lòng nàng khẩn trương, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Từ trong cửa Bùi Vân Khoáng vội vàng đi ra, hắn mặc một cái áo khoác màu đen, bên hông cũng đeo một thanh bảo kiếm, vẻ mặt luôn luôn vân đạm phong, mơ hồ một tầng sương mỏng.

Hắn vừa sải bước tới con ngựa trắng, đột nhiên lại nhớ tới cái gì, lông mày nhăn lại nói với Ti Điềm: "Ta quên mất muội không biết cưỡi ngựa."

Nói xong, nàng chưa kịp phản ứng, từ trên ngựa hắn đã khom người xuống, trực tiếp ôm ngang người nàng đặt phía trước hắn, sau đó siết chặt dây cương, đánh ngựa chạy đi, nhóm người phía sau lập tức chạy theo.

Nàng ở trước ngực hắn vừa sợ hãi vừa ngượng ngùng, nhưng cũng không có cách nào khác, trong lòng âm thầm quyết định, sau này nhất định phải học cưỡi ngựa, bằng không trước mặt nhiều người như vậy, nàng và hắn cùng cưỡi một con, còn thể thống gì nữa? Nàng lấy mũ che lại khuôn mặt đang đỏ bừng và mất tự nhiên của mình.

Ra khỏi thành, đoàn người chạy theo hướng núi Lan Chu, khi ngựa xóc nảy, thân thể của nàng và hắn luôn có va chạm, nàng tận lực tránh xa hắn một chút, nhưng thật sự không có chỗ nào để nàng tránh đi cả.

Chỉ cần nàng khẽ động, hắn sẽ bị phân tâm, vì vậy thấp giọng quát: "Đừng nhúc nhích." Nói xong, hắn lại ôm nàng chặt thêm một chút.

Tim nàng đập nhanh hơn, vừa xấu hổ vừa lúng túng, cả người cứng ngắc trong vòng tay của hắn, không dám lộn xộn nữa.

Tuyết không nhanh không chậm rơi xuống. Trên chân mày hắn phủ một lớp tuyết mỏng, càng làm tôn lên lông mày đen tuyền của hắn.

Khoái mã chạy gần nửa canh giờ, đường núi đã dốc lại còn hẹp, mọi người bỏ ngựa lại, lưu lại hai người trông ngựa, còn mình thì đi bộ lên núi.

https://thuviensach.vn

Đường lên núi phủ một lớp tuyết mỏng, khi bước đi hơi trơn trượt. Không gian xung quanh vô cùng yên tĩnh, chỉ có âm thanh đạp vụn tuyết dưới chân.

Thể lực của nàng không thể nào so với nhóm binh sĩ, ngay cả hắn cũng không kém. ngày thường thấy hắn sống an nhàn sung sướng, vậy mà lúc này giờ phút này cũng không thấy hắn mệt mỏi hay thở gấp, vẫn bước nhanh trên sơn đạo.

Lên tới chỗ hõm vào giữa sườn núi thì thấy có hai người đang chờ trên sơn đạo chật hẹp, tuyết phủ đầy người, nhìn thấy hắn lập tức đi lên hành lễ: "Vương gia, tiểu nhân chờ ngài đã lâu."

Bùi Vân Khoáng gấp giọng hỏi: "Khúc Lục Nhi, tìm được người rồi sao?"

Khúc Lục Nhi nói: "Mới tìm được một người, còn ba người nữa, chẳng biết đã đi đâu, đã phái người đi tìm rồi."

Sắc mặt Bùi Vân Khoáng âm trầm, nói với hộ vệ sau lưng: "Chia nhau đi tìm, sống phải thấy người, chết phải thấy xác. Sau khi tìm được lập tức thả tín hiệu."

Mọi người sau lưng lập tức lĩnh mệnh, tản ra đi tìm.

"Rốt cuộc thì chuyện gì đã xảy ra?"

"Sáng nay, lúc tiểu nhân nấu cơm, phát hiện một chiếc xe đẩy, ở đây vốn không có loại xe này, trong lòng đã thấy kỳ lạ, sau đó lão Tam phát hiện mình bị mất một cái áo bông. Vì vậy, tiểu nhân lập tức sai người tìm kiếm khắp nơi. May mắn là trời đổ tuyết nên các con đường bị che khuất không dễ tìm cho lắm, bọn họ lại không quá quen thuộc nơi đây, khi chúng ta đuổi theo bọn họ, thấy có bốn người, đáng tiếc bọn họ ai cũng có cung

https://thuviensach.vn

tên rất lợi hại, đã bắn chết của năm huynh đệ chúng ta, chúng ta bắt được một người, còn ba người còn lại đã chạy thoát."

"Đây là người bị bắt sao?"

"Chết cũng không khai."

Bùi Vân Khoáng cười lạnh một tiếng "Không vội, tìm được ba người kia rồi hãy nói."

Hắn nhíu lông mày, nhìn quặng mỏ cách đó không xa, thấp giọng nói: "Nếu để cho ba người kia chạy thoát, tất cả mọi người ở đây chỉ còn đường chết."

Đột nhiên khuôn mặt Khúc Lục Nhi hoảng sợ, nhưng vẻ kinh hoàng rất nhanh bị đè nén xuống. Hắn thấp giọng nói: "Vương gia yên tâm, cho dù bọn họ phát hiện ra, cũng không biết nội tình. Bạc cũng giấu ở trong hầm ngầm, không có khả năng bị phát hiện."

Bùi Vân Khoáng lắc đầu: "Mặc dù là quặng sắt, cũng phải bẩm báo cho Hoàng Thượng. Huống chi..."

Lúc Khai thác quặng sắt ở đây, trong lúc vô tình phát hiện được mỏ bạc, Thiệu Bồi chọn mấy người trung thành nhất có thể tin được ở Thất Thế Môn, vụng trộm vận chuyển bạc đến đây tinh luyện kim loại. Nơi đây cực kỳ kín đáo, bình thường bên ngoài liên tục có người tuần tra. Không nghĩ tới xảy ra chuyện như vậy. Theo như luật lệ Đại Lương, tự mình tinh luyện vàng bạc kim loại, đó là tội tru di cửu tộc. Cho dù vương hầu có phát hiện quặng sắt trên đất phong của mình, cũng phải bẩm báo lên cấp trên, toàn bộ phải giao nộp cho quốc gia, chỉ chừa lại một quặng để vận chuyển hàng ngày, còn dư lại một chút mới thuộc về chủ nhân của đất phong.

Việc này nếu là truyền ra ngoài, hậu quả không thể tưởng tượng nổi. Hắn cảm giác được một trận hàn khí bốc lên, nhịn không được nắm chặt áo

https://thuviensach.vn

khoác. Hắn quay lại nói với mười tên thị vệ sau lưng: " Theo ta đi xem thử."

Khúc Lục Nhi vội nói: "Vương gia vẫn nên chờ ở chỗ này đi ạ, trời đồ tuyết, đường không dễ đi đâu ạ."

Bùi Vân Khoáng không đợi hắn nói xong, liền cất bước rời đi. Việc hệ trọng này, làm sao hắn có thể chờ được. Nếu là dân chúng tình cờ xông vào thì không có gì để nói, chỉ sợ là người dụng tâm kín đáo. Mà người kia dù chết cũng không chịu nhận tội, khẳng định là có người sai khiến mới đến.

Ti Điềm ở phía sau hắn, áo khoác màu đen lướt qua tuyết trắng trở thành hai màu trắng đen, sự tương phản mãnh liệt này càng làm cho người ta thêm căng thẳng.

Sau khi đi xuyên qua một khu rừng thông thì thấy một con đường núi hẹp, hai bên đều là vách đá. Tuyết quá trơn, nàng bước đi cũng không dễ dàng gì, hắn đành phải quay người lại đưa tay đỡ nàng.

Tuy nàng xấu hổ nhưng cũng không tránh ra, mặc cho hắn lôi kéo cánh tay mình. Lúc này đại sự làm trọng, việc nhỏ nhặt này là gì cơ chứ, ngồi chung một con ngựa cũng đã xảy ra rồi, cái này không tính là gì hết.

Đi đến chính giữa hành lang, đột nhiên phía bên phải vách đá bong ra một mảnh bông tuyết, từ đỉnh đầu rơi xuống. Hắn bỗng nhiên cả kinh, lập tức tránh qua một bên, nép sát vào vách đá. Bọn hộ vệ lập tức rút kiếm ra, hết sức đề phòng.

Hắn kéo nàng nép sát vào vách đá, bỗng nhiên xuất hiện một phiến đá che trước tầm mắt nàng làm nàng nhìn không thấy tình hình phía trước. Bất thình lình, mấy tên bắn lén phá vòng vây xông đến, hộ vệ của hắn đều có phòng bị, vung đao ngăn mũi tên. Hai vị hộ vệ khẽ nhảy lên, được mấy tên hộ vệ dùng hai tay nâng lên, đạp mấy cái rồi bước lên vách đá, không ngờ

https://thuviensach.vn

lập tức trúng tên ngã xuống, xem ra tài bắn cung của người nọ xác thực rất cao. Lúc này, bọn họ có lợi thế về địa hình, tình thế vô cùng nguy hiểm.

Bùi Vân Khoáng thấp giọng nói với người bên cạnh: "Nơi này là tử lộ, không vội." Mũi tên sử dụng hết, bọn họ phải đi thôi, bằng không sẽ bị vây chết ở chỗ này.

Trong sự yên tĩnh đến đáng sợ, chỉ có thể làm bạn với tuyết rơi.

Quả nhiên, đối thủ không đợi được, sau khi mấy tên bắn lén bỏ đi, một bóng đen bay qua đỉnh đầu, bọn họ ném mấy cái móc sắt tới, móc vào vách núi đối diện, Bùi Vân Khoáng lập tức nói: "Bắn tên! Tiến lên!"

Ngay lập tức mấy người hộ vệ đồng loạt đạp lên vách núi, ba người kia đang muốn dùng dây thừng và móc sắt để nhảy qua vách núi đối diện. Loạn tiễn từ trong tuyết bay qua cùng với tiếng kêu thảm thiết. Ti Điềm trông thấy một bóng đen bay qua đỉnh đầu, đột nhiên một tiếng nổ ầm ầm vang lên, trước mặt bỗng tối sầm, dường như nàng bị chấn động mạnh mẽ ngất đi.

***

"Ti Điềm, Ti Điềm!" có người gào thét bên tai nàng, khi nàng tỉnh lại, chung quanh mờ mịt, thỉnh thoảng có vài tia sáng, nàng hơi choáng váng, chỗ này là ở đâu?

Một bàn tay ấm áp áp trên gương mặt nàng.

"Ti Điềm, muội sao rồi?"

Nàng chỉ hoảng hốt một lát, sau đó liền tỉnh táo lại, là giọng nói của Bùi Vân Khoáng.

https://thuviensach.vn

"Vương gia, đây là ở đâu?" Nàng cảm giác mình đang tựa trong ngực hắn, nàng thoáng giãy giụa, lại phát hiện không thể động đậy, chung quanh toàn là đá.

Hắn bất đắc dĩ cười khổ: "Chúng ta không có đi đâu hết, vẫn là chỗ mới đứng vừa rồi. Vừa nãy thật là không may, những người kia móc vào vách đá, không biết chuyện gì xảy ra, một đống đá vụn từ phía trên rơi xuống, làm chúng ta mắc kẹt ở chỗ này, cũng may có cái mép đá này ngăn cản, không thì ta và muội đã biến thành cá ướp muối rồi."

Chuyện nguy hiểm như vậy hắn cũng có thể cười giỡn được, nàng nghe mà đổ một đầu mồ hôi lạnh, đúng vậy, nếu như không phải vừa rồi áp sát vào vách đá, giờ phút này thật sự có khả năng bị đá đè dẹp như con cá khô. Nàng có chút lo lắng, bị nhốt ở chỗ này, vậy làm sao đi ra ngoài?

"Đừng sốt ruột, vừa rồi bọn họ muốn tới cứu người, nhưng ta bảo bọn họ đuổi theo hai người kia trước. Trước nhẫn nại một chút." Bị nhốt trong đống đá này một chút cũng không có vấn đề gì, nhưng nếu để cho hai người kia chạy thoát, hậu hoạ về sau không thể tưởng tượng nổi.

Nàng nhẹ nhàng thở ra, ở cùng một chỗ với hắn, cho dù trời có sập xuống, cũng không có việc gì. Trải qua lần đầu tiên bị đuổi giết, lần này nàng bình tĩnh hơn rất nhiều. Khi buông lỏng xuống, mới phát giác đầu vai hơi đau, nàng nhẹ nhàng sờ lên phát hiện đầu ngón tay hơi hơi dính dính, nàng biết nhất định là bị tảng Đá đập bị thương.

Nàng hỏi vội: "Vương gia, người bị thương sao?"

Hắn ừ một tiếng, ngừng một chút nói: "Ngón chân có thể không giữ được." Nói xong, thở dài một hơi: "Móng chân ta vừa mới cắt tỉa đẹp biết mấy, bây giờ bị đập hư thật đáng tiếc."

Nàng "PHỐC" cười ra tiếng. lúc này mà hắn còn có thể giỡn được.

https://thuviensach.vn

Trong không gian nhỏ hẹp tối tăm, hai người bị nhốt chung một một chỗ, eo nàng, đầu vai nàng tựa sát vào người hắn, hương thơm vương vấn trên chóp mũi hắn.

Hắn cũng không phải Liễu Hạ Huệ.

Nỗi bất an trong không gian vừa chật chội vừa tối tăm này, hắn thấy hơi nóng nhưng hắn không muốn biết lí do, rất sợ nhận thức ra cái gì. Vì vậy, hắn lập tức nói giỡn để hóa giải sự mập mờ này.

"Ôi, vừa rồi ta đã suy nghĩ, nếu như ta chết thật đúng là oan ức mà, chỉ vì mấy đồng bạc."

Người keo kiệt thường hay rêu rao mình là người hào phóng, hắn luôn luôn ra tay xa xỉ, nhưng hết lần này tới lần khác luôn biểu hiện mình rất keo kiệt.

Nàng nhịn cười, thấp giọng nói: "Tham quá không tốt."

Hắn đồng ý, thở dài: "Thật ra ta không hề tham lam. Cuộc sống trước kia của ta trôi qua ung dung tự tại, Tín Châu có núi có sông, có trà ngon, còn có mỹ nhân." Hắn dừng một chút: "Ta rất hài lòng."

Câu cuối cùng, nàng nghe có chút không được tự nhiên, hắn là hài lòng với mỹ nhân, hay là hài lòng với những thứ khác?

Hắn lại than một tiếng: "Thế nhưng chẳng ai ngờ Hoàng Thượng lại không có con nối dõi. Vì vậy, ngày lành đã thật sự rơi trên đầu bổn vương."

Nàng nói lòng tham đâu chỉ có tiền, nhận thức của hắn cũng không đơn giản như thế. Hắn trúng độc cũng không biết, đến khi Vương Phi chết rồi, hắn mới cảnh giác. Về sau tất cả dụng cụ ăn uống đều đổi thành đồ bạc, ra ngoài xã giao thì dẫn theo Tô Phiên để phòng ngừa vạn nhất. Đáng tiếc, ngươi ít xuất hiện cũng không ngăn được người khác muốn nhìn ngươi.

https://thuviensach.vn

Liên tục xuất hiện, không ngừng tích lũy, dồn ép hắn nảy ra "Lòng tham", nhưng lòng tham này thật ra chỉ là ham sống.

Trong giây phút hoảng sợ vừa rồi, một suy nghĩ chợt lóe lên trong đầu hắn, nếu chết đi, hắn thật sự không cam lòng.

Hắn trầm mặc, trong không gian nhỏ hẹp, hai người kề cận bên nhau, một khi yên lặng quá cũng trở nên ám muội.

Hắn lại vội nói: "Bổn vương không có nhi tử, nếu như chết đi thì còn mặt mũi nào gặp cha mẹ. Ta còn có một muội muội chưa gả ra ngoài, ta thảm quá mà."

Hắn dài dòng kể chuyện nhà, không có một chút khí thế vương hầu, hết lần này tới lần khác làm cho người ta nhịn không được, muốn nghe hắn kể chuyện. Nàng cũng hiểu được chỉ có đùa giỡn mới có thể hóa giải được sự ám muội không rõ ràng này, không thể ngừng lại, nếu ngừng lại sẽ cảm thấy xấu hổ.

Nàng không biết thì ra hắn còn có một muội muội, sao chưa từng gặp trong vương phủ, cũng chưa từng nghe qua hắn nói qua?

"Sao muội muội Vương gia không ở trong Vương Phủ?"

Hắn nhớ tới Vân Ý, bỗng nhiên thương tiếc: "Muội muội đáng thương của ta, đang ở trong am ni cô."

Nàng vô cùng ngạc nhiên: "Vì sao?"

"Bổn vương có một vị cô cô, bị Hoàng Thượng phái đi hòa thân, chết oan chết uổng. Cho nên, đành phải đưa tiểu muội muội này đến am ni cô, lấy cớ bạc mệnh, phải tu hành mới có thể tăng thêm tuổi thọ, thật ra là rời xa thị phi, sợ giẫm lên vết xe đổ."

https://thuviensach.vn

Thì ra là thế, nàng rất đồng tình với vị quận chúa kia, Hoàng Đế không có con nối dõi, còn chuyện hòa thân, đương nhiên là phải tìm người trong tông thất rồi.

Hắn thở dài, nói: "Nàng và muội giống nhau, tìm tới tìm lui không tìm được nhà nào thích hợp, nếu thật sự tìm không thấy, gả nàng cho Thương Vũ là được rồi, để tránh đêm dài lắm mộng."

Nàng sững sờ!

https://thuviensach.vn

MAY MẮN GẶP LẠI KHI CHƯA GẢ

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 27

Bên trong hơi tối nên không nhìn thấy vẻ mặt của hắn, không biết lời hắn nói là thật hay giả, không biết có phải do đang trong hiểm cảnh mà nảy ra ý định này hay suy nghĩ này đã có từ lâu.

Sau khi ngạc nhiên thì nàng thật sự vui mừng thay cho Thương Vũ. Nếu như Bùi Vân Khoáng thật sự có ý định này, đối với Thương Vũ mà nói quả thực là một việc vui. Vị quận chúa kia từ nhỏ đã nương nhờ nơi cửa Phật, tính tình nhất định nhã nhặn khoan dung, nhìn dung mạo của Bùi Vân Khoáng, dung mạo của nàng tất nhiên sẽ không kém, nhất định cũng xinh đẹp xuất chúng. Nếu lần này Đại sư huynh có thể lập được công lao phong quan thêm tước, thật sự rất xứng đôi với tiểu quận chúa. Qua sự việc này, Bùi Vân Khoáng giống như không để ý đến dòng dõi ý, quả thật hắn không giống với các vương hầu khác, bất luận là người hay tư tưởng.

Tuy đang trong tình thế nguy hiểm nhưng trông hắn rất ung dung, thật ra trong lòng hắn đang nghĩ đến hai người đã chạy thoát kia. Vừa rồi, thị vệ ở bên ngoài đống đá nói với hắn đã bắn chết một người rồi, nhưng còn hai người mang theo cung tên trốn thoát, hắn không cho bọn họ cứu hắn ra ngoài, mà lập tức bắt bọn họ đuổi theo. Lúc này bị vây ở chỗ này đã một phút đồng hồ, sao bọn họ còn chưa trở về.

Hắn âm thầm lo lắng, bắt đầu suy nghĩ nếu hai người đó đào thoát, hắn phải giải quyết hậu quả này như thế nào.

Đột nhiên, bên ngoài đống đá có người thở nhẹ: "Vương gia, bắt được người rồi. Thuộc hạ lập tức dọn đống đá này, xin Vương gia cẩn thận."

https://thuviensach.vn

Trong lòng Ti Điềm vô cùng vui mừng, rốt cuộc đã yên tâm rồi.

Khúc Lục Nhi đã sớm chuẩn bị công cụ và dây thừng, tám tên hộ vệ cùng hai cha con Khúc Lục Nhi, trước tiên dọn sạch đá vụn ở bên ngoài, sau đó dùng mấy cây gỗ làm đòn bẫy tạo ra một khe hở ngay vách núi, Bùi Vân Khoáng nghiêng người lách ra ngoài.

Vóc người nàng nhỏ nhắn xinh xắn, hắn khẽ vươn tay liền kéo nàng ra ngoài.

Ánh sáng trước mắt sáng ngời, hắn lập tức lấy tay che mắt nàng. Nàng không ngờ hắn lại có hành động này, hô hấp như muốn ngừng lại.

Hắn lập tức thả tay xuống, thấp giọng nói: "Vai muội bị thương, sao nãy giờ không nói?"

Nàng hơi xấu hổ, trước mặt nhiều người như vậy, hành động và ngôn ngữ của hắn đối với nàng cũng không phải là quan tâm bình thường. Nàng cúi đầu không nói, mặt dần dần đỏ lên. Đầu vai bị thương cũng không nghiêm trọng, nàng có thể chịu được, vả lại hắn nhắc đến thì có ích lợi gì chứ?

Hắn xoay người, được thị vệ đỡ đi qua đống đá vụn.

Tuyết còn đang rơi nhưng không còn lớn nữa, không còn là những bông tuyết lớn nữa mà chỉ như những lông tơ nhỏ, rơi xuống đất giống như nhưng viên muối thô.

Nàng nhớ đến vết thương trên chân hắn, quả nhiên trên đôi giày của hắn đã nhiễm máu, lúc bước trên nền tuyết, dấu chân mang theo màu đỏ, xem ra thương thế cũng không nhẹ như hắn nói.

Trong lòng nàng căng thẳng, tự nhiên sinh ra lo lắng. Khi bước đi hắn nhíu chân mày lại, sắc mặt ẩn nhẫn mà bình thường không có được. Trong

https://thuviensach.vn

lòng nàng càng lo lắng, còn có một loại cảm giác phức tạp, giống như là đau lòng.

Hai nam nhân bị trói, một quỳ một nằm. Người nằm đang hấp hối thần trí mơ hồ, còn trúng một mũi tên dài, trên cánh tay còn bị chém nhiều vết đao, huyết nhục bầy nhầy, thấy cả xương trắng. Người đang quỳ khá hơn một chút, tuy rằng cả người bị thương, nhưng cũng còn thanh tỉnh.

Bùi Vân Khoáng nhìn bọn họ, hỏi: "Các ngươi cũng biết ta muốn hỏi cái gì. Nói ra, có lẽ còn có đường sống."

Người đang hôn mê dường như không nghe thấy gì, không có một phản ứng nào. Mà người thanh tỉnh thì mí mắt rủ xuống không trả lời.

Bùi Vân Khoáng thở dài, nói: "Con người chết vì tiền tài, chim chết vì miếng ăn. Chỉ cần có tài ta sẽ thu nhận, hà tất phải quan tâm là ai? Ta cho, so với người khác nhất định không ít hơn."

Người nọ vẫn không nói.

Bùi Vân Khoáng bất đắc dĩ thở dài, gật đầu với một người thị vệ bên cạnh. Người thị vệ không chần chờ, tay nâng kiếm chém xuống, một tay của người đang hôn mê bị đính trên nền tuyết. Người nọ kêu thảm một tiếng, bật dậy rồi sau đó tiếp tục hôn mê bất tỉnh. Thị vệ không rút kiếm ra khỏi bàn tay hắn, máu trên mũi kiếm nhỏ từng giọt xuống nền tuyết trắng, tạo nên từng vệt máu màu đỏ loang lỗ, khiến người ta kinh hãi.

Trong lòng nàng hoảng sợ, không dám nhìn xuống.

Người đang quỳ dường như không nhìn thấy cũng như không nghe thấy, chỉ cắn chặt hàm răng. Thị vệ không kiên nhẫn, một kiếm vung lên gác trên cổ hắn, hắn cũng không nhúc nhích, tránh cũng không tránh, dường như không để ý đến sinh tử.

https://thuviensach.vn

Cục diện như vậy Bùi Vân Khoáng sớm đã dự liệu trước, cho nên hắn mới dẫn theo nàng tới đây. Mắt thấy không thể bức cung, chỉ có thể để nàng dùng nhiếp hồn châm.

Bùi Vân Khoáng nhìn hắn hếch khóe môi lên, khẽ cười, nói với Ti Điềm: "Muội châm cho hắn một châm đi."

Ti Điềm gật đầu, lúc này đã biết được dụng ý của hắn khi mang theo nàng. Một đoạn thời gian trước đây Tô Phiên đã dạy nàng cách dùng nhiếp hồn châm, không nghĩ tới hôm nay có tác dụng.

Người nọ thấy nàng rút một cây châm màu đen ra, trên mặt lộ vẻ hoảng sợ, lập tức lắc đầu ấp úng kêu lên, mơ hồ không rõ, giống như là người câm.

Bùi Vân Khoáng sững sờ, phía trên nhiếp hồn châm thoa thuốc mê tâm trí, chuyên môn đối phó những người không chịu cung khai, thế nhưng hắn không ngờ tới người này là người câm. Cho dù Ti Điềm châm hắn, hắn cũng đâu có nói được gì.

Ti Điềm cũng hơi kinh ngạc, nàng lấy một nhánh cây trước mặt hắn, thấp giọng nói: "Vương gia, không biết hắn có biết viết không."

Bùi Vân Khoáng nheo mắt lại, hỏi: "Ngươi có đồng ý viết ra không?"

Người nọ lại nhẹ gật đầu.

"Mở tay hắn ra."

Thị vệ phía sau dùng kiếm đẩy dây thừng trên tay hắn ra. Ti Điềm tiến lên đưa nhánh cây cho hắn.

Hắn nhận nhánh cây, bắt đầu viết trên mặt tuyết, Ti Điềm đứng bên cạnh của hắn, nhưng không nhìn ra hắn đang viết cái gì. Kỳ quái, chẳng lẽ

https://thuviensach.vn

hắn không phải người Hán, đây không phải chữ Hán?

Hắn viết "A a nha nha", Ti Điềm không hiểu nổi hắn đang viết cái gì, khom người nhìn kỹ. Đột nhiên, người hắn đụng mạnh một cái, thị vệ bên cạnh lảo đảo, hắn mượn lực bổ nhào về phía trước, trong tay cầm chặt một mũi tên, đặt ngay cổ họng Ti Điềm!

Chỉ trong chốc lát, mọi thứ nhanh đến không thể tưởng tượng nổi! Quả nhiên là tử sĩ được huấn luyện nghiêm chỉnh, động tác liền một mạch, lập tức liền chuyển bại thành thắng, bắt nàng làm con tin. Mũi tên được rút từ vai của người đang nằm trên mặt đất nên mang theo mùi máu tanh, đặt trên cổ họng nàng. Nàng vô cùng hoảng sợ, nhưng dường như nàng quên mất nỗi sợ hãi, ánh mắt không nhịn được nhìn hắn.

Người nọ có chút khẩn trương, trước khi chết còn muốn đánh cược một lần, dường như đã tiêu hao hết tinh lực của hắn ta, ngón tay ôm cổ nàng hơi run rẩy.

Hắn ta nói với Bùi Vân Khoáng: "Thả ta ra, bằng không ta giết nàng." lúc hắn ta nhìn thấy nàng từ đống đá đi ra, Bùi Vân Khoáng đỡ nàng, còn thay nàng che mắt. Điều này cho hắn biết, trong lòng hắn nàng không phải là nữ nhân bình thường, hắn ta quyết định đánh cuộc một lần.

Hắn ta không phải người câm! Bùi Vân Khoáng cười khổ, vậy mà mình cũng bị hắn ta lừa. Hắn híp mắt nhìn người nọ, môi mỏng nhếch lên, trong lòng hơi hốt hoảng nhưng cố ra vẻ trấn định. Nàng đang nằm trên tay hắn, không có sợ hãi cũng không có kinh hoàng, thật sự ngoài ý muốn của hắn. Ánh mắt của hắn rơi vào mũi tên nhuốm máu kia.

Sắc bén, lạnh lùng.

Thả? Hay không thả?

https://thuviensach.vn

Có lẽ hắn sẽ cự tuyệt sự uy hiếp này, cho dù ở phương diện nào thì người này cũng quan trọng hơn nàng. Thả hắn ta ra sẽ hậu hoạn vô cùng, sẽ làm hại đến vô số người. Có lẽ hắn ngay cả một tia do dự cũng không có, lập tức cự tuyệt, nhưng mà, hết lần này tới lần khác hắn lại do dự.

Hắn trầm mặc, đúng như trong dự liệu của nàng, nàng thầm thở dài. Sao nàng có thể quan trọng đến mức có thể để cho người này chạy thoát? Giữa lúc sinh tử, rất nhiều hình ảnh như nước chảy mây trôi lập tức hiện ra trong lòng nàng. Nàng nợ hắn quá nhiều, lúc này hắn là nên trả lại. Cuối cùng, nàng đột nhiên trầm tĩnh lại, lạnh nhạt nói: "Ngươi sai rồi, ta chỉ là nha hoàn của Vương gia, ngươi dùng ta uy hiếp Vương gia, vậy là ngươi đã quá coi trọng ta rồi. Cho dù ngươi giết ta, Vương gia cũng sẽ không thả ngươi đâu."

Nàng càng bình tĩnh thì người nọ càng do dự. Mặc dù nàng là nữ nhân của hắn, mặc dù có phân lượng như vậy trong lòng hắn, nhưng chung quy cũng chỉ là một nữ nhân, cũ đi còn có mới, sao hắn có thể vì một quân cờ nhỏ mà hủy diệt toàn cục. Cuộc đánh bạc này, có lẽ hắn là người thua cuộc, nhưng đánh cuộc một lần so với chờ chết thì mạnh hơn nhiều, người khác có cho hắn một đống bạc lớn hắn cũng không muốn, còn như không có hoa hắn sẽ chết mất. Cùng lắm thì, nếu phải chết thì kéo thêm tiểu mỹ nhân làm đệm lưng cũng đáng.

Sau một hồi yên lặng quyết định sinh tử của một người, tất cả mọi người đang đợi Bùi Vân Khoáng nói một câu. Nhưng mà, xuất hiện ngoài dự liệu của tất cả mọi người, hắn đột nhiên nhẹ nhàng nói với người kia: "Ngươi thả nàng, ta thả ngươi."

"Vương gia!" Khúc Lục Nhi khẽ thở nhẹ, cũng không dám nói thêm một câu nào nữa.

"Nàng đang có thai, không thể bị dọa được. Ngươi thả nàng trước đi."

https://thuviensach.vn

Tất cả mọi người đều kinh sợ, kể cả nàng! Trong lòng người kia thì vui vẻ, thì ra nàng mang thai con của hắn, trách không được hắn do dự. Trận đánh bạc này, hắn thắng chắc.

Vì sao hắn phải nói như vậy? Quá mức ngạc nhiên và kinh ngạc, nàng quên mất e lệ rụt rè, sững sờ nhìn hắn, vẫn không nhìn ra nguyên do, thần sắc của hắn bình tĩnh mang theo sự quan tâm, lo lắng, còn có thỏa hiệp, không phải dáng vẻ thong dong tiêu sái hắn đã từng có.

Trong lòng nàng gợn sóng, nói không nên lời vừa mừng vừa lo.

"Ngươi bảo thủ hạ rời khỏi rừng tùng đi."

Bùi Vân Khoáng phất phất tay ra hiệu cho thủ hạ thối lui. Ánh mắt lại liên tục nhìn nàng chằm chằm, dường như nàng thật sự là quan trọng nhất trong lòng hắn, một khắc cũng không thể mất đi.

Nàng thấy thủ hạ, hộ vệ do dự thối lui, vội nói: "Vương gia, không thể."

Hắn lại ôn nhu nói: "Hài tử quan trọng hơn."

Nàng biết hắn đang nói hưu nói vượn, nhưng mặt vẫn đỏ tới mang tai, lập tức nói không ra lời.

Người nọ càng tin hơn, nắm chặt mũi tên trong tay, cổ nàng đau vô cùng, nhưng trong lòng lại thấy yên tâm đến kì lạ, bởi vù hắn đã không vứt bỏ nàng nên cho dù có thể thoát hay chết trong tay người này, nàng cũng đã thấy viên mãn rồi.

Người nọ thấy mọi người lui về phía sau, cũng nói với Bùi Vân Khoáng: "Ngươi cũng lui về phía sau."

https://thuviensach.vn

Bùi Vân Khoáng vội nói: "Ta lo lắng cho nàng. Ta đi với ngươi, ta biết đường, có thể mang ngươi ra ngoài."

Hắn giống như thật sự rất quan tân đến nàng và đứa bé trong bụng, vẻ mặt lo lắng.

Người nọ suy nghĩ một chút, bốn người bọn họ đi vào núi, gặp tuyết rơi nên lạc đường, lòng vòng trong núi cả buổi cũng không xông ra được cho nên mới bị bắt, nếu có người dẫn đường, vậy thì không còn gì tốt bằng.

"Vứt kiếm đi."

Bùi Vân Khoáng vội cởi bảo kiếm đeo bên hông xuống, nhẹ nhàng ném trên nền tuyết. Viên ngọc bích trên vỏ kiếm chiếu sáng trên nền tuyết, thoáng cái liền bị mấy bông tuyết phủ lên.

Người kia nói: "Ngươi dẫn đường đi."

Hắn nghe lời đi lên phía trước, người nọ ôm Ti Điềm đi ở phía sau, nhưng mũi tên liên tục đâm vào cổ họng nàng làm nàng cảm thấy hơi đau.

Bùi Vân Khoáng đi chầm chậm ở đằng trước, dấu chân nhiễm một màu đỏ nhạt, nàng biết chân của hắn bị thương rồi, đôi mắt nàng đã ẩm ướt, cũng không phải hoàn toàn do tuyết. Hắn có thể không cần để ý đến sống chết của nàng, cũng không cần phải đi cùng nàng như thế. Vì sao phải như vậy?

Nàng nghĩ mãi vẫn không ra, bởi vì nàng thật sự rất quan trọng trong lòng hắn, quan trọng đến mức có thể vì nàng để cho chạy người này thoát, vì nàng mà sẵn sàng mạo hiểm sao?

Nàng không tin đây là sự thật, thế nhưng lại hy vọng đây là sự thật.

"Đi nhanh một chút!"Người nọ lớn tiếng khẽ quát lên một tiếng.

https://thuviensach.vn

Trong lòng nàng đau xót, với thân phận của hắn, có khi nào bị người ta quát lớn như vậy đâu.

"Chân của ta bị thương, không đi nhanh được." Hắn không hề bực bội, quay đầu nhìn nàng, ân cần hỏi: "Muội có mệt không?"

Viền mắt nàng nóng lên, ra sức cắn bờ môi. Chuyện ngày hôm này đều do nàng gây ra. Nếu nàng không bị bắt, sẽ không liên lụy đến hắn.

Đi dọc con đường nhỏ chật hẹp được một đoạn, Bùi Vân Khoáng đột nhiên ngừng lại.

"Đi nhanh lên!"

Hắn quay đầu lại cười khổ: "Hình như Ngón chân của ta bị gãy rồi, để ta xem một chút."

Người nọ nhìn vết máu trên đôi giày hắn, tức giận nhưng lại không thể làm gì, mắng một câu: "các ngươi được những người này chiều chuộng quen rồi, y như đàn bà."

Ti Điềm tức giận hung hăng trừng mắt với hắn, trong lòng lại hết sức lo lắng, không biết chân của hắn có sao không?

Hắn khom người, để chân lên một tảng đá dưới gốc cây. Hắn quay lưng lại với bọn họ, nàng chỉ thấy được cái áo khoác màu đen, càng không thấy nàng lại càng thêm lo lắng.

"Vương gia, chân của người sao rồi?"

Bùi Vân Khoáng đứng thẳng người lên, quay đầu lại nói: "Ngón chân thật sự rớt mất."

Nước mắt của nàng lập tức liền rơi xuống.

https://thuviensach.vn

Nước mắt của nàng khiến lòng hắn khẽ động, sự quan tâm lo lắng của nàng thật sự xuất phát từ trái tim, không hề trộn lẫn bất kì một tạp chất nào, sạch sẽ giống như một bông tuyết mờ ảo hư vô, không để lại dấu lướt nhẹ qua lòng hắn.

Hắn bốc một nắm tuyết trên đá, đưa tới bờ môi nàng: "Khát không?"

Người nọ không kiên nhẫn nổi nửa, quát: "Đi mau."

Hắn không để ý tới hắn ta, chỉ để ý đưa tuyết đến bên cạnh bờ môi nàng. Nàng không khát, nhưng nhìn vốc tuyết sạch sẽ trong lòng bàn tay hắn, đôi mắt nàng chua xót, nước mắt rơi vào vốc tuyết làm tuyết tan ra thành một cái hang nhỏ.

Đột nhiên, một tiếng hét thảm giống như cổ họng bị bịt lại không phát ra được."Bịch" một tiếng, người đang khống chế nàng té xuống, nàng kinh hoàng nhìn lại, chỉ thấy trên cổ họng hắn bị đâm bằng một mảnh băng nhỏ! Giống như một cây chủy thủ lóe ánh sáng óng ánh.

Nàng không thấy được hắn ra tay như thế nào, càng không biết được hắn giấu mảnh băng này trong tay từ khi nào.

Trong tay của người kia còn cầm mũi tên, vừa rồi còn đặt trên cổ họng của nàng rên, đảo mắt đã bị người đâm xuyên cổ họng.

Hắn nhíu mày nhìn người trên mặt đất: "Thật ra ngươi vốn có thể toàn mạng đấy." Hắn có chút tiếc nuối, chưa hỏi lên được gì đã phải giết hắn.

Mảnh băng vốn rơi trên tảng đá tuyết, lúc hắn cố ý giả bộ nhìn vết thương trên chân đã nhặt lên, người nọ chỉ chú ý đến vốc tuyết trong tay hắn, nhưng không phát hiện trong tay áo khoác kia của hắn đang cầm một khối băng.

Nàng hoảng hồn nhìn hắn, giống như đang nằm mơ.

https://thuviensach.vn

Hắn ngoái đầu nhìn nàng, nhíu nhíu mày, ngón tay đặt trên cằm nàng.

Nàng vẫn đang kinh ngạc, ngây ngốc tùy ý cho hắn sờ cằm của mình.

Hắn cúi đầu nhẹ nhàng mút một hơi trên cổ họng của nàng, sau đó nhổ một búng máu ra nền tuyết.

"Đừng để cho máu của tên kia làm dơ muội."

Cả người nàng cứng đờ, không nhúc nhích nổi, độ ấm trên môi hắn áp lên vết thương như bị bỏng của nàng. Dường như nàng quên mất hô hấp, trong nửa canh giờ ngắn ngủi đầy bão táp này, nàng như thủy triều lên xuốngvượt qua mười lăm năm nhân sinh cuộc sống. Mà chỉ một động tác này của hắn, lại như mười lăm năm sóng to gió lớn rung động lòng người!

"Vương gia, người không sao chứ?"

Rất nhanh, hộ vệ của hắn dựa theo vỏ kiếm của hắn chạy tới.

"Phát tín hiệu, gọi những người khác đến. Đưa bốn thi thể này đến quan phủ, nói là người lên núi trộm quặng sắt, bảo Lưu đại nhân điều tra lai lịch."

Hắn biết nhất định không thể điều tra được chân tướng, bởi vì manh mối đã bị chặt đứt, nhưng cũng có thể cảnh cáo người đang đứng đằng sau, đừng tưởng hắn dễ đối phó như vậy, cũng đừng tưởng rằng hắn sẽ không phản kích.

Nàng cố gắng hít thở, muốn cho không khí lạnh buốt trong lành làm trái tim đang nhốn nháo của mình tỉnh táo lại.

Hắn đang muốn bước xuống núi, nàng vội nói: "Vương gia, chân của người không nên lại đi bộ."

https://thuviensach.vn

Hắn ngoái đầu nhìn lại cười yếu ớt: "Ta không phải đàn bà." Đây không phải là lời mà người kia vừa mắng sao, nhưng hắn lại tự nhạo báng bản thân mình làm lòng nàng đau xót. Hắn chính là người như vậy, mặc dù trong lòng có vất vả và khó khăn như thế nào, cũng vui vẻ cười đùa nhằm che giấu đi gian khổ. Thế nhưng nàng không thể bày ra vẻ mặt thoải mái ung dung cười đùa theo được.

Nàng lẳng lặng nhìn hắn, nước mắt như viên trân châu lăn dài trên đôi má nàng, dường như không thể ngăn được, giống như bức mành châu.

Hắn nhíu nhíu mày, không biết vì sao nàng đột nhiên rơi lệ, chẳng lẽ vừa rồi nói nàng có thai, vì mang "Tội danh" này cho nên rất ấm ức?

Hắn tiến lên một bước, thấp giọng nói: "Vừa rồi ta nói như vậy, là muốn mê hoặc người nọ, để hắn tin tưởng ta, ít đề phòng một chút. Muội ủy khuất lắm đúng không?"

Nàng lắc đầu nói: "Muội không ủy khuất."

Hắn nhíu mày giống như cười mà không phải cười: "Ừ, Muội không ủy khuất sao?"

Nàng lập tức hiểu được, trên mặt nóng lên, không dám nhìn hắn.

Nước mắt rốt cuộc đã ngừng lại.

https://thuviensach.vn

MAY MẮN GẶP LẠI KHI CHƯA GẢ

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 28

Bùi Vân Khoáng quay đầu nói với mọi người: "Chuyện hôm nay dừng ở đây, không thể để cho người khác biết."

Ý của hắn không chỉ có chuyện của bốn người này, còn có "oan khuất" của nàng, hắn cũng không muốn người khác hiểu lầm, tình huống vừa rồi thật sự rất nguy hiểm, có chút bất đắc dĩ. Nhưng hắn không biết những người này có hiểu được hàm ý của hắn hay không, nhưng có lẽ trong suy nghĩ của hắn, hắn không muốn làm rõ.

Hắn thở dài một hơi, rốt cuộc cảm giác mệt mỏi và đau đớn đã xuất hiện, bèn dặn dò Khúc Lục Đạo: "Trước hết ngừng lại mọi chuyện ở đây đi, chuyển tất cả mọi thứ đi, tối nay phải thu dọn xong."

Khúc Lục Nhi sai người làm một cái cáng cứu thương đơn giản, mang Bùi Vân Khoáng xuống núi. Hộ vệ của hắn rất nhanh đã tập hợp đông đủ, một đoàn người lên ngựa quay về.

Hắn vẫn cùng nàng cưỡi chung một con ngựa, nhưng tâm tình của hắn vô cùng hỗn loạn, và nàng cũng không khác gì hắn.

Trên áo choàng của nàng có một vài vết máu, áo choàng vốn là màu hồng nhạt, lúc này như nhuộm lên một đóa mai sậm màu. Hắn rất muốn xem vết thương của nàng, nhưng lại cảm thấy không ổn. Nếu như mở miệng hỏi, sợ là sẽ kinh động đến một nơi nào đó trong lòng.

Một màn trên núi này rất không chân thực, giống như một giấc mơ. Hắn thích sạch sẽ, vì sao ở một khắc này, khi thấy nam nhân kia cầm mũi

https://thuviensach.vn

tên máu đâm rách da thịt nàng, hắn liền cúi đầu... chẳng lẽ lúc ấy hắn bị trúng tà?

Hắn đi theo người nọ, rốt cuộc là tìm cơ hội giết hắn, hay là lo lắng cho nàng?

Hắn vội vàng dừng lại dòng suy nghĩ, cố gắng cảm nhận cảm giác đau đớn trên chân. Có đôi khi, đau đớn cũng có thể giúp người mình tỉnh táo.

Trở lại Vương Phủ, Ti Điềm vội vàng chạy đến phòng Tô Phiên, gọi nàng đến trị thương cho Bùi Vân Khoáng.

Tô Phiên vừa nhìn thấy nàng liền cả kinh, đầu vai và cổ họng của nàng đều bị thương, xảy ra chuyện gì vậy?

Nàng đứng dậy, muốn nhìn kỹ: "Tới đây, cho ta xem nào."

Ti Điềm vội nói: "Vương gia bị thương, Tô tỷ đi xem hắn trước đi." Nàng chẳng quan tâm tới mình, kéo Tô Phiên chạy đi.

Hắn đã cởi giày ra, vớ và máu thịt dính lại với nhau. Tô Phiên lấy cái kéo nhẹ nhàng cắt bỏ, một mảng ngón chân của hắn đã đen sẫm lại, Ti Điềm dài thở phào một hơi, thì ra lúc nãy hắn chỉ lừa gạt người kia, ngón chân vẫn còn nguyên chưa có mất. Nhưng nhìn hình dáng ngón chân như vậy, có lẽ cũng bị thương cũng không nhẹ.

"Móng màu đen quả nhiên không đẹp chút nào, hèn gì nữ nhân nào cũng thích nhuộm móng tay đỏ." lúc Tô Phiên bôi thuốc cho hắn, hắn hút khí lạnh vẫn không quên nói giỡn.

Tô Phiên cẩn thận băng bàn chân của hắn lại, ngẩng đầu nói với Ti Điềm: " Cho ta xem vết thương của muội."

https://thuviensach.vn

Nàng đang muốn cho tỷ ấy nhìn, đột nhiên nghĩ đến vết thương trên vai mình thật sự không thích hợp lộ ra trước mặt hắn, vì vậy thấp giọng nói: "Tô tỷ, chúng ta trở về phòng xem."

Tô Phiên gật đầu, nói với Bùi Vân Khoáng: "Vương gia mấy ngày nay nên nghỉ ngơi cho tốt, tốt nhất không nên xuống giường đi lung tung."

Hắn gật đầu: "Ừ, bổn vương sẽ hưởng thụ một chút để còn duy trì tuổi thọ nữa chứ."

Tô Phiên và Ti Điềm cũng không nhịn được bật cười. Thế nhưng Ti Điềm cười nhưng trong lòng chua xót. Vết thương ở chân như vậy, nhất định rất đau, vậy mà hắn còn cậy mạnh đi theo người nọ, thế nhưng tất cả là vì nàng, hay chỉ vẻn vẹn có một chút ít là vì nàng?

Nàng bình tĩnh ngăn chặn lại suy nghĩ của mình, bước nhanh ra ngoài, sợ bị hắn nhìn ra vẻ mất tự nhiên trên mặt mình.

Năm tháng là tế thủy trường lưu (sử dụng tiết kiệm thì dùng được lâu), nàng thầm nghĩ mọi thứ vẫn như cũ, sau khi trải qua biến cố gia đình, rồi mẫu thân bị bệnh, nàng học được rất nhiều điều, đồ không thuộc về mình thì không nên có hy vọng xa vời, nếu không chỉ là tự mình tìm phiền não.

Bước lên hành lang gấp khúc, phía đối diện Hứa trắc phi đang vội vàng đi tới. Ngày thường vẻ mặt nàng ta rất lạnh nhạt nhưng giờ phút này trên vầng trán là thần sắc lo âu, so với ngày thường thì xinh đẹp hơn một chút.

Nàng và Tô Phiên vội nghiêng người hành lễ.

Hứa thị vội hỏi: "Vương gia bị thương ở đâu?"

Tô Phiên nói: "Vương Phi yên tâm, vết thương trên chân của Vương gia không có gì đáng ngại."

https://thuviensach.vn

Hứa thị thoáng yên tâm, không nhiều lời với các nàng nữa, cất bước đi về phía phòng ngủ cùa Bùi Vân Khoáng. Nàng mới là người danh chính ngôn thuận có thể chăm sóc hắn, an ủi hắn, Ti Điềm nhịn không được quay đầu lại nhìn, thấy Hứa thị cũng đang quay đầu nhìn nàng. Tim nàng đập mạnh một cái, vội vàng đi theo Tô Phiên trở lại Phương phỉ thiều.

***

Trở lại chỗ Tô Phiên, Ti Điềm đóng cửa lại, cởi áo ra, trên đầu vai có một vết thương nhỏ, không nặng lắm, máu sớm đã khô lại.

Tô Phiên thoa thuốc tốt nhất cho nàng, thay cho nàng bộ y phục khác. Lại thoa kim ngọc cao trên cổ họng nàng. Thuốc mỡ lành lạnh ở cổ họng làm gợi lên hình ảnh chấn động vừa rồi. Nỗi sợ hãi khi mũi tên đặt ở cổ họng cũng không kích thích bằng cái hôn vừa rồi.

Một khắc này, hình ảnh kia cứ hiện ra trước mắt nàng, thật lâu sau nàng vẫn chưa thể nào ngừng lại suy nghĩ của mình, đành phải đi vào phòng bếp nhỏ trong viện.

Khi nàng phiền não thường hay bóp mặt mình. Vắt mì trong lòng bàn tay nàng lăn qua lăn lại, dường như có thể vò nát, đánh bay đi những ưu phiền.

Đột nhiên, nha hoàn Oanh Nhi trong viện tới gọi nàng: "Ti Điềm, Vương Phi gọi ngươi."

Nàng hoảng sợ, vội vàng để vắt mì ở một bên, vội vàng rửa tay đi theo Oanh Nhi.

Hứa thị không phải mới đi thăm hắn sao? Sao nhanh như vậy đã gọi mình, gọi nàng có chuyện gì không? Nàng hơi lo lắng, nghĩ đến vừa rồi mình quay đầu lại nhìn nàng ta một cái, lại đụng ngay ánh mắt nàng ta.

https://thuviensach.vn

Đi vào nhà chính của Hứa thị, nàng cúi đầu hành lễ, tim bắt đầu đập loạn.

Hứa thị cười cười: "Ta nhớ ngươi gọi là Ti Điềm, đúng không?"

"Vâng."

"Ngươi hầu hạ Vương gia tốt lắm, ta vẫn chưa ban thưởng gì cho ngươi, Hà Mi , đem những đồ trang sức kia cho Ti cô nương chọn."

Hà Mi nâng một cái hộp nhỏ hình vuông tinh xảo đặt ở trước mặt nàng.

Phần thưởng này tới rất đột ngột, nàng vội vã từ chối: "Đây là bổn phận của thuộc hạ, không dám đòi Vương Phi ban thưởng."

Hứa thị cười yếu ớt, cố ý bắt nàng nhận lấy.

Nàng đành phải kiên trì chọn một cái vòng tay, màu sắc hơi tối.

Hứa thị thấy nàng chọn một cái vòng tay màu vàng đất, trong lòng thoải mái chút ít. Nha đầu kia coi như rất có ánh mắt, cũng tương đối quy củ. Nàng ta không nhịn được nhìn về phía bụng của nàng, eo nhỏ mềm mại thanh thoát, căn bản không nhìn ra cái gì. Nàng ta cắn môi, miễn cưỡng cười nói: "Ti cô nương, cố gắng điều dưỡng thân thể cho tốt."

Những lời này không đầu không đuôi, cả buổi Ti Điềm mới nhận thức được, chẳng lẽ nàng ta nghe nói chuyện trên núi? Thế nhưng rõ ràng Bùi vân khoáng đã nói không cho phép truyền ra ngoài. Những lời này đến cùng có phải là nói đến chuyện có thai không? Nàng lập tức cảm thấy khuôn mặt mình nóng như đốt, cũng không biết nói gì tiếp theo.

Dường như Hứa thị cũng không phải có ý kia, nhẹ nhàng phủi phủi tay áo, lạnh nhạt nói: "Ti cô nương bị thương, cần phải điều dưỡng cho tốt, ta

https://thuviensach.vn

sẽ phái người đi thư phòng hầu hạ Vương gia."

Nàng từ đi ra khỏi phòng Hứa thị, trong lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi. Theo như lời nàng ta nói hãy tu dưỡng cho tốt, không biết có ý tứ gì khác không? Chẳng lẽ nàng ta hiểu lầm nàng và hắn sao? Nàng càng nghĩ càng cảm thấy loạn, cúi đầu vội vàng trở lại Phương phỉ thiều, muốn hỏi ý kiến của Tô Phiên một chút.

Nàng kể lại toàn bộ tình huống nguy hiểm trên núi cho Tô Phiên nghe, tất nhiên đã lượt bỏ động tác kia của hắn. Sau khi Tô Phiên nghe xong, cả buổi không nói gì.

Ti Điềm đỏ mặt nhìn Tô Phiên, rất sợ Tô Phiên cũng hiểu lầm. Câu nói kia của hắn chỉ là muốn tạm thời mê hoặc địch nhân thôi, nhưng ngàn vạn lần không thể truyền ra bên ngoài, bằng không thì sau này nàng làm người được nữa, làm sao lập gia đình? Lời này nếu truyền ra nàng chỉ có thể gả cho hắn, nàng chưa từng nghĩ tới điều này, mà cũng không dám nghĩ.

Tô Phiên thở dài một hơi nói: "Ti Điềm, ta rất thích muội, muội rất giống muội muội ta. Thế nhưng muội biết hiện tại nàng ấy sống thế nào không?"

"Nàng ấy sống thế nào?"

"Trước kia nàng ấy cũng đi theo bên người Vương gia. Có một lần, Hoàng Đế đi săn, tùy ý khen nàng một câu, đêm hôm đó Vương gia liền đưa nàng vào Hoàng Cung. Thật ra, Hoàng Đế trầm mê luyện đan, nữ nhân ở hậu cung đều là thủ hoạt quả (sống một mình thờ chồng đến chết). Muội muội ta gần đây có chút thất thường, thỉnh thoảng sẽ phát bệnh thần kinh."

Ti Điềm im lặng, các ngón tay âm thầm siết chặt lại.

"Ta nói những thứ này, là muốn cho muội hiểu một việc, người khác hiểu lầm không sao, nhưng bản thân mình đừng hiểu lầm mình là được."

https://thuviensach.vn

Ti Điềm cười nhạt một tiếng, nàng đã hiểu rõ ý của Tô Phiên.

Biết rõ không thể, cũng không có khả năng, cũng không quản được lòng mình.

Nàng cũng không suy nghĩ nhiều hay đòi hỏi cái gì, trong lòng chỉ âm thầm hâm mộ hắn mà thôi.

Phần hâm mộ này, vô dục vô cầu.

Hoàng hôn tối tăm, sau khi ăn cơm tối không lâu, Hứa thị lại phái người đưa tổ yến và thuốc bổ tới.

Ti Điềm càng thêm lo sợ, rốt cuộc nàng ta có ý gì? Càng nghĩ nàng càng cảm thấy không đúng, thế nhưng loại lo lắng này lại không thể nói rõ với hắn, chẳng lẽ muốn hắn đi tìm Hứa thị làm sáng tỏ? Thanh danh một thị nữ trong mắt hắn quan trọng sao?

Trái tim nàng loạn thành một bầy, nàng biết Hứa thị cũng không lạnh nhạt như biểu hiện bên ngoài, nhất định nàng ta có cài người bên cạnh hắn, cho nên mới đột nhiên ân cần với mình. Tính ra, nàng đi theo bên người Bùi Vân Khoáng đã mấy tháng, chưa bao giờ nàng ta hỏi đến, cũng chưa bao giờ ban thưởng qua. Đột nhiên chú ý nàng như vậy, nhất định không phải không có lí do.

Nàng lo lắng đến nỗi ngủ không ngon giấc, sáng sớm hôm sau, quản gia tới gọi nàng: "Ti cô nương, Vương gia gọi ngươi đi thư phòng."

Bình thường sáng sớm nàng liền đi thư phòng. Thế nhưng hôm qua Hứa thị đã từng nói sẽ phái người khác đi thư phòng hầu hạ, nàng mới không có qua đi. Nàng vội vàng đến thư phòng của hắn, thấy trong thư phòng chỉ có một mình hắn, cũng không có thị nữ mới.

https://thuviensach.vn

"Muội không khỏe sao?" Hắn nửa nằm ở trên giường êm đọc sách, cái chân bị thương kia được bọc lại vô cùng mập mạp. Sáng nay khi nhìn thấy Hà Mi ở chỗ này, hắn thấy rất kỳ lạ, bảo quản gia gọi nàng tới, cho rằng thương thế của nàng không tốt, nhưng nhìn mặt nàng sắc mặt dường như tốt lắm.

Trên đường đến đây nàng đã quyết định một khi hắn hỏi, nàng sẽ nói ra những gì hôm qua Hứa thị an bài. Hắn nghe xong cũng không có động tĩnh gì.

Nàng thấp giọng nói chuyện Hứa thị ban thưởng và chén thuốc qua một lần. Nàng nghĩ thông minh như hắn, nhất định có thể nghe ra ý tứ của Hứa thị. Nàng cũng không biết Hứa thị hiểu lầm cái gì, những chuyện này thường xảy ra trong các gia đình giàu có, mặc dù giữa cha mẹ nàng chưa từng xảy ra, nhưng cũng đã nghe mẫu thân nhắc đến chuyện thê thiếp tranh đấu của tổ tiên, nàng cũng không muốn cuốn vào những thứ này, huống chi nàng vẫn chỉ gánh chịu hư danh mà thôi.

Hâm mộ một người, cũng không phải nhất định phải kề vai sát cánh với hắn. Giống như nàng thích hoa, nhưng sẽ không hái hoa, hái xuống sẽ héo rũ, không bằng để nguyên trên cành có thể ngắm lâu hơn.

Hắn nghe được ý tứ mịt mờ của nàng, có chút ngoài ý muốn. Bên cạnh hắn có tai mắt của Hứa thị, hắn đã sớm biết. Bất quá dưới tình thế cấp bách một câu nói của nàng làm hắn chú ý đến, điều này làm dâng lên bất an mơ hồ trong lòng hắn. Những nữ nhân khác có thai tự nhiên là đả kích trí mệnh đối với Hứa thị, nàng ta có thể làm gì với Ti Điềm hay không? Nếu như là một thị nữ bình thường, mắc gì hắn phải đi quan tâm thanh danh hay an nguy của nàng ta, nhưng mà nàng thì hoàn toàn khác biệt.

Tuy rằng hắn không háo sắc nhưng cũng duyệt qua vô số người, hắn có thể nhìn ra nàng đã động tâm với hắn. Thế nhưng nàng bình tĩnh đặt mình ngoài vòng tròn, không muốn đảm đương hư danh rồi biến thành hiện

https://thuviensach.vn

thực, điểm này hoàn toàn khác với những người con gái trước kia bên cạnh hắn, càng làm hắn thêm xem trọng nàng.

Hắn buông sách, nói với nàng: "Muội ra cửa bảo Ứng Bình gọi Vương phi tới đây. Thương thế của muội chưa khỏe, trước nghỉ ngơi vài ngày đi, không cần tới đây."

Nàng chần chờ một lát, nói: "Vương gia, mấy ngày nay muội có thể đi học cưỡi ngựa không?"

Hắn cảm thấy không vui, chẳng lẽ nàng không muốn cưỡi chung ngựa với hắn? Rất nhiều nữ nhân tận lực tìm đủ các cơ hội tiếp cận hắn, nàng thì ngược lại luôn tìm cơ hội tránh xa hắn, không muốn quá mức thân cận với hắn. Rõ ràng nàng đã động tâm, nhưng lại tỉnh táo kiềm chế bản thân như thế, làm hắn nổi lên tính chinh phục, rất muốn tìm cơ hội gần gũi với nàng ví dụ như, dạy nàng cưỡi ngựa. Đáng tiếc, chân bây giờ bất tiện, dưới mắt đang "Bảo dưỡng tuổi thọ", điều này căn bản không thể thực hiện được.

Hắn đành phải hậm hực khua tay nói: "Bảo quản gia tìm con ngựa ngoan ngoãn chút."

"Đa tạ vương gia."

Hắn lại tiếp tục nói đùa: "Nếu không, đợi chân bổn vương khỏe lại, tự mình dạy muội đươc không?" Hắn biết nàng nhất định sẽ từ chối, thê nhứng vẫn thích trêu chọc nàng.

Quả nhiên, nàng cự tuyệt: "Không dám làm phiền Vương gia."

Nàng đỏ mặt vội vàng cáo lui, hắn dạy chỉ sợ học không vô.

Hắn nhìn khuôn mặt bối rối ửng đỏ của nàng, tâm tình trở nên rất tốt. Trêu chọc nàng rất thú vị.

https://thuviensach.vn

Nàng ra cửa, nói với thị nữ Ứng Bình: "Làm phiền tỷ tỷ đi mời Vương Phi tới đây, Vương gia có việc muốn thương lượng cùng Vương Phi."

Đi qua hành lang gấp khúc, trong lòng nàng nhẹ nhõm hơn nhiều, hắn đã hiểu ý của nàng, cũng tôn trọng nàng, nàng trong lòng hắn vẫn còn có chút khác biệt. Nàng vui mừng, rồi lại lo lắng.

Sau khi tuyết rơi bầu trời quang đãng sáng sủa, khắp nơi đều sạch sẽ sáng ngời. Ánh mặt trời chiếu lên tảng băng sáng óng ánh đọng trên ngọn cây, chậm rãi tan ra, cuối cùng trở nên trong suốt. Thế nhưng trong lòng nàng vẫn nhớ đến mảnh băng kia.

https://thuviensach.vn

MAY MẮN GẶP LẠI KHI CHƯA GẢ

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 29

Mấy ngày tiếp theo, sau khi Ti Điềm rời giường liền đi trường ngựa Vương Phủ, quản gia tìm cho nàng một con ngựa dịu dàng ngoan ngoãn, còn gọi một hộ vệ tới dạy nàng. Tuấn mã cao lớn được dắt đến trước mặt, nàng thấy hơi sợ hãi, nhưng nghĩ đến phải đi theo Bùi Vân Khoáng ra ngoài, đi xa cưỡi ngựa chỉ là chuyện ngày thường, nàng quyết không thể lại ngồi chung một con ngựa với hắn trước mặt người khác, làm cho ai cũng cảm thấy nàng rất đặc biệt, rất quan trọng trong lòng hắn. Nghĩ tới đây, nàng cắn răng leo lên ngựa.

Quản gia âm thầm quan sát, trong lòng cảm thấy tiểu cô nương này tuy rằng vẻ ngoài ôn nhu yếu ớt, thật ra rất kiên cường, cũng rất có chủ kiến.

Mỗi lần nàng quay về chỗ ở, cũng cố gắng không đi ngang qua thư phòng Bùi Vân Khoáng, đánh một vòng lớn trở lại Phương phỉ thiều. Ngày thứ tư, khi nàng từ trường ngựa trở về, đột nhiên nhìn thấy một nam tử đứng bên cạnh cầu nhỏ Phương phỉ thiều, xuất thần nhìn mặt nước đã kết băng mỏng.

Nàng sửng sốt, người này là ai? Sao lại ở chỗ này. Nàng chần chờ, không biết có nên tiến lên chào hỏi một tiếng hay không. Người nọ nghe thấy cước bộ của nàng, mạnh mẽ quay đầu, nhìn thấy nàng dường như sửng sốt một chút, trên mặt hơi thất vọng. Không phải người hắn muốn gặp.

" Muội là Ti Điềm phải không?" Hắn đi tới, ôn nhu nhã nhặn, khiêm tốn hỏi.

https://thuviensach.vn

Ti Điềm gật đầu, ngạc nhiên nói: "Xin hỏi huynh là?"

"Ta là Lưu Trọng, trượng phu của Tô Phiên."

Ti Điềm bừng tỉnh, cười nói: "Thì ra là tỷ phu. Tỷ tỷ không có ở đây sao?" Nàng tuỳ ý mở miệng liền gọi tỷ phu, bởi vì trong lòng sớm xem Tô Phiên như tỷ tỷ ruột rồi.

Nghe một tiếng "Tỷ phu", hắn lại thấy xấu hổ.

"Nàng ấy đi thay thuốc cho Vương gia, nên ta chờ ở đây."

"Sao tỷ phu không vào trong phòng ngồi?"

Hắn cười nhạt một tiếng: "Nàng luôn luôn không thích người khác vào phòng của nàng."

Nàng ngẩn người, nhớ tới trước kia Tô Phiên đã từng nói qua, hắn ghét bỏ nàng đã từng qua lại, tuy rằng thành thân đã ba năm, nhưng chưa bao giờ đụng đến nàng. Lúc ấy khi nàng nghe đến những lời nói đó, nhịn không được ấm ức thay Tô Phiên, có chút bất mãn đối với người này, thế nhưng khi nhìn người trước mắt này, nhã nhặn ôn nhu, cũng không giống như người cổ hủ lạnh lùng.

Nàng cười nói: "Tỷ phu cũng không phải người ngoài. Mau vào trong ngồi đi, bên ngoài hơi lạnh."

Hắn cười lắc đầu: "Muội đi vào trước đi, ta không lạnh."

Ti Điềm không biết làm sao, đành phải đứng ở cầu nhỏ nói chuyện với hắn. Trong lòng vẫn không ngừng suy nghĩ, nhìn hắn nóng nảy như vậy, dường như có cái gì để ở trong lòng, chẳng lẽ giữa hắn và Tô tỷ có hiểu lầm?

https://thuviensach.vn

Một lát sau, hắn ngẩng đầu nhìn cổng vào hình ánh trăng, ánh mắt sáng ngời. Ti Điềm quay đầu lại, quả nhiên trông thấy Tô Phiên đi vào vườn. Nàng cười nói: "Tô tỷ, tỷ phu đã đến."

Nghe một tiếng "Tỷ phu", mặt Tô Phiên cũng là đỏ lên.

Ti Điềm cười hì hì trở lại phòng của mình, lại nhìn qua khung cửa sổ, chỉ thấy hai người đứng trên cầu nói chuyện, hai người đứng cách nhau một khoảng cách ba người. Một lúc lâu sau, Lưu Trọng cất bước rời đi. Tô Phiên đưa mắt nhìn hắn rời khỏi viện, liền quay về phòng ngủ của mình.

Phu thê mà như thế này sao? Ti Điềm cũng buồn thay cho bọn họ. Cha mẹ của nàng không phải như vậy, có đôi khi trước mặt tỷ đệ nàng, phụ thân cũng sẽ nắm tay mẫu thân, hai người cùng một chỗ, nói hoài cũng không hết chuyện.

Trong lòng nàng cũng hy vọng tương lai của mình cũng như thế.

Buổi tối, Bùi Vân Khoáng thiết tiệc chiêu đãi Lưu Trọng trong khách sãnh. Hắn là mưu sĩ Bùi Vân Khoáng coi trọng nhất, bởi vì tang sự mà rời khỏi Vương Phủ, hôm nay đã qua hiếu kỳ, rốt cuộc đã trở về.

Ti Điềm cũng bị gọi đi. Nàng đã bốn ngày không gặp hắn, thật ra trong lòng cũng rất lo lắng cho thương thế của hắn, nhưng cố nhịn xuống không hỏi Tô Phiên. Hôm nay nhìn chân hắn vẫn bị bó lại, trong lòng có chút lo lắng, cũng không biết hắn khi nào mới có thể đi được.

Hắn nhìn thấy nàng, cười ha hả nói: "Ti Điềm, nghe nói muội đã học cưỡi ngựa xong."

Nàng gật gật đầu, giật mình, hắn nhất định đã hỏi thăm quản gia.

Rượu và thức ăn được mang lên, Bùi Vân Khoáng bảo tất cả hạ nhân thị nữ lui ra, trong sảnh chỉ có bốn người, bầu không khí rất thoải mái.

https://thuviensach.vn

Lưu Trọng nói: "Vương gia, mới có nửa tháng, tiếng tăm của Kỳ Phúc Tự rất lớn. Vương gia có muốn đi xem không?"

Bùi Vân Khoáng mỉm cười: "Xem ra bổn vương phải đích thân đi cầu nguyện mới được, ai bảo tiếng tăm của Kỳ Phúc Tự vang xa như thế."

Tô Phiên nói: "Chân Vương gia còn chưa khỏi mà."

"Không sao." Nói xong, hắn nhìn cổ họng Ti Điềm, đã kết sẹo rồi, cũng không biết có lưu ấn ký hay không, hắn hơi có chút lo lắng.

"Ti Điềm, ngày mai muội theo ta đi Kỳ Phúc Tự một chuyến."

Tô Phiên cười nói: "Vương gia, không biết người muốn cầu xin điều gì."

Hắn cố tình thần bí, nói: "Cái này, không thể nói."

Lưu Trọng nhịn không được nhìn thoáng qua Tô Phiên, ở trước mặt Vương gia nàng thẳng thắn như thế, nghĩ cái gì thì nói cái đó, loại thân mật này "Trượng phu" như hắn chưa từng thấy qua. Bỗng nhiên món ăn trong miệng hắn nhạt như nước ốc.

Giờ Thìn hôm sau, Bùi Vân Khoáng dẫn theo Ti Điềm lên đường đi Kỳ Phúc Tự.

Kỳ Phúc Tự là một ngôi chùa ở Tín Châu, những năm gần đây bởi vì Hoàng Đế trầm mê luyện đan, trên làm dưới theo, vì vậy mà hương khói các chùa chiền cũng trở nên lạnh lẽo. Tháng trước trong chùa đột nhiên xuất hiện một hiện tượng kì lạ, một đạo ánh sáng màu hồng phủ lên toàn bộ bức tường phù điêu của khách viện trong chùa, khi rặng ánh sáng tản đi, người ta phát hiện đằng sau bức tường phù điêu có một con cá gỗ. Phương trượng lập tức sai mấy nhà sư phủ tấm lụa mỏng màu xanh lên bức tường phù điêu này, lại dành hắn một gian Phật đường lập hương án thờ phụng

https://thuviensach.vn

con cá gỗ từ trên trời giáng xuống này. Các phật tử nghe thấy chuyện lạ này, nhao nhao đến đây dâng hương, có người trong lúc vô tình cầu nguyện với cá gỗ, ai ngờ mới thử một lần liền linh nghiệm, dân chúng nhanh chóng truyền tai nhau, mọi người ào ào chạy tới Kỳ Phúc Tự cầu nguyện. Hương khói trong chùa lập tức trở nên thịnh vượng.

Ti Điềm nghe Bùi Vân Khoáng giải thích xong, trợn mắt nói: "Chuyện này là thật sao?" Đây cũng quá huyền diệu rồi. Khi Tiểu Ngạn bệnh, mẫu thân của nàng đã từng ở quỳ ba ngày trước Quan Âm, thế nhưng cũng không thể giữ Tiểu Ngạn lại.

"Có phải thật hay không, phải tự mình đi xem mới biết được." Hắn dừng một chút, híp mắt nói: "Ti Điềm, muội nói xem bổn vương nên cầu nguyện chuyện gì đây?"

Hắn hỏi nàng làm gì? Nàng cúi đầu nói: "Tâm nguyện Vương gia tất nhiên người là người hiểu rõ nhất."

"Thật ra, ta cũng không rõ lắm." Hắn cười cười với nàng: "Nếu Bổn vương cầu nguyện cho móng chân mọc ra, không biết có làm Bồ Tát mất mặt không."

Nàng dở khóc dở cười, người này không thể đứng đắn một chút sao? Hắn nên cầu nguyện, hy vọng đừng bị đánh lén hay mưu hại, bình an leo lên ngôi vị hoàng đế mới đúng.

Phương trượng Kỳ Phúc Tự đã biết tin Bùi Vân Khoáng muốn tới đây cầu nguyện, cho nên đã sớm giải tán những người không phận sự bên trong chùa đi, yên tĩnh hầu An Khánh vương. Vài phật tử đến đây cầu nguyện liền vây chung quanh chùa, đợi An Khánh vương rời đi mới có thể vào chùa cầu nguyện.

Cỗ kiệu Bùi Vân Khoáng từ cổng chùa đi vào. Ti Điềm đi bên cạnh kiệu của hắn, chỉ nghe chúng nhân nhỏ giọng nghị luận: "Ngươi xem, ngay

https://thuviensach.vn

cả Vương gia cũng đến, có thể thấy con cá gỗ kia rất linh nghiệm."

"Đúng vậy, Phật Tổ thật sự đã ban ân cho dân chúng Tín Châu chúng ta."

Bùi Vân Khoáng bước xuống kiệu, ánh nắng ấm áp của mùa đông chiếu vào tường vân thêu bằng chỉ kim tuyến trên bộ quần áo màu xanh lá, mơ hồ như có kim quang lay động, người như Tu Trúc, cao quý lịch sự tao nhã.

Nàng nhìn chân của hắn, hình như đã bình phục.

Hắn đi vào phật đường, sau khi rửa tay thì thắp một cây đèn cầy, mọi người lui ra ngoài cửa. Ti Điềm đứng ở cửa ra vào, nhìn hắn vái ba lạy với con cá gỗ, dừng lại một lát mới đi ra.

Hắn đứng ở cạnh cửa, nhướng mắt nhìn nàng, nhẹ nhàng cười cười: "Muội cũng vào cầu nguyện đi, nhớ kỹ, phải nói khẽ với con cá gỗ kia mới được. Muội xem thử linh hay không linh."

Nàng ngẩn người, lòng hiếu kỳ nhất thời nổi lên liền đi vào.

Trên hương án con cá gỗ kia không khác gì một loại pháp khí, thật sự là nó là Phật Tổ hiển linh, ban xuống Kỳ Phúc Tự để lắng nghe khó khăn của chúng sinh sao? Nàng rất muốn thử một lần.

Nàng chắp tay trước ngực, thấp giọng nói: "Bồ Tát phù hộ, có thể cho con mua lại căn nhà cũ để mẫu thân con an hưởng tuổi già không."

Phương Trượng tiễn Bùi Vân Khoáng ra khỏi Kỳ Phúc Tự, khi hắn bước lên cỗ kiệu, đột nhiên vén mành kiệu lên, cười như không cười với nàng đang đứng bên cạnh kiệu: "Thiếu nữ thường đến đây cầu duyên, không phải muội cầu nhân duyên đó chứ?"

https://thuviensach.vn

Mặt của nàng lập tức đỏ lên, vội la lên: "Muội không có."

"Nha đầu ngốc, cơ hội tốt như thế." dường như hắn bực bội khi nàng buông tha cơ hội tốt như vậy, buông rèm không để ý tới nàng.

***

Ban đêm, Lưu Trọng ở phòng khách Phương phỉ thiều, Ti Điềm nhìn vẻ mặt Tô Phiên, cảm thấy quan hệ hai người, dường như không phải lạnh nhạt ngày một ngày hai, cái này chừng nào mới kết thúc, ai sẽ là người tháo gỡ trước?

Đột nhiên, quản gia tới gọi nàng, nói là Vương gia có việc muốn nàng đi thư phòng một chuyến.

Trên đường đi, nàng suy nghĩ đủ thứ chuyện. Trời đã tối rồi, sao hắn còn không đi ngủ? Ở bên cạnh hắn một thời gian, gần như chưa từng thấy hắn đến viện của Hứa thị. Một ngày đa phần hắn đều ở tại thư phòng, thường thấy nhất chính là một người trầm tư, sau đó có người bí mật đến thư phòng thương nghị, hay là đi xa làm việc. Hắn cũng có nhi nữ tình trường sao? Nhưng đây không phải là vấn đề mà nàng nên quan tâm, nàng vội vàng cắt đứt suy nghĩ lung tung của mình.

Đi vào thư phòng, Bùi Vân Khoáng mỉm cười, cầm một tờ giấy trên bàn đưa cho nàng.

Nàng nghi ngờ nhận lấy mở ra xem, giật mình! Đúng là khế ước mua bán nhà khu nhà cũ của nàng.

Tay của nàng run rẩy, giọng nói cũng run run: "Vương gia, đây là?" thứ nàng đang mơ ước tha thiết, bỗng nhiên ở ngay trước mắt, nàng không thể tin nổi đây là sự thật.

https://thuviensach.vn

Hắn vuốt vuốt lông mày, nói: "Mấy ngày nay bổn vương thật sự quá rảnh rỗi, không có việc gì làm, bèn phái người nghe ngóng chuyện nhà của muội, giờ chuộc hết nhà cửa cho muội rồi."

Những lời này không có một chữ nào là sự thật. Hắn đã sớm nghe xong thân thế của nàng. Quan trọng nhất là, hắn căn bản không phải rảnh rỗi không có chuyện gì làm. Cho nên, khi hắn nói những lời này, hắn hơi mất tự nhiên, xoa lông mày thoáng che giấu.

Trong lòng nàng ngũ vị tạp trần (ngọt chua cay đắng mặn), cổ họng như bị nghẹn lại. Thần sắc của hắn vẫn bình thường trầm ổn thanh nhã, ôn nhu như ánh nến, nhưng trong mắt lại toát ra ngọn lửa nho nhỏ.

"Vương gia" Nàng nhìn hắn, chữ "Tạ" vẫn còn nằm trên môi, nhưng chậm chạp không thể nói ra miệng. Tất cả những điều hắn làm cho nàng, thật sự một chữ "Tạ" không thể nào trả hết được.

"Muội đừng cám ơn ta, bạc chuộc nhà là do tộc trưởng Ti gia bỏ ra đó. Hắn đối với mẹ con muội cũng thật quá đáng, mẹ con muội đến bước đường cùng, vì sao không đi tìm hắn? Hắn là tộc trưởng, không thể mặc kệ như vậy được."

Nàng hít sâu một hơi, đè nén tình cảm mênh mông trong lòng xuống, thấp giọng nói: "Lúc ấy, khi hắn mang theo tộc nhân lấy đi gia sản, mẫu thân đại náo một trận với hắn rồi, làm cho hắn không còn mặt mũi, hắn nói, sau này mặc kệ sống chết của chúng ta."

Mặt của nàng bởi vì kích động mà hiện lên màu hồng nhạt, giống như hoa đào đầu xuân, lẳng lặng nở rộ trong hốc núi, lần nữa vươn mình trổi dậy, xông vào tầm mắt hắn.

Hắn giật mình, ôn nhu nói: "Ti Điềm, làm người có đôi khi kiên cường, có đôi khi cũng phải nhún nhường."

https://thuviensach.vn

Hắn đi Kỳ Phúc Tự bất quá là diễn trò cho người ta xem, tạm thời nảy lòng tham muốn nàng đi vào cầu nguyện, trong lòng thật sự rất ngạc nhiên, nàng có tâm nguyện gì, hắn sẽ ngấm ngầm hy vọng nguyện vọng của nàng có liên quan đến vấn đền tình cảm, hắn rất muốn biết bí mật trong trái tim nàng. Thế nhưng, người an bài ở Phật đường nói cho hắn biết, nàng chỉ muốn chuộc lại khu nhà cũ làm hắn có chút ngoài ý muốn cũng hơi thất vọng. Nhưng tâm nguyện của nàng, đối với hắn mà nói bất quá là tiện tay mà thôi, cho nên hắn cũng sẽ thành toàn cho nàng, dáng vẻ nàng vô cùng cao hứng, làm trong lòng hắn rất thoải mái.

Nàng nhìn khế ước mua bán nhà mừng rỡ nói: "Vương gia, người biết không, cái này chính là nguyện vọng hồi sáng muội xin ở Kỳ Phúc Tự đó, không nghĩ tới linh nghiệm nhanh như vậy. Vương gia, tâm nguyện của người nhất định cũng sẽ linh nghiệm."

Hắn cười rộ lên, nếp nhăn trên mặt khi cười cong cong, giống như móc câu hình trăng non. Nàng xấu hổ, cái này có gì vui đâu mà cười?

Hắn búng trán nàng một cái, miễn cưỡng cười nói: "Nha đầu ngốc."

Nàng càng thêm xấu hổ, trong lòng hơi ão não, chẳng lẽ hắn thật sự cảm thấy nàng ngốc sao?

"Nha đầu ngốc, Bồ Tát thật sự linh như vậy, đây không còn là nhân gian nữa, mà là tiên giới rồi."

Nàng ngây ngẩn cả người: "Vương gia, chẳng lẽ cá gỗ kia là?" Nàng không dám xác định, sợ nói bậy Bồ Tát sẽ trách phạt.

Hắn cười gật đầu: "Bổn vương bảo Lưu Trọng an bài."

Nàng không biết hắn có thâm ý gì, vì sao phải đề cao thanh danh cho Kỳ Phúc Tự?

https://thuviensach.vn

"Mấy ngày nữa muội đón mẫu thân tới đây, thu xếp cho ổn thoả."

"Vâng." Nàng cầm khế ước mua bán nhà đi ra thư phòng, gió lạnh nổi lên bốn phía, nhưng trong lòng nàng yên tĩnh ngọt ngào. Nàng không có vướng bận gì nữa, mẫu thân là người quan trọng nhất trong lòng nàng, hôm nay bệnh tình đã chuyển biến tốt đẹp lại có chỗ an thân. Nàng cảm thấy thập phần thỏa mãn. Nàng cảm tạ ông trời chiếu cố, cho nàng ở bước đường cùng gặp được Bùi Vân Khoáng.

Nghĩ đến hắn, lòng nàng trĩu nặng, lý trí và trầm mê, đấu tranh hay rơi vào tay giặc.

Hôm sau, Ti Điềm lên núi Lan Chu đón mẫu thân vào trong thành, còn đem một nhà Dương thẩm cùng đến khu nhà cũ của Ti gia để chiếu cố mẫu thân.

Tịch Nhiễm nhìn khu nhà cũ, trong lòng tràn đầy cảm kích Bùi Vân Khoáng. Khu nhà cũ tuy rằng không còn cảnh nô bộc đầy viện như ngày xưa, nhưng nơi này có nhiều kỷ niệm đáng nhớ như vậy, cho dù bất kỳ địa phương nào cũng không thể sánh bằng.

"A Điềm, mấy ngày nữa là sinh nhật của con, con sẽ trở về chứ? Sinh nhật này không giống như những năm qua, nương muốn tổ chức cho con."

Ti Điềm cười xin lỗi.

Rất nhiều nữ hài qua mười lăm tuổi liền xuất giá, bình thường sinh nhật cập kê là sinh nhật cuối cùng trôi qua ở nhà mẹ đẻ. Nếu như Lâm Nhất Phong không từ hôn, nói không chừng qua mấy tháng nữa, mình sẽ phải gả tới Lâm gia.

Tịch Nhiễm lại nói: "Qua bốn tháng nữa là hết hiếu kỳ của con, ta bảo Ngô mụ đi tìm nhà chồng tương lai cho con nhé?"

https://thuviensach.vn

Nàng càng thêm xấu hổ, cúi đầu nói: "Nương, nương làm chủ cho con là được. Nhưng, con còn phải ở Thất Thế Môn hai năm mà."

"Nương biết. định việc hôn nhân trước, hai năm sau tái giá."

Ti Điềm nhỏ giọng nói: "Gia thế không quan trọng, nhưng nhân phẩm phải tốt."

Tịch Nhiễm nói: "Đương nhiên rồi." Một ngày bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng. Nghĩ đến Lâm Nhất Phong, hai mẹ con đều cảm thấy may mắn không thôi.

Ba ngày sau là sinh nhật của nàng. Nàng vốn định ngày đó nếu Bùi Vân Khoáng không có gì dặn dò sẽ về nhà. Không ngờ giờ thìn hôm nay hắn ra khỏi Vương Phủ, nói là đi Kỳ Phúc Tự làm lễ tạ thần. Hắn còn phô trương, cờ Kỳ Phúc Tự một đường phấp phới, còn cúng một ngàn lượng bạc.

Nàng cảm thấy rất kỳ quái, vì sao hắn không mang theo nàng, mà dẫn theo Tô Phiên?

Mắt thấy gần tới buổi trưa, hắn vẫn chưa trở về. Nàng xin quản gia nghỉ một canh giờ, đi đến Ti gia.

Sợ mẫu thân vất vả. Nàng tính rẽ vào phố Long Thắng mua chút ít bánh ngọt và quần áo cho mẫu thân.

Vào trong cửa hàng, nàng đang chọn vài món, đột nhiên thấy tiểu nhị trong tiệm vẻ mặt hoảng sợ nói: "Trời ơi, An Khánh vương bị đâm! Phía dưới kiệu chảy ra rất nhiều máu, cũng không biết là sống hay chết, hù chết người mà. Đừng đi trấn Đại Đạo, nơi đó bị phong tỏa rồi."

Bánh ngọt trong tay nàng " soạt " một tiếng, rơi xuống đất. Nàng không kịp lụm lên, quay đầu vội chạy ra khỏi cửa hàng, liều mạng chạy về

https://thuviensach.vn

Vương Phủ. Trước mắt hơi mơ hồ, nàng lau một cái, trong tay đều là nước mắt.

Bên tai liên tục vang lên câu nói "An Khánh vương bị đâm", trái tim giống như gió lùa vách tường, khí lạnh ào ào tràn tới.

Nàng chạy đến trước cửa Vương phủ, chỉ thấy Hứa thị vội vàng từ trong cửa đi ra.

"Vương Phi, thương thế Vương gia rất nặng, Tô cô nương đang cứu chữa, giờ phút này không thích hợp đến thăm."

Quản gia đi theo phía sau nàng ta, có chút khó giải quyết. Đây là dặn dò của Bùi Vân Khoáng, không cho nàng ta đi, nhưng hắn cũng chỉ là quản gia, cũng không có khả năng cứng rắn kéo nàng ta ra.

Hứa thị hung hăng trừng mắt hắn, cười lạnh nói: "Vương gia bị thương, chẳng lẽ muốn ta có tai như điếc, làm như không thấy."

Quản gia ngượng ngùng đi phía sau cỗ kiệu, vừa nhướng mắt liềntrông thấy Ti Điềm, vẫy tay nói với nàng: "Ti cô nương, Vương gia bảo ngươi đi Quế Phức Viện."

Nghe được câu này, Hứa thị ngừng bước chân, quay đầu lại nhìn Ti Điềm, ánh mắt sắc lạnh như băng. Thế nhưng giờ phút này nàng quá mức lo lắng cho hắn, không có hơi sức đâu mà đi suy xét ánh mắt của Hứa thị.

https://thuviensach.vn

MAY MẮN GẶP LẠI KHI CHƯA GẢ

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 30

Đến cửa Quế Phức Viện, Hứa thị bị ngăn lại ở ngoài cửa, mà Ti Điềm được gọi vào. Loại phân biệt đối xử này hiển nhiên không cần phải nói ra nhưng trong lòng tất cả mọi người ở đây đều có những suy nghĩ sâu xa.

Nàng cũng lúng túng không biết phải làm sao, do sốt ruột lo lắng cho thương thế của hắn, nên nàng cũng không dám nhìn vẻ mặt Hứa thị liền vội vàng bước vào trong viện. Nàng có thể mơ hồ cảm nhận được ánh mắt lạnh lẽo của Hứa thị dõi theo bóng lưng nàng.

Nàng cũng chẳng quan tâm nghĩ ngợi, bước nhanh vào bên trong viện. Nàng đã từng ở đây một thời gian, hết thảy đều rất quen thuộc. Nàng trực tiếp đi đến phòng ngủ, hai tên hộ vệ giữ cửa thấy nàng cũng không ngăn nàng lại.

Nàng nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, vô cùng khẩn trương và lo lắng, thời gian như dòng nước bị ngăn lại, yên tĩnh đến mức làm cho người ta hoảng loạn. Trong phòng không có mùi của sách và mực, chỉ có mùi thảo dược đắng nghét. Nàng thấy hắn nằm ở trên giường đắp chăn nên không thể nhìn rõ được tình trạng của hắn. Nàng bước nhanh đến, căng thẳng đến mức không dám hít thở.

Hắn nhắm mắt lại, sống mũi thẳng tắp, mày rậm thanh tú, cũng giống như trước đây.

Hắn bị ngất sao? Nàng cũng không dám đến gần hắn, bảy thước là khoảng cách ngày thường nàng vẫn duy trì phía sau lưng hắn. Còn chưa

https://thuviensach.vn

thấy rõ hắn như thế nào mà nước mắt nàng đã mãnh liệt trào ra như vũ bão. Mắt nàng nhòe ra, càng nhìn càng không rõ.

Nàng không dám lên tiếng, nước mắt lặng lẽ chảy xuống, kèm theo sự lo lắng mãnh liệt. Lo lắng này chỉ xuất hiện từ khi mẫu thân nàng bị bệnh nặng, trước giờ nàng chưa từng như thế. Do hắn tìm người trị lành bệnh cho mẫu thân, nên hôm nay nàng mới ôm ấp tình cảm để báo đáp hắn như vậy sao? Nàng không muốn như vậy, nàng hy vọng hắn giống như ngày xưa, lúc nào cũng vui vẻ, cười đùa.

Một lát lâu sau, hắn mở mắt ra thì ngây ngẩn cả người khi nhìn thấy khuôn mặt đầy nước mắt của nàng.

Nhìn mặt mũi tèm lem đầy nước mắt của nàng, hắn rất muốn cười, nhưng thật sự không cười nổi. Nàng cũng không biết màn kịch buổi sáng là giả, hắn biết nàng là thật lòng thật dạ chứ không phải ra vẻ hay giả vờ rơi vài giọt nước mắt cá sấu như những nữ nhân khác, trong lòng hắn bỗng nhiên mềm nhũn, lần đầu tiên hắn nhìn thấy được một phần thật lòng nàng chưa kịp che giấu, mặc kệ phần thật lòng này là do nàng mang ơn hắn, lo lắng cho hắn hay vì một nguyên do nào khác thì lòng của hắn vẫn đau xót xen lẫn một tình cảm ôn nhu ấm áp, vì thế hắn lại càng không thể nào cười nổi.

Hắn vén chăn lên ngồi xuống, ôn nhu nói: "Ta không sao. bị ám sát là giả đấy. Ta chỉ hơi mệt, nghỉ ngơi một lát sẽ hết thôi." Hắn vốn thích sạch sẽ, từ Kỳ Phúc Tự trở về thì " bị ám sát", trong kiệu vẩy rất nhiều máu nên trên quần áo hắn cũng dính một ít. Hắn cảm thấy rất khó chịu, lập tức tắm gội thay quần áo, trong lòng vừa mệt vừa chán nản, cũng thấy rất buồn phiền, liền nằm xuống nghỉ tạm một lát, không nghĩ tới nàng đến đây nhanh như vậy.

Nàng vô cùng hoảng sợ nhưng khi nhìn thấy hắn bình an hoàn hảo, trên người sạch sẽ, cũng đã đổi một bộ áo choàng mới, không phải bộ khi

https://thuviensach.vn

ra cửa vào giờ Thìn. Trái tim đang treo cao của nàng giờ mới bình an hạ xuống, ngược lại có chút ngượng ngùng, nhưng không thể khống chế ở trước mặt hắn khóc đến rối tinh rối mù, không biết hắn có suy nghĩ nhiều không?

Giờ phút này, ánh mặt trời ban trưa xuyên qua song cửa hắt vào phòng, không ai chú ý đến một tia bụi bồng bềnh bay lơ lửng, trong phòng tràn đầy tình cảm ấm áp, tận hưởng hương vị lười biếng cũng là một loại lạc thú của thế gian.

Hắn đứng lên, yên lặng nhìn đôi mắt trong veo của nàng, trong lòng bỗng nhiên thấy an bình. Từ khi cha mẹ qua đời đến nay, không có người thật lòng vì hắn chảy nước mắt như vậy. Hắn bị vây hãm bên trong tính toán và đề phòng, đã quên mất thật ra chính mình cũng cần những thứ như thế này, những khi mỏi mệt thì càng đặc biệt trân quý. Hắn rất muốn vươn tay đón lấy những giọt nước mắt của nàng, lại đưa tay áp lên khuôn mặt nàng, lau khô nước mắt cho nàng. Thế nhưng hắn không thể tùy ý phóng túng chính mình. Hắn do dự, cuối cùng chỉ duỗi một ngón tay ra, nhẹ nhàng lau đi dòng nước mắt bên cạnh mũi nàng.

Nàng quên mất phải né ra, còn ngửa đầu nhìn hắn. Giờ phút này, dường như nàng đi vào lòng hắn, như nhìn thấy vẻ bất đắc dĩ bên dưới sự hài hước của hắn, nhìn thấy sự kiên cường ẩn giấu bên trong sự mệt mỏi của hắn.

Giọng nói của hắn vô cùng mềm mại, yếu ớt thở dài: "Ti Điềm, nếu ta chết thật, người thật lòng khóc thương ta có lẽ chỉ có muội."

Những lời này làm lòng nàng đột nhiên rung động! Người này trước kia luôn như ánh hào quang rực rỡ, nay dịu dàng đầy vẻ cô đơn, chỉ có ở trước mặt nàng mới có khoảnh khắc tiều tụy như thế. Nàng quen nhìn hắn tao nhã vô song, cười đùa vui vẻ, lúc này bóng dáng cô đơn và buồn bã như ánh trăng cô độc giữa đầm sâu của hắn làm nhiễu loạn trái tim nàng.

https://thuviensach.vn

Người trước mắt không phải là An Khánh vương, mà chỉ là một người vô tình bị cuốn vào sóng lớn phải tự bảo vệ mình. Nàng thấy được, hiểu được, càng thêm tiếc nuối, mình không giúp gì được cho hắn, chỉ có thể lặng lẽ quan tâm.

Hắn thở dài một tiếng, thả ngón tay xuống, nói với nàng: "Trên bàn có một đồ cho muội, muội xem đi." Hắn cố ý gọi nàng, cũng bởi vì vật này.

Nàng quay đầu lại nhìn cái bàn, quả nhiên nhìn thấy một cái hộp.

Nàng mở hộp ra, bên dưới tấm lụa màu đỏ là một cây lược màu đen. Dưới ánh mặt trời dịu dàng trở nên lấp lánh, sáng bóng như ngọc.

Quả thật là niềm vui bất ngờ! Chẳng lẽ hắn nhớ sinh nhật của nàng, nên tặng quà cho nàng?

Hắn đứng ở sau lưng nàng nói: "Mấy ngày trước Thương Vũ đưa cho ta, dặn dò ta nhất định trong ngày hôm nay tự tay giao cho muội. Mấy ngày này ta không thể quay về Vương Phủ, sợ sẽ quên, nên mới bảo quản gia gọi muội tới đây. Hắn cứ nhắc đi nhắc lại hoài, ta mà quên mất, khi hắn trở về sẽ chỉnh Bổn vương chết mất."

Thì ra là hắn! Nàng ngạc nhiên, làm sao hắn biết sinh nhật nàng?

"Là gì vậy?" Hắn rất ngạc nhiên khi thấy Thương Vũ vội vã muốn đưa vật gì đó cho nàng.

"Là một cây lược." Nàng cầm lấy lược đưa cho hắn, phát hiện lược bên dưới còn đè một mảnh giấy.

Nàng cầm mảnh giấy lên, phát hiện phía trên đầu có đề mấy chữ: cây lược này tên là Vũ Ti (ghép tên họ 2 người mới ghê chứ). Tên này thật sự rất hay.

https://thuviensach.vn

Hắn nhận lấy cây lược, nhìn kỹ một chút, nói: "A, là sừng bò Tây Tạng, đồ vật Bắc Cương, không tệ đâu." Hắn nói xong, đột nhiên cảm thấy có chút kỳ lạ, hỏi: "Vì sao nhất định phải tặng muội trong hôm nay? Chẳng lẽ, hôm nay là sinh nhật của muội?"

Nàng thấp giọng nói "Vâng", có chút xấu hổ cúi đầu xuống.

Hắn giật mình, thấp giọng nói: "Muội đi nghỉ ngơi đi."

Hắn không có biểu hiện gì, trong lòng nàng hơi thất vọng, cầm cây lược bỏ lại vào trong hộp đi ra ngoài.

"Không được nhắc tới thương thế của bổn vương với bất kỳ người nào."

Khi Hắn nói đến hai chữ "Thương thế", lại mang theo ngữ khí trêu chọc vui đùa. Nàng mở cửa, ánh mặt trời tràn vào, một khắc cô đơn và nhu tình vừa nãy liền tan biến như một đám sương, thoắt cái không thấy bóng dáng.

Tô Phiên và Lưu Trọng đã đi tới trước mặt, trong tay Tô Phiên cầm chén thuốc, thấy Ti Điềm từ trong nhà đi ra, thấp giọng hỏi: "Vương gia tỉnh rồi sao?"

Ti Điềm gật đầu.

Tô Phiên và Lưu Trọng vào phòng, đóng cửa lại.

Bùi Vân Khoáng thấy chén thuốc trong tay Tô Phiên, nhíu mày cười nói: "Bổn vương không có việc gì, bị hun riết thành có gì luôn rồi."

Tô Phiên bĩu môi nói: "Vương gia, người cho rằng nấu thuốc sướng lắm sao? Ta cũng bị xông khói đây nè. Chúng ta diễn trò thì phải làm cho nó giống thật một chút chứ. Bên ngoài chỗ nào cũng có người hỏi thăm tin

https://thuviensach.vn

tức của người, Vương gia bị thương mà không uống thuốc thì sao mà khỏe được. Ta đã dặn dò hạ nhân về vương phủ lấy nhân sâm tổ yến cho người rồi, Vương gia, tốt nhất người ráng tẩm bổ đi."

Hắn thở dài: "Xem ra bổn vương lại phải buồn bực trong phòng mười ngày nửa tháng nữa rồi."

Lưu Trọng nói: " Nơi này ít người hơn Vương Phủ, người được điều tới đây đều đáng tin cậy, mấy ngày nữa, Vương gia có thể yên tâm đến hậu hoa viên giải sầu rồi."

Bùi Vân Khoáng nói: "Thế tử Tự vũ, bình thường không xuất phủ, Kinh Thành đủ các loại người, nếu ra tay ở nơi đông người, nghĩ tới nghĩ lui, tốt nhất để cho thổ địa Tạ Thông động thủ đi."

"Thuộc hạ cũng có ý này. Nhưng nếu như vậy, Tạ Thông cũng phải mang một ít vết thương, người khác mới không sinh nghi. Bằng không thì chỉ có mỗi thế tử bị thương thì không được."

Bùi Vân Khoáng cười nói: "Tiểu tử này đỏm dáng lắm, đừng làm bị thương trên mặt là được, ngươi tự an bài đi."

Tô Phiên giật mình, Tạ Thông sợ đau nhất. Mặc dù là người một nhà ra tay, thế nhưng đao kiếm không có mắt, ngộ nhỡ có giì bất trắc, bị thương nặng rồi... Trong lòng nàng khẩn trương lên, thấp giọng nói: "Vương gia, vì sao nhất định phải làm thế tử bị thương?" Thật ra nàng hỏi như vậy đến cùng cũng vì lo lắng cho Tạ Thông.

Lưu Trọng nói: " Vài ngày trước có người dâng tấu thỉnh cầu Hoàng Thượng sớm lập Thái Tử. Luận về bối phận, Hoàng Thượng và Nhạc Bình vương cùng một thế hệ. Nhắc đến việc lập thái tử, tất nhiên là bỏ qua Nhạc Bình vương rồi. Người còn lại có thể được chọn làm Thái Tử đương nhiên là Vương gia và thế tử, còn có Lâm Giang vương. Trước mắt, Vương gia và thế tử trước sau gặp chuyện, mọi người tự nhiên cũng sẽ có chút suy nghĩ."

https://thuviensach.vn

"Thế nhưng là cao thủ bên người thế tử nhiều như mây, có thể liên luỵ đến Tạ Thông hay không?"

"Cũng không phải là thật sự ám sát, bất quá chỉ là làm ra vẻ một chút thôi, lúc này thỉ có thể làm được như thế thôi. Loại địa phương như Kinh Thành này, khắp nơi đều là tai mắt, sao có thể làm bừa? Cao thủ Thất Thế Môn cũng không ít, muội không cần phải lo lắng cho hắn."

Nàng yên lặng gật đầu, nhưng trong lòng vẫn lo lắng.

"Đại quân Bắc Cương đã nắm chắc thắng lợi trong tay, Thương Vũ cũng tận lực đặt tất cả công trạng trên danh nghĩa Bùi Tử Do, xem ra rất có khả năng sau khi Bùi Tử Do chiến thắng trở về sẽ được Phong Vương."

Bùi Vân Khoáng nheo mắt lại, cười nói: "Đến lúc đó Lâm Giang vương sẽ rất nở mày nở mặt. Tục ngữ nói “thịnh cực nhi suy”(cực thịnh tất suy). Trước mắt, Lâm Giang vương còn chưa đủ cực thịnh, cần phải đẩy hắn một bước mới được."

Lưu Trọng trầm ngâm một lát, nói: "Thuộc hạ biết rõ cá gỗ ở Kỳ Phúc Tự cũng là một nước cờ, không biết có quan hệ với việc này hay không?"

"Tất nhiên có quan hệ. Tên của Lâm Giang vương là Thượng Phong, tên chữ là Mộ Vũ."

Lưu Trọng giật mình cười nói: "Cá gỗ, Mộ Vũ, Hay! Chiêu này của Vương gia thật tài tình. Thuộc hạ có ý này, chúng ta sẽ sáng tác một câu vè hay hay, thông tục dễ nhớ, rất nhanh sẽ được lưu truyền trong nhân gian."

Bùi Vân Khoáng gật đầu mỉm cười, Lưu Trọng này rất thông minh, rất nhiều chuyện nói một chút liền thông suốt, còn lại cũng không cần dặn dò, hắn tự nhiên sẽ làm cẩn thận tỉ mỉ.

https://thuviensach.vn

Tô Phiên nghe xong cũng không hiểu, ra khỏi phòng liền hỏi: "Tên chữ của Lâm Giang vương và cá gỗ có liên quan gì với nhau?"

Lưu Trọng đi qua hành lang gấp khúc, ngó nghiêng trái phải thấy không có người mới thấp giọng nói:"Dạo này thanh danh của Kỳ Phúc Tự được lan truyền rộng rãi, bất quá là bởi vì con cá gỗ. Trước mắt chỉ cần tạo ra tin đồn, nói cá gỗ giáng phàm là ám chỉ vương vị thuộc về Lâm Giang vương chính là ý trời. Tin đồn rất nhanh sẽ truyền đến Thượng kinh, tin đồn này rất có ích với Lâm Giang vương, bọn triều thần nịnh bợ hắn nhất định sẽ lợi dụng cơ hội này để để truyền bá tin đồn vô căn cứ này. Rất nhanh sẽ đến tai Hoàng Thượng tự. Chắc chắn hắn hắn sẽ nghi ngờ."

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó làm cho Hoàng Thượng phát hiện cá gỗ chỉ đơn thuần là tung tin vịt, căn bản là có người cố ý bịa đặt, nếu như tra ra là Lâm Giang vương giật dây, ngươi nói Hoàng Thượng sẽ nghĩ như thế nào?"

Tô Phiên bừng tỉnh đại ngộ, một nước cờ này của Bùi Vân Khoáng nếu thuận lợi, nhất định sẽ khiến Lâm Giang vương tổn thương nguyên khí nặng nề. Ba năm trước, hắn ở thế hạ phong, hôm nay hắn và Lâm Giang vương đã chuyển bại thành thắng, lúc này hắn quả thật là có thể ngẩng cao đầu rồi.

***

Nếu như Bùi Vân Khoáng không có việc gì, Ti Điềm định về nhà thăm mẫu thân. Sinh nhật này có lẽ sẽ trải qua cùng mẫu thân. Nàng đi vào cửa hông phía nam, bên ngoài cửa hông là một con phố nhỏ yên tĩnh, bình thường rất vắng vẻ, khi nàng mở cửa, phát hiện hình như trên đường có nhiều người hơn so với ngày thường, có vài người thấy nàng không kềm chế được còn mở to hai mắt quan sát nàng. Nàng giật mình, đột nhiên cảm thấy hành vi của mình không ổn, lẽ ra chủ nhân bị trọng thương, thân là thị

https://thuviensach.vn

nữ sao có thể coi như không có chuyện gì mà đi về nhà của mình? Việc này không thể nào chấp nhận được. Nàng đành phải quay trở lại, trong lòng âm thầm lo lắng, nhưng cũng không có cách nào truyền lời lại cho mẫu thân đi.

Nàng đi lòng vòng trong hậu hoa viên, bên cạnh cây nguyệt quế là cây mai đã hé nụ. Hiếm có thời tiết tốt, ánh mặt trời ấm áp như thế, trong lòng nàng có chút mất mát. Ngày sinh nhật quan trọng như thế, nếu trôi qua như vậy thì thật là buồn chán.

Nàng trở lại phòng, đột nhiên phát hiện trên bàn có một cái hộp. Một cảm giác kỳ lạ dâng lên trong lòng nàng, tim đập vô cùng nhanh. Nàng nhẹ nhàng mở hộp ra, vô cùng ngạc nhiên!

Bên trong là một cái hà bao, chính là cái hà bao trước kia nàng bị mất, nhưng trên hầu bao còn có thêm một khối ngọc như ý xinh xắn bằng ngọc Dương Chi thượng hạng, màu vàng nhạt ẩn bên trong màu bạc cùng với hà bao màu tím kia, phải nói là xinh đẹp không gì sánh được.

Nàng có chút hoảng hốt, nhẹ nhàng mở hầu bao ra, bên trong là ba lượng bạc còn có một tờ giấy.

Tay nàng khẽ rung, chậm rãi mở tờ giấy ra.

“Nhặt tiền của muội, trong lòng vô cùng hối hận, đặc biệt tặng tặng hoa tai ngọc như ý làm tiền lãi”.

Thì ra là hắn... Môi nàng khẽ cong cong, dần dần thành một nụ cười rạng rỡ, như xuân về trăm hoa đua nở, xinh đẹp rực rỡ.

Nàng vuốt đôi hoa tai ngọc, lợi tức này, đã vượt xa tiền vốn ba lượng bạc. Có lẽ hắn đã mượn cớ để tặng quà cho mình! Như ý, như ý...

Nàng đặt hai cái cái hộp song song trên bàn, trong lòng có vô cùng vui vẻ. Hai phần quà tặng này quả thật rất bất ngờ.

https://thuviensach.vn

Nàng mở hộp lấy cây lược sừng trâu ra, đây là món quà thứ nhất hôm nay nàng nhận được, thật không ngờ người ở ngàn dặm xa xôi còn đặc biệt nhớ đến tặng cho nàng, còn mang theo mùi vị ở biên quan. Hắn vẫn khỏe chứ? Không phải nói hai tháng sẽ trở về sao, sao chậm chạp không chịu về? Nàng bắt đầu có chút nhớ nhung tiếng sáo của hắn rồi.

Sau giờ ngọ ánh mặt trời rực rỡ, nàng cầm lược chải mái tóc, ngày mai thức dậy nàng không cần phải chải mái tóc này nữa, mười lăm tuổi đối với một nữ tử mà nói, không chỉ thay đổi một kiểu tóc mà còn có rất nhiều thứ thay đổi theo, nghĩ đến tương lai sau này nàng có vài phần chờ mong.

Nàng cầm lược đưa ra ngoài sáng ngắm nghía, đột nhiên phát hiện trên cây lược còn có hai chữ nhỏ, nếu như không nhìn kỹ sẽ không thể đoán không ra, Vũ Ti.

Nàng ngạc nhiên, hắn tự khắc lên hay là người bán lược khắc lên?

https://thuviensach.vn

MAY MẮN GẶP LẠI KHI CHƯA GẢ

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 31

Nàng nhìn hai chữ nhỏ rất lâu dưới ánh sáng, đột nhiên nghĩ đến trong tên của hắn cũng có một chữ "Vũ"! Như vậy, Tia, Ti hay Tư? Trong lòng nàng ầm ầm hoảng sợ! Nhưng rất nhanh liền bác bỏ! Làm sao bây giờ? Nhất định là nàng suy nghĩ nhiều rồi, nhất định là như thế! Khuôn mặt nàng nóng bừng lên, sao có thể nghĩ ngợi lung tung như thế? Bình thường khi hắn và Bùi Vân Khoáng ở cùng một chỗ, cũng không thấy hắn cung kính với Bùi Vân Khoáng, nhất định là hai người có giao tình rất tốt, hắn còn nói muốn lập công để vợ con hưởng đặc quyền (công thần thời phong kiến, vợ được ban tước hiệu, con được tập ấm làm quan), lời này chắc chắn là nói với tiểu quận chúa rồi? Nhất định là vậy, lập công phong tước mới có thể xứng đôi với tiểu quận chúa cao quý.

Nàng cất lược, đồng thời cũng thu hồi suy nghĩ lung tung vừa rồi.

***

"Vết thương" của Bùi Vân Khoáng dưỡng gần nửa tháng mới khỏe lại. Ngày quay về Vương Phủ, Hứa thị sớm nhận được tin tức, trông mòn con mắt chờ ở cửa lớn Vương Phủ.

Bùi Vân Khoáng vừa vào cửa liền nhìn thấy nàng, khẽ cười cười, đi lên phía trước nói: "Gió lớn lắm, trở về phòng thôi." Nói xong, đi thẳng tới thư phòng. Trong nửa tháng này, gần như ngày nào nàng cũng đi Quế Phức Viên, thế nhưng mỗi lần đến đều bị ngăn ở ngoài cửa. Lúc này nhìn thấy hắn, ủy khuất trong lòng nàng không thể nói ra, cũng không dám nói ra, đôi mắt tưởng chừng như đầm nước chảy, nhịn không được nhìn Ti Điềm.

https://thuviensach.vn

Nàng không đi theo phía sau hắn, mà đi cùng với phu thê Lưu Trọng. Thấy Tô Phiên, trong lòng nàng ta không ngừng vặn vẹo. Trước kia là hai tỷ muội Tô Phiên, thật vất vả mới tặng một người, gả một người, hôm nay lại tới Ti Điềm. Nhìn thái độ của hắn đối với nàng cho thấy hắn để tâm hơn so với tỷ muội Tô Phiên.

Nàng luôn phàn nàn ông trời bất công, gả cho nhà vương hầu, phải hội đủ tư sắc và tâm kế. Nàng vốn tưởng rằng chánh phi mất đi, hắn sẽ đem nàng phù chính (từ thiếp lên làm vợ cả), cho dù không phù chính, nàng cũng sẽ độc chiếm hắn một đoạn thời gian, chỉ cần bụng không chịu thua kém sinh hạ con trai trưởng, nửa đời sau không cần lo lắng nữa. Thế nhưng hắn không đến chỗ của nàng thì bụng của nàng sao có thể tự mình không chịu thua kém đây?

Nàng đi theo phía sau hắn, trong lòng vừa xót vừa khổ, thế nhưng lại không dám lộ ra một chút ủy khuất nào. Hắn quay đầu nhìn nàng, khách khí ôn nhu nói: "Mấy ngày nay dưỡng bệnh, cả người không thoải mái không muốn gặp người, nàng đừng để ý."

Trong lòng nàng dễ chịu được đôi chút, cười lớn nói: "Thiếp thân không dám."

Hắn đi đến cửa thư phòng, nói: "Vậy là tốt rồi, nàng đi nghỉ ngơi đi, chỗ này của ta có một đống thư từ phải xem."

Hứa thị bất đắc dĩ xoay người rời đi, liền nhìn thấy Ti Điềm từ hành lang gấp khúc đi tới trước mặt. Má hồng tóc đen, mắt ngọc mày ngài, váy đỏ tươi dịu dàng, bước chân nhanh nhẹn như bướm bay. Thanh xuân rung động lòng người như thế, đáng tiếc nàng đã bỏ lỡ. Giờ phút này, Hứa thị là một nữ nhân mà hai mắt cũng tỏa sáng, trong lòng không biết là hâm mộ hay ghen ghét. Nàng có chút khác biệt với ngày thường, nhìn kỹ mới phát hiện, thì ra nàng đã thay đổi kiểu tóc.

https://thuviensach.vn

Trong lòng Hứa thị lập tức căng thẳng, dường như cô bé ngây ngô này phá kén hóa bướm chỉ trong một đêm, xinh đẹp rực rỡ khiến người khác phải ngắm nhìn. Làn gió thổi nhẹ qua mép váy, nàng giống như một nụ hoa e ấp bỗng nhiên nở rộ, cánh hoa hé mở tỏa ra mùi hương thơm ngát.

Nàng ta dời ánh mắt, bước xuống bậc thang. Thị nữ Hà Mi Sau lưng thấp giọng nói: "Vương Phi, nửa tháng này nàng vẫn luôn ở lại Quế Phức Viên."

Lỗ mũi Hứa thị hừ một tiếng, coi như là nàng thích hắn, hay là hắn thích nàng, vậy thì thế nào? Nhớ khi đó, Tô Uyển ở trước mặt hắn khóc nửa ngày không muốn tiến cung, kết quả thì như thế nào? Còn không phải đêm hôm đó liền đưa vào trong cung sao.

Ti Điềm vẫn là người hầu trong thư phòng Bùi Vân Khoáng như trước đây.

Hắn vẫn như trước đây, nàng cũng y như thế.

Hắn khắc chế, nàng lý trí.

Hết thảy bsình an vô sự.

Hôm nay, Ti Điềm thấy Bùi Vân Khoáng dẫn phu thê Tô Phiên ra ngoài, liền tranh thủ xin quản gia nghỉ một canh giờ về nhà. Từ khi hắn "gặp chuyện", nàng cũng chưa từng về nhà, cho nên trong lòng rất nhớ mẫu thân.

Về đến nhà, Tịch Nhiễm vội hỏi: "Vết thương của Vương gia có nặng lắm không? Là người nào làm, có tra được là ai làm không?"

Nàng chần chừ một chút mới nói: "Vết thương của Vương gia lành rồi, người nào làm con cũng không biết." Trước mặt mẫu thân, nàng cũng không thể nói thật vì thế trong lòng cảm thấy không được tự nhiên.

https://thuviensach.vn

Tịch Nhiễm nhẹ nhàng thở ra. Ngày ấy Dương thẩm đi ra ngoài mua thức ăn để chúc mừng sinh nhật cho Ti Điềm, sau khi trở về cực kỳ hoảng sợ nói An Khánh vương gặp chuyện, lúc ấy bà rất lo lắng suýt chút nữa đã đi Vương Phủ thăm con gái nhưng may mắn đã bình tĩnh lại. Về sau nghĩ lại, nếu như Ti Điềm có chuyện gì, Vương Phủ nhất định sẽ phái người đến đây báo tin, bà đợi một đêm thấy không có tin tức gì, lúc này mới yên tâm. Không có tin tức lại là tin tốt.

Bà vội vàng dặn dò Dương thẩm làm chút ít đồ ăn, bù lại sinh nhật cho con gái.

Ti Điềm nở nụ cười: "Nương, người tưởng con là tiểu hài tử sao, chỉ biết nhớ thương đồ ăn ngon?"

Tịch Nhiễm kéo tay của nàng, cười tủm tỉm nói: "Ngày hôm đó, Ngô thẩm nghe nói ta đã trở về, đặc biệt đến thăm chúng ta."

Ti Điềm "dạ" một tiếng. Ngô thúc là một người bạn làm ăn buôn bán với phụ thân lúc còn sống. Hai nhà quen biết cũng được một Thời gian dài, Ngô thẩm và mẫu thân cũng quen thuộc, thường xuyên tới đây chơi.

"Bà ấy nói Dong Nhi thi đậu tú tài rồi. Vào xuân, sẽ vào kinh tham gia kỳ thi mùa xuân."

"Giỏi quá."

"Nha đầu ngốc, ý của Ngô thẩm là muốn con làm con dâu."

Mặt Ti Điềm lập tức ửng hồng, thấp giọng nói: "Nương, trước kia không phải phụ thân đã cự tuyệt sao, sao giờ còn nhắc lại như thế?"

Tịch Nhiễm thở dài: "Không phải phụ thân con một lòng muốn gả con cho thư hương môn đệ sao, tuy nhân phẩm hay dung mạo Ngô Dong không tệ, nhưng vẫn là người làm ăn. Thế nhưng đứa nhỏ này cũng không chịu

https://thuviensach.vn

thua kém, một lòng học tập, hôm nay đã là tú tài, nếu kỳ thi mùa xuân lấy được thứ hạng, sau này cũng sẽ là quan lại như người ta."

"Năm ấy phụ thân đã từng từ chối hôn sự, trong lòng bọn họ không có khúc mắc sao? Sao còn tới cầu hôn?"

"Năm ấy phụ thân con lấy cớ con đã định thân rồi mới nhã nhặn từ chối người ta. Nghe Ngô thẩm nói, Dong Nhi từng thấy con một lần, trong lòng rất vừa ý, hôm nay hắn là tú tài, lại nghe nói con và Lâm gia lui hôn, nên đặc biệt cầu xin mẫu thân đến đây nhắc lại việc hôn nhân."

Nàng càng không được tự nhiên, cúi đầu không nói. Bởi vì quay về gặp Ngô Dong kia, thật sự rất lúng túng. Phụ thân thường đi nghe hí khúc, nàng cũng muốn đi theo nhưng phụ thân nói trong rạp hát là nơi chỉ dành cho nam nhân, con gái không thể đi. Nàng liền lén lút thay đổi nam trang, dẫn theo Tiểu Ngạn và hai hạ nhân đi. Trên đường đi tiểu tiện, mới phát hiện trong rạp hát căn bản không có nơi dành cho nữ quyến. Nàng đành phải đi sang trà lâu bên cạnh, không ngờ đụng phải Ngô thúc và Ngô Dong đang uống trà ở đó, Ngô thúc nhận ra nàng, tò mò hỏi nàng đến trà lâu làm gì, nàng đỏ mặt ấp úng nói là đi nhầm, lại quay trở lại rạp hát, nhanh chóng kéo đệ đệ về nhà. Kết quả, tuồng Bá Vương Biệt Cơ, nàng chỉ xem được có một nửa.

Nàng giật mình thất thần, trong lòng mờ mịt rối loạn giống như đang đi trong sương mù dày đặc bỗng thấy có một bóng người thanh nhàn như ẩn như hiện ở phía trước, nàng nên đẩy ra sương mù ra hay là dừng bước? Tình cảm và lý trí đọ sức, nàng biết rõ nên lựa chọn người sau, thế nhưng nội tâm lại tràn ngập đau đớn lan ra toàn bộ lồng ngực, chua xót dâng lên cổ họng, nàng thầm cắm môi anh đào, mạnh mẽ đè nén xuống.

Vào lúc một câu nói buồn cười vừa đau lại chát sắp thốt ra khỏi cổ họng, nàng phải gom hết khí lực của bản thân lại nói được câu: "Nếu mẫu thân cảm thấy phù hợp thì đáp ứng thôi."

https://thuviensach.vn

Nàng như tự nói với mình, đau đớn sẽ qua thôi, đau đớn sẽ qua thôi...

Tịch Nhiễm cười nói: "Xem ra đứa nhỏ này cũng rất có lòng với con, ta thấy sau này sẽ không bạc đãi con đâu. Ngô gia cũng giàu có, gả con qua đó cũng không phải chịu khổ. Bây giờ chúng ta đâu còn như ngày xưa, cũng không thể kén chọn như lúc trước được nữa."

Trong suy nghĩ của mẫu thân, với tình hình hiện nay của bọn họ, tìm được một nhà có điều kiện như Ngô gia cũng không dễ dàng gì, hắn là nên hảo hảo quý trọng. Nàng nhẹ gật đầu, hôn nhân đại sự đều do cha mẹ làm chủ, nàng cảm thấy như vậy rất tốt, còn có thể nhanh chóng cắt đứt mọi ý niệm trong đầu.

Tịch Nhiễm cao hứng nói: "Nếu con không có ý kiến, nương sẽ trả lời cho Ngô thẩm. Dong Nhi kia, nương cũng đã gặp vài lần, nhã nhặn, lịch sự, người cũng trung thực."

Ti Điềm cố gắng nhớ lại người kia, thế nhưng lại không có ấn tượng gì, chỉ biết là đã từng gặp qua hắn, nếu như sự kiện gặp gặp gỡ kia không xấu hổ như thế, có lẽ gặp mặt hắn như thế nào cũng đã quên mất.

Nàng suy nghĩ một chút rồi nói: "Hắn phải chờ con hai năm, mẫu thân đừng quên nói với họ."

"Lần trước nương đã nói rồi, Ngô thẩm nói vừa vặn Dong Nhi phải chuẩn bị cho cuộc thi mùa xuân, trước mắt không vội thành thân, chỉ cần xách định trước thôi."

Ăn cơm xong từ trong nhà đi ra, đi dưới ánh nắng trưa ấm áp, nàng cảm thấy có chút hốt hoảng, nhanh như vậy đã định việc hôn nhân rồi, nàng thật sự không nghĩ tới. Thế nhưng, xét về mọi phương diện thì hai nhà rất phù hợp. Hai nhà là bạn cũ, có lẽ hắn sẽ đối tốt với mẫu thân nàng. Nghĩ tới hôn sự tương lai, trong lòng nàng có phần đau xót chán nản tĩnh mịch.

https://thuviensach.vn

Nhưng như vậy cũng tốt, sau này mỗi khi xuất hiện ý niệm gì, nàng cũng sẽ lập tức nghĩ đến thân phận của mình, con dâu chưa xuất giá của Ngô gia.

Sau khi Tịch Nhiễm đáp ứng, Ngô gia làm việc rất nhanh, sính lễ sính thư rất nhanh được đưa đến Ti gia, ước hẹn đợi Ngô Dong qua kỳ thi mùa xuân ở Thượng kinh sẽ đính hôn.

Đảo mắt đã đến cuối năm, chiến sự ở Bắc Cương xem như hoàn toàn kết thúc, trận chiến này đánh đến ba tháng, cơ hồ là đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi không có gì lo lắng. Sau khi cơn đại tuyết phủ kín núi non, một ít phản quân và thổ phỉ còn sót lại thừa cơ vượt qua núi tuyết chạy thục mạng về biên giới Thương Lan. Lý Trăn Đế khoanh tay ngồi nhìn thế cục đã định, liền hạ lệnh đại quân bắc chinh khải hoàn hồi triều, đồng thời lưu lại một vạn nhân mã đóng quân ở đó để yên ổn thế cục, đợi đầu xuân sẽ xử lí đám tàn dư này.

Cuối năm, Bùi Vân Khoáng bận rộn, không phải chỉ chuẩn bị bốn phía trong nội cung, còn phải chuẩn bị cống phẩm cho triều đình. Vương hầu các nơi đều phải như thế, mỗi năm một lần, cuối năm hồi kinh nộp cống ngân cống phẩm. Đây không được tính là thuế phú (thuế nông nghiệp) nộp cho triều đình, mà là sự hiếu kính và tạ ơn của vương gia ở đất phong đối với Hoàng Đế. Hoàng Đế cũng sẽ giữ các vị vương hầu lại trong kinh mừng lễ năm mới, bày yến tiệc ban thưởng của cải nhằm thể hiện hoàng ân mênh mông cuồn cuộn.

Hai mươi tháng chạp, Bùi Vân Khoáng vào kinh, lần này mang theo Hứa thị. Bởi vì yến hội trong cung muốn mời Vương Phi mệnh phụ, hắn không có chánh phi, chỉ có thể dẫn theo Hứa thị. Ti Điềm muốn đón lễ mừng năm mới với mẫu thân, nhưng thân bất do kỷ, cũng cùng Tô Phiên vợ chồng vào kinh.

Trong kinh thành tràn ngập không khí vui mừng năm mới, khắp nơi trên phố lớn đều là cảnh dân chúng rộn ràng, sôi nổi mua sắm tết.

https://thuviensach.vn

Quản gia Hoàn tử sớm dọn dẹp Vương Phủ không nhiễm một hạt bụi, trong nửa canh giờ đã an bài hạ nhân nô bộc được dẫn đến kinh thành ngay ngắn rõ ràng. Sau buổi trưa, Bùi Vân Khoáng liền dẫn Lưu Trọng ra ngoài, đêm khuya mới về. Khi Ti Điềm đem đồ ăn khuya cho hắn, nghe thấy hắn thở dài một tiếng thật dài. Nàng giật mình, hắn có tâm sự gì sao? Thế nhưng nàng không cách nào hỏi, càng không cách nào chia sẻ. Nàng để đồ ăn khuya xuống, nhẹ nhàng khép cửa đi ra, gió lạnh đìu hiu, trăng lạnh ảm đạm. Nàng đi qua hành lang gấp khúc, đèn lồng màu quất vẫn như trước, nàng nhớ rõ vào một đêm như thế, nàng ở hành lang xách váy đi vào thư phòng của hắn, hắn bỗng nhiên xuất hiện trước mặt nàng, suýt nữa đã đụng vào hắn, khi ấy nàng hoảng sợ tim đập dồn dập. Nàng hít sâu một hơi, ép buộc bản thân thầm đọc tên của một người, Ngô Dong.

Hôm sau, Bùi Vân Khoáng được triệu tiến cung, Ti Điềm nhàn rỗi. Tô Phiên liền kéo Ti Điềm cùng đi thăm Tạ Thông. Giờ Ti Điềm mới biết, thì ra Thông ca không chỉ có mỹ mạo xuất chúng, kỳ nghệ cũng rất xuất chúng, ở kinh thành rất nổi danh, ngay cả tả tướng cũng muốn đưa con út tới bái hắn làm thầy. Nhưng tháng trước, có người ngay trong kỳ xã (nôm na như tòa nhà cho những người chơi cờ) của hắn "Hành thích" Bùi Tự Vũ, hắn thay thế tử cản một kiếm, bị thương ở cánh tay, hiện đang đóng cửa dưỡng bệnh.

Vì để che dấu tai mắt người khác, hai người thay đổi nam trang, lại để cỗ kiệu lượn quanh bảy tám vòng mới tới Vân Kỳ Xã.

Xuống kiệu, Ti Điềm âm thầm tán thưởng, trong kinh thành phồn hoa huyên náo, Vân Kỳ Xã tĩnh mịch thoát tục như chốn Đào Nguyên.

Bên trong Kỳ xã, tiểu Đồng mời hai người vào một gian phòng có lò sưởi, có hương hoa mai thơm mát, thủy tiên thướt tha, trên trường kỷ bằng gỗ mun phía trước cửa sổ nhỏ, Tạ Thông đang đánh cờ cùng một nam tử, hắn đối diện với cửa ra vào, ngẩng đầu liền nhìn thấy Tô Phiên, đôi mắt

https://thuviensach.vn

thoáng cái mở to hết cỡ, quân cờ trong tay " bịch " một tiếng rơi xuống bàn cờ.

Ti Điềm buồn cười, lại đột nhiên giật mình!

Nam tử đưa lưng về phía nàng khi xoay người lại cũng giật mình, nhìn nàng không tự chủ được đứng dậy.

So với trước kia hắn đen hơn, cũng gầy hơn, vẻ mặt bớt đi sự bướng bỉnh, lại nhiều hơn một phần mạnh mẽ thành thục, quang minh anh tuấn, như mùi vị của một loại rượu tây phong cực mạnh nhuốm say ánh chiều tà.

Nàng vui vẻ nói: "Đại sư huynh, sao huynh ở đây?"

Ánh mắt hắn sáng rực, gần như "Hùng hổ dọa người". Vóc dáng nàng đã cao hơn, không còn vẻ ngây thơ nữa, đang mặc nam trang, tú nhã như trúc, ôn nhuận như ngọc

Tạ Thông hừ một tiếng: "Nhìn đi, trong mắt chỉ có Đại sư huynh thôi sao? Ta đây bị thương cánh tay, cũng không biết hỏi thăm."

Mặt Ti Điềm đỏ lên, vội nói: "Muội chỉ không ngờ sẽ gặp Đại sư huynh ở đây."

Tô Phiên cười nói: "Thương Vũ cũng đến xem thương thế của hắn sao?"

Hắn dời ánh mắt khỏi người nàng, gật đầu cười nói: "Sớm biết là giả ta đã không tới."

Tạ Thông giận: "Này, thật sự bị thương đó, không tin muội nhìn thử đi."

Thương Vũ chau chau mày, có chút khinh thường liếc cánh tay của hắn, nói: "Hễ cứ bị thương là dưỡng một tháng. Chúng ta mà giống như

https://thuviensach.vn

ngươi, trận chiến này cũng không cần đánh."

"Không thể so với người da thô thịt dày như huynh được, vẫn là Tô tỷ đau lòng ta, đúng không?"

Tô Phiên liếc hắn, cố ý nói: "Lưu Trọng bảo ta tới đấy."

Tạ Thông "Hoa dung thất sắc", lập tức có chút không vui.

"Ti Điềm, ta có lời muốn nói với muội, muội tới đây." Thương Vũ kéo cánh tay của nàng, kéo nàng đến bên cạnh, không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của Tô Phiên và Tạ Thông. Hiện tại Lâm Giang vương rất tín nhiệm hắn, hắn không thể tùy ý ra vào vương phủ An Khánh tìm nàng, đang nghĩ cách làm sao hẹn nàng ra gặp một lần, lại không nghĩ gặp ở chỗ này, thật là Thiên Ý khiến người ta vui mừng.

Hắn đóng cửa lại, "Hung ác bá đạo" nhìn nàng, ngay cả vài sợi tóc xõa bên dưới chiếc mũ nho sinh cũng không bỏ qua.

Nàng có chút khó hiểu, trừng đôi mắt to trong trẻo xinh đẹp, hỏi: "Đại sư huynh, có chuyện gì không?" Nàng tưởng rằng lén lút như vậy là có lời gì muốn nàng chuyển cho Bùi Vân Khoáng, cho nên vẻ mặt mới tự nhiên như vậy, ánh mắt thuần khiết ôn nhu, mang theo nghi vấn.

Trong lòng của hắn cuộn trào mãnh liệt rất nhiều lời nói không thuần khiết, tất cả đều bị ánh mắt thuần khiết này của nàng ngăn chặn, chợt cảm thấy không có cách nào ra tay.

Tập kích thì không phù hợp, trực tiếp thì lại quá đường đột, quả thực so với giết địch còn khó giải quyết hơn.

"Muội thích cây lược không?"

"Thích."

https://thuviensach.vn

"Vậy sao muội không cài trên tóc?"

"Hôm nay muội mặc quần áo này, không thích hợp."

"Cái đó, phụ nữ Bắc Cương, đều kéo tóc ra đằng sau, sau đó dùng lược cố định lại, nhìn rất đẹp."

Thật ra , lời nói trong lòng hắn là, hắn cảm thấy đẹp mắt chỉ là phụ thôi, mấu chốt là cây lược này bình thường là nam nhân tặng cho lão bà, nhưng những lời này, bây giờ nói ra không phù hợp, tuy rằng thật sự hắn có tâm tư này. Hắn sợ nàng không biết rõ, còn cố ý khắc hai chữ, lại sợ hai chữ kia quá nhỏ nàng không phát hiện, lại cố ý viết lên tờ giấy. Nếu như nàng dốt như thế, không hiểu được lòng hắn, thậm chí hắn còn nghĩ đến việc "trừng phạt " nàng.

Rất không may, hiện tại hắn phát hiện hắn đã đụng phải một người đần chưa từng thấy, nhìn ánh mắt của nàng, rõ ràng sạch sẽ tựa như nước suối, ngẩn người nói chuyện với hắn, không hề có dáng vẻ "Phong tình", không đúng, cái kia gọi là cái gì nhỉ, tình ý miên miên, gợi tình ẩn tình, ánh mắt nàng như vậy, so với hai từ kia quả thực chênh lệch quá xa, hắn vô cùng bất mãn, rất muốn " trừng phạt " nàng.

https://thuviensach.vn

MAY MẮN GẶP LẠI KHI CHƯA GẢ

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 32

Hắn tiến lên một bước, đang muốn động thủ, đột nhiên cửa bị đẩy ra, Tạ Thông thò đầu vào: "Đại sư huynh, Tây Yến tìm huynh."

Tới thật là đúng lúc! Hắn khẽ cắn môi, quay đầu lại nói: "Chuyện gì?"

Lâm Tây Yến đứng sau lưng Tạ Thông, nàng đi vào phòng, chưa nói câu nào nước mắt đã rơi xuống trước, hai hàng nước mắt rơi lã chã, rơi thành một đường, vừa nhìn thấy hắn liền không nhịn được nữa.

Ti Điềm vừa nhìn, vội hỏi: "Sư tỷ, tỷ làm sao vậy?"

Lâm Tây Yến không nói gì, rơi lệ với Thương Vũ.

Tạ Thông ra hiệu với Ti Điềm, Ti Điềm hiểu được, liền bước ra khỏi phòng, để hai người một chỗ, xem ra Lâm Tây Yến có lời gì muốn muốn nói riêng với hắn.

Thương Vũ vừa thấy nàng đi, vội nói: "Ti Điềm, đợi lát nữa hãy đi, ta có chuyện muốn nói với muội." Nên nói, nên làm, nhưng chưa ra tay được, lần này nàng ở đây, lần sau muốn gặp phải tìm cơ hội, thật là làm cho người ta sốt ruột mà.

Nàng gật đầu đáp ứng, đi đến bên cạnh Tạ Thông.

Tô Phiên nhíu nhíu mày, nói với hai người: "Đứa nhỏ Tây yến này, chuyện gì cũng để ở trong lòng, vừa rồi ta hỏi muội ấy, cái gì cũng không

https://thuviensach.vn

nói, cũng không muốn gặp Thương Vũ, cũng không biết đến cùng đã xảy ra chuyện gì?"

Tạ Thông cười cười hì hì: "Chẳng lẽ liên quan tới tình cảm của Đại sư huynh, không tiện nói với chúng ta?"

Tô Phiên liếc hắn: "Đừng đoán mò, sư phụ các ngươi phiền nhất chính là nói chuyện yêu đương giữa đồng môn với nhau, chậm trễ chính sự."

Tạ Thông ưỡn nghiêm mặt nói: "Tô tỷ, chúng ta có tính là đồng môn không?"

Tô Phiên cách hắn rất xa cười cười: "Chúng ta tất nhiên không tính, ta là người của Lưu gia, không phải là người của Thất Thế Môn."

Tạ Thông "ồ" một tiếng, lại hỏi ngược lại một câu: "Thật vậy sao?"

Tô Phiên không để ý tới hắn, hắn ngược lại không sao cả, dường như trong lòng rất có lòng tin.

Tô Phiên nói: "Ti Điềm, chúng ta đi đã lâu rồi, trở về thôi."

Ti Điềm gật đầu, nghĩ đến vừa rồi Thương Vũ dặn nàng không được rời đi, hắn còn tìm nàng có việc, liền muốn đi nói một tiếng với hắn.

"Tô tỷ, muội nói một tiếng với Đại sư huynh rồi đi."

Đi đến bên cạnh, cửa chỉ khép hờ. Nàng đang muốn gọi một tiếng Đại sư huynh, thế nhưng hoàn toàn kinh hãi!

Lâm Tây Yến đang dựa trước ngực của hắn, cái trán tựa vào bộ ngực hắn, tuy nhìn không nhìn thấy nét mặt của nàng ấy, nhưng hai người dựa sát vào nhau. Tay Thương Vũ giơ lên giữa chừng, giống như đang chần chừ, sau đó vỗ nhè nhẹ trên vai của nàng.

https://thuviensach.vn

Nàng ngừng thở, sau khi liếc mắt thì không dám nhìn nữa, vội vàng lại lui trở về. Hắn và Lâm Tây Yến, chẳng lẽ? Nàng không tin, tuy tận mắt thấy cảnh này, thế nhưng nàng cũng không rõ cảm giác trong lòng là gì vì kinh ngạc đã lấn át hết thảy.

Bùi Vân Khoáng từ trong cung đi ra, tâm tình rất tốt.

Rốt cuộc chuyện cá gỗ đã vô cùng kì diệu truyền tới tai Hoàng Đế. Bởi vì Kỳ Phúc Tự ở Tín Châu, Hoàng Đế liền cố ý triệu kiến một mình hắn, hỏi rất nhiều, cũng rất kỹ càng. Hắn rất thành kính kể lại việc mấy ngày qua bản thân mình đã trải nghiệm việc "Cầu nguyện" như thế nào, trong lời nói cho thấy hắn hết sức tin phục tán thưởng đối với thần vật từ trên trời rơi xuống ở Kỳ Phúc Tự. Vẻ mặt Lý Trăn Đế thâm trầm, nhìn không ra là vui hay không vui. Hắn biết rõ, nước cờ này đã đến hồi quyết định thắng thua. Bùi Thượng Phong có thể sẽ trở lại đất phong ở Yến Châu, vĩnh viễn không ngóc đầu dậy nổi.

Trong lòng hắn vô cùng thoải mái, khi trở về phủ liền dặn dò hạ nhân đi mời tiểu quận chúa Bùi Vân Ý trở về mừng năm mới. Vân Ý luôn ở tại Tử Vân am vùng ngoại ô, một năm hai huynh muội gặp nhau không được mấy lần. Trong lòng của hắn cũng có chút không đành lòng, nhưng đây là di mệnh của mẫu thân. Nhiều năm trước, cô cô mất ở Thương Lan, trong lòng mẫu thân sợ hãi. Về sau có muội muội, bà luôn nơm nớp lo sợ vận rủi lần nữa rơi xuống người nữ nhi, cuối cùng đành phải nhẫn tâm đưa nàng đi để phòng ngừa bất trắc.

Vân Ý đã mười lăm tuổi rồi, hắn dự định năm nay sẽ định hôn sự cho nàng, sau đó đường hoàng gả ra ngoài, như thế cũng xem như đã giải quyết xong nỗi băn khoăn trong lòng hắn.

Yến tiệc đêm hôm ấy, Ti Điềm gặp được tiểu quận chúa, quả nhiên như nàng suy nghĩ, phong thái đạm bạc ung dung, Vân Ý vừa cao quý rực rỡ vừa hoà nhã, dung mạo vô cùng xinh đẹp.

https://thuviensach.vn

Nàng nhớ đến câu nói ngày ấy của Bùi Vân Khoáng khi bị nhốt, lúc ấy nàng còn vui mừng thay cho lương duyên của Thương Vũ, thế nhưng hôm nay thấy Lâm Tây Yến và Thương Vũ, lòng của nàng lại rối bời, cũng không thể nói rõ rốt cuộc hy vọng hắn và tiểu quận chúa hay cùng với Lâm Tây Yến.

Trưa hôm sau, bỗng nhiên Triển Bằng đến nhà bái phỏng.

Bùi Vân Khoáng rất vui mừng, vốn đang nghĩ rút chút thời gian đi tìm hắn, không ngờ hắn lại tới trước. Hắn vội vã thiết yến giữ lại, Triển Bằng tính tình ngay thẳng cũng không khách khí.

Trong lòng Bùi Vân Khoáng rất coi trọng hắn, trước khi xuất chinh còn cố ý dặn dò Thương Vũ ngầm kết giao với hắn. Thương Vũ thăm dò biết được thì ra hắn và Ti Điềm chỉ là hàng xóm cũ, trong lòng mới bỏ đề phòng xuống. Trên chiến trường rất dễ bồi dưỡng ra tình nghĩa cùng sinh cùng tử, hai người cùng tắm máu trên chiến trường hỗ trợ lẫn nhau. Thương Vũ tận lực "Nịnh bợ" Bùi Tử Do, rất nhiều công trạng bị đè xuống không đề cập tới, tất cả đều lưu lại trên danh nghĩa Bùi Tử Do, cho nên Triển Bằng trong một trận chiến ở Bắc Cương vô cùng nổi bật, Hoàng Đế liền thăng hai cấp cho hắn, ban cho phủ đệ, mấy ngày trước phong quang chỉ kém Bùi Tử Do.

Bùi Vân Khoáng nằm mơ cũng không nghĩ tới, sau khi qua ba tuần rượu, Triển Bằng lại nói muốn Ti Điềm!

Bùi Vân Khoáng đang cầm chén rượu trên tay, lập tức trở nên cứng ngắc, ngay cả cười cũng đông cứng lại.

Tất nhiên Triển Bằng không thể ở trước mặt Bùi Vân Khoáng nói thẳng Ti Điềm là thiên kim tiểu thư lại làm nha hoàn ở Vương Phủ sẽ rất ủy khuất, như vậy chẳng phải làm mất mặt Bùi Vân Khoáng sao? Cho nên hắn chỉ có thể nói hắn thích nàng, mong muốn Vương gia thành toàn. Thật ra,

https://thuviensach.vn

trong lòng hắn chỉ yêu mến Ti Điềm như muội muội mà thôi, nhưng hắn cảm thấy với nhân phẩm và dung mạo của Ti Điềm, nếu lấy làm vợ cũng không tệ, thứ nhất giúp Ti Điềm thoát khỏi khốn cảnh, thứ hai coi như hồi báo ân huệ năm ấy Ti gia đối với nhà hắn, đây cũng là ý của mẫu thân hắn.

Trong lòng Bùi Vân Khoáng không được thoải mái, cực kỳ khó chịu, hắn đặt chén rượu xuống, đổi sang uống một ngụm trà xanh, mới miễn cưỡng nói: "Việc này ta phải đi hỏi ý của nàng, một lát nữa trả lời cho Triển Tướng quân nhé?"

Nếu như là người khác, hắn có thể trực tiếp cự tuyệt, thế nhưng lại là Triển Bằng mấy ngày trước vừa được Hoàng Đế điều động vào doanh trại ngoại ô gần kinh đô, hắn thầm nghĩ đang muốn lôi kéo chứ không nghĩ sẽ đắc tội.

Triển Bằng có chút ngại ngùng cười nói: "Kính xin Vương gia nói tốt vài câu." Nói thật, nếu thật sự đến hỏi ý Ti Điềm, trong lòng hắn lại thấy không yên lòng. Tuy hiện nay nàng đang nghèo túng, suy cho cùng xuất thân vẫn là thiên kim tiểu thư, nàng có ghét bỏ xuất thân của hắn hay không? Thế nhưng cho dù nàng đáp ứng hay không, thì cũng là tấm lòng của Triển gia.

"Triển Tướng quân yên tâm." tuy Bùi Vân Khoáng cười, nhưng bản thân hắn cũng cảm thấy khóe môi cứng ngắc. Tiễn Triển Bằng đi, hắn vào thư phòng ngồi một lát, lúc này ánh mặt trời ấm áp, bình thường hắn sẽ nghỉ ngơi thêm một chút nữa, nhưng hôm nay hắn không thấy buồn ngủ. Hắn đứng dậy nói với thị nữ ngoài: "Đi gọi Ti cô nương tới đây."

Ti Điềm đột nhiên bị kêu đến, trong lòng cũng không biết là việc gì, lúc bước vào phòng thì đối diện với ánh mắt của hắn.

Hắn nửa tựa trên giường êm phía trước cửa sổ, hơi híp mắt nhìn đến xuất thần. Cả người nàng không được tự nhiên, trái tim bắt đầu nhảy loạn.

https://thuviensach.vn

Hắn lười biếng nói: "Ti Điềm, hôm nay Triển Bằng đến phủ làm khách, muội biết không?"

"Biết."

Hắn giật giật khóe môi, cười cười: "Có chuyện muội nhất định không biết."

Nàng giật mình, im lặng chờ câu nói tiếp theo của hắn, có chuyện gì sao?

Nếp nhăn ở khóe mội trên mặt hắn khi cười càng hằn sâu, trong lòng lại không cười nổi, tức muốn bốc hỏa.

"Hắn tìm bổn vương xin cưới muội."

Hắn thản nhiên nói xong từng chữ một, nhưng vào tai nàng là một đạo sấm sét. Nàng kinh ngạc nhìn hắn, trên mặt như tỏa nhiệt.

Hắn nhìn vẻ mặt kinh ngạc của nàng, trong lòng thoáng thoải mái được một chút. Xem ra nàng không biết gì, quá khứ cũng chỉ đã từng là hàng xóm mà thôi.

"Bổn vương muốn hỏi muội một chút, muội có bằng lòng hay không." Những lời này hắn nói không được tự nhiên cho lắm, không biết vì sao khi nói xong, trong lòng lại bắt đầu khẩn trương, thật lâu sau cũng không hết khẩn trương, có thể so với lần đầu tiên, khi nàng bị người nọ đặt mũi tên ngay cổ.

Nàng vô cùng bất ngờ, cũng rất ngượng ngùng, rủ tầm mắt xuống, nhưng trong lòng rất cảm động. Nàng rất rõ tình cảm của Hổ Tử ca, hắn cũng không biết ước định của mình và Thất Thế Môn, nhất định cho rằng mình ở trong vương phủ làm nha hoàn rất ủy khuất rất vất vả, cho nên mới làm như thế.

https://thuviensach.vn

Sự trầm mặc của nàng có nghĩa là ngầm đồng ý. Hắn vô cùng khẩn trương, bắt đầu suy nghĩ, nếu nàng nói "Nguyện ý", hắn nên dùng lý do gì và viện cớ gì để bác bỏ mà không đắc tội Triển Bằng, lý do lại hợp tình hợp lý trước mặt nàng, không mang theo ý nghĩ cá nhân.

Nàng chậm rãi ngẩng đầu, thấp giọng nói: "Vương gia, muội không đồng ý."

Trong lòng hắn mạnh mẽ buông lỏng, nhịn không được thở một hơi dài nhẹ nhõm, trong lòng lại có chút vui mừng.

"Vì sao?" Hắn khôi phục vẻ mặt và ngữ khí như ngày trước, mang một ít hài hước, rất muốn nghe xem vì sao nàng cự tuyệt. Hắn biết nàng sẽ không nói ra được điều hắn muốn nghe, nhưng vẫn không tự chủ muốn được hỏi một câu. Hắn càng ngày càng thích trêu chọc nàng, muốn nhìn dáng vẻ ngượng ngùng lúng túng của nàng.

Nàng cúi đầu, trên mặt ửng hồng, vẻ thẹn thùng rung động lòng người này làm lòng hắn rung động.

Hắn đứng dậy, đi đến trước mặt nàng, âm thầm mong đợi nàng nói ra: "Muội nói đi." Hắn khẽ mỉm cười, nhìn vẻ mặt ửng đỏ như thoa son của nàng, trái tim hắn dao động dữ dội giống như nghe thấy được dục vọng bên trong lòng hắn.

Nàng nói nhỏ: "Bởi vì muội đã đính hôn rồi."

Hắn chợt ngẩn người, sắc mặt trầm xuống, nụ cười biến mất không thấy tăm hơi. Hoàn toàn không phải như hắn nghĩ, không chỉ không phải, còn tuyệt tình hơn. Quá bất ngờ quá kinh ngạc, hắn có một khắc hoảng hốt, hắn cảm thấy người đứng trước mặt hắn không phải nàng, là một người không quen biết. Lần đầu tiên hắn cảm thấy hắn không hề hiểu nàng, cũng không thể nắm được nàng. Nàng lại có thể vô thanh vô tức đã đính hôn! Hắn không tin trực giác của hắn sai, nàng rõ ràng có một loại tình cảm ngây

https://thuviensach.vn

thơ đối với hắn, tuy rằng nàng kiềm chế, thế nhưng hắn có thể cảm nhận được.

Dựa vào trực giác của mình, nàng cảm thấy bầu không khí trước mặt rét lạnh, hắn đứng trước mặt nàng, con giao long thêu trên mép áo bào đang giương nanh múa vuốt múa lượn trong biển mây. Xứng đôi với long chỉ có loan phượng mà thôi.

Nàng ngẩng đầu lên, kinh ngạc khi thấy ánh mắt hắn thâm trầm, sắc mặt ảm đạm.

Trong phòng đang an tĩnh nay mưa gió nổi lên.

Tại sao hắn lại mất hứng như vậy? Nàng mơ hồ cảm thấy bất an, lẽ nào đi theo hắn hai năm, ngay cả đính hôn cũng không được sao? Nàng vội nói: "Vương gia, mẫu thân nói sau hai năm muội mới xuất giá, muội sẽ không quên ước hẹn với Thất Thế Môn. Vương gia có ân với nhà muội, muội sẽ không quên đâu."

Hắn cười lạnh lùng: "Ta đối với muội, chỉ là ân tình thôi sao?" Trong lòng của hắn xuất hiện đủ các tạp vị mất mát có, thất vọng có, tức giận có.

Nàng bỗng nhiên cả kinh, không biết nói gì nữa. Hắn trong lòng nàng tất nhiên không phải như thế, thế nhưng nàng sẽ không nói ra.

Hắn nhanh hơn một bước, tức giận nói: "Giỏi lắm, muội lại có thể đính hôn! Thật là làm cho bổn vương bất ngờ. Không biết nhà kia là ai?"

Nàng không biết vì sao hắn đột nhiên tức giận, sợ không dám trả lời.

Ánh mắt của hắn lạnh hơn, trầm giọng nói: "Tại sao không dám nói?"

Nàng càng thêm kinh ngạc và lo lắng, không biết là đã chọc giận hắn ở chỗ nào.

https://thuviensach.vn

"Muội, việc hôn nhân này là mẫu thân định, muội tưởng việc riêng trong nhà, cho nên không có bẩm báo với Vương gia. Sau này sẽ không như vậy nữa."

Trong lòng hắn cảm thấy vô cùng tức giận, so với lúc Triển Bằng muốn nàng, còn bực bội phiền muộn hơn.

Hắn xoay người đi đến cái bàn bên cạnh ngồi xuống, cầm chén trà uống một ngụm, vừa đến môi liền phun xuống đất.

"Trà lạnh như vậy, sao bổn vương uống được?"

Nàng vội vàng cầm bình trà lên đi thay mới.

Trà mới thay xong, chỉ sợ hắn khen ngược, vì vậy nàng lại lo sợ nhìn hắn.

Hắn cũng không thèm nếm, đem trà mới giội xuống đất, nói: "Quá nóng!"

Hắn chưa từng nổi giận trước mặt nàng như thế, cũng chưa bao giờ khó hầu hạ như thế. Nàng vừa lo lắng vừa ủy khuất, lại không dám lên tiếng, nước mắt lã chã rơi xuống, từng giọt chảy xuống cằm.

Hắn liếc mắt nhìn một cái, trái tim liền mềm nhũn. Mình chưa từng hứa hẹn gì với nàng, cũng không có tỏ vẻ gì, nàng cũng là người cực kì an phận, cực kì thông minh, cho dù nàng đính hôn hắn cũng không có quyền trách cứ nàng, vừa rồi nóng giận vô cớ, thật sự là gây sự không lí do mà.

Hắn thở dài, đi đến trước mặt nàng, đưa tay muốn lau nước mắt cho nàng, nàng bối rối muốn né tránh. Thế nhưng hắn cường ngạnh, vòng tay ôm eo nàng, cứng rắn lau nước mắt trên mặt nàng.

https://thuviensach.vn

Nàng tựa trong ngực hắn, vừa sợ hãi vừa xấu hổ, nhưng lại ngại thân phận của hắn nên không dám giãy giụa, tim đập như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Ngón tay của hắn hơi lạnh, khi hắn chạm vào, cảm giác mát lạnh như thấm vào da thịt làm nàng khẽ run.

Hắn không có hành động tiếp theo, chỉ chần chừ một chút, cuối cùng buông nàng ra, ôn nhu nói: "Muội đi đi."

Nàng kinh hoàng giống như một chú nai nhỏ, vội vàng chạy ra cửa phòng. Đứng dưới ánh mặt trời, nàng mới thấy an tâm một ít. Động tác vừa rồi của hắn, rõ ràng... . . . Nàng bắt buộc bản thân mình không nên suy nghĩ nhiều, biết rõ có nhiều thứ tồn tại, nhưng nếu như bạn có thể bỏ qua nó, một thời gian sau bạn nhất định sẽ quên được.

https://thuviensach.vn

MAY MẮN GẶP LẠI KHI CHƯA GẢ

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 33

Buổi sáng hôm giao thừa, Bùi Vân Khoáng và Hứa thị được triệu vào cung. Trong cung Hoàng Thượng bày yến tiệc, lần này không chỉ mở tiệc chiêu đãi hoàng thân quốc thích, còn có một vài tướng lĩnh Bắc Chinh.

Ti Điềm có nửa ngày nhàn rỗi, mỗi khi không có việc gì làm nàng đều nhớ tới mẫu thân, vì vậy liền đi dạo trong vườn để giải sầu.

Hoa mai nở, nhánh mai gầy dật, hương hoa như say lòng người, nàng dừng bước chân ngửa đầu hít sâu vài hơi.

Đột nhiên, Lục Ngọc thị nữ bên người Tô Phiên chạy tới: "Ti cô nương, mới vừa rồi có người tới tìm cô nương, bị quản gia đuổi đi rồi, đây là vật hắn lưu lại."

Nàng ngạc nhiên: "Ai vậy?"

"Ta không biết, quản gia chỉ giao cho ta vật này thôi."

Nàng tò mò nhận lấy gói đồ. Gói đồ trong tay cũng hơi nặng. Nàng trở lại phòng, để gói đồ trên bàn mở ra, bên trong là một cái áo khoác bằng gấm rất đẹp, còn có mấy gói điểm tâm, còn có năm lượng bạc!

Nàng nghĩ cả buổi cũng không nghĩ ra được còn ai trong kinh thành này tặng đồ cho nàng, là Hổ Tử ca sao? Thế nhưng nếu như là hắn, quản gia Hoàn tử nhất định sẽ không không cho hắn đi vào, vậy rốt cuộc là ai?

Nàng gói bọc đồ kỹ lại, đi tìm quản gia Hoàn tử.

https://thuviensach.vn

Bùi Tứ Hỉ thấy nàng tới hỏi, vội nói: "à, người nọ chừng hai mươi tuổi, hắn nói hắn họ Ngô. Ta thấy hắn có khuôn mặt thư sinh, ta không cho hắn đi vào mà đuổi đi rồi, thế nhưng hắn cứ chết sống muốn để thứ đồ vật này lại."

Trong lòng nàng chợt bừng tỉnh, chẳng lẽ là Ngô Dong? Nhưng không phải hắn ở Tín Châu sao, sao lại đến kinh thành? Nhưng ngoại trừ hắn, hiện tại nàng không nghĩ ra mình còn quen biết vị nào họ Ngô nữa.

"Quản gia đại thúc, nếu lần sau hắn đến, ngài gọi một tiếng, ta đi ra gặp hắn được không?"

"Được."

Không nghĩ tới buổi chiều hôm sau , quản gia lại tới tìm nàng: "Ti cô nương, người hôm qua lại tới nữa."

Nàng suy nghĩ một chút nói: "Nhờ đại thúc bảo hắn đi tới cửa phía tây của hậu hoa viên chờ ta, ta sẽ ra ngay."

Hôm nay là mùng một tết, trước cổng Vương Phủ người ra vào tấp nập, hiển nhiên nàng không thể nói chuyện ở đó được. Cửa phía tây của hậu hoa rất vắng vẻ, bình thường chỉ có mấyngười đưa đồ ăn mới đi qua chỗ đó, ở đó nói mấy câu sẽ không có người nhìn thấy. Ngày hôm qua nàng suy nghĩ nửa ngày, thật ra trong lòng đã tám chín mười phần cho rằng người nọ chính là Ngô Dong rồi, nghĩ đến hắn, trong lòng không nói rõ được là tư vị gì.

Nàng chậm rãi đi đến phía tây của hậu hoa viên, nhẹ nhàng mở cửa gỗ ra, phát hiện một người trẻ tuổi đang chờ ở đó. Vóc dáng cao gầy, rất gầy gò. Trong lòng nàng càng thêm khẳng định hắn chính là Ngô Dong, nhịn không được cảm thấy xấu hổ.

Nàng thấp giọng hỏi: "Ta chính là Ti Điềm, xin hỏi công tử là?"

https://thuviensach.vn

Người trẻ tuổi kia vừa thấy nàng,vẻ mặt cũng hồng hồng, thấp giọng nói: "Ta là Ngô Dong."

Quả nhiên là hắn, mặt nàng càng đỏ hơn.

"Sao huynh lại tới đây?"

"Tháng ba là kỳ thi mùa xuân, nương bảo ta trước đây tới."

"Ừ."

Hắn khẽ cười nói: "Vốn là ngày hôm qua muốn đón muội đi mừng năm mới, nhưng quản gia không cho thông truyền. Cho nên hôm nay tới chúc mừng năm mới."

Hắn lễ độ chu đáo như thế, ngược lại làm cho nàng thấy thật xấu hổ, vừa rồi thấy hắn, lại quên nói một câu mới như ý rồi.

"À, vậy huynh đang ở dâu?"

"Cha ta có một cửa hàng ở đường Dung Lâm, ta ngụ ở đó."

"Đa tạ huynh đã tặng đồ cho muội."

Hắn xấu hổ cười cười: "Là mẫu thân chuẩn bị, không biết muội có thích không."

Nàng mím môi khẽ cười: "Thích."

Không có lời thoại.

Cả hai người đều xấu hổ nhìn nhau, sau đó cúi đầu nhìn mũi chân của mình, cứ lúng túng trầm mặc như vậy.

Suy cho cùng hắn cũng là nam nhân, gan lớn hơn một ít, rốt cuộc cũng lấy hết dũng khí nhìn nàng. Nàng xinh đẹp hơn so với trước kia, trong lòng

https://thuviensach.vn

của hắn hết sức vui mừng, hạ quyết tâm nhất định phải đạt được công danh, nở mày nở mặt cưới nàng làm vợ.

"Huynh nên chăm chỉ đọc sách, không cần phải tới nơi này." ngày hôm qua hắn vừa tới, hôm nay lại tới, nàng cảm thấy hắn tới thường xuyên như vậy, để người khác biết thật không tốt.

Hắn vội nói: "Ta, ba ngày đến một lần được không?"

Ba ngày còn nói là không thường xuyên? Nàng càng thêm ngượng ngùng, thấp giọng nói: "Có khi muội không có ở Vương Phủ, có lẽ qua một khoảng thời gian nữa muội sẽ theo Vương gia quay về Tín Châu."

Hắn hơi thất vọng vì không thể thường xuyên đến thăm nàng, nhưng nàng đã đồng ý gả cho hắn là hắn đã cảm thấy rất thỏa mãn rồi, đợi hai năm thì đợi hai năm, cho dù lâu hơn nữa, cũng đáng để hắn đợi.

"Có thời gian ta lại đến." Hắn cực lễ phép cáo từ.

Nàng nhìn bóng lưng của hắn, dường như đang nhìn đến tương lai của mình.

Đêm hôm đó, Bùi Vân Khoáng đột nhiên gọi nàng vào thư phòng, nhìn thấy nàng liền đi thẳng vào vấn đề: "Nghe nói, vị hôn phu kia của muội đã tìm tới cửa?"

Mặt nàng lập tức nóng lên, nói không ra lời, hắn cũng quản quá nhiều, tin tức cũng rất nhanh. Là hắn cố ý hỏi hay quản gia báo cáo với hắn?

Hắn nhìn khuôn mặt ửng đỏ của nàng, lập tức có chút không thoải mái, lạnh lùng nói: "Sau này đừng để hắn đến nữa."

Nàng lập tức cảm thấy bực bội. Tại sao? Người nhà hạ nhân khác còn cho phép đến thăm, vì sao nàng không thể? Thật ra nàng cũng đã căn dặn

https://thuviensach.vn

không cho Ngô Dong tới đây, nhưng từ trong miệng hắn nói ra yêu cầu như vậy, nàng đã cảm thấy có chút ủy khuất.

Nàng không nói được, cũng không nói không được, chỉ cắn môi không lên tiếng.

"Sao, ta thấy muội có vẻ như rất ủy khuất?" Hắn rất có sở trường đoán ý qua lời nói và sắc mặt, lập tức nhìn ra tâm tư của nàng, trong lòng càng không thoải mái.

Nhưng nàng vẫn không lên tiếng.

Hắn nhẫn nại, cười lớn: "Nha đầu ngốc, ta là muốn tốt cho muội, cũng là muốn tốt cho hắn! Hắn tới tìm muội thường xuyên như vậy, người khác sẽ tưởng hắn là người của ta. Quan chủ khảo của kỳ thi mùa xuân còn chưa xác định, vạn nhất nếu như là người của bọn hắn, muội suy nghĩ một chút hắn còn có thể đạt được công danh hay sao?"

Trong lòng nàng ấm áp hiểu được, dường như mới vừa rồi là oan uổng cho hắn. Nàng có chút xấu hổ, cúi đầu định cáo lui.

"Người nọ, nghe nói dáng vẻ cũng thường thôi."

Hắn nói xong mới thấy hối hận, ngữ khí của mình sao nghe chua chua, hắn chưa bao giờ nghị luận dáng vẻ bên ngoài của người khác, sao hôm nay lại có thể phá lệ.

Nàng giả bộ như không nghe thấy, xoay người rời khỏi thư phòng. Trong lòng nàng dung mạo chỉ là thứ yếu, nhân phẩm mới quan trọng nhất.

Hắn nhìn bóng lưng nàng, trong lòng có chút trống rỗng. Theo lí mà nói ban nãy chỉ là ý nghĩ cá nhân của hắn, vừa nghe nói người nọ đến Vương Phủ tìm nàng, trong lòng hắn lập tức buồn bực khó chịu.

https://thuviensach.vn

Hôm sau, Ti Điềm quyết định đi phố Dung Lâm.

Nàng cảm thấy Bùi Vân Khoáng nói rất có đạo lý, nàng không muốn làm ảnh hưởng đến tiền đồ Ngô Dong, nhất định phải đến dặn dò hắn một tiếng, sau này ngàn vạn lần không nên đi Vương Phủ tìm nàng, để tránh bị hiểu lầm là người của An Khánh Vương.

Đến phố Dung Lâm, nàng dựa theo các bảng hiệu trên cửa cẩn thận tìm qua một lượt, rốt cuộc nhìn thấy một gian cửa hàng treo biển hiệu Ngô Ký.

Nàng đi vào, nói với tiểu nhị trên quầy: "Xin hỏi, ở đây có một vị công tử gọi là Ngô Dong không?"

Tiểu nhị gật đầu: "Xin cho chỏi cô nương là?"

"Ta họ Ti, phiền ngươi gọi hắn ra một chút, ta có lời muốn nói với hắn."

Tiểu nhị đi vào hậu đường, một lát sau, Ngô Dong vội vàng từ hậu đường cửa hàng đi tới, nhìn thấy nàng vạn trạng vui mừng.

"Sao muội lại tới đây?"

Ti Điềm đỏ mặt, thấp giọng nói: "Ta có lời muốn nói với huynh, ở đây nhiều người quá không tiện."

Trong lòng hắn kích động muôn phần, nằm mơ cũng không nghĩ tới nàng sẽ đến tìm hắn, còn có lời nói muốn lén lút nói với hắn. Hắn vội nói: "Chúng ta đi Như Ý Lầu nhé."

"Như Ý Lầu là chỗ nào?"

"Là tửu lâu tốt nhất Kinh Thành ở ngay tại đầu phố, chúng ta đi ăn cơm đi, tìm nhã gian vừa ăn vừa nói chuyện, được không?"

https://thuviensach.vn

Khó được có cơ hội được ở cùng một chỗ với nàng, hắn nào có thể bỏ qua.

Nàng không đành lòng cự tuyệt ý tốt của hắn, nhưng càng không đành lòng để hắn phải tốn kém, mấy câu nói đáng để phải khoa trương như thế sao? Nàng vội nói: "Chúng ta tùy tiện tìm nơi yên lặng nói hai câu là được, việc này rất quan trọng." Trong cửa hàng liên tục có người qua lại, nàng không có cách nào khác nói rõ ý đồ đến đây.

"Ti Điềm, ta, ta thật sự muốn mời muội ăn cơm mà thôi. Muội ở kinh thành không chỗ nương tựa, ta, ta" hắn thành khẩn đến nỗi cái trán cũng đổ mồ hôi.

Nàng bất đắc dĩ, nhìn ra được hắn là người nghiêm túc chân thành, tranh cãi với hắn cũng chỉ vô ích, đành phải đồng ý.

Hắn vui mừng không thôi, dẫn nàng đi về hướng phố đông.

Như Ý Lâu quả nhiên rất có phong thái, ngay giữa trưa, khắp nơi đều ngồi đầy hết, thật vất vả mới tìm được nhã gian, hai người ngồi vào chỗ của mình, đợi tiểu nhị rời khỏi, lúc này Ti Điềm mới nói rõ sự tình.

Ngô Dong nghe xong, trong lòng vừa thấy thất vọng lại vừa ngọt ngào. Thất vọng là vì không thể thường xuyên đi tìm nàng bồi dưỡng cảm tình, thế nhưng nàng cố ý chạy tới khuyên bảo mình , có thể thấy được nàng rất quan tâm mình, quan tâm như thế cẩn thận như thế, hắn cảm thấy rất vui mừng.

Hắn chọn vài món, Ti Điềm chỉ ăn vài miếng liền vội vã muốn trở về.

Hắn đưa nàng xuống lầu dưới, còn muốn tiễn nàng về, nàng còn phải khuyên hắn.

https://thuviensach.vn

"Công tử nên trở về đi, đừng để người khác trông thấy." Hôm nay nàng thấy hắn tự nhiên hơn hôm qua nhiều, thoải mái mà nhìn tướng mạo của hắn. Căn bản cũng không phải bình thường như Bùi Vân Khoáng nói, hắn lớn lên cũng rất thanh tú rất hấp dẫn.

Nghĩ tới đây, mặt nàng hơi đỏ lên, cúi đầu liền đi.

Ngô Dong nhìn nàng, ánh mắt có chút si ngốc.

Nàng vừa đi qua góc rẽ trên đường cái, đột nhiên có người thấp giọng gọi nàng.

Nàng vội vã quay đầu lại, vừa nhìn thì ra là Thương Vũ!

Hắn bước nhanh đi tới, sắc mặt có chút âm trầm, mày kiếm nhăn lại thành một chữ Xuyên (川).

Nàng mở to mắt, ngạc nhiên nói: "Đại sư huynh, sao huynh lại ở chỗ này?"

Hắn đi đến cách nàng hai bước, đứng chắp tay, nhìn từ trên cao xuống, khí thế bức người.

"Vừa rồi ta và bằng hữu ăn cơm ở Như Ý Lâu thì nhìn thấy muội."

Thật sự là trùng hợp! Nàng cười nói: "Đại sư huynh có chuyện gì sao? Lần trước không phải huynh có chuyện muốn nói với muội sao? Ngày đó, muội..." Nàng nói được một nửa bỗng nhiên ý thức được không thể nói tiếp, bằng không thì sẽ lộ ra, sẽ bị hắn phát hiện mình trông thấy cảnh hắn và Lâm Tây Yến thân mật.

Hắn không lòng dạ nào mà quản chuyện ngày hôm đó rồi, việc trước mắt này còn quan trọng hơn. Hắn cũng không vòng vèo mà trực tiếp liền hung dữ chất vấn: "Nam nhân vừa rồi là ai?" ngay từ đầu hắn cũng không

https://thuviensach.vn

nghĩ nhiều khi nhìn thấy bọn họ cùng nhau đi vào Như Ý Lâu, còn cho rằng nàng đi làm việc cho Bùi Vân Khoáng, không ngờ nhìn kỹ vẻ mặt hai người, cũng không phải là chuyện như vậy, nam tử kia liên tục nhìn nàng bằng ánh mắt trìu mến, lại không dám nhìn một cách quang minh chính đại, có chút kín đáo không dám càn rỡ khi nhìn lén, hắn cảm thấy kì lạ. Lại nhìn lúc hai người chia tay, nàng ngượng ngùng, hắn không nỡ. Hắn nhìn nàng cả buổi, vẻ mặt còn rất mê trai.

Hắn buồn bực, cố nén lắm mới không có tiến lên tặng cho người nọ một quyền, chỉ nổi giận đùng đùng tìm nàng đến hưng sư vấn tội.

Nàng đỏ mặt, thật sự là không khéo mà, lại bị hắn nhìn thấy. Nàng ngại ngùng xấu hổ nói.

Hắn vừa nhìn vẻ mặt này của nàng, giận quá rồi: "Rốt cuộc là ai?"

Nàng vội nói: "Hắn gọi là Ngô Dong."

Hắn cả giận nói: "Ta không phải hỏi tên của hắn, muội có quan hệ thế nào với hắn?" Người nọ tên gì hắn chẳng muốn quản, hắn chỉ quan tâm nàng quan hệ như thế nào với hắn ta, tại sao lại có vẻ mặt và ánh mắt này.

Lỗ tai của nàng đỏ lên, nhưng nàng biết rõ người này nóng nảy, nếu không nói thật, hắn sẽ truy vấn đến cùng. Nàng đành phải lầm thầm như con muỗi lẩm bẩm một câu: "Hắn là vị hôn phu của muội."

Hắn cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm, tức giận đến suýt nữa muốn sặc khí! Được, Được lắm! Lại có thể âm thầm đính hôn sau lưng hắn, còn có can đảm hẹn hò trong kinh thành! Giỏi lắm, Giỏi lắm!

Trong lòng lạnh lẽo chua xót, thêm vào đó là nghẹn khuất và phẫn nộ, nghẹn lòng đau đớn. Hắn nhíu lông mày, hít sâu vài hơi, khẩu khí mới miễn cưỡng thông thuận, không đến mức ngất xỉu vì quá tức giận.

https://thuviensach.vn

"Ai cho muội đính hôn?"

"Nương muội."

"Sao muội không hỏi ý của ta?"

Việc này, ngay cả sư phụ còn không quản, Đại sư huynh, có vẻ như huynh không nên xen vào nha? Trong lòng nàng nghĩ như vậy, nhưng cũng không thể không nghĩ đến mặt mũi của hắn mà nói ra như thế, đành phải uyển chuyển nói: "Huynh đang ở Bắc Cương, cho nên muội mới không có nói cho huynh biết."

"Muội biết ta đánh nhau ở Bắc Cương, còn dám tự mình đính hôn?"

Lời này của hắn sao nàng nghe sao cảm thấy không đúng, sao giống như trượng phu ở bên ngoài chất vấn thê tử yêu đương vụng trộm. Nàng hơi giận, kềm chế dữ lắm mới không có nổi giận.

"Đại sư huynh, nếu huynh ngươi không có việc gì, muội đi trước đây." Hôm nay hắn rất kì lạ, tự dưng bày ra điệu bộ bới móc, nàng không muốn nhiều lời với hắn.

"Bụp" một tiếng, quả đấm của hắn chống trên tường, chặn đường đi của nàng, dọa làm trái tim nàng nhảy dựng.

Hắn hừ một tiếng: "Ta còn chưa nói hết mà."

Nàng kinh ngạc trái tim bắt đầu nhảy loạn, tình huống này điệu bộ này sao quen thuộc như vậy! Có một đêm trên Núi Lan Chu, hắn uống nhiều quá cũng y như vậy, chống tay trên bức tường phù điêu hôn nàng một cái. Nàng cảm thấy tình hình có chút không ổn, chẳng lẽ vừa rồi hắn và bằng hữu uống nhiều quá sao? Nhưng nhìn ngữ khí thần thái của hắn, lại không giống như uống quá nhiều.

https://thuviensach.vn

Mặc kệ hắn có uống nhiều hay không, tình thế trước mắt này bất lợi đối với nàng, nàng bắt đầu hoảng hốt.

Ánh mắt hắn tối tăm trầm thấp không thấy đáy, cắn răng gằn từng chữ một: "Ta cho muội biết, trong vòng ba ngày, huỷ bỏ hôn ước đi!"

"Huynh nói cái gì?" giọng nàng lớn lên, trừng mắt nhìn hắn, sao lại có người không nói lý lẽ như vậy.

Hắn cố gắng bình tâm tĩnh khí, từng chữ một nói lại một lần: "Ta nói, trong vòng ba ngày, huỷ bỏ hôn ước."

Nàng nóng nảy: "Huynh , Đại sư huynh, huynh có ý gì?"

Hắn trừng mắt: "Ý của ta chính là, muội gả cho người nào là do ta quyết định."

Nàng tức nói không nên lời, người này, sao giống như ác bá tựa vậy. Trước kia hắn không phải như vậy, tuy rằng có khi dễ nàng, nhưng đều có lý lẽ, nàng không phục qua, hôm nay, nàng không phục!

"Đại sư huynh, huynh uống nhiều quá." Nàng định chui qua cánh tay hắn.

Không ngờ, đột nhiên cánh tay hắn xiết chặt, chống đỡ nàng trên tường, nàng còn chưa kịp phản ứng, hắn liền không khách khí chút nào chặn lên môi nàng.

Lần này, thật là quá đáng mà! Lại dám hôn môi nàng, cho dù uống nhiều quá, cũng không thể tha thứ! Nàng thẹn quá hoá giận, bắt đầu phản kích, không chút khách khí cắn môi hắn.

Hắn vẫn không buông, dường như đang cùng nàng phân cao thấp, càng thêm dùng sức hôn, mùi máu tanh của nàng và hắn lẫn vào một chỗ.

https://thuviensach.vn

Nàng sắp bị hôn mê, cũng không biết là do tức giận hay do bị hôn nữa...

https://thuviensach.vn

MAY MẮN GẶP LẠI KHI CHƯA GẢ

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 34

Đây không gọi là hôn môi, gọi là gặm cắn mới đúng.

Khi hắn buông nàng ra, môi dưới của hắn bị rách một miến lớn, mà môi của nàng cũng hơi trầy, hồng hồng sưng lên một chút, trước kia là tiểu anh đào, hiện tại đã thành quả đào mật, càng thêm mê người, vừa liếc mắt đã cảm nhận được mùi vị.

Hắn nhìn nàng, mím môi cười, màn cường hôn vừa rồi đã tuyên bố quyền sở hữu, hắn cảm thấy rất hả giận.

Nàng vừa thẹn vừa giận, ngoài thở hồng hộc ra thì khuôn mặt đỏ lên như một quả táo, hốc mắt cũng đỏ lên, hiển nhiên là nàng tức giận đến sắp khóc.

Nhưng thân là nữ tử, trong tiềm thức luôn coi trọng danh tiết, bị chiếm tiện nghi lớn như vậy, nếu như còn bị người xung quanh nhìn thấy rồi truyền ra ngoài thì chuyện còn lớn hơn nữa, nàng lập tức nhìn quanh bốn phía, sợ có người trông thấy cảnh "trẻ em không thể nhìn" vừa rồi. May mắn là hắn rất biết chọn nơi, nơi đây vừa lúc là một góc hẻo lánh của phố nhỏ, lại ngay giờ cơm trưa, gần như không có ai, chỗ hai người đứng còn bị tấm bảng hiệu khách điếm che khuất. Xem ra, tạm thời không cần lo lắng đến vấn đề danh tiết.

Nàng thoáng yên tâm, lập tức nhìn hắn bằng đôi mắt hình viên đạn, tức giận nói: "Huynh thật quá đáng! Muội muốn tố cáo với sư phụ." Nói xong, một giọt nước mắt thật lớn rơi xuống.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt của hắn nhu hoà lại, nụ hôn vừa rồi có chút kinh tâm động phách, nhưng vẫn chưa thỏa mãn.

Hắn cười tủm tỉm nói: "Muội đi nói cho ông ấy biết đi. Tốt nhất, là nói cho nương muội biết, còn có Ngô Dong nữa."

Nàng tức giận nói không ra lời, nhưng nước mắt lại tiếp tục tràn ra. Quả thực chỉ có thể ngậm bồ hòn, cũng không cách nào nói cho ai nghe, chuyện này sao có thể nói ra khỏi miệng đây?

Hắn đưa khăn tay qua, nàng nghiêng đầu không nhận, để mặc cho nước mắt rơi lã chã rơi trên mặt, trong lòng hắn bực bội, vừa hận vừa giận, mà hắn lại không có kế sách gì, vì vậy càng thêm bực bội.

Hắn đành phải tự mình lau nước mắt cho nàng. Nàng giãy giụa không cho, hắn thấp giọng nói: "Đừng nhúc nhích." ép buộc lau cho nàng, nhưng lau hoài vẫn không hết.

Hắn rõ ràng đã có Lâm Tây Yến, vì sao còn trêu chọc nàng. Ấn tượng tốt của hắn trong lòng nàng đã mất hết rồi.

Thật vất vả mới ngăn được nước mắt, nàng lạnh lùng hỏi: "Tại sao huynh lại như vậy?"

Cái này còn phải hỏi sao? Hắn nổi đóa: "Ta tặng lược cho muội, hai chữ kia muội vẫn không rõ sao? Chẳng lẽ phải viết lên ngân phiếu muội mới hiểu được?"

Nàng càng tức giận, xấu hổ và giận dữ, trong mắt hắn, nàng là một kẻ tham tiền sao! Nàng tức giận đến mức đầu óc cảm thấy choáng váng, đành phải tự nhận mình xui xẻo, tốt nhất vẫn nên rời khỏi nơi này, nói đạo lý với hắn cũng vô dụng thôi, liều mạng với hắn còn nực cười hơn.

https://thuviensach.vn

Hắn bằng lòng thả nàng đi, chỉ kéo cánh tay nàng, thấp giọng nói: "Ta thích muội." lực tay hắn lớn kinh người, kẹp chặt cánh tay nàng, dường như vĩnh viễn cũng sẽ không buông tay.

Nàng buồn bực, chất vấn: "Không phải huynh và Lâm Tây Yến hữu tình sao? Muội tận mắt nhìn thấy các người ôm nhau. Đại sư huynh, muội thực không nhìn ra, huynh vậy mà chân đạp hai thuyền."

Hắn ngạc nhiên, rốt cuộc đã rõ vì sao nàng lặng lẽ rời đi.

Hắn không biết nên khóc hay cười: "Ngày đó nàng ấy tới tìm ta, là vì kẻ thù của phụ thân nàng ấy đang làm thị vệ trong Lâm Giang vương trong phủ, nàng ấy muốn ta giúp nàng giết người nọ. Hiện tại ta không làm được. Cho nên mới an ủi nàng ấy một chút mà thôi. Mà nè, như vậy mà gọi là ôm sao? Muội đừng oan uổng ta, nhiều lắm thì ta chỉ vỗ vai nàng ấy thôi. Như chúng ta vừa rồi mới gọi là ôm nhau." Nói xong, hắn lại cười hắc hắc: "Muội đang ghen phải không?"

"Ai muốn ăn dấm chua của huynh?"

"Muội không ăn thì ta ăn!"

Nói lý lẽ với hắn cũng vô dụng, chỉ thêm dây dưa không rõ, nàng dùng sức kéo cánh tay, vội vàng đi về.

Ngón tay của hắn không chút sứt mẻ, cười ha hả nói: "Muội đồng ý với ta, trong vòng ba ngày hủy hôn đi, ta để cho muội đi."

Nàng tức giận: "Huynh, huynh đừng mơ tưởng."

Hắn toét miệng cười: "Ta chính là như vậy đấy."

"Huynh, huynh."

https://thuviensach.vn

Hắn nhướng mày kiếm, ôn tồn dụ dỗ nói: "Ta thì sao? Ta có chỗ nào thua kém Ngô Dong?" Thật sự là ở phương diện nào hắn cũng hơn Ngô Dong, nhưng vấn đề là nàng không nghĩ tới sẽ cùng hắn như thế nào, đặc biệt khi biết rõ Bùi Vân Khoáng muốn gả muội muội cho hắn, nàng càng không có ý nghĩ gì đối với hắn.

"Muội, muội căn bản không nghĩ tới."

"Vậy còn bây giờ."

"Huynh !" Nàng bực bội, người không nói lý lẽ như vậy, rốt cuộc nàng cũng thấy được. Việc hệ trọng như thế sao nàng có thể suy nghĩ ở chỗ này cơ chứ?

"Muội nghĩ kỹ đi rồi ta sẽ thả tay ra." Hắn vẫn ung dung nhìn nàng.

"Đại sư huynh, huynh, huynh biết không, Vương gia có thể sẽ gả tiểu quận chúa cho huynh đó ." Nàng không có cách nào khác, đành phải sớm lộ ra chút tin tức cho hắn, hy vọng hắn có thể động lòng. Nói thật, nàng cũng cảm thấy đây là một mối lương duyên vô cùng tốt.

Kinh hỉ lớn như vậy, mà hắn lại không có một chút phản ứng.

Hắn nhìn nàng, "Hung dữ" nói: "Ta chỉ cần muội thôi."

Mặt của nàng hồng hồng như được thoa một lớp phấn son. Đụng phải người không nói đạo lý như hắn, nàng đành phải quanh co vòng vèo trước: "Muội muốn trở về. Đại sư huynh, huynh cho muội chút thời gian nha." khi nói đến đây, nàng quả thực cảm giác mình đã ăn nói khép nép lắm rồi, rốt cuộc ai mới là người có lý vậy!

"Mất Bao lâu?"

"Không biết."

https://thuviensach.vn

"Vậy muội định thời gian đi."

"Muội, một tháng nhé."

"Một tháng? Một tháng trứng gà cũng ấp ra con gà con rồi." Hắn khinh thường nhìn nàng, hắn chinh chiến sa trường, khi có thời cơ phải nắm chắc, lần trước đó cũng bởi vì hắn mềm lòng nương tay đợi hai tháng nữa, kết quả, suýt nữa đã bị người khác nhanh chân đến trước rồi. Lần này, tuyệt đối không thể kéo dài như thế.

"Nửa tháng được không?"

"Không, ba ngày. Nhớ rõ phải hủy hôn." khí thế nàng càng yếu, khí thế của hắn phải càng mạnh mẽ. Hiển nhiên, lý lẽ không là cái gì, ngang ngược không nói đạo lý mới chiếm được thượng phong.

"Huynh để cho muội trở về đi."

"Muội đã đáp ứng?"Nàng gật đầu, lần đầu tiên trong đời có ý định làm "Tiểu nhân" nói không giữ lời

"Ba ngày sau, ta ở kỳ xã của Tạ Thông chờ muội. Nếu muội dám không đến." Hắn hừ hừ hai tiếng, trắng trợn uy hiếp.

Nàng đành phải gật đầu, rời khỏi nơi này trước rồi hãy nói.

Cuối cùng hắn cũng thả nàng ra, nàng vội vàng xách váy bỏ chạy.

Hắn ôm cánh tay, nhìn bóng lưng của nàng, nụ cười từ đáy lòng chạy lên khóe môi. Nha đầu kia, có đôi khi thật lanh lợi, có đôi khi lại ngốc nghếch. Thế nhưng hắn thích sự ngốc nghếch này của nàng, ghét nhất những nữ nhân, ỷ bản thân mình có vài phần tư sắc, õng ẹo làm dáng tưởng rằng người nam nhân nào cũng thích nàng.

https://thuviensach.vn

Ba ngày, cũng rất dài đấy, có lẽ chỉ để nàng suy nghĩ trong một buổi thôi, hắn có chút hối hận.

Trở lại vương phủ, nàng thật sự bắt đầu suy nghĩ, nhưng là nghĩ làm thế nào để hắn bỏ đi ý nghĩ đối với nàng. Hắn bảo nàng đi từ hôn Ngô Dong, đâu có chuyện dễ dàng như vậy, đã nhận sính lễ, hàng xóm láng giềng cũng biết hết rồi.

Quan trọng nhất là, từ khi nào trong đầu hắn có cái ý niệm này đối với nàng, sao một chút nàng cũng không phát hiện được vậy? Nàng bắt đầu nhớ đến từng cảnh một ở núi Lan Chu, nghĩ tới nghĩ lui, giống như là hắn đang khi dễ nàng. Chỉ có một lần, hắn cõng nàng lên bậc thang, dường như có chút khả nghi. Về sau, hắn lại hẹn nàng đi thuyền hoa, nhưng cũng không nói gì chỉ thổi một nhạc khúc. Sau nữa là tặng nàng lược, còn viết hai chữ không giải thích được, như vậy là quá khả nghi rồi. Nàng cảm thấy kinh hãi, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, đầu óc rối loạn như một đống sợi tơ, xoắn xuýt bện lại với nhau.

Chạng vạng tối, nàng đi đến thư phòng đưa thơ cho Bùi Vân Khoáng, tâm thần vẫn có chút không tập trung, dáng vẻ hoảng hốt.

Chiều tà, trong thư phòng ánh hoàng hôn vẫn nhàn nhạt như cũ, nhưng trong phòng đã đốt đèn. Bùi Vân Khoáng ngồi ở trước bàn, nghe tiếng bước chân nhè nhẹ cũng không ngẩng đầu lên, nàng trình thơ lên, thấp giọng nói: "Vương gia, là thơ từ Bắc Cương."

Hắn a một tiếng, không quay đầu liền đưa tay ra nhận thơ. Không ngờ đột nhiên đụng phải ngón tay của nàng, trong lòng nàng hoảng hốt, phong thơ rơi trên mặt đất.

Nàng vội vã cúi đầu nhặt, hắn cũng quay đầu lại nhìn.

Đập vào mắt hắn chính là khuôn mặt nàng đang cúi xuống bỗng ngẩng lên, đôi môi anh đào sưng bóng kia như ẩn như hiện. Ánh mắt hắn nặng nề

https://thuviensach.vn

rơi vào môi dưới của nàng, trong lòng phẫn nộ không lí do.

Hai tay nàng trình thơ lên, hắn cũng không nhận.

Hắn lạnh lùng hỏi: "Môi của muội làm sao vậy?"

Mặt nàng lập tức ửng đỏ, ấp úng nói: "là, do ăn không cẩn thận cắn trúng."

"Thế à, bổn vương hiếu kỳ món gì lại ngon như vậy, lại có thể cắn trúng môi mình."

Nàng không nói được, sắc mặt ngày càng hồng, nếu như hắn đã nhìn ra, vì sao nhất định phải vạch trần làm cho nàng khó xử như vậy chứ? Nàng vội vàng cáo lui, trong lòng rối như tơ vò.

Hắn nhận thơ soi dưới ánh nến, hồi lâu cũng không đọc được chữ nào. Ngô Dong, đây là cái tên buổi sáng hắn vừa biết được.

Ba ngày đối với hắn quá dài, đối với nàng lại quá ngắn.

Nàng vốn muốn trốn trong vương phủ không đi ra, nhưng với tính tình của tên kia, ngộ nhỡ chạy tới Vương Phủ, mọi chuyện vỡ lở ra, nàng sẽ không còn mặt mũi nào để gặp người. Lại ngộ nhỡ nếu hắn đi tìm Ngô Dong gây phiền toái, nàng lại càng không thể nhắn tin cho Ngô gia. Suy đi nghĩ lại, nàng vẫn phải đi Vân Kỳ Xã.

Vẫn là trang phục màu đen đội mũ quả dưa, nhưng không như ngày đó mang theo tâm tình vui vẻ cùng đi với Tô Phiên, hôm nay trong lòng nặng nề.

Sáng sớm Thương Vũ đã chờ ở đó, đang đánh cờ với Tạ Thông.

Tạ Thông thấy một mình nàng tời, hơi thất vọng hỏi: "Sao Tô tỷ không tới?"

https://thuviensach.vn

"Tỷ phu bị phong hàn, tỷ ấy không đi được."

"Ti Điềm, nếu muội gọi người nọ là tỷ phu, muội đừng gọi ta là Thông ca nữa!" Hắn giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Mấy người này, người nào cũng khó hầu hạ.

"Ti Điềm, muội đi theo ta."

Thương Vũ đứng lên, đi ra noãn các, nàng tràn đầy ủy khuất đi theo hắn đi vào Phiêu Hương Các bên cạnh.

Hắn đóng cửa lại, cười tủm tỉm nói: "Muội nghĩ kỹ chưa?" Hắn ôn nhu, sóng mắt như say lòng người, đáng tiếc, nàng đang phiền muộn không tâm tư nhìn.

"Đại sư huynh, muội, muội không thể từ hôn với hắn."

Mặt hắn lập tức tối sầm, ôn nhu trầm giọng hỏi: "Tại sao?"

Nàng đỏ mặt xấu hổ: "Bởi vì, muội, muội đã bị Lâm gia hủy hôn một lần rồi, thêm một lần nữa, sau này nương muội sẽ không còn mặt mũi gặp người."

Hắn nhẹ nhàng thở ra, không không hề gì: "Muội không cần lo lắng không gả được, có ta chịu trách nhiệm mà."

Nàng đỏ mặt giận dữ, ai bảo huynh chịu trách nhiệm hả? "Chịu trách nhiệm" làm như là đồ vật, không bán được thì người được lợi nói chịu trách nhiệm.

Nàng đành phải đổi lại phương thức, thấp giọng nói: "Đại sư huynh, muội đối với huynh, giống như đối với ca ca vậy."

https://thuviensach.vn

"Vậy sao, vậy muội đối với Ngô Dong, chỉ sợ ngay cả ca ca còn không bằng?" Ý của hắn là, nếu như muội có thể chọn Ngô Dong, dựa vào cái gì không chọn hắn? Ta tốt xấu gì còn giống như ca ca của muội, hắn giống như cái gì? Người xa lạ mà thôi.

Điều này cũng đúng, Ngô Dong đâu có quen thuộc bằng hắn, nhưng vấn đề là, người ta xin cưới trước, cũng định hôn rồi. Sao có thể nói đổi ý là đổi ý, làm người không thể lật lọng như thế. Nhưng đạo lý kia nói hắn có thể hiểu được sao?

Nàng trầm mặc, đầu đau muốn nứt ra.

Hắn xoa xoa vai của nàng, ôn nhu nói: "Đừng lo lắng, ta đã giúp muội hủy hôn rồi."

Nàng trợn tròn mắt: "Huynh nói cái gì?"

"Ta nói, ta cảm thấy hắn đi không thích hợp với muội. Ta đã thay muội hủy hôn rồi."

"Huynh ! Huynh hủy hôn như thế nào?"

"Ta nói với tiểu tử kia, nếu hắn dám thành thân với muội, đời này hắn cũng đừng nghĩ đến công danh."

"Huynh !"

"Muội xem, hắn đối với muội, sao bằng ta đối với muội được. Trong mắt hắn, muội cũng không bằng một cái công danh."

Nàng giận muốn sôi máu, trừng mắt to, chỉ hận không thể cắn hắn một cái.

Hắn cười rực rỡ sáng lạng, thế nhưng ở trong mắt nàng, kia là vẻ mặt cười xấu xa!

https://thuviensach.vn

MAY MẮN GẶP LẠI KHI CHƯA GẢ

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 35

Vừa nghe nói hắn đã cưỡng ép hủy hôn dùm mình, Nàng vừa ngạc nhiên vừa ủy khuất lại thêm xấu hổ và giận dữ, nước mắt lập tức giống như dòng nước liên tục trào ra, hắn cảm giác trái tim mình sắp chìm trong biển nước rối, thế nhưng hắn không hối hận.

Hắn lau nước mắt cho nàng, bị nàng vung tay ngăn lại. Người trước mắt này, sao có thể ngang ngược không nói đạo lý như vậy chứ? Tin tức truyền tới chỗ mẫu thân, không biết bà lo lắng tức giận như thế nào nữa! Hai lần đính hôn hai lần từ hôn, sau này bà còn mặt mũi nào gặp hàng xóm láng giềng nữa? Nàng càng nghĩ càng phiền muộn, hai mắt đẫm lệ mông lung, tất cả đều do tên đầu sỏ trước mắt gây nên, vậy mà còn làm như mãn nguyện lắm.

Hắn càng mãn nguyện, nàng càng tức giận.

Con thỏ nóng nảy cũng sẽ cắn người. Nàng lau nước mắt, tiến lên dùng sức đạp hắn một cước, còn không hết giận, lại giơ tay đấm hắn một đấm.

Đầu sỏ gây chuyện đánh không đánh trả, dáng vẻ cam tâm tình nguyện đền tội, nhận một trận quyền nện vào ngực, bề ngoài còn tỏ vẻ như đang hưởng thụ.

Đánh được vài cái, tay nàng còn đau thêm.

Nàng nhíu mày dừng tay lại, hắn cười cầm bàn tay của nàng vuốt vuốt: “Ti Điềm, muội yên tâm, ta sẽ chịu trách nhiệm.”

https://thuviensach.vn

Lại “Chịu trách nhiệm”, nàng vừa mới tiêu bớt bực bội, lại khơi dậy nữa. Nàng rút bàn tay ra, cũng không thèm quay đầu lại liền rời đi.

Hắn không thể tiễn nàng, chỉ đứng phía trước cửa sổ nhìn bóng lưng nàng mím môi mỉm cười. Trước dẹp ngoài, lại an trong. Hôn đã hủy, hắn không tin nàng sẽ chạy khỏi lòng bàn tay hắn.

Trở lại Vương Phủ, nàng cảm thấy đau răng, đoán chừng là quá tức giận. Nàng tìm Tô Phiên muốn xin chút thuốc hạ nhiệt, uống xong tiếp tục nằm xuống hờn dỗi.

Tô Phiên thấy hai ngày này nàng có gì đó là lạ, lo lắng chạy sang đây thăm nàng. Vừa vào cửa phát hiện nàng nằm ở trên giường che đầu, bước lên phía trước kéo chăn màn ra hỏi: “Ti Điềm, muội làm sao vậy?”

Nàng luôn luôn xem Tô Phiên giống như tỷ tỷ ruột, trước mắt cũng chỉ có người này có thể thổ lộ hết tâm tình, vì vậy, nàng ủy ủy khuất khuất kể ra chuyện Thương Vũ cưỡng ép mình từ hôn, tất nhiên là lược bỏ bớt một vài 'chi tiết “ làm nàng đỏ mặt.

Tô Phiên nghe xong, phốc cười ra tiếng: “Tiểu tử này, rốt cuộc đã thông suốt.”

Ti Điềm giận: “Tô tỷ, tỷ còn thiên vị hắn?”

Tô Phiên điểm trán của nàng: “Nha đầu ngốc, Ngô gia tiểu tử kia nếu coi trọng muội, Thương Vũ uy hiếp hắn như thế, hắn sao lại để trong lòng? Muội nên cảm tạ Thương Vũ mới phải.”

Trong lòng nàng cũng nhận định như thế, thế nhưng ngoài miệng lại tỏ ra không phục: “Muội, muội còn phải cảm tạ hắn sao? Tô tỷ thiên vị hắn mà.”

https://thuviensach.vn

Tô Phiên nghiêm mặt nói: “Ta không thiên vị. A Điềm, Thương Vũ nếu đã thích một người, chính là móc tim móc phổi trao cho người đó, không chút tạp niệm. Muội đụng phải hắn, chính là phúc khí của muội. Đừng hờn dỗi cũng đừng nổi nóng, càng đừng nhớ thương những thứ hư ảo kia nữa.”

Hư ảo ư, là nói Bùi Vân Khoáng sao? Nàng giật mình, vội vàng xóa đi bóng hình người kia. Nàng vốn định bảo Tô tỷ khuyên nhủ Thương Vũ, xem ra cũng không cần phải nói, Tô Phiên hoàn toàn đứng về phía hắn.

Nàng cúi đầu không nói, tức giận trong lòng dần dần tiêu tan. Ngô Dong có cảm tình với nàng, thế nhưng cảm tình cũng không chịu nổi vài câu uy hiếp của Thương Vũ. Nói tráng ra công danh đối với hắn rất quan trọng , không riêng gì cho bản thân hắn, mà còn cả gia tộc hắn. Nàng cũng không oán hắn, cũng không oán Thương Vũ. Nàng thở dài, cảm giác nhân duyên của mình thật là ngang trái.

“Nha đầu, trước đừng để cho sư phụ muội biết, người này ghét nhất là tình cảm đồng môn, sợ có ràng buộc sẽ trở ngại chính sự. Đợi đại sự của Vương gia thành, cũng chính là chuyện của một hai năm sau, đến lúc đó muội gả cho Thương Vũ rồi đi Thương Lan với hắn.”

“Thương lan?” Nàng ngạc nhiên không thôi, Thương Lan là thuộc địa nằm ở Bắc Cương, Vương tộc tan hợp, hợp tan, dường như vẫn luôn không yên ổn. Tại sao Thương Vũ phải đi Thương Lan?

“Hắn không nói thân thế của hắn cho muội à?”

“Không có.”

Tô Phiên nở nụ cười: “Tiểu tử này, miệng cũng kín thật, mà cũng không nên kínt như thế. Được rồi, nếu như hắn chưa nói, chờ sau này hắn tự mình nói cho muội biết nha.”

https://thuviensach.vn

Ti Điềm muốn hỏi, nhưng lại sợ Tô Phiên cười nàng quan tâm đến thân thế của hắn, vì vậy nhịn lại, nhưng trong lòng có chút phiền muộn, còn nói cái gì thích nàng, muốn chịu trách nhiệm với nàng, vậy mà cái gì cũng gạt nàng, vậy thì thật lòng gì chứ?

“Hôm nay muội đi kỳ xã, vết thương Tạ Thông lành hết rồi hả?”

“Lành hết rồi.”

Tô Phiên gật đầu: “Sau này muội cũng nên đi trợ giúp hắn một tay.”

***

Hôm sau, vương phủ An Khánh xuất hiện một chuyện nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ. Trắc Phi Hứa thị đố kị với một nha đầu bên cạnh An Khánh vương, do đang là năm mới lại ở trong kinh thành, Vương gia không muốn trong phủ trở thành trò cười, tạm thời đưa nha đầu kia đến chỗ biểu huynh nàng ở Vân Kỳ Xã.

Đây bất quá đây chỉ là lý do để Bùi Vân Khoáng đưa Ti Điềm đến kỳ xã của Tạ Thông, làm như vậy để người ngoài không nghi ngờ. Nhưng hạ nhân trong phủ cũng cảm thấy Vương gia thích Ti Điềm, cũng đều mơ hồ phỏng đoán Vương Phi Hứa thị rất không vui, cho nên lý do này trong mắt người ngoài rất có sức thuyết phục, hợp tình hợp lý.

Vân Kỳ Xã đóng cửa đã lâu, mùng tám hôm nay chính thức tiếp đãi khách nhân. người dân nước Lương thích chơi cờ vây, từ Hoàng Đế cho tới dân chúng. Vân Kỳ Xã thanh nhã, ồn ào trong yên tĩnh, tết âm lịch rất nhiều quan viên được nghỉ ngơi, thanh danh của cao thủ Tạ Thông lại lan xa, vì vậy có không ít người quen hẹn nhau tới đây tiêu khiển, uống trà đánh cờ. Cũng có người có chuyên môn tìm đến Tạ Thông đánh cờ.

Ti Điềm đứng sau lưng Tạ Thông, nhìn hắn và Mai Hàn Lâm đánh cờ. Trong vòng nửa chén trà nhỏ, ấn tượng của nàng đối với tính tình cợt nhả

https://thuviensach.vn

của hoa hoa công tử trước mắt kia quét sạch. Vẻ mặt một người khi chăm chú vào làm chuyện gì luôn rất động lòng người, đặc biệt là một nam nhân đẹp mắt.

Tay hắn cầm quân cờ đẹp không nói ra lời, tư thế lại càng đẹp không thể tả.

Ti Điềm mặc dù không động lòng trước sắc đẹp, nhưng cũng phải công nhận nhìn Thông ca đánh cờ thật sự là cảnh đẹp ý vui.

Hắn thắng lợi một cách dễ dàng uyển chuyển, không làm cho người khác thấy khó chịu.

Mai Hàn Lâm đang muốn cùng hắn đánh lại một ván, bỗng nhiên nghe tiểu đồng ngoài cửa bẩm báo: “Thế tử gia đến.”

Trong kinh được xưng là thế tử gia chỉ có một vị. Mai Hàn Lâm nghe xong, vội vàng đứng dậy cung nghênh.

Bùi Tự Vũ bước vào noãn các, khua tay nói: “Miễn lễ, ngồi đi.”

Mai Hàn Lâm thức thời cáo lui.

Bùi Tự Vũ mỉm cười với Tạ Thông: “Nghe nói cánh tay ngươi lành rồi, kỳ xã cũng mở cửa nên ta tới xem một chút.”

“Tiểu vương gia quá khách khí.” Tạ Thông miệng ngọt, cũng không gọi hắn là thế tử gia, mà gọi hắn là Tiểu vương gia.

“Thành thật mà nói, một kiếm kia vẫn là ngươi thay ta ngăn cản, nếu bị thương gân cốt sau này không thể đánh cờ, không biết bao nhiêu người oán trách ta nữa.” Tạ Thông khiêm tốn thi lễ, cười nói: “Tiểu vương gia đề cao tiểu nhân rồi.”

https://thuviensach.vn

Ti Điềm âm thầm bội phục, sao Thông ca khiêm tốn cũng tiêu sái đẹp mắt như vậy? Ai, Tô tỷ nói không sai, thật sự là hại nước hại dân mà.

Bùi Tự Vũ nói: “Đến, đánh cờ thôi.”

Tạ Thông quay đầu nói: “Ti Điềm, dâng trà cho Vương gia.”

Nàng bưng trà lên, đặt trong tầm tay Bùi Tự Vũ. Trong lúc hắn vô tình ngẩng đầu lên, chợt sửng sốt. Cô gái này rất quen thuộc, hình như đã gặp ở đâu đó.

Hắn cẩn thận hồi tưởng lại, bỗng nhiên phản ứng kịp thời, thì ra Bùi Vân Khoáng đưa nha đầu kia đến đây, chính là nàng! Không nghĩ tới, nàng lại là biểu muội Tạ Thông. Hắn chỉ là vô tình đến đây một chuyến, không nghĩ tới lại gặp nàng, quả nhiên lớn lên xinh đẹp thanh nhã, trách không được Trắc Phi kia ghen ghét.

Tạ Thông và hắn chơi hai ván, một thắng một hòa.

Bùi Tự Vũ biết hắn nhường cho mình, cũng không vạch trần, sau khi kết thúc liền đứng dậy rời đi. Trước khi đi lại nói: “Tiểu công tử của Tả tướng, đã đến rồi sao?”

Tạ Thông nói: “Tiểu nhân đã phái người đi mời rồi. Nhìn tả tướng dạy dỗ, tiểu công tử ngộ tính vô cùng tốt, tính nhẫn nại cũng tốt.”

“Cố gắng mà dạy, tả tướng sẽ không bạc đãi ngươi. Tương lai mà nói, ngươi là sư phụ của tiểu công tử, vô cùng có mặt mũi.”

“Tiểu vương gia nói rất đúng.”

Đi tiễn Bùi Tự Vũ xong, Tạ Thông tựa ở trên lan can cửa, lười biếng nói: “Ti Điềm sư muội, Thông ca mệt rồi, ta đi ngủ đây, cơm chín thì gọi ta.”

https://thuviensach.vn

Ti Điềm thấy hắn lại bày ra dáng vẻ yêu nghiệt, nhịn cười không được: “Thông ca, chơi cờ cũng mệt mỏi sao? Không phải huynh thắng sao?”

Tạ Thông lấy ngón tay quẹt cái miệng: “Nha đầu, đánh cờ với bọn họ không thể thắng quá rõ ràng, không thể thắng quá mức, không thể thắng quá sớm, không thể thắng quá muộn, quá sớm thì không cho người ta mặt mũi, quá muộn thì giả tạo quá. Mệt chết đó, muội cho rằng ta dễ dàng lắm à.”

Nghe hắn nói như vậy, quả thật không dễ dàng. Ti Điềm cảm thấy có lẽ nên đi phòng bếp làm món ăn ngon cho Thông ca bồi bổ đầu óc.

Hôm nay ở lại Vân Kỳ Xã, tâm tình nàng tốt lên rất nhiều. Ở cùng một chỗ với Tạ Thông thật thoải mái vui vẻ, không phải nhìn thấy Bùi Vân Khoáng, không cần phải ra sức kiềm chế, khống chế tình cảm của bản thân mình , cũng không giống như lúc ở cùng Thương Vũ, luôn bị hắn khi dễ chịu đựng ủy khuất.

Hoàng hôn, tuyết rơi nhẹ.

Nàng đứng ở phía trước cửa sổ, nhìn bông tuyết rơi, trong lòng nhớ đến ngày đó. Trên núi tuyết mịn màng tinh tế như nhung, rơi lên áo choàng của nàng, rơi lên lông mày của hắn. Từng cảnh một nối với nhau thành một bức tranh tuyệt đẹp, chầm chậm đi vào lòng nàng. Nàng nhẹ nhàng vuốt ve cổ mình, chỗ đó từng có một ấn ký nhạt màu đỏ nhàn nhạt. Chỗ đó đã từng được hắn mút vào một hơi, làm cổ nàng thỉnh thoảng lại có cảm giác ngưa ngứa.

Bóng đêm dần dần nồng đậm, tuyết cũng đã ngừng rơi, năm nay tuyết vốn là như vậy, dịu dàng tỉ mỉ, không nóng không lạnh.

Đột nhiên, ngoài cửa sổ truyền đến một hồi tiếng sáo.

https://thuviensach.vn

Trong lòng nàng chấn động, không phải là khúc nhạc ngày đó Thương Vũ thổi sao? Chẳng lẽ hắn lại tới nữa?

Nàng hoảng hồn, vội tắt đèn. Tim đập loạn nhịp, người này, ngang ngược không nói đạo lý, không thể trông chờ chuyện gì tốt ở hắn.

Trong bóng tối thính giác đặc biệt nhạy bén, tiếng sáo trong màn đêm tĩnh lặng xa xăm động lòng người, giống như côn trùng nhỏ chui vào trong tim. Nàng giận hắn, nhưng không ghét tiếng sáo của hắn. Nàng lắng nghe một cách chuyên chú, dần dần tâm tình trở nên bình thản, nàng như đang đứng trên bến đò giữa dòng sông mênh mông rộng lớn, bỗng trông thấy một chiếc thuyền lá, nàng rất muốn bước lên thuyền nhỏ giong buồm, thế nhưng khi nhìn kỹ lại phát hiện mái chèo lại nằm trong tay hắn. Nàng giận dỗi bưng kín lỗ tai.

Một lát sau, tiếng sáo ngừng lại, chung quanh lại hoàn toàn yên tĩnh. Nàng cảm thấy khó hiểu, hắn đến chỉ để thổi một khúc nhạc thôi sao? Không giống với tác phong trước đây của hắn. Có lẽ bởi vì thấy nàng tắt đèn, cho nên mới hậm hực rời đi sao? Nàng len lén mở cửa sổ ra nhìn một cái, không ngờ, bỗng nhiên một cánh tay từ bên ngoài cửa sổ thò vào chụp cổ tay của nàng.

Nàng khẽ kêu một tiếng, bị hù dọa suýt nữa là cứng đờ!

Hắn nhìn nàng cười hì hì, đôi mắt lóe sáng như ngôi sao.

Lại bị lừa rồi, nàng vừa thẹn vừa giận, dùng sức kéo cổ tay mình lại. Đáng tiếc, thực lực quá mức chênh lệch, mệt chết nàng cũng không kéo về nổi. Không chỉ không đoạt lại được còn mất đi lãnh thổ, tiếp theo nàng còn mất nhiều lãnh thổ hơn nữa.

Hắn lại có thể duỗi cánh tay ra, đỡ dưới nách của nàng ôm nàng từ trong cửa sổ nhảy ra.

https://thuviensach.vn

Nàng còn chưa kịp phản ứng, hắn đã ôm nàng nhấp nhô mấy cái liền bay lên nóc nhà.

Trên nóc nhà có một tầng tuyết hơi mỏng, óng ánh như sương. Nàng đã lớn như vậy, lần đầu tiên đứng trên nóc nhà, chân muốn mềm nhũn ra, dốc hết sức nắm chặt y phục của hắn sợ trượt xuống dưới.

Hắn cười ha hả nói: “Muội đừng nhéo ta nữa mà.”

“Ai nhéo huynh hả?” Nàng không thừa nhận nhưng cảm giác một chút, hình như tay tay nàng nắm không chỉ có quần áo. Nàng đỏ mặt, vội vàng buông tay ra, tay vừa buông lỏng, dưới chân liền trượt một cái, nàng lại vội vàng nắm lấy hắn, nhéo huynh thì sao hả? Lần này nàng cố ý ra sức mà nhéo, sau đó thở phì phì nói: “Mau thả muội xuống dưới.”

Hắn chỉ vào xa xa nói: “Muội nhìn chỗ đó kìa, đẹp lắm đó.”

Ngoài đen sì sì thì cái gì nàng cũng không nhìn thấy, vì vậy tức giận nói: “Muội không nhìn thấy gì hết.”

Lúc này hắn mới nhớ tới, nàng không có luyện công phu, không thể giống như hắn, có thể nhìn rất xa trong màn đêm. Hắn mơ hồ có chút tiếc nuối, không phải nói tiểu cô nương nào cũng thích những thứ phong hoa tuyết nguyệt như thế này sao? Hắn đặc biệt chọn một đêm có tuyết rơi mời nàng đi thưởng thức, đáng tiếc đã chọn sai rồi. Nhưng nếu như đã đến đây một chuyến, vậy cũng không thể đến không công được.

Hắn hắng giọng một cái, nói: “Muội nói một câu, muội thích huynh. Ta sẽ đưa muội xuống dưới.”

Cái gì! May mắn bầu trời tối đen, nhìn không thấy được sắc mặt của nàng, nàng cảm thấy cả lỗ tai đều nóng bừng, đây không phải lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn sao?

https://thuviensach.vn

Nàng rất có khí phách, đáp một câu: “Đừng hòng.”

Hắn dường như cũng không miễn cưỡng, “Ừ” một tiếng: “Ta đi xuống đây.”

Hắn làm bộ muốn xuống dưới, nàng nóng nảy, hắn đi rồi một mình nàng sao mà xuống được, chẳng lẽ gọi Thông ca đi ra? trong Kỳ xã còn có rất nhiều hạ nhân, sẽ cười nhạo nàng chết mất.

Nàng nắm chặt y phục của hắn không buông.

Hắn kéo y phục của mình từ trong tay nàng lại, thản nhiên nói: “Không nói sao? Vậy ta đi đây.”

Mắt thấy hắn muốn đi thật, nàng vội vàng nói: “Muội, muội thích huynh.”

Khóe miệng của hắn nhếch lên, nín cười liếc nàng một cái, cố ý nói: “Nói nhỏ quá, nghe không rõ.”

Nàng hung ác nói: “Muội thích huynh.” Nàng phát hiện sau khi nói được một lần thì thấy tự nhiên hơn nhiều. Xem ra, vạn sự khởi đầu nan, đã bắt đầu tốt hơn rồi.

Hắn hài lòng ôm nàng nhảy xuống nóc nhà, buông nàng ra, nghiêm mặt nói: “Nha đầu, nói lời phải giữ lấy lời.”

Nàng cảm giác mình đang từng bước rơi vào trong lưới, bị quấn chặt không thể nào trốn thoát.

https://thuviensach.vn

MAY MẮN GẶP LẠI KHI CHƯA GẢ

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 36

Mặc dù nàng nói câu “Muội thích huynh”, thế nhưng hắn biết rõ, thật ra nàng không hề tình nguyện, chỉ là tạm thời tùy cơ ứng biến mà thôi. Hắn biết rõ tình cảm không phải chỉ nửa khắc là có thể bồi dưỡng ra được, ngoại trừ uy hiếp mới có thể thôi, hắn sẽ cho nàng thời gian chậm rãi để nàng thích hắn, hắn có lòng tin này.

Hắn đặt tay lên vai nàng, hơi dùng sức nắm một cái, ôn nhu nói: “Ti Điềm, ta nhất định sẽ đối tốt với muội.”

Chung quanh yên tĩnh không một tiếng động, giọng nói hắn trầm thấp ổn trọng, mang theo khẳng định và kiên quyết không thể nghi ngờ.

Nàng cúi đầu không nói nhưng trong lòng rất loạn.

Hắn bỗng nhiên thổ lộ, ngang ngược huỷ hôn làm nàng trở tay không kịp, cho đến bây giờ chỉ có cảm giác choáng váng cứ ngỡ như đang nằm mơ giữa ban ngày.

Hắn nắm chặt cổ áo của nàng, thấp giọng nói: “Trở về phòng đi, bên ngoài lạnh lắm.”

Cứ như vậy bỏ qua cho nàng sao? Nàng có chút không tin, ngẩng đầu lên nhìn hắn, trong bóng đêm nhìn không rõ nét mặt của hắn. Nhưng hắn cao lớn đứng ở trước mặt, bất giác làm cho nàng cảm thấy bình yên. Loại cảm giác này so với Bùi Vân Khoáng hoàn toàn khác biệt.

https://thuviensach.vn

Quen biết hắn một năm, từ đầu tới cuối hắn cũng chỉ thổ lộ hai câu tình cảm, một câu là ta thích muội, một câu là ta nhất định sẽ đối tốt với muội.

Nàng xoay người quay về phòng, đốt nến sáng lên.

Ngồi phía trước cửa sổ, sắp xếp lại tâm sự mơ hồ rối loạn, suy nghĩ như một ngọn lửa khiêu khích, khi thì là hắn, khi thì là hắn kia.

Nàng phiền não tắt đèn, đi ngủ.

***

Sơ cửu* hôm nay, người trong phủ tả tướng đưa tiểu công tử Tả Thịnh đến Vân Kỳ Xã.

*初九 một loại quẻ trong kinh dịch, mình xem mà chả hiểu nổi, các bạn có thể lên anh Google để tìm hiểu thêm nhé.

Đây là một tiểu hài tử bảy tuổi, nhưng trông y như ông cụ non, dáng vẻ giơ tay nhấc chân cũng mang theo phong phạm và quy củ của con em thế gia.

Hắn nhìn thấy Tạ Thông, vung áo bào lên định dập đầu, Tạ Thông vội vàng cười đỡ cánh tay của hắn.

Tả Thịnh nghiêm mặt nói: “Chúc mừng năm mới sư phụ.”

“Có mang lễ vật cho sư phụ không?”

Hắn nghiêm trang trả lời: “Có mang theo. Là một quyển sách dạy đánh cờ.”

Tạ Thông cố ý lộ ra vẻ thất vọng: “Tại sao không tặng cho sư phụ một cô nương xinh đẹp?”

https://thuviensach.vn

Ti Điềm liếc hắn, Thông ca như vậy không phải dạy hư tiểu hài tử sao?

“Sư phụ, thánh nhân nói, chỉ có nữ nhân và tiểu nhân là khó nuôi. Sư phụ phải tự trọng.”

Lời nói “Cổ hủ” thốt ra từ trong miệng một đứa bé, vô cùng buồn cười đáng yêu. Ti Điềm nhịn cười không được, đứa nhỏ này, so với cha hắn thì khiến người khác yêu thích hơn nhiều.

Tạ Thông sờ sờ tóc của hắn, cười nói: “Đồ đệ ngoan.”

Hai người đi vào kỳ thất (phòng chơi cờ), hai hạ nhân Tả phủ đứng hầu hạ ở ngoài cửa. Ti Điềm suy nghĩ một chút, tiểu hài tử nhất định thích ngọt, liền đi phòng bếp lấy ít bánh điểm tâm, lại làm một ly trà táo đỏ, dự định đưa vào trong.

Không ngờ lại hai hạ nhân ở ngoài cửa ngăn cản.

“Công tử nhà ta có mang đồ ăn theo, không làm phiền cô nương.”

Ngữ khí hai người này tuy khách khí, nhưng vẻ mặt lại không khách khí. Mọi người nói, người gác cổng cho Tể tướng cũng là quan tam phẩm, hai người này thật ứng với những lời này.

Ti Điềm không để ý đem đồ trở về.

Một hài tử bảy tuổi có thể nán lại nửa canh giờ trong kỳ thất với Tạ Thông, thực sự làm cho người khác ngạc nhiên. Tiễn Tả Thịnh về, Ti Điềm thở dài: “ Hài tử này thật có tính nhẫn nại.”

Tạ Thông thở dài: “Tả tướng xem hắn là hòn ngọc quý trên tay, tuổi còn nhỏ đã mời tới bảy tám sư phụ, học họa, học kỳ (chơi cờ), học tứ thư ngũ kinh, làm đứa nhỏ này bận tối mắt tối mũi.”

https://thuviensach.vn

“ Đúng là vất vả quá.”

Tạ Thông thấp giọng nói: “Lần tới khi hắn đến, muội vẩy ngân câu* trên bàn cờ tướng cho ta.”

*银勾 không biết là gì, nhưng mình đoán là 1 loại mê dược làm rối loạn thần trí, bạn nào biết thi góp ý để mình chỉnh sửa nhé.

Ti Điềm chấn động: “Tại sao?”

“Vương gia dặn dò. Muội làm theo là được.”

Trong lòng nàng bất an, ngân câu là trước khi tới đây Bùi Vân Khoáng giao cho của nàng, bảo nàng nghe theo sự sắp xếp của Tạ Thông. Cho dù thế nào nàng cũng không nghĩ tới sẽ dùng thứ này để đối phó một đứa nhỏ bảy tuổi. Rốt cuộc ngân câu là bột thuốc gì?

Lần đầu tiên nàng do dự trước dặn dò của Bùi Vân Khoáng. Thiệu Bồi đã từng nói, nhất định sẽ không để nàng đi làm chuyện thiên lương hại lý, thế nhưng việc này lại liên quan đến một đứa bé, trong lòng nàng càng nghĩ càng lo sợ bất an, suy đi nghĩ lại, nàng vẫn lo lắng như cũ, lần này nàng phải đi hỏi cho rõ ràng.

Hôm nay là tết nguyên tiêu, nàng biết Bùi Vân Khoáng nhất định sẽ được tuyên triệu tiến cung. Khi mặt trời lặn, nàng liền thay đổi nam trang chờ trên đường Huyền Vũ, nàng biết Bùi Vân Khoáng từ hoàng cung quay về vương phủ, nhất định sẽ đi qua con phố này.

Bóng đêm dần dần hiện lên, trong kinh thành đèn hoa rực rỡ, ngựa xe như nước, đây là một đêm náo nhiệt nhất trong một năm qua ở kinh thành. Hai bên đường Huyền Vũ đeo đầy đèn lồng, rất nhiều dân chúng sau khi dùng cơm tối xong liền ra ngoài xem đèn, ngắm trăng, đoán đố đèn, một bức hoạ ca múa thanh bình trong sự phồn vinh thịnh thế.

https://thuviensach.vn

Trong tay nàng nắm túi ngân câu, không lòng dạ nào ngắm đèn, sốt ruột chờ cỗ kiệu của hắn.

Đợi gần nửa canh giờ, rốt cuộc cũngnhìn thấy đỉnh kiệu quen thuộc kia, thị vệ cận thân đi theo bên cạnh kiệu của hắn nàng cũng đều biết. Khi cỗ kiệu đi đến bên cạnh nàng, nàng tiến lên vài bước, ngăn cản một người thị vệ, thấp giọng nói: “Ta có lời muốn nóivới Vương gia.”

Thị vệ kia vội vàng ghé sát vào mành vải bên cạnh cỗ kiệu bẩm báo một tiếng.

Bùi Vân Khoáng bảo ngừng kiệu, vén mành vải bên cạnh lên liền thấy nàng đang đứng dưới đèn hoa đăng. Đèn lồng tỏa ra ánh sáng màu đỏ dịu dàng, làm khuôn mặt của nàng như ráng mây tươi đẹp, hai hàng chân mày mang theo một chút ưu sầu, càng làm lộ rõ dáng vẻ động lòng người.

Hắn thấp giọng nói: “Mời nàng ấy lên kiệu.”

Thị vệ vẫy tay với nàng, nàng đến gần, hơi do dự một chút cuối cùng cũng bước lên kiệu.

Trong kiệu chỉ có một chiếc đèn, hai người ngồi song song nhau, bỗng nhiên làm lộ ra vẻ mất tự nhiên, khí tức mập mờ tràn ngập, ánh sáng ngọn đèn phát ra càng thêm mông lung.

Hắn ôn nhu hỏi: “Có việc gì sao?”

“Vương gia, ngân câu là thuốc gì?” Nàng lo lắng ngại ngùng, nhưng vẫn không quên mục đích mình đến tìm hắn.

Hắn không trả lời ngay mà quay đầu cười khẽ.

Nàng nghiêng đầu nhìn, chỉ nhìn thấy mặt bên và nếp nhăn trên mặt khi cười của hắn.

https://thuviensach.vn

Hắn phân phó bên ngoài cỗ kiệu: “Đi thuyền ven sông.”

Nàng không biết hắn có suy nghĩ gì, cả gan hỏi một câu: “Vương gia, ngân câu là thuốc gì?” Nàng quyết định, nếu là độc dược, nàng tình nguyện cho dù bị hắn trách phạt cũng không làm như vậy.

Hắn nghiêng mặt qua, vô cùng ôn nhu cười cười với nàng: “Đừng nóng vội, đợi lát nữa rồi hãy nói.”

Nàng ngồi ở trong kiệu như sống một ngày bằng một năm, không gian quá nhỏ, khoảng cách lại quá gần. Có thể nghe thấy rõ ràng mùi vị trên người hắn, trong kiệu cũng tràn ngập khí tức của hắn, áp bách lấy nàng bao vây lấy nàng, nàng cảm giác mình sắp bị chìm ngập.

Hắn không nói gì, dường như đang hưởng thụ loại trầm mặc mập mờ này.

Cỗ kiệu rốt cũng cuộc ngừng lại.

Nàng bước xuống cỗ kiệu, trước mặt là một dòng sông. Trên sông có vài ngọn liên hoa đăng (đèn hoa đăng hình hoa sen), nhẹ nhàng lay động trên mặt sông gợn sóng, cùng hòa mình dưới ánh trăng. Ánh sáng lập loè lấp lánh, giống như những ngôi sao trên dãy ngân hà.

Hắn bước xuống thềm đá bên cạnh bờ, leo lên một chiếc thuyền nhỏ đang đỗ cạnh bờ. Nàng đành phải thuận đi theo phía sau hắn bước lên thuyền.

Thị vệ và kiệu phu hầu ở bờ bên cạnh, bốn phía yên tĩnh chỉ có vài tiếng chó sủa ở xa xa.

Trên thuyền nhỏ này gọn gàng sạch sẽ, trong khoang thuyền cực kỳ đơn giản, chỉ có mấy cái đôn, có đôi khi hắn mượn cớ câu cá hẹn người đến nơi này dặn dò một ít chuyện quan trọng.

https://thuviensach.vn

Trước tiên hắn ngồi xuống một cái đôn thấp, sau đó chỉ chỉ cái đôn thấp đối diện bàn nhỏ, nói: “Ngồi đi.”

Nàng theo lời ngồi đối diện với hắn, cách hắn chỉ có ba thước.

Hắn mỉm cười lãnh đạm, dưới ngọn đèn dầu khuôn mặt hắn vô cùng ôn nhu. Nàng chợt ngẩn người, cảm thấy hắn tuấn dật không giống như người thật.

Một ông lão bưng trà đến.

Hắn ngẩng đầu cười nói: “Tề bá, hôm nay cho ta một bầu rượu đi.”

Ông lão lần nữa cầm một bầu rượu và hai cái ly đến, sau đó lại yên lặng thối lui ra ngoài khoang thuyền.

“Đây là tổ phụ của Tề Dương.” Hắn cười rót hai chén rượu, đặt trước mặt nàng một ly.

Nàng ngẩn người, tổ phụ của Tề Dương? Tại sao lại ở chỗ này?

Hắn nhấp một ngụm rượu, chén rượu dừng ở bên môi, ánh mắt thoáng nheo lại, mỉm cười nhìn nàng: “Ti Điềm, ba người ta, Lâm Giang vương và Nhạc Bình vương, có một người sẽ đoạt được ngôi vị hoàng đế. Nếu Như muội không phải là người của ta, muội cảm thấy ai thích hợp nhất?”

Một đề tài nặng nề nhạy cảm kiêng kị như vậy, sao nàng có thể trả lời? Trong lòng nàng hoảng hốt, thấp giọng nói: “Muội, muội không dám nói.” Thật ra trong lòng nàng vẫn hy vọng là hắn, cũng hiểu được hắn là người tốt nhất, thích hợp nhất.

Hắn cười cười: “Lâm Giang vương người này, dã tâm lớn hơn năng lực, lại cực kì hiếu chiến, đặc biệt là thích tính toán người khác. Hắn hạ độc ta, không nghĩ tới điểm tâm đã bị một người đánh tráo, kết quả độc chết

https://thuviensach.vn

Vương Phi. Hắn còn băn khoăn quặng sắt trên núi Lan Chu của ta. Cho nên nếu hắn đăng cơ, tất nhiên sẽ mượn cớ diệt trừ ta, thu hồi đất phong của ta.”

Hắn thản nhiên nói ra, nàng lại âm thầm kinh hãi.

Hắn dừng một chút lại nói tiếp: “Nhạc Bình vương lão gian cự hoạt, suốt ngày lấy cớ dưỡng bệnh cũng đã nhiều năm. Chuyện gì cũng bảo con của hắn ra mặt, tương lai có chuyện gì tốt cũng đổ lên trên người nhi tử. Muội nói xem một người ngay cả con của mình cũng không thương, còn có thể yêu thương lê dân bách tính sao? Thế nhưng, con người thế tử thì rất tốt, nhân phẩm tài học không thể bắt bẻ. Nếu Hoàng Thượng bỏ qua Nhạc Bình vương trực tiếp truyền ngôi cách cho hắn, cũng không tệ.”

Nàng không hiểu, hắn nói những thứ này rốt cuộc có quan hệ gì với ngân câu?

“Thật ra ta cũng không nhất định phải đoạt được ngôi vị hoàng đế. Nhưng tương lai bất kể là ta hay Nhạc Bình vương đăng cơ, ta cũng hy vọng triều cục có thể thay đổi, không giống như bây giờ. Muội biết phụ thân Tô Phiên không? Hắn là viện sử Thái y viện, cũng bởi vì góp lời ăn đan dược không thể trường sinh mà bị giết. Còn có Tạ Thông, Tề Dương, trên đầu mỗi người đều có án oan.”

Hắn mấp máy bờ môi, trầm giọng nói: “Cho nên, bất luận ta có thể đăng vị hay không, ta đều phải diệt trừ một vài khối u ác tính trong triều. Trương Quốc sư chính là một đại nhân vật trong số đó.”

Hắn đặt chén rượu xuống, nhìn nàng: “Ngân câu không phải là độc dược, chỉ là một ngòi nổ, người nếm qua đan dược sau đó dùng ngân câu, sẽ khiến cho bệnh cũ trong cơ thể phát ra, khi còn bé Tả thịnh bệnh nặng, ta tiến cử Lương Quốc Nhân chữa lành cho hắn, về sau Trương Quốc sư vì nịnh nọt tả tướng, đặc biệt vì Tả thịnh luyện thuốc dưỡng đan, nói là có thể cường thân kiện thể. Hiện tại ngân câu khiến cho bệnh cũ của Tả thịnh tái

https://thuviensach.vn

phát, Lương Quốc Nhân sẽ nói với tả tướng là đan dược có độc. Từ đó, trong lòng tả tướng sẽ ghi hận với Trương Quốc sư, người này có cừu tất báo, đợi lật đổ được Trương Quốc sư, hắn sẽ không còn tinh lực nữa. Thế lực trong triều của hắn không thể đánh giá thấp, rất nhiều người là môn sinh của hắn, Lâm Nhất Sơn cũng thế.”

Hắn nói xong một câu cuối cùng, lẳng lặng nhìn nàng, đợi phản ứng của nàng.

Nàng cực kì ngạc nhiên, vì sao hắn lại nhắc tới Lâm Nhất Sơn, chẳng lẽ hắn biết chuyện gì rồi?

Hắn nghiêm mặt nói: “Ta từng phái người điều tra chuyện mẹ muội trúng độc, tám chín phần là do Lâm Nhất Phong làm. Hắn là tả tướng muốn báo thù mẹ muội năm ấy trốn hôn, cho nên mới bày mưu đặt kế cho hắn làm như thế.”

Nàng ngây dại, Lâm Nhất Phong, tả tướng!

Nàng bắt đầu nhớ lại, càng nghĩ càng cảm thấy Lâm Nhất Phong có khả năng lớn nhất. Khóe mắt nàng ươn ướt, bàn tay nắm thật chặc. Hận ý trong lòng mãnh liệt, hắn thiếu Tiểu Ngạn một mạng.

Hắn vươn tay ra, phủ lên mi mắt nàng, ngăn nước mắt chảy vào lòng bàn tay của hắn.

“Sau này, ta sẽ báo thù cho muội. Trước hết muội hãy nhẫn nại.”

Hắn cầm chén rượu lên, đặt trong lòng bàn tay nàng, ôn nhu nói: “Uống chút rượu, trong lòng sẽ khá hơn một chút.”

Nàng cúi đầu nhìn chén rượu, trong lòng thống khổ đan xen, nâng chén uống một hơi cạn sạch, lập tức bị sặc chỉ có thể ra sức ho khan.

https://thuviensach.vn

Hắn vội vàng đứng lên, vỗ vai nàng, nói: “Nha đầu ngốc, sao uống vội vã như vậy?”

Nàng lau nước mắt, bản thân lại rót một chén, như cũ uống một hơi cạn sạch. Rất nhanh đã uống bốn chén rượu mạnh.

Hắn nhìn nàng hào sảng uống rượu, chỉ sợ một hồi sẽ say, vội vàng ngăn nàng lại, nói: “Trở về đi.”

Hắn đỡ cánh tay của nàng bước lên bờ.

Hoa sen trong nước một đóa lại một đóa, từng hình ảnh lần lượt lướt qua mắt nàng. Nàng nhìn đến si ngốc, nhớ tới khi còn bé, đã từng cùng với Tiểu Ngạn thả đèn trên sông. Tiểu Ngạn, tỷ nhất định sẽ báo thù cho đệ.

Hắn thấy vẻ mặt nàng sâu thẳm, nhìn chằm chằm vào mặt nước, khe khẽ thở dài, nói: “Sau này, non xanh nước biếc, ta sẽ cho muội xem.”

Những lời này của hắn làm cảm giác say rượu của nàng hoảng sợ bay mất!

Nàng ở trong kiệu bắt đầu mịt mờ, nếu như trong lòng có buồn có hận, có khổ có nước mắt, rất nhanh sẽ có cảm giác say.

Đợi nàng tỉnh lại lần nữa đã là buổi sáng ngày thứ hai.

Đầu của nàng vẫn có chút chóng mặt, khi mở mắt ra, nàng hơi hoảng hốt, bỗng nhiên, nàng phát hiện trên giường mình còn nằm một người.

Nàng lật đật ngồi dậy, dọa ra một thân mồ hôi lạnh.

Nhìn kỹ lại liền thở dài một hơi, là Thương Vũ. Tại sao hắn lại ở chỗ này? Hắn ngủ trên giường bên cạnh, cau mày, có vẻ như rất mệt rất vất vả.

https://thuviensach.vn

Nàng vội cúi đầu nhìn y phục của mình, áo ngoài không phải là trang phục nam tử, bên trong là quần áo của nữ nhân. Áo ngoài có phải do hắn cởi ra hay không? Trên mặt nàng bắt đầu nóng lên, đêm qua làm sao về được tới đây, nàng một chút cũng không nhớ.

Chân mày hắn giật giật, nàng vội vàng rụt rụt mặt lại, ngồi ở góc giường thấp giọng nói: “Đại sư huynh.

Hắn lập tức thanh tỉnh, ngồi dậy nhìn nàng, cười khổ một cái. Bỗng nhiên hắn lập tức nhào về phía trước. Nàng bị hắn dọa hết hồn, vội vàng lui lại phía sau.

Hắn cách khuôn mặt của nàng chỉ có một xích (0,33m), nhìn ánh mắt của nàng, mang theo ý tứ muốn tính sổ, hỏi: “Ngày hôm qua muội uống rượu!”

“Muội, muội.”

Hắn ngồi dậy, thoải mái nói: “Được rồi, niệm tình tâm tình muội không tốt, tha cho muội một lần, lần sau không được như vậy nữa.”

Hắn làm sao biết tâm tình nàng không tốt? Nàng lo lắng kéo chăn lên che đến cằm.

“Muội, tại sao muội lại ở chỗ này?”

Hắn nhíu mày, bất mãn nói: “Ta vốn định tới tìm muội đi ngắm đèn, muội lại không ở đây. Làm ta chờ cả buổi mới thấy muội được thủ hạ Vương gia đưa về, còn say nữa chứ!” Hắn thật sự rất thất vọng, tết nguyên tiêu vốn định mang nàng đi chơi một chút, thế mà nàng còn say khướt được người ta đưa về, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì. Cũng maày là về đến nhà gặp mình nàng còn biết nhận lỗi, thì ra là chuyện nhà của nàng và cừu gia.

https://thuviensach.vn

Hắn cười nói: “Muội uống rượu say rất dài dòng, lôi kéo ta nói một đống lời, không cho ta đi, dài dòng không để ta yên. Sau này, nếu muốn nghe lời trong lòng muội, xem ra chuốc say muội là được.”

Mặt nàng hồng như ánh bình minh, vội la lên: “Nói bậy.”

Hắn cười cười ha ha: “Ta biết ngay muội sẽ chống chế mà.”

“Muội không có như vậy.”

Hắn độ lượng đứng lên, vỗ vỗ quần áo trên người mình, nói: “Được rồi, đều là người trong nhà, ta cũng sẽ không ghét bỏ muội.”

Nàng càng thêm xấu hổ, ai là người trong nhà hắn hả.

“Hôm nay ta phải đi bộ binh rồi, rảnh sẽ tới thăm muội.”

Nàng nhẹ nhàng thở ra, sáng sớm cùng nằm trên giường với hắn thật sự rất xấu hổ, hắn mau nhanh nhanh đi đi.

Hắn giống như bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó, lại cúi xuống nói với nàng: “Đúng rồi, đêm qua muội đã làm một chuyện rất mất mặt chuyện đối với ta.”

Chuyện rất mất mặt! Mặt của nàng bị dọa trắng bách, lập tức suy đoán.

“Là ... Chuyện gì?”

Hắn dừng một chút: “Chính là, có liên quan đến việc mặc quần áo.”

Mặt của nàng càng trắng bệch, sau đó bắt đầu phiếm hồng, quả nhiên là vậy.

https://thuviensach.vn

Hắn thở dài: “Khí lực của muội rất lớn, ta không cho, muội không nên.”

Nàng xấu hổ và giận dữ đến sắp té xỉu.

Hắn bất đắc dĩ nhíu lông mày: “ Sau này, ta nghĩ nếu như sau này là người một nhà, sớm làm chút gì đó cũng không sao, liền, liền tùy ý muội thôi.”

Nàng vùi mặt vào trong chăn, không còn mặt mũi nhìn hắn, chỉ cầu hắn đừng nói thêm gì nữa.

Hắn kéo mặt nàng ra khỏi chăn, khiều khiều cằm của nàng, nghiêm mặt nói: “Muội xem, trên quần áo ta toàn là nước mũi của muội. Muội phải bồi thường cho ta một bộ mới, phải tự tay làm.”

Hù chết nàng, nàng còn cho là mình say rượu làm ẩu, cứng rắn đòi cởi quần áo hắn. Thì ra chỉ là lau nước mũi trên quần áo hắn thôi, nàng ngẩng đầu lên, đỏ mặt liếc hắn, hắn quả thực cố tình hù dọa nàng mà.

Nàng hừ một tiếng: “ Mơ tưởng.”

Hắn chồm tới híp mắt cười: “Ti Điềm, từ mơ tưởng này, sau này đừng có dùng, lần này, muội mơ tưởng là được rồi? Ngoan ngoãn cho ta làm một bộ y phục, bằng không thì...”

“Bằng không thì như thế nào?”

“Bằng không thì, ta cũng hủy một bộ y phục của muội.” Hắn giả vờ hung tợn uy hiếp nàng, thật ra trong lòng sắp cười ra tiếng, vừa rồi hắn cố ý trêu chọc nàng, nhìn dáng vẻ xấu hổ của nàng thật sự đáng yêu làm hắm muốn cắn một chút hôn một chút, thế nhưng hắn vẫn phải nhịn lại.

https://thuviensach.vn

Hủy như thế nào? Nàng tự nói với mình là không được hiểu sai, thế nhưng lại không tự chủ được mà nghĩ sai, vì vậy thẹn quá hoá giận: “Muội không biết số đo y phục của huynh.”

“Bây giờ muội có thể đo mà.”

“Muội không có cây thước.”

“Muội có tay.” Hắn cảm thấy nha đầu này phải ép đến không còn đường thối lui mới có thể nghe lời, trước mắt hắn cũng chỉ đùa giỡn vô lại, không thì vẫn không có cách nào đến gần nàng hơn một chút.

Dùng tay? không phải sẽ sờ tới sờ lui sao? Nàng vội vàng đầu hàng, thấp giọng nói: “Hôm nay muội sẽ đi mua thước, còn có vải nữa.”

Hắn cười cười, đứng dậy rời đi.

https://thuviensach.vn

MAY MẮN GẶP LẠI KHI CHƯA GẢ

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 37

Hôm sau, kinh thành đại biến. Người nhà của Hoàng Thượng là Lâm Giang vương ở Kỳ Phúc Tự ngông cuồng lợi dụng thiên ý tung tin đồn nhảm mê hoặc lòng người, long nhan thánh thượng giận dữ, giáng chức hắn đuổi về đất phong, yêu cầu trong vòng ba năm không được đặt chân vào kinh thành. Tin tức này vừa lộ ra, An Khánh vương phủ và Nhạc Bình vương phủ lập tức náo nhiệt hơn ngày thường rất nhiều, một vài quan viên ào ào chạy đến chúc mừng trễ, dụng ý không cần nói cũng biết.

Bùi Vân Khoáng cảm thấy trong lòng bỗng nhiên nhẹ nhõm rất nhiều, Lâm Giang vương luôn nhìn chằm chằm vào đất phong của hắn, hiện tại hắn có thể yên tâm hơn rồi. Nhưng Lâm Giang vương nhiều năm kinh doanh, nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ, trong triều cũng không thiếu vây cánh của hắn. Bùi Vân Khoáng hiểu rất rõ hắn, hắn quyết sẽ không ở Yến Châu an phận sống quãng đời còn lại. Hiện tại danh tiếng của Thương Vũ Triển Bằng đang lớn mạnh, một nhậm chức ở bộ binh, một ở doanh trại ngoại ô gần kinh đô. Như vậy, kế tiếp, nên bảo hai người đi tiếp cận Bùi Tử Do, ám chỉ với hắn nếu Lâm Giang vương có ý tạo phản, bọn họ nguyện ý tương trợ, mưu đồ vinh hoa phú quý.

Đợi đến khi Lâm Giang vương tạo phản, cũng chính là lúc Thương Vũ có thể quay về Thương Lan, xem như hắn đã có thể trả lời với phụ thân và cữu cữu, thực hiện di ngôn của hai người. Vài năm vất vả, tiến hành từng bước một cách thận trọng, rốt cuộc đã có được thời cơ tốt như hiện nay, hắn muốn mạnh mẽ tiến lên phía trước. Kế tiếp phải liên thủ với đại thần trong triều lật đổ Trương Quốc sư. Thất Thế Môn tìm một nữ hài làm Chu Tước, chính là vì ngày hôm nay.

https://thuviensach.vn

Bởi vậy lần đầu hắn gặp nàng, đã cảm thấy rất hợp mắt. Nàng làm cho người ta cảm giác nhã nhặn lịch sự ôn nhu lại ẩn chứa sự kiên cường bất khuất, nàng cứ nói vì tiền mà đến Thất Thế Môn, thế nhưng khi hắn ở trên thềm đá đưa cho nàng một miếng ngọc bội để thăm dò nàng, nàng lại không nhận, chỉ mượn hắn ba lượng bạc. Hắn rất thích người không tham lam như vậy.

Cô bé này giống như một viên đá nho nhỏ, khiến lòng hắn gợn sóng. Mọi thứ đều thuận lợi, đều trong tầm kiểm soát của hắn, chỉ có nàng là ngoài ý muốn.

***

Ngày mười tám tháng giêng, Tả thịnh đến. Ti Điềm rốt cuộc đã rõ vì sao Tả Thực Thu bảo hộ hài tử chu toàn như thế, không cho ăn thức ăn bên ngoài, thì ra chính hắn cũng đã hại chết hài tử của người khác bằng cách này, cho nên đặc biệt dày công đối với đồ ăn thức uống của hài tử nhà mình.

Trong lòng nàng tràn đầy thù hận đối với Tả Thực Thu, nhưng đối mặt với Tả thịnh thì không hận nổi. Hắn là nhi tử Tả Thực Thu yêu thương nhất, thế nhưng hắn là hắn, phụ thân hắn là phụ thân hắn. Thấy hắn, nàng lại nhớ tới đệ đệ, trong lòng vô cùng đau đớn. Biết đâu ngay từ nhỏ hắn đã bị bệnh, chính là trời cao trừng phạt Tả Thực Thu.

Nàng vẫy ngân câu lên trên bàn cờ, dùng chiêu hồng tụ thêm hương năm đó Thương Vũ dạy nàng. Thuốc phấn này thấm hút rất mạnh, lúc Tả thịnh đánh cờ sẽ dính lên ngón tay. Bên trong Tạ Thông truyền thụ kỳ nghệ trong nửa canh giờ, Tả thịnh sẽ nghỉ ngơi một khắc, ăn ít bánh ngọt, uống nước. Tuy hắn nhất định sẽ rửa tay, nhưng thuốc bột dính trên ngón tay chỉ có thể rửa đi một chút. Thuốc do Thiệu Bồi và Tô Phiên điều chế, đều khiến người sợ hãi thán phục.

https://thuviensach.vn

Sau khi vẩy thuốc bột, nàng hơi hơi có chút không đành lòng và áy náy, nhưng nghĩ đến Tiểu Ngạn, nàng liền quyết tâm. Tiểu Ngạn cũng là người vô tội mà? Cuối cùng có một ngày, nàng muốn Tả Thực Thu phải trả giá thật nhiều.

Tiễn Tả thịnh, Tạ Thông thấy Ti Điềm buồn bực không vui, tâm sự nặng nề, liền thu hồi bàn cờ an ủi: “Muội không cần lo lắng, Lương Quốc Nhân sẽ chữa lành hắn. Khi còn bé bệnh của Tả thịnh là do hắn trị khỏi, cho nên Tả Thực Thu rất tín nhiệm hắn. Hắn chỉ cần nói Tả thịnh phát bệnh là do thuốc dưỡng đan, Tả Thực Thu sẽ tin tưởng không nghi ngờ.”

Hai người đang nói, bỗng nhiên ngoài cửa có người gõ cửa.

Ti Điềm mở cửa, hạ nhân ngoài cửa bẩm báo: “Công tử, có khách nhân đến.”

Tạ Thông từ trong phòng đi ra, đi đến cửa ra vào kỳ xã, hai mắt tỏa sáng.

Bên ngoài Kỳ xã có một vườn mai, một vị tuấn tú công tử đứng đấy, dung mạo phong nhã, cử chỉ bất phàm. Hắn nhìn thấy Tạ Thông cũng là thoáng sững sờ, sau đó trấn định lại, hỏi: “Xin hỏi Tạ công tử ở đâu?”

Tạ Thông cười cười ha ha: “Chính là kẻ hèn này.”

“Ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu.” Người nọ chắp tay, nói: “Tại hạ họ Mai, đặc biệt đến tiếp kiến công tử, xin công tử vui lòng chỉ giáo.”

Tạ Thông sóng mắt mỉm cười: “Không dám không dám, mời vào trong.” Mai công tử? Trong lòng của hắn âm thầm cười cười.

Hai người đi vào kỳ thất, Ti Điềm ở bên ngoài chờ không đến một canh giờ, chỉ thấy công tử kia từ bên trong đi ra.

https://thuviensach.vn

Nàng ngạc nhiên không thôi, nhanh như vậy đã kết thúc một ván?

Mai công tử và Tạ Thông cáo biệt nhau, bước lên kiệu liền vội vàng rời đi.

Ti Điềm nhìn bóng lưng của hắn cảm thấy có chỗ nào đó là lạ, thế nhưng lại nói không được lạ ở chỗ nào.

Tạ Thông đưa mắt nhìn đỉnh kiệu kia, cười tủm tỉm nói: “Bổn công tử rất ít đánh cờ với cô nương, đơn độc hạ một ván, không tẫn hứng.”

Ti Điềm hoảng sợ hỏi: “Có thật là một cô nương không?”

“Tất nhiên rồi.”

Ti Điềm hỏi: “Cũng bởi vì nàng là cô nương, cho nên huynh nhường cho nàng, mới thua nhanh như vậy?” Thông ca thật đúng là người phong lưu, biết thương hương tiếc ngọc, nàng thấy rất buồn cười.

“Không phải, không đợi bổn công tử nhường, bản thân nàng ta liền cố ý thua. Ta thấy, nàng ta tới nơi này là có dụng ý khác”

Ti Điềm ngạc nhiên hỏi: “A, thế dụng ý của nàng là gì?”

Tạ Thông nói: “Vừa rồi, trong lúc vô tình nàng buộc miệng nói một câu, nghe nói thế tử gia cũng thường đến đánh cờ với Tạ công tử.”

“Huynh nói là, nàng đến để hỏi thăm Bùi Tự Vũ?” sau khi đi theo Bùi Vân Khoáng, nàng cũng nhạy cảm hơn.

“Có khả năng. Vị thế tử gia này cón kín kẽ hơn cả Vương gia chúng ta, bình thường chân không ra khỏi phủ.”

“Nàng còn hỏi cái gì nữa không?”

https://thuviensach.vn

“Hỏi bình thường Bùi Tự Vũ lúc nào đến. Xem ra, ta phải cho người báo lại với Vương gia, phái người thăm dò lai lịch vị Mai cô nương này.”

Hôm sau, thủ hạ Bùi Vân Khoáng thăm dò ra, nàng kia là con gái Mai Hàn Lâm, chất nữ Hoàng Hậu tên Mai Cần. Sau khi Bùi Vân Khoáng biết được, trong lòng cả kinh, mấy ngày trước đây cơ sở ngầm trong cung từng đề cập qua với hắn, Mai Hàn Lâm và Hoàng Hậu có ý định kết thân với Bùi Tự Vũ, hôm nay xem ra không phải không có lửa thì sao có khói.

Hoàng Hậu không con cái, nếu như Mai Cần đính hôn với Bùi Tự Vũ, tất nhiên bà sẽ cố hết sức thúc đẩy Bùi Tự Vũ hoặc Nhạc Bình vương đăng cơ. Như vậy, trong tương lai hậu cung vẫn là thiên hạ của bà. Việc hôn nhân này nếu như thành, lợi thế của Bùi Tự Vũ sẽ nhiều hơn một bậc.

Trong lòng của hắn rất rõ ràng, trước mắt giữa hắn và Nhạc Bình vương, hắn còn chiếm thế thượng phong, thái độ của Hoàng Thượng đối với hắn hơn hắn Bùi Tự Vũ. Thế nhưng nếu Hoàng Hậu và Mai Hàn Lâm đứng về phía Bùi Tự Vũ, đối với hắn cực kỳ bất lợi. Nhưng Bùi Tự Vũ làm người cẩn thận ít khi xuất hiện, rất khó tìm ra sơ hở để phá vỡ hôn sự này.

Hắn gọi cỗ kiệu, rời Vương Phủ.

Cỗ kiệu đến ngõ hẻm Ngô Đồng, rẽ vào đến đình viện nhỏ. Nơi đây tồi tàn đìu hiu, giống như đã lâu không có người ở.

Hạ nhân hầu ngoài cửa, hắn tiến lên gõ cửa.

Mở cửa là Thiệu Bồi. Hắn nhìn thấy Bùi Vân Khoáng giật mình kinh ngạc.

“Sao ngươi lại tới đây?”

Bùi Vân Khoáng đi vào viện tiện tay đóng cửa lại, thấp giọng nói: “Cậu, sự tình khẩn cấp, ta vội vã tới tìm người thương lượng.”

https://thuviensach.vn

Trong đình viện không có người ngoài, Bùi Vân Khoáng liền gọi thẳng hắn là cậu. Nơi này là khu nhà cũ của Thiệu Bồi, năm sau Thiệu Bồi vào kinh thì ở lại đây.

“Chuyện gì?”

“Con gái Mai Hàn Lâm sẽ đính hôn với

Bùi Tự Vũ.”

Thiệu Bồi nhíu mày, đứng trong đình viện thật lâu không nói gì. Sau khi chánh phi Bùi Vân Khoáng chết, hắn đã từng khuyên Bùi Vân Khoáng hướng Mai Hàn Lâm cầu hôn, lúc ấy Bùi Vân Khoáng mới tặng Tô Uyển vào cung, không muốn lợi dụng quan hệ của hoàng hậu, không ngờ Tô Uyển tiến cung, cũng không làm gì được.

Thiệu Bồi thở dài, nói: “Năm ấy danh tiếng Lâm Giang vương lớn mạnh, ngươi đi cầu hôn Mai Hàn Lâm, mục đích quá rõ ràng, nhất định sẽ trêu chọc hắn ghen ghét. Hiện tại, chuyện cá gỗ phát sinh, Lâm Giang vương đã bị giáng chức quay về đất phong, trước mắt, chỉ có ngươi và Nhạc Bình vương chi tranh. Sớm biết như vậy, không bằng ngươi đi cầu hôn đi.”

Bùi Vân Khoáng cười cười, lắc đầu: “Bây giờ nói chuyện này không có ý nghĩa gì.” Chuyện này không phải hắn không nghĩ tới, nhưng hắn là người thanh khiết, phàm có biện pháp khác, hắn sẽ không ủy khuất bản thân mình, có đôi khi ngạo khí của hắn khiến Thiệu Bồi đau đầu.

Thiệu Bồi nói: “Ta có biện pháp. Không phải Mai Cần muốn gặp mặt Bùi Tự Vũ sao, nếu Bùi Tự Vũ không khiến nàng hài lòng, việc này liền không thành.”

Bùi Vân Khoáng cười khổ một tiếng: “Chính là vì Bùi Tự Vũ người này, thật sự không có chỗ nào có thể khiến người không vừa lòng, ta mới

https://thuviensach.vn

phải đến tìm cậu thương lượng. Từ tướng mạo, nhân phẩm, tài học, tính tình, cũng rất khó bắt bẻ ra cái gì.”

Thiệu Bồi nói: “Nếu như Mai Cần dễ dàng giả trang xuất môn để gặp mặt Bùi Tự Vũ, đã nói lên tâm khí nàng cao ngạo, đối với người yêu cầu rất cao. Vậy thì trong kỳ xã ngẫu nhiên cho nàng trông thấy một màn mà Bùi Tự Vũ không muốn cho người biết.”

Trong lòng Bùi Vân Khoáng khẽ động, đã đoán được ý tứ của Thiệu Bồi. Lập tức, trong lòng hắn chua xót và khó chịu.

Thiệu Bồi lại nói: “Bởi như vậy còn có một chỗ tốt, chính là ly gián quan hệ giữa hắn và tả tướng.”

Bùi Vân Khoáng vừa nghĩ liền hiểu rõ ý của Thiệu Bồi, nhưng hắn vẫn nhíu mày không nói.

Thiệu Bồi nói: “Vừa vặn mấy ngày qua sau khi Tả thịnh dùng ngân câu sẽ sinh bệnh, thừa dịp này Tạ Thông đề nghị đến phủ Tả tướng ở để thuận tiện cho việc dạy dỗ tiểu công tử. Việc này phát sinh ở kỳ xã, Bùi Tự Vũ thấy chuyện xảy ra sau khi Tạ Thông đến ở phủ tả tướng, tất nhiên sẽ suy đoán chuyện này là do tả tướng bày mưu đặt kế. Việc này bất nhã lại không đường hoàng, hắn chỉ có thể dàn xếp ổn thỏa, việc hôn nhân không thành, khoản nợ này hắn sẽ ghi trên đầu Tả Thực Thu.”

Bùi Vân Khoáng nhíu chân mày, sau nửa ngày mới nói: “Không biết nàng có nguyện ý hay không.”

Thiệu Bồi nói: “Việc này không cần nói cho nàng biết. Phải mau chóng.”

Cỗ kiệu từ một đầu khác của ngõ nhỏ đi ra ngoài, hắn nắm chặt ngọc bội treo bên hông trong lòng bàn tay. Đây là một nước cờ, nhưng quân cờ lại là nàng. Trong lòng của hắn lấp kín, ngoại trừ không vui bên ngoài, vẫn

https://thuviensach.vn

có cảm giác dấm chua. Giờ khắc này, hắn đặc biệt nhớ nàng. Trong lòng hắn do dự, sớm nói rõ với nàng, hay vẫn giả bộ như không biết? Trong lòng của hắn dao động, cảm giác đau đớn như khi bỏ đi thứ mình yêu thích.

Trời tối, Ti Điềm đóng cửa sổ đốt đèn lên. Trên giường để một tấm vải và một cây thước, là lúc chiều nàng đi mua.

Nàng vốn định tùy tiện mua miếng vải thô may y phục cho hắn. Thế nhưng khi vào trong cửa hàng, nàng vẫn không tự chủ được chọn cho hắn loại vải tốt nhất. Bởi vì trên đường đi, trong lòng nàng dần dần nhớ tới hắn. Hắn có chút bá đạo, có chút không nói đạo lý, nhưng hắn là quân tử. Hắn làm gì cũng rất quang minh lỗi lạc, ví như đêm đó trông nàng một đêm, nhưng không làm gì với nàng

Nếu không phải trong lòng nàng sớm có bóng dáng Bùi Vân Khoáng, có lẽ nàng sẽ dần dần thích hắn. Bên tai nàng bỗng nhiên vang lên câu nói bên bờ sông của Bùi Vân Khoáng, ““Sau này, non xanh nước biếc, ta sẽ cho muội xem”, đây thật ra là một câu hứa hẹn về tương lai.

Nàng ngây người, cái kéo nhọn không cẩn thận chạm trúng ngón tay. Nàng thoáng tỉnh táo lại, lời hứa như vậy, nàng không thể nhận, nàng chỉ có thể giả bộ như nghe không hiểu.

Bỗng nhiên, có người gõ cửa.

Nàng đứng dậy mở cửa, ánh trăng lạnh lẽo, Thương Vũ đang đứng ngoài cửa.

Mặt nàng đỏ lên, hắn, tới cũng quá chuyên cần đi.

“Quần áo chưa làm xong, hôm khác huynh đến nhé.” Nàng định đóng cửa lại.

https://thuviensach.vn

Hắn đưa tay nhấn một cái, chặn cánh cửa lại, sau đó tiến lên một bước, suýt nữa thì đụng vào người nàng.

Nàng đành phải vội vàng lui về phía sau, mời hắn vào phòng. Hắn bước vào phòng còn tiện tay đóng cửa lại, cười cười nhìn nàng, hỏi: “Muội đã bắt đầu làm quần áo rồi sao? Muội biết số đo của ta không?”

Thật ra nàng định tùy tiện ước lượng dài ngắn sơ sơ mà làm. Chỗ của hắn thiếu gì y phục để mặc, còn không phải mượn cớ bắt nàng y phục cho hắn thôi sao. Nàng chưa từng làm qua quần áo, nói thật, nàng không có lòng tin đối với thủ nghệ của mình, nàng nhớ nàng đã từng tặng hắn một đôi giày, nhưng cũng không thấy hắn mang, có thể thấy được hắn đối với việc ăn mặc rất bắt bẻ. Cho nên, nàng đã nghĩ đến làm xong bộ y phục này, cuối cùng hắn cũng đặt trong rương quần áo, sau này có thể còn lấy ra làm bằng chứng để giễu cợt nàng.

Hắn đi vào phòng, liếc mắt thấy trên giường có một cây thước và vải vóc, tâm tình tốt hẳn lên. Hắn tiến lên cầm cây thước đưa cho nàng, sau đó giang tay ra nói: “Muội đo cho ta đi.”

Nàng cứng ngắc bước lên, cây thước không dám chạm vào y phục của hắn, mà cách mấy tấc bắt đầu khoa tay múa chân.

Nàng đo kích thước, khuôn mặt bắt đầu nóng lên. Người này, cao gầy rắn rỏi. Cánh tay rất dài, chân cũng rất cao. Khi đứng gần còn nghe thấy khí tức nam tử trên người hắn, kiên cường khí khái như rượu, mạnh mẽ như ánh sáng mặt trời. Hùng hổ dọa người làm cho lòng người sợ hãi.

Nàng chuyển tới trước mặt hắn, đo cổ áo nhỏ cho hắn. Ngước mắt lên liền nhìn thấy màu xanh nhàn nhạt trên cằm hắn, nàng không dám nhìn, ánh mắt vội dời xuống, không cẩn thận lại thấy hầu kết trên cổ hắn, nhưng vẫn thấy không ổn, không dám nhìn.

https://thuviensach.vn

Hô hấp của hắn phun trên trán nàng, làm khuôn mặt của nàng nóng bừng lên.

Cuối cùng cũng đo xong, nàng buông cây thước thở dài một hơi, làm việc trong một khắc này thật sự giống như bằng một năm.

Hắn thả tay xuống, đột nhiên đi lên phía trước duỗi tay ra ôm nàng vào lòng.

Nàng sợ hãi vội vàng giãy giụa, hắn cũng không ôm chặt nàng, chỉ là vòng cánh tay ôm nàng, thế nhưng cho dù nàng giãy giụa thế nào cũng không thoát khỏi ngực hắn.

“Ti Điềm, Ti Điềm.”

Hắn cúi đầu nhìn nàng, ôn nhu gọi tên nàng, nhưng không nói gì.

Màu đỏ trên mặt nàng có thể so với nến đỏ được rồi.

“Huynh mau buông tay, đây là kỳ xã, cẩn thận coi chừng người khác trông thấy.”

“Ta lén tới đây, không ai thấy đâu.”

“Huynh nhanh đi đi, muội, muội muốn làm quần áo.”

Vừa nghĩ tới nàng may y phục cho hắn, trong lòng hắn vừa ấm vừa mềm mại, nhịn không được nói: “ Cả đời này muội cũng quần áo cho ta chứ?”

Đó không phải là... Nàng càng thêm ngượng ngùng, thốt ra: “Mơ tưởng.” Nói xong, nàng cũng cảm thấy sức lực không đủ, dường như ở trước mặt hắn nói từ này, nhưng không có lần nào thực hiện được.

https://thuviensach.vn

Quả nhiên, hắn cười ha hả nói: “Không phải nói không được dùng cái từ này sao, muội không nghe lời sao.”

Nàng giận dỗi, lại nói liên tục hai tiếng: “Mơ tưởng, mơ tưởng.”

Hắn cảm thấy dáng vẻ giận dỗi của nàng vô cùng đáng yêu, càng nói mơ tưởng càng thấy đáng yêu cực kỳ, trong lòng của hắn như say, không buông tay được.

Nàng đỏ mặt dậm chân: “Mau buông tay.” Lại không dám lớn tiếng, sợ người khác nghe thấy, lại không dám trở mặt với hắn, sợ hắn giở trò vô lại. Nàng cảm giác mình thật sự không có cách gì với hắn.

Cũng được, hắn thả nàng, còn nhiều thời gian, hắn cũng nghĩ sẽ không bắt nạt nàng.

Bỗng nhiên, ngoài cửa truyền đến giọng nói của Tạ Thông: “Ti Điềm, muội ngủ chưa? Vương gia phái người tới đón muội.”

Nàng sững sờ, hắn cũng sững sờ.

https://thuviensach.vn

MAY MẮN GẶP LẠI KHI CHƯA GẢ

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 38

Nàng chợt hoảng hốt, đêm dài vắng người Thương Vũ lại ở trong phòng nàng, tình cảnh này giống như là vụng trộm hẹn hò. Nếu Tạ Thông trông thấy, thật không biết giải thích thế nào mới tốt. Nàng quay đầu lại nhìn Thương Vũ, thần sắc hắn thản nhiên, dường như còn muốn thoải mái đi ra ngoài chào hỏi Tạ Thông.

Nàng cấp bách, vội vàng kéo cánh tay của hắn lại, sắc mặt nhịn không được đỏ lên.

Nàng cất cao giọng nói với Tạ Thông ở ngoài cửa: “Được, muội tới ngay.” Sau đó lại nói nhỏ với Thương Vũ: “Đợi lát nữa hãy đi. Đừng để cho người khác trông thấy.”

Hắn hiểu ý của nàng, chân mày nhíu chặt. Sao, nàng sợ người khác biết nàng ở cùng một chỗ với hắn thế à? Trong lòng của hắn mơ hồ có chút không vui, nhưng nhìn đôi má đỏ bừng của nàng vẫn phải gật đầu.

Nàng thả lỏng tinh thần, mở cửa đi theo Tạ Thông ra cửa, kiệu nhỏ đã chờ sẵn ở đó rồi.

Nàng bước lên kiệu, trong lòng vẫn lo lắng không yên, nửa đêm Bùi Vân Khoáng còn cho người đến gọi mình, đã xảy ra chuyện gì sao?

Khi cỗ kiệu dừng lại, nàng liếc mắt liền trông thấy chiếc thuyền nhỏ đậu cạnh bờ trong đêm nguyên tiêu, lồng đèn treo ở mũi thuyền lóe sáng, nhấp nháy như ánh sao. Bờ sông đêm nay so với đêm nguyên tiêu vô cùng

https://thuviensach.vn

quạnh quẽ, trên sông không đèn không trăng, mặt sông tối như gấm đen, chỉ có vài ngọn đèn tỏa ra vầng sáng ấm áp mông lung.

Nàng bước xuống thềm đá bước lên thuyền nhỏ. Bùi Vân Khoáng đang ngồi trong khoang thuyền. Chẳng biết tại sao, nàng vừa liếc mắt nhìn liền cảm thấy trên khuôn mặt tuấn mỹ của hắn như nhuốm màu tịch liêu, vì màn đêm yên tĩnh hay do ánh đèn không rõ? Hay bởi vì quá quan tâm, nên nàng mới mẫn cảm đối với mọi thứ của hắn như thế?

Nàng tiến lên thi lễ: “Xin hỏi Vương gia có gì dặn dò?”

Trước mặt của hắn có một bầu rượu, nhưng chén rượu trong tay lại trống rỗng.

Hắn Nhìn nàng, trong lòng càng thêm mâu thuẫn, ôn nhu nói: “Muội ngồi đi.”

Nàng ngồi đối diện với hắn, cúi đầu không dám nhìn hắn. Cách nhau một cái bàn, có thể nghe rõ ràng mùi rượu trên người hắn, nhàn nhạt như sương sớm trên núi. Hắn rất ít uống rượu, chẳng lẽ có chuyện phiền lòng sao? Trong lòng nàng dâng lên đau lòng và lo lắng, có đôi khi, nàng sẽ thay cho sự cô độc của hắn, cao xử bất thắng hàn (ở chỗ cao không khỏi rét vì lạnh, ở càng cao thì đái càng xa), nếu hắn có tâm sự, có thể nói cùng ai?

Không người có thể giải bày, chỉ có thể cô đơn lạnh lẽo uống rượu.

Hắn hít sâu một hơi, mở miệng nói: “Mấy hôm trước, có một vị Mai công tử đến kỳ xã, muội có gặp không?”

Nàng gật đầu: “Có gặp, Nhị sư huynh nói nàng là cô nương.”

Hắn gật đầu: “Đúng, nàng là chất nữ của Hoàng Hậu, nghe nói muốn hứa hôn cho Nhạc Bình vương thế tử.”

https://thuviensach.vn

Nàng nhanh chóng sắp xếp lại mối liên hệ của các manh mối vừa xuất hiện này, liền hiểu rõ được lợi hại trong đó, không khỏi âm thầm lo lắng cho hắn. Nếu bọn họ thành hôn, nhất định sẽ rất bất lợi với hắn. Trách không được hắn lại uống rượu.

Hắn bỏ qua ánh mắt đang mở to trên khuôn mặt nàng, nhìn mặt nước đen kịt ngoài khoang thuyền, thấp giọng nói: “Thật ra sư phụ muội đã sớm khích lệ ta cầu hôn Mai Hàn Lâm, ta liên tục do dự, bởi vì năm ấy bổn vương lấy Trần phi cũng bởi vì phụ thân nàng ấy là Đông Dương hầu. Cửa hôn sự này do lão Vương gia định, lúc ấy bổn vương đã nghĩ, một ngày nào đó nhất định phải lấy người mình thích.”

Giọng hắn trầm thấp, giống như lầm bầm lầu bầu, thế nhưng khi nghe vào trong tai nàng lại là một mạch nước ngầm cuộn trào mãnh liệt nhấn chìm trái tim nàng.

Hắn trầm mặc, không có nói tiếp, như thu lại ánh mắt ngoài cửa sổ, nhìn thẳng vào nàng. Tim nàng điên cuồng nhảy loạn, bối rối rủ tầm mắt xuống, như ngồi trên đống lửa.

Khí tức trong khoang thuyền mập mờ không rõ. Nàng rất khẩn trương, trong lòng rất sợ, sợ hắn sẽ nói ra điều gì.

Trong lòng của hắn do dự, mâu thuẫn. nhưng lý trí vẫn thuyết phục hắn nói ra, đây chỉ là một vở kịch, nàng không có bất kỳ nguy hiểm nào, cũng sẽ không có bất kỳ tổn thất nào. Nhưng mưu kế này không giống như những mưu kế khác, chỉ cần hắn bảo nàng làm, nhất định nàng sẽ cho rằng hắn không để nàng trong lòng, hắn không muốn nàng hiểu lầm như thế, hắn vốn có đặt nàng trong lòng. Nhưng mà phần trong lòng này, cuối cùng cũng không quan trọng bằng ngôi vị hoàng đế. Mỹ nhân và giang sơn, đạt được cả hai thì còn gì bằng, nếu như không thể chọn cả cá và bàn chân gấu, là một người đàn ông thì phải cân nhắc một chút, bình thường ai cũng sẽ chọn vế sau. Đương nhiên, trước mắt hắn còn chưa phải lựa chọn như vậy, điều

https://thuviensach.vn

làm hắn khó xử chỉ là, nàng vốn khắc chế tình cảm của mình, chỉ sợ một lần này nữa, lòng nàng liền cách xa hắn hơn, cho nên hắn rất do dự.

Sau một lúc lâu, rốt cuộc hắn cũng nói ra: “Ti Điềm, bổn vương muốn muội giúp một việc.”

Nàng nhẹ nhàng thở ra, vội nói: “Xin Vương gia dặn dò.”

Hắn thở dài: “Việc có thể phá huỷ hôn sự, Thiệu môn chủ muốn dùng chiêu mỹ nhân kế đối phó Bùi Tự Vũ, khiến Mai gia trông thấy, hoặc làm cho hắn biết. Hắn cho rằng, muội là người thích hợp nhất.”

Nàng vốn thông minh, lập tức hiểu ý của hắn. Trong lòng nàng chợt chấn động, thay vào đó là một cỗ đau đớn. Trong miệng nhàn nhạt đắng chát, nàng thản nhiên, cố gắng dùng thanh âm bình tĩnh, chậm rãi hỏi: “Vương gia nghĩ làm như thế nào?”

“Hắn làm người cẩn thận tự trọng, chỉ có thể dùng mê hương. Muội chỉ cần hô một tiếng, Tạ Thông sẽ đến ngay.” Nói đến đây, trong lòng hắn cũng thấy buồn bực trước kế sách nực cười này.

Nàng rất nhanh đã đáp ứng “Được”.

Hắn rất muốn nhìn vẻ mặt của nàng, thế nhưng nàng lại cúi đầu thấp xuống, lông mi thật dài phủ lên đôi mắt nàng, nhìn không thấu tâm sự của nàng. Hắn nhìn dáng vẻ của nàng, trong lòng có chút hối hận, ngay sau đó còn nói: “ Nếu như muội không muốn, ta sẽ nghĩ biện pháp khác.”

Nàng ngẩng đầu lên, cố tự trấn định: “Muộin guyện ý. Vương gia còn dặn dò gì nữa không?”

https://thuviensach.vn

Phản ứng của nàng hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của hắn, trong lòng của hắn ngũ vị tạp trần rất khó miêu tả rõ rốt cuộc hy vọng nàng đồng ý, hay vẫn hy vọng nàng không đáp ứng.

Nàng đứng dậy thi lễ, sau đó xoay người rời đi.

Khi nàng xoay người, hắn liền nhìn ra sự dứt khoát của nàng. Lòng của hắn đột nhiên hoảng hốt, nhịn không được đứng dậy kéo tay nàng lại, đem nàng kéo trở về.

Lực đạo của hắn thật lớn, suýt nữa nàng đã nhào vào bàn trà nhỏ. Cách bàn trà nhỏ, hắn hung hăng nhìn nàng, đôi mắt thâm trầm.

Nàng thấy thái dương hắn khẽ động, sao hắn lại nghiến răng? Chẳng lẽ không phải hắn bảo nàng làm như thế sao? Nàng hít một hơi thật dài, trong phổi tràn đầy khí lạnh.

Nàng mím môi cười cười với hắn: “Vương gia huynh yên tâm, muội nhất định sẽ làm tốt.”

Thái độ nàng như vậy càng làm lòng hắn thêm khó chịu, hắn buột miệng thốt ra: “Ti Điềm, ta cũng không muốn như vậy. Nếu như muội không muốn, việc này thôi đi.”

“Vương gia đối với muội ân trọng như núi, muội vì Vương gia làm chút chuyện đều là lẽ thường. Muội chỉ nguyện Vương gia sớm ngày thực hiện được chí nguyện to lớn trong lòng.” nàng cố kiềm chế nỗi chua xót trong lòng thế nhưng cũng không áp chế nổi, vọt lên cổ họng nàng, giọng nói của nàng có phần lạc đi.

Hắn nhìn nàng thật sâu, trầm giọng nói: “Trong chí nguyện to lớn của Bổn vương, còn có một người.”

https://thuviensach.vn

Nàng vội vàng rời đi, vội vàng leo vào bờ, trốn vào trong kiệu. Giờ phút này, trong lòng nàng vô cùng rõ ràng thân phận của mình, Chu Tước, Chu Tước Thất Thế Môn, một ngàn lượng bạc bồi dưỡng một quân cờ. Dường như có một dòng nước mắt lăn trên má nàng, nàng nhanh chóng lau đi, nếu như không có tình cảm, nếu như không có ân tình, sẽ không có nước mắt như thế này.

Trở lại kỳ xã, nàng đẩy cửa phòng ngủ ra. Trong phòng một mảnh đen kịt, nàng không muốn đốt đèn, mệt mỏi ngồi dựa vào bàn.

Trong bóng tối, nàng càng thêm tỉnh táo. Nàng đẩy cửa sổ trước bàn ra, tối nay không trăng, dưới hành lang gấp khúc treo một ngọn đèn, một chút ánh sáng mỏng manh chiếu tới đây, một phần ánh sáng chiếu lên trên bàn. Từ trong tay áo nàng lấy ra một cái hầu bao, ngón tay chậm rãi trượt lên khối ngọc. Còn nhớ rõ vào sinh nhật ngày đó khi nàng nhìn thấy hầu bao này, lòng nàng tràn đầy ngọt ngào, vui mừng và sợ hãi.

Như ý như ý. Nàng cầm kéo, dựa vào chút ánh sáng ít ỏi, cắt bỏ khối ngọc trên hầu xuống.

Nàng muốn tàn nhẫn với chính mình một chút, không nên tưởng nhớ không nên lưu luyến, phải vứt bỏ hết thảy. Từ nay về sau, hắn chỉ là chủ nhân của nàng, ân nhân của nàng, mà không phải là phu quân của nàng.

***

Hai mươi tháng giêng, Tạ Thông phái người đi mời Bùi Tự Vũ, nói là Tả thịnh tặng hắn một quyển kỳ phổ, muốn cùng Tiểu vương gia luận bàn nghiên cứu. Mặt khác, hắn lại phái người đi quý phủ Mai Hàn Lâm, mời Mai Hàn Lâm đến kỳ xã. Cho dù là hắn đến, hay Mai Cần nghe tin tức tự mình đến, hiệu quả đều giống như nhau.

Người dân nước Lương thích đánh cờ, tất nhiên đặc biệt ưu ái đối với kỳ phổ. Bùi Tự Vũ đến kỳ xã thấy kỳ phổ cũng rất thích thú, khen: “Tả

https://thuviensach.vn

tướng quả nhiên rất quan tâm đến Tạ công tử, kỳ phổ này thật không biết từ nơi nào có được, rất hay!”

Tạ Thông cố ý nói: “Tả tướng đối với ta rất ân sủng, thật sự là một lời khó nói hết.”

Hai người ở trong kỳ thất trò chuyện, Mai Hàn Lâm đã đến. Ti Điềm đón hắn tiến vào một gian noãn các, dâng nước trà, cười yếu ớt nói: “Thế tử gia đến, biểu huynh ta đang cùng hắn xem kỳ phổ, ta sẽ đi gọi biểu huynh tới đây.”

Mai Hàn Lâm nghe xong vội nói: “Không vội không vội, ta chờ một lát cũng được.”

Bùi Tự Vũ say sưa xem kỳ phổ, cúi đầu nhìn. Tạ Thông nhân cơ hội rảnh rỗi khi Bùi Tự Vũ đang cầm quân cờ, đảm nhiệm việc đi đốt hương.

Dược tính của mê hương này cực mạnh, cửa sổ trong noãn các đóng chặt, một hồi sẽ có hiệu lực. Tạ Thông không dám ở lâu, ngồi phụng bồi Bùi Tự Vũ một lát, liền lấy cớ đi nhà xí, đi ra khỏi kỳ thất.

Ti Điềm đứng ở hành lang gấp khúc, sắc mặt có chút tái nhợt.

Tạ Thông đi tới vỗ vỗ vai nàng, ôn nhu nói: “Ti Điềm, muội đừng sợ. Đợi lát nữa chỉ cần hắn động tới muội, muội liền hét to, ta sẽ chạy đến ngay. Một lát nữa muội giả bộ ủy khuất, khóc ra chút nước mắt là được.”

Nàng nhẹ nhàng gật đầu, vừa nghĩ tới sắp phải đối mặt với “Phi lễ” của Bùi Tự Vũ, sự khẩn trương sợ hãi trong lòng nàng đã hoàn toàn áp đảo ngượng ngùng xấu hổ.

Nàng chỉ chỉ đầu kia của hành lang gấp khúc, nói: “Mai Hàn Lâm đã đến, ở trong noãn các đằng kia.”

https://thuviensach.vn

“Muội đi đi.” Tạ Thông gật gật đầu với nàng, nhìn nàng đi vào kỳ thất, sau đó hắn bước vào gian phòng của Mai Hàn Lâm.

“Mai đại nhân, Tiểu vương gia đang xem kỳ phổ, nếu không thì, cùng đi qua đi.”

Mai Hàn Lâm cười gật gật đầu, nói “Được”.

Bùi Tự Vũ đang nhìn kỳ phổ, đột nhiên cảm thấy đôi mắt có chút mơ hồ, trên người vô cùng nóng, trong lòng sinh ra một cỗ dục vọng giống như ngựa hoang thoát khỏi dây cương muốn phát tiết. Trước mặt một nữ tử đang đứng thu hồi quân cờ, trên người nàng có một mùi thơm nhàn nhạt làm cho người tương tư, khi bàn tay đưa đến bàn cờ, lộ ra màu da tuyết trắng trên bàn cờ đen, thon dài như ngọc, lập tức lòng hắn như bị lửa khiêu khích. Ma xui quỷ khiến, hắn lại đưa tay bắt lấy bàn tay kia, sau đó muốn ôm cô gái này vào ngực âu yếm.

Tạ Thông cùng Mai Hàn Lâm đi qua hành lang, bỗng nhiên nghe thấy tiếng kêu gào của nữ tử.

Tạ Thông biến sắc, bước dài mấy bước vượt đến cửa, đẩy cửa kỳ thất ra, gió lạnh bỗng nhiên lùa vào trong phòng.

Sắc mặt Ti Điềm tái nhợt, sợ hãi. Bùi Tự Vũ đang kéo y phục của nàng, còn nàng đang giãy giụa. Tạ Thông bước vài bước vào trong phòng, cản tay Bùi Tự Vũ lại, ngăn Ti Điềm ở phía sau.

Đôi mắt Bùi Tự Vũ màu đỏ khiến người sợ hãi, hô hấp dồn dập.

Tạ Thông cố ý đề cao giọng, lớn tiếng nói: “Tiểu vương gia, người đây là? Nàng là biểu muội của ta.”

Mai Hàn Lâm sững sờ ở cửa ra vào, giật mình, lặng lẽ lui ra phía sau, rón ra rón rén vội vàng rời khỏi.

https://thuviensach.vn

“Nhanh mang cho Tiểu vương gia chén trà.”

Ti Điềm lập tức rời khỏi, nhưng trong lòng vẫn hoảng sợ không thôi, mặc dù biết Tạ Thông sẽ đến cứu nàng, nhưng khi Bùi Tự Vũ giữ chặt nàng, nàng vẫn không tự chủ được hoảng sợ.

Nàng bỏ giải dược vào chén trà bảo tiểu đồng đưa vào.

Cửa mở ra, gió lạnh thổi vào, mê dược trong phòng nhạt đi rất nhiều, Bùi Tự Vũ dễ chịu hơn đôi chút, hắn cảm thấy miệng khô tim nóng, uống vài ngụm nước trà, nhớ lại cảnh tượng vừa rồi, giống như bị mộng du, có chút xấu hổ.

Tạ Thông cho hắn một bậc thang đi xuống, thấp giọng nói: “Luyện công có khi cũng tẩu hỏa nhập ma, xem ra Vương gia quá yêu thích kỳ nghệ, nhìn kỳ phổ lại tưởng như đang luyện công.”

Bùi Tự Vũ buông chén trà, nói: “Vừa rồi cử chỉ điên rồ, chẳng lẽ kỳ phổ này có điều huyền diệu?”

Tạ Thông nói: “Kỳ phổ này do Tả thịnh đưa tới, nếu như Vương gia thích, tại hạ liền mượn hoa hiến phật tặng cho Tiểu vương gia.”

Bùi Tự Vũ nhìn kỳ phổ, trong lòng cảm thấy khó hiểu, bản thân mình tuy thích nữ nhân, nhưng luôn luôn có chừng mực, hôm nay lại có thể ở bên ngoài không khống chế được.

Hắn cầm kỳ phổ đứng dậy liền đi, Tạ Thông tiễn hắn lên kiệu, bỗng nhiên hắn giả bộ như vừa mới phát hiện, cố ý nói một câu: “A, Mai Hàn Lâm mới vừa rồi còn ở đây, sao đi đâu mất rồi?”

Bùi Tự Vũ biến sắc, lên kiệu đi mất.

https://thuviensach.vn

Hắn ngồi trong kiệu, càng cảm thấy kỳ lạ, chẳng lẽ quyển kỳ phổ trong tay này có gì cổ quái? Kỳ phổ này là Tả thịnh đưa tới, mà Tạ Thông là sư phụ của hắn. Hắn bắt đầu cảm thấy sự tình quá trùng hợp, cũng không đơn giản.

Tạ Thông tiễn Bùi Tự Vũ liền thu dọn đồ đạc khởi hành đi phủ tả tướng, Tả thịnh sinh bệnh, Tả Thực Thu cũng rất hy vọng hắn có thể đến ở lại quý phủ cho thuận tiện hơn.

Tạ Thông nói với Ti Điềm: “Hết tháng giêng, Vương gia phải trở về Tín Châu. Muội trước cứ ở chỗ này ở, đến lúc đó đi cùng với Vương gia. Hạ nhân bên trong Kỳ xã ta cũng đã thông báo rồi, có chuyện gì muội chỉ cần phân phó, muội chính là chủ nhân của nơi này.”

Ti Điềm mỉm cười gật đầu. Ở chung một chỗ với Thông ca như thế này, mới phát hiện hắn không phải như bề ngoài, làm người cẩn thận săn sóc, tâm tư kín đáo. Đáng tiếc, Tô tỷ đã gả cho Lưu gia, hắn còn có hi vọng sao?

Tiễn Tạ Thông đi, kỳ xã cũng đóng cửa, tháo bảng hiệu không tiếp tục kinh doanh nữa. Ti Điềm ngồi phía trước cửa sổ, tuy nhàn rỗi, nhưng trong lòng rất loạn. Muốn lòng yên ổn, chỉ có cách tìm việc làm. Nàng cầm quần áo Thương Vũ, bắt đầu xe chỉ luồn kim.

Đêm đã khuya, nàng mơ hồ như chờ đợi một người đến. Thực sự không phải bởi vì nhớ nhung, mà khi ở cùng một chỗ với hắn, thường thường có một loại cảm giác an tâm, tuy rằng có đôi khi hắn bá đạo có đôi khi vô lại, nhưng luôn làm cho người khác tin cậy.

Nhưng mà, tối nay tới cũng không phải hắn.

Lúc nàng nhìn thấy Bùi Vân Khoáng, chấn động mạnh! Bởi vì quá mức bất ngờ khi hắn tới nơi này.

https://thuviensach.vn

Nàng thả tay đang may vá xuống, hành lễ với hắn, khách khí mà tôn kính. Sau đó không đợi hắn hỏi, liền đem chuyện hôm nay cẩn thận nói một lần, dáng vẻ như giải quyết việc chung, giống như thuộc hạ của hắn.

Hắn vẫn lắng nghe, cũng nhìn nàng chuyên chú. Ánh mắt khóa trên mặt nàng, dụng tâm kín đáo muốn nhìn ra tâm sự của nàng, nhưng vẻ mặt nàng thanh nhã ôn hòa, tầm mắt hơi rủ xuống, nhìn vạt áo màu xanh phía trước y phục hắn, vẻ mặt gợn sóng không sợ hãi.

Hắn trầm mặc, trong lòng ngoại trừ không vui, còn có mất mát. Bình thường nàng sẽ trốn tránh ánh mắt của hắn, thỉnh thoảng sẽ có vẻ mặt ngượng ngùng. Hôm nay, nàng bình yên tĩnh lặng quá mức xa cách.

Ánh mắt của hắn nhịn không được rơi vào quần áo sau lưng nàng, vừa nhìn liền biết là quần áo nam tử. Hắn cảm thấy trong lòng như bị thứ gì đó mạnh mẽ đâm vào, nàng làm quần áo cho ai? Ngô Dong sao?

Hắn cảm thấy lo lắng. Trên đường sang đây thăm nàng, thậm chí hắn đã nghĩ lẽ ra nàng phải ủy khuất ở trước mặt hắn khóc một trận mới phải, thế nhưng nàng lạnh nhạt như thế, thậm chí còn bình tĩnh hơn so với đêm qua.

Giờ phút này hắn nói không nên lời tâm tình của mình, chỉ thấp giọng nói: “Muội oán ta có phải không?”

Nàng liền vội vàng lắc đầu, bên môi mang theo một nụ cười xa lạ yếu ớt: “Làm gì có, đây đều là chuyện muội phải làm, muội là Chu Tước Thất Thế Môn, muội vẫn chưa từng quên.”

Một câu nói đã đốt cháy hắn.

Hắn tiến lên một bước, nắm tay của nàng, trầm giọng nói: “Muội đang cố tình giận dỗi với ta phải không?”

https://thuviensach.vn

Nàng vốn định giãy giụa, suy nghĩ một chút liền không nhúc nhích, để mặc cho hắn nắm chặt cánh tay nàng, thản nhiên nhìn hắn, nói: “Vương gia, cho dù muội không phải là Chu Tước Thất Thế Môn, muội cũng nhớ rõ ân tình huynh đối với muội, muội làm những điều này đều là cam tâm tình nguyện.”

Hắn nhìn nàng, tựa như đêm đó, chính tay hắn đã đẩy nàng ra.

Hắn chậm rãi buông nàng ra, mặc dù trong lòng hắn luôn lưu lại vị trí cho nàng, cũng nghĩ đến tương lai, nhưng trước mắt không phải là lúc hứa hẹn.

Sau nửa ngày im lặng, hắn vẫn lẳng lặng ngồi trong phòng nàng, cũng không có ý định rời. Nàng âm thầm lo lắng, cúi đầu lần nữa củng cố bảo vệ thành trì trong lòng.

“Vương gia, đêm đã khuya.” Nàng rốt cuộc nhịn không được nhắc nhở hắn.

Ngọn lửa trong lòng hắn lần nữa được nàng dấy lên.

Hắn đứng lên, hai bước vượt đến trước mặt nàng, ôm nàng vào trong ngực.

Nàng kinh hoảng liều mình giãy giụa. Nàng càng giãy dụa, hắn ôm càng chặt.

Thành trì trong lòng nàng một kích liền bại rồi sao? Nàng không nắm chắc, cũng không dám thử, càng không muốn thử, thế nhưng hắn lại không chịu buông tay.

Bỗng nhiên, cửa sổ “Phanh” một tiếng bị người đẩy ra, một bóng đen bay vào.

https://thuviensach.vn

MAY MẮN GẶP LẠI KHI CHƯA GẢ

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 39

Ti Điềm và Bùi Vân Khoáng cùng nhìn người nọ, chỉ thấy cả người hắn mặc y phục dạ hành, che mặt bằng vải đen, trong tay nắm một thanh trường kiếm, đâm thẳng tới.

Ti Điềm quá sợ hãi, suy nghĩ đầu tiên trong đầu nàng chính là hắn tới hành thích Bùi Vân Khoáng, nhưng mũi kiếm kia lại hướng đến phía cổ họng nàng.

Trong lòng Bùi Vân Khoáng kinh hãi, nhanh chóng kéo nàng thối lui hai bước, nguy hiểm tránh đi mũi kiếm.

Hắn thở gấp hô to một tiếng: “Người đâu! Có thích khách!”

Mấy vị thị vệ tùy thân hắn dẫn theo đều đứng hầu ngoài hành lang gấp khúc, bởi vì hắn lén lút nói chuyện với nàng, cho nên cũng không để cho bọn họ đợi ở ngoài cửa phòng. Hắn vạn lần không ngờ tối nay lại có người phá cửa sổ kỳ xã vào hành thích.

Trên Hành lang gấp khúc lập tức vang lên tiếng bước chân và tiếng quát lớn, ở bên trong hắc y nhân vội vàng chém tới tấp hai đao về phía trước, mỗi chiêu đều hướng về phía tử huyệt của Ti Điềm, Bùi Vân Khoáng cũng có công phu, nhưng lúc này hắn tay không tấc sắc, còn phải che chở cho nàng, tránh né vô cùng chật vật!

Một kiếm của hắc y nhân lăng lệ ác liệt đâm thẳng vào ngực Ti Điềm, tình thế hết sức nguy cấp! Dưới tình thế cấp bách, hắn bay lên đá vào bụng người nọ, một tay nắm chặt mũi kiếm đang xông tới. Hắc y nhân xông kiếm

https://thuviensach.vn

tới cực nhanh, cực mạnh, tay bằng xương bằng thịt nào có thể ngăn cản? Thế nhưng hắn chẳng quan tâm suy nghĩ, vươn tay ra không chút do dự. Kiếm đâm qua lòng bàn tay hắn, mang theo máu của hắn, cũng đâm trúng vai của nàng.

Tiếng kinh hô của nàng giống như một thanh lợi kiếm sắc bén đâm vào lòng hắn, lập tức sau lưng và trán hắn đều toát mồ hôi lạnh.

Cửa bị đá văng ra, thị vệ xông vào, hắc y nhân rút kiếm nhảy lên bay ra cửa sổ, hai thị vệ lập tức đuổi theo ra ngoài.

“Để bọn họ đuổi theo, những người khác ở lại đây.” Hắn phân phó một tiếng, nhìn bờ vai của nàng, máu đang tuôn ra ngoài, sắc mặt nàng tái nhợt, không biết là sợ hãi hay hoảng hốt, kinh ngạc nhìn hắn, giống như mới tỉnh lại từ trong mộng, như có một tầng sương mù phủ trên đôi mắt nàng.

Hắn gấp giọng nói: “Nhanh đi gọi đại phu đến đây.”

Một gã thị vệ vội vàng tiến lên, lấy ra kim sang dược tùy thân mang theo đưa cho hắn. Hắn nhận lấy chai thuốc, cũng chẳng quan tâm đến bàn tay đang bị thương của mình, thoa thuốc lên vai nàng, có lẽ do lo lắng quá, tay hắn khẽ run lên, thuốc bột rơi lả tả ra ngoài không ít.

“Vương gia, tay của người.” Thị vệ rất bất ngờ trước hành động của hắn, kinh tâm táng đởm, nhìn tay hắn đầy máu tươi.

Hắn cầm khăn lụa trước băng lại miệng vết thương của nàng, lúc này mới đưa thuốc cho thị vệ, sau đó mở bàn tay ra.

Nàng đè chặt bờ vai mình, đau gần như không còn sức để thở. Máu từ giữa kẽ tay trên bàn tay hắn tí tách rơi trên mặt đất, trong lòng bàn tay mở ra là một mảnh đỏ tươi, mấy ngón tay cũng bị thương, nếu lực đạo lớn hơn chút nữa, chỉ sợ ngón tay cũng sẽ bị cắt đứt.

https://thuviensach.vn

Nàng nhìn bàn tay của hắn, thành trì cứng rắn vốn được xây lên trong lòng lập tức tan rã. Tính toán ra, đây là lần thứ hai hắn cứu mạng nàng.

Đại phu tới rất nhanh, sau khi băng bó, dặn dò một phen thì thối lui.

Trên mặt đất có vài giọt máu từ trên tay hắn nhỏ xuống, nhìn thấy mà giật mình. Nàng ngồi ở trên giường, dời ánh mắt đi chỗ khác, không dám nhìn nhiều, cũng không dám suy nghĩ nhiều, nếu như đã kiên định quyết tâm, cũng hiểu rõ tình cảnh của mình rồi, thì không thể lại quay đầu lại do dự nữa.

Nàng thấp giọng nói: “Vương gia, huynh mau đi về đi. Nơi này không an toàn.”

Nàng biết hắn ở đây chăm sóc nàng, lo lắng cho nàng, vừa rồi khi hắn đánh nhau vì nàng, nàng biết nàng trong lòng hắn cũng không phải không có phân lượng, nàng rất sợ nếu ở cùng hắn thêm một lúc nữa, nàng sẽ mất đi dũng khí và sức lực để xây lại bức tường thành này.

Hắn không nói gì, nhìn nàng, nghĩ lại mà sợ, nhưng cũng còn may mắn.

Nàng không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của hắn, rất sợ trầm luân, đành phải ra sức giữ chặt lấy lòng của mình.

Hắn không lập tức rời đi, mà ngồi đợi tin tức. Một lát sau, hai người đuổi theo thích khách trở về bẩm báo bọn hắn không đuổi kịp người nọ, xem ra hắn ta rất quen thuộc với địa hình kỳ xã, cho nên thoát thân rất nhanh.

Chẳng lẽ là Bùi Tự Vũ phái người đến diệt khẩu? Vì buổi sáng chuyện sao? Nhưng hắn lập tức loại bỏ ý nghĩ này, bởi như vậy quá rõ ràng, dựa vào tác phong xưa nay của hắn, cho dù có ý nghĩ như vậy cũng tuyệt đối không làm như vậy. Huống chi, chuyện này chỉ có Tạ Thông và Mai Hàn

https://thuviensach.vn

Lâm biết rõ, hắn không cần phải mạo hiểm diệt trừ Ti Điềm, việc đã đến nước này, làm chuyện vô bổ như vậy, không ích lợi như vậy, hơn nữa chuyện diệt khẩu nếu rơi vào tai Mai Hàn Lâm, ngược lại ấn tượng đối với hắn càng thêm không tốt.

Vậy sẽ là ai? quen thuộc với kỳ xã như thế, còn biết nàng ở gian phòng này.

Sau một hồi suy nghĩ, thị vệ phái mười ám vệ từ vương phủ tới đây, lúc này hắn mới yên tâm quay về.

Lúc đứng dậy, hắn vô tình va trúng thành lan can, lập tức hít vào một ngụm khí lạnh, trên bàn tay đang băng vải trắng rịn ra máu đỏ.

Nhìn thấy cảnh như thế, vành mắt nàng thấy cay cay, dường như, nàng lại nợ hắn, nợ cũ chưa trả xong, nợ mới lại tới.

Hắn liếc mắt nhìn nàng, thấp giọng nói: “Muội nghỉ ngơi dưỡng thương cho tốt, ta đã điều ám vệ tới đây, muội cứ yên tâm.”

Nàng gật gật đầu.

Hắn đứng cạnh cửa, bỗng nhiên xoay người lại: “Muội còn nhớ ngày gặp nạn trên núi Lan Chu không?”

Trong lòng nàng căng thẳng, thấp giọng nói: “Nhớ.”

Hắn chậm rãi nói: “ Khi đó ta vẫn không biết vì sao phải nghe lời hắn ta mà thả cho hắn đi.”

Nàng trái tim đập loạn lên.

Hắn dừng một chút, nói: “ Hiện tại ta đã biết rồi.” Nói xong, hắn xoay người lại rời đi.

https://thuviensach.vn

Một giọt nước mắt đã nén từ rất lâu, trong nháy mắt từ khóe mắt nàng chảy xuống.

Hắn trở lại Vương Phủ, khi đi ngang qua viện của Hứa thị, từ xa xa trông thấy phòng ngủ của nàng ta vẫn sáng đèn, hắn ngừng lại trong chốc lát rồi đi tới.

Hứa thị còn chưa ngủ, nhìn thấy hắn bỗng nhiên sững sờ, ánh mắt rơi trên tay hắn, cả kinh nói: “Vương gia, người làm sao vậy?”

Hắn ngồi xuống, vẻ mặt có chút mệt mỏi.

“Đi lấy cho ta ít cháo.”

Hứa thị vội vàng dặn dò nha hoàn đi chuẩn bị cháo.

Nàng ta ngồi xổm trước mặt hắn, nước mắt lã chã rơi xuống, không dám khóc thành tiếng, cầm tay của hắn thấp giọng nức nở: “Vương gia, thương thế của người có nặng không?”

Hắn nhìn nàng ta, thở dài: “Có nặng hay không, chẳng lẽ ngươi không biết sao?”

Nàng ta đột nhiên ngẩng đầu, sắc mặt tái nhợt.

“Vương gia, ý chàng là gì?”

“Ta có ý gì, chẳng lẽ ngươi không biết?”

“Vương gia, thiếp thân không hiểu.”

“Muộn như vậy ngươi còn chưa ngủ, không phải đang đợi tin sao, đợi không được điều ngươi muốn, trong lòng khó chịu nên ngủ không được đúng không?” Hắn thấp giọng nói, dường như chưa bao giờ ôn nhu như thế.

https://thuviensach.vn

Sắc mặt của nàng ta càng thêm tái nhợt.

“Nếu có người muốn ám sát bổn vương, nhất định không chỉ phái một thích khách. Mà người này, hiển nhiên không phải nhằm vào bổn vương, mà chỉ nhằm vào nàng ấy. chỉ muốn giết nàng ấy.”

“Vương gia, lời này của người là có ý gì, chẳng lẽ chàng hiểu lầm thiếp thân đi ám sát Ti Điềm.”

Hắn lạnh lùng nhìn nàng ta: “Bổn vương không có nói nàng ấy là ai, làm sao ngươi biết người ta nói là Ti Điềm?”

Ngón tay của nàng ta khẽ rung, nói không ra lời.

Hắn thở dài: “A Lam, ngươi luôn làm tình cảnh của nàng ngày càng hỏng bét.”

Nước mắt của nàng ta không ngừng rơi xuống: “Vương gia, thiếp thân oan uổng, hắn là Bùi thế tử làm liều trả thù nàng, thiếp thân không quan hệ, thật sự.”

Hắn lạnh lùng cười cười: “Thì ra ngay cả chuyện Bùi thế tử phát sinh ở kỳ xã, ngươi cũng biết rất rõ?”

Nàng ta sợ hãi ngậm miệng lại, nước mắt lại tiếp tục rơi xuống, nhưng không dám nói thêm một câu nào nữa, hắn quá thông minh, ở trước mặt hắn, càng nói càng sai.

Hắn nhìn nàng ta, lắc đầu, thở dài: “A Lam, năm ấy ngươi đánh tráo thuốc rốt cuộc đã cứu ta một mạng, cho nên ta mới không đi truy cứu cái chết của Trần phi. Thế nhưng, ngươi đã quá hồ đồ, sau này Vương Phi mới vào cửa, ngươi vẫn chỉ là Trắc Phi. Tốt xấu gì Trần phi cũng là biểu tỷ của ngươi, còn có thể chiếu cố ngươi vài phần, thế nhưng ngươi lại không tha cho nàng ấy, muốn tranh giành với nàng ấy. Ta tha cho ngươi một lần, cũng

https://thuviensach.vn

không thể tha cho ngươi lần thứ hai, bởi vì, Ti Điềm không phải là Trần phi. Nếu ngươi lại cho ta gặp chuyện như vậy một lần nữa, cũng không phải là đưa ngươi về Vân Tiêu am ở Tín Châu đơn giản như vậy.”

Nàng ta vội vàng ôm chân của hắn, khóc ròng nói: “Vương gia, Vương gia, thiếp thân sai rồi, sau này không dám nữa, xin Vương gia đừng đưa thiếp thân đến Vân Tiêu am.”

Hắn đứng dậy: “tốt nhất ngươi nên ngẫm lại tội lỗi của mình, tụng Kinh cho Trần phi đi.”

Hắn vô cùng mệt mỏi, tay cũng rất đau. Đi ra khỏi viện của nàng ta, hắn âm thầm nghĩ lại mà thấy sợ, nếu không phải tối nay hắn đi kỳ xã, như vậy nàng... Hắn không dám nghĩ tới, ngay thời khắc kiếm đâm tới, hắn mới phát hiện, nàng còn trân quý hơn so với tưởng tượng của hắn.

Đêm hôm sau, hắn lần nữa lặng lẽ đi vào kỳ xã, bởi vì rất lo lắng cho thương thế của nàng. Ám vệ lưu lại trong kỳ xã nhìn thấy hắn, tiến lên thấp giọng nói: “Vương gia, Thương tướng quân vừa đến.”

Hắn khẽ giật mình, Thương Vũ đến đây làm cái gì? biết nàng bị thương nên đến thăm nàng sao?

Hắn đứng ở hành lang gấp khúc, năm bước có hơn, gian phòng của nàng vẫn sáng đèn. Hắn đứng ở đó, do dự không biết có nên đi vào hay không. Để Thương Vũ biết hắn đến thăm nàng, có thích hợp hay không?

Ti Điềm ngồi trên ghế thái sư, mà Thương Vũ xoay người chống lên thành ghế, vây nàng ở bên trong “chất vấn”: “Rốt cuộc vết thương này của muội là như thế nào?” tối nay hắn sang đây thăm nàng, vậy mà lại phát hiện nàng bị thương, hắn lại lo lắng lại sốt ruột, hỏi nàng, nhưng cái gì nàng cũng không chịu trả lời cho rõ ràng, là ai làm, vì sao, cái gì hắn cũng không biết, hắn nóng nảy, suýt nữa đã chạy đi tìm Bùi Vân Khoáng.

https://thuviensach.vn

Nàng nhìn mày kiếm đen của hắn nhíu lại thành một đường, đôi mắt như bốc lửa hùng hổ dọa người, đành phải nhịn đau nói: “Đại phu xem qua rồi, không có bị thương xương cốt, không có việc gì đâu.”

Lòng hắn thương yêu không dứt, nàng mỏng manh như vậy, hắn cảm thấy việc nàng thêu thùa một chút cũng coi như là việc lớn rồi. Hắn âm thầm ảo não lẽ ra không nên thấy may mắn khi để nàng bên người Bùi Vân Khoáng. Hắn vốn tưởng rằng với thân phận của hắn bây giờ, ở bên cạnh Bùi Vân Khoáng sẽ an toàn hơn một ít, nhưng trước mắt xem ra cũng không phải như thế.

“Có phải người nọ hành thích Vương gia, muội cản thay cho hắn?” Hắn vốn vô tình hỏi, nhưng lại khiến lòng nàng xúc động. Là hắn ngăn kiếm cho nàng.

Nàng liền vội vàng lắc đầu, thấp giọng nói: “Không phải.”

Hắn vẫn thấy không tin, cất cao giọng nói: “Vậy ta đến hỏi hắn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

“Huynh không nên đi hỏi, tự nhiên Vương gia sẽ truy xét.”

Hắn hít sâu một hơi, ngồi xổm xuống, nhìn vào ánh mắt nàng, nghiêm túc thận trọng nói ra: “Ti Điềm, muội không nên ở bên cạnh hắn nữa, muội quay về núi Lan Chu đi, hoặc là quay về Tín Châu ở với mẫu thân muội. Muội chờ ta, chờ ta một năm, ta sẽ dẫn muội đi.” Ánh mắt của hắn chân thành thuần khiết, thâm sâu thâm tình, đưa tình giao triền lấy ánh mắt của nàng.

Bùi Vân Khoáng chợt khẽ giật mình, bước chân như nặng nghìn cân, không thể tiến cũng không thể lui, mà cố định tại đó.

“Huynh nói bậy bạ gì đó.” Ti Điềm thấp giọng nói không thể nghe thấy, hắn cũng quá trực tiếp đi, nói mấy lời làm cho người ta đỏ mặt. Nàng

https://thuviensach.vn

cũng chưa đồng ý với hắn, mà hắn đã nghĩ đến xa như vậy, còn muốn mang nàng đi, làm như nàng đã là người của hắn. Nàng vừa bực mình vừa buồn cười, trừng mắt liếc hắn.

“Ta nói rất chân thành. Muội đã có nguy hiểm, ta không thể khoanh tay đứng nhìn, không được, muội đừng làm Chu Tước nữa. Ta đi nói với sư phụ.”

Nàng vội nói: “Muội nợ rất nhiều nhân tình của Vương gia, lúc này muội không thể rời khỏi, muội cũng đã đáp ứng sư phụ. Làm người cũng không thể nói không giữ lời.” Không công nhận ngân lượng của người, còn làm lỡ thời gian của người khác, nàng tự hỏi làm không được.

Hắn gằn từng chữ một: “Tất cả những gì muội nợ, ta thay muội trả.”

Nàng giật mình không biết nói gì, nhìn hắn nửa ngày cũng không thốt nên lời.

Hắn lại nói: “Ti Điềm, ta sẽ xin Thất thúc hướng mẹ muội cầu hôn.”

Sắc mặt nàng đỏ như thoa son, vội la lên: “Không được.”

Hắn khẽ cười nói: “Mơ tưởng và Không được, cũng là một ý nghĩa, từ bây giờ muội phải nghe lời ta.” trên khuôn mặt tuấn lãng hiện của Hắn loé lên ý trêu chọc, đôi mắt phát sáng nhìn nàng chằm chằm, dường như nàng đã là người một nhà, có thể càn rỡ nhìn như thế.

Nàng càng thêm xấu hổ, người này, nói chuyện ngày càng không biết ngượng miệng rồi.

Lời tiếp theo của Hắn càng làm cho người kinh ngạc: “Muội đến chỗ ta ở đi. Tạ Thông không ở nơi đây, ta lo lắng lắm.”

“Không tốt đâu.”

https://thuviensach.vn

“Vì sao không tốt?”

“Muội bị thương, không thể lộn xộn.” Trong lúc vội vàng, nàng nói tim ra lý do thích hợp, nhưng nàng biết rõ, đến ở chỗ của hắn, khẳng định không thích hợp.

Đến ở chỗ của hắn, khẳng định không thích hợp.

“Không có việc gì, ta ôm muội đi.”

Nàng nóng nảy, vội nói: “Không nên làm bậy.”

Hắn cười ôm nàng lại, đầu vai nàng bị thương, khiến cho cánh tay không có lực để phản kháng, thật ra, cho dù nàng phản kháng cũng chỉ là châu chấu đá xe.

Nàng vừa thẹn vừa vội, nàng biết ngoài cửa, trong đình viện, trong góc đều có ám vệ, nếu như bị bọn họ trông thấy, mình và hắn cũng không giải thích được.

“Thương Vũ, Thương Vũ.” Nàng nóng nảy, Đại sư huynh cũng không gọi, gọi thẳng đại danh.

Hắn nghe nàng gọi tên hắn, càng cao hứng hơn nữa, nhìn nàng cười nói: “ Đây là lần đầu tiên muội gọi tên ta, không sai. Muội yên tâm, ta sẽ phái người nói với sư phụ và Vương gia.”

Hắn ôm nàng đã đến cạnh cửa, một cước mở cửa ra.

Ngọn đèn ảm đạm phía sau hành lang gấp khúc, một người đang đứng đó, ánh trăng như nước, người nhạt như vẽ.

https://thuviensach.vn

MAY MẮN GẶP LẠI KHI CHƯA GẢ

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 40

*Cảnh: cảnh ngộ, cảnh trí, phong cảnh. Mộ: ngưỡng mộ; yêu thích; hâm mộ.

Tình cảnh hiện giờ của ba người hoàn toàn trái ngược nhau, giống như là ảo cảnh. Trong đình viện ánh trăng thanh tịnh và đẹp đẽ, bầu không khí rét lạnh, hương mai thoang thoảng như có như không.

Bùi Vân Khoáng nhìn Thương Vũ, và Ti Điềm trong ngực của hắn, dường như có thể cảm nhận được luồng không khí dâng lên trong lòng ngực. Hắn nhất định không bao giờ nghĩ tới Thương Vũ cũng có một phần tình cảm kín đáo như vậy với nàng. Giờ phút này, hắn mới hiểu được vì sao Thương Vũ lại gửi quà sinh nhật về tặng cho nàng. Ngón tay của hắn nắm chặt, rồi lại buông ra. Trong sân có ám vệ canh giữ, thân phận của hắn khiến hắn không thể tỏ ra mất khống chế trước mặt hạ nhân được.

Hắn nhếch môi mỏng, ánh mắt hắn không cách rời khỏi được vị trí cách cánh tay Thương Vũ nửa tấc. Hắn còn chưa ôm qua người thiếu nữ này, nay được Thương Vũ ôm trong vòng tay, giống như một đóa thủy tiên ấm áp xinh đẹp.

Ti Điềm từ trong kinh sợ tỉnh lại, vội vàng nhảy khỏi cánh tay Thương Vũ. Ánh mắt không biết để đâu, nỗi lòng bách chuyển thiên hồi (Trăm lần nghĩ ngợi) xoắn thành một đoàn, hô hấp rối loạn. Tại sao lại có thể rơi vài tình cảnh xấu hổ như vậy, nàng ước gì hiện tại có ngay một cái lỗ cho nàng chui xuống, bởi nàng không dám đối mặt tình cảnh này.

https://thuviensach.vn

Thương Vũ nhìn Bùi Vân Khoáng, vẻ mặt hơi có chút ngoài ý muốn. Tại sao dêm đã khuya mà hắn còn tới đây, đến thăm thương thế của nàng sao? Thế nhưng sắc mặt Bùi Vân Khoáng lại đông lạnh như hàn băng, hắn lại mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng, một ý niệm như sấm sét chợt hiện lên trong đầu, chẳng lẽ, trong lòng Bùi Vân Khoáng Ti Điềm không chỉ là một Chu Tước? Vừa suy nghĩ đến đây, lập tức nâng cao cảnh giác, hắn cảm thấy trong lòng trở nên khẩn trương sâu thẳm, chỉ mong là do mình đã suy nghĩ nhiều.

Hai người cùng lúc mở miệng.

“Vương gia, sao người lại tới đây?”

“Ngươi muốn mang nàng đi vào trong đó?”

Thương Vũ nhìn Ti Điềm, nói: “Chỗ này không an toàn, ta muốn mang nàng đi quý phủ của ta.”

Bùi Vân Khoáng quả quyết nói: “Không được.” lông mày hắn nhíu lại, không giận mà uy, đây là hắn số lần ít ỏi hắn tỏ ra nghiêm khắc trước mặt Thương Vũ.

Thương Vũ nhướng mày kiếm lên, trấn định tự nhiên hỏi: “Vì sao?” Trong lòng hắn mơ hồ có một loại dự cảm, Bùi Vân Khoáng sẽ không để hắn mang nàng đi, nguyên nhân, hắn lại không thể suy đoán.

Bùi Vân Khoáng nói: “Nàng là nha hoàn của ta, đi tới quý phủ của ngươi, mọi người sẽ nghĩ thế nào về quan hệ giữa ta và ngươi. Hiện tại ngươi không được quên thân phận của mình.”

Thương Vũ nhoẻn miệng cười: “Không thì để mọi người truyền ra tin tức ta đã đoạt một nha hoàn của An Khánh vương, sau đó trở mặt thành thù với An Khánh vương, như vậy không phải là hợp với tâm ý của mọi người sao?”

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Bùi Vân Khoáng âm trầm, thấp giọng nói: “Hồ đồ, ngươi có nghĩ cho thanh danh của nàng hay không.”

Thương Vũ ôn nhu cười cười với Ti Điềm: “Chuyện này, tất nhiên ta đã nghĩ qua, ta đương nhiên sẽ chịu trách nhiệm với nàng.”

Trong lòng Bùi Vân Khoáng chấn động, hai chữ “Chịu trách nhiệm”, Thương Vũ nói gọn gàng linh hoạt, tình thế bắt buộc, lại khiến hắn có chút kinh sợ và rung động. Hắn chưa bao giờ nói với nàng như vậy, giờ khắc này, hắn không phải không thừa nhận, bản thân mình chỉ suy tính cho toàn cục, lo trước lo sau, ở trước mặt nàng chưa bao giờ có khí phách như vậy.

Hắn nhìn thoáng qua Ti Điềm, nàng cúi đầu đứng sau lưng Thương Vũ, bóng đêm nặng nề, ngọn đèn cũng mờ ảo, hắn cao gầy dương cương cùng nàng mềm mại thanh tú, tướng mạo hai bên hài hòa, mềm mại mà mông lung.

Giờ phút này, hắn sâu sắc cảm nhận được sự bất đắc dĩ. Thương Vũ có thể thản nhiên dứt khoát, thẳng thắn thật lòng, mà hắn lại không thể, hắn không muốn Thương Vũ mang nàng đi, lại không thể nói rõ lý do.

“Ngươi đã hỏi qua ý của nàng chưa?”

Thương Vũ thản nhiên nói: “Tất nhiên đã hỏi qua rồi.” đúng là đã hỏi qua, thế nhưng nàng không đáp ứng. Nhưng mà hắn cũng không cho phép nàng tùy hứng, nhìn nàng yếu đuối thế kia, thật ra cũng rất quật cường, có đôi khi đối với nàng phải dùng sức mạnh mới được.

Bùi Vân Khoáng nghiêm mặt nói: “Thương Vũ, ngươi đừng quên sứ mạng của mình, hiện tại không phải là lúc nhi nữ tình trường. Thương Lan vẫn chờ ngươi trở về.”

Thương Vũ ngạo nghễ nói: “Ta cảm thấy đại sự và việc này bất đồng, nếu ngay cả một nữ nhân cũng không bảo vệ được, làm sao bảo hộ được

https://thuviensach.vn

tộc nhân.”

Bùi Vân Khoáng nói: “Đây là hai việc khác nhau.” Trong lòng hắn vẫn cảm thấy đây là hai việc khác nhau, nữ nhân, chỉ có

sau khi trị quốc bình thiên hạ, mới có thể cẩn thận nuông chiều sủng ái.

Thương Vũ lắc đầu: “Trong mắt ta, phân chia không có nặng nhẹ, an nguy của nàng và Thương Lan đều quan trọng như nhau.”

Ti Điềm nhịn không được ngẩng đầu nhìn Thương Vũ, trong lòng nặng nề trầm xuống. Nàng trong lòng hắn, thật sự có phân lượng như vậy sao! Nàng vừa nhìn về phía Bùi Vân Khoáng, đối diện với ánh mắt của hắn. Nổi khổ tâm và bất đắc dĩ của hắn, nàng rất hiểu, nhưng nàng hiểu bản thân mình trong lòng hắn hơn, sẽ không có phân lượng như vậy. Nàng rủ tầm mắt xuống, Thương Vũ trọng tình, giờ khắc này, nàng không phải không cảm động.

Hai nam nhân đã trầm mặc một lát, cùng nhìn nhau, ai cũng không có ý nhượng bộ. Khác nhau ở chỗ, Bùi Vân Khoáng không thể bày tỏ cõi lòng, băn khoăn trùng trùng điệp điệp, mà Thương Vũ, lại có thể nói trắng ra, chiếm được thế thượng phong.

Có đôi khi, rất lý trí trí thì lại mất đi tiên cơ; có đôi khi, một câu nói một sự việc, chính là một đường ranh giới.

Nàng đứng sau lưng Thương Vũ, vô cùng tỉnh táo. Đêm qua Bùi Vân Khoáng cứu nàng mới bị thương, hắn đứng ở cạnh cửa nói hai câu kia, như khơi dậy viên đá vốn yên bình trong lòng nàng, nhưng giờ phút này, nàng vô cùng kiên định.

Về mặt tình cảm, hắn vĩnh viễn cũng sẽ không giống như Thương Vũ toàn lực như vậy, hắn luôn có rất nhiều cân nhắc và cố kỵ, nếu như hết thảy

https://thuviensach.vn

đều kết thúc, như vậy nàng chỉ là một hạt bụi. Giờ phút này, hắn không thể nói, nàng là người của ta, ngươi không thể mang nàng đi. Hắn cũng không thể nói, người nàng thích là ta, ngươi mau buông tay đi. Hắn uyển chuyển quanh co vòng vèo, Thương Vũ thẳng thắn trực tiếp, thật là đối lập nhau, khiến lòng nàng vô cùng thoải mái, nên buông tha ai, là điều mà nàng đã biết trước, mặc dù có cảm giác rung động, có nhiều điều khó quên, nhưng những thứ này đều có thể cất giấu, không bằng cứ cất giấu dưới đáy hòm để năm tháng phai nhoà đi.

Nàng ngẩng đầu nói với Thương Vũ: “Chúng ta vào phòng đi, muội có lời muốn nói với huynh.”

Hai người đi vào phòng, cửa phòng Ti Điềm thoáng hờ khép. Nàng nhìn Thương Vũ, từ khi hắn thổ lộ với nàng, đây là lần đầu tiên nàng thoải mái nhìn vào ánh mắt của hắn.

“Vương gia nói, Thương Lan còn có rất nhiều chuyện chờ huynh đi làm, huynh là người Thương Lan sao?”

Thương Vũ trầm ngâm một lát, nói: “Chỉ đúng một nửa thôi, mẫu thân của ta là công chúa đi hòa thân với Thương Lan. Lão An Khánh vương, chính là cậu của ta.” Hắn vốn định qua một khoảng thời gian nữa mới nói cho nàng biết.

Nàng kinh ngạc nói không ra lời, thì ra Bùi Vân Khoáng là biểu huynh của hắn, trách không được hắn ở trước mặt Bùi Vân Khoáng luôn có vẻ mặt tự nhiên, không hề có vẻ mặt hèn mọn.”

“Vậy huynh, tại sao lại ở chỗ này?”

Đó là nợ máu năm xưa, nhất thời nói không rõ được, hắn nhìn nàng chăm chú, trầm giọng hỏi: “ Chuyện của Thương Lan, sau này hãy nói. Muội có nguyện ý đi theo ta hay không?”

https://thuviensach.vn

Nàng cúi đầu trầm mặc một lát, nói: “Ba năm trước đây Tín Châu gặp đại hạn, triều đình cứu tế chậm chạp chưa tới, Vương gia đưa thiếp mời thiết yến, mời phú thương Tín Châu đến Vương Phủ, bảo mọi người quyên giúp thuế ruộng trợ giúp dân chúng vượt qua nạn đói, Vương gia quyên nhiều nhất. Phụ thân muội ngày đó cũng được mời, sau khi trở về nói, An Khánh vương yêu thương dân chúng, là phúc của Tín Châu. Về sau cơ duyên xảo hợp muội được vào Vương Phủ, đối với cách làm người của Vương gia nhìn rất rõ ràng. Mẫu thân của muội bệnh nặng Vương gia vốn có thể mặc kệ, nhưng hắn lại cho rằng chỉ là nhấc tay chi lao, liền vui lòng ban ân huệ. Đối với một hạ nhân còn như thế, đối với muôn dân trăm họ cũng nhất định không tệ. Muội đối với Vương gia, chỉ có cảm kích hâm mộ. Muội chân thành kỳ vọng hắn có thể trở thành một đời minh quân, thiên hạ thái bình. Nếu không để cho những người như Trương Quốc sư và tả tướng nắm giữ triều chính, cũng sẽ không có án oan giống như Tô tỷ. Cho nên muội nguyện là Chu Tước vì Vương gia làm một ít chuyện trong khả năng, không riêng gì vì hứa hẹn, cũng không riêng gì vì báo ân, cũng là vì mình, bởi vì muội cũng là dân chúng Đại Lương, muội cũng hy vọng có được một vị minh quân.”

Thương Vũ kinh ngạc nhìn nàng, cảm thấy dường như nàng đã trưởng thành, nàng chưa từng nói qua nhiều lời với hắn như vậy, bày tỏ qua nhiều suy nghĩ như vậy.

Nàng dừng một chút lại nói: “Quan trọng nhất là, muội còn hy vọng có thể có cơ hội tự tay báo thù cho đệ đệ của muội.” Cửa khép lại nhưng nàng biết Bùi Vân Khoáng có thể nghe thấy lời nói vừa rồi, cho hắn biết mình đối với hắn chỉ là hâm mộ, từ nay về sau hai người chỉ là chủ tớ, nàng sẽ nhìn giang sơn của hắn, nhưng không thể kề vai sát cánh đứng ở bên cạnh hắn, chỉ là xa xa kính ngưỡng mà thôi.

Hắn nhìn nàng chằm chằm, càng nhìn càng làm nàng cảm thấy xấu hổ, nàng rủ tầm mắt xuống, ôn nhu nói: “Muội biết huynh rất lo lắng cho muội,

https://thuviensach.vn

nhưng Vương gia đã phái ám vệ bảo vệ muội, huynh có thể yên tâm. Vương gia nói rất đúng, đại sự chưa thành, những chuyện khác có lẽ trước nên để sang một bên. Mà muội, gia cừu chưa báo, cũng không lòng dạ nào làm chuyện khác. Huống chi, nhân duyên của muội, toàn bộ đều do mẫu thân làm chủ.”

Thương Vũ nhìn nàng, âm thầm đau đầu, nàng lại bướng bỉnh nữa rồi. Thế nhưng trong lòng cũng đã yên tâm đôi chút, bởi vì, nàng đối với Vương gia, thì ra chỉ là ngưỡng mộ.

Ngưỡng mộ và ái mộ, kém nhau rất xa, ngưỡng mộ và ở gần nhau, càng không có quan hệ.

Hắn cười cười: “Tốt lắm, muội đã không chịu tới chỗ của ta, vậy ta đây mỗi ngày sang đây thăm muội, được không?”

Mặt của nàng lại đỏ nữa rồi, nói chuyện đứng đắn với hắn mà lúc nào cũng bị hắn nói chen vào.

Nàng cúi đầu nói: “Huynh đừng đến, nếu có duyên phận, ngày sau sẽ gặp lại.”

Hắn mỉm cười nhìn nàng: “Cái nào cũng không thể, vậy ngày sau là ngày nào?”

“Ngày sau “ thật ra là lừa gạt thôi, làm sao mà nói rõ ràng là ngày nào được. Vì vậy, nàng không nói tiếp câu kế, chỉ một mực nói: “Huynh đi nhanh đi.”

Hắn cũng không mắc mưu, ôm cánh tay nói: “Vậy không được, muội giải thích đi rồi ta đi.”

Trong lòng nàng gấp gáp, trên mặt lại bắt đầu nóng lên, hắn quấn quýt si mê nàng, nàng lại không có biện pháp, cho dù mất hết mặt mũi trách cứ,

https://thuviensach.vn

nhưng vẫn không nỡ trở mặt. Hắn là sư huynh của nàng, nàng vốn chỉ kính trọng hắn, hiện tại lại rất cảm động, cho nên uyển chuyển nói đạo lý cả buổi vời hắn, hy vọng hắn lấy đại sự làm trọng, không nên lại đến tìm nàng, thế nhưng hắn có vẻ như như cái gì cũng nghe không hiểu, hay là nghe hiểu lại giả bộ nghe không hiểu?

Nàng không còn cách nào khác, thấp giọng nói: “huynh không nên ép muội.”

Những lời từ chối của nàng, những thứ như đại sự, sự nghiệp vĩ đại đường đường chính chính kia, trong lòng hắn vốn sáng như gương, vậy nên hắn từ chối cho ý kiến, làm như nghe không hiểu, thật ra lại không cho là đúng. Một tiểu nữ tử nhỏ bé như nàng sao có thể dính dáng đến việc thành bại của hắn, nếu vậy thì hắn cũng quá tầm thường rồi. Hắn rất có lòng tin đối với bản thân mình, vậy nên cả giang sơn và mỹ nhân, hắn đều muốn.

Hắn suy nghĩ một chút, bỗng nhiên nhoẻn miệng cười: “Đúng rồi, muội nói chuyện chung thân của muội, toàn bộ đều do mẫu thân làm chủ, vậy ta đi tìm mẹ của muội cầu hôn là được có phải hay không?”

Nàng vội vàng phủ nhận: “Không phải!”

Hắn cười ha hả nói: “Muội cũng đừng xấu hổ, ta hiểu mà. Ngày mai ta sẽ viết thư cho Thất thúc.”

“Thương Vũ, huynh !” Hắn đây là cố ý xuyên tạc ý tứ của nàng mà.

Vẻ mặt của hắn còn mang theo vẻ chế nhạo: “ Mẫu thân của muội nhất định sẽ rất vui, bởi vì ta nhất định không sẽ thoái hôn.”

Nàng nóng nảy: “Huynh !” Lần thứ hai bị từ hôn còn không phải là do hắn sao, hắn ngược lại không biết xấu hổ còn nhắc tới. Nàng trừng mắt liếc hắn, nhưng cũng không còn cách nào khác. Nàng ảo não không thôi, nói nhân duyên của mình là do mẫu thân làm chủ vốn là muối chối từ, không

https://thuviensach.vn

muốn bị hắn bắt lấy sơ hở, ngược giống như chỉ đường sáng cho hắn. Nàng bắt đầu lo lắng, mẫu thân có thể đáp ứng hay không?

Hắn kéo cửa ra, đi đến hành lang gấp khúc.

Bùi Vân Khoáng vẫn ở chỗ đó, động cũng không động.

Lời nàng nói, lời hắn nói, hắn nghe nhất thanh nhị sở. Ai nàng cũng không đồng ý. Nhưng Thương Vũ này bá đạo như thế, khiến hắn dường như trông thấy nàng không có chút khí lực nào để cự tuyệt, hắn lần đầu tiên cảm thấy Thương Vũ rất giống người Thương Lan.

Chờ đến khi hắn quay về Thương Lan, nhất định sẽ là hùng ưng.

https://thuviensach.vn

MAY MẮN GẶP LẠI KHI CHƯA GẢ

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 41

Không thể buông tha, cũng không phải là kẻ thù, nhưng vẫn phải dũng cảm mới có thể giành chiến thắng!

Thương Vũ cũng không thể mang Tư Điềm đi, nhưng Bùi Vân Khoáng cảm thấy một ván này, Thương Vũ đã thắng.

Vừa rồi nàng chỉ dùng một câu nói, ngưỡng mộ, cố ý nói cho hắn nghe. tuy rằng nàng cũng đã uyển chuyển cự tuyệt Thương Vũ, nhưng Thương Vũ mang theo sự bá đạo và cường thế của người Thương Lan, giống như sóng lớn của Trường Giang và Hoàng Hà, nàng làm sao ngăn cản nổi? Hắn cảm thấy trong tim phổi đều là thất vọng và mất mát đắng chát, với thân phận và tình cảnh hiện nay của hắn, hắn lại chỉ có thể ẩn nhẫn. nhưng hắn lại liên tục tin tưởng, ai có thể hô mưa gọi gió, ai mới có thể cười đến cuối cùng.

Hai người lần lượt rời khỏi, trong đình viện an tĩnh trở lại. Tiếng gió nhỏ nhỏ ở xa xăm, trầm bổng len qua song cửa sổ. Trong lòng Ti Điềm như một cái cân, một đầu vừa buông, một đầu khác liền vểnh lên. Vừa nghĩ tới một đầu nhếch lên kia, nàng liền khẩn trương. Thương Vũ nhất định sẽ bảo Thất thúc đi cầu hôn, thế nhưng trước mắt nàng ở kinh thành, không có cách nào trở về nói rõ với mẫu thân, lỡ như mẫu thân đáp ứng, phải làm sao bây giờ? Vừa nghĩ tới tương lai phải gả cho hắn, nàng cắn môi, trong lòng nhất thời hoảng loạn không chịu nổi. Hắn bá đạo như vậy, sau này cuộc sống của mình sẽ trải qua như thế nào? Hồi tưởng lại đủ loại “việc ác” từ khi hắn thổ lộ đến nay, ví dụ như cường hôn trên đường, chẳng hạn như cưỡng ép leo lên nóc nhà uy hiếp nói câu muội thích huynh, ví dụ như, lừa

https://thuviensach.vn

bịp nàng tự mình làm quần áo, hết chuyện này đến chuyện khác làm cho nàng đau đầu.

Nghĩ tới đây, nàng lo lắng không thôi, ước gì có thể lập tức chạy về Tín Châu, nói mẫu thân không nên đáp ứng. Thế nhưng hiện tại vai nàng bị thương, chạy về mẫu thân nhất định sẽ lo lắng, hơn nữa Bùi Vân Khoáng không cho phép, nàng cũng không có cách nào một mình rời khỏi nơi này trước. Chỉ có thể trước viết thơ nhờ người ta mang hộ trở về.

Nghĩ tới đây, nàng liền vội vàng trải giấy mài mực, sớm dặn dò hai câu, dự định trở về Tín Châu sẽ giải thích cặn kẽ nguyên do với mẫu thân.

Đêm nay, nàng lại trằn trọc khó ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Tô Phiên nhã nhặn giả bộ đến kỳ xã, mang theo rất nhiều thuốc bổ, nói là Bùi Vân Khoáng dặn dò đưa tới. khóe môi Ti Điềm cười cười, mặc dù im lặng không nói gì, nhưng trong lòng chát chát khẽ động.

Sau khi hai người hàn huyên vài câu, Tô Phiên phải rời đi.

Ti Điềm lấy thư nhà ra, đưa cho Tô Phiên nói: “Tô tỷ, nhờ tỷ sai người đưa thư này đến chỗ mẫu thân của muội.”

Tô Phiên nhận tin, ngạc nhiên nói: “Gấp như vậy sao? Mấy ngày nữa là qua tháng giêng rồi, các vị vương gia đều rời kinh, muội có thể trở lại Tín Châu rồi, có chuyện gì không có thể nói trước mặt mẫu thân sao?”

Nàng thấp giọng nói: “Việc này rất gấp.”

Tô Phiên thấy sắc mặt nàng hồng hồng hơi lúng túng, không khỏi tò mò, hỏi: “Chuyện gì vậy?”

https://thuviensach.vn

Ti Điềm đỏ mặt đem chuyện Thương Vũ muốn đi nhà nàng cầu hôn nói ra.

Mặt mày Tô Phiên hớn hở nói: “Sao, muội sợ nương muội không đáp ứng nên nói trước một tiếng với bà ấy sao?”

Sắc mặt Tư Điềm càng đỏ, vội la lên: “Mới không phải, muội là sợ bà đồng ý!”

Tô Phiên thu liễm nụ cười, hỏi: “Vì sao?” Nàng cảm thấy Thương Vũ cực kỳ thích hợp kết duyên với Ti Điềm, rất xem trọng đôi tiểu nhi nữ này.

Tư Điềm chu mỏ nói: “Hắn luôn khi dễ muội, con người cũng bá đạo.”

Tô Phiên “phốc” cười ra tiếng, điểm trán của nàng nói: “Nha đầu ngốc, vậy mà gọi là khi dễ à?”

Tư Điềm im lặng, lúc nào Tô tỷ cũng hướng về hắn, vậy còn không gọi là khi dễ?

Tô Phiên buồn bã nói: “Bá đạo không tốt sao? Bản thân ta lại muốn gặp phải một người bá đạo đấy, đáng tiếc.” Lưu Trọng quân tử như vậy, phòng thủ làm nàng đụng cũng không đụng được, nàng ngược lại lại tình nguyện hắn bá đạo một chút mới tốt.

“Tô tỷ, tỷ không biết.”

Tô Phiên cười híp mắt ý vị thâm trường nói: “Muội không nói, ta đương nhiên không biết, hắn khi dễ muội thế nào hả?”

Ti Điềm làm sao có thể nói được “Việc ác” hắn làm ở cửa ra vào chứ? Chỉ có thể đỏ mặt nói: “Dù sao, hắn làm huynh trưởng tốt hơn, còn làm phu quân sao, không thích hợp.”

“Được, ta giúp muội đưa tin.” Tô tỷ cười đứng dậy, đi ra kỳ xã.

https://thuviensach.vn

Ti Điềm yên lòng lại, cả hai lần huỷ hôn nàng đã không còn lòng dạ nào lo lắng cho chung thân đại sự của mình nữa rồi, một là vì lưỡng tình tương duyệt đối với nàng mà nói chỉ là thứ xa xỉ hão huyền. Hai là, nàng đã biết cừu nhân là ai, hiện tại chỉ muốn báo thù cho đệ đệ.

Vết thương trên vai vẫn còn đau nhức, màn đêm buông xuống, ánh sáng đèn dầu trước cửa sổ nhỏ như hạt đậu, nàng tháo trâm cài tóc xoã tóc ra, đợi thuốc sắc xong rồi sẽ lên giường nằm.

Cửa nhẹ nhàng bị gõ vang, nàng bỏ lược xuống đi ra mở cửa, tưởng là Tiểu Đồng đến đưa thuốc, không ngờ, đứng ở cửa ra vào lại là Thương Vũ, trong tay đang cầm chén thuốc của nàng. Hơi nóng lượn lờ phía ngoài y phục của hắn, giống như khói xanh nhàn nhạt.

Nàng lập tức cảm thấy đau đầu. Công phu của hắn rất cao, thoải mái qua lại trên tường viện, ám vệ cũng đều biết hắn, quả nhiên qua lại cũng rất thuận tiện.

Hắn rất tự nhiên đi vào phòng, đặt thuốc lên bàn, nói ra: “Hơi nóng, đợi lát nữa hãy uống.”

Từ khi hắn ở trên đường phi lễ nàng, chỉ cần hắn vừa đứng bên cạnh nàng, nàng liền nhịn không được khẩn trương, tim đập đặc biệt nhanh.

Ánh mắt của hắn rơi trên tóc nàng, trong mắt thoáng qua nét ôn hoà không giống với sự khen ngợi ngày thường. Nàng vội vàng cúi đầu tránh ra vài bước, tóc vừa mới rơi ra gom gọn lại trong bàn tay, cầm trâm gài tóc dự định trước phải cài tóc lại, ở trước mặt hắn sao có thể xoã tóc bù xù như thế.

Nàng đang cầm cây trâm trong tay, thoáng cái đã bị hắn từ phía sau lưng đoạt lấy.

https://thuviensach.vn

Nàng bỗng nhiên cả kinh, tóc trong tay lại rơi ra, giống như một cuộn tơ lụa xa hoa, ám quang lưu chuyển.

Nàng quay đầu lại lúng túng nhìn hắn, hắn muốn làm cái gì?

Hắn tiện tay cầm cái lược bàn, ôn nhu nói: “Ta cài lại cho muội, cái lược bàn này chính là loại Bắc phụ nữ Cương hay dùng.”

Khỏi cần nói, đề nghị này lập tức khiến nàng đỏ mặt xấu hổ, nàng vội vàng từ chối: “Không, không cần, muội tự mình làm.”

“Đừng động.” Tóc đã bị hắn nắm trong tay, nàng chỉ cần hơi giãy giụa một chút cũng cảm thấy đầu bị kéo căng, đành phải thôi.

Hắn cách nàng gần như thế, tóc đen của nàng còn nằm trong lòng bàn tay của hắn, tình cảnh này mập mờ đến cực hạn, nàng cố ý như không cảm nhận được, cũng không dám vọng động, lại bị hơi thở của hắn bao bọc kín không kẽ hở, trong hô hấp cũng mang theo hương vị của hắn.

Hắn đứng bên cạnh ngọn đèn, khóe môi nở một nụ cười ôn nhu, ý niệm này hắn đã ao ước từ lâu, hôm nay rốt cuộc đã thực hiện được.

Hắn cầm tóc của nàng vén ra làm hai nửa, nghĩ hắn nhìn thấy mấy cô gái kia cầm lược cũng làm như vậy, đáng tiếc, hắn cầm kiếm trong tay, chí cương lại không thể chí nhu, thế mà xử lí mái tóc vừa mềm vừa trơn của nàng, hoàn toàn không có chương pháp, được cái này thì mất cái khác. Qua được một lát trên trán hắn liền đổ mồ hôi, còn cảm nhận được một từ: vụng về.

Hắn hậm hực thả tay ta, vuốt vuốt lông mày nói: “Muội tự làm đi.” Có một số việc thoạt nhìn đơn giản, thật sự lại rất khó làm, cũng giống như nàng, rõ ràng chỉ là một cô nhóc, vì sao lại rất khó đánh bại?

https://thuviensach.vn

Nàng nhẹ nhàng thở ra, ngoại trừ ngượng ngùng còn cảm thấy buồn cười. Dáng vẻ hắn thất bại nhìn hết sức thú vị, là lần đầu tiên nàng thấy.

Nàng kéo tóc, thấp giọng nói: “Huynh không bận sao?” Thật ra nàng muốn nói, huynh bận rộn như vậy thì đừng tới tìm muội.

Hắn đoán được ý tứ của nàng, hừ một tiếng: “bề bộn nhiều việc lắm, thế nhưng hôm nay không thể không đến.”

Nàng ngạc nhiên nói: “Có chuyện trọng sao?”

Từ trong tay áo hHắn lấy ra một phong thơ.

Nàng nhìn sơ qua, lập tức liền luống cuống! Thư này, sao lại ở trong tay hắn. Sắc mặt nàng bắt đầu nóng lên, sau đó bắt đầu khẩn trương, hắn có tức giận hay không, có khi nào lại giống như lúc ở trên đường, mạnh mẽ ôm nàng rồi cường hôn nàng không? Nàng đề phòng nhìn hắn, vội vàng lui về phía sau mấy bước, phòng ngừa vạn nhất.

Hắn khoát khoát thư trong tay, không nhanh không chậm nói: “Tô tỷ cho ta, nội dung này, tỷ ấy cũng nói sơ sơ cho ta rồi.”

Nàng khẩn trương lại xấu hổ, Tô tỷ cũng quá thiên vị, xem ra sau này có chuyện gì cũng không thể trông chờ vào tỷ ấy, tỷ ấy cho tới bây giờ đều đứng về phía hắn, chuyện quan trọng như vậy, lại có thể phản bội.

Mặt nàng bắt đầu nóng lên, thấp giọng nói: “Muội, hiện tại muội không muốn đính hôn, thù của đệ đệ muội kẻ còn chưa báo được.”

Hắn cau mày tiến lên một bước: “Muội cũng 16 rồi, còn không đính hôn?”

Nàng thấp giọng nói: “Muội không vội.”

Hắn lại tiến lên một bước, cười cười: “Ta vội.”

https://thuviensach.vn

Mặt nàng đỏ lên giống như quả táo, muội không vội và huynh vội thì có quan hệ gì, hắn nói như vậy, dường như đã trói nàng và hắn lại với nhau.

Hắn thở dài, giọng điệu mềm mỏng: “Thù của đệ đệ muội ta sẽ thay muội báo.”

“Đó là chuyện của muội.” Hảo ý của hắn nàng xin lĩnh.

Hắn chợt nhíu mày, cười nói: “Đều là người một nhà, muội còn phân rõ ra như vậy sao?”

Nàng vội vàng cắt ngang: “Ai và là người một nhà với huynh.”

Hắn hừ một tiếng: “Đây không phải là chuyện sớm hay muộn sao!” chắc chắn như đinh đóng cột, dường như hiện tại nàng đã là người của hắn.

Nàng tức giận: “Thương Vũ, huynh.” quay đầu không để ý tới hắn, bưng chén thuốc lên uống một lèo, thuận tiện đè xuống một bụng bực bội.

Hắn nhìn nàng uống vội, tiến lên vỗ vỗ sau lưng nàng, vốn là hảo tâm, lại làm nàng hoảng sợ ho khan. Hắn còn tiếp tục vỗ, nàng nhanh chóng tránh qua, né qua một bên.

Hắn nhìn nàng giống như chim sợ cành cong, mắt to nhấp nháy đều là vẻ đề phòng, vừa buồn cười vừa tức giận, còn có chút bất đắc dĩ và thất bại. Hắn tiến lên một bước, mềm giọng nói: “Ti Điềm, ta có chỗ nào không tốt mà muội lại không đáp ứng?” Hắn nhìn nàng trìu mến, đôi mắt vừa đen vừa sáng, sáng rực như sao.

Nàng nhìn ánh mắt của hắn, cúi đầu nhưng trong lòng mềm nhũn, cả buổi nói không ra nguyên do. Hắn không tốt ở chỗ nào? Nàng không nghĩ ra được, thế nhưng vì sao trong tiềm thức luôn không tiếp nhận?

https://thuviensach.vn

Nàng rầm rì một tiếng: “Huynh khi dễ ta.” Nói xong, mặt nàng liền đỏ lên.

Hắn hiểu được rồi, nghĩ nghĩ vài chuyện “Khi dễ” nàng, không có chuyện nào mà không đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, toàn là giành được thắng lợi, vì vậy cười nói: “Ta thích muội mới khi dễ muội, vả lại, cái này không gọi là khi dễ.”

Không phải khi dễ là cái gì? Chẳng lẽ lại là? Nàng nghĩ đến một từ liền đỏ mặt.

Hắn đi đến trước mặt của nàng, xoay người nàng lại nhìn khuôn mặt của nàng, thấp giọng nói: “Sáng sớm hôm nay ta đã truyền tin cho Thất thúc rồi, là bồ câu đưa tin, cho nên Thất thúc đã sớm qua nhà muội rồi. Muội cất kỹ thư này đi, không cần gửi về nhà nữa.”

Nói xong, hắn cầm bàn tay nàng, thận trọng đặt lá thư vào lòng bàn tay nàng, khép lại. Dáng vẻ khí định thần nhàn, nắm chắc thắng lợi trong tay, rất có phong thái vương giả.

Nàng kinh ngạc ngẩng đầu, đối diện với đôi mắt đầy ý cười của hắn, hiển nhiên là lóe lên vẻ vừa lòng đắc chí, nàng lập tức cảm thấy sự tình có chút không ổn, vì vậy khẩn trương hỏi: “Mẫu thân muội đã đáp ứng rồi hả?”

Hắn cười gật gật đầu: “ừ, đã đáp ứng.”

“Huynh nói cái gì!” Nàng suýt nữa đã nhảy dựng lên.

Hắn cười, không nói lời nào, mặt mày cong cong nhìn nàng. Ý kia chính là, muội không có nghe sai, không cần ta lập lại.

“Không thể nhanh như vậy.” Nàng còn ôm một chút kỳ vọng, hắn không phải đang lừa gạt nàng chứ?

https://thuviensach.vn

“tài ăn nói Thất thúc của tốt lắm, mẹ của muội cũng đã gặp qua ta, cũng có ấn tượng vô cùng tốt đối với ta. Cho nên, đáp ứng thôi.”

“Huynh!”

Hắn cười tủm tỉm nói: “ muội yên tâm, ta không sẽ thoái hôn đâu.”

Nàng vừa thẹn vừa xấu hổ, thì ra người này làm việc mạnh mẽ vang dội như thế, nhớ tới trước kia ở núi Lan Chu, hắn cũng luôn luôn như thế.

Nàng đến cùng vẫn đã chậm một bước.

Hắn nhìn khuôn mặt đỏ bừng của nàng, trong lòng ngứa ngáy giống như cành liễu lướt qua, hắn tiến lên một bước, ôn nhu nói: “Ti Điềm, ta ôm muội được không?”

Nàng vội vàng nhảy qua bên cạnh. Thế nhưng động tác của hắn lại nhanh hơn, vươn tay ra cản lại, sau đó vòng tay lại. Cước bộ của nàng không vững, vừa vặn ngã vào trong ngực của hắn.

Nàng vừa định giãy giụa, hắn hãy siết chặt cánh tay, bộ dạng phục tùng nhìn nàng cười: “Ti Điềm, hôm nay chúng ta danh chính ngôn thuận rồi, muội chạy cái gì?”

Nàng một chút nóng nảy cũng không có, ngay cả phản kháng cũng cảm thấy nhạt nhẽo vô vị. Hôm nay hắn đã trở thành vị hôn phu của nàng, ôm nàng, cũng thật là danh chính ngôn thuận rồi. Thế nhưng là trong lòng nàng không được tự nhiên lại muốn nổi giận: “Thương Vũ, huynh lại khi dễ muội.”

“Được, vậy ta cho muội khi dễ lại, vậy là được đúng không?” dáng vẻ hắn khi dễ nàng, đáng tiếc nàng không có mắc lừa. Nàng khi dễ hắn thế nào, hay là đến cuối cùng lại bị hắn chiếm tiện nghi.

https://thuviensach.vn

Nàng ở trong ngực hắn giãy giụa, nói thật, giống như vặn vẹo, chính nàng cũng cảm thấy giống như con kiến đang lắc cây gỗ to, rất không có ý nghĩa mà còn mệt nữa!

Nàng bất đắc dĩ buông tha, nói: “Huynh đi nhanh đi.”

“Hôm nay chúng ta đính hôn, muội còn đuổi ta đi?” Lời của hắn ôn nhu giống như gió xuân tháng ba, lướt trên tóc nàng.

Nàng sửng sốt, cả buổi cũng không thích ứng được đã chuyện đã thực sự đính hôn với hắn, nào cũng cảm thấy không thể tin được, nàng muốn đợi đến khi trở lại Tín Châu hỏi qua mẫu thân mới được.

Nàng cúi đầu nói: “Huynh về trước đi, còn nhiều thời gian mà.” Nàng phát hiện hắn rất khó đối phó, cứng rắn hiển nhiên không phải là đối thủ, lừa gạt hắn, hắn rất khôn khéo, không thể nào mắc lừa, vì vậy đành phải mơ hồ đùn đẩy trách nhiệm.

Hắn chậm rãi nói: “Tương lai quá xa xôi, mỗi ngày đều có sớm chiều, cho nên sớm chiều càng cần quý trọng.”

Đôi mắt của hắn tối tăm tĩnh mịch, ngược với ngọn đèn càng thêm thâm sâu, dường như muốn nhìn thấu đáy lòng của nàng.

Nàng giật mình nhưng theo lời hắn nói, nội tâm thật sự xúc động. Hắn sớm chiều, cùng nàng sớm chiều, sau này muốn cùng một chỗ sao?

Hắn nhẹ nhàng kéo tay nàng, nắm đầu ngón tay của nàng, nàng hơi co lại liền có thể lấy ra, nhưng ngón tay của hắn ôn nhu ấm áp, vẻ mặt của hắn cũng cẩn thận như vậy, nàng giống như bị định trụ rồi, cảm thụ độ ấm đầu ngón tay hắn truyền tới, loại cảm giác quen thuộc khiến người ta an tâm này lập tức từ đầu ngón tay truyền vào trong lòng.

https://thuviensach.vn

khoảng khắc nàng tựa vào lòng ngực an bình và yên tĩnh của hắn, hắn cũng không bỏ qua cho nàng mà cúi đầu khe khẽ chạm vào môi nàng một chút.

Hắn cười cười, buông nàng ra, rời đi.

Lần này và lần hôn môi gặm cắn lần trước khác nhau rất lớn, dịu dàng ôn nhu, nhuận vật im ắng, sắc mặt của nàng từ từ đỏ ửng, giống như một đóa hải đường lặng lẽ nở rộ.

Nàng đứng cả buổi mới phản ứng, vừa rồi mình lại bị hắn phi lễ rồi.

https://thuviensach.vn

MAY MẮN GẶP LẠI KHI CHƯA GẢ

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 42

Phía trước cửa sổ trăng sáng như nước, bàn trang điểm của nàng cũng được soi sáng ngời. Nàng tháo trâm cài tóc hình hạt châu trên đầu xuống, nặng nề thở dài một hơi, vô vị nhưng cũng không biết làm sao. Hôm nay cả vương phủ đều bàn luận về nàng, yêu nữ, hai từ này thỉnh thoảng hay rơi vào tai nàng, giống như vô ý mà cũng giống như cố ý, dù sao nàng nghe thấy cũng không ít. Nàng thản nhiên đi qua, trong lòng tuy khó chịu nhưng cố ý cười càng thêm quyến rũ.

Chỉ cần Bùi Vân Khoáng tin tưởng nàng là được, những người khác suy nghĩ thế nào thì tùy bọn họ, nàng không quan tâm.

Nàng định lên giường đi ngủ, mặc dù có nhiều điều không vui và không được như ý, thời gian vẫn phải trôi qua, kẻ thù cần báo, chuyện nên làm vẫn chờ ở phía trước, để thực hiện được những điều này cần phải có một thân thể khoẻ mạnh cùng với sự ứng đối tốt với tất cả tình huống.

Nàng bỏ cây lược xuống đi đóng cửa sổ, bỗng nhiên phát hiện có một người đứng dưới gốc chuối tây ngoài cửa sổ, nhìn dáng người và hình thể, giống như là Tạ Thông.

Nàng có chút ngạc nhiên, tại sao hắn lại ở chỗ này, Vì vậy khẽ gọi hắn một tiếng: “Tạ Thông là đệ sao? Tại sao không đi ngủ?”

Quả nhiên là hắn.

Hắn đến gần, trực tiếp đẩy cửa ra, lại tiện tay đóng.

https://thuviensach.vn

Khuôn mặt của hắn rất nghiêm túc, cùng với độ tuổi 16 tuổi của hắn có chút không tương xứng.

Tô Phiên có chút buồn cười, đây là thế nào? Bị Tô Uyển khi dễ hay bị Thiệu Bồi khiển trách?

Hắn giữ yên lặng ngồi cạnh bàn, nhìn thẳng vào nàng.

Thời gian qua nàng đã quen nhìn dáng vẻ cợt nhả của hắn, bỗng nhiên thấy hắn nghiêm túc như thế thật đúng là không quen, vì vậy cũng thu liễm nụ cười, hỏi: “Tạ Thông, đệ có chuyện gì sao?”

“Vương Phi trúng độc nhất định không phải do tỷ làm, vì sao tỷ không giải thích? Không để Vương Gia biện bạch cho tỷ?”

Tô Phiên nở nụ cười: “ Trong lòng Vương Gia biết rõ là được rồi, ta đi giải thích cái gì?”

Hắn dường như rất tức giận: “Tỷ không lo cho thanh danh của tỷ hay sao?”

Nàng sửng sốt một chút, cười thêm một chút: “Ta làm gì có thanh danh, ta là từ thanh lâu ra, đệ quên rồi sao?”

Hắn “Đùng” một tiếng đứng lên, lúc này nàng mới phát hiện thì ra hắn đã cao lớn như vậy, ước chừng cao hơn nàng nửa cái đầu. Ài, thật sự là năm tháng không buông tha con người, nàng vậy chứ lớn hơn hắn vài tuổi đó nha. Hắn lớn lên sẽ nhắc nhở là nàng đã già đi.

“Tô Phiên, chẳng lẽ tỷ chỉ biết cam chịu?”

Nàng nở nụ cười: “Tạ Thông, ta cũng không phải là cam chịu, ta chỉ là không sống trong ánh mắt của người khác, nếu là như vậy, ta đã sớm bị ánh mắt của người khác giết chết rồi. Đường đường là con gái của viện sử Thái

https://thuviensach.vn

Y Viện lại luân lạc tới tình cảnh như thế này, ta sớm nên tự sát để giữ thể diện cho phụ thân.” âm cuối trong lời nói của nàng mang theo vẻ tự giễu, thế nhưng nụ cười vẫn xinh đẹp rực rỡ.

Lồng ngực của hắn tức giận phập phồng, khuôn mặt xinh đẹp đột nhiên sinh ra một cỗ thành thục và dương cương. Hắn hận không thể một đêm có thể lập tức lớn lên, bảo hộ nàng dưới đôi cánh của hắn, khiến những người hãm hại nàng, hiểu lầm của nàng không thể tổn thương nàng.

Hắn hít sâu một hơi, trầm giọng nói: “Được, việc này không nói, ta có chuyện muốn nói với tỷ.”

“Chuyện gì?”

“Ta thích một người.”

Nàng cả kinh, lập tức nói: “Tô Uyển không được. Vương Gia có an bài khác đối với nàng, đệ không thể thích nàng.”

Hắn ánh mắt xiết chặt: “Ta không thích Tô Uyển.”

“Không phải?” Nàng có chút kỳ quái, Tô Uyển đi theo hắn học chơi cờ, hai người mỗi ngày đứng cùng một chỗ, nàng còn tưởng rằng hắn có ý nghĩ yêu thương với Tô Uyển, thì ra không phải. Nàng ám thầm thở ra một hơi, Tô Uyển phải đưa vào trong cung, đợi đến thời điểm đầu tháng tư hoàng cung Đông Đô đổi cung nữ là nàng phải đi. Nhưng lại ngàn vạn không thể có gút mắc với Tạ Thông.

Hắn nhìn nàng chằm chằm: “Ta thích người này, vô tình vô nghĩa.”

Nàng buồn cười hỏi: “Vậy đệ còn thích nàng không?”

“Thích một người là chuyện không có cách nào.”

https://thuviensach.vn

Hắn đã đến tuổi có mối tình đầu, nhưng vì sao lại muốn thích một người vô tình vô nghĩa? Đây chẳng phải là rất đau khổ sao? Trong lòng nàng yêu thương hắn giống như đệ đệ, vì vậy thấp giọng trấn an nói: “ vậy thì buông tay đi.”

Hắn buột miệng thốt ra: “Ta sẽ không buông tay, bởi vì, người kia, chính là tỷ.”

Nàng giật mình, sững sờ một lát rồi cười ha hả: “ tiểu tử Tạ Thông đệ đang dỗ dành ta vui vẻ đúng không, đệ yên tâm, những người kia nghị luận ta căn bản không có để ở trong lòng, đệ không cần trêu chọc ta như vậy. Đêm đã khuya, đệ quay về ngủ đi.”

Hắn nghiêm mặt nói: “Ta không phải dỗ dành tỷ, cũng không phải trêu chọc tỷ. Lời ta nói hôm nay rất chân thành, từng lời đều là thật sự.”

Nụ cười của nàng cứng lại. Nàng mắt thấy hắn lớn lên thành một thiếu niên như hoa như ngọc, nhưng thân phận của nàng, tuổi của nàng, kẻ thù nàng. Nàng cười cười: “Đệ quá nhỏ, trở về đi, ta muốn ngủ.” Mặc dù không thể tiếp nhận, cũng rất cảm động.

Hắn lui ra phía sau một bước, trầm giọng nói: “Tô Phiên, tỷ chê ta nhỏ không có bản lãnh có phải hay không? Tỷ đợi đấy, một ngày nào đó ta nổi danh toàn kinh đô, cho tỷ lau mắt mà nhìn.”

Nàng vội nói: “Không phải, Tạ Thông đệ hãy nghe ta nói.”

Hắn kéo cửa rời đi, nàng giật mình đứng im tại chỗ, cảm thấy dường như đây là một giấc mộng. Hắn làm sao lại thích mình? Thế nhưng trong lòng nàng ngoại trừ báo thù và muội muội, không chứa nổi cái khác.

Hôm sau, Bùi Vân Khoáng gọi nàng vào thư phòng. Hắn gầy hơn rất nhiều, chỉ có đôi mắt là ngày càng sáng.

https://thuviensach.vn

Hắn nhìn nàng, trong lòng có chút áy náy, từ hắn mang nàng từ kinh thành về, trong đó vẫn có người hoài nghi quan hệ giữa hắn với nàng, hôm nay cũng nên là lúc hắn cho nàng một chốn để trở về.

“Tô Phiên, mấy ngày qua trong phủ có chút lời đồn, bổn vương bề bộn việc tang sự của Vương Phi nên không quản nổi, hôm nay tin đồn càng ngày càng ác liệt, bổn vương muốn ngươi gả cho Lưu Trọng, thứ nhất ngươi có chốn trở về, thứ hai cũng có thể chặn miệng của mọi người.”

Trong lòng nàng chấn động, Lưu Trọng!

Hắn là mưu sĩ được Bùi Vân Khoáng thích nhất coi trọng nhất. Hắn thanh cao như vậy lại tài trí hơn người, sẽ để ý nàng sao? Nàng cười nhạt một tiếng: “Vương Gia, nô tài nào có xứng với Lưu tiên sinh.”

“Sao không xứng với, mỹ nhân xứng anh hùng, ấn tượng của Lưu Trọng đối với ngươi vô cùng tốt, đã từng khen ngợi ngươi tốt vài lần.”

Nàng không nói gì, rốt cuộc cúi đầu cam chịu. Đối với Lưu Trọng, nàng không thể nói thích, chỉ là hảo cảm mà thôi. Mà hắn đối với mình, có lẽ cũng là hảo cảm, nhưng không phải đại đa số phu thê của thế gian đều là đêm tân hôn mới gặp mặt nhau sao, có chốn trở về như vậy nàng cảm thấy so với ở thanh lâu tốt hơn nhiều, nàng mặc dù xinh đẹp, nhưng vĩnh viễn mang theo ô danh bên người, nếu như Lưu Trọng không chê, nàng thật sự không có gì có thể bắt bẻ.

Hôn sự này đến nhanh đến nỗi ai cũng phải ngạc nhiên, ngày thứ hai ngay trong vương phủ hai người cử hành hôn lễ.

Ý tứ của Bùi Vân Khoáng là nhanh chóng kết thúc lời đồn trong phủ, còn Tô Phiên là một người trong sạch, vả lại, hắn mơ hồ nhìn ra Lưu Trọng có hứng thú với nàng, thế nhưng tính cách Tô Phiên cương liệt, lại trong thanh lâu tôi luyện hai năm, trái tim cứng như đá căn bản không có tư tình nhi nữ, một lòng một dạ chỉ muốn báo thù, mắt thấy đã qua hai mươi tuổi

https://thuviensach.vn

hoa lại thờ ơ. Chung quy hắn có chút không đành lòng, không bằng thừa dịp cơ hội lần này thành toàn cho Lưu Trọng, cũng làm cho hắn an tâm ở lại bên cạnh mình.

Đêm tân hôn, nàng chờ ở trong phòng, khăn tân nương còn chưa có vén lên, bỗng nhiên Tạ Thông gọi Lưu Trọng đi ra ngoài, nói là Vương Gia có chuyện muốn dặn dò.

Đợi một hồi, nàng thấy cửa phòng mở ra, một người chậm rãi đi tới, ngừng ở trước mặt nàng, từ khăn tân nương nhìn xuống, nàng thấy áo choàng màu đỏ, không tự chủ được có chút khẩn trương.

Hắn vén khăn tân nương nàng ra, cười cười với nàng.

Nàng mặc dù là thanh quan nhi, nhưng ở địa phương đó cũng duyệt vô số người, Lưu Trọng mỉm cười khiến lòng nàng yên tâm. Hắn nhìn qua rất sắc sảo nhưng cũng rất phúc hậu, đây chính là phu quân của mình sao? Nàng cũng cười cười với hắn: “Vương Gia dặn dò cái gì?”

Hắn cười cười: “Không có gì.” Tuy nhiên lại rơi vào trầm mặc.

Tạ Thông nói với hắn, Tô Phiên thích Vương Gia, Vương Gia cũng có vài phần kính trọng đối với nàng, hôn sự này bất quá chỉ là diễn kịch để dập tắt lời đồn trong phủ. Tương lai, Vương Gia sẽ an bài hôn sự khác cho hắn.

Hắn giật mình, vui mừng trong lòng tiêu tán sạch sẽ, thì ra là thế.

Tạ Thông xoay người rời khỏi. Hắn mười sáu tuổi, chỉ có thể nghĩ ra biện pháp này để cho mình một cơ hội, hắn biết rõ Lưu Trọng không cách nào đến hỏi Vương Gia, hắn cũng biết Tô Phiên kiêu ngạo, quyết sẽ không chủ động đi hỏi Lưu Trọng.

Hắn hi vọng thời gian có thể cho ba người một cơ hội. Chờ ngày hắn nổi danh ở kinh đô, hắn sẽ để cho Tô Phiên lựa chọn một lần nữa. Nếu như

https://thuviensach.vn

cự tuyệt lần nữa, hắn mới cam tâm.

https://thuviensach.vn

MAY MẮN GẶP LẠI KHI CHƯA GẢ

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 43

Có kinh nghiệm với chuyện của Ngô Dong, Thương Vũ nhận thức được chuyện tình cảm không thể để ở trong lòng, nếu như một mực ẩn nhẫn chờ đợi, sau cùng nhất định sẽ hối hận. Tính tình người Thương lan vốn thẳng thắn nhưng sắc bén, sau khi hắn hiểu được đạo lý này, đương nhiên là hành động mạnh mẽ vang dội. Nhưng Ti Điềm là một người lý trí thụ động, hắn tiến một bước nàng liền lùi một bước, nếu hắn dừng bước không tiến, quan hệ của hai người vẫn cứ dậm chân tại chỗ không thay đổi, cho nên hắn cũng rất bất đắc dĩ, đành phải "từng bước ép sát", không cho nàng đường lui về phía sau, cho dù nàng hiểu lầm hắn bá đạo, không nói đạo lý cũng không sao, sách lược của hắn là: trước danh chính ngôn thuận, lại tế thủy trường lưu, nước chảy đá mòn. Hắn tin tưởng một ngày nào đó nàng sẽ cảm động.

Mấy ngày kế tiếp, hàng đêm hắn đều đến, tuân thủ lễ nghi, kiên trì bền bỉ, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ có một chút hành động " chứng thật " thân phận của mình, nhắc nhở quan hệ giữa nàng và hắn.

Loại "Nhắc nhở" làm cho này nàng cảm nhận sâu sắc được sức mạnh chênh lệch và khác biệt nam nữ. Hiển nhiên là nàng rất không hài lòng, nhưng hễ nàng lộ ra một chút xíu uyển chuyển ủy khuất, hắn liền mang cái danh chính ngôn thuận "chỉ trích" nàng lạnh nhạt khắt khe, hất hủi vị hôn phu.

Có chuyện này nữa sao! lòng nàng tràn đầy ủy khuất, lại không thể nói ra, bởi vì nam tôn nữ ti dường như là thiên kinh địa nghĩa, một nữ tử nếu như đối với trượng phu không tốt, đều là chuyện không hợp đạo lí. Mặc dù

https://thuviensach.vn

hắn vẫn chưa có danh phận chính thức, nhưng chắc hẳn hắn đã sớm liệt mình vào hàng ngũ chính thức rồi, chắc hẳn cũng muốn hưởng một chút đãi ngộ phúc lợi.

Ti Điềm không thể làm gì, người này chết sống cũng sẽ không từ hôn, xem ra trở thành trượng phu chính thức của nàng cũng là chuyện sớm hay muộn. Nhưng trước đây trong lòng nàng đối đãi hắn giống như ca ca, bỗng nhiên bây giờ chuyển thành vị hôn phu, cảm thấy trong lòng không được tự nhiên. Cùng hắn nói không tới hai câu, khuôn mặt liền nóng lên. Nếu như hắn lại có biểu hiện gì quá phận một chút, nàng liền bối rối.

Nàng tựa như một con thỏ nhỏ, hắn lại giống như con hổ, bất quá còn chưa phải là hổ đói, chỉ trêu chọc con thỏ một chút cho đỡ ghiền chứ không ăn.

Mắt thấy đã đến cuối tháng, vết thương trên vai nàng đã tốt lên nhiều. Nàng từ trong miệng Tô Phiên biết được, mùng hai tháng hai Bùi Vân Khoáng mới quay về Tín Châu, nàng âm thầm vui vẻ, rốt cuộc có thể nhìn thấy mẫu thân, cũng có thể thuận tiện hỏi thăm chuyện đính hôn theo lời Thương Vũ là thật hay giả, nếu là giả, hừ, nàng cũng không tha cho hắn, hắn mấy ngày nay ỷ vào thân phận của mình, “Phi lễ” nàng nhiều lần, nghĩ đến những hình ảnh kia nàng liền vừa thẹn vừa giận.

Qua tháng giêng, chiếu theo lệ cũ các Vương Gia đều phải rời kinh trở lại đất phong. Cho nên, mùng một đêm trước, trong cung Hoàng Đế bày yến tiệc xem như là tiễn biệt các vị Vương Gia.

Yến tiệc hoàng thất đêm nay, ai cũng không nghĩ tới Thái hậu sẽ tứ hôn cho Bùi Vân Khoáng!

Sự tình quá mức bất ngờ, sau khi Thái hậu nói ra, chỉ có Hoàng Đế biết trước, khóe môi mang theo ý cười, tất cả mọi người đều giật mình tại chỗ, trong phút chốc, yến hội lặng ngắt như tờ. Sau đó, mọi người tỉnh ngộ

https://thuviensach.vn

lại, bầu không khí bỗng nhiên sinh động hẳn lên, thanh âm chúc mừng thực giả giống như thủy triều hướng đến Bùi Vân Khoáng.

Hắn phục hồi tinh thần lại, vội vàng đứng dậy tạ ơn. Hắn quỳ gối hành lễ, nền đá cẩm thạch lạnh buốt đến thấu xương, ai cũng hâm mộ thiên ân này của hắn, hắn với tư cách là An Khánh vương, xác thực rất vui mừng ! sự vui mừng này chỉ chợt lóe lên rồi lại quay trở về với phần tình cảm ẩn giấu thật sâu trong lòng hắn, hắn tỉnh táo phát hiện mình cũng không quá vui mừng. Đây chính là số mệnh của hắn, hắn nhất định phải lo nghĩ cho sinh mệnh của hắn trước rồi mới đến người của hắn.

Việc tứ hôn này làm cho người ta kinh ngạc khiếp sợ, bởi vì nữ tử ban cho hắn, thân phận cao quý, là thiếu nữ chưa lập gia đình không ai sánh bằng ở Đại Lương.

Nàng chính là công chúa Thanh Bình.

Hoàng Thượng vẫn không có con nối dõi, Thái hậu cảm thấy dưới gối cô đơn lạnh lẽo, liền đem nữ nhi của cháu trai gọi là Khánh Bình vào trong cung nuôi dưỡng bên người cho đỡ buồn. Khánh Bình nhu thuận lanh lợi, rất được Thái hậu yêu thích, Hoàng Thượng vì muốn mẫu hậu vui vẻ, liền phong nàng là công chúa Thanh Bình. sau khi nàng cập kê, các nhà quyền quý đã từng lần lượt thăm hỏi công khai cầu hôn với Thái hậu, nhưng đều bị cự tuyệt, mọi người nhìn ra được suy nghĩ của Thái hậu, bà không muốn để Khánh Bình xuất cung, cho nên tương lai Khánh Bình nhất định là phi tần của tân quân, thậm chí là Hoàng Hậu. Đến lúc này, không có người đến xin cầu hôn với Thái hậu nữa. Đảo mắt Khánh Bình đã 19, nhưng vẫn như cũ là khuê nữ canh giữ bên người Thái hậu. Ai cũng nhìn ra, hôn sự của công chúa Thanh Bình đại biểu cho một loại tin tức chính trị.

Trước mắt, Hoàng Đế và Thái hậu ban hôn Khánh Bình cho Bùi Vân Khoáng, không thể nghi ngờ đây là một tín hiệu, xem ra trong lòng Hoàng

https://thuviensach.vn

Đế đã xác định người được chọn làm tân quân, e rằng Bùi Vân Khoáng chỉ còn thiếu phong hào Thái Tử nữa thôi.

Ý tứ hàm xúc của việc ban hôn này cuối cùng cũng đã kết thúc bốn năm tuyển chọn người kế vị của triều đình Đại Lương.

Yến tiệc trong cung giải tán, bầu trời đã nổi lên tuyết nhỏ. Mịn như mưa bụi, nhẹ như bông liễu. Thượng kinh một đêm này, rất nhiều người không ngủ được, Thiệu Bồi là một trong số đó, hắn vừa nhận được tin tức, liền vội vã dẫn theo Tề Dương dịch dung vào Vương Phủ. Hắn cầm lệnh bài trực tiếp đến thẳng bên ngoài thư phòng Vương Phủ, tiến lên gõ cửa, bảo Tề Dương trông coi ở ngoài cửa.

Bùi Vân Khoáng đang một mình ngồi trong thư phòng, trên bàn để rượu ấm, hắn ngắm mấy nhánh hoa mai trong bình rồi tự rót rượu uống một mình, vẫn còn xuất thần. Đồ vật tha thiết ước mơ bấy lâu nay đã trong tầm tay, thế nhưng hắn lại không quá đỗi vui mừng, bởi vì tự bản thân hắn vốn tự tin sẽ nắm chắc trong tay, hay là bởi vì khi đạt được những thứ này nhất định phải đánh đổi một thứ gì đó? Trong lòng của hắn giống như thiếu một vài đồng tiền, cửa sổ mở ra một khe hở, gió đêm se lạnh trực tiếp xuyên qua khe hở đó, lành lạnh thông thấu vô cùng. Hắn biết rõ nơi đó thiếu đi thứ gì, nhưng bây giờ lại không thể bổ sung vào.

Bùi Vân Khoáng đã dự đoán được Thiệu Bồi sẽ đến, thấy hắn đẩy cửa vào cũng không kinh ngạc, hơi nhổm mình nâng chén cười nhạt: “Cữu cữu, theo con uống vài chén đi.”

Thần sắc của hắn lãnh đạm bình tĩnh, dường như không quan tâm. Thiệu Bồi rất tán thưởng sự bình tĩnh tự nhiên của hắn, không quan tâm thiệt hơn. Niềm vui lớn như vậy, ngay cả người ngoài như hắn cũng kích động hưng phấn không thôi, mà Bùi Vân Khoáng dường như chẳng hề bất ngờ, cũng không thấy cao hứng lắm. Là vì nắm chắc thắng lợi trong tay, cho nên không quá mức vui mừng sao?

https://thuviensach.vn

Hắn ngạc nhiên nói: “Vân khoáng, việc vui lớn như vậy, vì sao trông ngươi có vẻ không được vui cho lắm?”

Bùi Vân Khoáng cười nhạt một tiếng: “Vẫn chưa tới thời điểm vui mừng. Thứ nhất hắn vẫn chưa sắc phong con là Thái Tử, thứ hai, Thanh Bình công chúa là một tín hiệu để thăm dò, hiện nay còn khó nói lắm.”

Thiệu Bồi vuốt vuốt râu giả trên cằm, cười nói: “Vân khoáng, dạo này ngươi càng ngày càng kín đáo cẩn thận. Theo ta thấy, ý tứ này là đại cục đã định. người này trời sinh đa nghi, tính cách cổ quái, bốn năm trước đã có quần thần dâng tấu xin sớm lập trữ quân để định lòng dân, thế nhưng hắn lại chậm chạp không quyết định, mặc kệ tam phương tranh đoạt. Suy cho cùng, dù sao ngươi cũng không phải là nhi tử của hắn, cho nên chung quy hắn vẫn không yên lòng, trước mắt chịu lộ ra chút manh mối ấy, chỉ sợ là bởi vì thân thể hắn cũng không kéo dài được bao lâu. Nếu không, với tính tình của hắn, sợ là đến ngày hắn chết mới bằng lòng nói ra.

Bùi Vân Khoáng gật đầu: “Con cũng nghe nói mấy ngày qua thân thể hắn rất yếu, hôm kia hôn mê hết một lần. Trương Quốc sư phối đan dược cho hắn, vừa ứng với một lời, uống rượu độc giải khát.”

“Những ngày này ngươi phải càng cẩn thận mới được, tất cả các công việc khác đều phải buông xuống, một lòng một dạ chuẩn bị cho hôn sự. Lấy thanh Bình công chúa, đối với ngươi cực kỳ có lợi, sau này ngươi cũng có lý do đi theo bên cạnh hoàng thượng, một ngày nào đó Hoàng Thượng nếu có chuyện gì ngoài ý muốn, ngươi còn có thể ra vào cung, điều này thật sự là một chuyện đáng để vui mừng.”

Hắn nhàn nhạt cười cười, những điều Thiệu Bồi nói hắn cũng đã nghĩ đến, xác thực như đúng như lời cữu cữu nói, hôn nhân này đối với hắn vô cùng có lợi. Thế nhưng hắn cũng mơ hồ thấy mình có chút ấm ức, một lần,

https://thuviensach.vn

hai lần cũng phải cưới nữ nhân như vậy, bởi vì quyền thế và lợi ích, hết lần này tới lần khác về mặt cảm tình hắn là một người thuần khiết, làm như vậy cảm giác như có chút bạc đãi bản thân. Lời này nếu như nói với người khác, đều sẽ cảm thấy hắn già mồm cãi láo, bởi vì lần tứ hôn này đối với người khác mà nói là cầu còn không được, còn đối với hắn mà nói, thực tế là một loại tiếc nuối. Cho nên hắn chỉ có thể để ý nghĩ này thuận theo rượu uống vào trong lòng.

Hắn cười tự giễu, nâng chén uống một hơi cạn sạch. Khi nào thì bản thân hắn mới có một lần tùy tâm sở dục đây?

Thiệu Bồi rót đầy rượu cho hắn, buồn bã nói: “Ta rốt cuộc đã chờ đến ngày hôm nay, đợi Thương Vũ trở lại Thương Lan, ta cũng có thể buông tay vân du tứ hải rồi.”

Bùi Vân Khoáng nghe tên Thương Vũ, giật mình, trước mắt hiện lên một đêm kia, hắn ôm Tư Điềm từ trong phòng đi ra. Hắn nhíu mày một chút, đem rượu uống cạn. Chưa từng nghĩ tới mình và Thương Vũ bỗng nhiên cùng xem trọng một cô gái. Hắn vẫn muốn bảo Thương Vũ sớm ngày trở lại Thương Lan, một là hoàn thành di mệnh của cha mẹ, hai là có Thương Vũ ở Thương Lan, hắn không cần lo lắng yên ổn ở Bắc Cương nữa. Dù nói thế nào Thương Vũ cũng là biểu đệ của hắn, từ nhỏ lớn lên ở Trung Nguyên, tình cảm hai người cũng không tệ lắm, thế nhưng lần này tới lần khác người hắn thích cũng vẫn là nàng.

Hắn giơ ly rượu lên đưa đến bên miệng, rượu ngọt đậm đà, nhưng mùi vị trong miệng dần dần thay đổi.

Thiệu Bồi thấy hắn uống một ly lại một ly, cũng không khuyên can, ngược lại cười nói: “Hôm nay không say không về, mấy năm này, ngươi trôi qua rất không dễ dàng.”

https://thuviensach.vn

Trong lòng Bùi Vân Khoáng ấm áp, cười cười với Thiệu Bồi. Có thể nhìn thấy gian khổ của hắn, để ở trong lòng cũng chỉ có lác đác vài người, còn có một người, có thể chính là nàng sao? Hắn còn nhớ rõ một lần hắn "Gặp chuyện", nàng vội vàng đến Quế Phức Viện, đứng ở trước giường của hắn, khuôn mặt đầy nước mắt... Hắn càng ngày càng cảm thấy trân quý.

" Cữu cữu, cữu trở về nghỉ ngơi đi." sau khi Thiệu Bồi rời đi, trong lòng của hắn bỗng nhiên có một ý nguyện mãnh liệt phải được thực hiện, dường như trễ một khắc sẽ mất đi cái gì đó.

Hắn đứng lên, đi ra bên ngoài.

***

Trong kỳ xã, gian phòng Ti Điềm vẫn sáng đèn. Nàng đang do dự không biết có nên tắt đèn đi trước ngủ không. Mỗi đêm Thương Vũ đều đến, bầu trời đêm đã nổi lên tuyết nhỏ, cũng không biết tối nay hắn có tới hay không?

Nàng tắt đèn lẳng lẽ ngồi chờ ở phía trước cửa sổ một lát, lại một lần nữa đốt đèn, nàng cũng không hiểu là vì sao, là sợ hắn đến nàng thấy nàng đã ngủ thì rất bất tiện, hay là bởi vì đêm nào hắn cũng đến, nên nàng đã quen?

Chờ đợi khiến cho lòng nàng có chút loạn. Bỗng nhiên, nàng nghe thấy trên hành lang gấp khúc có tiếng bước chân rất nhỏ, nàng đứng lên, hơi bối rối rồi lại nhẹ nhàng thở ra, hắn rốt cục vẫn đến, không ngại mưa gió.

Nàng tiến lên kéo cửa ra, gió đêm mang vào một cỗ ẩm ướt, mát mẻ nhưng tĩnh mịch. Nàng giật mình, trước cửa là Bùi Vân Khoáng đang đứng.

Dưới ánh đèn bụi bặm ở hành lang bay vòng quanh giống như những hạt tuyết mịn. Một thân cẩm y hoa phục làm nổi bật dáng người thon dài

https://thuviensach.vn

cao lớn, phong thần tuấn lãng của hắn, chỉ là, cảnh đêm thanh tịch và một chút tuyết trắng mịn trên vai hắn làm làm gương mặt tuấn mỹ của hắn có chút vắng vẻ cô đơn.

Tuyết như bay múa trước hành lang, được ánh đèn chiếu sáng tạo ra một mảnh màu trắng nhẹ nhàng mông lung, phía sau hắn giống như một tấm màn che màu trắng gạo, làm nổi bật thần sắc như hoa của hắn.

Ánh mắt hắn thâm trầm, nhìn nàng như có điều suy nghĩ. Một phút loạn nhịp ngưng kết giữa hai người, bông tuyết tung bay theo gió, giây phút tĩnh lặng ấy giống như hai người đã lâu không gặp mặt, đột nhiên gặp lại không thể thốt nên lời.

Nàng có chút khẩn trương, tại sao hắn lại đến?

“Ti Điềm, thương thế của muội đỡ hơn chưa?” Hắn khẽ mỉm cười, nụ cười nhạt giống như hương thơm tùy thời bị gió cuốn đi.

Nàng cúi đầu thi lễ: “Đa tạ vương gia có lòng, đã tốt hơn rồi.”

Hắn tiến lên một bước, nhìn vai nàng, ôn nhu nói: “Nếu như tốt rồi thì theo ta trở về đi.”

Nàng gật gật đầu, rủ mắt xuống nhìn mặt đất trước chân hắn. Tuyết rơi trên nền gạch, lờ mờ một mảnh ẩm ướt.

Hắn thở dài yếu ớt, vì vậy nàng nghe thấy mùi rượu nhàn nhạt, hắn uống rượu sao? Nàng hơi nhướng mi mắt, mượn ngọn đèn mông lung phía sau hành lang gấp khúc, thấy vẻ mặt trắng nõn của hắn lộ ra màu hồng nhuận.

Hắn không nói gì, chăm chú nhìn nàng, xoay người lại khoát tay liền lấy đèn lồng treo ở hành lang gấp khúc xuống.

https://thuviensach.vn

Nàng có chút khó hiểu với hành động của hắn.

Hắn cầm đèn lồng trong tay, quay đầu lại nói: “Ti Điềm, hoa mai bên trong kỳ xã nở rồi, muội đi xem với ta nhé.”

Nàng giật mình, đêm gió tuyết, dưới đèn ngắm mai? nhã hứng lúc rảnh rỗi của hắn làm nàng có chút kinh ngạc.

Nàng yên lặng đi theo phía sau hắn, hắn cầm theo đèn lồng, ánh sáng dằng dặc yếu ớt, như đốm lửa nhỏ trong đêm hè chiếu vào cục đá nhỏ dưới chân hai người. Bông tuyết rơi vào trên mặt, lành lạnh trơn trơn, như ngấm vào tận trái tim, làm cho lòng người yên tĩnh.

Trước kỳ xã có một rừng mai nhỏ. Ban đêm, hương hoa đặc biệt tinh khiết sạch sẽ.

Hắn đi vào, nhấc đèn lồng lên xem, cẩn thận nhìn, dường như thật sự đang thưởng mai.

Dưới ngọn đèn ấm áp, vẻ mặt của hắn mông lung toát ra vẻ thanh cao và ngạo mạn. Khi bông tuyết rơi trên cánh hoa mai, rất nhanh liền tan ra.

Nàng đứng ở phía sau hắn, trong lòng hơi lo lắng. Nhất định là hắn có tâm sự? hắn của đêm nay, xuất trần thoát tục, giống như người nhàn hạ. Lúc này hắn không nên như thế, cử chỉ khác thường tất có nguyên nhân. Nàng lại không thể quan tâm, nàng đã buông xuống rồi.

Hắn không nhìn nàng, khẽ nói với một cây hoa mai: “Muội biết không, Thái hậu ban hôn cho ta, là Thanh Bình công chúa.”

Nàng sững sờ, nhưng cố đè xuống chấn động và kinh ngạc trong lòng, còn có nỗi buồn nhàn nhạt. Biết rõ đây là chuyện tất nhiên, nhưng khi thật sự nghe thấy trong lòng vẫn nặng nề. Bởi vì tình cảm, chưa bao giờ là lí do để khuyên nhủ lý trí, nó tùy hứng, mạc danh kỳ diệu, khiến người ta không

https://thuviensach.vn

thể làm gì. Nhưng may mắn lý trí có trói buộc, giống như con diều trên bầu trời xa thẳm, nó vẫn có sợi dây. Suy nghĩ của nàng càng thêm kiên định ý, dứt bỏ tất nhiên là đập nồi dìm thuyền.

“Trong trăm loại hoa, ước chừng thời kỳ ra hoa sớm nhất chính là hoa đón xuân, trễ nhất nhất định là hoa mai rồi.” Hắn không quay đầu lại, lúc này hắn không muốn nhìn vẻ mặt của nàng khi nghe hắn được tứ hôn, chỉ ngắm hoa mai, lại nói: “Hoa mai nở tuy muộn, nhưng lại được các văn nhân vịnh thơ nhiều nhất.”

Nàng nghe hắn nói gần như là lầm bầm lầu bầu, mà tuyết trước mặt dường như ngày càng thưa thớt, mới rơi có một canh giờ đã muốn dừng lại rồi sao?

Hắn buông đèn lồng, quay đầu lại nhìn. Đèn lồng buông xuống bên cạnh eo của hắn, ánh sáng ảm đạm, dung nhan hắn trở nên mơ hồ không rõ, càng làm cho nàng cảm thấy xa xôi.

“Thứ gì chậm một chút có lẽ tốt hơn, giống như hoa mai.”

Nàng nhíu mày, không xác định được hắn đang biểu đạt cái gì?

Hắn dừng một chút: “Muội có thể chờ ta một thời gian không? Ta có thể cho muội, có lẽ hơi trễ, nhưng nhất định rất tốt.”

Nàng bối rối không cách nào trả lời, không nghĩ tới hắn sẽ nói rõ ra như thế, sẽ cho nàng một hứa hẹn rõ ràng. Trong lòng nàng vắng vẻ nhưng dâng lên một phần cảm động. Phần quý mến này không cầu kết quả, bởi vì một câu nói kia với hắn đã không còn tiếc nuối.

Hắn thấy nàng không trả lời, thấp giọng nói: “Ta biết muội tự trọng biết nhìn xa trông rộng, an phận không màng danh lợi. Có những thứ ta không cách nào lựa chọn, nhưng muội sẽ là người đặc biệt nhất trong lòng ta.”

https://thuviensach.vn

Là người đặc biệt nhất, nhưng chung quy không phải là duy nhất. Đây là điều cực hạn hắn có thể làm được, nhưng vẫn không phải là lựa chọn của nàng... Hắn rất thẳng thắn, nàng cũng rất rõ ràng. Cho nên, phần tình cảm này chỉ có không bệnh mà chết, có thể hồi tưởng lại, hoặc là chôn sâu, hoặc là quên đi.

Nàng đón nhận ánh mắt của hắn, hít sâu một hơi, ôn nhu nói: “Vương Gia nói đến hoa mai, muội không khỏi nhớ tới Mai Phi, Huyền Tông lén lút trộm tặng nàng một hộc minh châu, nàng trả lại, cũng viết một bài thơ kèm theo, muội nhớ có hai câu là: “Trường môn tự thị vô sơ tẩy. Hà tất trân châu úy tịch liêu.”*

Đôi mắt nàng thanh lệ thấu đáo, mang theo sự hiểu biết. Hắn ngưng mắt nhìn, trong lòng lại như tuyết rơi.

Nàng lại thấp giọng nói: “ muội còn gặp qua một tên ăn mày, xin vợ hắn chia cho nửa củ khoai lang. Trong lòng muội, vài hộc minh châu cũng không bằng nửa củ khoai lang.”

Hắn nhìn nàng chằm chằm, đã rõ ý của nàng.

Nàng nhẹ nhàng cười cười: “Vương Gia là người làm đại sự, Thanh Bình công chúa đúng là rất xứng đôi với Vương Gia, tương lai có thể cùng Vương Gia kề vai sát cánh quần lâm thiên hạ. Ti Điềm chúc mừng Vương Gia.”

Hắn thất vọng không nói gì, điều nàng muốn hắn không cho được, nhưng mà hắn lại không nỡ buông tay. Hạ ngữ chúc mừng của nàng hết sức chân thành, là thật tâm vui mừng cho hắn.

Hắn vẫn không cam tâm, giơ đèn lồng lên cao, nhìn đôi mắt trong trẻo xinh đẹp của nàng, buồn bã nói: “Chẳng lẽ muội đối với ta, một chút tình ý cũng không có?”

https://thuviensach.vn

Ánh mắt của hắn thanh tịnh sáng ngời, nàng dời ánh mắt, lạnh nhạt nói: “ nhân vật như Vương Gia, có ai không sinh lòng ái mộ? Ti Điềm tự mình biết rõ, cũng biết mình muốn cái gì. Sau khi gia đình thất thế, muội cũng biết rõ vinh hoa phú quý chỉ là phù vân, muội không thích quyền thế, cũng không thích cuộc sống quá mức phức tạp. Muội chỉ muốn ở cùngvới mẫu thân, có cuộc sống giống như phụ thân mẫu thân, bên nhau cả đời, như vậy đủ rồi.” Cổ họng của nàng có chút tắc nghẹn, có rất nhiều lời, vĩnh viễn cũng sẽ không nói ra được.

Hắn gắng sức nuốt xuống sự khó chịu trong cổ họng, đè nén thất vọng trong lòng. Lúc này mọi âm thanh đều im lặng, hai người rõ ràng đứng chung một chỗ, tuy nhiên trong lòng lại có cảm giác biệt ly.

Tuyết rơi không tiếng động, hương mai thoang thoảng.

Đối với nàng mà nói, phần tình cảm này như một trận tuyết rơi, sau một trận tuyết, mông lung như trăng trong nước, hoa trong gương, đến giờ phút này xem như đã viên mãn, tạm gác lại những hồi ức và thời gian đã qua, như cánh mai rơi trên tuyết mịn, không người nhìn thấy, chỉ có hoa mai biết rõ, tuyết đã từng tới.

Hắn lặng yên thở dài, im lặng xoay người nói: “Trở về đi.”

Ti Điềm nghiêng người đi ở phía sau hắn.

Bỗng nhiên, hai người đều là khẽ giật mình!

Thương Vũ, không biết từ khi nào, đứng ở bên cạnh rừng mai, một nhành mai nghiêng trên vai hắn, khuôn mặt hắn trong trẻo nhưng lạnh lùng giống như vùa được băng tuyết nhuộm qua.

* Nhất hộc châu

Liễu diệp song mi cửu bất miêu,

https://thuviensach.vn

Tàn trang hoà lệ ố hồng tiêu.

Trường Môn tự thị vô sơ tẩy,

Hà tất trân châu úy tịch liêu.

Dịch nghĩa

Lâu rồi không vẽ chân mày lá liễu

Quần áo xưa đã hoen ố lệ buồn

Trường Môn lâu nay đã không còn lau rửa

Thì cần gì châu ngọc để vỗ về nỗi cô đơn

Mai Phi vốn được vua sủng ái nhưng sau khi Dương Quý Phi vào cung và được sủng ái thì rất ghen tuông, vì vậy dù rất thương Mai Phi quan hệ giữa vua và nàng chỉ là lén lút. Một lần nghĩ thương Mai Phi, vua bí mật tặng nàng 10 đấu ngọc. Nàng không nhận mà làm bài này gửi vua. Vua đặt tên cho bài này là “Nhất hộc châu” (1 hộc bằng 10 đấu).

https://thuviensach.vn

MAY MẮN GẶP LẠI KHI CHƯA GẢ

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 44

Tư Điềm vội vàng bước nhanh hai bước, thấp gọi to một tiếng: “Thương Vũ!”

Hắn không nói lời nào, yên lặng nhìn hai người, giống như đang nhìn một bức tranh phong cảnh tuyệt đẹp. Ánh đèn mờ nhạt, chỉ mơ hồ nhìn thấy vẻ mặt trong trẻo lạnh lùng của hắn, giống như đứng ở rất xa. Nàng không thấy rõ ánh mắt của hắn, trong lòng không khỏi thít chặt, không bình tĩnh nổi.

Bỗng nhiên, hắn xoay người lại nhảy lên, trực tiếp vượt qua tường viện nhảy ra khỏi rừng mai, dường như là vô ý xông vào bên trong bức tranh phong cảnh này rồi lại vội vàng hóa thành khách qua đường.

Khoảnh khắc thân ảnh của hắn biến mất ở đầu tường, trái tim của nàng hoảng loạn giống như bị ai bóp chặt, sau đó bỗng nhiên không còn nữa, dường như có thứ gì đó bị lấy đi mất.

Hắn có hiểu lầm hay không? Có khó chịu hay không? Sẽ không làm ra chuyện khác người đó chứ? vì sao hắn không hỏi? Vì sao một câu cũng không nói liền dứt khoát rời đi? Hắn đang suy nghĩ điều gì? Hắn sẽ làm thế nào? Suy nghĩ không ngừng tháo chạy hiện ra trong đầu nàng, xoắn xuýt trong đầu nàng, bát tao thất loạn pha lẫn sửng sốt, làm cho nàng rối loạn thành đoàn.

Đêm tuyết mù mịt, nàng cảm thấy lạnh cả tay chân, tâm hoảng ý loạn. Trong lúc nhất thời dường như bước chân không nhúc nhích nổi, ngơ ngác nhìn đầu tường nơi hắn biến mất.

https://thuviensach.vn

“ Ti Điềm, muội trở về phòng đi.” Bùi Vân Khoáng phục hồi tinh thần lại, nói xong đưa đèn lồng cho nàng trở về phòng. Hắn cũng rất bất ngờ khi lần nữa không hẹn mà gặp Thương Vũ. Tình cảnh này như hoán đổi cho lần trước, lần trước là hắn đứng ở hành lang thấy nàng và Thương Vũ nói chuyện, còn lần này là Thương Vũ đứng ở bên cạnh rừng mai bắt gặp hai người bọn họ.

Hai lần hắn đều bị một người cự tuyệt, mà Thương Vũ đều là người rời đi trước tiên.

Tư Điềm hồn bay phách lạc, khiến lòng hắn tắc nghẽn, xem ra Thương Vũ trong lòng nàng đã có địa vị đặc biệt, mà hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Hắn yên lặng xoay người rời đi, dẫn theo thị vệ hồi phủ.

Mới ra khỏi kỳ xã không xa, góc rẽ nhảy ra một người ngăn cỗ kiệu của hắn.

“Biểu ca, ta có lời muốn nói với huynh.” Thương Vũ đứng trong bóng râm, dáng người anh tuấn.

Bùi Vân Khoáng rất bất ngờ khi Thương Vũ lại có thể chờ ở chỗ này. Hắn xuống kiệu, đứng trước mặt Thương Vũ. Hai người đều là vóc người cao gầy, khí chất nổi bật, giống như Mặc Lan, giống như tu trúc (cây trúc dài), giống như ngọc sáng ẩn mình trong tráp, giống như mũi tên trên dây cung nổi trận lôi đình hướng tới vạn quân.

Âm thanh chung quanh yên tĩnh, ngay cả một cơn gió cũng không có, chỉ là mạch nước ngầm giữa hai người bắt đầu chuyển động.

Màn đêm tối tăm như một tấm màn đen, kỳ lạ ở chỗ, hai người dường như có thể nhìn thấy ánh mắt của đối phương, như có thể hiểu rõ lòng dạ của đối phương đồng thời cũng cảm thấy sự mất tự nhiên không thể lí giải

https://thuviensach.vn

giữa hai người. Sự ăn ý cùng gần gũi từ nhỏ đến lớn, lúc này lại có chút ngăn cách và bất hòa bởi một nữ tử.

Thương Vũ đến gần một bước, thấp giọng nói: “Biểu ca, vừa rồi ta cũng không phải cố ý nghe lén, chỉ là trong lúc vô tình gặp phải. Ta và nàng đã đính hôn rồi. Quay về Tín Châu, kính xin biểu ca chiếu cố cho nàng nhiều hơn.” Hắn biết tính tình Bùi Vân Khoáng, cho nên hắn quyết định trước mở khúc mắc này ra, công khai suy nghĩ còn tốt hơn là giấu giếm, hắn luôn luôn là người rõ ràng lưu loát.

Bùi Vân Khoáng bỗng khẽ giật mình, hắn nhanh như vậy đã đính hôn với nàng!

Thương Vũ lại nói: “Trong lòng ta, cho dù biểu ca làm Hoàng Đế, cũng vĩnh viễn là biểu ca vĩ đại của ta. Ta cũng như vậy, bất luận tương lai có thể đoạt lại Thương Lan hay không, ta cũng là đệ đệ của ngươi, vĩnh viễn sẽ không thay đổi, cũng sẽ không có suy nghĩ nào khác.”

Bùi Vân Khoáng lại khẽ giật mình.

“Biểu ca bảo trọng.” Thương Vũ vừa chắp tay, thân ảnh liền ẩn vào trong bóng đêm.

Bùi Vân Khoáng đứng im một lát, gió đêm se lạnh, trong lòng hắn sáng tỏ nhưng lại khiến hắn đau đớn âm ỷ. Thương Vũ nghiễm nhiên gửi gắm nàng cho hắn, đối mặt với sự thản nhiên và tín nhiệm này của Thương Vũ, hắn phát hiện bản thân hắn đã không có đường thối lui, cũng không còn đường để đi, với nàng bây giờ chỉ có thể ngừng bước, như một bức tranh, vung vài nét bút thần kì, nhưng đến vẽ rồng điểm mắt thì lại không biết phải làm sao.

Hắn hít sâu một hơi, bước lên kiệu.

https://thuviensach.vn

Gió lặng tuyết ngừng, hoàn toàn yên tĩnh. Ti Điềm trông mong nhìn trời đêm, trong lòng hi vọng Thương Vũ sẽ trở về, thế nhưng nàng đợi gần nửa canh giờ, vẫn không thấy bóng dáng của hắn.

Nàng gần như bị kích động muốn đi tới phủ tìm hắn. Không biết vì sao, nàng rất sợ hắn hiểu lầm, rất muốn lập tức giải thích với hắn.

Chắc hắn không phải là người lòng dạ hẹp hòi chứ? Bởi nhìn hành vi cư xử ngày thường của hắn, không phải là người có lòng dạ hẹp hòi. Nhưng dính dáng đến mặt cảm tình, lại không thể lí giải theo lẽ thường. Hắn và nàng có thân phận là hôn phu hôn thê, bỗng nhiên thấy nàng và Bùi Vân Khoáng đêm khuya thưởng mai, ngôn ngữ lại mập mờ, hắn sẽ nghĩ như thế nào đây?

Lúc này nàng mới cảm nhận được mình không hề hiểu hắn, có nhiều khi cũng không nghĩ tới cảm thụ của hắn, chỉ là bị động trốn tránh. Nàng không nghiêm túc nghĩ tới tương lai của nàng với hắn, vẫn luôn là hắn cố gắng, còn nàng thì lùi lại phía sau, nếu như trước đây xem nhẹ hắn là vì trong lòng có một bóng dáng khác, như vậy hiện tại thì sao? Trong lòng nàng âm thầm có chút áy náy.

Sau khi tuyết ngừng rơi, một mảnh sương thu mỏng manh trắng xoá trong đình viện, trống rỗng giống như trái tim nàng.

Hai chân nàng đang đứng run lên, đành phải trở lại phòng nằm xuống, đêm nay, nàng không cách nào an tâm chìm vào giấc ngủ. Trong lòng thoáng qua từng hình ảnh với Thương Vũ. Nàng mơ mơ màng màng thiếp đi, trong mộng lại có thể mơ thấy hắn. Nàng vội vã giải thích với hắn, hắn cười điểm trán nàng: “nếu như có lần sau, xem ta thu thập muội thế nào.”

Nàng yên lòng lại, vô cùng bình tĩnh an bình, nhưng khi nàng tỉnh lại, lại phát hiện đó chỉ là mơ.

https://thuviensach.vn

Sắc trời vừa sáng nàng liền rời giường, đi dạo đến rừng mai. Hoa mai được tuyết rửa sạch, mùi thơm càng thêm đơn bạc, màu sắc cũng nhạt hơn rất nhiều. Nàng chậm rãi đi trong rừng mai, chuyện đêm qua cứ xoắn xuýt trong lòng nàng, ngay cả trong mộng cũng không bỏ qua, tuy tỉnh lại thấy thất vọng, nhưng cũng không còn hồ đồ mờ mịt như trước kia.

Mặt trời sớm mai mới nhú chiếu sáng tận trời xa, nàng cảm thấy trong lòng vô cùng thông suốt. Buông bỏ tất cả, nhìn về tương lai, mới là hướng đi của nàng.

Trước mắt nàng nên làm chính là tìm Thương Vũ giải thích, hắn có tin hay không, có nghe hay không, nàng cũng phải làm như vậy.

Thế nhưng cả một ngày, cũng không thấy bóng dáng của hắn. Vừa nghĩ tới ngày mai phải cùng với Bùi Vân Khoáng trở lại Tín Châu, sẽ thật lâu không thể gặp Thương Vũ, trường hợp này phải làm sao? Nếu tiếp tục trì hoàn, lỡ vấn đề trầm trọng hơn thì sao đây? Nàng âm thầm lo lắng.

Mùi vị một ngày chờ đợi lại giống như sống một ngày bằng một năm, trong đình viện nắng ấm chiếu trên nền tuyết mỏng, rồi hóa thành vô hình, mà đêm qua cũng huyền ảo như mơ.

Lúc chạng vạng tối, nàng rốt cuộc đã tới tìm Thương Vũ. Nhìn thấy thân ảnh cao gầy tiêu sái của hắn rảo bước từ trong đình viện đến hành lang gấp khúc, trong lòng nàng vui mừng khôn xiết, ngay cả chính nàng cũng cảm thấy ngạc nhiên.

Nhìn hắn đến gần, lòng nàng bỗng thấy an bình, đồng thời lại có một chút lo lắng phập phồng theo tiếng hít thở của nàng, hắn sẽ tin tưởng nàng sao? Sau này nắn có thể có khúc mắc hay không?

Hắn chắp tay thong thả, bước đi nhẹ nhàng, nhưng thần sắc nghiêm túc, ánh mắt thâm trầm như dòng chảy của biển lớn, nàng khẩn trương cầm lòng không đậu liếc mắt nhìn một cái, bỗng nhiên rất sợ cuồn cuộn nổi lên

https://thuviensach.vn

sóng lớn. Lại nghĩ tới hắn tức giận khi phát hiện mình đính hôn, nàng không khỏi có chút chột dạ sợ hãi, tình hình lần này lại nghiêm trọng hơn nhiều, đêm khuya vắng người, cô nam quả nữ, ngôn ngữ mập mờ, ôi, tóm lại có chút tội không thể tha thứ.

Hắn không nói lời nào, híp mắt nhìn nàng, dường như đang đợi nàng mở miệng.

Nàng lấy hết dũng khí nói: “Thương Vũ, ngày hôm qua không phải như huynh nghĩ đâu.”

Hắn vừa sải bước đến trước hành lang, ngưng mắt nhìn nàng: “Muội biết đêm qua ta nghĩ thế nào không?”

Nàng lắc đầu, thấp giọng nói: “ huynh quay đầu bước đi, hiển nhiên là mất hứng.”

Hắn lướt qua người nàng, trực tiếp đi vào phòng của nàng.

Nàng đi theo vào, lo lắng nhìn bóng lưng của hắn.

Hắn xoay người lại, cánh tay lướt qua vai của nàng, đóng cửa lại, lúc thu tay lại thì thuận tay ôm nàng vào trong ngực.

Nàng hít thở không thông, bất an nhìn hắn, không tự chủ được bắt đầu lo lắng kế tiếp sẽ bị “Trừng phạt” như thế nào.

Hắn lại không có hành động gì, chỉ nhìn nàng thở dài, sau đó dùng ngón tay khẽ vuốt gương mặt nàng, thấp giọng nói: “Muội hôn nhẹ ta, ta sẽ không giận muội nữa.”

Mặt nàng nóng lên, rủ mắt xuống, lông mi thật dài như cánh quạt khẽ chớp trước mắt hắn, dường như đang khiêu khích với sự chịu đựng của hắn. Hô hấp của hắn có chút dồn dập, hơi thở ấm nóng phả lên phía trên lông

https://thuviensach.vn

mày của nàng, nàng không có nơi nào để trốn, hắn hùng hổ dọa người. Tuy nàng cảm thấy hắn yêu cầu quá đáng, nhưng hình như là nàng đã làm sai trước, cho nên nàng chột dạ không có cách nào cự tuyệt hắn, đành phải ngượng ngùng chống cự trong im lặng, cự tuyệt không thực hiện.

Hắn nhíu mày, giống như tức giận, giọng nói cũng nặng thêm vài phần: “Sao, không muốn? Muội không hề quan tâm đến cảm nhận của ta đúng không?” tay hắn đặt bên hông nàng xiết chặt thêm vài phần, giống như bất mãn với sự lề mề và chống cự của nàng.

Thân hình hắn cao lớn khôi ngô, nàng lại bị khí thế cường đại của hắn áp bách phía dưới, hô hấp không thông. Mắt thấy không cách nào từ chối được nữa, nàng đành phải kiên trì nhón mũi chân lên chạm vào mặt hắn, y như chuồn chuồn lướt trên mặt nước, vẫn mới chạm vào bên mép, căn bản không phải nơi hắn muốn.

Phạm sai lầm còn không biết sửa đổi, thái độ qua loa này hiển nhiên làm hắn không hài lòng. Chân mày hắn nhăn lại, không chút khách khí dán lên người nàng người ,hung hăng hôn lên.

Quả nhiên là “Nghiêm trị” ... Nàng cảm giác dường như mình bị hút khô rồi, sắp hít thở không thông. Đợi đến lúc nàng mở mắt hít sâu một hơi, phát hiện trên mặt hắn không có chút gì gọi là không mừng hay tăm phiền muộn, mà vui tươi cởi mở giống như ngày xưa. Thật sự không tức giận nữa à? Lần này sao dễ nói chuyện dữ vậy? Nàng quả thực không thể tin được. Chuyện đêm qua hắn không để ở trong lòng sao? Là nàng chuyện bé xé ra to sao?

Hắn cười cười ranh mãnh: “Muội thật sự xem thường ta, ta không phải người có lòng dạ hẹp hòi. Cho dù ta ghen, cũng sẽ quang minh chính đại. Đêm qua không phải muội và Vương Gia chỉ thưởng mai thôi sao, ta không tức giận đâu.”

https://thuviensach.vn

Nàng nhìn ánh mắt của hắn, rất nghiêm túc hỏi: “Huynh thật sự không có suy nghĩ nhiều?” Nàng cảm thấy kỳ quái, đêm qua hắn kiên quyết rời khỏi, phản ứng dữ dội, nàng cho là hắn sẽ tức giận đố kị, hắn vậy mà một chút ghen tuông cũng không có sao? Vậy vừa rồi hắn cố ý nói hắn tức giận, là muốn nàng vỗ về sao? Nàng vừa tức vừa thẹn, có vậy thôi mà cũng khiến nàng lo lắng cả đêm.

Hắn gật gật đầu, chân thành nói: “Ta thật sự không nghĩ nhiều.” Thật ra lúc đó tâm tình hắn rất phức tạp, nửa mừng nửa đau. Vui mừng bởi vì nàng cự tuyệt Bùi Vân Khoáng, đau bởi vì trong lòng nàng thật sự động tâm với hắn. Nhưng hắn là đàn ông, hắn sẽ không keo kiệt đến mức ngay cả chuyện này cũng không thể tha thứ.

Nàng chu mỏ nói: “Vậy sao huynh lại chạy?”

“Ta nghe mấy câu nói cuối cùng của muội nên đã suy nghĩ rất nhiều. Lúc ấy, ta rời khỏi cũng không phải do tức giận, chẳng qua cảm thấy nói như thế nào cũng không thể để cho muội hiểu rõ tâm ý của ta. Hơn nữa với tình huống lúc đó, ta cũng không muốn làm biểu ca khó chịu, cho nên mới rời đi trước. Hôm nay ta muỗn dẫn muội đến nơi này. Muội trước đi đổi quần áo nam tử đi.”

Mặc dù nàng rất hiếu kỳ không biết hắn muốn đi nơi nào, nhưng lần đầu tiên nàng hỏi cũng không hỏi, căn bản không muốn làm trái ý hắn, dường như chột dạ nên rất nghe lời, thật ra nàng cũng không có làm chuyện gì có lỗi với hắn, tại sao lại chột dạ? Là vì quan tâm sao? Nàng vừa thay quần áo, vừa nghĩ ngợi lung tung, hôm nay mình rất kỳ lạ. Thay xong quần áo, nàng buộc lại đầu tóc, nhướng mắt nhìn ra bên ngoài, ngoài cửa sổ đã xâm xẩm tối.

Hắn dẫn nàng đi ra từ cửa sau kỳ xã, kiệu nhỏ đang chờ ở đó. Hắn kéo tay nàng lên kiệu. Lần đầu tiên nàng không có phản kháng, tùy ý cho hắn nắm tay.

https://thuviensach.vn

Trong ánh trời chiều, người qua đường nhốn nháo hối hả vội vàng trở về nhà, bắt đầu có lác đác vài ngọn đèn dầu được đốt lên ở hai bên đường, nàng đẩy mành vải bên cạnh cỗ kiệu ra, nhìn ra bên ngoài, nhưng cái gì cũng không nhìn thấy, bởi vì tay nàng luôn nằm trong lòng bàn tay hắn, không hề có ý muốn buông ra. Nàng căng thẳng không được tự nhiên, trong tay đổ mồ hôi, nàng tránh ra, thế nhưng thử hai lần, lại khiến hắn nắm càng chặt hơn. Nàng đành phải buông tha, để che giấu sự xấu hổ, nàng nhìn ra phía ngoài.

Không gian trong kiệu rất nhỏ, nàng cảm giác mình chỉ chiếm một chỗ nhỏ xíu, thế nhưng cho dù co người lại thế nào vẫn dán lên bờ vai của hắn. Hắn cũng không nói chuyện, nghiêm túc nghiêng đầu nhìn nàng, chỉ khi ánh sáng bên ngoài rọi vào trong kiệu, chiếu vào một bên trên gương mặt nàng, dịu dàng động lòng người.

Nàng biết hắn đang nhìn nàng, vẻ mặt càng thêm hồng nhuận.

Trái tim hắn rung động, cũng giả bộ nhìn ra ngoài kiệu ngắm phong cảnh, khuôn mặt sáp đến vô ý đụng trúng mặt nàng.

Nàng vừa thẹn vừa giận, nhưng không có chỗ nào để tránh.

Hắn lén lút cười thầm, trong lòng vui mừng hạnh phúc. Nàng không cảm thấy nhưng hắn cảm thấy, thái độ của nàng đối với hắn đã không giống như trước kia, đã có thay đổi làm cho người ta vui vẻ. Đêm qua khi hắn nhìn thấy hai người đứng trong rừng mai, nghe thấy những lời nói kia, ngoài khiếp sợ quả thật còn có ghen tuông. Thì ra, người lúc đầu khiến nàng động tâm chính là Bùi Vân Khoáng. Nàng cự tuyệt Bùi Vân Khoáng, dường như cũng không phải bởi vì con người hắn, mà là vì thân phận của hắn. Hắn thất vọng vô cùng, mắt giống như bị gió tuyết mê hoặc. Nhưng khi nghe được câu nói cuối cùng của nàng, hắn mới bình thường trở lại. Nếu như nàng cho rằng một hộc minh châu cũng không bằng nửa củ khoai

https://thuviensach.vn

lang, hiển nhiên nàng cũng sẽ không có cái gì với Bùi Vân Khoáng, như nàng nói nói, chỉ có thể là hâm mộ.

Nhưng mà, với hắn thì sao? thân phận của Hắn và Bùi Vân Khoáng chỉ khác nhau là Thương Lan và Đại Lương, cùng là thân phận vương thất, có một số phương diện nhất định sẽ có rất nhiều lựa chọn và mê hoặc. Nếu như hắn nói cho nàng biết, địa vị và thân phận của hắn cũng giống như Bùi Vân Khoáng, nàng có bài xích hắn hay không, có lùi bước hay không? Hắn nên làm thế nào để nàng an tâm, để nàng biết hắn có thể thỏa mãn tâm nguyện cả đời chỉ có một mình nàng đây?

Hắn nhất thời mờ mịt, vì thế chỉ có thể lấy lui làm tiến thôi.

Hôm nay gặp lại, nàng khẩn trương với phản ứng của hắn như thế, lo lắng hắn sẽ hiểu lầm, chủ động giải thích với hắn, điều này nói rõ, hắn trong lòng nàng đã có phân lượng. Hắn càng thêm tin tưởng hắn sẽ chiếm được trái tim nàng. Hắn cũng càng cảm thấy, có lẽ trước hết phải khiến nàng an tâm, cho nên hôm nay hắn mới dẫn nàng đi một chỗ

https://thuviensach.vn

MAY MẮN GẶP LẠI KHI CHƯA GẢ

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 45

Cỗ kiệu dừng ở chợ hoa.

Ti Điềm có chút khó hiểu, hắn dẫn nàng tới nơi này làm gì? Đã chạng vạng tối rồi, hắn còn muốn mua hoa sao? Hắn cũng không giống như người thích chơi hoa cỏ. Nàng luôn luôn cảm thấy hai chữ “phong nhã” không có liên quan tới hắn, nhưng hắn cũng phi thường làm cho người ta cả kinh, ví dụ như tiếng sáo của hắn. Có lẽ, hôm nay hắn sẽ khiến nàng bất ngờ một lần nữa.

Thương Vũ đi dọc theo con đường bên cạnh chợ hoa, nhỏ giọng nói với nàng: “chợ hoa này bán chậu cây cảnh nhưng giá rất cao, bình thường chạng vạng tối, việc buôn bán sắp hết, mới có thể rẻ hơn chút ít. Cho nên, khách quen trong kinh thành tới đây dạo chơi thường chạng vạng tối mới đến.”

Quả nhiên trong chợ hoa cũng có không ít người đi dạo, vẻ mặt nhàn nhã, không có nửa phần háo sắc.

Tư Điềm cười hỏi: “Huynh tới mua chậu cây cảnh à ?”

Hắn cười cười với nàng: “Ta bảo một người mua.”

“Ai? Muội sao?”

“Không phải muội, là một cố nhân của muội.”

https://thuviensach.vn

Nói chuyện, hắn đã đi vào một cửa hàng. Ti Điềm đi theo phía sau hắn, vừa vào cửa hàng, lập tức một cảm giác ấm áp phả vào trước mặt, tất cả bốn góc của cửa hàng đều đốt một chậu than lớn, làm gian phòng ấm áp như mùa xuân. Trên kệ hoa giữa phòng đặt mấy chục chậu cây cảnh, phong cách cổ xưa hoặc tú nhã, khí thế mạnh mẽ hoặc xinh xắn, tạo hình khác nhau, văn hoa cầu kì.

Trong cửa hàng một người trung niên nhìn thấy Thương Vũ, vội vàng chạy ra đón: “Công tử, đã sắp xếp xong xuôi.”

Thương Vũ mỉm cười gật đầu với hắn, tiếp tục đi vào.

Phía đông cửa hàng treo một rèm vải.

Thương Vũ đẩy rèm ra nói với Ti Điềm: “vào trong ngồi trước đi, đợi lát nữa cố nhân của muội tới.”

Lòng Ti Điềm tràn đầy nghi ngờ, theo hắn đi vào sau rèm, đây cũng là chỗ nghỉ ngơi của chủ tiệm, trong gian nhỏ chỉ có một bàn một ghế dựa, cái giường cũng nhỏ xíu.

Không gian quá nhỏ, chỉ có hắn và nàng. Ti Điềm cảm thấy có chút mất tự nhiên, thấp giọng hỏi: “Cố nhân là ai vậy?”

Hắn lười biếng ngồi trên ghế, nói: “Đợi đến lúc muội thấy hắn cũng đừng kích động.”

Nàng tò mò ước gì có thể chui vào trong lòng của hắn để nhìn, nhưng hết lần này tới lần khác hắn cũng không nói, làm ra vẻ thần bí, làm nàng sốt ruột.

Trong gian nhỏ chỉ có một cái ghế, Ti Điềm đang do dự có nên ngồi trên giường nhỏ hay không, bỗng nhiên, hắn vươn tay kéo eo nàng, ấn nàng ngồi trên đùi của mình, sau đó xiết chặt hai tay.

https://thuviensach.vn

Nàng xấu hổ tim đập thình thịch vội vàng giãy giụa để thoát ra.

Đáng tiếc, cánh tay của hắn cứng như sắt, một khi giam nàng lại liền không cách nào thoát thân. Nàng lại không dám gây ra tiếng động, móng vuốt nhỏ giống như gãi gãi vài cái, ngay cả nàng cũng cảm thấy không thú vị, đành phải đỏ mặt thuận theo, an tĩnh tựa vào trong ngực của hắn.

Hắn nhìn khuôn mặt đỏ bừng của nàng im lặng cười cười, thấp giọng nói bên tai nàng: “Đừng lên tiếng, hắn sẽ tới ngay đó. Ta ôm muội, sợ một hồi muội kích động nhào ra luôn đó. Cũng không phải ta phi lễ với muội đâu nhà. Nhưng, hôm nay giữa ta và muội cũng không coi là phi lễ, muội nói có đúng hay không?” giọng điệu của hắn bỡn cợt, lần nào nàng cũng không phản bác được, chỉ đỏ mặt không nói lời nào.

Một lát sau, chỉ nghe thấy có người đi vào trong phòng.

“Lâm huynh, đến nhà này xem.”

“chậu cây cảnh của nhà này, nhìn không sai a.”

“ Ánh mắt hai vị công tử thật tốt, tiểu điếm tuy không lớn, nhưng bán đều là tinh phẩm.”

Tư Điềm giật mình, thanh âm này, sao giống như của một người? Lâm huynh? Chẳng lẽ là Lâm Nhất Phong?

Nàng muốn đẩy cánh tay Thương Vũ ra để đẩy tấm rèm bên ngoài nhìn thử, nhưng quá mức kinh ngạc, trong nhất thời cả người cứng ngắc dường như đã mất hết sức lực. không nghĩ tới sẽ gặp lại hắn, tuy rằng nàng đã rất nhiều lần nghĩ tới chuyện báo thù, nhưng hết lần này tới lần khác ở chỗ này, khi nàng không có bất kỳ chuẩn bị nào, hắn lại tùy tiện xuất hiện trước mặt nàng.

https://thuviensach.vn

Thương Vũ ôm chặt nàng, đặt bàn tay lên môi nàng, sau đó nói nhỏ bên tai nàng: “Đừng lên tiếng.”

“ Ông chủ, mấy chậu này không sai nhỉ.”

“Vị công tử này thật sự là biết xem hàng. Cái chậu màu vàng mận gai này lần trước có một lão gia ra giá hai trăm lượng, ta còn không bán.”

“Hai trăm lượng? ông chủ ông định ăn cướp sao!”

“Vị công tử này, người nhìn kỹ đi, tạo hình của cái chậu màu vàng mận gai này đẹp thanh nhã theo phong cách cổ xưa, đặc biệt ở chỗ, không ít người nói nhìn từ xa nó giống như Thiên Mã xòe cánh, người xem nơi này, còn có nơi này nữa.”

“Nghe ngươi nói như vậy, quả thật có hôi giống. Ông chủ ông muốn bao nhiêu bạc?”

“Cái chậu cây cảnh này không phải 232 lượng không bán.”

“Lâm huynh, huynh thật muốn mua?”

Lâm Nhất Phong thấp giọng nói: “Triệu huynh, Tả Tướng cầm tinh con ngựa, ta muốn mua tặng hắn, ngươi thấy thế nào?”

“Tốt thì tốt, nhưng có hơi đắt.”

Lâm Nhất Phong nói: “Tả Tướng ngoại trừ chậu cây cảnh và tranh chữ cũng không yêu thích thứ gì, đồ vật tầm thường, sao có thể lọt vào mắt ông ấy.”

“Lâm huynh nói rất đúng, đây là tặng lễ, hoặc là không tặng, hoặc là tặng đồ có giá trị, bằng không thì đã không công còn khiến người tức giận.”

“Triệu huynh nói rất đúng.”

https://thuviensach.vn

Hai người trả bạc, sau đó rời khỏi cửa hàng.

Tư Điềm liều mạng giãy giụa, muốn thoát khỏi vòng ôm của Thương Vũ.

Nhưng Thương Vũ lại ôm nàng thật chặt, nói nhỏ: “Muội hãy nghe ta nói.”

Nàng hung dữ liếc hắn, ánh mắt “hung hãn đanh đá” xưa nay chưa từng có.

Thương Vũ cười khổ: “ Kẻ thù gặp nhau mới tức giận đỏ mắt, ta cũng không phải hắn, muội trừng ta làm cái gì?”

“Huynh buông tay, để muội đi tìm hắn.”

“ Muội tìm được hắn thì sẽ làm gì? Nhào tới cắn hắn?”

“Thương Vũ!”

Hắn ôn nhu nói: “Không phải muội vẫn muốn báo thù sao? Muội còn nhớ ngày đó muội bỏ thuốc vào chậu cây cảnh của sư phụ, lúc ta tưới nước bị trúng độc không? Hắn mua cái chậu cây cảnh này tặng cho Tả Tướng, Tả Tướng sẽ giống như ta ngày đó, chờ hắn tra ra nguyên nhân, tự nhiên sẽ không tha thứ cho Lâm Nhất Phong.”

Tư Điềm bỗng nhiên an tĩnh lại, kinh ngạc nhìn hắn.

“Tả Tướng bảo hắn hạ độc mẹ muội, thế nhưng hắn lại vì chuyện cá nhân, hại luôn cả đệ đệ của muội, vọng tưởng không có đệ đệ của muội, muội có thể để hắn đi vào Ti gia ở rể, cho phép kế thừa gia nghiệp của Ti gia, hắn không nghĩ tới gia quy của Ti gia là gia sản không thể rơi vào tay người khác họ, mắt thấy không có lợi, hắn liền lập tức lui hôn. Nếu không phải Tô tỷ nhìn ra mẹ của muội trúng độc, làm sao muội có thể nghĩ đến

https://thuviensach.vn

hắn là người hại đệ đệ và mẫu thân của muội? Cái gọi là tri nhân tri diện bất tri tâm, người này thật sự đáng sợ, tâm địa ác độc. Như theo tính tình của ta, sớm đã giết hắn, để tránh tai họa sau này cho người khác. Nhưng trước mắt biểu ca đang ở thời khắc mấu chốt, ta không thể vọng động, cho nên Tạ Thông suy nghĩ cho ta biện pháp này để thu thập hắn.”

Hốc mắt Ti Điềm chua xót, cố gắng nhịn lắm nước mắt mới không rơi xuống. Tiểu Ngạn, đệ đệ hoạt bát đáng yêu, một tiểu hài tử được người người yêu thích như vậy, Lâm Nhất Phong hắn sao có thể xuống tay?

Hắn sờ sờ tóc của nàng, an ủi: “Ta biết người muội hận nhất là Tả Tướng, hắn mới là đầu sỏ gây nên chuyện này, nhưng bây giờ không phải là thời điểm đối phó hắn, ta hứa với muội, tương lai nhất định sẽ báo thù cho đệ đệ và mẫu thân của muội.”

Nhìn vẻ mặt chân thành kiên định của hắn, trong lòng nàng cảm động. Xác thực hắn rất quan tâm tới chuyện của nàng, thản nhiên làm những điều này cho nàng, tự ý làm chủ gánh nặng trong lòng nàng. Không biết vì sao, lời nói của hắn rất dễ khiến nàng an tâm, nàng nguyện ý tin tưởng hắn.

Hắn ngắm nhìn nàng, ngón tay véo nhẹ cằm nàng, ngón tay cái dịu dàng vuốt nhè nhẹ vài cái lên da thịt nõn nà, chậm rãi nói: “Ta biết, ngay từ đầu muội cũng không thích ta, nhưng, chân thành, kiên định như kiềng ba chân. Muội không phải bướng bỉnh, như thế nào lại vô tâm?”

Nàng nhất thời im lặng, tim đập mạnh nhưng nói không ra được chữ nào .

Ngón tay của hắn lặng lẽ di chuyển, dịu dàng đụng đụng môi nàng, nói: “ trong lòng ta có muội, cho nên trong lòng muội cũng phải có ta. Chỉ có ta.”

Nàng rũ mắt xuống, trên mặt dần dần nóng lên. Hắn quả nhiên là không nói đạo lý, bá đạo gì mà ngay cả một chút chỗ trống cũng không lưu

https://thuviensach.vn

lại. Nhưng nàng dường như có chút thích không nói lý lẽ như vậy, mang theo một loại khí thế phi lưu trực hạ tam thiên xích*.

*Trích thơ Lí Bạch

“Phi lưu trực hạ tam thiên xích

Nghi thị Ngân Hà lạc cửu thiên”

Dịch nghĩa

“Bay vù thẳng xuống ba ngàn thước,

Ngờ ấy Ngân Hà rụng trời cao”

“Đi thôi, ta sẽ dẫn muội đi chỗ khác.” Hắn cười cười, kéo rèm ra, dẫn g nàng đi ra cửa hàng.

Cỗ kiệu dừng lại ở một ngõ hẻm yên tĩnh.

Hắn đỡ nàng xuống. Nàng ngẩng đầu nhìn, đến một đình viện, trên cửa chính treo một chiếc đèn lồng, viết một chữ “Hác” nho nhỏ.

Ti Điềm thấy kì lạ, trong những người mình quen biết, cũng không có họ “Hác”, vậy đây là đình viện của ai?

Thương Vũ nói: “ muội đi theo ta.”

Nàng đi theo phía sau hắn, đi vào cổng chính. Mái hiên dưới đình viện đã treo lên đèn lồng, ánh trời chiều ảm đạm hoà vào cùng với ánh đèn, cách bài trí trong đình viện đẹp đẽ tao nhã, tinh xảo trang nhã. Tuy rằng sân viện không lớn nhưng rất sạch sẽ hợp lòng người.

Một nam tử trung niên nhiệt tình mà ra đón: “Thiếu gia, đều đã chuẩn bị xong, chỉ chờ người thôi.”

https://thuviensach.vn

Thương Vũ gật đầu với hắn: “trước đi chuẩn bị đồ ăn, đợi lát nữa ta qua.”

“Vâng.” Người nọ lên tiếng, liền lui xuống.

Thiếu gia? Tư Điềm tò mò đánh giá Thương Vũ, thấp giọng hỏi: “ đây là chỗ nào?”

“Đây là nhà riêng của Thất thúc, người an bài ở chỗ này đều là tâm phúc của Thất Thế Môn, không có người ngoài.”

Tư Điềm tò mò hỏi: “Thất thúc họ Hác?”

Thương Vũ nhìn nàng, cười lắc đầu: “Từ từ muội sẽ biết, vì sao đây là Hác phủ.”

Hắn liên tục nắm tay của nàng, dọc theo hành lang gấp khúc dẫn nàng mang vào một gian thư phòng, sau đó đóng cửa lại.

Trời đã xâm xẩm tối, trong phòng tối om không tiếng động, nàng vừa thấy hắn đóng cửa, lập tức có chút khẩn trương.

Hô hấp cùng khí tức của hắn cận kề bên người, trong bóng tối hơi thở mạnh mẽ của nam tử đặc biệt rõ ràng, giống như một tấm lưới bao trùm lại nàng. Hắn muốn làm cái gì? Nàng nắm bàn tay, tim đập vô cùng nhanh.

Hắn đốt đèn sáng lên, ánh sáng ấm áp lập tức làm cho nàng an định lại, nàng nhẹ nhàng thở ra, đánh giá một vòng, trong phòng sạch sẽ, đồ dùng trong nhà theo phong cách cổ xưa.

Thương Vũ quay người lại kéo một cái ghế bành qua, ấn nàng theo ngồi xuống ghế, sau đó kéo một cái ghế khác qua, ngồi đối diện với nàng.

Hắn nghiêm túc đứng đắn, ánh mắt vững vàng nhìn nàng, bờ môi mím lại thành một đường. Mắt hắn dưới ánh đèn lóe lên sự mất bình tĩnh, cùng

https://thuviensach.vn

với vẻ trầm buồn nghiêm túc. Thần sắc của hắn không giống ngày thường, dường như được mài giũa rèn luyện qua nhiều năm tháng, trầm ổn nhưng ẩn chứa sắc bén.

Tuy nàng cũng rất nghiêm túc, nhưng trong lòng lại hơi buồn cười, lại có chút hiếu kỳ. Hai người quen thuộc như vậy, tự nhiên ngồi nghiêm chỉnh như vậy, hắn muốn nói cái gì?

Hắn từ trong ngực lấy ra một cái hộp tinh xảo, nhẹ nhàng đặt trên bàn sách.

Dưới ánh nến, cái hộp kia phát ra ánh sáng rực rỡ, khảm đầy bảo thạch phỉ thúy, đẹp đẽ tinh xảo quý giá bức người. Cả phòng tựa hồ cũng chống đỡ không nổi với ánh sáng của cái hộp, ngọn đèn bỗng nhiên trở nên ảm đạm tối tăm, nhỏ bé yếu ớt. Mà cái hộp giống như mở minh châu, sáng rực trước mắt người.

Tư Điềm ngạc nhiên thầm than, hộp này nhất định là giá trị liên thành!

Hắn ghé mắt mỉm cười với nàng, sau đó chạm vào cơ quan của cái hộp, hộp báu nhẹ cạch một tiếng, mở ra.

Nàng hết sức ngạc nhiên khi nhìn thấy trong hộp trải một tấm lụa màu vàng sáng và một con dấu.

Thương Vũ cầm con dấu, lại cầm tấm lụa màu vàng sáng, đưa cho nàng.

“Muội xem.”

Nàng cẩn thận từng li từng tí nhận con dấu, nhẹ nhàng lật qua, văn tự phía trên nàng lại không hiểu. Nàng chưa mở miệng hỏi, Thương Vũ đã nói: “Đây là ngọc tỷ của nước Thương Lan.”

https://thuviensach.vn

Nàng mở to hai mắt nhìn, ánh mắt giống như được hộp báu chiếu sáng.

Hắn lại chỉ vào tấm lụa tơ tằm màu vàng, nói: “Đây là chiếu thư phụ vương truyền ngôi cho ta, tên nằm ở phía trên, là chữ viết Thương Lan, Thường Vu Hạo.”

Tư Điềm giật mình sửng sốt, đã biết được lai lịch của hai món đồ này, nhất thời trong tay trở nên nặng nề, mà trong lòng nàng cũng ngổn ngang trăm mối, nàng cảm thấy lời hắn muốn nói tiếp theo nhất định sẽ long trời lở đất.

Thương Vũ nghiêm mặt nói: “ ngày mai muội quay về Tín Châu, cho nên ta có vài lời muốn nói với muội. Thật ra, ta vốn được gọi là Thường Vu Hạo. Thường Vu, là họ ở Thương Lan. Trước thời phụ thân ta, Thương Lan tuy nhỏ, nhưng đã có mười bộ tộc, chẳng qua chia năm xẻ bảy, không có thành tựu. Khi ông ấy 36 tuổi mới nhất thống Thương Lan, để bày tỏ ý muốn giao hảo với Đại Lương, mới đi kinh cầu hôn mẫu thân ta làm Vương Phi. Khi ta bảy được tuổi thì ông ấy qua đời, vốn là ta kế thừa vương vị, nhưng huynh trưởng khác mẹ của ta là Thường Vu Thang đã hai mươi tuổi, sớm đã đủ lông đủ cánh. Hắn đã phát động cung biến, bức mẫu thân ta giao ra hai thứ này, mẫu thân ta liều chết không theo. Hắn vây ta và mẫu thân trong nội cung Già Lan rồi phóng lửa, mẫu thân của ta đã chết, ta được sư phụ cứu ra, mang tới Đại Lương.”

Hắn một hơi nói xong, chân mày nhíu chặt, chăm chú nhìn nàng.

Nàng biết mẫu thân hắn là công chúa hòa thân, đã đoán ra thân phận tôn quý của hắn, nhưng không nghĩ tới chuyện cũ lại thê lương đau khổ như thế, trách không được mẫu thân Bùi Vân Khoáng lại phải đưa con gái đến phật am. Nàng muốn an ủi hắn, nhưng lại không biết nói gì, nàng nắm chặt bàn tay của hắn, nhưng lại cảm thấy ngượng ngùng.

https://thuviensach.vn

Thương Vũ lại nói: “Thất thúc và sư phụ qua nhiều năm như vậy, vẫn mưu đồ đợi thời cơ chín muồi để ta trở về đoạt lại vương vị.”

Nàng bỗng nhiên chấn động! Thân thế của hắn, nàng sớm đã đoán được, cho nên cũng không quá ngoài ý muốn, nhưng những lời này của hắn lại làm cho nàng khiếp sợ. Nàng cho là hắn sẽ tiếp tục ở lại Đại Lương, mai danh ẩn tích ung dung tự tại, không nghĩ tới hắn còn phải về Thương Lan tranh đoạt vương vị. Lập tức lòng của nàng rối như bòng bong.

Vô tình, trong đầu nàng hiện lên một ngày nào đó trong tương lai, hắn trở thành Thương Lan Vương, nàng sẽ như thế nào? Làm một nữ tử u oán trong hậu cung? Hay là một trong số đó? Nàng không muốn trải qua cuộc sống như vậy, nàng cự tuyệt Bùi Vân Khoáng cũng chính vì lí do này.

Tuy rằng Thương Lan chỉ là một tiểu quốc, nhưng dù sao hắn cũng là Quân Vương, Bùi Vân Khoáng không làm được, hắn có thể làm được sao? Trong lòng nàng bắt đầu đấu tranh, vừa mới bắt đầu nảy sinh một chút cảm tình với hắn, bây giờ lại xảy ra chuyện này, nàng phải làm như thế nào đây?

Buông xuống hay chặt đứt?

Trong lòng không muốn như vậy nhưng ngạo khí của nàng lưu loát trước sau như một, mặc dù đau lòng, nhưng đau ít cũng còn tốt hơn. Nàng hít sâu một hơi, hạ quyết tâm nói với hắn: “ Hay là huynh đi gặp mẫu thân muội từ hôn đi.” biểu cảm trên khuôn nàng rất chân thành, nhưng nàng biết những lời này của mình là nghĩ một đằng nói một nẻo.

Hắn dường như biết rõ nàng nhất định sẽ nói như vậy, tuyệt không ngoài ý muốn, chỉ cười hắc hắc: “Muội biết không? người nào biết thân thế bí mật của ta, không phải là người chết thì chính là người nhà.”

Nàng biến sắc, đây là ý gì, uy hiếp sao?

https://thuviensach.vn

Nàng tức giận nói: “Là huynh tự cho muội xem mà, cũng đâu phải là muội đòi xem đâu, huynh đừng có không nói đạo lý!”

“Dù sao cũng mặc kệ, muội cũng đã biết rồi. Muội nói làm sao bây giờ?”

Nàng có chút đau đầu, người này lúc nào cũng không nói đạo lý.

Hắn đứng lên, cánh tay chống lên lan can, vòng nàng ở bên trong, “Uy hiếp” nói: “Cho nên, ta không sẽ thoái hôn, cho nên, muội phải làm người nhà của ta, bằng không thì...”

Nàng quật cường “Hừ” một tiếng, vừa muốn phản bác, đã bị hắn chặn lên bờ môi.

Một phen giãy giụa và phản kháng, nàng mệt mỏi thở hổn hển, thế mà hắn lại như không có việc gì.

Nàng hung hăng trừng mắt hắn, im lặng kháng nghị, hắn cười sờ sờ bờ môi, nói: “Đợi sẽ muội xem hết vở kịch này, thì hãy trả lời ta.”

Hắn kéo nàng, đi ra khỏi thư phòng, đi ra sảnh trước của đình viện.

Hai người đi vào sảnh trước, đồ ăn đã chuẩn bị xong.

Hắn kéo nàng ngồi xuống, nói: “ không phải muội nói Bá Vương Biệt Cơ mới xem có phân nửa sao? Hôm nay ta gọi mấy người đến, diễn cái này cho muội xem được không?”

Nàng giật mình: “Muội nói chuyện này với huynh hồi nào vậy, sao muội không nhớ gì hết?”

Hắn cười liếc nàng một cái: “ Muội đã nói là ta nhớ rõ lắm. Lời muội nói nhiều nhất là ta cứ luôn khi dễ muội chứ gì.”

https://thuviensach.vn

Nàng có chút ngượng ngùng, chuyển ánh mắt đánh giá chung quanh, không thèm chú ý đến hắn.

Hắn tựa đầu đến trước mặt nàng, hạ thấp giọng hát xuống, nói: “Ta thật sự khi dễ muội sao? Ta sao cảm thấy vẫn luôn là muội khi dễ ta?”

Nàng quay mặt lại, suýt chút nữa là đụng trúng cái mũi của hắn. Mặt nàng đỏ lên, vội vàng lùi lại phía sau một chút, nói: “ Muội khi dễ huynh hồi nào, rõ ràng là huynh khi dễ muội thì có.”

Hắn cười cười: “Ta chịu phụ trách với muội rồi, còn muội thì sao, muội toàn phụ lòng ta không.”

Mặt nàng càng thêm đỏ, dường như có chút không hợp lí, lại không có cách nào phản bác lại. Dường như nàng chưa từng quan tâm hắn đã từng nói cái gì, cũng không biết hắn thích gì, dường như là có chút phụ lòng, nghĩ tới đây, nàng thấy hơi áy náy.

Đồ ăn đơn giản tinh xảo. Sau khi hai người dùng qua, Thương Vũ vỗ tay một cái. Hai ông lão từ bên ngoài phòng đi vào, tay cầm nhạc khí, lần lượt ngồi ở hai góc phòng, sau khi điều chỉnh thử vài tiếng, rốt cuộc cũng bắt đầu biểu diễn.

Bá Vương và Ngu Cơ ra trận, liền đứng cách không xa cái bàn chỗ Tư Điềm và Thương Vũ ngồi.

Thương Vũ ghé vào tai nàng nói: “Ta không tiện dẫn muội đi đến rạp hát, nên mới tìm mấy vị sư phụ Lai gia, sơ sài như vậy, muội đừng để ý.”

Ánh mắt Tư Điềm khẽ chuyển, mỉm cười nói với hắn: “Không sao mà.”

Nàng phát hiện đoạn tuồng này cũng không phải diễn từ đầu, mà từ giữa đoạn Bá Vương hoảng sợ đến tỉnh mộng. Nàng âm thầm cảm động,

https://thuviensach.vn

ngay cả đoạn nàng xem nửa chừng trước kia hắn cũng nhớ rõ sao? thì ra hắn cẩn thận như thế, luôn đặt lời nói của nàng ở trong lòng. Cho dù thế nào nàng cũng nghĩ không ra, khi nào đã nói với hắn chuyện này.

Nàng bắt đầu từ từ thưởng thức vở kịch, hắn cũng yên lặng ngồi xem cùng.

Sảnh không lớn, nhân vật cũng rất gần nàng, cho nên đặc biệt làm cho người ta như lạc vào cảnh giới kỳ lạ, chính mình cũng thấy cảm động. Hùng tâm mạnh mẽ như sông dài cuồn cuộn chảy xa ngàn dặm dưới ánh tịch dương, bi thương khi bản thân chìm trong tuyệt cảnh, bốn bề là địch cũng theo khúc nhạc từ từ đi vào lòng người.

Lúc một kiếm kia đặt ngay cổ Ngu Cơ, Tư Điềm cũng ngừng hít thở.

Chỗ uốn khúc cuối cùng của vở kịch rời rạc, hắn đứng lên kéo tay nàng. Nàng vẫn đắm chìm bên trong cảnh bi hùng thảm thiết, chậm rãi đi theo sau lưng hắn ra khỏi sảnh, nói thật tâm tình của nàng cũng không tốt lắm, nếu như tận mắt nhìn thấy cảnh chết choc chia ly bi thương như vậy, không bằng cứ nhớ nhung trong lòng.

Ánh trăng mờ nhạt vô vị như nước trà, cỗ kiệu lảo đảo về tới kỳ xã, trong lòng nàng rối loạn như tơ vò, không muốn nói chuyện. tương lai của hắn, dường như không phải như nàng muốn, nàng nên làm gì bây giờ?

Trở lại phòng ngủ, Thương Vũ kéo ghế ra, ngồi trước mặt nàng, duỗi ngón tay xoa xoa lông mày của nàng, lại cười nói: “Sao, trong lòng không thoải mái hả?”

Nàng gật gật đầu, nhìn khuôn mặt của hắn, vừa nghĩ tới đã đính hôn với hắn, lại nghĩn đến thân phận của hắn, lập tức cảm thấy đau đầu.

“Thật ra, ta cảm thấy kết cục của Ngu Cơ như vậy, đối với nàng ta mà nói, cũng không xấu.”

https://thuviensach.vn

“Vì sao?”

“ Nếu nàng ta không chết, có lẽ vận mệnh có thể có hai khả năng, một là, Hạng Vũ bại trận nàng ta sẽ bị bắt, sau đó bị Lưu Bang chiếm hữu. Hai là, Hạng Vũ phá vòng vây đông sơn tái khởi, sau khi đoạt được thiên hạ phong nàng làm phi. Sau đó, nàng ta bị nhốt ở bên trong cung cấm, chậm rãi nhìn những nữ nhân khác đến chia sẻ một phần yêu thương đã từng là duy nhất của nàng ta, cô đơn lạnh lẽo, thất ý, thống khổ, thời gian trôi qua chỉ là giày vò.”

Tuy nàng trầm mặc, nhưng trong lòng cũng đồng ý nhận định của hắn. Ngu Cơ đi theo hắn cuối cùng lấy được một cái danh hào, sau đó cùng vô số nữ nhân chia một chén canh, mà khi đó nàng đã trải qua năm tháng phong sương và tư thế hào hùng, dung nhan tiều tụy, sao có thể là đối thủ của người khác. Cho nên, nàng tao nhã rời khỏi ngay tại thời khắc bi thương như thế, cũng là một loại bất đắc dĩ, mặc kệ Hạng Vũ còn có thể đông sơn tái khởi hay không.

Thương Vũ lại nói: “Đêm qua, ta nghe thấy những lời kia của muội, cũng đã hiểu suy nghĩ trong lòng muội. Nghĩ đến ngày ta trở lại Thương Lan, cũng sẽ là một thân phận đặc biệt, ta lo lắng muội sẽ không tin tưởng ta.”

Nàng giật mình, hoàn toàn chính xác. Nàng cự tuyệt Bùi Vân Khoáng là vì nàng không thể trở thành duy nhất, còn Thương Vũ, nàng có thể trở thành duy nhất sao? Nàng cúi đầu, trong lòng thoáng qua vẻ buồn bã sầu lo. Nam nhân tam thê tứ thiếp cực kỳ bình thường, huống chi là bậc đế vương. Nàng vốn muốn cuộc sống bình thường an ổn, nhưng lần nữa gặp phải cũng là thân phận như vậy.

Hắn chậm rãi nói: “Cho nên, nói cho muội biết thân thế của ta, cũng cho muội xem vở tuồng này, là ta muốn nói cho muội biết, ta sẽ không để

https://thuviensach.vn

cho con của ta có hai mẫu thân, còn tranh đoạt như vậy. Muội cũng sẽ không phải là nữ nhân u oán trong cung, càng sẽ không là Ngu Cơ.”

Tay của nàng được hắn nắm chặt trong lòng bàn tay.

Nàng ngưng mắt nhìn thẳng vào mắt chắn, tiếng lòng ngổn ngang trăm mối. Lời hắn nói như lưỡi dao sắc bén, một kích mà trúng, làm vỡ nát sự lo lắng của nàng.

“Trong lòng ta chỉ có một mình muội, bên người cũng chỉ có một mình muội, muội tin hay không?”

Đôi mắt hắn thâm trầm, mang theo chờ đợi và kiên định, dường như đang đợi nàng đáp lại. Trong lòng nàng yên tĩnh lại, không khỏi liền tin tưởng lời hắn nói, không có một tí hoài nghi, nhận định lời hứa đáng ngàn vàng của hắn một cách tự nhiên.

Tâm tình của nàng rất tốt, liền vứt bỏ sự u sầu và bi thương của Bá Vương Biệt Cơ, cười cười với hắn: “Huynh trở về đi.” mặc dù nàng không nói một đáp án rõ ràng, nhưng hắn từ trong lúm đồng tiền của nàng nhìn ra tín nhiệm của nàng, gánh nặng trong lòng hắn lập tức tiêu tán, cảm thấy lòng của hai người gần lại rất nhiều.

Hắn ôn nhu nói: “ Ngày mai muội phải trở về Tín Châu, ta đại khái tới tháng ba mới có thể thuận theo quan viên Binh bộ đi Đông Đô. Đến lúc đó, Vương Gia sẽ ở Đông Đô lấy Thanh Bình công chúa. Chúng ta có thể gặp mặt, ta sẽ nói Thất thúc gặp mẹ muội bàn bạc hôn kỳ.”

Mặt nàng đỏ ửng, vừa định nói “Không vội” liền nén lại, bởi vì chờ đợi câu nói của nàng nhất định là “Muội không vội nhưng ta vội” . Được rồi, vẫn nên trở về bàn bạc với mẫu thân tốt hơn, hắn bá đạo trước mặt nàng, chứ trước mặt mẫu thân nàng thì không dám đâu.

https://thuviensach.vn

Hắn thấy nàng không lên tiếng, thật cao hứng, thừa thắng xông lên: “sau khi muội trở về, phải nhớ dùng chim bồ câu gửi thư cho ta.”

Nàng cúi đầu không nói, chẳng phải chỉ có hai tháng sao, còn phải viết thư?

Hắn lập tức giận tái mặt nói: “Nhanh đồng ý, bằng không thì.”

Bằng không thì thế nào? Nàng có chút buồn cười, thấp giọng nói: “Được.” Được rồi, đến lúc đó liền lung tung viết một phong cũng được.

Hắn còn chưa đủ, lại nói: “Thư phải dụng mà tâm viết, không thể viết những chuyện linh tinh không liên quan tới ta và muội.”

Nàng lại không lên tiếng, cái này mà hắn cũng có thể đoán được? Nàng chính là lung tung viết hai câu đấy, ví dụ như mẫu đơn nở hoa, chim én lưu luyến.

Hắn nắm cằm của nàng, mắt lộ ra vẻ uy hiếp.

Nàng vội vàng trầm thấp “vâng” một tiếng.

“Còn có, có chuyện gì cũng phải thương lượng với ta, không được tự chủ trương.”

Nàng có chút buồn cười, nhịn không được nhếch khóe môi lên: “Thương Vũ, huynh còn so dài dòng hơn nương của muội.”

Hắn hừ một tiếng: “Ta nếu không dặn dò rõ ràng, muội liền qua loa ta, ta còn không biết muội sao?”Nàng đỏ mặt, xem ra trong lòng nàng nghĩ gì hắn cũng biết rõ, người này nhất định không dễ gạt.

“Trước kia muội mơ mơ màng màng phụ lòng của ta, ta liền bỏ qua chuyện cũ, nhưng kể từ hôm nay, trong lòng muội chỉ được nghĩ đến một mình ta, phải nhớ ta là trượng phu của muội.”

https://thuviensach.vn

Trượng phu chưa lập gia đình à? Nàng đỏ mặt liếc hắn, thật sự là bá đạo, không chỉ quản người của nàng, ngay cả trong lòng nàng nghĩ như thế nào cũng muốn quản.

Hắn tăng thêm ngữ điệu nói: “Nhanh đồng ý!”

Nàng nhẹ gật đầu, trên mặt hơi nóng.

Nếu là trượng phu, tiểu biệt thì cũng nên có chút ý tứ lưu luyến chia tay chứ? Hắn nhìn kỹ hai mắt nàng, phát hiện không có, vì vậy rất không hài lòng, vì vậy, nhịn không được “Nhắc nhở một chút” nàng...

https://thuviensach.vn

MAY MẮN GẶP LẠI KHI CHƯA GẢ

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 46

Hôm sau Bùi Vân Khoáng phái người đón Tư Điềm, cùng nhau lên đường trở về Tín Châu.

Tối hôm đó đến Tín Châu, Tư Điềm liền tranh thủ về nhà thăm mẫu thân.

Tịch Nhiễm thấy nữ nhi trở về hết sức vui mừng, liền kéo nàng hỏi chuyện Thương Vũ. Tư Điềm nhìn mặt mẫu thân vui vẻ rạo rực, chỉ biết không cần hỏi nữa, xem ra hắn thật sự đã để Thất thúc đến đây đề cập việc hôn sự rồi, mẫu thân cũng sảng khoái đáp ứng.

Trong lòng Tư Điềm nghĩ, mẫu thân người không biết đó thôi, chính hắn là người đã khiến Ngô Dong phải lui hôn, sau đó hắn ra tay trượng nghĩa bổ sung vào chỗ khuyết thiếu. Thế nhưng cuối cùng nàng vẫn không nói ra nội tình, bởi vì tận trong đáy lòng nàng vẫm muốn bao che cho hắn, không muốn hình tượng của hắn trong lòng mẫu thân bị tổn hại. Nghĩ tới đây, nàng có chút xấu hổ, đều nói nữ sinh ngoại tộc, vậy cái dạng này của nàng có được tính không?

Nàng thấp giọng hỏi: "Mẫu thân, người gặp hắn mới có một lần, sao lại đáp ứng vậy?"

Tịch Nhiễm chỉ cười nói: "không phải con đã nhắc tới hắn với nương sao, nói người ta tốt lắm, mặc dù đối với con nghiêm khắc, nhưng biết phân rõ phải trái. Làm người cũng chính trực thoải mái."

https://thuviensach.vn

Tư Điềm trợn tròn mắt, quả thực không thể tin được nàng đã từng nói như vậy, hắn biết phân rõ phải trái?

"Mẫu thân, con đã từng nói như vậy hồi nào?"

Tịch Nhiễm cười nói: "Này nha đầu kia, chẳng lẽ nương lừa con hay sao? Nương còn chưa đến mức hồ đồ như vậy đâu?"

Nàng không phản đối, thì ra thật có chuyện này ư. Nhưng khi đó, hắn là quân tử chính trực, mặc dù không thể nói là ôn nhuận như ngọc, cũng không có không nói đạo lý như hôm nay, nàng khen hắn vài câu với mẫu thân cũng rất bình thường, cũng không suy nghĩ nhiều, nhưng ai mà ngờ hắn vậy mà lại dựa vào cái chủ ý này của nàng đâu? mặt nàng đỏ lên, cúi đầu không lên tiếng.

Tịch Nhiễm lại nói: " Vả lại, cả hai lần con đều bị từ hôn, cả Tín Châu cũng sẽ không tìm ra người thứ hai đâu, ôi, người bên ngoài không biết sẽ bàn tán thế nào, nương cũng xấu hổ với láng giềng. Con gả cho Thương Vũ, sau này theo thằng bé đi Thương Lan, sẽ không ai nhắc đến chuyện này. Thằng bé còn nói, tương lai sẽ dẫn nương đi cùng, nương chỉ có một mình con, tự nhiên là muốn ở cùng với con. Người ta như vậy, ta còn kén chọn cái gì nữa hả? đứa bé kia lại dài tuấn tú lịch sự, khí khái hào hùng tuấn lãng, đối với con cũng toàn tâm toàn ý vô cùng chân thành , ta cực kì hài lòng. Con cần phải quý trọng, Thất thúc nhà thằng bé nói con luôn khi dễ hắn, muốn ta ngày sau làm chủ cho thằng bé."

Tư Điềm nhìn mẫu thân, oan uổng á khẩu không trả lời được. Nàng khi dễ hắn? Hắn thật là có thể đổi trắng thay đen, lẫn lộn phải trái mà.

"A Điềm, chừng nào các con thành thân, nương cũng không đợi kịp, sợ lại có cái gì ngoài ý muốn, nương không chịu nổi chuyện từ hôn nữa đâu."

https://thuviensach.vn

Tư Điềm ngượng ngùng cúi đầu, nhỏ giọng hừ hừ: "Nào có nhanh như vậy. Con hiện tại không muốn lấy chồng."

Tịch Nhiễm hơi nhíu mày: "Cũng đừng chờ cái gì ba năm hai năm nữa, để cho thằng bé và sư phụ con bàn bạc, tháng tư liền thành hôn, hoa mẫu đơn vinh hoa phú quý, rất nhiều nữ hài tử đều tranh thủ xuất giá trong mùa hoa quý này." Bà là thật sự không chịu nổi nữa, ba lần từ hôn, ước gì có thể lập tức tổ chức hôn sự cho nữ nhi, lúc này mới xem như hoàn toàn yên tâm.

Tư Điềm không nghĩ tới mẫu thân còn gấp hơn cả Thương Vũ, trên mặt nàng nổi lên những áng mây hồng xinh đẹp, cúi đầu không nói. Thương Vũ chịu đồng ý ngày sau chiếu cố mẫu thân, điểm này thật sự khiến nàng động tâm. Hắn đối với nàng, cũng thật sự không có gì có thể nói, tuy rằng cách làm bá đạo nhưng rất chu đáo. Có lẽ là nàng hờ hững, xem nhẹ không thấy tâm ý của hắn, bất đắc dĩ hắn mới làm như vậy, bằng không thì với tính tình của mình tự nhiên cũng sẽ không từ hôn Ngô Dong, tự nhiên cũng không có một bước như ngày hôm nay.

Chuyện duyên phậnthật sự rất kỳ lạ, cũng chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày cùng hắn như vậy.

Sau khi Bùi Vân Khoáng trở lại Tín Châu hết sức bận rộn. Bởi vì hôn kỳ của hắn và Thanh Bình công chúa định vào tháng tư mùa hoa mẫu đơn mở, hai mùa Xuân Thu hàng năm, Lý Trăn Đế và Thái hậu đều sẽ mang nhiều bề tôi đến Đông Đô ở lại mấy tháng, hôn lễ liền cử hành ở Đông Đô. Với thân phận của Thanh Bình công chúa, đương nhiên hôn sự này hết sức long trọng xa hoa, tất cả các chi tiết cũng không thể qua loa. Bùi Vân Khoáng biết rõ tính nết của Lý Trăn Đế, thời điểm càng cất nhắc ngươi, càng nhìn chòng chọc vào ngươi, một chút sơ sót cũng không thể có. Hắn cũng đúng lúc mượn chuyện chuẩn bị hôn sự mà đặt chuyện của hắn sang một bên, hành sự càng thêm cẩn trọng, thu hết mũi nhọn vào.

https://thuviensach.vn

Đêm dài vắng người, hắn càng cảm thấy cô tịch. Hoàng cung Đông Đô mỗi ba năm liền thả ra cung nữ lớn tuổi, bổ sung người mới. Mắt thấy đã đến mùa đổi cung nữ, Chu Tước chính là vì thế mà chuẩn bị, có quân cờ này thì tất cả mọi việc có thể đẩy nhanh tiến triển, nhưng thời gian càng ngày càng gần, hắn càng ngày càng do dự, thậm chí trong đầu có suy nghĩ muốn buông tha, bởi vì Chu Tước là Tư Điềm.

Tâm càng loạn càng có nhiều việc. Hứa thị ở Vân Tiêu am bỗng nhiên muốn xuất gia làm ni. Nói thật, hắn đối với nàng ta mặc dù không có quá nhiều tình cảm, nhưng suy cho cùng nhớ lại mấy năm tình cảm phu thê cũng dễ dàng tha thứ cho nàng ta, để cho nàng ta đi Vân Tiêu am tĩnh tâm, bất quá cũng chỉ vì nàng ta làm quá phận, dám động đến Tư Điềm. Theo ý của hắn, cho nàng ta ở Vân Tiêu am hảo hảo tỉnh táo một thời gian rồi sẽ cho nàng ta trở về. Lại không nghĩ tới nàng ta muốn xuất gia, chắc là nghe chuyện hắn muốn lấy Thanh Bình công chúa.

Hứa thị thông minh nhưng cực đoan, dù sao vẫn phải bỏ lỡ nàng ta. Hắn suy nghĩ một chút, phái người gọi Tô Phiên tới.

Tô Phiên đi vào thư phòng, thấy hắn cau mày, liền hỏi: "Vương Gia có chuyện gì sao?"

"Ngươi đi Vân Tiêu am một chuyến, Hứa thị muốn xuất gia, nếu ngươi có thể khuyên liền khuyên nàng. Bổn vương cũng không có ý muốn nàng xuất gia."

Tô Phiên hiểu được, gật gật đầu cáo từ đi ra, gọi cỗ kiệu đến Vân Tiêu am.

Nhìn thấy Hứa thị, nàng kinh ngạc phát hiện vẻ mặt của nàng ta so với trước kia khác nhau rất nhiều, trên mặt đã bớt đi vẻ tối tăm phiền muộn, ánh mắt cũng đạm bạc bình tĩnh hơn. Xuất gia, là vì thật sự đã nhìn thấu hồng trần, hay là muốn dùng cái này khiến cho Bùi Vân Khoáng chú ý?

https://thuviensach.vn

Tô Phiên tiến lên hành đại lễ: "Vương Phi mạnh khỏe."

Hứa thị cười nhạt một tiếng: "Đừng gọi ta Vương Phi nữa, ta có pháp hiệu, gọi Không Minh."

Nói xong, nàng ta bĩu môi giống như cười giễu: "nếu như ta thông minh sớm hơn một chút, thì tốt rồi."

Tô Phiên thấp giọng nói: "Vương Gia bảo nô tì tới khuyên Vương Phi, Vương Gia cũng không có ý bảo Vương Phi ở luôn chỗ này."

"Ta biết, là ta muốn ở chỗ này."

Thật sao? Tô Phiên nhất thời không biết nên nói gì tiếp theo.

"Tô Phiên, trước đây ta có thực có lỗi với ngươi, để ngươi thay ta gánh chịu tội danh."

"Nô tài không hiểu ý của Vương Phi."

"Ngươi cực kì thông minh, như thế nào lại không hiểu?"

Tô Phiên vội nói: "Cho dù nô tì gánh chịu gì đó thay Vương Phi, cũng không có nửa câu oán hận, Vương Gia đối với tỷ muội chúng ta có đại ân."

Hứa thị yếu ớt nói ra: "Tô Phiên, ngươi có yêu ai chưa?"

Tô Phiên sững sờ, cúi đầu không nói. Có yêu sao? Trong lòng nàng thoáng qua một bóng người, đối với hắn, có phải yêu hay không?

"Ta trước kia rất ngốc, cho là biểu tỷ ngăn cản hào quang của ta, cho nên hắn mới không để ta ở trong lòng. Thân phận biểu tỷ cao quý hơn ta, dung mạo cũng đẹp hơn ta. Cho nên, ta liền nghĩ, không có biểu tỷ, có lẽ hắn sẽ yêu thích ta. Thì ra không phải như vậy, thích một người, chính là

https://thuviensach.vn

cho dù xung quanh toàn là người, ngươi liếc mắt cũng chỉ nhìn thấy hắn. Ta đối với hắn là như thế, đáng tiếc hắn đối với ta lại không phải như vậy."

"Vương Phi không nên như vậy, mặc dù Vương Gia tái giá nhưng thân phận của người cũng không thay đổi."

"Ta cuối cùng đã suy nghĩ cẩn thận, ở bên cạnh hắn chỉ có đau khổ, sau này hắn sẽ có vô số nữ nhân, một người ta cũng không thể dễ dàng khoan dung, huống chi nhiều người như thế? Đi theo bên cạnh hắn, chỉ bức ta thành một nữ nhân độc ác, vĩnh viễn không thể siêu sinh. Ta ở đây một thời gian, trong lòng cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại, cũng muốn được giải thoát. Ngươi trở về nói cho hắn biết, để hắn tha thứ cho những lỗi lậm trước kia ta gây nên."

Tô Phiên nhìn Hứa thị thở dài, có lẽ ngay từ đầu nàng ta cũng là một thiếu nữ đơn thuần, nhưng vì yêu sinh hận, vì yêu mà hung ác. Có lẽ buông tay đối với nàng ta mà nói, cũng là một loại giải thoát. Tính tình nàng ta như vậy, ngày sau bước vào hậu cung, không phải hại người, chính là bị hại. Nàng ta ở ẩn ở nơi này có lẽ là tốt nhất.

Nàng không khuyên nhiều mà định cáo từ.

Hứa thị đột nhiên lại gọi nàng lại: "Có chuyện, ta còn muốn nói cho người biết, về Tư Điềm."

Tô Phiên chợt dừng bước, có chút khẩn trương.

"Ngày đó, ta đã từng tặng nàng ấy một vòng tay. Trên vòng tay này có sâu độc, vừa tiếp xúc với da thịt sẽ tan ra tiến vào máu thịt. Cổ này truyền từ Miêu Cương, là vì để cho thiếu nữ chưa lập gia đình bảo trì trinh tiết, sau trưởng thành liền đặt trên người, trong vòng một năm không thể giao hợp với nam tử, nếu không sẽ mất mạng. Lúc ấy ta hoài nghi nàng và Vương Gia cấu kết, muốn dùng cái này tới thử nàng. Sau ta lại phát hiện Vương

https://thuviensach.vn

Gia mặc dù có tình với nàng, nhưng không đụng tới nàng. Nhưng ta ghen ghét đêm không thể say giấc, phái người giết nàng."

Tô Phiên khiếp sợ nhìn Hứa thị, quả thực không thể tin được nàng ta lại ác độc đến thế. Trong lòng bàn tay nàng đổ mồ hôi lạnh, nếu là Bùi Vân Khoáng khống chế không được, hậu quả thật sự không thể tưởng tượng nổi.

"Cổ này cũng không có độc hại gì, đợi qua một năm sẽ hết tác dụng, sâu độc tự chết đi. Ngươi nhắc nhở nàng một câu, trong vòng một năm không thành thân là được."

Trong lòng Tô Phiên rét run, nhưng vẻ mặt vẫn không đổi, thi lễ nói: "Đa tạ Vương Phi chỉ bảo. Nô tì thay Tư Điềm cám ơn lòng nhân ái của Vương Phi."

Hứa thị cười khổ: "Ngươi đây không phải trào phúng ta sao, vốn là ta thực xin lỗi nàng mới phải. Ngày sau không còn Hứa Trắc Phi này nữa, chỉ có Không Minh. Ngươi trở về đi."

Từ Vân Tiêu am trở về, Tô Phiên kể cho Bùi Vân Khoáng nghe. Bùi Vân Khoáng hoảng hốt chỉ trong chốc lát, nhàn nhạt thở dài một tiếng: "Như vậy thì tùy nàng đi."

Tô Phiên trở lại hậu viên, vội vàng gọi Ti Điềm tới.

"Ti Điềm, trước kia Hứa phi có cho muội một vòng tay phải không?"

Ti Điềm gật đầu: "Đúng vậy, muội đeo một ngày liền tháo ra."

Tô Phiên nói: "Muội lấy vòng tay này ra cho ta, nàng ta đòi lại."

Ti Điềm âm thầm buồn cười, chưa từng thấy chủ nhân như vậy, thưởng đồ cho người khác còn đòi về.

https://thuviensach.vn

Nàng xoay người về phòng mình, đem vòng tay mang tới, thật ra nàng cũng vốn không thích, nhưng Hứa thị thưởng cho nàng, nàng nể mặt mũi Hứa thị nên đeo một ngày, về sau sợ đụng vỡ, liền cất vào. Nếu như Tô Phiên không nhắc tới, nàng cũng quên mất là mình có một đồ vật như vậy.

Tô Phiên nhìn này vòng tay, âm thầm thở dài, Hứa thị rất thông minh, thế nhưng thông minh của nàng ta dùng là không đúng chỗ, liền rất đáng sợ.

Nàng lại hỏi: "Đúng rồi, muội và Thương Vũ định hôn kỳ chưa?"

Mặt Ti Điềm đỏ lên: "Vẫn chưa."

Tô Phiên cười nói: "Vậy là tốt rồi." trên đường trở về nàng vốn định nói chuyện này cho Ti Điềm, nhưng nghĩ đến một nữ hài tử như nàng ấy nếu biết trên người mình có sâu độc, chỉ sợ ngày đêm lo lắng khó chịu, còn không bằng cứ mơ mơ màng màng là được. Vả lại chuyện này, bình thường đều là nam tử khống chế không được, chứ chưa từng thấy nữ tử kia chủ động. Vẫn nên đợi qua một thời gian nữa Thương Vũ đến Đông Đô thì nói cho hắn biết tốt hơn. Theo quan sát của nàng, Thương Vũ gấp gáp lắm rồi mà Ti Điềm thì chậm rãi từ từ, cho nên đối với Thương Vũ mà nói thật sự là một loại tra tấn.

Nghĩ tới đây, Tô Phiên cười ha ha, nói với Ti Điềm: "Sau này cũng không được khi dễ Thương Vũ."

Ti Điềm vừa thẹn vừa giận: "Tỷ tỷ, sao các người một người hai người đều nói muội khi dễ hắn, rõ ràng là hắn khi dễ muội mà."

Tô Phiên liếc nàng: "Nhìn bên ngoài là hắn khi dễ muội, trên thực tế là muội khi dễ hắn, hắn đối với muội một mảnh chân tình còn muội thì một chút cũng không để trong lòng, không phải là khi dễ người sao?"

Ti Điềm xấu hổ giống như mây chiều: "Tô tỷ, tỷ bất công!"

https://thuviensach.vn

"Ta chính là bất công, không có việc gì, muội đi đi."

Ti Điềm ra khỏi cửa phòng, Tô Phiên nhìn bóng lưng của nàng cười thầm không thôi, đáng thương cho Thương Vũ, còn phải chịu đựng hơn nửa năm. Nhưng có người nhịn tới ba năm cũng không sao. Nghĩ đến người kia, nàng có chút phiền muộn.

Hôm kia, Tạ Thông bỗng nhiên từ trong tướng phủ đi ra, hẹn gặp nàng và Lưu Trọng.

Lúc ấy nàng cũng không suy nghĩ nhiều, cho là hắn có chuyện quan trọng cần thương lượng với bọn họ. Ba người hẹn ở một nơi vắng người.

Tuyệt đối không nghĩ tới, Tạ Thông lại có thể ngay trước mặt Lưu Trọng, thổ lộ tình cảm ái mộ với nàng. Lúc ấy, mặt của nàng đỏ rần, mặt Lưu Trọng trắng bệch. Hơn nữa, Tạ Thông còn đem chuyện đêm tân hôn năm ấy của hai người nói rõ nguyên do.

Hắn vậy mà lại tạo ra hiểu lầm như vậy giữa hai người! Lúc ấy, nàng thật sự cảm thấy Tạ Thông đáng ghét. Nhưng kế tiếp, Tạ Thông lại trực tiếp chất vấn Lưu Trọng: "Cho dù ngươi xem lời của ta là thật, nhưng nếu ngươi thật lòng thích nàng, vì sao không đi nói với Vương Gia, ngươi không muốn hôn sự khác, ngươi chỉ cần nàng?"

Tạ Thông lại nói: "Ngươi ở cùng nàng ba năm, giữa nàng và Vương Gia có trong sạch hay không, chẳng lẽ ngươi không biết? nếu như ngươi thật sự nhìn không ra, chỉ có thể nói trong lòng ngươi không có nàng, cho nên ánh mắt của ngươi cũng nhìn không ra thật giả."

Vẻ mặt Lưu Trọng tái nhợt, giống như tức giận giống như khiếp sợ, nhưng hắn kềm chế tốt lắm, luôn luôn ẩn nhẫn không hề lộ ra.

Nàng tức giận cắt ngang lời nói của Tạ Thông, nhưng Tạ Thông không thèm để ý chút nào, nói với nàng: "Nàng cần gì phải ở cùng với một người

https://thuviensach.vn

không hiểu nàng như vậy, ba năm này, hắn là nam nhân, ngay cả một hiểu lầm nho nhỏ cũng không có bản lãnh tìm hiểu rõ ràng, xem ra là vô tâm không có ý định đi phân biệt rõ, có lẽ hắn chỉ chờ Vương Gia an bài cho hắn một hôn sự khác."

Những lời này nặng nề đặt trong lòng nàng, nàng đứng lên phẩy tay áo bỏ đi, Tạ Thông đuổi theo, mà Lưu Trọng vẫn ngồi trong phòng.

Trong lòng nàng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nói với Tạ Thông: "Ta đã là người của Lưu gia, ngày sau chỉ có thể là tỷ tỷ của ngươi, việc này vĩnh viễn không nên nhắc lại."

Tạ Thông ái mộ làm cho nàng cảm động, nếu như tuổi tác giữa nàng và hắn tương đương, nếu như nàng không có trải qua như vậy, nếu như nàng không trở thành Lưu phu nhân ba năm, có lẽ nàng sẽ cân nhắc, nhưng hết thảy không thể vãn hồi. Nàng chỉ có thể nhìn về phía trước không thể lui về phía sau.

https://thuviensach.vn

MAY MẮN GẶP LẠI KHI CHƯA GẢ

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 47

Đảo mắt đã đến mùa xuân tháng ba, năm nay mùa xuân tới đặc biệt sớm, gió xuân vừa thoáng qua, khắp nơi đều là đào hồng liễu xanh, chim yến hát vang sắc xuân tràn về.

Hoàng Đế từ Thượng Kinh đến Đông Đô, toàn bộ quan viên từ trên xuống đều đi theo. Thật ra việc huy động nhân lực mang theo quần thần vừa đi vừa về giữa Đông Đô và Thượng Kinh vào hai mùa XuânThu cực kỳ hao tài tốn của, quần thần cũng bôn ba mệt mỏi, tâm tình không vui. Nhưng hoàng đế tin vào quẻ bói của Khâm Thiên Giám, nói khí trời Đông Đô vô cùng tốt rất có lợi cho thân thể an khang của Hoàng Đế. Vừa vặn khí hậu Thượng Kinh lại lạnh khủng khiếp, hai mùa Xuân Thu bão cát lại lớn, mà khí hậu Đông Đô thích hợp, phong cảnh lại tốt, Lý Trăn Đế luôn luôn ích kỷ xa hoa lãng phí, chỉ nghĩ là du ngoạn giải sầu ở hai nơi. Quần thần dân chúng giận mà không dám nói gì.

Bùi Vân Khoáng đã sớm không quen nhìn việc này, nhưng tình thế trước mắt hắn lại không thể nói gì, chỉ có thể chờ một ngày hắn quang vinh trèo lên đại bảo sẽ bàn về chuyện dời đến Đông Đô. Trước mắt thân thể Lý Trăn đế ngày càng suy yếu, hành động gần đây của Lâm Giang cũng lớn lên, bởi vì thế cục hiện nay đã rất rõ ràng, Thanh Bình công chúa gả cho với hắn là một kích trí mạng. Bùi Vân Khoáng rất thích nhìn thấy tình thế như vậy, hắn đã âm thầm dặn dò Triển Bằng và Thương Vũ và Bùi Tử Do thường xuyên qua lại với nhau. Dị tâm Lâm Giang Vương đã như tên trên dây, chỉ đợi cơ hội mà thôi.

https://thuviensach.vn

Hôn sự đã chuẩn bị không sai biệt lắm, mọi việc đã sẵn sàng chỉ còn chờ cơ hội. Từ nay trở đi, hắn muốn khởi hành đi Đông Đô, ngày thành hôn là sáu tháng tư. Thông thường chuẩn bị hôn sự của công chúa trong ba tháng là hơi vội vàng, nhưng hôn kỳ do thái hậu định, hắn cũng không thể chất vấn. Hắn mơ hồ cảm giác được thái hậu có lẽ quá mức hiểu rõ đối với thân thể Hoàng Đế, cho nên mới đẩy nhanh tiến độ.

Mẫu đơn ở hậu hoa viên đã nở, hắn dạo bước qua, cảnh xuân tươi đẹp thôi thúc trăm hoa đua nở hết sức tươi đẹp. Bỗng nhiên, hắn phát hiện Ti Điềm và Tô Phiên từ khuê phòng đi ra, trong tay đang cầm một bộ hỉ phục màu đỏ, kim tuyến trên y phục phát ra ánh sáng lấp lánh, chiếu sáng rực rỡ. Ti Điềm một thân áo xuân màu trắng gạo, có cơn gió nhẹ khẽ thổi mấy đám mây trôi bồng bềnh, mái tóc như mây, khuôn mặt xinh đẹp rạng ngời.

Hắn hơi híp mắt, nhìn màu đỏ trong tay nàng bất giác cười cười, nhưng lại cảm thấy nụ cười có chút đau khổ.

Mấy năm nay, hắn đã mất đi rất nhiều, biết rõ con đường này cô độc hiểm ác, cho nên, quân vương tự xưng cô độc, là người nhạt nhẽo. Hắn dường như cười càng ngày càng ít, nhớ lại những giây phút nói cười vui vẻ là những lúc ở bên cạnh nàng. Sau này sợ là không còn nữa. Nàng lấy chồng, hắn lấy vợ, bỏ lỡ nhau cũng không phải là bởi vì sinh lòng, mà là nguyên nhân bên ngoài đưa đẩy, càng làm cho người ta phải ca thán.

Hắn nhìn bóng lưng nàngcó chút xuất thần. Cởi bỏ trang phục mùa đông, nàng như phá kén hóa thành bướm thướt tha yểu điệu, thiếu nữ mười sáu tuổi, tinh khiết như đóa hoa sen, diễm lệ như ráng (trong khoảng trời không thâm thấp có khí mù, lại có bóng mặt trời xiên ngang thành các màu rực rỡ, thường thấy ở lúc mặt trời mới mọc hay mới lặn gọi là ráng).

Không biết sao, hắn bỗng nhiên nhớ tới Tô Uyển. Ba năm trước, nàng vốn phải làm một cung nữ bị đưa vào cung, nhưng không ngờ đột nhiên bị hoàng đế nhìn thấy còn rất vừa ý, hắn đành phải đưa nàng vào cung sớm

https://thuviensach.vn

hơn một tháng. Nhưng thân phận của nàng từ cung nữ biến thành tần phi, nàng khóc đến đứt ruột đứt gan, vì cái gì, trong lòng của hắn biết rõ. Đến nay, khi hắn nhìn thấy Tô Phiên luôn có chút nhún nhường.

Mà Ti Điềm, dung mạo như thế… Hắn cảm thấy trong lòng xoắn lại, không muốn lại phải, xoay người rời khỏi hậu hoa viên.

Chạng vạng tối, Thiệu Bồi bỗng nhiên phái người đón Ti Điềm ra khỏi Vương Phủ đến một đình viện.

Tư Điềm đã thật lâu không có gặp ông, đột nhiên bị sư phụ gọi tới cũng không biết có chuyện gì cần dặn dò, sau khi vào phòng nàng phát hiện sắc mặt Thiệu Bồi ảm đạm, ánh mắt nhìn nàng cũng có chút kỳ quái, dường như có ý bất mãn, nàng không khỏi có chút câu nệ khẩn trương.

Nàng tiến lên hành lễ: "Sư phụ gọi con đến có gì dặn dò?"

Thiệu Bồi nhíu chân mày, lạnh lùng nói: "Tô Phiên có một muội muội gọi là Tô Uyển, kỳ nghệ xuất chúng giống như Tạ Thông. Hoàng cung Đông Đô mỗi ba năm đổi cung nữ một lần, Vương Gia định đưa nàng tiến cung, trong cung sẽ có người an bài nàng đến bên cạnh hoàng hậu. Một chiêu hồng tụ thiêm hương kia là ta đã suy nghĩ thật lâu, chuyên vì Tô Uyển chuẩn bị. Bởi vì hoàng đế ngoại trừ luyện đan còn thích đánh cờ, ta hi vọng Tô Uyển có thể sử dụng ngân phác thảo (một loại độc) khiến cho hoàng đế phát bệnh nhanh, thứ nhất có thể lật đổ Trương Quốc sư, thứ hai cũng hi vọng sau khi bị bệnh hoàng đế có thể sớm ngày quy thiên, triều cục sớm yên ổn. Toàn bộ kế hoạch đều tốt, thế nhưng hết lần này tới lần khác ở bước cuối cùng lại xảy ra sai lầm, hoàng thượng coi trọng Tô Uyển. Mà nàng ấy, đối với Vương Gia tình sâu nghĩa nặng, có thể tiến cung làm cung nữ nhưng làm phi tử có chết cũng không chịu, cho nên nàng đối với Vương Gia vì yêu sinh hận, sau khi vào cung, hoàng thượng thường thường đánh cờ với nàng, có thiên thời địa lợi nhân hòa như vậy, nàng lại không chịu vì

https://thuviensach.vn

Vương gia ra tay. Vương Gia bất đắc dĩ, đành phải tìm một Chu Tước khác, chính là ngươi."

Tư Điềm im lặng, rốt cuộc cũng hiểu rõ chỗ dùng của Chu Tước.

"Trước mắt lại đến thời điểm đổi cung nữ, không ngờ Vương Gia lại không đồng ý cho ngươi tiến cung. Ta không nghĩ ra nguyên do, trái lo phải nghĩ, lý do có thể nghĩ đến chỉ có một." ánh mắt hắn nghiêm nghị nhìn nàng, sắc mặt đông lạnh nghiêm túc.

Nàng lập tức đã rõ ý tứ của Thiệu Bồi, lập tức tim đập nhanh hơn, trên mặt nổi lên một tầng phấn hồng.

Ngữ khí của Thiệu Bồi càng thêm nặng nề: "Cho nên, ta sớm liền quy định đệ tử Thất Thế Môn không thể có nhi nữ tình trường. Nhưng ta không nghĩ tới chính là, Vương Gia cũng có lúc nhi nữ tình trường."

Mặt Ti Điềm càng thêm đỏ lên, tuy rằng lúng túng không thôi, nhưng trong lòng cũng có một phần cảm động khác thường, Bùi Vân Khoáng đối với mình quả thật không bình thường.

Thiệu Bồi thở dài nói: "Ta biết ngươi và Thương Vũ đã đính hôn, vốn ta không đáp ứng việc này, nhưng hắn tiền trảm hậu tấu, lại mời Thất thúc ra mặt, ta cũng liền chấp nhận. Thân thế của hắn chắc hẳn ngươi cũng đã biết, hắn thân mang trọng trách, còn có huyết cừu của mẫu thân, hắn chờ Vương Gia đăng cơ sau đó sẽ mang binh trở lại Thương Lan đoạt lại mọi thứ hắn xứng đáng có."

Tư Điềm cúi đầu không nói, trong lòng lại mơ hồ có cảm giác tội lỗi, dường như nàng đanglàm trở ngại tiền đồ của hai người.

Khẩu khí Thiệu Bồi mềm lại, thấp giọng nói: "Trước mắt không phải lúc nhi nữ tình trường của các ngươi, tương lai còn dài, chúng ta bàn bạc kỹ

https://thuviensach.vn

hơn. Các ngươi cũng còn trẻ, đợi hết thảy đều kết thúc, chẳng phải tốt hơn sao."

Nàng suy nghĩ một lát, ngẩng đầu lẳng lặng nhìn Thiệu Bồi, nói: "Sư phụ nói ta đều hiểu, ta nghe theo sư phụ an bài."

Thiệu Bồi gật đầu khen ngợi: "Ti Điềm, ta rất coi trọng ngươi, ngươi so với Tô Uyển vừa lý trí lại bình tĩnh. Vương Gia có đại ân đối với ngươi, ta cũng ký thác kỳ vọng đối với ngươi, ta hi vọng ngươi có thể tiến cung, trợ giúp Vương Gia một tay. Sau khi Vương Gia lên ngôi, đại thù của ngươi mới có thể báo, mà Thương Vũ cũng có thể mượn cơ hội san bằng Thương Lan, nhằm báo thù cho mẫu thân. Đây là việc cuối cùng mà Chu Tước phải làm. Bình thường cung nữ vào cung bất quá là ba năm, mà ngươi, chỉ cần Vương Gia vừa đăng cơ liền có thể thả ngươi ra, từ nay về sau ngươi là người tự do."

Tư Điềm nhìn Thiệu Bồi, nhớ tới ngày nàng mới lên núi Lan Chu. Nàng lo lắng bước vào nhà tranh, người không có đồng nào, bệnh tình mẫu thân nguy kịch. Một tháng mười lượng bạc như là sao trên trời, mà một ngàn lượng bạc càng giống như nằm mơ cũng không thấy. Khi đó, nàng suýt nữa là đến bước đường cùng, suýt nữa phải bơ vơ một mình, gặp được Thiệu Bồi, gặp được Bùi Vân Khoáng, lại gặp được Thương Vũ, cuộc đời của nàng dần dần hi vọng.

Bùi Vân Khoáng chữa bệnh cho mẫu thân nàng, chuộc lại nhà cửa, lại hai lần mạo hiểm cứu nàng, ân tình của hắn, nàng luôn để trong lòng, tuy rằng nàng không muốn dùng tình cảm để đền bù, không muốn lấy thân báo đáp, nhưng đại ân này nàng thủy chung để ở trong lòng, không dám quên đi. Nàng không phải là người vong ân phụ nghĩa.

Mà Thương Vũ, nếu như trong lòng đã nhận định hắn là phu quân tương lai của nàng, có lẽ nàng nên làm điều gì cho hắn. Cho nên, về tình về lý, nàng đều không thể cự tuyệt Thiệu Bồi.

https://thuviensach.vn

Nàng cười nói: "Sư phụ, ta sẽ không quên mình là Chu Tước, sư phụ cứ an bài ta tiến cung là được."

Cuối cùng đã có cơ hội báo thù cho đệ đệ, cũng có thể cho một cơ hội Thương Vũ báo thù, nàng cảm thấy ba năm thật sự không tính là gì, lúc đầu Thất Thế Môn cũng đã sớm nói muốn mua ba năm tự do của nàng.

Thiệu Bồi thở một hơi dài nhẹ nhõm, đứng lên nói: "Ti Điềm, ta không có nhìn lầm ngươi. Chỗ Vương Gia, ngươi đừng lên tiếng, chỗ Thương Vũ, ngươi cũng phải giấu giếm, tất nhiên ta sẽ phái người an bài việc này."

Tư Điềm gật đầu: "Vâng, sư phụ."

Thiệu Bồi lại an ủi: "Ngươi yên tâm, trong cung có người của chúng ta, ngươi vào cung ở bên cạnh Tô Uyển sẽ không phải chịu khổ."

"Ta không sợ khổ, sư phụ yên tâm."

Thiệu Bồi rất vui mừng: "Được rồi, ngươi về trước đi."

Lúc Tư Điềm trở lại Vương Phủ, ở hành lang bỗng nhiên gặp Bùi Vân Khoáng, tâm tình của nàng có chút khẩn trương, vội vàng nghiêng người cúi đầu hành lễ.

Hắn đứng ở đó, đánh giá nàng, cảm thấy sắc mặt của nàng có chút không đúng.

Hắn nhịn không được hỏi: "Muội đi ra ngoài?"

"Vâng."

Hắn ngừng một chút nói: "Từ nay trở đi theo ta đi Đông Đô, hai ngày này muội tranh thủ quay về thăm mẫu thân đi, có lẽ qua một đoạn thời gian nữa muội mới có thể trở về."

https://thuviensach.vn

Nàng thấp giọng nói: "Đa tạ vương gia." Hắn cẩn thận săn sóc quan tâm như thế, làm cho nàng cảm động. Nàng càng muốn giúp hắn, tình này không liên quan đến phong nguyệt, nàng thật sự muốn hắn lên ngôi hoàng đế, hoàng đế như hắn sẽ là phúc của bá tánh.

Hắn bước qua người nàng, bước đi như gió, mùi hương trên người thanh đạm dễ chịu, thoáng như ngày xưa. Nàng giật mình, nghĩ đến lúc mới gặp hắn, vội vàng đi qua người hắn, nghe thấy cũng chính là mùi hương đặc biệt này.

Nàng yếu ớt thở dài, trở về thăm mẫu thân, chuyện mình tiến cung, nói với bà như thế nào đây?

Hôm sau nàng tranh thủ xuất phủ trở về nhà. Đêm qua nàng suy nghĩ cả đêm, chuyện tiến cung nhất định không thể gạt mẫu thân, nếu không mình bỗng nhiên mất tích, mẫu thân sẽ lo lắng chết mất.

Khi nàng về đến nhà, phụng bồi cẩn thận, cùng với làm nũng, không đợi nàng nói hết lời, nước mắt Tịch Nhiễm liền rơi xuống.

" Không thể. Ta không đồng ý."

Tư Điềm vội vàng nói: "Nương, Vương Gia vừa đăng cơ liền thả con ra, nói không chừng khoảng một năm, có lẽ không đến một năm."

Nhưng Tịch Nhiễm lạnh lùng nói: "Vậy cũng không thể, hoàng cung là nơi nào, sao con có thể đi chứ?"

"Nương, kẻ thù của Tiểu Ngạn người không muốn báo sao?"

"a Điềm, ta đã không có Tiểu Ngạn, không thể không có con."

Tư Điềm cắn răng nói: "Nương, việc này không phải do con quyết định, sư phụ đã sắp xếp xong xuôi. Người yên tâm, con nhất định sẽ bình

https://thuviensach.vn

an trở về, một năm này, ngươi chỉ cần nghĩ là con lập gia đình."

Tịch Nhiễm nghe xong lau nước mắt, bỗng nhiên cũng không khóc cũng không khuyên, chỉ nói: "Được, tùy con."

Tư Điềm có chút ngoài dự tính, sao mẫu thân bỗng nhiên thay đổi chủ ý, nhưng thời gian cấp bách nàng phải về chuẩn bị ngày mai lên đường đi Đông Đô, liền cũng không nhiều lời, chỉ dặn dò mẫu thân bảo trọng.

Sáng sớm hôm sau, Bùi Vân Khoáng mang theo mọi người lên đường đi Đông Đô, xe ngựa đi theo chuyên chở rất nhiều vật phẩm chuẩn bị cho hôn lễ, đội ngũ trùng trùng điệp điệp, kéo dài vài dặm.

Mới đầu tháng hai Lưu Trọng từ Thượng Kinh trực tiếp đến vương phủ ở Đông Đô, sớm đã sắp xếp Vương Phủ cho có không khí vui mừng nhẹ nhàng, sắc màu rực rỡ. Đâu đâu cũng thấy màu đỏ, tràn đầy trời đất, phong thái tựa hồ là rượu mạnh men say, nhuốm cả vườn xuân sắc.

Tô Phiên đứng ở hành lang nhìn đèn lồng màu đỏ, trong lòng ngũ vị tạp trần. Ba năm trước, trong vương phủ đã từng như vậy, tuy rằng màu đỏ này chẳng qua là giới hạn trong một đình viện nho nhỏ, nhưng trong lòng nàng cũng tràn đầy vui mừng. Đáng tiếc, vui mừng này chỉ kéo dài một canh giờ. Hắn giữ nguyên áo mà nằm một đêm, về sau toàn ngủ ở khách phòng.

Nàng mỉm cười đi qua hành lang, đi tới trước mặt Lưu Trọng. Nàng khách khí gật đầu với hắn.

Hai người đã hai tháng không gặp. Từ khi sau khi gặp mặt Tạ Thông, nàng trở về Tín Châu, hắn đến Đông Đô.

Mắt thấy y phục đỏ rực của nàng lướt nhẹ qua khóe mắt hắn, Lưu Trọng bỗng nhiên duỗi tay nắm chặt cánh tay của nàng.

https://thuviensach.vn

Nàng chấn động mạnh, giống như bị định trụ. Hắn chưa từng chạm qua nàng, ngay cả ngón tay cũng không chạm qua

Lần đầu tiên hắn nắm cánh tay nàng, trong lòng đau xót. Nhìn nàng kiên cường lại kiêu ngạo, thì ra cánh tay của nàng lại nhỏ nhắn mỏng manh như thế.

Nếu như không phải đang ở trên hành lang, nếu như không có hạ nhân ở trước mặt, hắn rất muốn ôm nàng vào lòng.

Bỏ lỡ ba năm thời gian, hắn đã hối hận ròng rã hai tháng. Ban đầu khi hắn nghe Tạ Thông nói, thật sự rất tức giận, nhưng về sau nghĩ lại cảm thấy mình làm chưa đủ. Nàng là nữ nhân, mặt mũi nào đi hỏi hắn nguyên do. Mà hắn, nếu thật sự có trách nhiệm, có dũng khí, thật sự tín nhiệm nàng, bất cứ giá nào cũng phải tìm Bùi Vân Khoáng xin cưới nàng, cho dù nàng là nữ nhân Bùi Vân Khoáng thích thì sao chứ? Thế nhưng hắn lại không làm gì cả.

Nàng quật cường kiêu ngạo, tuy rằng bị hắn nắm tay, nhưng cũng không quay đầu nhìn hắn, chỉ thản nhiên giãy giụa vài cái. Lần đầu tiên hắn tỏ thái độ cương quyết, trong tay không chút nào chịu nới lỏng.

Hai người bế tắc tại hành lang, trong lòng bách vị tạp trần

"Tô Phiên, nàng có thể tha thứ cho ta hay không?"

Nàng đứng đó kinh ngạc. Tha thứ, từ đâu mà nói như thế? Rõ ràng là Tạ Thông làm sai, vì sao đối với hắn có chút oán hận? Đến cùng là vẫn còn nghĩ đến hắn sao? Đáng tiếc hắn không liều lĩnh bằng Thương Vũ, đáng tiếc hắn không không từ thủ đoạn bằng Tạ Thông. Bởi vì để trong lòng, cho nên oán hận.

"Tô Phiên, Vương Gia có ân đối với ta, cho nên ta mới ẩn nhẫn như vậy, chung quy là ta làm chưa đủ, chúng ta là phu thê, nàng tha thứ cho ta

https://thuviensach.vn

một lần nhé."

Nàng thấp giọng nói: "Ai là phu thê với huynh?"

Hắn có chút xấu hổ, da mặt người đọc sách luôn rất mỏng, lại là ban ngày ban mặt, hắn thật sự không thể nói những lời đường mật, mặc dù trong lòng rất muốn nói với nàng.

Hắn chậm rãi thả tay. Nàng thất vọng rảo bước thật nhanh.

Đêm đã khuya, hắn ở trong khách phòng do dự cả buổi, cuối cùng vẫn lấy hết dũng khí đến phòng của Tô Phiên.

Tô Phiên nghe thấy tiếng gõ cửa, vừa mở cửa thấy là hắn, mặt lại có chút ít nóng lên, giống như trong tiềm thức ý thức được dụng ý hắn đến đây.

Mặt hắn rất đỏ, hiển nhiên là uống một chút rượu, chẳng lẽ đến tìm nàng, còn phải mượn rượu để lấy can đảm sao? Nàng lại có chút tức giận, nam nhân như vậy, nàng thật sự là vừa yêu vừa hận.

Hắn đóng cửa, ấp úng cả buổi nói cũng không nói được cái gì.

Nàng cố ý làm mặt lạnh, đi khêu đèn hoa.

Hắn đứng ở phía sau nàng, vẫn là một câu nói kia: "Tô Phiên, nàng tha thứ cho ta nhé."

Nàng buồn cười vừa tức giận, người này thật sự là, rõ ràng là Tạ Thông làm sai, hắn lại không ngừng nói xin lỗi nàng.

"Huynh không biết nói câu khác hả?"

Hắn nghe thấy giọng điệu của nàng mềm nhũn, dường như mang theo mùi vị hờn dỗi.

https://thuviensach.vn

Lòng hắn rung động, mượn cảm giác say mà đánh bạo ôm nàng thổi tắt đèn.

Trong lòng nàng hoảng hốt, lách cách một tiếng, que diêm đốt đèn hoa rơi xuống đất. Nàng không có cách nào nhặt được bởi vì cả người bị hắn ôm lấy.

Trong bóng tối, hô hấp của hắn dồn dập, tim đập cũng rất nhanh. Mặc dù hắn là người đọc sách, nhưng cánh tay của hắn cũng rất có lực, gắt gao bao quanh nàng. Nước mắt của nàng lã chã rơi xuống, mặc dù nàng rất kiên cường khí khái, nhưng nàng cũng rất muốn tháo xuống khôi giáp, muốn làm nữ nhân ôn nhu ở trước mặt một người.

https://thuviensach.vn

MAY MẮN GẶP LẠI KHI CHƯA GẢ

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 48

Ngày đó đến Đông Đô, Bùi Vân Khoáng lập tức tiến cung diện thánh.

Đông Đô tươi đẹp, hoa mẫu đơn nở rộ, kiêu sa rực rỡ. Lý Trăn Đế chèo thuyền du hồ, tâm tình thật tốt, cho nên khi quay về trong cung nhìn thấy Bùi Vân Khoáng thì vẻ mặt cũng rất ôn hoà, thân thiện.

Bùi Vân Khoáng tiến lên tham bái: "Vi thần khấu kiến Hoàng Thượng."

Lý Trăn Đế phất phất tay nói: "Hãy bình thân, ngươi tới thật đúng lúc, ngày mai theo trẫm đi săn nhé? Trẫm đã nhiều năm không đi săn, mùa xuân năm nay đẹp, trẫm cũng muốn vận động."

Bùi Vân Khoáng cung kính trả lời: "Vi thần tuân lệnh."

Lý Trăn Đế lại nói: "Hôm qua Thái hậu còn hỏi hôn sự chuẩn bị thế nào rồi, đợi lát nữa ngươi đi qua một chuyến. Bên cạnh Thái hậu không thể thiếu Khánh Bình, sau này, ngươi hãy đi theo bên cạnh trẫm, đến tháng năm thì theo trẫm hồi kinh. Tuy ngươi thông minh, nhưng có một số việc cũng phải bắt đầu học hỏi kinh nghiệm, mặc dù ngươi quản lý Tín Châu ngay ngắn rõ ràng, nhưng chung quy nơi đây cũng chỉ là một vùng đất phong. Lãnh thổ Đại Lương ta rộng lớn, tầm mắt thủ đoạn của ngươi còn cần phải cao hơn một bậc mới được."

Trong lời nói của cắn có chuyện, làm cho người ta khiếp sợ.

https://thuviensach.vn

Bùi Vân Khoáng đương nhiên nghe ra ý tứ ẩn trong lời nói của Lý Trăn Đế, trong lòng giống như là dây cung trên đàn, chợt bị gãy mạnh lên, rồi sau đó bất động thanh sắc trở lại trạnh thái yên tĩnh như ban đầu. Hắn không vui cũng không sợ hãi, thần tình lạnh nhạt như nước, tạ ơn đi ra, sau đó đi đến cung của thái hậu.

Nội vụ tổng quản đại thái giám Lý Vinh dẫn hắn đi vào nội cung của Thái hậu thấy bốn bề vắng lặng, nhỏ giọng nói: "Chúc mừng Vương Gia."

Bùi Vân Khoáng chỉ hơi hơi mỉm cười, không dám nói tiếp, cũng không dám lộ ra vẻ đắc ý. Ai biết có phải Lý Trăn Đế thử dò xét hay không, càng là giây phút cuối cùng thì càng phải cẩn thận.

Bên cạnh Thái hậu, lần đầu tiên hắn gặp được Thanh Bình công chúa. Dung mạo nàng mỹ lệ đoan trang, phong thái hoà nhã cao quý, nhìn thấy hắn tự nhiên hào phóng, không hề có vẻ ngượng ngùng của nữ nhi bình thường. Nhưng ánh mắt nàng nhìn hắn, ít nhiều khiến hắn có chút không thoải mái, không có vẻ xấu hổ hay ngưỡng mộ, ngược lại nhân tố tìm tòi nghiên cứu quan sát chiếm đa số, có sự sắc sảo sắc bén và thông minh thanh ngạo. Nàng ở hoàng cung nhiều năm, quen tai quen mắt, hiển nhiên là khác biệt với con gái ở dân gian.

Hắn không khỏi nghĩ đến một người, trong veo như dòng suối trong núi, ung dung kiên định, xuôi theo con đường của mình mà uốn lượn. Không có cách nào thay đổi chỉ có thể nhìn từ xa.

Từ trong cung trở về, hắn dặn dò hạ nhân chuẩn bị trang phục cùng ngựa đi săn cho tốt. Cũng không biết năm nay hoàng đế bị làm sao, đột nhiên lại hứng thú với việc đi săn, chẳng lẽ là bị ai xúi giục?

Hôm sau săn bắn vậy mà đã xảy ra việc ngoài ý muốn, Lý Trăn Đế bỗng nhiên ngã từ trên ngựa xuống đất, thời điểm mang vào cung, thần trí của ông ta đã mơ hồ. Quần thần hốt hoảng, thế cuộc ở Đông Đô trong

https://thuviensach.vn

khoảnh khắc như một bức tường mây đen kịt, giông bão có thể ập xuống bất cứ lúc nào.

Bùi Vân Khoáng lập tức phái người canh giữ ở bên ngoài cửa cung, lại vội vàng liên lạc với Triển Bằng, để hắn thường xuyên để ý tới động tĩnh ở kinh đô và doanh trại cận vệ vùng lân cận. Trong thâm tâm hắn cảm thấy may mắn vì Lý Trăn Đế té ngựa ở Đông Đô, suy cho cùng thì Đông Đô coi như là địa bàn của hắn, tất cả mọi phương diện hắn đều có sắp xếp, nếu xảy ra ở thượng kinh, chỉ sợ thế cục sẽ khó giải quyết hơn.

Hắn lập tức bảo Thương Vũ cố ý tiết lộ lời hoàng đế nói với hắn lúc ở trong cung cho Bùi Tử Do. Lời nói này bất kì ai nghe thấy đều cho rằng hoàng đế có ý truyền ngôi cho hắn, như vậy càng kích thích Lâm Giang vương, trước mắt, Hoàng Đế té ngựa có thể là thời cơ Lâm Giang vương đang chờ đợi, không bằng để hắn thành toàn cho Lâm Giang vương, chấm dứt hậu hoạn.

Lý Trăn Đế tỉnh lại vào ngày thứ hai sau khi té ngựa, toàn thân bên phải không thể nhúc nhích. Quần thần ngoài cung thấy hắn tỉnh cũng âm thầm nhẹ nhàng thở ra, bởi vì vị trí Thái Tử treo trên bầu trời, nếu như hắn đột nhiên băng hà, triều cục nhất định sẽ loạn, rất nhiều người không hy vọng thấy cục diện như vậy. Giờ phút này nhiều hạ thần cũng mơ hồ hi vọng Lý Trăn Đế có thể nói ra chút gì đó để dẹp an tâm tư của nhiều người, vạn nhất hắn có gì bất trắc, quần thần cũng có một nơi nương tựa tốt.

Hoàng thượng bệnh nặng không gặp hạ thần. Mấy vị nội thần thân cận với Thái hậu nhao nhao góp lời Thái hậu, mịt mờ biểu đạt ý tứ quần thần, Thái hậu lại làm sao không rõ đạo lý này. Vì vậy, lúc xế chiều, trong cung truyền ra ý chỉ của hoàng đế, phong Bùi Vân Khoáng làm thái tử giám quốc. Ý chỉ này hạ xuống, mọi người ngầm hiểu lẫn nhau, bệnh tình của hoàng đế xem ra rất là nghiêm trọng.

https://thuviensach.vn

Đạo thánh chỉ này làm yên lòng không ít tâm tư, cũng làm rối loạn không ít tâm tư.

Bệnh của hoàng đế lề mà lề mề thẳng đến tháng tư. Bùi Vân Khoáng nghĩ thầm hôn sự này phải chăng sẽ chậm chễ? Đi xin ý chỉ Thái hậu, nhưng hái hậu lại muốn đúng thời hạn cử hành, trong tư tâm mong mỏi có thể dùng việc cưới xin này đển xung hỉ cho Hoàng Đế.

Sáu tháng tư ngày hôm đó, hôn lễ đúng hạn cử hành. Mọi người ở Đông Đô đều đổ xô ra đường xem hôn lễ của An Khánh vương và Thanh Bình công chúa.

Của hồi môn của Thanh Bình mênh mông cuồn cuộn kéo dài mấy dặm, thảm đỏ trải thẳng từ hoàng cung đến vương phủ An Khánh, mười dặm hồng trang giống như đốt đỏ cả nửa thành Đông đô.

Hoàng Đế gả nữ nhi, cưới công chúa lại là thái tử giám quốc, hôn lễ này không thua gì đế hậu thành hôn vô cùng long trọng. Khách khứa và bằng hữu ngồi kín cả Vương phủ An Khánh, trong triều đình không người nào dám không đến.

Tư Điềm từ sáng sớm liền bận rộn chân không chạm đất, thẳng đến lúc mặt trời lặn, hết thảy đều sắp xếp ổn thoả, nàng mới có cơ hội nghỉ ngơi một lát. Nghe bên trong chính sảnh ồn ào náo nhiệt, vừa bắt đầu dòng suy nghĩ của nàng rất phức tạp, bên trong lời chúc phúc lại thấy hơi buồn, nhưng trong lòng mơ hồ lại thấy may mắn, nàng đã kịp thời buông xuống hắn, nếu không thì với tình cảnh ngày hôm nay sao có thể thừa nhận? Lại sẽ đau lòng như thế nào?

Nàng mím môi hít vào một hơi thật dài, có hương hoa ngọt ngào nhẹ nhàng thấm vào tận đáy lòng. Cho đến giờ phút này, nàng rốt cuộc có thể đứng ở góc độ là một người hâm mộ chân thành vui mừng thay cho hắn,

https://thuviensach.vn

bởi vì hôn lễ này, có nghĩa là hắn đã cách đỉnh cao danh vọng chỉ một bước ngắn nữa thôi.

Trăng vừa mới lên, nàng ngồi ở phía trước cửa sổ, nhìn ánh trăng sáng tỏ, trong lòng cũng sáng tỏ như trăng.

Chỉ mong vị Thanh Bình công chúa này có thể cùng tâm ý tương thông với hắn, chỉ mong nàng biết hắn, hiểu hắn, thưởng thức hắn, nâng đỡ hắn, cùng hắn dắt tay kề vai sát cánh cùng nhìn giang sơn như họa.

Vừa rồi Thiệu Bồi phái người truyền tin cho nàng, tám tháng tư chính là thời gian tiến cung, hết thảy đều đã an bài thỏa đáng, bảo nàng sau khi chuẩn bị xong ngày thì sớm sáng chờ ở cửa Vương Phủ phía Tây, tự nhiên có người tới đón nàng.

Nàng thở dài, trong lòng nghĩ đến Thương Vũ. Đến Đông Đô đã nửa tháng rồi, sao còn chưa thấy hắn đến tìm nàng? Hắn còn nói vừa đến Đông Đô sẽ bảo Thất thúc đến thương nghị hôn kỳ, sao giờ còn chưa thấy động tĩnh? từ nay trở đi nàng đã tiến cung, không biết khi nào mới gặp lại hắn. Hắn có chờ nàng hay không?

Trong lòng nàng hơi bất an, hắn hôn cũng hôn rồi, ôm cũng ôm rồi, nếu cả gan dám có thay đổi, hừ! Nàng âm thầm nghiến răng nhưng cũng không có thể đảm bảo không có gì thay đổi. Bởi vì nàng nghĩ tới Lâm Nhất Phong và Ngô Dong, người trước mưu hại người nhà của nàng, người sau bị uy hiếp liền buông tha nàng. Thương Vũ sẽ như thế nào?

Đang nghĩ ngợi lung tung, bỗng nhiên nghe thấy ngoài cửa có người gõ cửa. Nàng tiến lên mở cửa, thực sự nghĩ là ai tới. Thương Vũ đứng ở cửa ra vào mặt đầy ý cười, khi trông thấy nàng, đôi mắt dường như đột nhiên sáng ngời.

Nàng vốn đang nhớ hắn, nhưng thật sự khi thấy hắn đến, thấy hắn khuôn mặt tươi cười của hắn, cũng không biết sao bỗng nhiên lại thấy tức

https://thuviensach.vn

giận. Bởi vì, hắn không phải đến thăm nàng mà nhất định là tới tham gia hôn lễ của Bùi Vân Khoáng sau đó tranh thủ đến nhìn nàng một cái. Hắn đến Đông Đô đã nửa tháng, cũng không biết tìm cơ hội tới gặp nàng, thật sự là có chút đáng ghét.

Hắn thấy nàng không vui, trong lòng có chút hiểu sai. Tính tình hắn ngay thẳng, lập tức nhíu mày hỏi: "Sao, hắn thành thân rồi nên muội không vui?"

Thật sự là hồ ly chẳng ra hồ ly, nhưng lúc này cũng không phải lúc để ăn dấm chua, nàng càng thêm tức giận: "Vương Gia và công chúa quần anh tụ hội, vì sao muội lại không vui? Muội sớm đã nói với huynh rồi mà, muội toàn tâm toàn ý hi vọng Vương Gia có thể vấn đỉnh chí tôn (mưu đồ cướp đoạt ngôi báu), việc hôn nhân này vốn an bài không thể tốt hơn, muội chân thành vui mừng thay Vương gia và công chúa. Huynh nói bậy cái gì đó?"

Hắn thở phào một cái, tin tưởng chỉ vuốt môi nàng một cái, cười nói: " Muội đúng là dẻo miệng mà."

Nàng liếc hắn: "Thương tướng quân bận rộn như vậy, vẫn mau đi về đi."

Cuối cùng thì hắn đã rõ ý tứ của nàng, trong lòng vui vẻ, tiến lên một bước chăm chú nhìn nàng, hỏi: "Muội là trách ta bận quá, không có tới thăm muội đúng không?"

Nàng bị nói toạc ra nỗi lòng như vậy, có chút ngượng ngùng, quay đầu xách đèn hoa, sẵng giọng: "Muội không có nói như vậy."

" Muội nói thẳng là nhớ ta cho rồi." Hắn tiến lên một bước nắm đầu vai của nàng quay lại, vui vẻ ra mặt.

Nàng càng thêm ngượng ngùng, nghiêng đầu uốn éo đi qua.

https://thuviensach.vn

Dáng vẻ nàng xấu hổ xoay xoay vặn vặn, thật sự đáng yêu gì đâu. Hắn mừng rỡ không thôi, xem ra cuối cùng hắn vẫn là đi vào lòng nàng, tuy rằng miệng nàng cứng da mặt lại mỏng, chết cũng không thừa nhận. Thế nhưng tức giận hắn không đến thăm nàng, đây chính là bằng chứng.

Hắn ở bên tai nàng dụ dỗ nói: " dạo này ta vô cùng bận, chỗ Lâm Giang vương, ta thời khắc đều phải nhìn chằm chằm vào, cho nên cùng với Bùi Tử Do cả ngày đợi cùng một chỗ. Không tin muội hỏi Triển Bằng đi."

" Muội không hỏi."

"Không hỏi? vậy là muội tin tưởng ta rồi?" Hắn cười ha ha, hai tay mở ra, ôm nàng ở trước ngực, cúi đầu nghe thấy một mùi hương thoang thoảng trên gáy nàng.

Hơi thở nóng hầm hập như muốn làm phỏng da thịt, máu cũng khó lưu thông, dường như mỗi lần bị hắn quấy nhiễu liền rối rắm. Nàng vội nói: "Huynh mau trở về đi thôi. Một hồi khách khứa mới giải tán, một mình huynh ở chỗ này sẽ khiến cho người ta lời ong tiếng ve."

Hắn buông tay ra nói: "Ta dẫn muội đi chỗ này."

"Đã trễ thế thế này, còn đi chỗ nào nữa?"

Hắn cố tình thần bí, nhỏ giọng nói: "đi thì biết."

"Muội nói một tiếng với Tô tỷ đã."

"Muội trước đổi bộ y phục rồi đi theo ta."

Nàng chuyển ra sau tấm bình phong khoác lên một bộ quần áo nam tử, sau đó sửa lại đầu tóc, đội một cái mũ nho sinh trên đầu.

Nàng từ sau tấm bình phong đi ra, giống như một công tử tuấn tú lịch sự. Hắn nhìn quần áo nam tử trên người nàng, bỗng nhiên cười cười: " Bộ y

https://thuviensach.vn

phục này của ta, lúc nào muội mới có thể làm được?"

Nàng cho là hắn đã quên rồi, định giả bộ hồ đồ, không nghĩ tới hắn còn nhớ. Nàng mở ra rương ra, lấy quần áo đưa cho hắn.

Nàng nghĩ kỹ rồi, nếu hắn dám nói không đẹp, nàng lập tức liền lấy lại không cho hắn nữa. Làm bộ y phục này, khiến mấy đầu ngón tay nàng bị đâm không biết bao nhiêu mà nói.

Hắn nhận quần áo, tuy rằng luôn luôn thích trêu ghẹo nàng, nhưng xem ra lần này rất chân thành, cẩn thận cầm trên tay, sau đó, dắt nàng nói: "Muội tặng đồ cho ta, ta đều cất đi."

Trong lòng nàng khẽ động, ngoài miệng lại nói: "Huynh không mặc, sao lại bắt muội làm?"

Hắn liếc nàng một cái, có chút hận nàng không hiểu phong tình. Nữ nhân Thương lan không làm y phục cho nam nhân mà làm vật đính ước, được rồi, nàng cũng không biết phong tục ở đó, chờ sau này sẽ dạy nàng vậy.

Nàng đi đến bên cạnh, gõ cửa: "Tô tỷ, muội đi ra ngoài một chuyến, lát nữa sẽ trở về."

Nhưng Lưu Trọng lại ra mở cửa: "Nàng đi ra đằng trước rồi, muội có việc gấp sao? Muộn đi ra ngoài như vậy ta sợ không an toàn."

Nàng ngượng ngùng cười cười: "Tỷ phu yên tâm, muội đi cùng Thương Vũ."

Lưu Trọng giật mình cười cười: "Ta đây an tâm, đi nhanh về nhanh."

Thương Vũ mang theo nàng ra khỏi đình viện, vì để tránh gặp người quen, hắn đi vòng qua hậu hoa viên ôm nàng leo tường rời đi.

https://thuviensach.vn

Dọc theo tường viện rời đi không xa, trông thấy một con tuấn mã cao lớn cột dưới tàng cây.

Tư Điềm nhìn con tuấn mã cao lớn này, trong lòng nghĩ đến giá trị của nó, không khỏi thấp giọng nói: "Huynh không sợ ngựa bị người ta đánh cắp sao?"

Thương Vũ cười nói: "muội cho rằng ai cũng yêu tiền giống như muội vậy hả? Hôm nay là ngày đại hỉ của An Khánh vương, trong phủ ngoài phủ không biết có bao nhiêu ám vệ tuần tra, tường vây bên ngoài Vương Phủ, hôm nay còn dám tới ăn trộm?"

"Ai nói muội ham tiền hả ?" Nàng không phục lắm.

Hắn hí mắt cười: "Còn không thừa nhận, lần đầu tiên thấy ta liền vay tiền."

Nàng vội nói: "Vay tiền là thật, nhưng muội cũng trả huynh mà. Muội không có ham tiền của huynh, sao có thể nói muội tham tiền?"

Hắn nhướng mày kiếm lên, nói: "Muội trả bạc ta lúc nào?"

Nàng trừng mắt bực tức nói: "này, buổi tối đó tự tay muội nhét vào trong ngực huynh đấy." Lại có thể quịt nợ không thừa nhận? Sao lại không nói lý lẽ như vậy hả!

Hắn cũng trừng mắt, giống như người vô tội: "Thế nhưng ta không có nhận, nó rơi trên mặt đất rồi."

Nàng vô cùng tức giận: "Huynh! sau khi muội rời đi chẳng lẽ huynh không nhặt?" Nàng không tin hắn không nhặt!

Hắn gật đầu: "Không có nhặt."

https://thuviensach.vn

Nàng cao giọng: " Huynh nói cái gì!" Ba lượng bạc hắn lại có thể nhìn nhưng không nhặt? Lừa gạt nàng sao?

Hắn dừng một chút lại nói: "Nhưng, ngày hôm sau ta ở cửa lớn nhặt được ba lượng bạc, cũng không biết là ai bị mất."

Đương nhiên là nàng mất! Đây còn phải nói? Nàng thở phì phì nói: "Huynh, Huynh không phải chơi xấu sao? rõ ràng là muội mất đấy."

Hắn lắc đầu: "Vậy cũng không nhất định. Thất Thế Môn nhiều người như vậy, làm sao muội biết nhất định là của muội, bạc này cũng không viết chữ Ti. Dù sao, ba lượng bạc này muội cũng chưa trả lại cho ta."

Người này vô lại, quả thực đao thương bất nhập mà!

Nàng cắn răng nói: "Được! ngày mai muội liền trả lại cho huynh!"

Hắn tách mấy ngón tay ra, làm bộ như tính tính, nghiêm mặt nói: " Thời gian lâu như vậy, tiền lãi tính tính toán toán, đoán chừng cũng mấy trăm lượng đó?"

"Huynh nói cái gì?" Nàng thiếu chút nữa muốn nhảy dựng lên, cho vay nặng lãi thì tiền lãi cũng không có cao tới như vậy, hắn đây là có chủ tâm bới móc, cố ý làm khó nàng.

Hắn nghiêm túc nói: "Ta cho người ta mượn tiền, tiền lãi cũng rất cao, nghĩ lại ta và muội là đồng môn, ta lấy rẻ thôi, muội cũng không cần nhớ nhân tình của ta."

Nàng dùng sức giẫm hắn một cước, cả giận nói: "Thương Vũ huynh chơi xấu!"

Hắn phát hiện nàng ngày thường dịu dàng, nhưng khi ra oai cũng không thể khinh thường, chân mày lá liễu dáng vẻ xinh đẹp, bĩu môi tức

https://thuviensach.vn

giận, phong tình có khác. Người tình trong mắt tựa Tây Thi, đại khái chính là ý tứ như vậy.

Hắn cười hắc hắc: " Nếu như không trả cũng không sao, lấy cái khác thế chấp cũng được."

"Mơ tưởng!"

Hắn cười hì hì tiến đến bên tai nàng nói: "Đem người thế chấp cho ta cũng được."

Nàng đỏ mặt nổi giận nói: " dù sao thì muội cũng đã trả bạc lại cho huynh rồi, huynh nhận hay không muội cũng mặc kệ." Dù thế nào đi nữa thì hắn vô lại trước, nàng cũng không khách khí.

Hắn "ừ" một tiếng, ôn nhu nói: "Chúng ta tuy hai mà một, bạc của ta sẽ là bạc của muội, hà tất phải khách khí."

Lời này nghe tương đối dễ chịu, nàng vểnh khóe môi lên, nín cười không nói.

Hắn dùng ngón tay khều cái cằm của nàng:"Ngay cả người cũng là của ta."

Nói tới nói lui, thì ra ý hắn muốn nói chính là như vậy, nàng đỏ mặt, xấu hổ lại ầm ĩ với hắn.

Hắn cười ha ha, ôm nàng lên ngựa, giục ngựa chạy băng băng.

"đi chỗ nào đó?"

Trong bóng đêm tiếng vó ngựa đặc biệt thanh thúy, đạp trên đường đá xanh, có tiếng vang xa thẳm. Hắn cũng không trả lời, một tay ghìm dây cương, một tay ôm eo nàng, gió xuân ban đêm, vốn là hết sức vuốt ve, nhưng khoái mã như điện, làm gió trở nên mạnh mẽ khí thế, gào thét bên

https://thuviensach.vn

tai, đầu nàng đội mũ đột nhiên bị gió cuốn đi, mái tóc đen mượt như tơ tung xoã ra, lướt trên mặt hắn, trong nháy mắt đó, toàn là hơi thở cùng hương thơm ngọt ngào của nàng, sợi tóc mềm mại trơn trượt, xúc cảm vô cùng nhỏ khi chạm vào da thịt hắn lại có thể khiêu khích hắn đến cực điểm . Nàng bối rối lấy tay vén tóc gom gọn trong lòng bàn tay. Một khắc này, xấu hổ mập mờ, dường như khi gom những sợi tóc đen ấy lại mang theo độ ấm của da thịt hắn, mơ hồ có thể làm phỏng lòng bàn tay nàng.

https://thuviensach.vn

MAY MẮN GẶP LẠI KHI CHƯA GẢ

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 49

Không biết chạy bao lâu thì hắn ngừng lại, ôm nàng xuống ngựa. Nàng vừa nhìn đình viện này, không phải là nơi trước kia nàng tới tặng bạc cho hắn sao? Kỳ quái, vì sao phải mang nàng lại tới đây?

Mạnh bà bà nhìn thấy hắn đến, cười ha hả nói: "Công tử, người dùng cơm tối chưa?"

"Dùng rồi, bà đi đun ít trà đi, hai ngày này, Ti cô nương ở lại chỗ này với ta."

Mạnh bà bà "à" một tiếng, cười rời đi.

Tư Điềm vội nói: "Vì sao phải ở chỗ này hai ngày với huynh?" thời điểm hắn đến, cũng không nói muốn ở chỗ này, nàng có chút bối rối.

Hắn tránh nặng tìm nhẹ, chỉ nói: "Đúng vậy".

"Không được, muội phải trở về."

Hắn hừ nhẹ một tiếng, mang nàng đi vào phòng ngủ, sau đó đóng cửa lại, ôm cánh tay ung dung nhìn nàng, giống như là bắt được nhược điểm gì đó, chậm rãi nói: "nha đầu muội thật to gan, trước khi đi ta dặn dò muội thế nào, bất cứ việc gì cũng phải bàn bạc với ta, muội lại dám gạt ta tiến cung. Muội nói ta nên phạt muội thế nào đây?"

Thì ra hắn đã biết rồi! Kiêu ngạo của nàng lập tức mềm nhũn ra, thấp giọng nói: "Làm sao huynh biết?"

https://thuviensach.vn

"Tất nhiên là mẹ của muội nói cho Thất thúc." Hắn nhận được tin của Thất thúc, quả thực là đầu đổ mồ hôi, nha đầu kia cũng thật sự là to gan lớn mật, lại dám một mình làm chủ, hắn âm thầm may mắn khi nhạc mẫu là một người hiểu chuyện, kịp thời báo tin cho hắn, bằng không thì hậu quả không không tưởng tượng nổi.

Giờ nàng mới hiểu được vì sao ngày đó mẫu thân bỗng nhiên không khóc cũng không khuyên, thì ra là có chiêu này, nàng thật không nghĩ đến mẫu thân còn có lúc khôn khéo như thế.

Nàng đành phải hạ giọng, ôn nhu biện bạch: "Huynh cũng biết rồi đó, hiện tại thế cục đã vô cùng mấu chốt, nếu muội có thể vào cung trợ giúp Vương Gia một tay, tương lai đối với huynh cũng có lợi."

Hắn cũng không cảm kích một tí ti nào, lạnh nhạt nói: "Chuyện của ta tự nhiên ta tự mình tới xử lý. Không cần muội hỗ trợ."

Nàng tức giận rồi: "Được, huynh không cần muội hỗ trợ, vậy muội còn có gia cừu của mình mà."

Hắn nhíu mày: "Chuyện của muội tất nhiên cũng để ta xử lý, trước mắt thế cục bất ổn, muội không thể gấp gáp. Chuyện ta đáp ứng với muội nhất định sẽ làm được. Muội thân là nữ nhân, ta sẽ không để cho muội xuất đầu lộ diện đi làm chuyện nguy hiểm này."

Hắn có lòng tốt, quan tâm bội phần, thay nàng lo lắng thay nàng gánh vác, quả thực nàng vừa xấu hổ vừa tức giận. Nàng thở dài: "Muội đã đáp ứng sư phụ rồi." Nàng không phải không tin hắn có thể báo thù thay nàng, chẳng qua nàng cảm thấy nàng có ngày hôm nay, Thiệu Bồi, Bùi Vân Khoáng, Thương Vũ đều là nhân tố quan trọng ảnh hưởng đến cuộc sống của nàng, nàng rất muốn làm gì đó cho bọn họ.

Thương Vũ trầm giọng nói: " muội đáp ứng ta trước, sau đó mới đến sư phụ, ta là trượng phu của muội, bất cứ chuyện gì cũng phải lấy ta làm

https://thuviensach.vn

trọng."

Nàng bất mãn nhỏ giọng thầm thì: "Huynh còn chưa phải là trượng phu của muội."

" Phải không?" Hắn tiến lên một bước, đôi mắt thâm trầm như muốn toé lửa, nha đầu này thật sự rất bướng bỉnh.

"Huynh muốn làm gì?" Nàng cảm thấy có chút không ổn, vội vàng lui về phía sau, nhưng sắc mặt vẫn không ngừng ửng đỏ. Vẻ mặt của hắn rất kỳ quái, có khí tức nguy hiểm lạ lẫm lập loè trong mắt hắn.

Hắn cầm cổ tay của nàng, mím môi mỉm cười: " Không phải muội nói ta không là trượng phu của muội sao? Ngược lại muội nhắc nhở ta, có một cái biện pháp khiến muội không vào cung được."

"Thương Vũ, huynh dám!" Nàng rất thông minh, đã hiểu được ý của hắn, sắc mặt nhanh chóng đỏ rần lên.

"Muội xem ta có dám hay không? Vào cung đều phải nghiệm thân, không phải xử nữ, người ta sẽ không muốn." Hắn nói xong, một tay bế nàng lên, chân dài một bước, hai bước liền đi về phía giường.

Sau lưng của nàng trũng xuống chăn gấm, hắn lập tức đè xuống. Tim nàng như sắp nhảy ra, vội vàng nói: "Huynh, huynh không được làm ẩu."

Hắn vốn chỉ muốn hù dọa nàng một chút, nhưng lúc đè nàng xuống chăn gấm, mái tóc đen của nàng như thác nước, da thịt như tuyết, da thịt phấn hồng khiến người say đắm, dường như còn có mùi hương thoang thoảng gần chóp mũi không ngừng dụ dỗ hắn hãm vào.

Tâm thần hắn rung động, có chút không kìm lòng nổi, huyết mạch sôi sục, dục niệm gào thét. Nàng vừa hốt hoảng vừa sợ hãi, giãy giụa dưới người hắn, hai tay chống trước ngực hắn đẩy hắn ra. Thế nhưng da thịt nơi

https://thuviensach.vn

lòng bàn tay nàng chạm vào lập tức bị khiêu khích giống như điện giật loé lên từng đốm lửa nhỏ, trong nháy mắt thế lửa hừng hực, đốt cháy lý trí của hắn thành bột vụn.

Hắn đè nặng lên thân thể của nàng, tay không biết lúc nào đã đặt ngang hông nàng, lòng bàn tay hắn nắm một đầu đai lưng của nàng, tơ lụa tơ lụa, như con rắn nhỏ chạy loạn trong lòng. Hắn không tự chủ được nhẹ nhàng kéo một cái, nàng cảm giác thắt lưng của mình buông lỏng, nàng vừa xấu hổ lại vừa sợ, dốc sức liều mạng giãy giụa. Nàng càng giãy dụa, hắn càng khó có thể tự kiềm chế, Nơi nàng vừa chạm vào lập tức như muốn bốc lửa lên.

Hắn vừa áp chế nàng giãy giụa, vừa hít vào thật sâu, duy trì lý trí còn sót lại.

Hắn nhìn chằm chằm vào mắt nàng: "Có đáp ứng hay không?"

"Muội đáp ứng huynh, sẽ không vào cung." Nàng lập tức nhẹ nhàng thuyết phục, trước mắt nàng không thể quật cường cũng không thể cậy mạnh, nàng rất sợ hắn thật sự sẽ dùng biện pháp kia, khiến cho nàng không thể vào cung.

Tuy rằng nàng đã đáp ứng, thế nhưng hắn lại do dự, đang chống trước mặt nàng nên không muốn đứng dậy. Ngón tay rất muốn không nghe theo sai khiến mà tự tiện làm chủ, dường như không ngăn cản nổi dòng nước xiết đang trào lên trên cơ thể, lý trí và xúc động không ngừng giằng co, trong lòng như khắc nên từng vết cắt sâu, hắn hít một hơi thật sâu, cuối cùng buông ngón tay ra, rời khỏi người nàng.

Nàng thở một hơi dài nhẹ nhõm, mí mắt trầm xuống không dám nhìn hắn.

"Chờ sau khi chuyện này qua đi, ta sẽ đưa muội trở về." Hắn cũng ép buộc bản thân không nhìn tới nàng, nếu không thì cơn sóng mãnh liệt trong

https://thuviensach.vn

lòng lại cuộn trào mãnh liệt lần nữa, một lần giãy giụa đã khiến hắn kiệt sức, nếu thêm lần thứ hai, hắn không dám cam đoan.

Nàng nhanh chóng sửa sang lại y phục và tóc của mình, hỏi: "Chẳng lẽ huynh không đi binh bộ làm nhiệm vụ hả?"

"Ba ngày lễ thành hôn này, Hoàng Đế cho triều thần nghỉ ngơi ba ngày."

"Huynh nói là, huynh sẽ canh chừng muội ba ngày?"

"Cũng chỉ hai ngày thôi mà, sau đó ta sẽ đưa muội về ngay."

"Huynh như vậy, sư phụ sẽ gấp chết."

"Ta đã nói rồi, muội quan tâm nhất phải là cảm nhận của ta, mà không phải là của người khác, ta là trượng phu của muội, muội có muốn ta nhắc nhở muội hay không?"

Hắn giả bộ muốn động thủ, nàng liền vội vàng gật đầu, không cần phải nhắc nhở đâu.

"Sắc trời không còn sớm, muội nghỉ ngơi đi. Nếu dám có ý khác, ta liền triệt để cắt đứt tâm tư của muội."

Câu nói của hắn có hàm ý khác, nàng vừa thẹn vừa giận, nhưng không thể làm gì, lỡ như chọc hắn, hắn thật sự xúc động nhất thời liền nói được làm được.

Ngôi nhà nhỏ ở ngõ Âm Bội này này là Thất thúc đặt mua, ngày thường cũng chỉ có Mạnh bà bà trông coi ở chỗ này. Sắc trời đã tối, Ti Điềm bất đắc dĩ buồn ngủ, Thương Vũ liền nằm trên giường mềm dưới cửa sổ. Ngay từ đầu nàng đã không ngủ được, dù sao cũng là cùng một nam tử chung sống một phòng. Thế nhưng nghĩ đến sau này, nếu như hắn muốn

https://thuviensach.vn

làm gì, nàng ngủ hay không ngủ cũng không có gì khác nhau, vừa rồi, hắn bất quá là hù dọa nàng một chút mà thôi, nàng tin tưởng hắn là một quân tử.

Nàng quyết định đi ngủ sớm một chút, ngày mai dậy sớm một chút, xem có thể tìm một cơ hội chuồn đi hay không.

Sáng sớm hôm sau, Ti Điềm bị mấy tiếng tiếng gõ cửa làm bừng tỉnh, trợn mắt nhìn, sắc trời đã hơi sáng, trong lòng nàng vui vẻ, đang muốn vụng trộm đi mở cửa, không ngờ Thương Vũ đã sớm tỉnh, bước một bước dài ngồi ở trên giường của nàng, cười cười nhìn nàng, mắt lộ ra uy hiếp.

Trong lòng nàng đang đánh cuộc, là động tác của hắn nhanh hơn hay tiếng la của nàng nhanh hơn? Nàng vừa muốn há miệng, hắn lập tức nhào vào nàng đè xuống chăn, bờ môi bị chặn lại không hé ra được một câu.

Nàng vô lực phản kháng hai cái, chỉ nghe thấy bên ngoài Mạnh bà bà nói: "Thương công tử đã tới đây, nhưng cầm mấy bộ y phục lại rời đi, nói là đi núi Lan Chu ở hai ngày."

Cửa "Xoẹt zoẹt~" một tiếng đóng lại, hiển nhiên người tới đã bị Mạnh bà bà đuổi đi rồi.

Nàng rất ủ rũ, chẳng những không la lên được, còn bị chiếm tiện nghi.

Hắn buông nàng ra, tinh thần sảng khoái, thập phần đắc ý.

Nàng hung hăng lau môi một cái, đôi mắt sáng lóng lánh trừng hắn, ước gì có thể cắn hắn một cái.

Thế mà hắn lại xem như không có việc gì sờ sờ tóc của nàng, nói: "Ngoan nghe lời, bằng không thì tối nay ta sẽ không ngủ trên giường." Nàng biết hắn đang hù dọa nàng, trêu chọc nàng, nhưng mặt vẫn đỏ ửng, vừa thẹn vừa giận không để ý tới hắn.

https://thuviensach.vn

Cho tới trưa, hắn lôi kéo nàng đánh cờ, lại thổi khúc cho nàng giải buồn. Tức giận ban đầu của nàng dần dần tiêu tán, hắn đối với nàng xác thực là thật tâm thật ý lo lắng bảo vệ, phàm là có chút nguy hiểm liền không muốn nàng liên quan đến. Thế nhưng nàng cũng thật sự muốn vì bọn họ vì chính mình làm chút gì đó, vừa nghĩ tới bây giờ nàng sống rất tốt, mà Tiểu Ngạn lại oan uổng lẽ loi mà chết, nàng liền không cách nào an tâm. Thế nhưng hắn nhìn nàng chằm chằm, lại đuổi hết những người Thiệu Bồi phái tới tìm nàng, nàng hết hi vọng trốn thoát, bây giờ còn không biết sư phụ lo lắng như thế nào nữa!

Buổi trưa, hắn bảo Mạnh bà bà nghỉ ngơi, bảo Ti Điềm đi làm cơm. Hắn muốn thưởng thức tay nghề nấu ăn tuyệt đỉnh của nàng.

Nàng cố ý bỏ nhiều muối vào trong thức ăn.

Đồ ăn được bưng lên, sau khi hắn ăn một miếng đồ ăn liền cau mày uống ngay một nước ly đầy. Nàng cúi đầu cười trộm đến rút gân, cảm thấy đã báo thù được rồi.

Hắn buông ly ra, tựa đầu vào tai nàng, thấp giọng nói: "Ti Điềm, cơm này ta ăn không vô, không bằng muội ăn đi."

Nàng nhanh chóng để đũa xuống, đi vào phòng bếp một lần nữa làm ra một bàn đồ ăn.

Người nào đó ham ăn biếng làm rất hài lòng với bàn đồ ăn thứ hai này, ăn hai chén cơm, sau đó khoa trương nói: "Thủ nghệ của muội không tệ, ta không cần lo lắng ngày sau sẽ bị ốm đói."

Nàng hầm hừ thu bát đũa đi rửa, nghĩ tới nghĩ lui, hình như nàng phản kích rất tốt, sao vẫn luôn không có thành quả?

Thời gian hai ngày nhàn tản trôi qua vô cùng thoải mái. Hai người giống như bị ngăn cách trong một thế giới nhỏ không tranh quyền đoạt lợi,

https://thuviensach.vn

thập phần nhàn nhã mãn nguyện. Ti Điềm cũng triệt để buông tha cho ý định tranh thủ chạy trở về, bởi vì hắn chằm chằm vào nàng, cơ hồ một tấc cũng không rời.

Buổi chiều tám tháng tư, Thương Vũ mới đưa tin tức Ti Điềm ở Âm Bội về Vương Phủ. Ba ngày này bởi vì bệnh tình của Hoàng Đế nguy cấp, ngay cả nói cũng không có thể nói, Bùi Vân Khoáng và Thanh Bình sau ngày thành thân liền canh giữ trong cung, cũng không biết Tư Điềm mất tích, cấp bách chỉ có Tô Phiên và Thiệu Bồi.

Tô Phiên thấy Ti Điềm hai ngày liên tiếp không trở về, lại nghe Lưu Trọng nói nàng đi theo Thương Vũ, thật sự vừa hối hận vừa lo lắng, sợ Thương Vũ cầm lòng không được sẽ làm hại Tư Điềm. Mà Thiệu Bồi, mắt thấy hết thảy đều đã an bài thỏa đáng, người lại đột nhiên bị Thương Vũ mang đi. Hắn tìm kiếm khắp nơi, còn đặc biệt phái người lên núi Lan Chu tìm, nhưng vẫn không thấy bóng dáng hai người, vừa qua đầu giờ Thìn, Ti Điềm liền bỏ lỡ cơ hội vào cung, thất bại trong gang tấc, hắn sốt ruột lại vừa tức giận, cuối cùng phát bệnh.

Tô Phiên vừa nghe thấy tin, lập tức chạy tới Âm Bội. Nàng đi vào viện, thấy hai người ngồi cùng một chỗ, không biết đang đang nói gì đó, có vẻ như rất thân mật. Nàng lập tức che ngực, trái tim cũng thót lên tới cổ họng. Ngàn vạn đừng...

Nàng bất chấp Ti Điềm đang nói chuyện, vội vàng gọi Thương Vũ qua một bên.

Nàng hồi hộp hỏi: "Mấy ngày nay ngươi có chạm vào nàng không?"

Dù Thương Vũ là người đàn ông, cũng không chịu nổi Tô Phiên gọn gàng dứt khoát hỏi thăm chuyện riêng tư như vậy, lập tức xấu hổ vô cùng.

Tô Phiên lớn hơn hắn mấy tuổi, giờ phút này cũng chẳng quan tâm hắn có xấu hổ hay không, thúc giục: "Nói mau đi."

https://thuviensach.vn

Hắn hừ một tiếng "Không có", trên mặt nóng lên như phát sốt.

"Vậy là tốt rồi, ngươi hãy nghe ta nói." Nàng ghé vào tai của hắn, nói chuyện của Hứa thị qua một lần.

Sau khi Thương Vũ nghe xong, cũng kinh ngạc đổ một thân mồ hôi lạnh, may mắn là hắn khống chế tốt, nếu không hậu quả sẽ như thế nào?

"Trước đừng nói cho nàng biết. Ngươi nhịn một chút." Tô Phiên cười thầm lẩm bẩm một câu khiến Thương Vũ đỏ mặt.

Trên khuôn mặt khôi ngô của hắn nhuộm màu đỏ ửng, ngược lại nhìn rất đẹp mắt, lại có hương vị của thiếu niên ngại ngùng, đã lâu không được nhìn thấy vẻ trẻ trung đáng yêu này khiến Tư Điềm rất kinh ngạc.

Nàng đứng ở bên cạnh, không khỏi vừa hiếu kỳ lại vừa kinh ngạc, Tô tỷ và hắn nói cái gì mà có thể khiến một đại nam nhân như hắn ngượng ngùng như thế?

Sau khi Tô Phiên dặn dò Ti Điềm xong phải rời đi, Thương Vũ lại nói: "Việc này ta sẽ về nói với sư phụ, Tô tỷ về trước đi."

Tô Phiên cười nói: "Sư phụ ngươi tức giận quá nên bệnh rồi, hắn nhiều năm qua không bị bệnh, ngươi mau về thăm hắn đi."

Ti Điềm tiễn Tô Phiên, tò mò hỏi Thương Vũ: "Vừa rồi sao huynh xấu hổ dữ vậy? Tô tỷ nói cái gì hả?"

Hắn liếc nàng một cái, không giải thích chỉ cười cười.

Nàng lại càng tò mò, lại hỏi: "Đến cùng là nói cái gì vậy hả?"

Thương Vũ nhịn cười nói: "Nàng hỏi ta hai ngày này có chạm vào muội không."

https://thuviensach.vn

Lỗ tai Ti Điềm Nhĩ đỏ lên, cúi đầu trong lòng hối hận cực kì, tự nhiên lại đi hỏi làm gì không biết, làm xấu hổ muốn chết.

Thương Vũ nhịn cười ho khan một tiếng: "Còn có gì muốn hỏi không, muội cứ hỏi đi?"

Nàng đỏ mặt cúi đầu quay về phòng. Tô tỷ này cũng thế, quan tâm cũng quá mức rồi, chuyện này sao có thể tùy tiện hỏi như thế, thật sự là càng nghĩ càng làm cho người ta ngượng ngùng.

https://thuviensach.vn

MAY MẮN GẶP LẠI KHI CHƯA GẢ

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 50

Thương Vũ buồn cười nhìn nàng đi vào phòng, dự định đi nói chuyện với Thiệu Bồi.

Tình thế trước mắt đã đến thời khắc mấu chốt, mặt trời phát ra những tia nắng ban mai, Thiệu Bồi mang theo Tề Dương xuống núi Lan Chu, cũng đã đến Đông Đô.

Thương Vũ trực tiếp đến chỗ ở của Thiệu Bồi, gõ cửa mở ra.

Tề Dương vừa thấy hắn vẻ mặt liền đau khổ nói: "Đại sư huynh, huynh đợi sư phụ thu thập huynh đi! Ông ấy đã mắng huynh mấy ngày rồi đó."

Thương Vũ cười cười, vào phòng.

Thiệu Bồi nằm trên giường, trên đầu đắp một khối khăn ướt, đang nhắm mắt nghỉ ngơi, bên dưới khăn ướt là khuôn mặt rất tiều tụy, có thể thấy được lúc này tức giận không ít.

Thương Vũ lặng lẽ tiến lên lấy khăn ướt của hắn, một lần nữa vắt nước ấm, lại đắp trên trán của hắn, sau đó thấp giọng nói: "Sư phụ, ta đã trở về."

Thiệu Bồi nghe thanh âm của hắn, trợn mắt mở ra, lập tức ngồi dậy. Khăn ướt trên đầu rớt trên quần áo, hắn cầm chậu rửa mặt ném tới, nước văng tung tóe lên người Thương Vũ. Hắn chưa bao giờ tức giận như vậy phong độ, nho nhã đường như đã bị quét sạch.

https://thuviensach.vn

"Cái tên đần độn nhà ngươi, vậy mà lại vì một nữ tử làm chậm trễ đại sự, ngươi không thấy phụ lòng mẫu thân ngươi sao?"

Thương Vũ quỳ một gối xuống trước giường hắn, hiên ngang ngẩng đầu lên, nhìn Thiệu Bồi nói: "Sư phụ, năm ấy, nếu như người có dũng khí mang mẫu thân của ta đi, mẫu thân của ta sao lại phải lấy chồng ở Thương Lan xa xôi rồi xảy ra việc thê thảm như vậy? Cha ta lớn hơn mẫu thân 20 tuổi, tần phi mấy người, mẫu thân ở Thương Lan trôi qua như thế nào, người tận mắt thấy rồi đấy. Cho nên, ta sẽ không giống như người, hối hận cả đời."

Một câu khiến Thiệu Bồi á khẩu không trả lời được, hắn che ngực, giữa cổ họng có mùi máu tanh tràn ngập. Chuyện cũ không thể nhắc lại, bởi tất cả đều là sự hối hận.

Hắn vốn gọi là Lâm Bồi Thiệu, thuở nhỏ mất mẹ, mẫu thân của Bùi Vân Khoáng là trưởng tỷ của hắn, nhận hắn vào trong phủ nuôi dưỡng, hắn và mẫu thân Thương Vũ là thanh mai trúc mã. Thế nhưng, một đạo thánh chỉ hòa thân đã cắt đứt tình duyên của hai người. Hắn ở lại còn nàng sau khi đi lấy chồng ở xa hắn mới cảm nhận được sự hối hận khắc cốt ghi tâm, hắn mai danh ẩn tích đi theo nàng, dùng tên Thiệu Bồi sống ở Thương Lan. Nàng táng thân trong biển lửa, hắn không kịp cứu nàng ra chỉ cứu được Thương Vũ. Hắn dốc lòng dưỡng dục Thương Vũ, luôn buồn bực không vui. Sinh thời, hắn chỉ hy vọng Thương Vũ có thể đoạt lại vương vị Thương Lan báo thù cho nàng, như vậy mới có thể đền bù được thảm kịch năm nào do sự hèn yếu của hắn tạo thành.

Lời nói của Thương Vũ như đâm vào lòng hắn, có đại hỏa ngập trời, có hối hận không bao giờ quên.

Thương Vũ nói: "Sư phụ, tình thế hôm nay đã không giống ngày xưa. Hoàng Thượng đã bệnh nặng, cũng không cần Ti Điềm dụng độc."

https://thuviensach.vn

Dù vậy, hắn vẫn tức giận, cách làm của Thương Vũ quá mức xúc động, vì một nữ nhân như vậy, hắn cho rằng ầm ĩ, cảm thấy Thương Vũ chưa trưởng thành.

"Tư Điềm ở trong lòng ngươi chẳng lẽ quan trọng hơn bá nghiệp Thương Lan?"

"Sư phụ, quan trọng như nhau. Cả hai cũng không liên quan với nhau, vì sao nhất định phải đặt giang sơn và hồng nhan vào nơi thủy hỏa bất dung? Ta nên làm gì ta rất rõ ràng, ta cũng không còn là tiểu hài tử. Sư phụ, người yên tâm, ta sẽ không để cho người thất vọng."

Lời nói của Thương vũ cũng không phải không có lý, trước mắt Lý Trăn Đế đã là tuổi già như ngọn đuốc trước gió, không nên vận dụng ngân phác thảo, hắn chịu đựng cũng không được bao lâu.

Thiệu Bồi thở dài một tiếng, nói: " tùy ngươi đi, ngươi trưởng thành rồi, ta cũng không quản được."

Thương Vũ nắm chặt bàn tay của hắn, thấp giọng nói: "Sư phụ, người trong lòng ta giống như là phụ thân, ngoại trừ Thất thúc, người thân nhất của ta chính là người. Nàng cũng là người thân nhất của ta. Các người, ta đều không vứt bỏ."

Thiệu Bồi thấy vẻ mặt hắn kiên quyết, biết có khuyên nữa cũng vô ích, liền dời chủ đề: " gần đây Lâm Giang vương có động tĩnh gì không?"

"Hoàng Thượng đã từng nói trong vòng ba năm hắn không thể vào kinh, cho nên trước mắt hắn chỉ có thể lo lắng suông, không thể tới đây. Vài ngày trước hắn dâng tấu chương, nói nam cảnh Yến Châu có bọn cướp đường làm loạn, đang mang binh chinh phạt."

" Lúc này hắn còn dâng tấu, ngươi xem hắn có ý tứ gì?"

https://thuviensach.vn

"Trước mắt Hoàng Thượng vẫn chưa chết, hắn cũng không thể công khai kháng chỉ mà vào kinh, cho nên Đông Đô bên này xa xôi hắn sẽ không đến. Nhưng Yến Châu cách Thượng Kinh tương đối gần, hắn viện cớ diệt trừ phiến loạn, binh mã có thể danh chính ngôn thuận đến biên cảnh Yến Châu. Đợi Hoàng Thượng quy thiên, hắn liền mang binh xuôi nam, có thể chiếm được Thượng Kinh tự xưng Đế."

Thiệu Bồi cười lạnh: "chủ ý này của hắn thật không tệ, nhưng, hắn cũng phải có bản lĩnh đã!"

"Sư phụ, tuy rằng sách lược của hắn hơi kém một chút, nhưng xác thực là hắn dẫn binh đi đánh nhau rất có nghề."

"Binh mã Yến Châu không nhiều lắm, cho dù hắn chiếm được Thượng Kinh cũng không được kết quả gì."

"Vương Gia muốn thừa cơ hội này dẹp trừ hậu hoạn. Bằng không thì sau này rất khó tìm ra tội danh mưu phản lớn hơn để trị tội hắn."

"Hoàng thượng có ý chỉ gì không?"

"Hoàng Thượng đã không thể nói chuyện, bây giờ là Vương Gia giám quốc, ta và Vương Gia đã thương nghị qua."

"Các người dự định làm như thế nào?"

Thương Vũ cười nói: "Vương Gia định tương kế tựu kế phái binh đi tiếp viện. Sư phụ, lần trước thời điểm bình định Bắc Cương, Hoàng Thượng không phải lưu lại một vạn binh mã ở chỗ này sao? Vừa vặn lần này dùng để cắt đứt đường lui của Lâm Giang vương, đánh gọng kìm trước sau."

Thiệu Bồi nói: "Vương Gia phái binh qua hắn sẽ không hoài nghi sao?"

https://thuviensach.vn

"Nếu phái người khác đi, nhất định hắn sẽ có tâm phòng bị, cho nên Vương Gia phái ta đi, hắn đối với ta tự nhiên sẽ không phòng bị đ, chỉ sợ còn mừng thầm, cho rằng không cần động binh thương liền có thể nuốt vào binh mã của triều đình mở rộng binh lực của hắn."

"Đúng là như thế, hắn luôn luôn cho rằng ngươi là người một nhà."

"Sư phụ, ta có một việc muốn xin người đồng ý."

"Chuyện gì?"

"Xin sư phụ đồng ý, Thất Thế Môn từ nay về sau không có Chu Tước, Ti Điềm, từ nay về sau chỉ là vợ của ta."

Thiệu Bồi trầm mặc không nói, lượn một vòng lớn, hắn vẫn không quên chuyện này, hắn thở dài, gật gật đầu, xem như đồng ý.

Hoàng Đế vốn thanh tỉnh vài ngày, sau khi dùng hai viên tiêu dao đan của Trương Quốc sư lại lâm vào hôn mê. Bùi Vân Khoáng gọi Tả Thực Thu vào cung, ám chỉ việc này kỳ lạ. Tả Thực Thu tự nhiên hiểu được dụng ý của Bùi Vân Khoáng, hắn mắt thấy chính là tân quân, nịnh nọt là điều tất nhiên, trước mắt tình thế của Hoàng Đế không ổn, là cơ hội tốt để diệt trừ Trương Quốc sư, hắn cũng tiện thể báo thù riêng.

Hôm sau, Tả Thực Thu liền liên hợp với chúng thần trong triều thượng tấu. Thái hậu là người quan tâm bệnh tình của Hoàng Đế nhất, mỗi ngày đều truyền thái y đến hỏi thăm. Bùi Vân Khoáng dâng tấu chương của triều thần đến trước mặt Thái hậu, mấy vị viện phán ở Thái Y Viện lại không hẹn mà cùng bẩm báo với Thái hậu tai hại của tiêu dao đan, Thái hậu sớm đã bất mãn với Trương Quốc sư, thừa dịp Hoàng Đế bệnh tình nguy kịch, thần chí không rõ, quyết định thật nhanh âm thầm xử trí Trương Quốc sư. Vạn nhất khi Hoàng Đế tỉnh lại hỏi, chỉ nói là bởi vì bệnh chết bất đắc kỳ tử.

https://thuviensach.vn

Trương Quốc sư vẫn ở trước mặt Hoàng Đế hô phong hoán vũ, không người nào dám động đến. Thái hậu thừa dịp Hoàng Thượng hôn mê liền bắt hắn lại, trong khoảnh khắc Trương Quốc sư giống như con sâu con kiến bị đập chết khiến mọi người thổn thức không thôi.

Bùi Vân Khoáng rốt cuộc đã diệt trừ được họa lớn nhiều năm trong lòng. Tất nhiên sau khi Lý Trăn Đế bệnh, đại sự triều chính cũng đặt trên vai hắn, Thái hậu đối với hắn cực kỳ tín nhiệm, sắp xếp Đông cung, để cho hắn và Thanh Bình công chúa ở tạm, để kịp thời xử lý quốc sự. Trong mắt triều thần, không thể nghi ngờ hắn đúng là thân phận Thái Tử Đông Cung, Tả Thực Thu bắt đầu âm thầm cắt đứt quan hệ với Bùi Tự Vũ, mà che giấu liên hệ ngày càng mật thiết giữa Bùi Tử Do và Lâm Giang vương.

Bùi Vân Khoáng triệu kiến quần thần, tỏ vẻ thánh thể Hoàng Thượng khiếm an, thiên hạ muốn yên bình, cho nên loạn thổ phỉ Yến Châu nhất định phải mau chóng bình định, dẹp an lòng dân, đặc biệt phái tướng quân Vạn Khắc Sung mang binh đi viện trợ Lâm Giang vương, Thương Vũ làm phó tướng. Binh mã tiếp viện Yến Châu không nhiều lắm, chỉ có một vạn. Như vậy, Lâm Giang vương sẽ không nghi ngờ đề phòng.

Sau khi tan triều, Bùi Vân Khoáng lưu Vạn Khắc Sung và Thương Vũ lại, sau khi dặn dò vài câu, giao cho Thương Vũ một mật hàm.

Thương Vũ ra khỏi cửa cung, trong kiệu mở mật hàm ra. Kế sách trong thơ chu đáo chặt chẽ kỹ càng, hành thư bằng chữ thảo đơn giản, như gió cuốn gợn sóng, hắn đóng chiếu thư lại than thở, rốt cuộc đã chờ đến ngày hôm nay.

Cỗ kiệu dừng lại ở Âm Bội, Thương Vũ đi vào cửa viện.

Tư Điềm dựa vào ghế bên dưới hành lang gấp khúc, trong tay cầm một quyển sách, lại như đi vào cõi thần tiên. Sóng mắt của nàng trầm tĩnh như làn thu thủy, như dòng suối mênh mông trong vắt. Da thịt tuyết trắng dưới

https://thuviensach.vn

ánh mặt trời như ngọc như ráng, gió lướt qua mái tóc nàng, mang theo mấy sợi tóc đen thổi qua tai nàng, nhẹ nhàng lay động, hoa tai ngọc trai trên vành tai giống như lay động nhưng cũng không phải lay động.

Nàng giống như một bức tranh mỹ nữ, thời gian như ngòi bút, trong lòng hắn từ từ vẽ chấm phá truyền thần. Hắn nhìn nàng qua ánh nắng, cảm thấy trong lòng phủ xuống một mảnh tình cảm ấm áp lười biếng, giống như ánh mặt trời trực tiếp lan toả đến tận tim can.

Hắn không khỏi nhớ tới trước kia, hắn bắt nàng học thuộc lòng, nàng còn giả bộ ngu dốt giống Lâm Tây Yến, kết quả bị hắn đánh cho mấy gậy. Khi đó, hình như hắn có hơi nhẫn tâm, hắn mơ hồ có chút áy náy, bước một bước dài đi đến hành lang gấp khúc.

Nàng nghe thấy tiếng bước chân, quay đầu, ánh sáng bỗng nhiên bị thân thể hắn ngăn trở thành một màu sắc hài hoà râm mát.

Hắn cầm sách trong tay nàng, nhân thể nắm tay nàng trong bàn tay.

Nàng đã quen tiếp xúc da thịt với hắn, nhu thuận không giãy giụa. Hôm nay vẻ mặt hắn đặc biệt ôn nhu, đường nét ngang ngược kiên cường thời gian qua giống như đột nhiên bị mềm hoá, mang theo cảm giác say lòng khiến người ta như muốn sa vào.

Nàng bị hắn nhìn có chút mất tự nhiên, ánh mắt dường như không biết đặt ở nơi nào cho phù hợp.

Hắn ngồi bên cạnh nàng, để đầu của nàng dựa vào vai mình, lo lắng không yên mà hỏi: "Trước kia, đối với muội có chút nghiêm khắc, muội đừng tính toán mang thù nhé?"

Nàng có chút buồn cười, lòng dạ nàng không có hẹp hòi như vậy đâu.

https://thuviensach.vn

Nàng liếc hắn, cố ý sẵng giọng: "Phải nhớ kỹ chứ, khắc cốt minh tâm."

“Thật sự?" Hắn trợn mắt, khó có thể tin.

Nàng liếc hắn một cái, vẻ mặt hờn dỗi đáng yêu khiến lòng hắn xao động.

Hắn cười cười: "Có thể khiến muội khắc cốt minh tâm cũng được. Nếu muốn báo thù, thì tới đi, đánh chỗ nào cũng được, qua hôm nay sẽ phải đợi lâu đấy."

Nàng hiếu kỳ hỏi: "Vì sao?"

Hắn trìu mến nhìn nàng, nói: "Ta phải đi Yến Châu tiêu diệt phiến loạn, rất lâu không thể gặp muội."

Nàng nhịn không được hỏi: "Bao lâu mới trở về?"

Hắn cười cười: "Ba tháng sau quay về."

Nàng rõ ràng không tin, trừng mắt nhìn hắn nói mạnh miệng.

"Ba tháng có thể tiêu diệt thổ phỉ gì chứ? vừa đi vừa về đã một tháng, huynh cho rằng mang theo Thiên binh Thiên tướng sao?"

Hắn đã dự tính sẵn trong lòng, chợt nhíu mày, cười nói: "Muội không tin? Không thì cùng ta đánh cuộc đi?"

Nàng tất nhiên là không tin, cả gan nói: "Đánh cuộc gì?"

Hắn cười hắc hắc: "Đánh bạc, nếu như ta thắng muội lập tức gả cho ta."

Nàng mặt đỏ lên: "Nếu như huynh thua?"

https://thuviensach.vn

"Ta sẽ không thua."

"Nếu là ngộ nhỡ?"

"Ta sẽ cưới muội."

Lặp đi lặp lại cũng là một ý tứ, nàng biết rõ hắn đang trêu chọc nàng, hờn dỗi không nói tiếp với hắn, chỉ dặn dò: "Huynh cẩn thận chút."

Hắn bỡn cợt cười cười: "Muội rất quan tâm ta nha."

Mặt nàng ửng hồng xoay người giả bộ đi lấy giỏ châm tuyến, không muốn hắn nhìn thấy dáng vẻ xấu hổ của mình.

Hắn nhìn nhìn giỏ châm tuyến, nói: "Ta biết rõ hôm nay muội cũng không có việc gì, không bằng làm một chút giá y, nếu ghét bỏ thủ nghệ của mình không tốt, thì đi tú phường yêu cầu đi."

Nàng quay đầu lại liếc hắn.

Hắn cố ý đùa nàng: "Đừng tiếc tiền, lỡ làm không dễ coi, mặc lên người khiến người ta chê cười. Cái khác khác keo kiệt thì thôi đi, giá y cũng đừng keo kiệt, ta biết muội tiếc tiền, nếu không ta đưa muội ít bạc nhé?"

Nàng buông giỏ, hầm hừ nói: "Ai mà thèm bạc của huynh!" Dám giễu cợt nàng, thật sự là quá phận.

Hắn cảm thấy một cái nhăn mày một nụ cười của nàng đều đáng yêu. Bèn ghé sát vào gương mặt nàng, thấp giọng nói: "Qua mấy ngày nữa, Muội và Thất thúc cùng đi Thượng Kinh với ta nha."

"Vì sao?"

https://thuviensach.vn

"Thượng Kinh gần với Yến Châu, muội ở đó chờ tin tức của ta, xem ta đánh giặc thắng hay thua."

"Chuyện này, ngộ nhỡ Vương Gia và sư phụ có việc giao cho muội làm, muội tùy tiện rời khỏi như vậy dường như không thích hợp cho lắm."

"Không có việc gì, sư phụ đã đồng ý từ nay về sau không cho muội làm gì hết. muội chỉ để ý theo ta là được." Hắn lo lắng đúng là chuyện này, cho nên muốn mang nàng rời khỏi Đông Đô.

"Thế nhưng huynh là đi mang binh đánh nhau, chúng ta đi theo phù hợp sao?"

"Các người không ở cùng với quân đội, ta tìm mấy cao thủ ở Thất Thế Môn hộ tống các người."

"Muội ở chỗ này chờ tin tức của huynh không được sao? Vì sao nhất định phải đi Thượng Kinh?"

"Nha đầu, không được hỏi nhiều, nghe lời là được."

Hắn an bài như vậy có ba nguyên nhân. Một là, hôm nay Bùi Vân Khoáng đã đứng đầu Đông cung, Hoàng Thượng là đèn khô dầu cạn, bất cứ lúc nào đều có khả năng thăng thiên, tuy hắn tin tưởng nàng, nhưng ngộ nhỡ Bùi Vân Khoáng không bỏ nổi nàng, gọi nàng vào cung sắc phong nàng, hắn có hối hận cũng đã muộn. Thứ hai, hắn đã thương lượng với Bùi Vân Khoáng, sau khi "Tiêu diệt phiến loạn", hắn rất muốn mang nàng và Thất thúc cùng trở lại Thương Lan, tận mắt nhìn hắn đoạt lại thứ của mình. Ba là, tuy Thiệu Bồi đã đồng ý không dùng nàng, nàng coi như là thân tự do, nhưng chiếu theo tính tình có ân tất báo của nàng, vạn nhất Thiệu Bồi muốn bảo nàng đi làm cái gì, nàng nhất định sẽ không cự tuyệt. Nghĩ tới nghĩ lui, hắn cảm thấy vẫn nên đặt nàng trong tầm mắt tốt hơn. Yến Châu cách Thượng Kinh rất gần, cho nên, hắn định trước hết để nàng và Thất

https://thuviensach.vn

thúc ở trong kinh chờ hắn, chờ hắn bình định chuyện Lâm Giang vương, liền mang nàng quay về Thương Lan.

Tư Điềm cũng không biết những ý nghĩ này trong lòng hắn, nàng cảm thấy chờ ở Đông Đô và chờ ở Thượng Kinh không có gì khác nhau, cho nên cảm thấy chạy thật xa đến Thượng Kinh chờ hắn thật sự có chút chuyện bé xé ra to, truyền đi, dường như lộ ra hắn nhi nữ tình trường, công và tư chẳng phân biệt được.

Nàng thấp giọng nói: "Muội ở Đông Đô chờ huynh không được sao? huynh đi dẹp yên thổ phỉ, muội đi theo, truyền ra không được tốt lắm."

Thương Vũ ra vẻ không vui: "Cũng không phải cho muội theo quân, có cái gì để người khác nghị luận. Người ta nói phu xướng phụ tùy, ta đi Yến châu, sao muội không chịu lên kinh gần ta một chút? chẳng lẽ muội không quan tâm sinh tử của ta, không muốn sớm biết rõ tin tức của ta? muội thật sự là ý chí sắt đá, vô tình vô nghĩa."

Cái tội danh này thật lớn! ngôn từ chính nghĩa của hắn làm cho khuôn mặt nàng khi nghe xong không còn chút máu, vội vàng đồng ý cùng đi Thượng Kinh. Hắn đắc ý nở nụ cười.

https://thuviensach.vn

MAY MẮN GẶP LẠI KHI CHƯA GẢ

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 51

Buổi tối, Ti Điềm làm mấy món ăn, Thương Vũ cũng ở lại đây không về phủ. Dưới ánh đèn, Thương Vũ viết thư cho Thất thúc, để ông ấy lập tức đến Đông Đô hội hợp.

Tư Điềm khó hiểu nói: "Tại sao Thất thúc cũng phải lặn lội đường xa đi một chuyến? Ông ấy lớn tuổi rồi, đi đi về về bôn ba rất vất vả."

Thương Vũ dán thư lại cười, nói: "Muội không biết sao, Thất thúc mới là chủ nhân chân chính của Thất Thế Môn." Tư Điềm sợ ngây người!

Thương Vũ lại cười nói: "Thất thúc cũng không phải là lão nhân bình thường như trong mắt muội, mấy năm nay, thế lực của Thất Thế Môn như gió nổi nước lên, việc buôn bán của ông ấy cũng trải rộng khắp Đại Lương. Ông ấy chuẩn bị những thứ tài lực nhân lực này, đều là vốn liếng để ta trở lại Thương Lan."

Tư Điềm suy nghĩ một chút, hỏi: "Thương Lan Vương hiện tại chẳng phải cũng là cháu của ông ấy ư, vì sao ông ấy lại yêu quý huynh như vậy, một lòng giúp huynh?"

Thương Vũ nói: "Bởi vì lão An Khánh vương cậu của ta đã từng cứu ông ấy. Ông ấy từ nhỏ đã rời khỏi Thương Lan đến Đại Lương, cậu chiếu cố ông ấy rất nhiều. Về sau mẫu thân của ta đến Thương Lan, hai người thành thân thích, càng lui tới mật thiết. Sau khi mẫu thân chết thảm, ta lẻ loi một mình, ông ấy yêu mến xem ta như thân sinh, cho nên ông ấy đương nhiên một lòng hướng về ta."

https://thuviensach.vn

Trong lòng Tư Điềm thoáng qua một nghi hoặc, nàng do dự một chút, vẫn nhịn không được hỏi: "Lần trước huynh mang muội đi đến chỗ rừng trúc nơi Thất thúc ở, ngồi một chút lại kéo muội đi ra, là có ý gì?"

Thương Vũ điểm trán của nàng cười nói: " Nha đầu muội thật là ngu ngốc, ta muốn cho Thất thúc nhìn muội một cái, xem ánh mắt ta chọn vợ như thế nào."

Khuôn mặt xinh đẹp của Tư Điềm lập tức ửng hồng, thì ra là như vậy.

Thương Vũ cười hắc hắc, "Thất thúc vừa thấy liền thích, từng lén lút nói với ta, dáng dấp này của muội dễ sinh con trai." Nói xong, hắn ý vị thâm trường cười cười.

Mặt Ti Điềm càng thêm hồng, xấu hổ đạp hắn một cước. Hắn vòng qua eo nàng, cười nói: "Muội bên ngoài nhìn có vẻ dịu dàng, thật ra rất đanh đá."

Nàng còn muốn đanh đá hơn nữa kìa, lại bị hắn chế trụ. . . Nàng không thể làm gì mặc cho hắn "khi dễ" một phen, trong lòng cũng xem như đồng ý với hắn. Nếu đã bỏ lỡ cơ hội vào cung, nếu như hắn đã thay đổi nàng từ Chu Tước Thất Thế Môn biến thành vợ của hắn, như vậy sau này cũng chỉ nhớ mong hắn thôi, những quyền mưu trong cung đình kia hết thảy đều bỏ qua.

Thất thúc tới rất nhanh, buổi chiều hôm sau đã đến, còn dẫn theo vài nam tử trung niên. Những người này mang theo đao kiếm tùy thân, thân hình to lớn, vừa nhìn chính là người có võ công. Thương Vũ và Thất thúc ở trong phòng nói chuyện ước chừng một canh giờ, Ti Điềm rất thắc mắc không biết hai người thương nghị cái gì, nhưng nghĩ là chuyện nhà, không nên hỏi thăm liền đi làm cơm.

Ban đêm, Thương Vũ đi vào phòng Ti Điềm, nàng hỏi tỉ mỉ về việc xuất chinh, nhưng hắn chỉ qua loa đáp vài câu, liền thổi tắt nến. Trong bóng

https://thuviensach.vn

tối hắn ôm nàng, hôn như mưa rơi mù trời, toàn bộ rơi vào mặt nàng, môi nàng.

Nàng bối rối đẩy hắn ra, nhưng chống đỡ không lại với khí lực của hắn. Đêm yên tĩnh, hô hấp của hắn mang theo mùi vị xâm lược, dường như muốn cắn nuốt lấy nàng.

Nàng cảm giác mình như bị cuốn vào trong cuồng phong, dáng người phiêu diêu, bị hắn ôm đến bên giường, Phù dung mềm mại màn trướng rơi xuống, lòng của nàng nãy lên, hắn muốn làm cái gì? Hắn nằm ở cạnh ngoài giường, nàng lo lắng hắn sợ động thủ động cước không thành thật, thế nhưng hắn lại đưa lưng về phía nàng ngủ. Người này, thật kỳ quái.

Đầu tháng năm, đại quân tiếp viện bình định thổ phỉ xuất phát, Ti Điềm và Thất thúc cũng đi Thượng Kinh, đến ở Hách phủ. Ti Điềm kịp phản ứng, "Hách" hắn là trong chữ "Hạo", danh tự Thương Vũ ở Thương Lan, vì che dấu tai mắt người nên cố ý như thế.

Thương Vũ cũng không cáo biệt hai người mà theo đại quân ngựa không dừng vó ngựa hướng về Yến Châu. Hắn đi lần này, Ti Điềm chính thức cảm nhận được tư vị sống một ngày bằng một năm, thậm chí tự mình đánh cược thua cũng không sao, chỉ cần hắn bình an trở về.

Mùa xuân ở Thượng Kinh luôn ngắn, tới muộn đi nhanh, đảo mắt đã là mùa hạ nóng bức. Long thể của hoàng thượng chuyển biến xấu, không thể lặn lội đường xa, cho nên đến đầu mùa hạ cũng không quay về Đông Đô. Mùa hạ ở Thượng Kinh thiếu đi ý vị ở kinh đô, ngược lại so với ngày thường vắng vẻ hơn nhiều.

Thương Vũ đến Yến châu không lâu liền truyền đến tin tức, Lâm Giang vương tạo phản! Lời này rơi vào tai Tư Điềm, không thể nghi ngờ là hoạ vô đơn chí. Thời điểm ra đi hắn chỉ nói là đi tiếp viện Lâm Giang vương tiêu diệt phiến loạn, nàng cũng không quan tâm, quân đội chính quy

https://thuviensach.vn

của triều đình đi đối phó một đám ô hợp, nàng cảm thấy nắm chắc thắng lợi trong tay, sao cũng không nghĩ tới Lâm Giang vương sẽ mưu phản. Trừ phiến loạn và bình định quân tạo phản rốt cuộc là hai việc khác nhau, vế sau đương nhiên hung hiểm hơn nhiều, đối thủ lại là Lâm Giang vương. Nàng hoàn toàn lâm vào cảnh lo lắng khôn cùng.

Trời càng nóng, Tư Điềm càng phiền muộn. Thất thúc thấy nàng bực bội, liền chơi cờ với nàng, lại nói đạo lý buôn bán cho nàng nghe. Ti Điềm thế mới biết, thì ra cửa hàng Long Khánh Đường trải khắp thiên hạ là sản nghiệp của Thất thúc. Từ nhỏ Thất thúc đã rời khỏi Thương Lan, say sưa trà trộn vào việc buôn bán ở Trung Nguyên, về sau tiền tài quyền thế dần dần to lớn, liền chiêu tập một ít giang hồ hào kiệt thành lập Thất Thế Môn, từ đó chọn lựa một số người mới bồi dưỡng làm tử sĩ cận vệ cho Thương Vũ. Vì không thể bại lộ thân phận của mình và Thương Vũ, đối ngoại vẫn do Thiệu Bồi đảm nhiệm chức môn chủ Thất Thế Môn. Ông còn nói cho Ti Điềm, lần xuất chinh này, ông đã phái rất nhiều cao thủ Thất Thế Môn âm thầm bảo hộ, Thương Vũ tuyệt đối sẽ không có chuyện gì.

Lời này rất có tác dụng an ủi, lo lắng của Tư Điềm rốt cuộc thoáng giảm bớt. Thất thúc an ủi nàng nói: "Thương Vũ rất lanh lợi, đứa nhỏ này hữu dũng hữu mưu, lại bảo trì bình thản. Vả lại một thân công phu của nó, là Thiệu Bồi không biết đã bỏ ra bao nhiêu bạc, mời bao nhiêu sư phụ dạy dỗ, con không cần lo lắng."

Nàng sao có thể không lo? Quan tâm sẽ bị loạn. Biệt ly thường sẽ làm cho con người thấy rõ ràng thứ đồ vật ngày thường hay xem nhẹ, cũng sẽ làm một ít tình cảm phá kén mà ra, ví dụ như tưởng niệm. Loại tình cảm này nếu có hai người phối hợp, so với một người nhớ nhung thì có sức mạnh hơn, càng thêm khắc sâu. Nàng thường phát hiện ngay trong giấc mộng nàng cũng bị hắn chiếm cứ. Nhớ lại những lúc không mời mà tới, từng giọt từng giọt tích tụ lại, như một bức tranh thiên nhiên đẹp ở trong

https://thuviensach.vn

lòng chầm chậm mở ra. Chẳng biết lúc nào, hắn vậy mà đã lặng lẽ đi vào lòng nàng, làm cho nàng rơi vào tay giặc mà không biết.

Thời hạn đánh cuộc với hắn vào đã tới, trong lòng nàng vừa khẩn trương vừa chờ đợi trông mòn con mắt. Dần dần từ Yến Châu truyền tới đều là tin tức tốt, phản tặc Lâm Giang vương chạy thục mạng về hướng Thương Lan, đại quân bình loạn một đường gió cuốn mây tan truy đuổi đến Bắc Thượng. Bọn họ cách Thượng Kinh càng ngày càng xa, mà tin tức của Thương Vũ tới càng ngày càng ít. Hắn sẽ trở về như ước hẹn sao?

Sau một trận mưa lớn, nóng bức ở Thượng Kinh cuối cùng đã giảm bớt, trong gió dần dần đã có một ít mát mẻ của mùa thu. Cuối tháng tám, từ Đông Đô truyền đến tin tức, Lý Trăn Đế băng hà! Ti Điềm nghe được tin tức này, ý niệm đầu tiên chính là mừng rỡ, tâm nguyện của Bùi Vân Khoáng rốt cuộc đã thành hiện thực.

Không lâu, từ biên cảnh Bắc Cương cũng truyền đến tin tức tốt, Lâm Giang vương đã bị trấn áp, Thượng tướng quân sắp áp giải người liên can đến Đông Đô chịu thẩm. Đại quân quay về Đông Đô đương nhiên phải đi qua Thượng Kinh, Ti Điềm ngày ngày kiểng chân trông mong, nhưng không thấy tin tức Thương Vũ đưa tới, lại càng không thấy hắn tranh thủ trở về một chuyến. Chuyện này không hợp với lẽ thường, hắn làm sao vậy? Nàng càng lo lắng, cơ hồ hằng đêm không thể say giấc.

"Thất thúc, thúc đi hỏi thăm một chút đi." Nàng nhịn một ngày, rốt cuộc sa sầm mặt cầu Thất thúc phái người đi hỏi thăm tình huống.

Thất thúc không nóng không vội mà nói cho nàng biết, "Tiểu tử này, thích gì cũng sẽ an bài thỏa đáng rồi mới nói cho người khác biết. Nó không có tin tức gì chính là không có việc gì, con đừng vội, chờ một chút đi."

https://thuviensach.vn

Lại đợi vài ngày, Thương Vũ mới đưa tin, bảo Thất thúc và Tư Điềm cùng đi tới Lang Thành giao giới giữa Thương Lan và Bắc Cương.

Tư Điềm giật mình hỏi Thất thúc, " Sao huynh ấy không cùng Thượng tướng quân quay về Đông Đô phục mệnh, sao lại chạy tới Lang Thành?"

Thất thúc nói: "Đây cũng là Vương Gia, không, hoàng thượng an bài. Chúng ta đi rồi sẽ biết." Giờ phút này, Bùi Vân Khoáng đã không còn là An Khánh vương, hắn thuận lợi trở thành tân quân, quốc hiệu " Thịnh Hòa "

Hai người được mấy vị cao thủ ở Thất Thế Môn hộ tống, xe đi nửa tháng mới vừa tới Lang Thành.

Lang Thành ở Yến Châu, là nơi tiếp giáp giữa Bắc Cương và Thương Lan, qua Lang Thành chính là Thương Lan. Ti Điềm phát hiện nơi đây đã có hương vị trời thu nồng đậm, gió mát thoải mái khô ráo, bích không vạn dặm, trời xanh bao la.

Đến Lang Thành, chỗ ở đều đã an bài thỏa đáng, nhưng vẫn không thấy thân ảnh Thương Vũ. Hỏi người hắn phái tới, cũng không hỏi ra cái gì, chỉ nói Thương tướng quân dặn dò, bảo phu nhân và lão gia an tâm chờ đợi.

Ti Điềm bị một người gọi "Phu nhân" liền đỏ mặt. Thất thúc cười ha ha, gọi Ti Điềm vào trong phòng, "Ti Điềm đừng nóng vội, đại khái Thương Vũ buổi tối sẽ tới."

“Thất thúc, làm sao thúc biết?"

"Nó lưu lại lời nhắn nói đi bộ lạc Mông Lý ở Thương Lan, buổi tối sẽ trở về."

Mấy ngày nay Ti Điềm và Thất thúc ở cùng một chỗ, đối với các bộ tộc ở Thương Lan đại khái có chút hiểu rõ. Hôm nay Thương Lan chủ yếu

https://thuviensach.vn

có bốn bộ tộc, bộ lạc Mông Lý là một bộ lạc có diện tích lớn nhất cũng giàu có nhất. Nó tiếp giáp với Đại Lương, sản xuất nhiều chăn lông ngựa cùng ngọc thạch, từ trước đến nay lui tới mật thiết với mậu dịch Đại Lương. Nhưng chính bởi vì giàu có, cũng bị Thương Lan Vương đương nhiệm Thường Vu Thang bóc lột vô cùng tàn nhẫn, hà thuế rất nặng. Cho nên thủ lĩnh Mông Lý Hàn của bộ lạc Mông Lý, vẫn mang lòng bất mãn đối với Thường Vu Thang, oán hận chất chứa đã sâu.

Thương Vũ đi bộ lạc Mông Lý là muốn xúi giục Mông Lý Hàn? Nàng âm thầm cầu nguyện hắn có thể thành công.

Sau bữa cơm tối, Ti Điềm cầm một quyển sách thuốc xem dưới đèn, ánh nến nhảy lên, dường như trong lòng cũng nhẹ nhàng nhảy theo tiết tấu của ánh nến, bao lâu hắn mới có thể trở về? Từng chữ trong sách nhấp nhô như sóng lúa. Không cách nào nhập vào mắt nhập vào tim, nàng thỉnh thoảng lại nhìn đồng hồ cát, cẩn thận lắng nghe động tĩnh bên ngoài. Chờ đợi là như thế làm cho người ta nóng ruột nóng gan, tinh thần chán nản.

Bỗng nhiên, trong đình viện truyền đến thanh âm quen thuộc, "Bọn họ đã đến rồi sao?"

"Vâng, thưa Tướng Quân, bọn họ vừa đến buổi sáng."

Nàng sách trong tay ba~ một tiếng rơi xuống đất. Nàng không kịp đi nhặt, liền sải bước bước qua quyển sách trên mặt đất, nhanh kéo cửa phòng ra.

Trong màn đêm, một thân ảnh cao gầy đang xoải bước đi lên bậc thang, ngọn đèn dưới hành lang như theo bước tiến của hắn, từng điểm từng điểm chiếu sáng dung nhan của hắn. Hắn hơi gầy đi, phong trần mệt mỏi mang theo tang thương, chỉ có đôi mắt như ngôi sao sáng nhất trong màn đêm, xuyên qua ngọn đèn yếu ớt, màn đêm nặng nề, rơi vào trên người nàng.

https://thuviensach.vn

Nàng nhìn hắn, trong lòng lại có một loại chấn động kinh tâm động phách, làm cho nàng cơ hồ quên mất hô hấp. Nàng bị ánh mắt vững vàng của hắn khoá chặt, không di chuyển nửa phần. Giờ phút này nàng mới biết trong lòng mình, thì ra hắn đã đi vào lòng nàng sâu như vậy, phân lượng nặng như vậy.

Hắn ngắm nhìn nàng, bước nhanh đến. Mà nàng vẫn cảm giác được bước tiến của hắn không đủ nhanh, cự ly vài bước ngắn ngủn, dường như xuyên qua nửa năm thời gian. Hắn ghét hành lang không đủ sáng, không thấy rõ vẻ mặt của nàng, chỉ cảm thấy mặt của nàng mông lung, oánh nhuận như châu.

Hắn đang muốn vừa sải bước đến trước mặt nàng, Thất thúc đã nghe tiếng từ trong phòng đi ra. Hắn định trụ bước chân, hành lễ với Thất thúc, "Thất thúc, con đã trở về."

Thất thúc đỡ cánh tay của hắn, yêu thương cười nói, "Con về rồi à. Ăn cơm chưa?"

Thương Vũ lắc đầu cười, "Chưa ăn."

Thất thúc nhìn thoáng qua Ti Điềm, thức thời rời đi dặn dò làm cơm tối, lưu lại hai người bọn họ.

Quá mức nhớ nhung, nàng quên mất ngượng ngùng, càn rỡ đánh giá hắn tứ phía, không bỏ qua một đôi lông mày một đôi lông mi, mà chân mày khóe mắt hắn cũng lộ ra vẻ nhớ nhung, rõ ràng rành mạch.

Ngắm nhìn không đủ, ngôn ngữ nông cạn. Hắn kéo tay nàng vào trong phòng, từ trước đến nay hắn luôn thích lưu loát dứt khoát.

Đóng cửa lại, nàng còn chưa hỏi hắn được một chữ, môi lưỡi đã bị hắn chiếm lĩnh công thành đoạt đất. Hắn hôn vừa sâu vừa tàn nhẫn, giống như dời núi lấp biển, nàng chịu không nổi mà nghiêng người, khí lực toàn thân

https://thuviensach.vn

dường như bị hắn rút đi. Cánh tay cường tráng của hắn nắm lấy vòng eo tinh tế của nàng, mềm mại giống như thủy thảo trong đầm khẽ lay động, nhu tình như nước. Ngón tay của hắn nâng đầu nàng lên, cây trâm trên tóc nàng chẳng biết từ lúc nào đã rơi xuống đất, tóc đen thật dài rủ xuống dưới lưng, lay động theo động tác của hắn, như sóng xuân ấm áp. Như nắng hạn gặp mưa rào, không cần ngôn ngữ giải bày, cũng có thể giải trừ được nỗi khổ tương tư.

Hắn muốn nhiều hơn nữa, thế nào cũng không thấy thỏa mãn. Nàng thở dốc không thôi, mặt như hoa đào. Nàng ngửa đầu nhìn hắn, thì thào nói nhỏ: "Huynh sai hẹn rồi." Thiên ngôn vạn ngữ, tất cả nhớ nhung, đều hóa thành một câu nói đơn giản. Ánh mắt của nàng nửa oán nửa giận, nửa vui mừng nửa xấu hổ làm hắn càng thêm lún sâu vào bên trong, mê say cuồng nhiệt, không rượu mà say.

"Bởi vì sự tình bỗng nhiên đã có thay đổi."

"Huynh nói ba tháng là sẽ trở về, hôm nay đã nửa năm rồi."

"Muội muốn phạt ta?"

Nàng ngượng ngùng cúi đầu, việc đánh cuộc kia cho dù hắn thắng hay thua, cũng là một kết quả.

"Thật ra ta không tính là sai hẹn đâu. Lâm Giang vương vốn chưa có tạo phản nhanh như vậy, hắn không nghĩ tới biểu ca bỗng nhiên phái binh tiếp viện.”

Ta đi làm thuyết khách, khiêu khích khiến hắn muốn tạo phản, ta giả bộ đồng ý làm nội ứng cho hắn, cho nên hắn mới tạo phản nhanh như thế. Vạn Khắc Sung và một vạn binh mã của Bắc Cương đánh gọng kìm trước sau, nửa tháng liền bắt được binh mã của Lâm Giang vương."

https://thuviensach.vn

"Sau đó Vạn tướng quân quay về Đông Đô, sao huynh lại tới đây nơi này?"

"Biểu ca bỗng nhiên đổi chủ ý, bởi vì mắt thấy lão hoàng đế sẽ băng hà, hắn mật lệnh cho ta và vạn Tướng Quân chờ lệnh ở Bắc Cương. Sau khi Tiên hoàng băng hà, vạn Tướng Quân mang theo nhân mã tiếp viện hồi triều, trước kia ở Bắc Cương còn lưu lại một vạn binh mã, có thể thu phục một ít tinh nhuệ tại Lâm Giang, hắn để cho ta mang theo những nhân mã này một lần nữa quay về Thương Lan."

"Tinh nhuệ của Lâm Giang vương sao có thể nghe lệnh của huynh?"

"Bọn họ đã bị mang lên danh hào phản tặc, vô luận là thật tình hay bị bức bách tham dự mưu phản, kết cục đơn giản là lưu vong, lao dịch hoặc là xử tử. Ta đưa bọn họ đến Thương Lan, chẳng khác gì cứu mạng của bọn họ, có lẽ vì vinh hoa phú quý sau này của bọn họ, bọn họ tự nhiên nguyện ý nghe chỉ thị ta thôi."

Nàng lo lắng vô cùng hỏi: "Mấy ngày nay huynh đã chuẩn bị xong chưa? Chừng nào sẽ động thủ?"

"Ta đã thuyết phục Mông Lý Hàn cùng ta định ra minh ước, ngày đó công thành, ta hứa sẽ miễn thuế ba năm, bộ lạc Đằng La cũng sẽ thành người Mông Lý."

Tư Điềm hỏi: "Muốn đánh từ bộ lạc Mông Lý?"

Thương Vũ gật đầu nói: "Đúng vậy. Thất thúc ở trong triều có không ít quen biết cũ, khởi binh cần danh chính ngôn thuận, còn cần mọi người ủng hộ, cho nên ta muốn Thất thúc cùng trở về. Muội ở đây đợi tin tức tốt của ta, chờ ta lấy được Vương Đình, lập tức phái người tới đón muội."

Nàng vội hỏi: "Muội có thể cùng đi với huynh không?" tư vị chờ đợi thật sự làm cho lòng người lao lực quá độ.

https://thuviensach.vn

Hắn ôn nhu nói: "Lần này đi chiến tranh loạn lạc giết chóc, ta không muốn muội chịu khổ. Muội an tâm ở chỗ này chờ ta, nhanh thì hai tháng, chậm thì ba tháng, ta nhất định sẽ tới đón muội. Ta sẽ mang theo muội bước lên ngai vàng Thương Lan, muội chờ ta." Thần sắc hắn kiên định, đôi mắt ôn nhu, câu nói sau cùng âm điệu mạnh mẽ, có mùi vị của thề non hẹn biển.

Nàng nhẹ nhàng gật đầu, chưa kịp cảm nhận được niềm vui khi gặp lại, lại phải xa nhau nữa. Hắn dường như nhìn ra vẻ không muốn của nàng, cúi đầu hôn một đường từ bên tai đến dưới cổ nàng, hàm hồ nói: "xa nhau một lần cuối cùng, ta cam đoan." Nàng quả quyết, trong lòng mặc niệm, một lần cuối cùng, chỉ mong như thế thôi.

Thất thúc ở ngoài hành lang hô to một tiếng, "Thương Vũ, đồ ăn xong rồi."

Ti Điềm vội đẩy đẩy ngực của hắn, ôn nhu nói: "Nhanh đi ăn cơm."

Thương Vũ mở cửa phòng, cười cười với Thất thúc, "Thất thúc, con có tin tức tốt đang muốn kể tường tận với thúc."

Thất thúc nói: "Đến, vừa ăn vừa nói."

Thương Vũ vừa ăn, vừa bàn về bố cục chiến tranh cùng chuyện liên minh với Thất thúc. Nữ nhân thiên tính không thích phân tranh, Ti Điềm nghe vài câu liền ra khỏi phòng, đi chuẩn bị nước trà và nước ấm tắm rửa cho Thương Vũ.

Qua hai khắc, Ti Điềm bưng nước trà đến ngoài cửa phòng Thất thúc. Hai tay nàng bưng khay trà, nhất thời không cách nào gõ cửa, đang định trực tiếp dùng người đẩy cửa, đột nhiên bị một câu nói thấp giọng làm ngừng bước chân.

https://thuviensach.vn

"Thất thúc, Mông Lý Hàn mặc dù là người thô kệch, cũng biết đạo lý cung tốt được cất đi*, chó săn bị nấu, cho nên hắn muốn gả nữ nhi cho con, như vậy mới an tâm."

*Theo Sử ký, khi bỏ sang Tề, trong thư Phạm Lãi gửi cho Văn Chủng có đoạn viết[1]:

"Phi điểu tận, lương cung tàng. Giảo thố tử, tẩu cẩu phanh. Việt vương vi nhân trường cảnh điểu uế, khả dữ cộng hoạn nạn, bất khả dữ cộng lạc. Tử hà bất khứ?"

Dịch nghĩa:

Chim bay mất hết, cung tốt được cất đi. Thỏ khôn chết, chó săn bị nấu. Việt vương là người cao cổ, miệng chim, chỉ có chung hoạn nạn mà không thể chung vui. Thầy sao còn chưa lui về?

"Thế con có chịu không?"

"Con đã có Tư Điềm." thanh âm Thương Vũ trầm thấp lại hơi tối nghĩa.

Tư Điềm đứng ở ngoài cửa, bước chân chỉ cách thềm cửa vẻn vẹn nửa thước, nhưng nàng lại không có khí lực đẩy cánh cửa kia ra.

"Vậy con nói sao?"

"Nếu con cự tuyệt, sợ hắn khó xử, lòng có khúc mắc, nếu đồng ý, lại có lỗi với Ti Điềm. Dưới tình thế cấp bách, con nói Hoàng Đế Đại Lương hứa gả công chúa cho con, công chúa Đại Lương tính tình kiêu kỳ lại hay ghen không thể dung người, con sợ ủy khuất nữ nhi của hắn."

Thất thúc nói: "Nữ nhi của hắn quý giá cũng không thể hơn công chúa Đại Lương, cũng chỉ có nói như vậy mới có thể có lý do từ chối tương đối

https://thuviensach.vn

hợp lý, lại khiến hắn tin phục."

"Không nghĩ tới sẽ gặp phải chuyện như vậy, lúc ấy con đúng là một rịn đầu mồ hôi." Thương Vũ cười khổ hai tiếng, Thất thúc cũng nở nụ cười.

Ti Điềm nhẹ nhàng dời bước, chậm rãi bưng nước trà trở lại phòng mình. Ánh sáng của đèn dầu nhỏ như hạt đậu, nàng chậm rãi ở ngồi xuống trước bàn. Hơi nước trà nóng lượn lờ, bay đến trước mắt liền tản ra, giống như niềm vui tương phùng, lại bị buổi nói chuyện của Thương Vũ dánh tan thành mây khói, không còn sót lại chút gì.

Thì ra, nàng vẫn nghĩ mọi chuyện rất đơn giản. Có đôi khi không phải mình muốn như thế nào liền như thế ấy, ví dụ như Bùi Vân Khoáng, hắn mặc dù có tình với nàng, cũng chỉ có thể xem nàng là một người đặc biệt nhất. Mà Thương Vũ, đại sự chưa thành, nhưng con đường đã gợn sóng phong ba. Tuy nàng biết hắn thân bất do kỷ, nhưng cám dỗ và lợi ích trước mặt, hắn lại sẽ tuân thủ đến khi nào?

Sự lo âu và khổ sở nảy sinh trong lòng làm nàng chua xót không chịu nổi.Vốn một mảnh trời xanh trong nay lại trở nên u ám. Hơn nữa trong lòng nàng còn dâng lên nỗi lo lắng sâu hơn, Bùi Vân Khoáng có thật sự muốn gả Vân Ý cho hắn hay không?

Hôm nay công chúa Đại Lương chỉ có một vị, chính là Bùi Vân Ý. Ngày Bùi Vân Khoáng bị nhốt trong đống đá, đã từng nửa thật nửa giả nói với nàng, muốn gả Vân Ý cho Thương Vũ. Như vậy Thương Vũ chối từ là thật hay giả? Nếu là giả, theo lời từ chối của hắn, ngày đó như thế nào chu toàn? Nếu là thật sự, nàng sẽ đối mặt như thế nào?

https://thuviensach.vn

MAY MẮN GẶP LẠI KHI CHƯA GẢ

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 52

Ti Điềm cũng không biết đã ngồi dưới ánh đèn khô bao lâu, thẳng đến Thương Vũ đẩy cửa đi vào nàng mới giật mình. Thương Vũ thấy vẻ mặt nàng không ổn, hỏi vội: "Muội làm sao vậy? Sao xuất thần như thế?" Ánh mắt của nàng có chút mơ màng uể oải, miễn cưỡng lộ ra vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng, không sáng giống như vừa rồi nhìn hắn.

Dáng vẻ Ti Điềm tránh né ánh mắt của hắn, nhất thời không biết nên nói như thế nào. Tuy rằng Ti gia về sau suy tàn nghèo túng, nhưng suy cho cùng nàng vẫn xuất thân đại gia tiểu thư, luôn luôn tự tôn tự trọng, thà rằng để một phần ủy khuất ở trong lòng, ở trước mặt người khác phải lộ ra vẻ ngạo khí thanh quý.

Thương Vũ đi tới, giả vờ ghen tuông, " hiện tại ta ở ngay trước mặt muội, muội cũng không thèm nhìn, cũng không biết trong lòng muội đang nhớ tới ai!"

Hắn khoác vai nàng, ngồi bên cạnh nàng, ghé mắt nhìn nàng.

Ti Điềm trầm ngâm một lát, thấp giọng nói: "Muội nghĩ tới Vân Ý công chúa."

Vẻ mặt Thương Vũ sững sờ, ngược lại cười nói: "Chẳng lẽ vừa rồi muội nghe thấy ta và Thất thúc nói chuyện."

Nàng cúi đầu không nói, rốt cuộc ngầm thừa nhận.

https://thuviensach.vn

Chuyện này hắn vốn không muốn cho nàng biết, thế nhưng nếu như nàng đã biết, hắn nhất định phải mau chóng giải thích với nàng, bằng không thì lại là tai hoạ ngầm. Hắn hiểu rất rõ tính tình của nàng, ngoài mặt nhu nhược, thực chất bên trong thanh ngạo quật cường, rất có chủ kiến.

Hắn nghiêm mặt nói: "Trước mắt là thời khắc mấu chốt, bộ lạc Mông Lý đối với ta hết sức quan trọng. Thứ nhất, ta đến Vương Đình phải đi qua cảnh nội Mông Lý; thứ hai, Mông Lý là một trong bốn bộ lạc đứng đầu, nếu được Mông Lý Hàn ủng hộ, rất nhiều chuyện sẽ được giải quyết. Ông ấy đồng ý xuất binh giúp ta quay về Vương Đình, ta cũng hứa với ông ấy ngày phú quý. Nhưng ông ấy lại sợ ngày ta đăng cơ vương vị gây bất lợi cho ông ấy, cho nên muốn dùng quan hệ thông gia để củng cố quan hệ giữa ta với ông ấy. Nếu ta trực tiếp từ chối, hiển nhiên không thể làm ông ấy an tâm, cũng làm ông ấy khó xử, cho nên ta mới nói như vậy."

Nàng yếu ớt mà nói: "Vì sao huynh không nói thẳng, huynh đã có hôn ước?"

Hắn thở dài nói: "Người Thương Lan rất xem trọng huyết thống, thân phận. Ta năm ấy có thể được phụ vương lập làm người kế vị, cũng bởi vì mẫu thân của ta thân phận cao quý. Mông Lý Hàn ỷ vào thân phận cao quý của mình, ta nếu vì một thiếu nữ bình dân mà cự tuyệt nữ nhi của ông ta, chẳng phải làm cho ông ta khó xử? tính cách người Thương Lan thẳng thắn, nếu ông ta ỷ vào thân thế nhà mình lại ép một câu, bảo nữ nhi của ông ta làm chính, muội làm thiếp, như thế nào cho phải?"

Thiếp? trong lòng Ti Điềm giận dữ. Nàng cho dù gả cho tên đồ tể hay đầy tớ, cũng tuyệt đối không có khả năng làm thiếp cho người ta. Nàng chợt nhấc cánh tay, muốn hất cánh tay hắn gác trên vai nàng xuống. Thương Vũ ngược lại hít một hơi khí lạnh, trên mặt lộ ra một tia thống khổ. Ti Điềm có chút kỳ quái, với khí lực của nàng, vung cánh tay lên như vậy, làm sao khiến hắn đau được?

https://thuviensach.vn

Hắn rút cánh tay về, vén ống tay áo lên. Vài vòng vải trắng quấn quanh cánh tay của hắn, máu mơ hồ thấm ra. Ti Điềm vội hỏi: "Huynh bị thương?" Nàng âm thầm hối hận, vừa rồi không nên dùng sức quá mạnh, thoáng cái đụng phải miệng vết thương của hắn.

"Đây là ta tự mình cắt đấy."

"Vì sao?"

" Nếu như ta không chịu quan hệ thông gia với Mông Lý Hàn, cũng nên làm chút chuyện cho ông ta yên tâm. Ta dựa theo quy củ Thương Lan, cắt thịt uống máu, bày tỏ với ông ta vĩnh viễn không bao giờ vứt bỏ."

Trong lòng nàng đau đớn một hồi. Nếu là nam nhân khác, nhất định sẽ đồng ý quan hệ thông gia, thế nhưng hắn lại hết lòng tuân thủ lời hứa với nàng, thà rằng bị thương cũng không phụ nàng. Nàng vừa cảm động vừa thương tâm, chậm rãi ngồi xổm người xuống, khuôn mặt tựa vào đùi hắn.

Hắn cảm giác trên đùi mình có một chút ẩm ướt ấm áp, hắn nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên, đôi mắt sáng của nàng ngấn nước, nhu tình nhìn hắn, sóng mắt nhẹ nhàng, nhưng không nói lời nào.

Hắn vuốt gương mặt nàng, trầm giọng nói: "Thân là nam nhân, ta cũng có lúc thân bất do kỷ, nhưng ta tuyệt không phụ muội."

Nàng ôm eo hắn, khuôn mặt dán trên xiêm y của hắn. Nàng chưa từng chủ động thân cận với hắn, đây là lần đầu tiên, là nữ tử, cũng có lúc thân bất do kỷ, huống chi là hắn? Hắn khó xử, hắn bất đắc dĩ, làm cho nàng bất an, cũng làm nàng đau lòng.

Nàng yếu ớt nói: "Muội tin huynh."

Hắn nhẹ nhàng thở ra, nếu dựa theo tính tình nóng nảy của các cô gái Thương Lan, nghe hắn và Thất thúc nói chuyện, sớm đã một cước đá văng

https://thuviensach.vn

cửa ra đi vào chất vấn. Mà nàng lại lặng lẽ trở về phòng sinh hờn dỗi, đây chính là sự khác nhau giữa nữ tử Trung Nguyên và Thương Lan.

Hắn thích nàng uyển chuyển ôn nhu, nhưng hi vọng nàng có thể giải bày mọi chuyện. May mắn hôm nay hắn phát hiện, bằng không thì đây sẽ là vướng mắc trong lòng nàng, chẳng biết lúc nào có thể giải.

Giải quyết vấn đề rồi, hắn bắt đầu nói trọng điểm, " Cánh tay ta bất tiện, muội giúp ta gội đầu đi."

Thật ra, vết thương này đối với hắn mà nói, căn bản chính là chẳng đáng gì, càng không đến mức không thể cử động.

Song hắn lại muốn nàng quan tâm săn sóc hắn, bởi vì trong lòng luôn cảm thấy nàng đối với hắn chưa đủ tốt, tình cảm còn chưa đủ sâu, dấm chua ăn được còn chưa đủ nhiều.

Mặt của nàng lập tức đỏ lên, lập tức cự tuyệt, "Để bọn họ giúp huynh đi, trong nội viện này không phải có rất nhiều người sao?"

Hắn bất mãn hừ một tiếng, "Bọn họ đều là người ngoài, còn muội là vợ ta." Nàng cảm thấy lỗ tai đều muốn nóng lên, cúi đầu không lên tiếng.

"Ta bị thương, còn không phải là vì muội sao! Muội cũng không chịu quan tâm săn sóc ta, thật sự là vô tình vô nghĩa. Khi nào thì muội mới có thể đối với ta bằng một nửa ta đối với muội?" Hắn làm mặt lạnh, giả vờ không vui, nghiến răng nghiến lợi càu nhàu, giả bộ ủy khuất.

Nàng thấp giọng biện bạch, "Nam nữ thụ thụ bất thân, cũng không phải huynh không biết."

"Phu thê cũng thụ thụ bất thân sao?"

"Chúng ta vẫn chưa phải."

https://thuviensach.vn

Hắn cười hắc hắc, một phát bắt được nàng, “Vậy thì, liền có thể mà?"

Nàng vội vàng giãy giụa, nhưng chỉ lãng phí sức lực. Hắn ý vị thâm trường cười cười, trong ánh mắt mang theo sự uy hiếp và khát vọng mập mờ, làm cho nàng xấu hổ tim đập mạnh, nàng vội vàng đầu hàng, "Được, huynh chờ một chút, muội đi múc nước."

Nàng bưng nước ấm tới, giúp hắn gỡ tóc, cẩn thận rửa mặt. Lần đầu tiên làm chuyện thân mật như vậy cho một người nam tử, nàng cảm giác đầu ngón tay của mình có chút không linh hoạt.

Hắn rất mãn nguyện hưởng thụ sự ôn nhu chăm sóc của nàng, được một tấc lại muốn tiến một thước mà đòi hỏi yêu cầu cao hơn, "Muội giúp ta tắm rửa luôn nhé?" Nàng sợ tới mức quăng khăn mặt trong tay ra, vội vàng trốn ra khỏi phòng, sau lưng truyền đến tiếng hắn cười sang sảng. Người này thật sự là quá đáng!

Gió đêm khiến nhiệt độ trên mặt nàng giảm chút ít, sau khi nàng trở lại phòng rửa mặt cũng thấy buồn ngủ. Thương Vũ trở lại đình viện này, dường như nơi đây liền có nhiệt độ và sức sống, nàng rất nhanh liền ngủ, hết sức an tâm.

Trong lúc ngủ mơ, dường như có sâu lông bò tới cổ nàng, làm nàng ngứa đến mức chỉ muốn tránh đi. Nàng theo bản năng sờ sờ, nhưng lại chạm tới da thịt ấm áp. Nàng giật mình lập tức tỉnh lại.

Thương Vũ cười nói: "Làm muội sợ hả?"

"Huynh... Tại sao không đi ngủ?"

"không phải ta đang ngủ sao?"

"Sao huynh lại giỏi ngủ ở chỗ này?"

https://thuviensach.vn

"Sao không thể? Ta muốn ngủ ở đây đó."

Hắn luôn luôn ngang ngược không nói đạo lý, nàng buộc lòng phải xuống giọng, "Thất thúc nhìn thấy sẽ cười chết mất." Trong viện này ngoại trừ Thất thúc, còn có mấy vị cao thủ ở Thất Thế Môn và tùy tùng hắn mang đến, một viện đầy người. Đêm dài vắng người nàng lại không dám lớn tiếng, sợ bị người khác nghe thấy, thấp giọng cầu xin, nghe giống như là tình trong như đã mặt ngoài còn e, chính nàng cũng thấy xấu hổ.

"Ngày mai ta phải đi rồi, muốn lưu lại với muội một lát. Đừng nói chuyện, để ta ôm muội."

Nàng không kịp kháng nghị, hắn đã giang cánh tay ôm nàng vào ngực. Hắn hít thật sâu vài cái ngửi mùi vị trên người nàng, dục niệm lại rục rịch, nhưng bị hắn mạnh mẽ kiềm chế. Thời hạn một năm qua chưa nhỉ? Hắn nhịn thực cực khổ quá đi.

Tay của hắn đặt ở phía sau lưng nàng, do dự có nên hướng xuống dưới hay không. Cuối cùng hắn vẫn khắc chế bản thân, đợi thêm một chút, phải hết sức cẩn thận mới tốt.

Sáng sớm hôm sau, nàng vừa thức dậy thì hắn đã rời đi. Nàng nhẹ nhàng dán khuôn mặt lên gối nằm của hắn, nơi đó mơ hồ còn lưu lại hơi thở của hắn. Nàng yếu ớt than nhẹ, tưởng niệm như nước chảy róc rách, liên tục không thôi.

Thất thúc hộ tống Thương Vũ rời đi, còn dẫn theo sáu vị cao thủ Thất Thế Môn đến Lang Thành, vì vậy trong trạch viện chỉ còn lại có Ti Điềm.

Đảo mắt đã là trời đông giá rét, nước đóng thành băng. Khí hậu nơi đây lạnh thấu xương, Ti Điềm vùi trong trạch viện, ngày đêm lo nghĩ chờ tin tức Thương Lan. Thương Vũ và nàng liên tục qua lại thư từ, trong thư đều là tin chiến thắng, hắn đã liên thủ với bộ lạc Mông Lý đánh tới thành Húc Trạch ở Vương Đình. Thường Vu Thang những năm gần đây sưu cao

https://thuviensach.vn

thế nặng, hoang dâm vô độ, vốn đã mất lòng dân. Thương Vũ cầm trong tay chiếu thư và ngọc tỷ của tiên đế, sau lưng lại có Đại Lương ủng hộ, trên đường đi thế như chẻ tre. Nàng cầm thư của hắn nhìn lại nhìn, thế nhưng cho dù là nhiều tin tức tốt hơn nữa, cũng không bằng hắn đứng ở trước mặt nàng.

Hôm nay là giao thừa, Thất Thế Môn lưu lại mấy vị cao thủ đều là nam tử, hơn nữa cung kính với nàng như chủ nhân, mặc dù nàng đã chuẩn bị rượu ngon món ngon, cũng không dám ngồi cùng bàn cùng ăn với nàng, trong phòng ăn chỉ có một mình nàng. Tiếng pháo nổ thỉnh thoảng vang lên, âm thanh tiểu hài nhi nhà bên vui đùa ầm ĩ truyền tới đây, càng làm lộ ra nơi đây yên tĩnh cô tịch.

Ti Điềm ăn cơm qua loa liền trở lại trong phòng. Bên ngoài tường cao của đình viện thỉnh thoảng có khói lửa vụt sáng, chớp nháy nhảy lên bầu trời đêm. Nàng nhớ đến mẫu thân ở Tín Châu xa xôi, lại thắp thỏm nhớ mong Thương Vũ ở Thương Lan, trong lòng khó chịu không diễn tả được.

Bỗng nhiên, trong tiếng pháo nổ dường như xen lẫn vài tiếng ngựa hí. Trong lòng nàng nhảy loạn một cái, nhưng lại cảm thấy chỉ là ảo giác của mình, làm sao mà thật được chứ? Nhưng bên ngoài xác thực có người gõ cửa, cũng không phải là ảo giác.

Nàng đứng lên, bước nhanh đi ra bên ngoài, đứng ở hành lang gấp khúc. Triệu thúc ở Thất Thế Môn và Khúc Tiểu Tứ mở cửa, chỉ nghe thấy ngoài cửa một giọng nói quen thuộc, "ôi, lạnh chết mất, lại đói nữa, mệt chết đi được!" Ti Điềm sững sờ, sao lại là Tề Dương?

Tề Dương một thân quân trang, mang theo mấy người lính đi vào viện, sau khi Triệu thúc chào hỏi bọn họ xong, hắn đi đến hành lang gấp khúc cười với Ti Điềm nói: "Thương Lan Vương phái tiểu nhân tới đón Vương Phi." vẻ mặt hắn cười nhạo, rõ ràng đang trêu ghẹo nàng.

https://thuviensach.vn

Ti Điềm vừa mừng vừa sợ, vội hỏi: "Huynh ấy đã chiếm được Vương Đình?"

"Sáng nay lúc bao vây tấn công, huynh ấy liền phái ta tới đón muội, lúc này nhất định đã chiếm được. Ngày mai chúng ta sẽ lên đường đến thành Húc Trạch."

Cuối cùng hắn đã thành công, Ti Điềm nhịn không được nhoẻn miệng cười, cả ngày lẫn đêm lo lắng, lập tức bị một câu nói hời hợt của Tề Dương mà tâm trạng thoải mái hẳn lên.

Nàng hỏi: " Sao huynh cũng đi Thương Lan vậy?"

Tề Dương tháo mũ giáp xuống nói: "Sư phụ dặn ta đi theo học hỏi kinh nghiệm, ta là từ Đông Đô trực tiếp đi qua."

"Sư phụ vẫn khoẻ chứ?"

"Sư phụ khoẻ lắm. Ai, chỗ Vương Phi có gì ăn ngon không? Ta đói hơn nửa ngày rồi. Gần sang năm mới đại sư huynh còn bắt ta bôn ba một vòng, thật sự là trọng sắc khinh đệ mà!"

Tề Dương nói đùa khiến mặt Ti Điềm nóng lên, nàng vội vã bảo Triệu thúc đi chuẩn bị đồ ăn.

Tề Dương lại quay đầu lại nói: "Triệu thúc, trước dẫn mấy vị huynh đệ này đến phòng khách nghỉ ngơi một chút đi, chúng ta bôn ba một ngày, xương cốt riệu rã hết rồi."

Ti Điềm dẫn Tề Dương vào phòng, rót một chén trà nóng cho hắn, gấp không thể chờ hỏi: "Tề Dương, huynh ấy thế nào rồi?"

Tề Dương cố ý chậm rãi mà uống trà, nhuận giọng, cả buổi mới nháy mắt nói: "Hắn nha, khoẻ lắm, chỉ có bệnh tương tư thôi, mà bệnh cũng

https://thuviensach.vn

không nhẹ đâu."

Ti Điềm ngượng ngùng trách một tiếng, "Tề Dương!"

Tề Dương cười hì hì nói: "này, Ti Điềm, muội phải gọi ta là sư huynh đấy, thế mà hôm nay ta lại phải gọi muội là đại tẩu thật là thua thiệt lớn cho ta mà."

Ti Điềm đỏ mặt nói: "Tề Dương huynh cũng bày đặt học thói xảo quyệt nữa."

Tề Dương thở dài nói: " đây đều là đi theo đại sư huynh học đó."

"Huynh ấy mới không phải mà."

Tề Dương dẫu miệng nói: "Trong mắt muội, chỗ nào của hắn cũng tốt, trong mắt người tình hoá Tây Thi mà, hắc hắc..."

Ti Điềm xấu hổ mặt đỏ lựng, không dám nói tiếp, sợ Tề Dương tiếp tục giễu cợt nàng. Nhưng nàng phát hiện Tề Dương so với lần gặp mặt trước đây thành thục hơn rất nhiều, không còn là tiểu sư huynh ngây thơ nghịch ngợm kia nữa rồi.

Tề Dương đặt chén trà xuống, cười nói: "Ti Điềm nếu muội không đi, cũng phải cẩn thận Đại sư huynh bị người ta đoạt đi đó, có một nữ nhân luôn nhìn chằm chằm vào Đại sư huynh đó!"

Trong lòng Ti Điềm trầm xuống, nụ cười trên môi biến mất, thấp giọng hỏi: "là ai vậy?"

"Mông Lý Hàn có đứa con gái rất đanh đá, cũng đi theo cha nàng ta đánh giặc, thường tìm cơ hội đến gần Đại sư huynh. Ta thấy ánh mắt nàng ta rất có vấn đề, liếc mắt đưa tình, lời nói cũng có chút mập mờ."

https://thuviensach.vn

Là nàng ta! Ti Điềm lập tức nghĩ đến chuyện Thương Vũ và Thất thúc nói. Thương Vũ nói hắn đã cự tuyệt Mông Lý Hàn, cho nên căn bản hắn sẽ không quan tâm chuyện này, giờ phút này bỗng nhiên nghe Tề Dương nhắc tới, trong lòng lập tức cả kinh. Nàng sợ trước mặt Tề Dương lộ ra vẻ bất an, miễn cưỡng cười nói: "Thiếu nữ Thương Lan, quả nhiên khác với Trung Nguyên."

"Đúng vậy, lớn lên cũng rất đẹp."

Một câu nói kia càng làm cho nàng không yên tâm, nàng ước gì có thể lập tức nhìn thấy hắn, nhìn thấy Mông Lý Hải Đường, nhìn một cái xem cuối cùng là tình huống. như thế nào.

Sáng sớm hôm sau, Tề Dương liền mang theo đám người Ti Điềm lên đường. Vốn Thương Vũ cố ý dặn dò Tề Dương, bảo Ti Điềm ngồi xe ngựa đi thành Húc Trạch, thế nhưng Ti Điềm nóng vội giống như mũi tên, quyết định cưỡi ngựa đi cho nhanh.

Tề Dương cười trêu ghẹo, "Ta nói đùa với muội đấy, Đại sư huynh cũng không phải là người có tính tình thay đổi thất thường, theo ta thấy là nàng kia đơn phương thôi, muội không cần lo lắng đâu."

Vẻ mặt Ti Điềm phiếm hồng, nói: "Ta tin tưởng huynh ấy."

Tề Dương cười ha hả nói: "Muội còn nhớ rõ cô bé trước kia trên núi Lan Chu tặng giày không?"

Ti Điềm cười nói: "Đương nhiên nhớ rõ."

"Trong lòng Đại sư huynh nhận thức chỉ một người, cách biệt một trời một vực với nhị sư huynh."

Ti Điềm mỉm cười, trong lòng tự nhủ, nhị sư huynh mới là một người si tình, nhưng tất cả mọi người đều bị vẻ ngoài phong lưu của huynh ấy mê

https://thuviensach.vn

hoặc, nhưng không nhìn thấy nội tâm của huynh ấy khổ sở. Tô tỷ cuối cùng lựa chọn Lưu Trọng, chỉ sợ huynh ấy chán nản, không biết phải bao lâu mới có thể bình phục.

Ti Điềm dù sao vẫn yếu đuối, không so sánh được với hiệp khách giang hồ bôn ba và binh sĩ chinh chiến quanh năm, Tề Dương liền đem lộ trình một ngày một đêm thả chậm, chạng vạng tối ngày thứ hai mới đến thành Húc Trạch.

Thành trì cao lớn như là một mãnh thú khổng lồ, trong ánh trời chiều thu lại nanh vuốt, hùng cứ trong bóng chiều. Trời xanh cao xa, vạn dặm bao la bát ngát. Thành Húc Trạch rộng lớn khí thế hùng hồn, hoàn toàn khác biệt với Trung Nguyên đất thiêng sinh hiền tài, mang theo hơi thở và tình cảm nơi biên cương, hai mắt tỏa sáng. Ngoài thành là đại quân đóng quân, lều vải như nấm mọc sau cơn mưa, mùi đao kiếm mơ hồ toả ra hơi thở rét lạnh trong không khí, mang theo mùi máu tanh nơi sa trường.

Tề Dương cỡi ngựa đi đầu, mang theo Ti Điềm và mọi người trực tiếp đi vào nội thành. Trên đường phố rộng lớn lờ mờ còn lưu lại mùi thuốc súng, khói bếp lượn lờ, nhẹ nhàng bay lên trời xanh, làm buổi hoàng hôn mùa đông ở phương bắc mang theo hương vị ấm áp. Sau khi Tề Dương mang theo Ti Điềm tiến vào nội thành Vương Đình, một cung điện thật lớn màu trắng xuất hiện ở trước mặt nàng, nguy nga hùng tráng. Trước cung điện là mấy thềm đá cẩm thạch liên tục, tầng tầng tiến lên phía trước, từng bước lên cao. Mặc dù không có bậc thang dốc như Thất Thế Môn, nhưng cũng nguy nga trang nghiêm, khiến người ta cung kính kinh sợ.

Đây chính là Vương Đình Thương Lan trong miệng hắn sao? Quyền lực tối cao, vốn nên thuộc về hắn. Nàng si ngốc đứng nhìn, bởi vì công trình tráng lệ mà sợ hãi thán phục. Nhưng đáng tiếc, cung điện phía Tây là một màu cháy đen, hiển nhiên lộ ra dấu vết bị đại hỏa đốt cháy. Đồ vật hai bên cung điện, hai màu trắng đen đối lập, màu đen trong ánh hoàng hôn đặc

https://thuviensach.vn

biệt hiu quạnh, như nói rõ một người chiến bại và cung biến vô cùng thê thảm.

Bỗng nhiên, từ phía sau cung điện lao đến mấy con tuấn mã, ánh chiều tà ảm đạm, y phục bằng sắt phát ra ánh sáng lạnh, mang theo hương vị chiến trường ác liệt. Đứng đầu là một vị mặc khôi giáp màu xanh, ngựa lông vàng đốm trắng bốn vó như bay, như hoàng sa cuồn cuộn ở phía Bắc trường thành tràn đến. Gió cuốn áo khoác dài màu đen của người nọ lên, phần phật trong gió, như côn bằng giương cánh bay thẳng tới mây xanh.

Trong lòng nàng chấn động mạnh một cái, dường như nghe thấy hơi thở quen thuộc, là hắn sao? Tim nàng đập liên hồi.

Tề Dương ghìm chặt dây cương, nhìn mấy con khoái mã đối diện tới, nghiêng đầu mỉm cười với nàng. Đáng tiếc trong lòng nàng chỉ có một người một ngựa đối diện, vạn vật đều không lọt vào mắt.

Khoái mã nhanh như điện đi tới trước mặt nàng, người nọ chợt siết dây cương, chân trước của ngựa lông vàng đốm trắng nhấc lên, hắn nhân tiện hạ thấp người, ôm eo Ti Điềm đang trên lưng ngựa kéo sang trên ngựa của mình.

Nàng cảm thấy cơ thể chợt nhẹ tênh, liền rơi vào một vòng ôm ấm áp, hơi thở bá đạo quen thuộc lập tức bao vây lấy nàng, kề bên là khuôn mặt quen thuộc. Trong suy nghĩ, trong mộng thường xuyên xuất hiện, mắt tinh mày kiếm, mang theo vẻ thanh tú của người Trung Nguyên và sự phóng túng của ngoại tộc, trong sáng khôi ngô hoà vào làm một. Hắn ngưng mắt nhìn nàng, giống như cười mà không phải cười. Nàng muốn cười, nhưng hốc mắt toàn là nước, trông thấy hắn, tất cả lo âu và tưởng niệm, tính cả tâm sự nặng nề như sương mù vân yên, trong nháy mắt bị ánh mặt trời gay gắt xua tan.

https://thuviensach.vn

Hắn nhìn nàng không chớp mắt, giống như là bảo bối đã lâu không thấy nay rốt cuộc có có trong tay, xem mãi không chán.

Tề Dương ở một bên cười quái dị, "Người là do ta mang tới đó, ta sẽ không ở nơi này làm bóng đèn đâu?"

Thương Vũ quay đầu lại cười cười, "Ngươi ở nơi này chờ ta." Nói xong hai chân hắn kẹp hông ngựa, ngựa lông vàng đốm trắng lập tức như mũi tên rời cung bắn ra ngoài.

Gió phần phật bên tai, hắn buộc áo khoác trên người nàng thật chặt. Hắn cũng không nói gì với nàng, nàng ở trước ngực của hắn lại nghe thấy tiếng lòng hắn. Mượn gió, nàng càn rỡ ngửi ngửi khắp người hắn, có một loại mùi vị trở về quê hương, chim mệt mỏi bình thản về rừng.

Khoái mã cất vó, tiếng gió gào thét. Hắn giục ngựa trực tiếp đi về hướng cung điện, ngựa phóng lên nhảy qua bậc thềm cẩm thạch cao trước cung điện. Cầu thang bằng phẳng, tốc độ ngựa thoáng thả chậm lại, nàng và thân thể của hắn cũng có chút nghiêng về phía sau, nàng càng dựa sát vào người hắn. Hắn ở sau lưng nàng nói: "Ti Điềm, ta nói rồi, ta phải dẫn muội bước lên Vương Đình Thương Lan."

Nàng im lặng cười. Giờ phút này, hắn như một anh hùng đắc thắng, vừa giống như một hài tử bốc đồng.

Tuấn mã leo lên bậc thang cuối cùng, hắn ôm nàng từ trên lưng ngựa xuống. Thành Húc Trạch cao lớn bao la hùng vĩ cơ hồ thu hết vào mắt. Hắn vịn lan can nhìn về phía xa, cười đến thần thái sáng láng, lông mày nhướng lên. Khí phách tự tin và nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt này, cũng khiến hoài bão của nàng trở nên rộng lớn. Nàng theo ánh mắt của hắn nhìn sang, giang sơn như họa ở ngay trước mắt.

Hắn giơ tay, ngón tay chậm rãi lướt qua thành trì bên dưới. Nàng theo ngón tay của hắn nhìn thành trì giữa trời chiều, tuy là mới gặp lần đầu cũng

https://thuviensach.vn

đã yêu thích, chỉ vì đây quê hương của hắn. Hắn quay đầu hỏi: "Muội thích không?"

Nàng mỉm cười gật đầu, ngoái đầu nhìn thẳng vào mắt hắn. Hắn giống như một hài tử cần khích lệ, dương dương đắc ý nhìn nàng, chân mày không che dấu được hào khí và khí phách. Hắn đã có thiên hạ, lại hết lần này tới lần khác dùng đến âm điệu ôn nhu nhất, ánh mắt say lòng người để lấy được sự khích lệ và chấp nhận của nàng.

Nàng nhịn không được nói: "Rất thích, bởi vì nơi đây thuộc về huynh."

Hắn niềm nở cười cười, “Đúng vậy nơi này thuộc về chúng ta." Nói xong, hắn bỗng nhiên ôm nàng quay vòng.

Trên đỉnh đầu là cung điện màu trắng và bầu trời hoàng hôn, gió thổi mép váy của nàng tung bay như một đóa hoa sen nở rộ.

Nụ cười của hắn đẹp rạng rỡ chói mắt, nàng vốn đã cháng váng đầu, cười với hắn, chỉ cảm thấy càng thêm hoa mắt. Nhận thức hắn lâu như vậy, lần đầu tiên nàng thấy hắn vui vẻ như vậy.

Hắn thả nàng xuống, đỡ eo của nàng, yên lặng nhìn nàng, than thở, "Chúng ta sẽ không xa nhau nữa."

Nàng gật đầu, "Được."

Hắn nắm tay nàng, chậm chậm rãi bước xuống thềm đá cẩm thạch, ngựa lông vàng đốm trắng phun hơi nóng ở phía sau hắn. Nàng quay đầu lại nhìn thoáng qua góc Vương Đình bị thiếu, thở dài: "cháy một góc, thật đáng tiếc."

"Đúng vậy, người kia luôn luôn thích một chiêu này, mắt thấy không thể cứu vãn, hắn cũng không muốn lưu lại cho ta. Hắn tự thiêu trong nội

https://thuviensach.vn

cung, cũng coi như báo thù cho mẫu thân ta."

Nàng đi bên cạnh hắn, trong lòng thanh thản hạnh phúc. Thấy Tề Dương ở xa xa chờ dưới bậc, nàng không khỏi nhớ tới Tề Dương nói, vì vậy mở miệng hỏi: "Nghe nói có vị cô nương Mông Lý ở bên cạnh huynh, sao không thấy?"

Thương Vũ dừng bước nghiêng đầu cười với nàng, "Tiểu tử Tề Dương này từ trước đến nay lanh mồm lanh miệng, những chuyện trước kia chính là hắn nói cho muội, hôm nay một chút cũng không sửa."

Nàng giả bộ tức giận, quệt mồm liếc hắn, ý là, không đánh đã khai thì tốt hơn.

Hắn cười hắc hắc, nói: " Chính là nữ nhi Mông Lý Hàn lần trước ta nhắc với muội đó. Con gái Thương Lan tính tình ngay thẳng, cho nên Tề Dương nhìn nàng có chút."

"Có chút Cái gì?"

"Thì chính là không vừa mắt." Hắn sờ sờ mũi, nghĩ đến Mông Lý Hải Đường, âm thầm cảm thấy đau đầu.

"Thế huynh nhìn vừa mắt hả?" Nàng giậm chân một cái cũng ngừng bước chân, ngửa đầu trừng hắn, vẻ mặt ghen tuông cuồn cuộn.

Hắn cười hắc hắc, quay đầu nhìn mặt trời lặn ở phía Tây.

Nàng tức giận, hung hăng nhéo tay của hắn, " huynh nhìn vừa mắt rồi có phải hay không?"

Hắn vẫn không quay đầu lại, chỉ nhìn mặt trời lặn, cười trộm. Nàng càng giận, người này? !

https://thuviensach.vn

Nàng bực bội, đá bắp chân hắn một cước. rốt cuộc Hắn cũng quay đầu lại, chỉ vào đám người Tề Dương cách đó không xa mặt mày hớn hở nói: " dáng vẻ đanh đá này của muội, đều bị bọn họ nhìn thấy rồi."

Nàng tức giận xoay người đi xuống bậc thang, hắn kéo tay nàng, khẽ cười nói: "Ta chỉ vừa mắt với muội thôi."

Khóe miệng nàng cong lên, bờ môi nở nụ cười ngượng ngùng vô cùng ngọt ngào làm lộ ra đôi má lúm đồng tiền trên má, hắn cảm thấy vừa đói vừa khát, rất muốn say mãi trong giây phút này.

Hắn dẫn nàng đi xuống bậc thềm, nói với Tề Dương và mọi người: " Đi Theo ta tới hồ Bình Nguyện, tối nay khao quân chúc mừng ở đó." Mọi người đồng ý, một đội nhân mã chạy theo hướng hồ Bình Nguyện ngoài thành.

Hoàng hôn buông xuống, không bao lâu khoái mã liền xuất hiện bên ngoài thành thành Húc Trạch, trước mắt xuất hiện một hồ băng. Mặt nước mênh mông bằng phẳng như gương, đều bị băng che phủ, bên hồ đốt lửa, mặt băng phản xạ ánh hào quang, xa xa nhìn lại, tinh tế lập loè, như vô số bảo thạch lóng lánh. Bên hồ dựng vô số lều vải, có một lều vải thật lớn màu trắng, liếc mắt nhìn qua như hạc giữa bầy gà.

Thương Vũ nhảy xuống ngựa, kéo nàng đến trước lều màu trắng. Các vị tướng lãnh nhìn thấy hắn đến, nhao nhao cúi đầu hành lễ, tất cả cung kính gọi hắn là "Vương thượng" . Hắn mỉm cười khiêm tốn đỡ, nói: "Vương Đình đại thắng, nhiều bộ lạc quy thuận, cũng là công lao của mọi người. Mấy tháng này các vị thực cực khổ, tối nay ăn mừng khao thưởng, quân thần chúng ta cùng nhau chúc mừng."

Thất thúc từ trong lều vải đi tới, liếc mắt liền nhìn thấy TI Điềm, ông bất đắc dĩ cười cười với Thương Vũ, "đứa nhỏ này, thật sự nôn nóng quá." mặt Ti Điềm hơi đỏ lên.

https://thuviensach.vn

Thương Vũ mang nàng đi vào lều vải. Trong lều dùng một rèm vải phân thành hai, phía trước bày văn án, bút mực, địa đồ …, hiển nhiên là nơi mọi người thương nghị quân sự.

Thương Vũ mang nàng đi ra phía sau rèm vải, trên mặt đất phủ chăn lông thật dày, vốn là nơi nghỉ ngơi của hắn.

Nàng nhìn cách bài trí đơn sơ, hơi đau lòng. Hắn luôn luôn là người hay bắt bẻ, mấy tháng nay hắn màn trời chiếu đất, một đường chinh chiến, nhất định chịu không ít khổ sở.

Hắn từ phía sau ôm eo nàng, thấp giọng nói: "Vương Đình bị Thường Vu Thang châm lửa thiêu thiêu hủy không ít nơi , Thất thúc phái công tượng đang không ngừng ngày đêm tu sửa. Trước muội chịu khó ủy khuất vài ngày, ở chỗ này với ta, được không?"

Nàng thấp giọng nói: "Vậy còn huynh?"

"Tất nhiên ta cũng ở chỗ này."

Trên mặt nàng đỏ ửng, cảm thấy không ổn nhưng không nói ra miệng.

Hắn sớm đã nhịn không được, liên tục có nhiều người đi theo như vậy, hiện tại trong trướng chỉ có hắn và nàng, hắn không kiềm chế nổi nữa.

Nàng bị té nhào vào thảm trắng, nụ hôn của hắn mang theo hàm xúc hung tợn, mạnh mẽ ác liệt mà bá đạo. Trên môi của nàng đã có cảm nhận sâu sắc, nhưng nàng cũng không ghét hắn dùng sức cọ sát như vậy, vì như vậy mới có thể thấm vào trong lòng, giải trừ nỗi tương tư. Lần đầu tiên nàng nhiệt tình đáp lại hắn, tuy rằng ngốc nhưng thật đáng yêu, làm lòng hắn ngứa ngáy, huyết mạch sôi trào, thân thể đều trướng đau, nhưng lại vô cùng vui vẻ.

https://thuviensach.vn

Chẳng biết từ lúc nào, tay của hắn bắt đầu chạy trên thân thể nàng, nàng bối rối giãy giụa, "Huynh làm cái gì vậy?"

"Ta xem muội có mập không."

"Không có."

"Ta xem một chút mới biết được."

"Ai cho huynh dùng tay hả ?"

"Muội mặc quá dầy, mắt thấy không thật, tay sờ là chuẩn nhất."

"Thường Vu Hạo!" Nàng nhất thời cấp bách, ngay cả tên thật của hắn cũng hô lên, hy vọng có thể làm hắn khiếp sợ.

Hắn cười hắc hắc, "Muội gọi lớn tiếng như thế, lều vải không có cách âm đâu, coi chừng bọn họ hiểu lầm."

"Huynh khi dễ muội."

"Quả nhiên không có béo, eo mảnh như vậy. Nhưng ở đây hình như hơi mập."

Nàng cảm giác khuôn mặt mình sắp cháy mất rồi, trên người cũng bị đốt lên — giống như. Nàng vừa thẹn vừa giận, thấp giọng nói "Mau buông ra."

Hắn mặc kệ, cho đến khi nàng bị chiếm hết tiện nghi, hắn mới hài lòng buông tay ra. Nàng tức giận, giơ tay muốn đánh hắn, hắn bắt được tay của nàng cười nhẹ nói: "Gầy mới nhớ tới ta."

https://thuviensach.vn

MAY MẮN GẶP LẠI KHI CHƯA GẢ

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 53

"Mời vương thượng ngồi vào vị trí." Bỗng nhiên từ bên ngoài lều truyền tới một tiếng xin chỉ thị, giọng nói thẳng thắn, rõ ràng nâng cao giọng nói, dường như sợ người trong lều không nghe rõ. Thương Vũ cười cười ha ha, kéo Ti Điềm ra khỏi lều lớn. Ti Điềm vừa ra tới, mới phát hiện ngoài lều đã đợi rất nhiều người, mặt của nàng lập tức đỏ như son. Thương Vũ thản nhiên dắt tay nàng, ung dung đi tới chỗ mọi người.

Lúc này đã là đầu đêm, mười dặm dọc theo hồ Bình Nguyện đều đốt lửa, làm bên hồ chiếu sáng như ban ngày. Ánh lửa phản chiếu trên mặt băng, như ngôi sao trên trời rơi xuống trong nước, lung linh lấp lánh.

Buổi tiệc như nước chảy xếp thành một hàng, Thương Vũ nắm tay Ti Điềm chậm rãi đi qua ngồi ở giữa, tất cả tướng lãnh bộ lạc trước sau ngồi xuống, bên trong đèn hoa rực rỡ, những người thu được thắng lợi tụ tập dưới một mái nhà, cười cười nói nói chúc mừng tân quân.

Tính tình người Thương Lan hào sảng cởi mở, trên tiệc rượu chẳng phân biệt tôn ti, nhao nhao tới đây chuốc rượu tân quân. Ti Điềm nhìn Thương Vũ một ly, một chén ai đến cũng không cự tuyệt, có chút lo lắng. Nàng len lén dưới bàn đụng đụng bắp đùi của hắn, nhắc nhở hắn uống ít thôi, không ngờ hắn duỗi tay ra, liền nắm chặt tay nàng. Bàn tay của hắn rất nóng, hơi nóng như xuyên qua da thịt truyền vào huyết mạch bên trong.

Nàng ngượng ngùng lại câu nệ, yên lặng muốn dùng sức lấy tay của mình từ trong lòng bàn tay hắn ra, nhưng lại không dám giãy giụa quá sức, sợ người khác trên bàn nhìn ra manh mối. Không ngờ hắn nhấc cánh tay,

https://thuviensach.vn

dứt khoát nắm tay của nàng đặt trước ngực mình. Như thế rất tốt, mọi người đều trông thấy. Mặt của nàng đỏ như màu rượu đỏ trong chén, đành phải thấp giọng năn nỉ: "Mau buông tay."

"Không buông."

"Huynh..."

"Mọi người biết muội là của ta, hà tất bịt tai trộm chuông?"

Nàng hơi giận có chút u oán, "Huynh... Muội là gì của huynh, huynh cũng chưa nói".

"Bây giờ không phải lúc, chờ ta đăng cơ rồi nói thế nào?"

Tửu lượng của hắn tốt lắm, uống thả cửa cũng không thấy say, ánh mắt sắc bén trong sáng, sáng rực như sao, dường như có thể nhìn vào đáy lòng của nàng. Nàng giật mình, khi đó hắn sẽ nói như thế nào?

Trên người hắn mang theo phong thái chính trực của nam nhi, lúc giơ tay nhấc chân đều có khí phách phong lưu, càng thêm thành thục lỗi lạc, lại mang theo vẻ quang minh chính đại.

Hắn cười cười, buông tay nàng ra. Mọi người giả vờ không nhìn thấy động tác của hai người, tiếp tục mời rượu nói lời chúc mừng. Hắn và mọi người chuyện trò vui vẻ, rồi lại thường xuyên ghé mắt nhìn nàng mỉm cười. Hắn chỉ nói với mọi người nàng là Ti cô nương ở Đại Lương, lại không giới thiệu thân phận của nàng. Nhưng trường hợp như vậy, đặt nàng ở bên cạnh hắn và cử chỉ thân mật với hắn như vậy, trong lòng mọi người đã bắt đầu suy đoán thân phận của nàng. Mặc kệ nàng là ai, nhất định có vị trí đặc thù ở trong lòng tân vương, cho nên mọi người đối với nàng cũng có chút cung kính, vẻ mặt câu nệ, không dám nhìn nhiều.

https://thuviensach.vn

Tiệc trên tiệc cơ hồ đề là nam nhân, nhưng có một thiếu nữ đặc biệt gây chú ý. Nàng ta dung mạo mỹ lệ, tư thế hiên ngang, một thân quần áo màu đỏ, tay áo hẹp eo nhỏ, lộ ra ngực cao, eo nhỏ mềm mại, dáng người thướt tha đầy đặn. Lần đầu tiên Ti Điềm nhìn thấy nàng ta, bằng trực giác đã cảm thấy nàng ta là Mông Lý Hải Đường, sau đó lại thấy Thương Vũ gọi nam nhân trung niên bên cạnh nàng ta là Mông Lý Hàn, nàng liền xác định không thể nghi ngờ.

Mông Lý Hải Đường quả nhiên xinh đẹp, nhưng cũng thẳng thắn, ánh mắt suồng sã tứ phía đánh giá Thương Vũ, cũng đánh giá nàng. Trong lòng nàng mơ hồ có chút không vui, hơn nữa là lo lắng. Thương Vũ đã từng nói với Mông Lý Hàn, Đại Lương hứa hôn công chúa cho hắn, như vậy tương lai hắn chu toàn lý do này như thế nào?

Thất thúc ngồi ở bên trái Thương Vũ, rất nhiều lão nhân đều biết, chỉ có một mình nàng không biết, chỉ nhận thức Thương Vũ, nhưng đã có hắn, như vậy là đủ rồi.

Sau khi Mông Lý Hàn mời rượu, Mông Lý Hải Đường cũng đứng dậy. Nàng ta bưng một chén rượu đi đến trước ghế ngồi, sóng mắt long lanh như nước mùa xuân, cười ngọt với Thương Vũ, "Vương thượng, Hải Đường cũng mời người một ly."

Sau khi Thương Vũ ngửa đầu uống xong cười cười với Mông Lý Hải Đường. Ti Điềm lập tức cảm thấy một cỗ chua xót bỗng nhiên dâng lên, ngươi uống rượu thì uống rượu đi, cười với nàng ta làm gì?

Không ngờ, Mông Lý Hải Đường rồi hướng Ti Điềm cười mỉm nói: "Vị cô nương này, mời." Nói xong, nàng hơi ngửa đầu uống cạn, sau đó mím môi cười đem chén nhỏ úp ngược lại, ra hiệu một giọt rượu cũng không còn.

https://thuviensach.vn

Ti Điềm vốn muốn nói mình không biết uống rượu, thế nhưng mắt thấy Mông Lý Hải Đường liếc mắt về phía Thương Vũ, trong lòng không khỏi khó chịu, vì vậy bưng tách trà lên cũng uống một hơi cạn sạch, sau đó cũng học dáng vẻ Mông Lý Hải Đường úp ly lại, cười cười với nàng.

Hải Đường ngòn ngọt cười, "Tửu lượng tốt, Hải Đường lại kính một ly." Nói xong, nàng ta nhấc bầu rượu tới kim bôi trước mặt Ti Điềm rót đầy, sau đó hơi nghiêng đầu cười ngọt với Thương Vũ.

Ti Điềm chỉ cảm thấy khí huyết dâng trào, tính tình người Thương Lan thẳng thắn điểm này rất làm người khác ưa thích, thế nhưng trước mặt người khác liên tiếp tỏ vẻ hảo cảm với trượng phu của mình, thẳng thắn đến mức như vậy, thật không làm người khác thích nổi. Rượu mạnh vừa xuống khiến cổ họng của nàng như bị thiêu cháy, như tính nàng quật cường, cũng không chịu lộ ra nửa phần yếu thế.

Thương Vũ dường như chưa phát giác ra mạch nước ngầm mãnh liệt giữa Ti Điềm và Mông Lý Hải Đường, chỉ để ý trò chuyện vui vẻ.với phụ thân của Mông Lý Hải Đường.

Trên khuôn mặt tuấn mỹ của hắn hơi đỏ, thần thái sáng láng, khuôn mặt xinh đẹp không chịu nổi. Cũng không biết làm sao, trong lòng Ti Điềm đối với Thương Vũ cũng có oán khí. Mông Lý Hải Đường cười với hắn, hắn sao không chút động lòng? Ít nhất cũng phải thu nụ cười trên mặt lại, nghiêm túc chút chứ? Cười đẹp như thế làm cái gì, thật sự bực bội!

Nàng vừa dấm chua vừa bực bội, cầm ly đưa lên môi. Bỗng nhiên Thương Vũ đưa tay ra nắm cổ tay của nàng, quan tâm nói: "Đừng uống quá nhiều, làm sao muội có thể so với Hải Đường?" Hắn biết rõ tửu lượng của nàng rất kém cỏi, rượu mạnh Thương Lan nàng nhất định khó có thể nuốt xuống. Nhưng, tuy hắn một mảnh hảo tâm nhưng dùng từ không thích đáng, lại nói cái gì nàng không bằng Hải Đường! trước mắt nàng đang hờn

https://thuviensach.vn

dỗi, trong bụng một cỗ dấm chua lè chua lét, lời này của hắn tựa như thêm dầu vào lửa, nàng vẫn cứ hờn dỗi nâng cốc lên.

Hắn không buông tay, kết quả nàng thoáng giãy giụa làm chén rượu đổ, y phục trước ngực nàng cũng bị ướt.

Thương Vũ vội vàng nói: "Mau đi thay đi." thời tiết Thương Lan rét lạnh, nàng sống không quen ở đây, hắn sợ nàng bị lạnh.

Ti Điềm đứng lên, về vào trong lều. Tỳ nữ đi theo vội vàng tìm quần áo sạch giúp nàng đổi, tâm tình nàng không tốt, cũng không thích người hầu hạ, liền bảo thị nữ lui ra. Quần áo bên trong không bị ướt, nàng cởi áo ngoài và trung y, đang muốn lấy quần áo sạch để thay, bỗng nhiên Mông Lý Hải Đường đi đến. Nàng có chút không vui, nơi đây tốt xấu gì cũng là lều lớn của Thương Vũ, sao nàng ta nói đến là đến, hoàn toàn không có một chút quy củ. Nàng vội vàng khoác thêm áo ngoài.

Mông Lý Hải Đường trực tiếp đánh giá nàng, "Ngươi chính là công chúa Đại Lương?"

Ti Điềm chịu đựng không vui trong lòng nói: "Ta không phải là công chúa."

"Kỳ quái, thế ngươi là gì của hắn? Là nữ nhân Đại Lương? Thị thiếp?"

Ti Điềm chỉ cảm thấy cổ họng đắng chát, tức giận nói không ra lời.

Mông Lý Hải Đường nghe nàng không phải công chúa, lập tức buông lỏng rất nhiều, suồng sã đánh giá thân hình của nàng, nói: "Cô nương nhìn không giống người Thương Lan chúng ta."

Ti Điềm cười nhạt một tiếng, " thật sự ta không phải."

https://thuviensach.vn

" Nữ nhân Thương Lan rất đầy đặn, rất ít người gầy gò yếu ớt giống như ngươi vậy " lời này làm cho người ta rất không thoải mái, không ngờ càng không thoải mái còn ở phía sau, "Thật ra nam nhân cũng thích nữ nhân đầy đặn, ban đêm ôm vào trong ngực mới ấm áp thoải mái." Nói xong, Mông Lý Hải Đường lại cười khanh khách. Ti Điềm lúc này mới xem như thật sự lĩnh giáo cái gì gọi là ăn nói bạt mạng.

Có lẽ Hải Đường từ nhỏ bị phụ thân nuông chiều, trưởng thành ỷ mình xinh đẹp, lại được một ít nam nhân theo đuổi nên trở nên kiêu ngạo, nơi nào sẽ đem Ti Điềm như vậy — nào để thiếu nữ phương nam này vào mắt. Phụ thân nàng ta là đại công thần giúp đỡ Thương Vũ đoạt vị, nàng ta chắc hẳn cho rằng, với mỹ mạo và địa vị của nàng ta, tất nhiên sẽ trở thành Vương Phi của Thương Vũ. Thế nhưng Thương Vũ lại có công chúa Đại Lương nên không cách nào lấy nàng ta, nàng ta đã một bụng không vui và mất mát. Hôm nay lại thấy bên người Thương Vũ bỗng nhiên xuất hiện một nữ nhân, xem ra cũng không có lai lịch địa vị gì, nàng ta càng thêm mất hứng, mượn cảm giác say liền đến xem là dạng nữ nhân gì. Nhìn thấy Ti Điềm xinh đẹp ôn nhu, hoàn toàn bất đồng với nàng ta, liền nhịn không được nói vài lời cay nghiệt.

Ti Điềm chỉ cảm thấy vừa tức lại buồn bực, trở ngại hàm dưỡng lại không thể tức giận, chỉ có thể nhịn nhịn. Nàng kềm chế tức giận, thản nhiên nói: "Ta muốn thay quần áo, cô nương mời tự tiện." Mông Lý Hải Đường nhảy qua rèm, mỉm cười chân thành rời khỏi. Ti Điềm nhìn bóng lưng của nàng ta, không phải không thừa nhận dáng người thật sự đầy đặn lại yểu điệu của nàng ta, nơi màu mỡ nên màu mỡ, nơi nên mảnh khảnh lại hết sức nhỏ.

Nghĩ đến Mông Lý Hải Đường chế giễu nàng mấy câu, nàng thật sự phiền muộn. Thật sự là hắn không có chạm qua mình, mặc dù có đôi khi cùng ngủ một giường cũng không có chạm qua. Chẳng lẽ Thật như đúng

https://thuviensach.vn

như lời Mông Lý Hải Đường, hắn thích nữ nhân như Hải Đường vậy? Ti Điềm bực bội nửa ngày mới thay xong quần áo đi ra ngoài.

Giờ phút này, trên nền đất trống phía trước yến hội tiếng nhạc nổi lên bốn phía, một vài thiếu nữ Thương Lan theo nhạc khúc vừa múa vừa hát.

Các nàng vóc người cao gầy đầy đặn, quần xanh đỏ vốn là màu sắc tục khí, nhưng giữa đèn hoa rực rỡ, đúng là hài hoà đẹp mắt. Không ít tướng lãnh Thương Lan mượn cảm giác say cũng buống xuống kiêu ngạo, nhao nhao rời tiệc tham gia ca múa.

Thương Vũ một tay chống cằm, hai mắt híp lại, nhìn Ti Điềm từ đằng xa từng bước đến gần, ngồi ở bên cạnh hắn.

Hắn thấp giọng cười nói: "Từng bước như sen, chính là dáng vẻ vừa rồi của muội đó"

Ti Điềm chưa nguôi cơn giận, chỉ háy hắn một cái, cảm thấy hắn uống rượu với Mông Lý Hải Đường còn cười cười với nàng ta, thật sự đáng giận.

Bỗng nhiên trước mặt vươn ra một bàn tay ngọc, nói với Thương Vũ, "Vương thượng, vì sao không cùng mọi người vui đùa."

Thương Vũ và Ti Điềm đồng thời nhìn chủ nhân của bàn tay, thì ra là Mông Lý Hải Đường. Nàng ta lớn mật hào sảng, nụ cười nhiệt tình như đống lửa trại sáng nhất kia.

Thương Vũ có chút lúng túng, nhìn thoáng qua Ti Điềm. Sắc mặt Ti Điềm lạnh nhạt không nhìn hắn, ý tứ là tự ngươi lo liệu đi. Hắn không khỏi cao hứng, hắn chính là thích nhìn nàng ghen. Vốn hắn muốn cự tuyệt Mông Lý Hải Đường, thế nhưng lúc này lại đột nhiên nảy lòng tham, muốn cùng Mông Lý Hải Đường nhảy lên một khúc. Nàng dấm chua sẽ thành cái dạng gì? Hắn muốn nhìn một chút.

https://thuviensach.vn

Mông Lý Hải Đường cười tươi như hoa, "Vương thượng từ nhỏ đã rời khỏi Thương Lan, chẳng lẽ đã quên mất vũ điệu Lưu Thỉ? Hải Đường nguyện ý dạy bệ hạ."

Mấy vị lão giả chung quanh đã cười nói tiếp, "Vương thượng, mỹ nhân có lời mời, từ chối là bất kính."

Thương Vũ cười rời tiệc, quay đầu hướng Ti Điềm mỉm cười. Dung mạo xinh đẹp của nàng vẫn xinh đẹp dịu dàng tuyệt trần, nhưng trong mắt đã hơi mang vẻ hờn dỗi. Hắn nhìn ở trong mắt lại cười trong lòng, cố ý xoải bước đi theo Mông Lý Hải Đường đến mảnh đất trống trung tâm. Một đống lửa lớn cao hơn người, mọi người thấy Thương Lan Vương lên sân khấu, sôi nổi nhảy múa vây quanh Thương Vũ và Mông Lý Hải Đường.

Vũ điệu Lưu Thỉ là vũ đạo của người Thương Lan, Thương Vũ từ nhỏ rời khỏi Thương Lan, đối với vũ điệu này đúng là rất xa lạ, nhưng mọi người nhiệt tình như lửa, vây quanh hắn và Mông Lý Hải Đường. Động tác của hắn có chút cứng ngắc, Mông Lý Hải Đường hoặc là lôi kéo cánh tay hắn, hoặc là cười làm mẫu cho hắn. Trong ngọn lửa, vẻ mặt hắn và Mông Lý Hải Đường đều là thanh xuân hồng nhuận phơn phớt, như một đôi người ngọc. Ti Điềm trơ mắt nhìn hai người dắt tay nhau cùng nhảy múa, nam anh tuấn, nữ mỹ mạo, Khen ngược giống như một đôi tình lữ hoặc là phu thê, vì vậy trong lòng nàng như bị chắn một tảng đá.

Thương Vũ một bên nhảy, một bên lướt qua mọi người nhìn buổi tiệc. Chỉ thấy Ti Điềm lẳng lặng ngồi ở chỗ kia nhìn hắn, trong tay bưng một chén rượu nhưng vẫn không động. Hắn ở xa xa cười cười với nàng, trong lòng đoán, nàng ghen sao?

Sau khi vòng qua vòng lại mấy vòng, hắn lần nữa nhướng mắt, lại phát hiện vị trí của nàng đã trống không. Trong lòng của hắn không còn, cảm thấy sự tình giống như có chút nghiêm trọng. Hắn miễn cưỡng xã giao, che

https://thuviensach.vn

trán cười nói: "Mọi người tận hứng đi. Bổn vương hơi say rồi, muốn đi nghỉ ngơi." Hắn vung tay lên từ trong sân lui ra, trở lại buổi tiệc.

"Thất thúc, Ti Điềm đâu?"

"Nàng nói hơi say, cáo lui trước."

Thương Vũ suy nghĩ một chút, ghé vào bên tai Thất thúc thấp giọng nói: "Thất thúc, ta muốn ở đăng cơ đại điển mấy ngày nữa sắc phong nàng là Vương Hậu, người thấy thế nào?"

Thất thúc đặt chén rượu xuống, vội nói: "Không được."

"Vì sao, vì mẫu thân của nàng không có ở đây?"

Thất thúc nhìn thoáng qua cha con Mông Lý hàn trong sân, thấp giọng nói: "Cũng không phải. Ngày ngươi cự tuyệt Mông Lý Hàn, dùng lý do là là ngươi kết thân với công chúa Đại Lương. Hôm nay sắc phong Ti Điềm làm hậu, chẳng phải là lừa gạt hắn? Hôm nay triều cục vừa định, không được khiến trong lòng Mông Lý Hàn có gì khúc mắc."

Thương Vũ bất đắc dĩ thở dài, nhíu lông mày không nói.

"Ti Điềm là một cô nương có lòng dạ trong sáng, ngươi đi tìm nàng nói rõ nỗi khổ tâm, để nàng kiên nhẫn đợi một thời gian ngắn nữa."

Thương Vũ Trầm Ngâm một lát, buồn bã nói: "Dù sao con vẫn có chút tiếc nuối, không thể nắm tay nàng cùng bước lên ngai vàng Vương Đình”

Ti Điềm trở lại trong trướng, vừa nghĩ tới vừa rồi đốt lửa trại, Mông Lý Hải Đường lôi kéo Thương Vũ cùng nhảy múa, thật sự là dấm chua tận đáy lòng. Hắn cười thoải mái đến như vậy, Mông Lý Hải Đường còn kéo tay của hắn. Nàng không nhìn nỗi bức tranh như thế, giả bộ rộng lượng, giả bộ rộng rãi, nàng phát hiện mình vậy mà làm không được!

https://thuviensach.vn

Nàng thở phì phì cởi áo ngoài, trực tiếp đẩy chăn màn ra ngủ. Trong trướng tuy đốt lửa than, nhưng vẫn không đủ ấm áp. Nàng núp ở trong chăn, cũng không biết sao, nước mắt thi nhau rơi trên gối nằm. Nghĩ đến mình vượt vạn dặm quan ải theo hắn đến Thương Lan, vốn tưởng rằng cuộc sống nơi đất khách quê người sẽ hạnh phúc một phen, không ngờ lại nhận được sự uất ức này. Bị Mông Lý Hải Đường chế ngạo một trận không nói, Thương Vũ đối với thân phận của nàng cũng là nửa sáng nửa tối không rõ ràng. Mông Lý Hải Đường nhìn chằm chằm vào Thương Vũ, mà Thương Vũ đối với mình, mấy lần mập mờ ngủ cùng một giường, lại rất quy củ, chẳng lẽ nàng thật không có lực hấp dẫn của nữ nhân?

Uống một chút rượu, đầu óc có chút mê muội có chút loạn, lại bị Mông Lý Hải Đường một trận như vậy, nàng thật sự càng nghĩ càng cảm thấy ủy khuất, nước mắt ngăn không được, vô thanh vô tức làm gối đầu tơ lụa ướt một mảng lớn.

Bỗng nhiên, nàng nghe thấy một hồi tiếng bước chân quen thuộc, vì vậy vội vàng lau nước mắt, vẫn không nhúc nhích giả bộ ngủ.

Thương Vũ đi tới, nhẹ nhàng cúi người xuống, có chút kỳ quái sao hôm nay nàng ngủ sớm như vậy. Bỗng nhiên phát hiện trên gối đầu của nàng có một vệt nước, hắn lập tức ghé vào vai của nàng, vuốt ve khuôn mặt nàng, ôn nhu hỏi: " sao muội lại khóc?"

Vết ướt vẫn còn, không che giấu được, nàng cũng giả bộ không ngủ được, rưng rưng nói: "Muội nhớ mẫu thân."

Hắn cười nói: "Năm này tuổi của muội cũng sắp làm mẫu thân rồi, sao còn như vậy?"

Nàng hừ một tiếng, "Không cần huynh lo."

"Ta là trượng phu của muội, tự nhiên muốn quản."

https://thuviensach.vn

"Huynh không phải." Nàng nói chuyện có chút nghẹn ngào, thái độ này rõ ràng không giống như đang nhớ mẫu thân, mà giống như đang tức giận.

Nàng quả nhiên ghen, sức ghen vẫn còn rất lớn. Hắn nín cười đẩy đẩy vai của nàng, "Muội cũng biết ghen nữa hả?"

Nàng chết cũng không thừa nhận, "Ai ăn dấm chua của huynh, huynh cứ đi tìm những nữ nhân Thương Lan cao gầy đầy đặn kia đi."

Thương Vũ cười hì hì đứng lên, nói: "Được, khó được muội rộng lượng săn sóc như vậy, ta đi đây."

Hắn bước nhanh đi ra, nàng nghe tiếng bước chân của hắn, lại nghe thấy hắn ở ngoài trướng dặn dò một tiếng: "Ti cô nương ngủ, các ngươi bảo vệ cho tốt, ai cũng không được qua đây quấy rầy", trong lòng nàng vừa tức vừa đau, nước mắt lại tuôn ra. Hắn vậy mà đi thật.

Bỗng nhiên chăn mền của nàng bị vén lên, sau lưng một thân thể nóng như lửa dán vào. Nàng lại càng hoảng sợ, vội vàng lau nước mắt.

Hắn từ phía sau ôm chặt nàng vào trong ngực, ôn nhu nói: "Nha đầu ngốc."

Nàng ra sức giơ chân đạp bắp chân hắn cho hả giận.

"Ta chỉ muốn muội thôi." Hắn nói nhỏ ở bên tai nàng.

Nàng thở phì phì nói: "Vậy sao huynh còn cười với nàng ta, còn khiêu vũ với nàng ta? Nàng ta vừa rồi đến chọc giận muội, nói đàn ông các người ai cũng thích nữ nhân đầy đặn, nói muội gầy gò yếu ớt, vừa nhìn liền biết không phải là người Thương Lan." hắn cười đến cả người run rẩy, không nghĩ tới sức ghen của nàng lớn như vậy, điều này nói rõ hôm nay tình cảm nàng đối với hắn vô cùng sâu sắc, hắn thật cao hứng vì nàng ghen.

https://thuviensach.vn

"Ta chỉ thích muội thôi. Vả lại, muội gầy ở chỗ nào hả?" Tay của hắn bỗng nhiên đặt lên ngực nàng, ngực nàng mãnh liệt kinh hoàng, bỗng nhiên ý thức được hiện tại nàng và hắn như vậy rất nguy hiểm. Trước kia cũng cùng với hắn ở chung một phòng, cùng nằm một giường, thế nhưng hắn rất quy củ, đưa lưng về phía nàng. Hôm nay hắn lại ôm chặt nàng như vậy, dường như có chỗ nào không đúng.

Nàng vội vàng giãy giụa thoát ra. Khí lực của hắn rất lớn, gắt gao ôm nàng trong ngực, toàn bộ hơi thở phun lên gáy nàng vô cùng ngứa. Hắn hôn một đường từ má đến môi nàng. Trong miệng hắn có mùi rượu nhàn nhạt và hơi thở mạnh mẽ của nam tử hoà lẫn vào nhau, hương vị như mê hoặc lòng người, gây ra một loại cảm giác kỳ quái trên người nàng. Nàng nói không rõ là cảm thụ gì, tựa hồ là ánh sao trên trời vào ban đêm thôi thúc nở ra một nụ hoa, khai vị mở ra, vừa ngượng ngùng sợ hãi lại vừa chờ mong.

Hắn nóng như lửa, mà nàng mềm như nước. khát vọng mà hắn khổ sở nhẫn nại đã lâu, mạnh mẽ như mặt trời cháy rực lan ra tận biển mây, không cách nào ngăn cản. Ngón tay giống như lửa phủ trên người mềm mại như nước của nàng, gió xuân lướt qua, non sông tươi đẹp, khinh yên kiều diễm.

Nàng bắt tay của hắn không cho nó tiếp tục càn rỡ, bối rối ngượng ngùng thấp giọng hỏi: "Huynh muốn làm gì?"

Hắn thấp giọng ở bên tai nàng nói: "Muội nói ta muốn làm gì?"

Nàng vừa sợ vừa thẹn, vội nói: "Không được."

"Ta nhịn đã lâu lắm rồi, rốt cuộc đợi cho tới hôm nay. Mấy ngày nữa chúng ta trở về Đại Lương, đón mẫu thân của muội, kế đó ..."

"Như vậy cũng không được."

"Có gì không được? không phải muội oán ta không đụng đến muội sao?"

https://thuviensach.vn

Nàng ngượng ngùng vô cùng, bác bỏ nói: " Muội nói như vậy hồi nào?"

"Muội chưa nói, nhưng trong lòng lại nghĩ như vậy mà, bằng không thì sao tức giận với ta? Không bằng gạo nấu thành cơm, tất cả mọi người an tâm được không?"

Nàng vội vàng nói: "Không được." Nàng cũng không nghĩ như vậy, nàng chỉ là hoài nghi hắn thích nữ nhân khác, thế nhưng hắn tận lực xuyên tạc ý của nàng.

Từ trước đến nay khi nàng nói "Không tốt", "Mơ tưởng", "Không được", nhưng nàng không có có một lần nào thành công ngăn cản được hắn, còn lần này đặc biệt thất bại. Những chống cự vô lực kia, xấu hổ trách mắng, quần áo mỏng manh, đều là sương mù phủ lên đóa hoa, ánh mặt trời vừa lên liền tiêu tán vô tung. Nàng khẽ cáu giận căn bản không ngăn được hắn công đức viên mãn.

Một đêm gió đông đẹp như hoa, màn trướng phủ đầy xuân sắc như dòng nước chảy theo năm tháng.

Sau thật lâu, trong ánh nến đỏ thắm, hắn mới ở bên tai nàng thuật lại chuyện sâu độc của Hứa thị, lại cười nói mấy đêm ngủ cùng nàng giống như tra tấn, nàng thế mới biết thì ra hắn "Lãnh đạm" xuất phát là bởi vì như thế. Nàng yếu ớt thở dài lại âm thầm may mắn, may mắn lúc trước kịp thời dứt bỏ, chung quy là đau một lúc rồi thôi. Nếu là lún sâu vào đó chờ đợi mai nở, sau này chỉ sợ sẽ gặp Hứa thị càng nhiều hơn nữa, mặc dù mình ở trong lòng Bùi Vân Khoáng là đặc biệt nhất, chung quy cũng chống cự không nổi trái tim ghen tuông như độc, ám tiễn khó phòng. Mà Thương Vũ mới là phu quân của nàng. Nàng rúc vào trước ngực hắn, lẩm bẩm nói: "Huynh đừng phụ lòng ta, bằng không thì ta vĩnh viễn không để ý tới Huynh."

https://thuviensach.vn

Hắn cười nói: "Ta chỉ nhảy một điệu với người khác, muội liền dấm chua nghiêng trời lệch đất, ta nào dám phụ muội, lại sao cam lòng phụ muội?"

Nàng thỏa mãn thở dài, cuộn mình trong ngực của hắn yên tâm thiếp đi.

Hôm sau, từ sáng sớm Thương Vũ đã rời trướng đi thương nghị chuyện đăng cơ an dân với triều thần. Đợi Ti Điềm ngủ đủ mới thức dậy, nàng phát hiện vẻ mặt của thị nữ nhìn của nàng không giống nhau, nàng mơ hồ cảm nhận được cái gì, cả ngày đều có chút không được tự nhiên, trên mặt liên tục đỏ ửng, giống như thoa son, càng kiều diễm động lòng người.

Hắn vẫn bận đến lúc mặt trời lặn cũng không thấy bóng dáng, Ti Điềm nhàn rỗi không có chuyện gì, liền làm rồi vài món điểm tâm chờ hắn về.

Bóng đêm dần dần lên, Thương Vũ trở lại trong trướng, vừa vào liền cho mọi người lui xuống, trong trướng chỉ còn lại hai người bọn họ.

Dưới ánh sáng đèn cầy, sắc mặt nàng ửng đỏ, ánh mắt trong suốt như nước, giơ tay nhấc chân dường như cũng khác ngày hôm qua, có một loại cảm giác khác thường nói không nên lời, rung động lòng người. Hắn nghĩ đến đêm qua, tâm thần không khỏi rung động, vươn tay ôm nàng ngồi trên đùi mình. Dáng vẻ của nàng tình trong như đã mặt ngoài còn e giống như là phù dung biếng nhác ngượng ngùng, khi thức giấc trong gió xuân, hoa vẫn mới hé nở.

"Cô dâu." Hắn cố ý nói hai chữ ở bên tai nàng, sau đó hiển nhiên hứng thú nhìn má hồng trên mặt nàng càng thêm kiều diễm long lanh, xinh đẹp đến chói mắt.

Nàng ngượng ngùng trốn tránh ánh mắt của hắn, ôn nhu nói: "Nhanh ăn đi, nguội bây giờ."

https://thuviensach.vn

Hơi thở hắn dồn dập, thấp giọng nói: "Ta không muốn ăn cơm, chỉ muốn ăn muội."

Nàng đỏ mặt nhảy xuống đùi hắn, đứng đối diện với hắn, cách cái bàn đặt chiếc đũa vào tay hắn.

Hắn nhìn đồ ăn đơn giản mà tinh xảo trên bàn, trước mặt là sắc đẹp có thể ăn được của nàng, cảm thấy rất thỏa mãn. Cuộc sống như vậy đã từng chờ đợi thật lâu, hai người nhìn nhau, nhìn mãi không chán, hôm nay có thể chạm tay, ở cạnh bên người.

"Biểu ca đăng cơ đã mấy tháng, chúng ta cần lên đường đi Đông Đô chầu mừng, đợi khi trở về thuận tiện đón mẫu thân cũng tới đây."

"Được." Nàng vui vẻ không thôi, gắp cho hắn một khúc cá, cẩn thận lấy xương ra. Trong trướng ấm áp như xuân, đèn đuốc sáng trưng, ngón tay của nàng tinh tế như ngọc bạch, chuyên chú lấy xương cá cho hắn, một loại cảm giác hạnh phúc làm hắn không rượu mà say. Nàng rốt cuộc trở thành người của hắn, vì hắn ghen, vì hắn quan tâm, kế tiếp liền nên vì hắn sanh con dưỡng cái.

Trong lòng của hắn tính toán, khóe môi không tự giác nhếch lên.

Bảy ngày sau, Vương Đình tu sửa đổi mới hoàn toàn, đúng là ngày tốt, Thương Vũ chính thức trở thành tân quân Thương Lan.

Mặt trời sớm mai lên ở phía đằng đông, ánh mặt trời vàng chói chiếu lên cung điện, bậc thềm cẩm thạch trắng tầng tầng như vảy, từng bước lên cao, trải dài đến cung điện nguy nga. Thương Vũ một thân triều phục màu đen, phía trên thêu giao long vân hải, màu vàng kim rực rỡ chói lọi so với ánh mặt trời sớm mai.

Hắn từ trên bậc thang chậm rãi đi lên, triều thần quỳ lạy hai bên. Từng bậc từng bậc, hắn bước đi trầm ổn ung dung, cuối cùng hắn đứng ở bậc

https://thuviensach.vn

thềm cẩm thạch cuối cùng, phảng phất như thiên thần đứng trên mây, trên người như mạ một tầng ánh sáng. Ti Điềm đứng ở dưới bậc thềm xa xa trông về nơi xa, đột nhiên cảm thấy nàng và hắn đã có khoảng cách. Cùng hắn ăn cùng hắn ngủ, cùng hắn vui cười cùng hắn ầm ĩ, giờ phút này hắn đã cao cao tại thượng, mà nàng đột nhiên nhỏ bé. Nàng vì hắn cao hứng, lại vì nàng lo lắng không yên. Cung điện màu vàng, ngai vàng bàn long, rất nhiều người hướng tới đỉnh cao quyền lực, có thể thay đổi rất nhiều thứ, hắn có thể thay đổi hay không?

Giờ lành, trong ánh mặt trời treo cao vang lên tiếng nhạc lễ, trong tiếng hô vang vọng như núi hắn cuối cùng đã trở thành vua của Thương Lan. Hắn từng nói muốn nắm tay nàng cùng bước lên ngai vàng, thế nhưng ngày hôm nay hắn lại một thân một mình tiến về phía trước, nàng chỉ là người xem lễ. Nàng ngoài vui mừng thì không biết vì sao luôn luôn cảm thấy bất an và phiền muộn, là vì không thể kề vai sát cánh bước cùng hắn bước lên ngôi vị này sao? Vẫn mơ hồ tiếc nuối ở thời điểm quan trọng nhất hắn không cho nàng một lời hứa hẹn và công nhận sao? Nàng lặng yên xoay người quay về hậu đình vương cung.

Vương Đình Thương Lan và cung đình Đại Lương giống nhau, nhưng quy mô không lớn lắm, cung nhân hầu hạ cũng không nhiều, như vậy ngược lại làm cho nàng cảm thấy rất tốt. Nàng cũng không thích cung điện quá mức trống trải, cũng không thích quá nhiều người xa lạ hỗn tạp ở giữa hắn nàng. Nếu có thể, nàng càng muốn cùng hắn rời xa chốn này, bình thản cả đời. Thế nhưng bởi vì thân phận của hắn và trách nhiệm của hắn, chung quy không cách nào làm được, nàng cũng chỉ có thể lui cầu thứ yếu, chỉ cần hắn toàn tâm toàn ý đối với nàng là đủ rồi. Nhưng tâm nguyện này, xem ra cũng không dễ thực hiện giống như nàng tưởng tượng.

Buổi trưa, Thương Vũ mới từ tiền đình trở về. Phát hiện vẻ mặt nàng có chút không vui, hắn tự nhiên biết rõ là vì cái gì, trong lòng của hắn có chút áy náy cũng rất bất đắc dĩ. Hắn chậm rãi đi qua, vịn vai của nàng nói:

https://thuviensach.vn

"Ti Điềm, muội tin tưởng ta, chuyện ta đồng ý với muội nhất định sẽ làm được. Chờ chúng ta từ Đại Lương trở về, được không?"

Nàng nhìn đôi mắt của hắn im lặng gật đầu, nhưng trong lòng có chút không vui. không vui cũng không phải không tin, nàng nói không được lí do, chỉ có mơ hồ bất an và dự cảm không tốt.

Sorry mọi người, tên mẹ Ti Điềm hình như là Tịch Nhiên không phải Tịch Nhiễm, nay ta sửa lại nhé.

https://thuviensach.vn

MAY MẮN GẶP LẠI KHI CHƯA GẢ

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 54

Sau khi Thương Vũ lên ngôi, Ti Điềm vốn cho rằng tình hình chung đã định, mọi sự an ổn, thế nhưng không ngờ hắn lại bận rôn không thấy người, thường đến nửa đêm mới có thể thoát thân khỏi chuyện quốc sự trở lại hậu đình. Ti Điềm tuy ở cùng một chỗ với hắn, nhưng chỉ có thể vào ban đêm mới nhìn thấy hắn, sáng sớm nàng vừa mở mắt, hắn đã rời khỏi. Một tháng sau, hắn mới dần dần nhàn rỗi hơn một chút.

Đêm nay hắn trở lại hậu điện, vẻ mặt đặc biệt vui vẻ. Ti Điềm hỏi: "Có chuyện gì mà vui dữ vậy?"

" Quà tặng cho biểu ca đã chuẩn bị xong, trong triều ta cũng đã an bài thỏa đáng, qua ít ngày nữa chúng ta sẽ trở về Đại Lương một chuyến."

"Thế cục đã ổn định sao?"

"Tất cả các thủ lĩnh bộ lạc đã trở về, chuyện trong triều đang từng bước đi vào quỹ đạo. Thương Lan dù sao cũng chỉ là tiểu quốc ở biên cảnh, chuyện quốc sự cũng không phức tạp như muội tưởng tượng đâu, mấy ngày trước ta ngày đêm bận rộn chính là muốn sớm ổn định những chuyện này. Thất thúc lưu lại giám quốc, ta cũng rất yên tâm. Chúng ta ở lại Đại Lương cũng không lâu, chúc mừng tân đế đăng cơ, đón mẫu thân của muội, chúng ta đi nhanh về nhanh là được."

"Được." Vừa nghĩ tới rất nhanh có thể đón mẫu thân, từ nay về sau một nhà đoàn tụ, nàng vui mừng, lập tức bận rôn đi thu thập hành lý.

Hắn giữ chặt nàng, nói: "Đừng gấp, làm chuyện chính sự trước đã."

https://thuviensach.vn

Nàng thắc mắc: "Chính sự gì?"

Hắn đặt nàng lên bàn ôm một cái, nhíu mày nói: "Muội nói đi?"

Nàng hiểu được, đỏ mặt phản bác: "Vậy mà gọi là chính sự hả?"

Hắn nghiêm mặt nói: "Vấn đề con nối dõi không phải chính sự sao?"

Nàng càng ngượng ngùng, hắn càng nghiêm trang, "Con nối dõi là chuyện chính sự quan trọng nhất của hoàng gia, nhất quyết không thể qua loa. Vài ngày trước ta quá bận rộn nên có chút lười biếng, một tháng này còn chưa không thấy động tĩnh, xem ra ta phải chăm chỉ hơn mới được."

Thừa dịp mặt nàng đỏ tới mang tai vô lực phản bác, hắn đường hoàng lấy việc công làm việc tư.

Mấy ngày sau, Thương Vũ mang theo lễ vật, tuỳ tùng lên đường đi Đông Đô. Trên đường đi, hai người giống như những đôi vợ chông mới cưới như keo như sơn, cũng không hề thấy được đường xá xa xôi vất vả, ngược lại còn có cảm giác hài lòng và thong dong đi du sơn ngoạn thủy.

Chờ bọn họ đến Đông Đô, Bùi Vân Khoáng đã đăng cơ được mấy tháng. Thương Vũ mang theo đặc phái viên, cống phẩm tiến cung chầu mừng. Trên danh nghĩa Thương Lan là một quốc gia độc lập, suy cho cùng là một nước nhỏ còn là ngoại bang. Nhưng bởi vì quan hệ giữa Bùi Vân Khoáng và Thương Vũ nên nghi thức yết kiến giảm không ít phiền phức.

Thương Vũ mang theo sứ thần và danh mục quà tặng đi vào hoàng cung một đường đến Càn Minh điện. Trên ghế rồng ở đại điện là tân đế của Đại Lương Bùi Vân Khoáng, hai bên cung điện là tất cả triều thần đứng hầu, bầu không khí nghiêm túc trang trọng.

Thương Vũ ngẩng đầu bước vào trong điện, trực tiếp nhìn Bùi Vân Khoáng trên ghế rồng, trong mắt nhịn không được vui vẻ.

https://thuviensach.vn

Nửa năm không gặp, hai người một người là hoàng đế Đại Lương, còn một người là tân vương Thương Lan.

Trong mắt Bùi Vân Khoáng cũng hiện lên ý cười, nhưng ở trước triều thần phải duy trì phong thái uy nghiêm của thiên tử thiên triều.

Thương Vũ đứng trước thềm ngọc trong điện cất cao giọng nói: "Tân quân đăng cơ, vạn nước triều bái. Thường Vu Hạo Thương Lan mang theo hậu lễ đến chúc mừng, nguyện cùng Đại Lương vĩnh viễn kết tình hai nước tốt đẹp." Dứt lời, đưa danh mục quà tặng cho một vị lễ quan đứng bên cạnh, mỉm cười với Bùi Vân Khoáng.

Bùi Vân Khoáng ngồi ở trên ghế rồng cũng nhoẻn miệng cười, "Thương Lan Vương đường xa đến đây, thật sự có lòng."

Từng là biểu huynh đệ, hôm nay là quân vương Đại Lương và Thương Lan, trong lời nói phải nghiêm cẩn trang trọng, mặc dù trong lòng có ý gần gũi, nhưng trước mặt quần thần ở đại điện lại không thể tùy ý vui đùa, cách bảo tọa kim loan, vui mừng nhưng đồng thời cũng có sự thất vọng nhàn nhạt. Từ trước đến nay song song với việc lấy được thứ gì thì cũng có mất đi thứ gì, nhưng thứ mất đi này có đáng giá hay không mà thôi.

Đêm hôm đó, Tân Đế Đại Lương thiết yến chiêu đãi tân quân Thương Lan, Thương Vũ mang theo Ti Điềm vào cung.

Bùi Vân Khoáng trước tiên triệu kiến bọn họ ở Lâm Vân Điện. Sau khi Ti Điềm quỳ lạy đứng dậy, kìm lòng không đặng nhìn Bùi Vân Khoáng trên long ỷ. Hắn vẫn tuấn mỹ như trước, nhưng hơi gầy gò, ở giữa ánh vàng rực rỡ, càng lộ rõ vẻ xa xôi mờ ảo, không giống như người thật.

Trên long ỷ, trên quần áo, trên xà nhà hình trụ, không chỗ nào không có rồng vàng, lân trảo giương cao, nuốt mây nhả khói, làm nàng nhớ tới lần đầu gặp gỡ hắn, trên thềm đá Thất Thế Môn hắn đưa nàng cái hầu bao kia, khi đó hắn đứng trên thềm đá cũng thêu hình rồng như vậy, ôn nhuận tuấn

https://thuviensach.vn

nhã, mỉm cười với nàng. Đó là một bức họa thiên nhiên tươi đẹp, khuôn mặt mơ hồ, chỉ còn lại ý cảnh.

Nàng có chút nhu thuận, chân thành vui mừng cho hắn.

Bùi Vân Khoáng không thích phô trương, lại là họ hàng của Thương Vũ, cho nên trước ở hậu cung bày tiệc tẩy trần cho Thương Vũ, còn buổi tiệc chính thì bày trong thính đường phía sau ngự hoa viên, phòng khách này có tên gọi là " Tá Đông Phong ".(Mượn gió đông)

Đầu xuân tháng ba, trong Tá Đông Phong đã là một mảnh xuân ý dạt dào. Trong đại sảnh ấm áp, phục trang đẹp đẽ, phú quý đường hoàng. Mẫu đơn lớn cực đại diễm lệ nở rộ giữa cành lá sum suê, mẫu đơn cũng không phải là hoa quý, tất cả đều là dựa vào thổ nhưỡng ấm áp mà nở hoa.

Thanh Bình công chúa được sắc phong làm hoàng hậu, dáng vẻ nàng hào phóng, cao quý trang nhã, khi đứng chung một chỗ với Bùi Vân Khoáng, ngược lại hài hòa giống như một đôi người ngọc.

Công chúa Vân Ý cũng tới, nàng nhìn thấy Thương Vũ, có chút ngoài ý muốn, "Hạo ca ca, không nghĩ là huynh tới đây nhanh như vậy, ta còn tưởng đợi sau khi thế cục Thương Lan ổn định huynh mới đến chứ."

Thương Vũ tự tin cười cười, "Không có gì bất ổn cả. Thường Vu Thang đã chết, tứ đại âm lữ cũng oán khí rất nặng đối với hắn, ngược lại là vỗ tay khen hay. Có Thất thúc ở đó, ta cũng rất yên tâm."

Vân Ý nói: "Thất thúc không phải lo việc buôn bán sao?"

Bùi Vân Khoáng nhịn không được nói: "Không nên xem thường việc buôn bán, có thể tạo ra sinh ý như Thất thúc, đầu óc bình thường không làm được đâu."

https://thuviensach.vn

Thương Vũ gật đầu, "Thất thúc đích thật là nhân tài kiệt xuất, chẳng qua ông ấy không thích chính trị, bằng không thì quân vương Thương Lan cũng không có phần của Thường Vu Thang."

Vân Ý thè lưỡi với Thương Vũ, dáng vẻ dí dỏm đáng yêu. Ti Điềm phát hiện Vân Ý so sánh với lần gặp mặt này thoải mái hơn rất nhiều, có lẽ là bởi vì Bùi Vân Khoáng trở thành hoàng đế, cho nên tâm tình của nàng rất tốt.

Thanh Bình công chúa rất biết làm người, trong buổi tiệc hết sức chiếu cố Vân Ý, hỏi han ân cần, đối với Ti Điềm cũng rất khách khí chu đáo, nghiễm nhiên là dáng vẻ của đại gia chủ mẫu, ung dung hào phóng. Ti Điềm cảm thấy với tính tình và sự khôn khéo của nàng ta, ở bên người Bùi Vân Khoáng hẳn là như cá gặp nước.

Ti Điềm thầm nghĩ chút xíu nữa kết thúc cung yến, sẽ đi gặp Tô Phiên. Hơn nửa năm không gặp, người nàng nhớ nhất ngoài mẫu thân chính là tỷ ấy.

Bùi Vân Khoáng cười nhạt một tiếng, nâng chén nói với Thương Vũ: "Đến, hôm nay chỉ là tiệc nhà, chờ ngày mai mới là tiệc chiêu đãi, mọi người thoải mái đi." Nói xong, ánh mắt của hắn thoáng mở ra một chút, nhìn thoáng qua Ti Điềm. so với nửa năm trước nàng càng thêm xinh đẹp động lòng người, dung nhan như ngọc, tự nhiên hào phóng, ngồi ở bên cạnh Thương Vũ, như dòng nước chảy qua núi cao, như mây ngũ sắc quanh núi. Trong lòng của hắn tắc nghẽn, thu hồi ánh mắt nhìn chén rượu nhỏ.

Giữa buổi tiệc Bùi Vân Khoáng nói cũng không nhiều, chỉ khẽ mỉm cười nhìn mọi người. Ti Điềm mơ hồ tiếc nuối, hắn đã từng là người thích vui đùa dí dỏm, đã từng hài hước thoải mái, hôm nay chỉ sợ không thể như thế nữa rồi. Bên dưới vương miện hắn chỉ có thể uy nghiêm trầm ổn, hứng thú năm ấy, nếp nhăn ở khoé môi khi cười, còn có người nào nhìn không? Gặp lại hắn, trong lòng không hề có chút tình yêu nam nữ, giống như một

https://thuviensach.vn

bằng hữu nhiều năm, trong lòng có nhàn nhạt quan tâm và thương cảm. Ánh mắt của nàng trong lúc vô tình chạm phải hắn, hắn giống như cười mà không phải cười, im lặng gật đầu. Nàng cúi thấp đầu, trong lòng ê ẩm miệng khô khốc, không hiểu vì sao lại thấy sầu não thay hắn, lỗi lạc phong lưu vui vẻ trước kia, chỉ còn là hồi ức.

Tiệc tan, quan viên giải tán, từ cửa Đông Thành đi ra, Ti Điềm nói với Thương Vũ: "Muội muốn đi gặp Tô tỷ."

Thương Vũ cười nói: "Được, chỉ sợ muội sẽ không nhận ra tỷ ấy."

"Vì sao?"

Thương Vũ cười không lên tiếng.

Xe đi gần nửa canh giờ mới đến Lưu phủ. Hôm nay Lưu Trọng làm việc ở hộ bộ, cho nên nhà cửa cũng rất có khí thế.

Ti Điềm đi vào nội đường, nhìn thấy Tô Phiên, ngạc nhiên nói không ra lời. Dáng người Tô Phiên thay đổi hoàn toàn, trọn vẹn mập hai vòng, bụng to đến mức giống như bị cái thùng gỗ úp vào. Ti Điềm sau nửa ngày mới nói: "Tô tỷ, tỷ đây là... Đây là..."

Tô Phiên đỏ mặt, cười nói: "Ti Điềm, muội ngạc nhiên cái gì, sớm muộn gì muội cũng có ngày hôm nay thôi."

Khuôn mặt Ti Điềm cũng đỏ lên.

Hai nữ nhân ngồi nói chuyện phiếm được một lát, Lưu Trọng liền ân cần hỏi thăm: "Phu nhân, nếu không nàng vào phòng nằm xuống nói chuyện nhé?"

Tô Phiên sẵng giọng: "Hai người bọn họ từ xa trở về một chuyến, ta nằm trên giường nói chuyện với bọn họ còn ra thể thống gì?"

https://thuviensach.vn

Thương Vũ chớp chớp mắt với Tư Điềm, Ti Điềm mỉm cười đứng dậy, nói với Lưu Trọng: "Tỷ phu, chúng ta đi về trước, ngày mai lại tới."

Tô Phiên trừng Lưu Trọng một cái nói: "chàng xem chàng đi."

Lưu Trọng vội nói: "Ta không phải muốn đuổi khách mà, người nàng nặng nề, ta sợ nàng ngồi lâu đau thắt lưng."

Thương Vũ kéo Ti Điềm cười ha hả nói: "Lưu đại nhân không cần giải thích. Là người một nhà, biết rõ biết rõ." Nói xong liền cáo từ đi ra. Lưu Trọng đỡ lưng Tô Phiên đưa bọn họ ra cổng lớn.

Ti Điềm thấp giọng nói với Thương Vũ: "Huynh xem tỷ phu kìa, thật sự biết săn sóc."

Thương Vũ ghé vào tai nàng nói: "Đợi bụng của nàng lớn, ta sẽ săn sóc tốt hơn hắn."

Ti Điềm xấu hổ trừng hắn, thế nhưng hắn lại cười đặt tay lên bụng nàng nhẹ nhàng vuốt vuốt, thấp giọng hỏi:

"Đã có sao?"

Ti Điềm vừa bực mình vừa buồn cười, đẩy tay của hắn ra, xoay đầu không để ý tới hắn.

Bùi Vân Khoáng thu xếp cho đám người Thương Vũ ở Vinh Nghi Quán bên ngoài Hoàng Thành, đây là nơi dùng để tiếp đãi sứ thần của Đại Lương.

Trở lại nơi ở, Thương Vũ nói với Ti Điềm: "Ta đã phái người đi Tín Châu đón mẫu thân tới đây, ước chừng ngày mai liền có thể gặp."

Ti Điềm không kìm nén được vui mừng, hắn lúc nào cũng không thương lượng với nàng đã giải quyết mọi chuyện, làm nàng rất vui mừng.

https://thuviensach.vn

Hắn nhìn chân mày khóe mắt nàng đều là vẻ vui mừng nhảy nhót, thấp giọng cười nói: "Ngày mai còn muốn cho muội một tâm nguyện."

"Tâm nguyện gì?"

Hắn làm ra vẻ bí ẩn nói: "Ngày mai muội sẽ biết."

Ti Điềm cũng không hỏi nữa. Nàng hiểu rất rõ tính tình của hắn, nếu hắn không muốn nói, có hỏi cũng vô dụng, nếu hắn muốn cho ngươi biết, ngươi không hỏi hắn cũng nói cho người biết. Người này luôn luôn làm theo ý mình, bá đạo đã quen.

Buổi sáng hôm sau, Bùi Vân Khoáng triệu kiến Thương Vũ và sứ thần, lần nữa thiết yến ở Ngự Hoa Viên. Tất cả quan viên tam phẩm trở lên đều tham gia tiệc, long trọng nhiệt liệt, nhằm bày tỏ quan hệ thân thiện hữu hảo giữa hai nước. Ti Điềm thân là nữ quyến, do hoàng hậu chiêu đãi, cho nên ngồi ở nội cung cung khác.

Thương Vũ vốn là ở đảm nhiệm chức vụ ở binh bộ, và cực kỳ quen thuộc với các triều thần, không khí buổi tiệc vô cùng hòa hợp vui vẻ.

Qua ba tuần rượu, Thương Vũ nói với Bùi Vân Khoáng: "Hoàng Thượng, cứ uống rượu không thế này không có gì vui, Thương Lan chúng ta có một tập tục gọi là đánh cuộc rượu."

Bùi Vân Khoáng mỉm cười, "Đánh cuộc thế nào?"

"Là nhắm bắn tên, người nào thua thì uống rượu. Lần trước thi võ ta đã thua bởi Triển đại nhân, trong lòng có chút không phục, hôm nay sẽ tỷ thí với hắn một chút, người nào thua liền uống rượu một vò."

Quần thần xôn xao, một vò?

https://thuviensach.vn

Bùi Vân Khoáng nhíu mày cười cười, "Thương Lan Vương đánh cược kiểu này được có chút lớn, người thua uống ba bát là được."

Thương Vũ cười dứt khoát, "Được."

Lập tức có nội thị dâng lên ba bát vàng đặt trước mặt Thương Vũ và Triển Bằng. Triển Bằng kéo khóe miệng, âm thầm buồn bực, tiểu tử này, mình đâu có trêu chọc hắn.

Bùi Vân Khoáng phái người lấy cung tiễn, Thương Vũ và Triển Bằng rời buổi tiệc, đứng ở dưới bậc.

Bùi Vân Khoáng cười hỏi: "Hai vị muốn so thế nào?"

Triển Bằng khiêm tốn cười làm lành, "Hạ quan không có ý kiến, mời Thương Lan Vương quyết định."

Thương Vũ cười cười ha ha, lấy cung tiễn kéo dây cung, ánh mắt khẽ híp một cái, cười nói: "Không thì bắn chậu hoàng gai bên kia đi. Hoàng gai đọc gần giống hoàng kim, cũng xem như là điềm tốt. Mũi tên có thể xuyên qua khe hở hoàng gai, sẽ được tính là người thắng cuộc."

Quần thần nhao nhao quay đầu nhìn lại, chậu hoàng gai này được đặt trên thành lan can nhỏ cách mấy trượng, tạo hình phong cách cổ xưa. Hai cây xù xì quấn cành lại với nhau, nhưng lại đâm nhánh riêng, chính giữa khe hở quả nhiên có một đồng tiền lớn.

Quần thần nhao nhao mỉm cười phụ họa, Bùi Vân Khoáng cũng gật đầu đồng ý.

Bởi vì Thương Lan là khách, cho nên Triển Bằng lịch thiệp mời Thương Vũ thi trước. Thương Vũ cười cười với Triển Bằng, "Không bằng hôm nay ta xin cạn trước, đợi lát nữa, Triển đại nhân hạ thủ lưu tình." Nói

https://thuviensach.vn

xong, hắn nâng bát lên uống liền ba bát rượu, mọi người đối với sự hào sảng của hắn trố mắt không thôi.

Thương Vũ cầm cung, lắp một quả mũi tên lông vũ, lực tay của hắn kinh người, kéo cung như trăng tròn. Mọi người ngừng thở, ánh mắt muôn người ngưng đọng trên ngón tay của hắn. Hắn mãnh mẽ buông tay, khẽ một tiếng boong ô, mũi tên phá không mà đi, ánh mắt mọi người theo sát, nhưng kinh ngạc đến ngây người!

Mũi tên khí thế như nuốt mây mù, ẩn theo tiếng sấm nổ mạnh, vậy mà trực tiếp đâm vào cổ họng Tả Tướng. Tả Thực Thu ngay cả hô một tiếng cũng chưa kịp đã ngã trên mặt đất, chậu hoàng gai ở phía sau hắn mấy trượng lại bình yên vô sự. Trên lễ tiệc thoáng chốc yên tĩnh như tờ, không ai nghĩ tới sẽ như thế này, đại biến chỉ xảy ra trong nháy mắt.

Bùi Vân Khoáng đột nhiên đứng lên, lạnh lùng nói: "Lớn mật Thường Vu Ngô!"

Thương Vũ giống như không nghe thấy Bùi Vân Khoáng quát lớn, hắn nhẹ nhàng buông Trường Cung, vuốt vuốt lông mày, thấp giọng nói: "Ta thua rồi sao? Được, ta nhận phạt rượu là được." Hắn giơ bát lên, ba bát rượu nội thị vừa mới rót đầy uống không thừa một giọt nào, sau đó loạng choạng thân mình cười nói, "Hoàng thượng biểu ca, ta nhận phạt rồi." Hắn ngà ngà say nhưng đôi mắt lại thản nhiên như người vô tội, dường như một màn vừa rồi bất quá chỉ giấc mộng trong cơn say.

Lúc này mọi người mới phản ứng kịp, sớm có đái đao thị vệ vây quanh Thương Vũ và tùy tùng, buổi tiệc vui vẻ lập tức giương cung bạt kiếm. Tất cả mọi người đang đợi một câu nói của Bùi Vân Khoáng.

Bùi Vân Khoáng nhìn chằm chằm vào Thương Vũ, sau nửa ngày chỉ nói: "Thường Vu Ngô uống rượu say, trước đưa hắn đến Tây Noãn Các trông giữ, chờ hắn tỉnh rượu rồi hãy nói."

https://thuviensach.vn

Tiệc hậu cung tuy rằng chỉ chiêu đãi một mình Ti Điềm, nhưng cũng phi thường long trọng. Ti Điềm chỉ cảm thấy không được tự nhiên, như ngồi trên đống lửa, bởi vì dù sao đi nữa thì thân phận giữa nàng và công chúa Thanh Bình có khác, mà người đó lại là hoàng hậu của Bùi Vân Khoáng.

Sau khi hai người khách khí nói chuyện phiếm vài câu, công chúa Thanh Bình khẽ cười nói: "Ti cô nương, nghe nói ngươi và Thương Lan Vương đã có hôn ước?"

Ti Điềm đáp: "Vâng."

Thanh Bình công chúa cười dịu dàng, "Thương Lan và Đại Lương quan hệ thông gia, giống như đã là ước định. Tính ra, có thật nhiều tiền lệ mà. Hôm trước, Thái Hoàng thái hậu nghe nói Thương Lan Vương đến chầu mừng, còn bảo bổn cung nhắc đến việc này."

Nàng ngừng một chút nói, " lão nhân gia ngài nói, công chúa Vân Ý và Thương Lan Vương tuổi tác thích hợp, đúng là một đôi. Ài, lão nhân gia thích nhất tác hợp người trẻ tuổi."

Ti Điềm giật mình, không khỏi khẩn trương.

"Bổn cung cũng thấy Thương Lan Vương và công chúa rất phù hợp. Đi gặp hoàng thượng nhắc tới việc này, hoàng thượng lại nói ngươi đã đính hôn với Thương Lan Vương rồi, thật khiến bổn cung bất ngờ."

Ti Điềm mơ hồ cảm thấy bất an, trực tiếp nhìn công chúa Thanh Bình, sắc mặt của nàng ta coi như rất tiếc nuối.

Công chúa Thanh Bình lại nói: "Bổn cung và Thái Hoàng thái hậu cũng cảm thấy công chúa Vân Ý và Thương Lan Vương thật sự là một đôi quần anh tụ hội, cho nên nếu Ti cô nương nguyện ý, bổn cung có thể ở vương triều này lựa chọn một lang quân như ý cho ngươi."

https://thuviensach.vn

Tim Ti Điềm đập mạnh một cú, nàng ta có ý gì?

"Ti cô nương có thể suy nghĩ một chút."

Ti Điềm như nghẹn ở cổ họng, nói không ra lời. Ý tứ của công chúa Thanh Bình rất rõ ràng, thân phận của nàng không xứng với Thương Vũ, và quan hệ thông gia với Thương Lan xác nhận bởi công chúa Vân Ý, vị trí của công chúa bị nàng chiếm mất. Hôm nay công chúa Thanh Bình nguyện ý giơ cao đánh khẽ, cho nàng lựa chọn một cửa hôn sự phù hợp khác, nàng nên chủ động lui hôn với Thương Vũ. Lòng tốt như vậy, nàng không cách nào cảm kích. Tuy rằng trong lòng tức giận, lại không thể làm gì, cái loại ủy khuất và phiền muộn này sắp làm nàng hít thở không thông. Tình thế có chút bế tắc.

Bỗng nhiên, một nội thị vội vàng đi tới, ở bên tai công chúa Thanh Bình nói nhỏ vài câu. Mặt công chúa Thanh Bình liền biến sắc, đứng dậy nhìn thoáng qua Ti Điềm, lạnh lùng nói: "Thương Lan Vương vừa rồi say rượu thất thủ, bắn chết Tả Tướng rồi."

Ti Điềm chấn động mạnh một cái, đứng dậy. Làm sao lại như vậy? Tửu lượng của hắn nàng biết rất rõ, tiễn thuật của hắn nàng cũng biết rõ. Say rượu thất thủ chỉ có một khả năng, nàng lập tức nghĩ tới nguyên do, cảm động tâm ý của hắn, lại oán trách hắn lỗ mãng. Lập tức, sau lưng nàng, trán và trong lòng bàn tay đều ẩm ướt một mảnh.

Thanh Bình công chúa nói: "Ti cô nương, ngươi trước ở chỗ này chờ tin tức xấu đi."

"Hoàng hậu nương nương, dân nữ cáo lui trước đi gặp Lưu Trọng Lưu đại nhân."

Công chúa Thanh Bình suy nghĩ một chút, nói với nội thị bên cạnh: "Đưa Ti cô nương đến Sướng Xuân Viên, mời Lưu đại nhân tới đây một chuyến."

https://thuviensach.vn

Ti Điềm bái biệt công chúa Thanh Bình, theo nội thị đến Sướng Xuân Viên, lòng nóng như lửa đốt chờ Lưu Trọng. Hôm nay Lưu Trọng nhất định ở quốc yến, tình huống cụ thể như thế nào, hắn nhất định biết rõ.

Một khắc sau, Lưu Trọng vội vàng đến, nàng không kịp mở miệng đã nói: "Không biết hắn là nghĩ như thế nào, chẳng ai ngờ rằng hắn sẽ làm như thế, hắn say rượu thất thủ là cố ý, trước mắt ai cũng không nói gì, chỉ xem ý tứ của hoàng thượng. Hoàng thượng nói hắn say rượu thất thủ liền không có chuyện gì, nếu hoàng thượng nói hắn cố ý, chỉ sợ quan hệ thân thiện hữu hảo giữa hai nước chỉ là một trận bọt nước, đây là chuyện Thương Lan khơi mào trước."

Lợi hại trong này trên đường đi nàng đã nghĩ đến, việc này có thể lớn cũng có thể nhỏ, nàng lập tức liền nghĩ đến Bùi Vân Khoáng, giờ phút này chỉ có hắn mới có thể xóa sạch việc này. Thế nhưng hắn đã không phải An Khánh vương, nàng không thể tùy ý gặp hắn.

Lưu Trọng nói: "Hoàng thượng không có nổi giận tại chỗ, là trong lòng do dự, không biết nên xử trí như thế nào mới phù hợp. Thương Vũ không phải thần tử, hắn là quân chủ một nước, hai nước quan hệ lâu dài, Hoàng thượng nhất định sẽ không dễ dàng quyết định. Trước mắt hắn bị hoàng thượng giữ lại Tây Noãn Các cho tỉnh rượu, vả lại để xem hoàng thượng xử lý như thế nào đã, muội an tâm chờ đi."

Nàng làm sao có thể đợi được, gấp giọng nói: "Tỷ phu, muội muốn gặp hắn một lần."

"Hoàng thượng phái binh canh gác Tây Noãn Các, vài sứ thần hắn mang đến, cũng giữ lại trong cung."

Nàng cắn môi, lẩm bẩm nói: "vậy muội ... muốn gặp hoàng thượng có được không?"

https://thuviensach.vn

"Chuyện này... Hoàng thượng đã không còn là An Khánh vương, hắn là đế vương của Đại Lương. Muội có đi cầu hắn, chỉ sợ cũng rất khó thay đổi."

Ti Điềm lã chã chực khóc, "Tỷ phu, huynh nên để cho muội đi thử một lần đi."

"Được rồi, muội đi theo ta, không biết hoàng thượng có bằng lòng muội gặp hay không."

Lưu Trọng dẫn Ti Điềm đến Càn Minh điện. Đến ngoài điện, Lưu Trọng bảo nàng trước chờ ở bên ngoài, sau khi nội thị thông báo, hắn đi vào trong điện. Sau một hồi lâu hắn đi tới, gật đầu với nàng nói: "Hoàng thượng cho muội đi vào."

Nàng hít sâu một hơi, cúi đầu đi vào Càn Minh trong điện.

Nàng không nhìn Bùi Vân Khoáng, vào cửa liền quỳ trên mặt đất. Trên nền đất cẩm thạch trải thảm nhung dày, màu lam tối, tô điểm vẽ đẹp quyến rũ của hoa đào. Nàng đặt trán trên mu bàn tay, tình thế cấp bách suy nghĩ, ức chế một đường nước mắt bỗng nhiên rớt xuống, một giọt lại một giọt thấm vào tấm thảm trên mặt đất, sau đó biến mất.

Bùi Vân Khoáng đứng bên cạnh long án, từ trên cao nhìn xuống, chỉ thấy mái tóc đen nhánh như một khóm mây đen trên tay áo. Nàng đang mặc một bộ y phục màu tím nhạt, dưới cổ và ống tay áo đính thêm một vòng lông tuyết hồ, cổ áo và ống tay áo cũng thêu cành hoa mai nho nhỏ màu trắng. Hắn giật mình, nhớ tới lúc thưởng mai vào đêm tuyết hôm đó, nhớ mấy câu nói của nàng. Nơi nào đó trong lòng của hắn như mọc lên một mầm nhỏ, giống như ngày đông giá rét được thổi vào một cơn gió xuân.

Hắn đi tới khẽ đỡ nàng lên, nàng lại không đứng dậy, chỉ khẽ ngẩng đầu. Vết nước sáng bóng trên mặt nàng và sóng nước mênh mông trong mắt nàng, khiến lòng hắn có hơi ghen tuông. Hôm nay nàng rơi lệ lại không

https://thuviensach.vn

phải vì hắn, nước mắt của nàng là vì nam nhân khác, mà người nam nhân này là người thân nhất của hắn, là đồng minh của hắn, cũng là đối thủ hắn thưởng thức. Một màn vào buổi sáng kia kinh tâm động phách, chuẩn bị không kịp. Hắn không thể không bội phục mũi tên kia của Thương Vũ, mưu kế và dũng khí cùng tồn tại, đoán trúng tâm sự của hắn, chần chừ có chừng có mực một kích mà trúng, để cho hắn không thể nào xử trí, khó xử do dự rất đau đầu.

Đôi mắt nàng trong suốt như nước, không nói lời nào, chỉ nhìn hắn, hình như có thiên ngôn vạn ngữ lại chỉ dùng ánh mắt thổ lộ. Nàng biết mình cái gì đều không cần nói, hắn tự nhiên sẽ biết ý đồ của nàng đến đây.

Bùi Vân Khoáng nhìn nàng chằm chằm, trầm mặc một lát mới nói: "Trẫm biết tại sao muội tới đây, trẫm cũng hoàn toàn khó xử. Nếu như hắn bắn trúng một cung nhân bình thường thì không sao, thế nhưng Tả Thực Thu là thừa tướng Đại Lương. Muội bảo trẫm phải làm như thế nào đây?"

Ti Điềm thấp giọng nói: "Hoàng thượng, hắn chỉ là uống rượu say."

Bùi Vân Khoáng cười khổ, "Ti Điềm, tửu lượng của hắn như thế nào, muội biết, ta biết. Vì sao hắn bắn chết tả tướng, muội biết, ta biết, hắn biết!"

Trong lòng Ti Điềm nặng nề trầm xuống, bắt đầu khẩn trương. Vì biết rõ vì sao Thương Vũ làm như vậy, cho nên nàng mới càng bất an và lo lắng. Mà Bùi Vân Khoáng biết rõ nguyên do trong đó, hắn sẽ xử lý như thế nào?

Nàng ngẩng đầu lên, lớn mật nói ra: "Thế nhưng, hoàng thượng cũng một lòng tỏ rõ muốn diệt trừ tả tướng không phải sao?"

Bùi Vân Khoáng chút nào không phủ nhận, "Đúng, ta muốn diệt trừ hắn, nhưng không phải hiện tại, cũng không phải dùng phương thức như thế. Trước mắt ta vừa đăng cơ không lâu, thế cục triều đình cần hắn chèo

https://thuviensach.vn

chống, môn sinh của hắn vây cánh rất nhiều, tạm thời ta còn không thể thanh trừng, vẫn còn cần dùng đến hắn. Dứt bỏ những thứ này không nói, Thương Vũ trước mặt nhiều người làm như vậy, nếu ta quyết định là say rượu thất thủ, lại sợ triều thần không thuận theo. Nếu Ta nói là hắn cố ý, sẽ gây bất lợi đối với quan hệ giữa Thương Lan và Đại Lương. Hắn thật sự để lại vấn đề khó khăn cho ta mà."

Ti Điềm thấp giọng nói: "Hoàng thượng, nếu như chuyện này liên lụy đến quan hệ hai nước, có lẽ hoàng thượng nên quyết định là say rượu thất thủ."

Bùi Vân Khoáng nheo đôi mắt lại, "Một năm này hắn ngược lại thật có tiến bộ, biết nói sao để cho ta khó xử, để cho ta thúc thủ vô sách."

Ti Điềm vội nói: "Trong lòng của hắn luôn kính trọng hoàng thượng, nghe tin hoàng thượng đăng cơ, liền chọn lựa lễ vật cho hoàng thượng hết mấy ngày. Hắn cũng biết hoàng thượng rất muốn diệt trừ tả tướng, cho nên mới làm như vậy, hắn không chỉ là vì báo thù cho muội."

Bùi Vân Khoáng ngưng mắt nhìn nàng, gằn từng chữ một: "Muội hiểu hắn đến thế cơ à?"

"Đúng, muội biết rõ suy nghĩ trong lòng hắn."

Những lời này của nàng mang theo ý tứ hàm xúc là nàng và Thương Vũ ý hợp tâm đầu, khiến Bùi Vân Khoáng có chút không thoải mái. Hắn tiến lên một bước, nhíu mày hỏi: "Muội cũng biết suy nghĩ trong lòng ta chứ?"

Ti Điềm chậm rãi lắc đầu, trong mắt rõ ràng lo lắng và bối rối rõ ràng, bao phủ đôi mắt sáng của nàng, như bầu trời tối tăm, mưa bụi trên sông, khơi dậy sự không cam lòng ngày xưa vốn đã được hắn kiềm chế chôn vùi. Khát vọng đã lâu ào tới, hắn biết rõ không đúng lúc, nhưng vẫn muốn đánh cược một lần.

https://thuviensach.vn

Hai mắt hắn thâm sâu, ngữ khí trầm thấp, "Ti Điềm, cho đến hôm nay, ta vẫn muốn hỏi muội câu hỏi kia, muội suy nghĩ cho kỹ hãy trả lời, được không?"

Nàng hơi ngẩn ra sau đó im lặng lắc đầu, hai mắt phủ một tầng hơi nước. Nàng gằn từng chữ một: "Hoàng thượng, muội không cần nghĩ. Đời này kiếp này, muội đã là người của hắn."

Lời của nàng khiến lòng hắn chấn động, hắn híp đôi mắt lại nhìn nàng, vẻ mặt nàng quật cường kiên định, làm hắn không cam lòng, "Tuy rằng lãnh thổ Thương Lan nhỏ bé, suy cho cùng hắn cũng là quân vương một nước. Sao, trẫm không làm được, hắn có thể làm được sao?"

Ti Điềm mỉm cười, "Đúng, hắn có thể làm được, hắn sớm đã hứa hẹn với muội. Muội tín nhiệm hắn, yêu hắn, nguyện cuộc đời này ở cùng hắn cho đến răng long đầu bạc."

Bùi Vân Khoáng chậm rãi lui ra phía sau một bước, bất đắc dĩ khẽ cười một tiếng, "Hay cho một kẻ si tình, biết ta không thể làm gì hắn, cho nên dám giết người trên yến tiệc. Quả nhiên là có đảm lược có mưu, trách không được chiếm được lòng của muội."

Hắn nói mang theo mùi dấm chua và mỉa mai, làm cho nàng có chút lúng túng, nhưng trong lòng nàng lại thở phào một hơi, bởi vì hắn nói một câu "Ta không có khả năng nắm chắc còn hắn thì sao".

Ti Điềm ôn nhu nói: "Hoàng thượng, Thương Lan căn bản không phải là đối thủ của Đại Lương, bất quá chỉ là một quốc gia nho nhỏ. Hoàng thượng tài trí mưu lược kiệt xuất, há sẽ không chấp nhặt với Thương Lan nho nhỏ. Huống hồ nhân tài Đại Lương đông đúc, người như Tả Thực Thu như cá diếc sang sông. Hoàng thượng ngày khác sẽ có càng nhiều nghĩa sĩ tài ba, tế thế lương tài."

https://thuviensach.vn

Bùi Vân Khoáng mỉm cười nhìn nàng, trong lòng hoàn toàn vô vọng. Nàng vốn không phải là người xảo ngôn biện bạch, nhưng vì Thương Vũ lại có thể mạnh mẽ đàm phán, làm như vậy là muốn hắn cảm động, giải quyết chuyện này. Hắn dần dần yên tĩnh lại, chôn sâu phần không cam lòng và tiếc nuối này với nàng, cuối cùng là bỏ qua.

Nàng khẩn trương chờ hắn đáp lại, hắn mím môi cười yếu ớt, "Muội nói lời tâng bốc ta, khen ta lên tận mây xanh, là muốn ta không truy cứu việc này à?"

Khoé môi hắn hiện lên nếp nhăn, giống như trước kia. Hơi nước trong mắt nàng tăng lên một ít, giống như trở về ngày đó, hắn nhận ba lượng bạc nàng trả lại, cười đến ranh mãnh mà đẹp mắt, một khắc này đã từng mê hoặc mắt nàng. Mà hôm nay, nụ cười của hắn hay nước mắt của nàng đều vân đạm phong khinh, không liên quan đến nhau.

Hắn làm ra vẻ cười cười thoải mái, "Ta tự nhiên không thể truy cứu, Đại Lương và Thương Lan đều là quốc gia mới ổn định, không thể hỗn loạn nữa. Việc này coi như là hắn say rượu thất thủ. Thật ra, trong tư tâm ta nên cám ơn hắn đã giúp ta diệt trừ họa lớn."

Ti Điềm rưng rưng cười, "Đa tạ hoàng thượng."

"Đi thôi, đi xem hắn một chút." Bùi Vân Khoáng đi ra khỏi cung điện, cung nữ nội thị đi theo sau lưng, Ti Điềm chậm rãi theo ở phía sau, nhưng ước gì có thể lập tức nhìn thấy Thương Vũ.

Cửa Tây Noãn Các mở rộng ra, Bùi Vân Khoáng đi vào. Thương Vũ cười đứng lên, liếc mắt liềm trông thấy Ti Điềm sau lưng Bùi Vân Khoáng, không khỏi sững sờ, làm sao nàng tới rồi hả ?

"Các ngươi lui ra." Bùi Vân Khoáng cho mọi người lui ra, trong đại điện chỉ còn ba người bọn họ.

https://thuviensach.vn

"Biểu ca." Thương Vũ cười cười, có chút xấu hổ. Bùi Vân Khoáng bất đắc dĩ cười rộ lên, trong lòng mềm nhũn. Khi còn bé, hắn thương Thương Vũ không cha không mẹ, Thương Vũ chỉ cần gọi hắn vài tiếng biểu ca, rất nhiều chuyện hắn liền đáp ứng.

Thương Vũ nghiêm mặt nói: "Biểu ca, ta biết huynh rất muốn diệt trừ hắn, nhưng lo trước lo sau, cân nhắc lợi hại chậm chạp không cách nào động thủ. Hôm nay ta thay huynh diệt trừ hắn ta, có thể giảm bớt rất nhiều phiền não cho huynh, vài môn sinh đệ tử kia chỉ biết ghi tạc oán hận trên đầu của ta. Bất quá Thương Lan ta trời cao đất xa, ngoài tầm tay bọn họ, có thể làm khó dễ được ta sao? Tả Tướng một khi ngã, triều đình sẽ thanh bình rất nhiều, biểu ca vừa vặn phát huy quyền cước trọng chấn triều cương. Ta chỉ hy vọng ngày nào đó trên sử sách biểu ca có thể thành một minh quân có một không hai."

Bùi Vân Khoáng hừ một tiếng, "Tiểu tử ngươi ít vuốt mông ngựa đi, ta còn không biết của tư tâm ngươi sao?"

Thương Vũ cười ngạo nghễ, " thật sự ta có tư tâm, ta cũng không giấu giếm. Ti Điềm là thê tử của ta, ta báo thù cho nàng chính là thiên kinh địa nghĩa, lời hứa đại trượng phu đáng giá nghìn vàng, ta đã sớm hứa hẹn với nàng, hôm nay rốt cuộc đã làm được. Ta dám làm dám nhận, cho dù hôm nay biểu ca có hành động gì, ta cũng sẽ không có nửa câu oán hận. Bất quá ta cũng không riêng vì Ti Điềm, những lời này thật sự là những lời nói xuất phát từ đáy lòng của ta, diệt trừ Tả Tướng là đáp tạ biểu ca đã toàn lực giúp ta đoạt lại Thương Lan."

Bùi Vân Khoáng lại hừ một tiếng, "Ngươi còn không phải tính toán là ta hôm nay không thể bắt ngươi sao!"

Vẻ mặt Thương Vũ khẩn thiết, thản nhiên ngưng mắt nhìn Bùi Vân Khoáng, nói: "Biểu ca, ta tuy rằng thân là người Thương Lan, nhưng trên người ta cũng có một nửa dòng máu Đại Lương, ta sẽ vì huynh canh giữ

https://thuviensach.vn

Bắc Cương. Ta tin tưởng Đại Lương trong tay huynh sẽ có được thái bình thịnh thế, mà có ta một ngày, Bắc Cương sẽ thái bình một ngày."

Bùi Vân Khoáng mím môi gật đầu, nặng nề vỗ vỗ vai Thương Vũ. Trái tim treo cao của Ti Điềm cuối cùng cũng buông xuống.

"Ngươi sớm quay về Thương Lan đi, đại cục mới ổn định, phải nhìn chằm chằm mới được. Tuy tâm kế mưu trí của Thất thúc đều khiến người yên tâm, nhưng ông ấy đã lớn tuổi, không thể quá mức vất vả."

Thương Vũ gật đầu, "Ta định ba ngày sau sẽ đi."

"Vậy ngày mai ta bày tiệc tiễn ngươi."

"Được, ta còn có một việc muốn huynh hao tâm tổn trí đây."

"Chuyện gì?"

Thương Vũ thần bí cười cười, nói: "Ngày mai lại lén lút xin huynh." Nói xong, hắn dẫn Ti Điềm cáo lui, đi ra khỏi điện.

Bùi Vân Khoáng đứng trong điện, nhìn bóng lưng Thương Vũ và Ti Điềm, thở dài. Trên mặt cảm tình, hắn thật sự không có khí độ và dũng mãnh như Thương Vũ, cho nên cùng đã bỏ lỡ nàng. Hắn nhớ tới đêm đó, nàng chân thành chúc phúc cho hắn và công chúa Thanh Bình. Như vậy, hắn cũng nên rộng lượng chúc phúc cho bọn họ? Từ nay về sau trong lòng chỉ giữ lại một vòng tiếc nuối, giữ lại một phần kỷ niệm. Lúm đồng tiền như hoa kia, những mẩu chuyện như nước kia, chỉ có thể trở thành phong cảnh, tô điểm cho năm tháng ven sông mà thôi.

Ra khỏi hoàng cung, Ti Điềm vẫn bĩu môi, làm mặt lạnh. Thương Vũ trêu chọc đủ mọi cách cho nàng mở miệng, nàng vẫn không nhìn hắn.

https://thuviensach.vn

Thương Vũ bất đắc dĩ, đưa bàn tay vào dưới nách nàng, một chiêu này trăm phát trăm trúng. Nàng tức giận, lại nhịn không được bật cười.

Thương Vũ thả tay, ôm vai Tư Điềm, ôn nhu nói: "Vì sao muội lại tức giận?"

"Huynh. . . Huynh lỗ mãng như vậy, vạn nhất có chuyện gì, huynh bảo muội làm sao bây giờ?"

Hắn cười rộ lên, " muội quan tâm ta như vậy, lo lắng cho ta sao?"

Nàng liếc hắn, giờ phút này nàng không có có tâm tư nào đùa giỡn với hắn.

"Ta tự nhiên nắm chắc mới có thể làm như vậy, trong lòng biểu ca nghĩ như thế nào ta rất rõ ràng. Nếu đổi là người khác hắn có thể tức giận, nhưng là Tả Tướng, hắn cầu còn không được. Hắn nhốt ta vào Tây Noãn Các cho tỉnh rượu, bất quá là cho triều thần một công đạo."

Ti Điềm cả giận nói: "Huynh làm cái gì luôn không thương lượng với muội."

Hắn cười hì hì nói: "Ta làm xong sẽ nói cho muội biết, chẳng lẽ hoảng sợ không vui mừng?"

Nàng tức giận nói: "Vui mừng gì nỗi, làm lo lắng muốn chết."

"Ta tất nhiên có chừng mực, sớm nói cho muội biết, muội nhất định sẽ không để ta làm như vậy."

"Thương Vũ, huynh luôn luôn tiền trảm hậu tấu đã quen, bản thân lại bá đạo."

"Được được được, sau này cái gì cũng thương lượng với muội trước."

https://thuviensach.vn

"Huynh đã đáp ứng rồi đó nha, không cho đổi ý, càng không cho phép nói một đàng làm một nẻo."

"Được, ta đáp ứng." Hắn dụ dỗ, "Cười một cái đi, cười một cái đi mà, ta muốn nhìn má lúm đồng tiền của muội một chút."

Nàng hờn dỗi liếc hắn, cũng không biết hắn có thể nói được làm được hay không. Người này tự tiện làm chủ, từ trước đến nay đều là làm theo ý mình, có thể thay đổi vì nàng hay không? Mỏi mắt mong chờ a.

Đến Vinh Nghi quán, Ti Điềm vui mừng phát hiện, mẫu thân đã đến.

Tịch Nhiên nhìn thấy nữ nhi, cũng l cao hứng nói không ra lời. Từ biệt lần này đã hơn nửa năm, từ ngày nhận được thư, hôm nay thấy Ti Điềm bình yên vô sự, đứng sóng vai với Thương Vũ, như một đôi người trong họa, trong lòng Tịch Nhiên thật vui mừng thỏa mãn.

Thương Vũ cười nói: "Mẫu thân, sau này đến Thương Lan, ở cùng một chỗ với chúng con, sẽ không chia lìa nửa." Tịch Nhiên cao hứng gật đầu, vui vẻ vô cùng.

Sau bữa cơm tối, Ti Điềm và Thương Vũ ngồi trong phòng Tịch Nhiên, trò chuyện về phong tục tập quán ở Thương Lan và những điều mắt thấy tai nghe trên đường đi.

Đêm đã khuya, Thương Vũ thấy Tịch Nhiên có vẻ mệt mỏi, liền nói: "a Điềm, bảo mẫu thân nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai lại nói tiếp, sau này có rất nhiều thời gian."

Ti Điềm nói: "Được, huynh trở về phòng đi."

Thương Vũ sững sờ, "Muội không đi?"

https://thuviensach.vn

Ti Điềm gật đầu, "Muội ngủ cùng mẫu thân." lâu rồi không gặp, nàng rất muốn nằm ở trong chăn tâm sự với mẫu thân.

Thương Vũ lẩm bẩm nói: " Muội lớn như vậy, còn ngủ cùng mẫu thân?"

"Đúng vậy, muội và mẫu thân còn chuyện muốn nói."

"Ngày mai lại nói đi, bảo mẫu thân sớm đi ngủ." Hắn vẫn muốn lôi nàng đi, có lời gì ban ngày không thể nói sao? Buổi tối phải thuộc về hắn mới đúng.

Khuôn mặt Ti Điềm không biết tại sao lại đỏ lên. Giọng điệu và ánh mắt hắn lưu luyến như vậy, mập mờ đến cực điểm, chỉ sợ hắn nói thêm vài câu nữa, mẫu thân có thể nhìn ra chút gì đó. Nàng giả bộ không vui, sẵng giọng: "Huynh mau đi ngủ đi, thật sự dài dòng quá."

Thương Vũ bất đắc dĩ, đành phải rời khỏi, một mình trông phòng. Cùng nàng cùng một chỗ đã thành thói quen, bỗng nhiên không có người bên cạnh, hắn lật qua lật lại cả buổi vẫn không ngủ được. Trên gối dường như còn có mùi hương thoang thoảng của nàng, thế nhưng người lại không có ở đây, ngăn cách một bức tường cũng thấy tương tư.

Tịch Nhiên thấy Thương Vũ không có ở đây, liền kìm lòng không đặng hỏi: "Điềm nhi, con và Thương Vũ chừng nào thành thân?"

Ti Điềm đỏ mặt nói: "Mẫu thân đến hỏi hắn đi, con xấu hổ không dám hỏi hắn đâu."

Tịch Nhiên nói: "Được, ngày mai ta thương định ngày với hắn."

Buổi sáng hôm sau, Thương Vũ mang theo Ti Điềm tiến cung từ biệt, Bùi Vân Khoáng thiết yến tiễn đưa. Bởi vì quan hệ giữa Thương Vũ và Bùi Vân Khoáng đặc biệt, trong bữa tiệc, Hoàng Hậu và công chúa Vân Ý cũng

https://thuviensach.vn

đến. Bùi Vân Khoáng lại cố ý gọi Thiệu Bồi, vợ chồng Tô Phiên và Tạ Thông, Tề Dương cùng tiến cung.

Ti Điềm phát hiện, Lâm Tây Yến lại có thể trở thành thị nữ thiếp thân bên cạnh công chúa Vân Ý, xem ra Bùi Vân Khoáng cực kỳ bảo vệ Vân Ý.

Nàng cười cười với Lâm Tây Yến, Lâm Tây Yến cũng nhìn nàng cười cười, nói nhỏ: "Ti Điềm, chúc mừng ngươi." Nàng ta chưa nói nguyên nhân chúc mừng, Ti Điềm ngượng ngùng cười cười, dĩ nhiên rõ ràng ý của nàng ta.

Tô Phiên sắp chuyển dạ, thỉnh thoảng phải rời tiệc đi giải quyết nỗi buồn, không lâu sau, Ti Điềm đã đi theo nàng ba chuyến. Thời điểm đi ra chuyến Thứ tư, Tô Phiên rất xấu hổ, nói với Ti Điềm: "a Điềm, kể từ hôm nay cho đến đến lúc sinh hạ hài tử, ta không bao giờ ra cửa nữa. Cứ đi nhà xí hoài, thật là mất mặt."

Ti Điềm cười, "Tỷ tỷ, trước kia tỷ giống như tiên nữ không ăn khói lửa nhân gian, hôm nay xem như cho chúng ta biết rõ, tỷ cũng là phàm nhân."

Tô Phiên cười trách móc cả một ngày, "tiểu nha đầu muội, cùng một chỗ với Thương Vũ, miệng lưỡi cũng xảo quyệt rồi. Sớm muộn gì muội cũng có ngày hôm nay, hừ, ta xem cũng không xa đâu."

Mặt Ti Điềm đỏ lên, lập tức không lên tiếng. Hắn cần cù như vậy, chỉ sợ ngày mình giống như Tô tỷ, cũng hoàn toàn không xa đâu. Nghĩ tới đây, Ti Điềm lại xấu hổ không dám ngẩng đầu lên.

Tô tỷ đi vào nhà xí, nàng chờ ở cửa ra vào, bỗng nhiên thấy Lâm Tây Yến vội vàng tới đây. Lâm Tây Yến vẫy tay với Tư Điềm, vẻ mặt có chút bối rối, "Ti Điềm, ngươi tới đây."

Ti Điềm nhanh tiến lên vài bước, nói: "Sư tỷ có việc gì thế?"

https://thuviensach.vn

"Ti Điềm, ta... Ta vốn không nên nói, thế nhưng ngươi và ta là sư tỷ muội, ta suy nghĩ một chút, vẫn vội vàng tới đây nói với ngươi một tiếng."

"Chuyện gì?"

"Vừa rồi các ngươi không có ở đây, Hoàng thượng hỏi tới việc hôn nhân của Đại sư huynh."

"A?"

"Đại sư huynh cười không đáp, tiến đến bên tai hoàng thượng nói một câu. Ta từng học qua khẩu ngữ, Đại sư huynh nói là, có thể xứng với Thương Lan Vương chỉ có công chúa Đại Lương."

Trong lòng Ti Điềm trầm xuống, "Ngươi nói cái gì?"

Lâm Tây Yến buồn bã nói: "Ta nghĩ ngươi và Đại sư huynh là một đôi, không nghĩ tới Đại sư huynh cũng không nghĩ như vậy. Lúc ấy hoàng thượng nghe xong cả buổi cũng không lên tiếng."

Ti Điềm đứng ở đó, ngơ ngác nhìn Lâm Tây Yến, trong lòng cũng không tin, "Thương Vũ, hắn thật sự nói như vậy?"

"Không bằng ngươi tự mình đi hỏi hắn đi. Hắn cũng không nói ra trước mặt mọi người, chỉ ở bên tai đưa ra thỉnh cầu. Ngươi và hắn náo ồn ào, có lẽ còn có thể xoay chuyển."

Ti Điềm giật mình, náo với hắn? sao nàng lại phải làm như vậy?

Lâm Tây Yến lại nói: "Hoàng hậu từng đề cập với công chúa Vân Ý, muốn cho công chúa đến Thương Lan, nói Đại sư huynh mọi thứ đều tốt, là đàn ông tốt hiếm có, Đại sư huynh lại là biểu ca công chúa, nhất định sẽ không bạc đãi công chúa. Lúc ấy công chúa không phản đối, chỉ nói 'Toàn bộ do ca ca hoàng tẩu làm chủ'."

https://thuviensach.vn

Mặt Ti Điềm trắng bệch, một câu cũng nói không nên lời. Lâm Tây Yến đồng tình liếc nhìn nàng một cái, lại vội vàng rời đi. Ti Điềm cảm thấy tay chân lạnh buốt, nàng không tin.

Tô Phiên đi ra, thấy nàng đứng ở nơi đó sững sờ, hỏi: "Ti Điềm, muội đang nghĩ gì thế?"

"à, không có gì. Tỷ tỷ, chúng ta đi thôi."

Trở lại lễ tiệc, Ti Điềm cẩn thận nhìn thoáng qua Thương Vũ, thần sắc hắn như thường, đang nâng chén với Tạ Thông.

Trong lòng nàng đột nhiên động một cái, nghĩ đến ngày hôm qua Thương Vũ và Bùi Vân Khoáng nói đến một câu, hắn nói có một chuyện muốn nhờ, xin cái gì đó? cầu thân công chúa? Cảm giác lạnh lẽo trong lòng nàng nhất thời nổi lên bốn phía, kìm lòng không đặng nhìn công chúa Vân Ý. Công chúa Vân Ý cao quý xinh đẹp như vậy, thân thế cùng nàng quả thực khác nhau một trời một vực. Hoàng hậu đối với công chúa Vân Ý yêu mến có thừa, khuôn mặt hàm chứa nịnh nọt, xem ra hoàng hậu đối với Bùi Vân Khoáng rất dụng tâm, biết nịnh nọt người thân cận nhất của hắn. Mà ánh mắt Vân Ý thỉnh thoảng rơi vào trên người Thương Vũ, ôn nhu không màng danh lợi.

Nàng không có có lòng dạ nhìn bất kỳ kẻ nào nữa, trong đầu hỗn loạn tê dại xuất hiện một loạt băn khoăn. Cái cớ hắn đưa ra để cự tuyệt Mông Lý Hàn là thật hay giả? Hắn vì sao không có ở ngày đăng cơ ngày tuyên cáo quan hệ giữa nàng với hắn? Lời nói của công chúa Thanh Bình vào ngày kia, là ý tứ của Thái Hoàng thái hậu hay ý tứ của Thương Vũ? Hay là ý tứ của Vân Ý và công chúa Thanh Bình, mặc kệ đúng hay sai, không có lửa thì sao có khói. Bùi Vân Khoáng và Thiệu Bồi thấp giọng nói chuyện, lông mày khẽ nhíu. Vừa rồi khi nàng rời đi đã xảy ra chuyện gì? Hắn thật sự thỉnh cầu Bùi Vân Khoáng như vậy? Lâm Tây Yến bảo nàng đi hỏi, nàng có tự tôn tự ái, chuyện này sao mở miệng hỏi được chứ, Bùi Vân Khoáng

https://thuviensach.vn

bỗng nhiên đứng dậy, gọi Thương Vũ và Thiệu Bồi vào bên trong điện. Trong lòng Ti Điềm căng thẳng, bọn họ muốn thương lượng việc này sao?

Khoảnh khắc, Bùi Vân Khoáng và Thương Vũ, Thiệu Bồi trước sau từ trong trong điện đi ra. Vẻ mặt Thương Vũ hưng phấn, mà Thiệu Bồi vẫn lạnh nhạt như thường, nhưng lơ đãng liếc qua Ti Điềm. Ti Điềm cũng không còn tâm trạng nào để nghe mọi người cười nói, giống như ngồi trên đống lửa chờ cung tiệc chấm dứt, trong lòng bàn tay của nàng rịn ra một tầng mồ hôi mỏng. Một khắc đứng dậy này, nàng hơi có chút chóng mặt. Bùi Vân Khoáng và Thương Vũ đi sau cùng, vẫn đang nói gì đó, Lưu Trọng đỡ Tô Phiên lên kiệu trước.

Ánh mặt trời ngày mùa đông nhạt như sương mù sớm mai, mang theo tình cảm ấm áp mông lung, nàng cảm thấy thấp thỏm, dường như tất cả mọi người đều có chốn đi về của mình, mà nàng càng ngày càng không rõ vị trí của mình. Nàng ở bên cạnh hắn tính là cái gì, chỉ là thê tử chưa cưới, vẫn không phải là thê tử.

Thiệu Bồi đi đến bên cạnh nàng, nghiêm mặt nói: "Ti Điềm, sau này ngươi ở Thương Lan lòng dạ phải rộng rộng một chút, hậu cung vương thất không giống với nhà của người bình thường, không thể tùy hứng mà náo loạn trong cung, thời khắc phải nhớ rõ thân phận của mình."

Sao hắn lại nói kỳ quái như vậy, lòng dạ phải rộng lớn, không thể tùy hứng, phải nhớ thân phận của mình, hắn muốn nói không thể tranh giành tình nhân với công chúa? tim nàng càng thêm lạnh lẽo.

Thương Vũ cười đến thoải mái sáng láng, Bùi Vân Khoáng nặng nề đập vào vai hắn một quyền, giống như hắn không có biện pháp, đau đầu mà bất đắc dĩ, "Được được được, ngươi chờ ý chỉ của trẫm đi."

"Đa tạ biểu ca." Thương Vũ ôm quyền cười ha hả.

https://thuviensach.vn

Ti Điềm mờ mịt đứng nhìn, hai người nói chuyện rõ ràng như vậy. Ý chỉ, ý chỉ hòa thân sao? Nàng đột nhiên cảm thấy Thương Vũ cách nàng rất xa.

Ngồi trên xe, nàng cảm thấy toàn thân vô lực, tay chân như nhũn ra. Thương Vũ thấy vẻ mặt nàng không đúng, vội nói: "Muội làm sao vậy?"

"Không có gì." Nàng một đường không nói chuyện, Thương Vũ trêu chọc nàng mọi cách, nàng cũng không lên tiếng, ngực khó chịu muốn nôn.

Thương Vũ thấy nàng ôm ngực, nhíu mày không nói, càng thêm lo lắng, vội hỏi: "Muội không thoải mái ở đâu?"

Nàng lắc đầu, thấp giọng nói: "Muội trở về nằm là được, đi nhanh đi."

Thương Vũ cho nàng dựa vào trong ngực mình, nàng không có khí lực giãy giụa, nhưng cũng không dựa vào lòng hắn yên tĩnh và ngọt ngào như ngày xưa.

Trở lại Vinh Nghi Quán, Thương Vũ đi an bài chuyện rời kinh. Ti Điềm ngồi bất động sau nửa ngày, Tịch Nhiên đi vào phòng. Bà đang tại thu dọn đồ đạc, thấy sắc mặt nàng không đúng, vội hỏi: "Làm sao vậy?"

Ti Điềm hít sâu một hơi nói: "Mẫu thân, ngay bây giờ người đi gặp hắn định ra hôn kỳ, xem hắn nói như thế nào."

Tịch Nhiên nói: "ừ , ta cũng sốt ruột quá."

Qua nửa canh giờ, Thương Vũ trở lại hậu đường, Tịch Nhiên liền đi tìm hắn. Thương Vũ thấy Tịch Nhiên nhắc tới hôn kỳ, vội nói: "Mẫu thân yên tâm, chuyện này con sớm đã nghĩ đến, đợi trở lại Thương Lan lập tức sẽ tổ chức."

Tịch Nhiên yên lòng, cười nói: "Vậy là tốt rồi."

https://thuviensach.vn

Đợi Tịch Nhiên trở lại, truyền đạt ý tứ của Thương Vũ, sắc mặt Ti Điềm dần dần tái nhợt. Hắn muốn trở lại Thương Lan đợi ý chỉ của Bùi Vân Khoáng, ý chỉ hòa thân. Nàng lạnh lùng cười cười, trong lòng lạnh buốt một mảnh.

Nàng chậm rãi đi đến hành lang gấp khúc, đẩy cửa. Thương Vũ thấy nàng đi vào, đón nàng nói: "Muội làm sao vậy, sắc mặt trông cò vẻ không tốt? không phải là?" Hắn giật mình, cười ha hả để tay ngang hông nàng, ở bên tai nàng hôn, "A Điềm, chẳng lẽ muội có thai?"

Ti Điềm khẽ giật mình, lập tức nói: "Không có."

Hắn có hơi thất vọng, lại nói: "Vậy sao sắc mặt lại không tốt, có muốn gọi đại phu đến xem hay không?"

Nàng lắc đầu, "Không cần. Hôm nay muội nghe hoàng hậu nói, các triều đại Đại Lương đều có công chúa hòa thân với Thương Lan."

"Đúng vậy, mẫu thân của ta chính là công chúa hòa thân, muội đã quên sao, quan hệ thông gia giữa Thương Lan và Đại Lương là chuyện tốt, các đời đều có."

Nàng trầm ngâm một lát, bỗng nhiên nói: "Muội muốn thành thân ở Đại Lương, ngay lập tức." Nàng tâm cao khí ngạo, chủ động nói ra như vậy đã là cực hạn của nàng. Nàng nhìn thẳng vào đôi mắt hắn, chờ hắn đáp lời.

Thế nhưng hắn lại nói: "Không vội, chúng ta quay về Thương Lan rồi hãy nói."

Vẻ mặt nàng nghiêm túc, nghiêm túc gần như vội vàng, "Không, muội muốn ngay bây giờ."

Hắn nghiêng đầu, cười ôm vai nàng, "Ngoan, không nên tùy hứng. Hiện tại không được."

https://thuviensach.vn

Nàng lẳng lặng yên nhìn hắn, bỗng nhiên cười nhạt một tiếng, "Được, muội không tùy hứng."

Hắn cười điểm cái mũi của nàng, nói: "Bắt đầu hôm nay trên đường chúng ta trở về, muội không có việc gì có thể đi trên đường xem một chút, thích thứ gì, cứ mua mang về, sau này không biết khi nào mới có thể quay lại Đông Đô."

Nàng gật đầu nói: "Được."

Từ phòng của hắn đi ra, nàng có chút chóng mặt, trước mắt bỗng nhiên tối sầm vịn cây cột dưới hành lang gấp khúc. Nàng hít sâu mấy hơi, bắt buộc bản thân phải trấn định. Nàng rốt cuộc thừa nhận điều Lâm Tây Yến nói, thì ra hắn thật sự muốn quan hệ thông gia cùng Đại Lương. Hắn muốn nàng, lại không lập tức thành thân với nàng, thì ra là có ý định như vậy. Nàng thật không nghĩ đến hắn còn có tâm kế sâu như vậy, trong lòng nàng xem hắn là quân tử lỗi lạc, thì ra nàng nhìn lầm rồi. Trong lòng nàng lạnh lẽo, như rơi vào vực sâu.

Gọi cỗ kiệu, nàng và mẫu thân rời khỏi Vinh Nghi Quán. Tịch Nhiên chỉ nói là cùng nàng ra phố mua chút quần áo, nhưng không ngờ cỗ kiệu đi đến Triển phủ mới ngừng lại.

Ti Điềm xuống kiệu, nói với Tịch Nhiên: "Mẫu thân, người chờ ở chỗ này, con vào một lát sẽ ra liền."

Tịch nhiên nói: "Đây là nhà ai?"

"Mẫu thân, trở lại sẽ nói tỉ mỉ cho người nghe."

Ti Điềm xoay người lại bước lên bậc thềm, báo tên của mình với hạ nhân gác cửa. Không bao lâu, Triển Bằng từ bên trong vội vàng đi ra. Hắn nghe nàng đến, thật sự là chấn động, sao cũng không nghĩ tới nàng lại đột nhiên tới đây, chẳng lẽ là vì chuyện Thương Vũ so tên với hắn?

https://thuviensach.vn

Ti Điềm thấy hắn đi ra, tiến lên thi lễ nói: "Hồ Tử ca, ta có chuyện muốn cầu huynh."

Triển Bằng vội vàng đỡ nàng, "Chuyện gì?"

"Ta muốn tìm huynh mượn mấy người."

Triển Bằng sững sờ, "Mượn mấy người?"

"Đúng vậy, ta muốn mượn mấy hạ nhân trong phủ huynh, hộ tống hai người thân của ta đi Giang Hạ một chuyến."

Giang Hạ cách Đông Đô không xa, lộ trình chỉ bảy tám ngày. Triển Bằng cười nói: "Được, ta an bài cho muội."

Ti Điềm lại thi lễ, "Hồ Tử ca, chuyện này huynh đừng nói cho người khác biết, bà con kia của ta đắc tội người ta, muốn tránh cừu gia trả thù."

Triển Bằng gật đầu, "Chuyện này đương nhiên. Lúc nào khởi hành?"

Ti Điềm nói: "Hôm nay."

"Vội vã như vậy?"

"Đúng vậy."

https://thuviensach.vn

MAY MẮN GẶP LẠI KHI CHƯA GẢ

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 55

Ba năm sau

Huyện Bình An là một thành nhỏ phồn hoa náo nhiệt, nằm ở vùng ven phía nam Yến Châu, bởi vì bên trong có con sông Mộc Lô, trên núi Lô Vi còn có ôn tuyền, cho nên khí hậu so với các thành nhỏ khác ở phương bắc ấm áp hơn rất nhiều.

Trong Một tòa đình viện nhỏ, trên bàn đá trong nội viện để một giỏ trúc nhỏ, bên trong chứa đầy cánh hoa hồng xinh đẹp, mẹ con Ti Điềm ngồi ở bên cạnh cẩn thận chọn cánh hoa. Ti Thượng Hai tuổi đang trêu chọc một con chó trắng nhỏ, vui vẻ đến mức cười khanh khách.

Ti Điềm nhìn nhi tử, nhịn không được cũng cười rộ lên. Cả người lẫn chó đều hoạt bát đáng yêu, đặc biệt là Ti Thượng, là thịt trong lòng nàng. May mắn là tướng mạo giống mẫu thân, hắn lớn lên tuyệt không giống người kia, ngoại trừ lông mi, bằng không thì mỗi ngày nhìn phiên bản của hắn, còn không phải tức giận đến thổ huyết sao! Nghĩ đến người nọ, nụ cười của nàng thu vào, ba năm, vẫn không thể quên được.

Tịch Nhiên chọn cánh hoa trong tay, nhướng mắt nhìn nhìn nữ nhi, trong lòng do dự nửa ngày, vẫn nhịn không được nói: "a Điềm à, đứa nhỏ Triển Ưng này ta thấy cũng không tệ đâu."

Ti Điềm gật đầu, "Hắn làm người thật không tệ."

Tịch Nhiên lo lắng nói: "Ta thấy hắn đối với con giống như có ý tứ kia."

https://thuviensach.vn

Ti Điềm rải cánh hoa trong tay, nhíu mày nói: "Nương, người nhìn lầm rồi, đừng suy nghĩ nhiều." Nàng thật sự không nhìn ra Triển Ưng có ý gì, nhưng Tịch Nhiên luôn nhiều lần ở trước mặt nàng nhắc tới hắn, khiến cho lòng nàng cũng có chút không được tự nhiên.

"Nương làm sao nhìn lầm được chứ! Ngày đó con đến Giang Hạ liền bảo mọi người trong phủ Triển Bằng trở về. Con tự chủ trương đi về phương Bắc, là Triển Ưng một đường âm thầm hộ tống chúng ta. Chỉ chuyện này thôi thì hắn chính là nam nhân có trách nhiệm."

Ti Điềm thở dài, "Con không biết hắn âm thầm đi theo, bằng không đã sớm để cho hắn rời đi rồi."

Ngày đó nàng đi đến Triển phủ mượn mấy người, nhưng thật ra là cố ý phân tán nghi ngờ, không muốn cho Thương Vũ biết hành tung của nàng. Tính tình Thương Vũ nàng rất rõ ràng, nếu tìm được nàng sẽ không buông tay. Mà nàng tình nguyện cơ khổ sống một mình, cũng tuyệt đối không có khả năng ủy khuất làm thiếp, cho dù là thiếp thất vương thất. Không ngờ, Triển phủ phái tới mấy tên nam tử, bên trong lại có đệ đệ Triển Ưng của Triển Bằng.

Hắn lớn hơn Tiểu Ngạn hai tuổi, khi còn bé cũng thường gặp mặt Ti Điềm, vài năm không gặp, hắn cũng đã trở thành thiếu niên thanh tú.

Ti Điềm đến Giang Hạ liền đuổi hết người của Triển phủ trở về, tiếp tục đi về phía Bắc. Không ngờ, về sau nàng phát hiện Triển Ưng lại tiếp tục âm thầm đi theo nàng, bảo hộ các nàng. Nàng bảo hắn trở về, hắn không chịu, nhất định phải đưa các nàng đến nơi mới chịu đi. Nàng đành phải đáp ứng, yêu cầu hắn không thể lộ ra hành tung của các nàng với bất kỳ người nào. Dần dần chuyện nàng mang thai lộ ra, hắn càng cho rằng hắn không thể rời khỏi, cứ như vậy đi theo các nàng một đường đến huyện Bình An, an ổn sinh sống.

https://thuviensach.vn

Sau khi sinh ra Ti Thượng, nàng nhiều lần bảo hắn trở về, hắn luôn nói chờ một chút, chờ liền hai năm. Ti Điềm sợ hắn nhắc tới chuyện của mình với Triển Bằng, nhưng về sau phát hiện hắn cực kỳ giữ lời, cho dù Triển Bằng có qua lại thư nhà, cũng chỉ nói mình ở bên ngoài du ngoạn, cũng không nhắc tới mẹ con Ti Điềm, cũng không hỏi phụ thân Ti Thượng là ai.

Ti Điềm đối với hắn rất khách khí cũng rất cảm kích, nhưng nàng đã nản lòng thoái chí, tuyệt sẽ không suy nghĩ xa hơn về mặt tình cảm. Cho nên ở chung với Triển Ưng đã ba năm, nhưng lại như bằng hữu và đồng hương bình thường, thân cận thì thân cận, cảm kích thì cảm kích, tuyệt sẽ không có ý nghĩ gì, cũng càng không muốn đối phương sinh ra cái ý tưởng gì. Nhưng, Tịch Nhiên lại cho rằng nữ nhi mang theo hài tử như vậy không phải kế lâu dài, gần đây luôn thỉnh thoảng mà nhắc tới việc này, khiến Ti Điềm rất phiền não.

Tịch Nhiên tiếp tục nói: "Hắn không tốt ở chỗ nào? Tuy rằng kém hơn Thương Vũ nhưng vừa mắt là được rồi. Mấy năm này, con còn không nhìn ra." Tịch Nhiên rời khỏi Đông Đô, mới nghe Ti Điềm nói chuyện của Thương Vũ và Vân Ý, khiếp sợ phẫn nộ lại thất vọng đến cực điểm, cũng không phản đối Ti Điềm lặng lẽ rời khỏi. Thế nhưng bà cũng không ngờ Ti Điềm đã có quan hệ phu thê thật sự với Thương Vũ, càng không nghĩ tới Ti Điềm mang thai. Nếu sớm biết như thế, bà nhất định sẽ không đồng ý cho nữ nhi rời khỏi, dù là ủy ủy khuất khuất làm thiếp, cũng tốt hơn một người phụ nữ một mình mang theo đứa bé. Cho nên hai năm qua, bà liên tục cân nhắc việc tìm một người có thể khiến cho nữ nhi yên ổn lại, trước mắt bà cảm thấy Triển Ưng rất phù hợp, thế nhưng nữ nhi bà lại giống như cọc gỗ người sắt, bà lo lắng suông nhưng lại không thể làm gì.

Ti Điềm cau mày lại, có chút lo lắng, "Nương, con không phải đã nói rồi sao, không lấy chồng."

"Một ngày nào đó nương cũng sẽ rời đi, một mình con mang theo Thượng nhi, nương sao yên tâm được hả?"

https://thuviensach.vn

Ti Điềm lạnh lùng nói: "Nương, mệnh của con không có nhân duyên, một người hai người cũng không được, người thứ ba cũng là một tên lường gạt, con đối với nam nhân cũng đã chết tâm."

"Không thể nói như vậy, cha con không phải là người tốt sao?"

"Đó là nương vận khí tốt, còn vận khí con không tốt."

Tịch Nhiên thở dài, tính tình nữ nhi càng ngày càng lớn, có lẽ là việc buôn bán rèn luyện, cũng có lẽ là do bị Thương Vũ phụ lòng, dù sao cũng không giống ba năm trước.

Ti Điềm thấy mẫu thân lộ vẻ lo lắng và không vui, liền thay đổi chủ đề, cười nói: "Nương, năm ấy cha tại sao lại quen biết với nương. Nương không phải là đại gia tiểu thư, cả ngày không ra khỏi đại môn không bước ra nhị môn sao?"

"Ta tuy rất ít đi ra ngoài, nhưng sẽ cùng đám di nương đi ra ngoài mua ít son phấn vải vóc."

"A, người đi cửa hàng son phấn của cha sao?"

"Đúng vậy! Khi đó tiệm son phấn của cha con là tốt nhất Đông Đô, chỉ trong vòng mấy tháng đã truyền khắp các gia đình giàu có. Ta đi theo di nương trong phủ đi mua son phấn, mới gặp được ông ấy."

"Nương, đây chính là duyên phận đó? Cha khi đó còn có tiệm gạo, ông ấy rất ít đi cửa hàng son phấn."

"Dù sao duyên phận chính là kỳ lạ, có đôi khi liếc mắt liền vừa ý. Sau khi ta đi vào, ông ấy luôn nhìn ta, sau đó ta cảm thấy được không được tự nhiên, liền không chịu đi, bảo nha đầu đi mua cho ta. Hắn nói với nha đầu, son phấn của hắn thiếu nữ Đông Đô nào cũng có thể mua, chỉ không bán

https://thuviensach.vn

cho ta. Ta nghe xong liền tức giận, nuốt không trôi khẩu khí này, đi chất vấn hắn vì sao, thế nhưng hắn lại nói ta căn bản không cần dùng son phấn."

Ti Điềm cười hì hì nói: "Cha thật biết khen người. Nhưng nương xinh đẹp như vậy, tất nhiên không cần dùng son phấn rồi."

Tịch Nhiên nói: "Cho nên, thế gian này vẫn còn có nam nhân tốt, con đừng quơ đũa cả nắm."

Ti Điềm lắc đầu, "Nương người không nên nhắc lại, con và Thượng nhi ở chung một chỗ rất tốt."

"Con gọi nó là Ti Thượng, chẳng lẽ là vẫn còn nhớ tới Thương Vũ?"

Ti Điềm đứng dậy bỏ đi, trong lòng nghẹn một đoàn oán khí.

Tịch Nhiên ở sau lưng nàng thở dài: "Nam nhân có tam thê tứ thiếp là chuyện thường tình, huống chi thân phận hắn như vậy. Nếu lúc trước ta biết con có thai, cũng sẽ khuyên con nhịn một chút, như vậy, Thượng nhi tốt xấu gì cũng có phụ thân."

Ti Điềm dừng bước chân, quật cường ngẩng đầu, bực bội nói: "Nương, hắn sớm biết thân phận của con, vì cái gì trước đây lại muốn trêu chọc con, hứa hẹn với con? Nếu như không làm được, cần gì phải nói suông, hắn biết rõ tâm nguyện của con, tự hỏi nếu không thể làm được, liền không nên dây dưa với con. Hắn buộc Ngô Dong từ hôn, buộc con và hắn đính hôn, lại làm chuyện phu thê, nhưng sau lưng con lại muốn lấy Vân Ý, chẳng lẽ con làm sai sao?"

Tịch Nhiên thấy nàng nóng nảy, cũng không nói lời nào nữa, chỉ nói: "Được được, tùy con, sau này ta không nói nữa."

Ti Điềm thở dài một hơi, trong lòng ấm ức phiền muộn vô cùng. Có lẽ một thân một mình mang con trai tới huyện thành nhỏ này có chút gây chú

https://thuviensach.vn

ý, thỉnh thoảng cũng có người tới làm mối cầu hôn, hôm nay ngay cả mẫu thân cũng động tâm, thỉnh thoảng còn răn dạy nàng, muốn gả nàng cho Triển Ưng. Không nói đến trong lòng Triển Ưng có suy nghĩ gì, tâm nàng đã như tro tàn, không thể dung nạp được bất kì kẻ nào. Vừa nghĩ tới mệnh của mình giống như khách qua đường đối với mấy người nam tử, nàng chỉ cười nhạt một tiếng, mang theo vẻ trào phúng và đắng chát. Hiện tại mẫu thân cùng nhi tử tốt lắm, mở cửa hàng son phấn sinh ý cũng tốt, cuộc sống giàu có an bình, không có gì không tốt, tại sao phải tìm một nam nhân đến phá hư loại hạnh phúc này?

Ti Điềm mở cửa viện đi đến cửa hàng.

Triển Ưng luôn hỗ trợ coi sóc chuyện buôn bán của cửa hàng, một nam nhân thanh tú ngồi trong cửa hàng son phấn, là một cảnh tượng kì lạ nhưng lại có sức hấp dẫn người khác, cho nên, chuyện buôn bán ở cửa hàng son phấn của Ti Điềm tốt hơn nhà người khác rất nhiều, nàng cho là hắn sẽ không thoải mái, như vậy có thể "bức"hắn đi. Không ngờ, hắn lại thản nhiên hào phóng, ở lại cửa hàng son phấn không một câu oán hận, nhẫn nhục chịu khó. Ti Điềm âm thầm bội phục, nhưng lại không thể làm gì.

Trong cửa hàng có mấy cô dâu nhỏ chọn đồ vật, Triển Ưng nhìn thấy Ti Điềm, từ sau quầy đi ra cửa hàng.

Ti Điềm ôm cánh tay nhìn hắn, cười nói: "Triển Ưng, ta có chuyện đang muốn nói với ngươi đây."

"Chuyện gì?"

"Chừng nào ngươi trở về?"

Triển Ưng khẽ giật mình, lông mày nhíu lên.

"Nếu sắp tới không có ý định trở về, hoặc không có ý định trở về, ta liền nói Trương đại nương bên cạnh tìm cho ngươi một mối hôn sự."

https://thuviensach.vn

Triển Ưng thở dài, "Nàng muốn đuổi ta đi thì nói đại cho rồi."

Ti Điềm có chút ngượng ngùng, thật ra nàng sợ hắn có ý gì đó với nàng, càng sợ mẫu thân nhắc tới việc này.

"Triển Ưng, ngươi đi đã ba năm, người nhà nhất định nhớ mong, ta cảm thấy rất áy náy. Ngươi cần phải trở về."

"Ta theo các người một đường đi về phương Bắc, vừa trưởng thành vừa được mở mang kiến thức tôi luyện bản thân, hiện tại vừa học được việc buôn bán, ta cảm thấy rất tốt, so với buồn bực trong nhà đọc sách thoải mái hơn nhiều. Nàng tội gì phải cảm thấy áy náy với ta?"

Ti Điềm hừ nhẹ một tiếng, "Ta là áy náy với nương ngươi thôi! Tương lai ngươi tính thế nào?"

"Tương lai? Ta tất nhiên là quay về Đông Đô mở cửa hàng son phấn rồi!"

Nhìn hắn nghiêm trang, dáng vẻ đương nhiên, lại nghe những lời này của hắn, trong lòng Ti Điềm buông lỏng, kìm lòng không được bật cười, "Ngươi muốn làm nghề này thật hả?"

"Có gì không thể? Năm ấy Ti thúc thúc cũng không phải đã từng mở cửa hàng son phấn sao?"

"Cha ta đã từng mở, vì vậy còn cưới được nương ta. Cho nên ngươi nhanh đi về đi, nàng dâu của nhà ngươi nói không chừng đang ở Đông Đô chờ ngươi đó." Ti Điềm cười hì hì vui đùa với hắn.

Mặt hắn cũng không đỏ, nghiêm mặt nói: "Khi nào nàng gả cho người ta, ta liền trở về. Mình nàng ở chỗ này, ta lo lắng."

https://thuviensach.vn

Ti Điềm khẽ nói: "Cả đời ta sẽ không lấy chồng, ngươi đi nhanh lên đi, bằng không sẽ chậm trễ chính sự của ngươi."

Đôi mắt Triển Ưng trừng lớn, "Nàng thật sự không có ý định lập gia đình?"

Ti Điềm cười đi vào cửa hàng, vừa đi vừa nói: "Đúng vậy, ngươi đi nhanh lên đi, ta có thể chiếu cố bản thân, ngươi đừng quan tâm."

Triển Ưng cong khóe miệng, nói: "Ti Điềm, thời điểm ta ra đi, ngươi sẽ tặng ta phương thức điều chế son phấn chứ."

Ti Điềm quay đầu lại cười cười, "Đó là đương nhiên."

Triển Ưng cười, "Ta là vì để cho nàng không cảm thấy áy náy mới nói vậy đó."

Ti Điềm cười đến mặt mày cong cong, trong lòng đặc biệt khoan khoái dễ chịu. Triển Ưng người này rất biết cách làm cho người ta thoải mái.

Chạng vạng tối, Ti Điềm đóng cửa hàng về nhà.

"Nương, ôm ôm." Ti Thượng đi tới, bắt đầu muốn nàng ôm. Ti Điềm lập tức cười tươi như hoa, ôm nhi tử hôn hai cái. Ti Thượng cũng ôm cổ mẫu thân, rồi hôn mẫu thân mấy ngụm.

"Nương, đi ngâm nước suối." Ti Thượng nói chuyện còn chưa lưu loát, khuôn mặt mập mạp nhỏ nhắn, miệng nhỏ nhắn hồng hồng, ngày thường khoẻ mạnh kháu khỉnh. Mặt mũi xinh đẹp giống như Ti Điềm, nhưng lông mi anh khí lại không khác gì Thương Vũ.

Trách không được vồn vã vừa ôm vừa hôn như vậy, thì ra là có yêu cầu. Ti Điềm cười điểm cái mũi nhỏ của hắn, "Không phải hôm trước vừa đi sao?"

https://thuviensach.vn

"Đi nữa, cẩu cẩu cũng đi."

Ti Điềm nhìn thoáng qua tiểu cẩu dưới chân, cười tủm tỉm nói: "Vậy cũng không được, trong ôn tuyền không cho mang chó theo, sẽ bị đánh đòn đuổi ra."

Ti Thượng quệt mồm uốn éo trong ngực nàng, lại ôm cổ của nàng hôn. Tịch Nhiên đi tới vỗ vỗ mông đít nhỏ của hắn, cười nói: "Hôn cũng vô dụng thôi, trong ôn tuyền không cho mang chó mang mèo, chờ con lớn một chút, ngay cả con cũng không cho mang vào."

"Vì sao?"

"Bởi vì chúng ta là nữ nhân còn con là nam nhân, con phải đi chỗ dành cho khách nam, không thể đi theo chúng ta."

"Vậy người nào sẽ mang con đi?"

Ti Điềm và Tịch Nhiên cũng không nói.

Ti Điềm nói: "Đợi con lớn một chút, ở nhà tự tắm rửa."

Ti Thượng lại uốn éo, "Không ở nhà, không ở nhà, muốn đi suối."

Tịch Nhiên nhìn Ti Điềm, muốn nói cái gì lại thôi, trong nhà chung quy cũng cần phải có người đàn ông.

Mùa xuân đến, người đi ôn tuyền trên núi cũng nhiều hơn, hoa đỗ quyên trong núi hồng hồng xinh đẹp rực rỡ. Ti Điềm không chịu nỗi Ti Thượng quấn náo. Bèn dẫn hắn đến ôn tuyền trên núi Lô Vi ngoài thành.

Ti Thượng này, giống như trời sinh đã biết hưởng thụ, tuổi còn nhỏ, đối với quần áo, đồ ăn cũng tương đối bắt bẻ, cực kỳ giống người kia. Còn có, hắn đối với đao kiếm cũng rất có hứng thú, thường thường cầm nhánh cây trong sân khoa tay múa chân, toàn ra lệnh với con chó nhỏ như cục

https://thuviensach.vn

bông tuyết ở nhà, dáng vẻ như Tiểu Bá Vương. Xem ra, tuy rằng dung mạo Ti Thượng không giống Thương Vũ, nhưng tính tình cực kỳ giống. Hắn tuổi còn nhỏ nhưng rất thích sạch sẽ, thích tắm rửa, động một chút lại muốn mẫu thân dẫn hắn đến ôn tuyền, cái này một chút cũng giống hắn. Ti Điềm thở dài, may mà trong tay mình có ít bạc, bằng không thì thật đúng là rất khó nuôi dưỡng tốt vị tiểu thiếu gia khó hầu hạ này.

Ti Thượng hiện tại tuổi còn quá nhỏ, lại rất xinh đẹp đáng yêu, mỗi lần tới cũng có thể đưa nó đến chỗ dành cho khách nữ, cho nên Ti Điềm cũng vui vẻ dẫn theo nó. Sau khi làm mẫu thân, Ti Điềm phát hiện tình cảm tình yêu như đã cách mình rất xa giống như là chuyện kiếp trước, nàng âm thầm may mắn mình đã có Ti Thượng, nhìn thằng bé ngày từng ngày lớn lên, bổ khuyết năm tháng của nàng được tràn đầy, không có thời gian nghĩ ngợi lung tung.

Ti Thượng chơi được tận hứng mới từ trong ôn tuyền đi ra, đi theo mẫu thân cùng bà ngoại xuống núi. Đi ngang qua cửa hàng trà nước dưới chân núi, nó lại la hét khát nước muốn uống nước mía ngọt. Vào mùa đông, mỗi lần từ ôn tuyền đi ra, nó đều muốn ở trong quán trà này uống một chén nước mía ngọt hâm nóng mới bằng lòng rời đi.

Ti Điềm đau đầu, dụ dỗ, "Bảo Bảo nghe lời, mía ngọt vào mùa đông mới có, hôm nay sắp mùa hạ rồi, không có mía ngọt."

Ti Thượng trừng mắt mắt to, nói: "con không muốn mía ngọt, con muốn muốn nước mía ngọt."

"Không có mía ngọt, ở đâu ra nước mía ngọt hả? Uống nước trà được không?" Ti Thượng miễn cưỡng đồng ý.

Đi vào cửa hàng nước trà, Ti Điềm đặt chén nước vào bàn tay nhỏ của Ti Thượng, thằng bé bưng ly uống ngay hai phần, nhướng mày lên nói:

https://thuviensach.vn

"Nương, uống không ngon." Ti Điềm lắc đầu, tiểu thiếu gia, ngươi chín bỏ làm mười được không hả?

Nàng quét mắt nhìn, bỗng nhiên ngơ ngác một chút, một góc trong cửa hàng trà nước ngồi mấy người, một trong số đó nhìn có chút quen mắt, lại có điểm giống với một tên hộ vệ bên cạnh Thương Vũ. Nàng hoảng hốt một cái, lập tức phủ nhận. Làm sao có thể chứ? Nơi này cách Thương Lan xa như vậy, cho dù hắn ở đây tìm nàng, cũng phải hướng Giang Hạ mà đi. Ba năm, có lẽ hắn sớm đã thành thân với Bùi Vân Ý, có lẽ ngay cả tìm cũng sẽ không tìm nàng. Nàng cười nhạt một tiếng, cảm giác mình suy nghĩ nhiều, hiện tại nàng sống an ổn, cũng tuyệt không nghĩ tới sẽ gặp lại hắn.

Nàng dẫn nhi tử và mẫu thân về nội thành. đến cửa hàng son phấn, Ti Điềm trước xuống xe ngựa, Tịch Nhiên mang theo Ti Thượng đi mua đồ ăn.

Ti Điềm trong cửa hàng đợi một lát, lúc này mới về nhà. Đi đến cửa lớn, nàng giật mình. Mấy người dắt ngựa đứng trước cây hòe ở cửa đình viện, vị đứng đầu dĩ nhiên là Tề Dương.

Giờ phút này gặp lại, giật mình như giấc chiêm bao. Nàng ngơ ngác nhìn Tề Dương, vô luận như thế nào cũng không nghĩ ra hắn sẽ tìm đến.

Tề Dương thở dài, cắn răng nhìn nàng, "Ti Điềm, chúng ta tìm được muội rồi."

Trong lòng Ti Điềm hoảng hốt, cười nói: "Đã lâu không gặp, huynh tìm muội có việc sao?"

Tề Dương nhảy chân nói: "Đương nhiên có chuyện. Đại sư huynh bị muội làm điên rồi, muội có biết hay không?"

Đã ba năm không có người nhắc tới cái tên này, hiện tại ở bên tai nàng như vang lên một tiếng sét, nàng kinh ngạc đứng nhìn nhưng nói không ra

https://thuviensach.vn

lời, tuy bình tĩnh nhưng trong lòng lại như nổi lên sóng lớn.

"Ti Điềm, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Vì sao bỗng nhiên đi không từ biệt? Đại sư huynh lật tung chung quanh Giang Hạ hơn mười lần, tại sao muội lại ở chỗ này?"

Nàng kinh ngạc trầm mặc, trong lòng chua xót khổ sở, lại không cách nào nói ra nguyên nhân, "Hắn tìm muội làm cái gì?"

"Hắc, Ti Điềm, muội xảy ra chuyện gì vậy? không phải muội và Đại sư huynh đã đính hôn sao? Đại sư huynh chờ thành thân với muội, muội bỗng nhiên mất tích, sống chết không rõ tung tích, thiếu chút nữa làm hắn gấp chết."

"Tề Dương, là hắn bảo huynh đến tìm muội hay sao?"

"Đúng vậy! Hắn không thể liên tục ở lại Đại Lương, đành phải phái vô số người tìm khắp nơi, có ta nè, người Thất Thế Môn, rồi Thương Lan người, huyên náo người ngã ngựa đổ." Nếu không phải Thương Vũ luôn phái người lưu ý Triển gia, nếu không phải tra ra thư nhà Triển Ưng đến từ huyện Bình An, ai có thể nghĩ đến Ti Điềm lại ở chỗ này?

Ti Điềm hơi chua xót, lạnh lùng cười cười, "Không cần. Huynh trở về nói cho hắn biết, muội sống rất tốt, đã gả người sinh con."

Tề Dương cao giọng nói: "Muội nói cái gì?"

"Muội nói, muội đã gả cho người khác sinh con rồi."

Tề Dương trừng mắt nhìn nàng, khó có thể tin được.

"Thiệt mà, nương muội dẫn nhi tử đi mua thức ăn rồi. Huynh đi đi, lỡ lát nữa phu quân muội nhìn thấy nam nhân ở trước cửa nhà, sợ là không vui."

https://thuviensach.vn

Tề Dương kinh ngạc nhìn nhìn nàng, cảm thấy nàng thật sự thay đổi rất lớn. Nàng của ngày hôm nay, vẻ mặt kiên nghị, thành thục quyến rũ, còn mang theo vẻ tháo vát nhiệt tình, cùng với cô bé hay ngại ngùng xấu hổ của ba năm trước đây tưởng chừng như hai người. Giữa nàng và Đại sư huynh rốt cuộc có hiểu lầm gì vậy? Đại sư huynh không không biết rõ nguyên do, mà nàng lại không chịu nói rõ.

Tề Dương đành phải hậm hực cáo từ, "Muội đã lập gia đình, ta trở về đi nói cho Đại sư huynh, sau này cũng không cần tìm muội nữa." Hắn dắt ngựa, nói với tùy tùng sau lưng một tiếng, trực tiếp liền rời đi.

Ti Điềm nhìn hắn vừa đến lại đi như vậy, trong lòng hết sức áy náy, vội nói: "Tề Dương, thực xin lỗi, muội nên giữ huynh lại dùng cơm, nhưng thật sự bất tiện, ngày sau muội nhất định đền bù."

Tề Dương rộng lượng cười cười, "Không có việc gì, không có việc gì."

Ti Điềm nhìn bóng lưng hắn, yếu ớt thở một hơi. Nếu Tề Dương không phải do Thương Vũ phái tới tìm nàng, nàng nhất định sẽ rất vui vẻ mà giữ hắn lại, dẫn về nhà làm khách, nhưng hắn không chỉ là Tam sư huynh của nàng mà còn đại biểu cho Thương Vũ.

Tất cả ở Thất Thế Môn hết thảy đều đã qua, chỉ có ở trong mộng mới ngẫu nhiên nhớ lại, khi tỉnh lại chỉ là sầu khổ thất vọng. Nàng ngơ ngác đứng ở trước cửa, cả buổi vẫn không mở cửa đi vào.

"Sao không đi vào? Đám người đó?" Nàng nhìn Triển Ưng, Triển Ưng đi theo phía sau hai người có dáng vẻ nông phu, đang kéo một xe củi.

Ti Điềm sững sờ nói: "Làm cái gì vậy?"

Triển Ưng mở cửa viện ra, nói: "Đến đây, mang củi đến góc viện phía nam đi."

https://thuviensach.vn

"Mua nhiều củi như vậy để làm cái gì?"

Triển Ưng phủi bụi bặm, nói: "Qua ít ngày ta sẽ quay về Đông Đô, trước an bài sắp xếp vài thứ cho các người."

Trong lòng Ti Điềm ấm áp, ngoài miệng lại nói: "Có bạc còn sợ mua không được sao? Ngươi làm nhiều như vậy làm gì."

"Đây không phải bớt lo sao, có thể đốt tới đầu xuân đó?"

Ti Điềm thờ ơ cười cười, trầm ngâm một lát thấp giọng nói: "Triển Ưng, mấy ngày này ngươi khoan đi đã, ta có chuyện muốn ngươi giúp đỡ."

"Chuyện gì?"

Ti Điềm có chút khó mở miệng, "Vạn nhất có người hỏi ngươi, ngươi nói... nói chúng ta là vợ chồng. Ta là nói vạn nhất thôi."

Khuôn mặt Triển Ưng lập tức đỏ lên, ấp a ấp úng: "Vì sao?"

Khuôn mặt Ti Điềm cũng có chút đỏ lên, thấp giọng nói: "Bởi vì có một cố nhân đã tìm được ta, ta nói mình đã lập gia đình."

"Phụ thân của Ti Thượng?"

Ti Điềm lắc đầu, "Không phải."

Triển Ưng nhẹ nhàng thở ra, "Không phải, vậy nàng khẩn trương cái gì, thành thân là ngoài miệng nói là được sao? Ta cũng không thể làm hỏng thanh danh của nàng."

Ti Điềm liếc hắn, "Ngươi không đáp ứng, là sợ hỏng thanh danh của ngươi à?"

https://thuviensach.vn

Triển Ưng vò đầu, "Ti tiểu thư, ngươi nói thanh danh của nam tử quan trọng hay thanh danh của nữ tử quan trọng hơn?"

"Ủy khuất ngươi mấy ngày, trở về sẽ lấy công thức điều chế son phấn tặng ngươi." Ti Điềm nói xong, cũng không quản hắn có đồng ý hay không, xoay người lại đi vào trong nhà. Thật ra nàng cũng không xác định Thương Vũ còn phái người đến hay không, trước lên tiếng nhờ Triển Ưng, vạn nhất Thương Vũ lại phái người đến, nàng liền lôi Triển Ưng ra làm tấm chắn.

Nàng ngồi trong phòng nhưng trong lòng rất loạn, kỷ niệm tràn về, như gió xuân nổi lên, Hoa anh đào xinh đẹp như bức hoạ, nhưng dễ dàng rụng rơi cũng dễ dàng vỡ nát. Nàng nhắm mắt lại, hít một hơi thật dài, muốn nén xuống những ý niệm kia trong đầu, nhưng đáng tiếc không thể. Nàng lại mở mắt, rót trà, một hơi uống ba chén, muốn đè xuống ý niệm trong đầu, vẫn không thể.

Nàng đứng dậy, chậm rãi đi lại trong phòng. Hắn làm sao tìm được nơi này?

Mấy ngày kế tiếp rất kỳ quái, Tề Dương không trở lại nữa. Thời gian vẫn như trước kia, giống như nước chảy róc rách chậm rãi chảy qua, lo lắng của nàng hình như là có chút hơi quá.

Ngày Tề Dương tìm được Ti Điềm, vừa thấy hắn nàng liền làm mặt lạnh nghiêm túc, còn nói mình đã gả người sinh con, lập tức cảm thấy không nên bứt dây động rừng, liền giả vờ cáo từ, vụng trộm ở trong huyện thành tìm chỗ trọ ở lại. Mấy ngày nay hắn cũng không nhàn rỗi, một mặt cho người theo sát nàng, một mặt tìm hàng xóm láng giềng của nàng vụng trộm hỏi thăm. Đáng tiếc tin tức nghe được, làm cho người ta không không thể phân biệt đúng sai.

Sáng sớm ngày thứ năm đã có người gõ cửa, Tề Dương choàng quần áo thức dậy, tưởng tiểu nhị đến đưa nước rửa mặt.

https://thuviensach.vn

Kéo cửa ra, nhưng đứng ngay cửa ra vào chính là Thương Vũ, làm hắn sợ hết hồn. Ngắn ngủn năm ngày, Thương Vũ là từ Thương Lan bay tới sao?

Hốc mắt Thương Vũ hãm sâu, trên cằm còn có râu màu đen, cả người phong trần mệt mỏi, chỉ có đôi mắt sáng kinh người. Hắn vừa sải bước vào bên trong nhà, vội vàng lắc vai Tề Dương, "Nàng ở nơi nào? Nhanh mang ta đi."

Tề Dương dẫn hắn vào phòng, khuyên nhủ: "Đại sư huynh, trước huynh hãy rửa mặt rồi nghe đệ nói."

Thương Vũ lắc đầu, "Ta muốn lập tức thấy nàng."

Tề Dương thấy người Thương Vũ mang tới cũng đứng ở ngoài cửa, liền tiến lên một bước đóng cửa lại, lúc này mới thở dài nói: "Đại sư huynh, trong lòng huynh phải có chuẩn bị trước. muội ấy... muội ấy có con trai."

Thương Vũ đột nhiên chấn động, vừa mừng vừa sợ nói không ra lời, nàng lại sinh con trai cho hắn!

Tề Dương lại nói: "Nhưng, muội ấy nói muội ấy đã lập gia đình."

Thương Vũ lại chấn động, sắc mặt trở nên tái nhợt. Nàng lập gia đình? Hắn không hề nghĩ qua. Ba năm qua hắn chỉ muốn đến tìm nàng, những thứ khác vậy mà thật không suy nghĩ đến. Như vậy... Đứa bé kia..."Đệ phái người canh chừng ở cửa ra vào nhà muội ấy mấy ngày, trong nhà muội ấy có xuất hiện một nam nhân, đệ phái người nghe ngóng, hàng xóm nói bọn họ cũng không phải phu thê, nhưng thời điểm chuyển đến nơi đây chính là một nhà bốn miệng. Cho nên cũng có hàng xóm nói với đệ, ai cũng đoán nam nhân kia chính là phụ thân của hài tử, nhưng chỉ là suy đoán."

Thương Vũ nóng nảy, nện một quyền lên vai Tề Dương, quát: "Ngươi không thể nói một lèo cho xong hả? Ngươi không thể xác định? Ngươi vội

https://thuviensach.vn

vàng hấp tấp như vậy, ta làm sao chịu được?"

Tề Dương gãi gãi đầu, hắn làm sao biết được cảm thụ của đương sự chứ, hắn còn cảm thấy câu nào hắn nói đều đâu vào đấy, rất có trật tự mà.

Thương Vũ nhíu mày kiếm, khẩn trương hỏi: "vậy đứa bé kia mấy tuổi?"

Tề Dương trợn mắt một cái, "Đệ chưa từng nuôi dưỡng qua hài tử, làm sao nhìn ra được?"

Thương Vũ khó thở, muốn mắng hắn, nhưng nghĩ lại, đừng nói Tề Dương, cho dù là hắn cũng nhìn không ra tuổi của hài tử.

Vì vậy vội la lên: "Bây giờ ngươi đến hỏi ngày sinh của đứa bé kia đi."

"Đại sư huynh, huynh quan tâm đứa bé đó làm cái gì, chẳng lẽ huynh cùng muội ấy đã làm cái kia?" lúc này Tề Dương mới kịp phản ứng, đề cao âm điệu.

Thương Vũ có chút lúng túng, "Chúng ta đã định hôn rồi, đương nhiên là vợ chồng."

Tề Dương "Nha" một tiếng, lại lo sợ bất an nói: "Đại sư huynh, nói thật, huynh cũng đừng đánh đệ. Đứa bé kia ta thấy, lớn lên cũng không giống huynh, chỉ sợ đứa bé kia không phải là của huynh."

Trong lòng Thương Vũ nhất thời như bị tạt một chậu nước lạnh, nhưng hắn còn chưa tin. Lòng của hắn kinh hoàng, cố gắng bình tĩnh nói, "Ngươi đi hỏi một chút, trở về rồi hãy nói."

Tề Dương gật đầu, "Được."

https://thuviensach.vn

Thương Vũ ngồi được một lát liền đứng dậy lấy nước lạnh rửa mặt. Lúc nhận được tin tức của nàng, hắn hận không thể chắp cánh bay đến đây, hắn ngày đêm giục ngựa thần tốc chạy từ Thương Lan đến đây, muốn lập tức nhìn thấy nàng. Mà giờ khắc này gần ngay trước mắt, hắn còn có thể trấn định chờ đợi, chính hắn cũng cảm thấy khiếp sợ, không thể tưởng tượng nổi. Hắn kinh ngạc ngồi trên ghế, lại không có khả năng suy nghĩ, chỉ có thể trơ mắt nhìn đồng hồ cát.

Qua gần nửa canh giờ, Tề Dương ảo não trở về. Thương Vũ đứng lên, khẩn trương hỏi: "Nàng nói như thế nào?"

"Sau khi đệ nghe ngóng muội ấy liền giận, nói đứa bé kia là muội ấy gả cho người ta mới sinh ra, còn hỏi đệ hỏi thăm chuyện này làm cái gì."

"Hàng xóm không phải nói chưa từng thấy trượng phu của nàng sao?"

"Đúng vậy, nhưng muội ấy nói với ta là nàng có trượng phu, xem ra là giả bộ rồi."

"Ngươi nói cho nàng biết ta tới rồi sao?"

"Chưa nói."

"Vậy là được rồi. Ngươi đi qua mấy nhà hàng xóm hỏi thăm một chút, nhớ mang theo chút bạc."

"Không cần, hàng xóm đệ sớm đã hỏi thăm rồi, lúc muội ấy đến đây đã sinh hạ Ti Thượng rồi."

"Đứa bé kia gọi là Ti Thượng à?"

"Đúng vậy."

Thượng, thương lượng, đôi mắt Thương Vũ mơ hồ hiện lên vẻ mừng như điên, hắn có thể xác định được rồi, "Ngươi đi tìm một thầy tướng số

https://thuviensach.vn

cho ta."

Tề Dương gật đầu, Thương Vũ thở phào một cái. Ba năm, cuộc sống hàng ngày của hắn khó có thể bình an, hôm nay rốt cuộc đã có tung tích của nàng, còn đem đến cho hắn một niềm vui bất ngờ.

Hắn dặn dò thủ hạ mang nước ấm vào. Sau khi tắm gội qua loa, hắn thay đổi một thân quần áo liền mở cửa ra khỏi khách điếm.

Tề Dương đã tìm thấy một ông thầy tướng số, thầy tướng số đang chờ ở cửa ra vào, hắn tiến lên cho lão giả kia một lượng bạc, ghé vào lỗ tai ông ta phân phó vài câu.

Tề Dương tìm khách điếm cách nhà Ti Điềm không xa, chỉ có cách một con phố, nhưng Thương Vũ lại cảm thấy quá xa.

Hắn không thể chờ đợi được nữa chỉ muốn ngay lập tức có thể nhìn thấy nàng và hài tử, thế nhưng trong lòng còn có một chút lo lắng, nàng kiên quyết rời khỏi, là vì ẩn tình gì? Loại lo lắng này làm hắn đứng ngồi không yên, thật là làm cho người ta muốn nổi điên muốn mà.

https://thuviensach.vn

MAY MẮN GẶP LẠI KHI CHƯA GẢ

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Chương 56

Ti Điềm cho là Tề Dương đã đi rồi, nhưng trong lòng vẫn thấy không yên, mí mắt cứ giật giật. Mấy ngày nay an ổn không có chuyện gì, nàng còn tưởng rằng Tề Dương sớm đã rời khỏi thị trấn, không ngờ Tề Dương vậy mà còn chưa đi. Chẳng lẽ Tề Dương đã báo tin cho Thương Vũ, sau đó chờ hắn đến? Nàng có chút bối rối, cảm giác giống như nàng nghĩ chuyện này quá mức đơn giản. Nàng vẫn cảm thấy nếu Thương Vũ tâm tâm niệm niệm muốn lấy Vân Ý, nàng rời khỏi cũng đã ba năm, mặc dù hắn từng có nhiều tình ý đối với nàng, nhưng đã mấy năm rồi, chỉ sợ cũng đã phai nhạt đi. Cho dù hắn biết tung tích của nàng, còn nghe nói nàng đã gả người khác sinh con, chỉ sợ chỉ biết cười trừ, mây trôi nước chảy mà thôi. Thế nhưng Tề Dương đến thám thính ngày sinh của Ti Thượng, làm cho nàng cảnh giác. Mặc dù hắn đã sớm quên mình, thế nhưng hắn cũng không có thể tùy ý để huyết mạch của mình lưu lạc ở bên ngoài? Nàng có chút hối hận, có lẽ vừa nhìn thấy Tề Dương nên lập tức rời đi mới đúng.

Nàng nghĩ tới đây, lập tức nắm tay Ti Thượng đi ra khỏi cửa hàng, định thương lượng với mẫu thân chuyện rời khỏi. Mới đi ra đường cái, bỗng nhiên trước mặt xuất hiện môt ông lão lão, giơ tấm biển thầy tướng số đoán chữ, nhìn thấy nàng và Ti Thượng liền chào đón, "Ai nha, dung mạo của tiểu công tử thật sự như rồng như phượng mà, tướng mạo bất phàm. Lão phu xem tướng nhiều năm như vậy, lần đầu tiên trong đời mới nhìn thấy một cậu bé có khí chất tôn quý như thế, tiểu công tử, cho ta xin ngày sinh tháng đẻ của cậu đi?"

Ti Điềm lập tức nổi giận, tiểu tử Tề Dương này cũng có tâm nhãn quá rồi, còn dùng biện pháp này đến hỏi thăm. Nàng cất cao giọng, nói với thầy

https://thuviensach.vn

tướng số: " Trở về nói với chủ nhân nhà ngươi, đây là con của ta, đừng có hao tâm tổn trí suy nghĩ biện pháp tìm hiểu ngày sinh của thằng bé." Nói xong, nàng dắt tay Ti Thượng bỏ đi.

Bỗng nhiên, sau lưng vang lên một tiếng, "Ti Điềm, một mình nàng làm cách nào sinh ra được nhi tử vậy, ta thật sự rất muốn biết."

Giọng nói này nàng không cách nào quên được, cho dù là ba năm lại giống như ba đời. Nàng như bị định trụ lại, tay nắm nhi tử run lên. Hắn, rốt cuộc đã tìm tới rồi.

Gió lướt qua tai, dường như mang theo hơi thở của hắn, chuyện cũ trước kia như sóng triều ập tới, tạo nên vòng xoáy nước khổng lồ kéo nàng vào đó. Nàng sợ hãi, oán trách, hối hận mình không nên chủ quan, không nên cho là hắn đã buông xuống. Cho dù hắn buông nàng xuống, cũng sẽ không buông tha con của mình? Nàng bị vây hãm bên trong sự hối hận và kinh hoảng, lại không có dũng khí quay đầu lại, sợ vừa quay đầu nhìn thấy hắn sẽ thất thố, sẽ đem ba năm ngụy trang bình tĩnh lạnh nhạt xé nát, sẽ đem hàm dưỡng ném ra sau đầu, chất vấn rơi lệ, không còn tôn nghiêm.

Hắn đi tới, đứng ở trước mặt nàng, thời gian dường như đứng lại, hai người đứng im ngắm nhìn nhau. Ánh mắt giao hoà, thời gian như ngưng đọng lại, ngưng đọng cả những nghi ngờ và nhớ nhung, như sợ lại phải phân ra lần nữa.

Nàng trong mắt hắn, vẫn xinh đẹp như trước, nhưng lại thêm thành thục quyến rũ, hai đầu lông mày kiên định quật cường; hắn trong mắt nàng, so với ba năm trước đây càng thêm ổn trọng thành thục, giữa lông mày một cỗ chính khí vương giả, càng thêm cương nghị dũng cảm quả quyết.

Hắn nhìn nàng, tập trung suy nghĩ đến nín thở, ánh mắt như thủy triều, như muốn nuốt lấy nàng. Nàng cảm thấy hô hấp dồn dập, tâm hoảng ý loạn, chỉ muốn chạy trốn, hắn giống như ba năm trước đây, làm cho nàng sợ hãi.

https://thuviensach.vn

Hắn từ phương xa vạn dặm phong trần mệt mỏi đến đây, mang theo phong sương và cường hãn, là vì cái gì? Vừa nghĩ tới sự bá đạo và ngang ngược của hắn, vừa nghĩ tới hắn sắp sửa cướp đi Ti Thượng, nàng không cách nào trấn định được sự thong dong, hoảng hốt được dường như muốn thoát ly khỏi lồng ngực. Trong lúc nhất thời nàng quên mất oán hận, chỉ có lo lắng.

"Vì sao muội lại rời khỏi ta?" Hắn nhìn nàng, rốt cuộc mở miệng hỏi ra nghi vấn đã đặt trong lòng ba năm. Giọng nói của hắn khàn khàn trầm thấp, ngắn ngủn bảy chữ, mang theo năm tháng lắng đọng cùng nhớ nhung, đơn giản thật thà, lại có một sự mê hoặc lòng người kinh tâm động phách.

Nàng gắng gượng không trả lời, kéo tay Ti Thượng muốn bỏ đi. Ánh mắt của hắn dời xuống, nhìn đứa bé nàng nắm trong tay. Đứa bé đang lườm đôi đôi mắt to sáng ngời nhìn hắn, như Tề như lời Dương, đứa bé này lớn lên thật không giống hắn, nhưng đôi mi đen dày nhướng lên, mang theo một cỗ ngạo khí, cùng hắn không hề sai biệt. Hắn dường như có thể cảm nhận được một cỗ huyết mạch tương liên, xuyên thấu qua đôi mắt của đứa bé trực tiếp chạm vào đáy lòng của hắn. Hắn duỗi cánh tay ra ôm Ti Thượng, ôm vào trong ngực một cách tự nhiên, như là ôm bảo bối lỡ đánh mất nay tìm lại được, yêu như hòn ngọc quý trên tay.

Trong lòng Ti Điềm kinh hoảng nhìn thịt của mình bị hắn cướp đi đơn giản như thế, lập tức cảm giác trong lòng như bị người khoét đi một khối thịt.

Nàng nắm thật chặt tay Ti Thượng không buông, sau đó nói với Thương Vũ: "Huynh … Huynh muốn làm gì?"

Hắn nhìn nàng, thản nhiên nói: "Ta ôm con của ta mà."

Nàng tức giận nói: "Ai nói nó là con của huynh hả?"

Hắn bướng bỉnh nhíu mày, "Ta nói là nó thì chính là nó." Hắn luôn luôn không nói đạo lý người, nàng ngay cả nửa chữ cũng không phản bác

https://thuviensach.vn

được, trơ mắt nhìn nhi tử ở trên tay hắn mà lo lắng suông.

Ti Thượng chưa từng bị người xa lạ ôm qua, nhưng ở trong ngực của hắn vậy mà không khóc không làm khó, mà là tò mò nhìn hắn, còn vươn tay ra sờ lên mặt của hắn. Bàn tay mập mạp nhỏ bé khiến lòng hắn nhen nhóm một mảnh nhu tình ấm áp mềm mại, hắn cười tủm tỉm nói: "Nhi tử, gọi phụ thân."

Ti Thượng nhìn nhìn Ti Điềm. Ti Điềm giật mình, "Phụ thân" cái từ này từ trong miệng hắn nói ra, tự nhiên như vậy, chẳng lẽ hắn đã trở thành phụ thân của người khác? Trong lòng nàng phiền muộn, lập tức muốn giành lại Ti Thượng từ trong ngực hắn. Không ngờ cánh tay của hắn kia ôm nàng, ngay sau đó hỏi một lần, "vì sao muội rời khỏi ta?"

"Bởi vì huynh muốn kết hôn với Bùi Vân Ý." Nàng hung dữ trừng mắt hắn, muốn giãy giụa thoát ra khỏi cánh tay hắn, nhưng không thành công.

"Ai nói ta muốn lấy nàng ta?"

"Tất cả mọi người nói như vậy."

"Mọi người nào?"

Ti Điềm nói: "Lâm Tây Yến nói huynh nói bên tai Hoàng Thượng, Thương Lan Vương muốn lấy cũng phải là công chúa, huynh cũng không ngoại lệ. Thanh Bình triệu kiến muội, muốn muội buông tha cho huynh, sư phụ cũng nói muốn muội rộng lượng một chút. Cho nên muội không ngăn cản con đường của huynh, tự mình rời khỏi, tránh cho bị người ta chán ghét." nói ra ủy khuất và oán hận bị đè nén ba năm, Ti Điềm cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm vô cùng. Người trước mắt này, oán cũng được, hận cũng được, cứ coi như là một giấc mộng tuổi thanh xuân đi, hai bên cùng quên nhau là tốt nhất.

https://thuviensach.vn

Thương Vũ giật mình, "Thì ra muội làm như vậy là vì chuyện này. Muội có biết hay không, ta nói công chúa chính là muội đó."

"Huynh nói bậy bạ gì đó?"

"Ta bảo biểu ca phong cho muội phong hào công chúa, như vậy sau này muội ở Thương Lan sẽ được người người kính trọng, lần trước không phải muội nói Mông Lý Hải Đường bất kính với muội sao? Ta đây có lòng tốt, muội lại có thể đi không từ giã, hại ta tìm kiếm hết mấy năm, muội bị tội gì biết không?"

" Muội không tin."

"Muội không tin thì đến hỏi Tề Dương đi."

Thật ra nàng đã tin, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, thì ra chân tướng sự thật lại là như thế. Hắn vì nàng như thế, nàng lại hiểu lầm hắn đến tận đây. Nàng nói không nên lời cảm thụ trong lòng, nước mắt lã chã rơi xuống, ánh mắt mơ hồ.

Hắn vươn tay nàng nhẹ nhàng kéo nàng vào trong ngực, yếu ớt thở dài, "Ti Điềm, muội kiêu ngạo như vậy, thật làm cho ta vừa yêu vừa hận."

Nàng nghẹn ngào nói: "Còn huynh, vì sao huynh luôn tự chủ trương, không bao giờ chịu thương lượng với muội?"

Hắn cười thở dài, "Được, là lỗi của ta, nhưng muội cũng quá độc ác. Muội có biết mấy năm này, ta có bao nhiêu lo lắng không!"

Trở lại Ti gia, Ti Điềm vẫn như đang trong mộng, Thương Vũ mang người tới chờ ở bên ngoài đình viện, Tề Dương đưa bọn họ đi thu xếp đồ đạc, trong đình viện chỉ còn cả nhà ba người bọn họ. Hắn tựa hồ như sợ nàng biến mất lần nữa, nắm tay nàng thật chặt, Ti Thượng luôn bị hắn ôm

https://thuviensach.vn

vào trong ngực. Hắn nhìn người con gái yêu kiều trước mắt, vui mừng không thôi.

"A Điềm, Tề Dương nói nó lên không giống ta, ta lại thấy lông mi và lỗ tai rất giống."

Nàng rưng rưng cười nói, "Tính tình rất giống, hay bắt bẻ lại bá đạo."

"Thật sao?" Hắn cười vang. Khi không lại trở thành phụ thân, phần vui mừng này quả thật làm hắn rối rắm, không biết nên nịnh nọt vị tiểu nhân nhi này thế nào đây, để hắn có thể gọi mình một tiếng "Phụ thân" .

Ti Thượng rất có hứng thú với chủy thủ trong giày hắn, chỉ vào nói muốn. Hắn rút dao găm ra, đưa cho Ti Thượng, cười nói: "Gọi phụ thân."

Ti Điềm vội nói: "Cái đó không thể cho hắn chơi."

Thương Vũ cười cười, "Nó là đàn ông, sợ cái gì? Với lại sức lực của nó rút ra không được đâu."

Ti Thượng lại chỉ chỉ ngựa lớn trong nội viện, nói: "Cái kia, cũng muốn."

"Gọi phụ thân."

"Phụ thân."

Thương Vũ hung hăng hôn hai cái trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, Ti Thượng không nhịn được nhăn cau mày, sau đó xoa xoa khuôn mặt. Ti Điềm bật cười, Thương Vũ cũng cười. Tiểu Nhân Nhi này thật sự rất có cá tính.

Một tay Thương Vũ kéo Ti Điềm qua, cúi đầu hôn trên mặt nàng. Tâm Ti Điềm rung động, mềm mại tùy ý hắn.

https://thuviensach.vn

Hắn chỉ hôn một cái, không đợi môi chuyển đến trên môi nàng, một bàn tay nhỏ béo đưa ngang qua bưng kín miệng hắn.

"Của ta, mẫu thân, là của ta." Ti Thượng phi thường tức giận, nam nhân trước mắt này lại dám hôn mẫu thân của nó, chỉ có nó mới có thể hôn thôi mà.

Mặt Ti Điềm đỏ lên, Thương Vũ cười ha ha, "Nhi tử, sau này con hôn bên kia, ta hôn bên này." Ti Thượng miễn cưỡng gật đầu. Thương Vũ lần nữa tiếp tục âu yếm.

Đến buổi tối, Thương Vũ nằm ở trên giường Ti Điềm nhưng lại làm Ti Thượng hết sức bất mãn. Chỗ này là địa bàn của nó và mẫu thân, tự nhiên ở đâu lại nhảy ra một phụ thân, chân dài tay dài chiếm hơn phân nửa giường, làm nhét nó vào tuốt bên trong. Mấu chốt nhất chính là, lúc nó ngủ đều muốn nằm trong ngực mẫu thân, sờ mặt mẫu thân, chân gác lên người mẫu thân mới có thể chìm vào giấc ngủ. Mà bây giờ, cái tư thế này nhiều lần bị phụ thân phá hư, cứ một lát lại bỏ bàn tay nhỏ bé của nó xuống, chút nữa bỏ bắp chân của nóxuống. Nó giận, từ trong chăn nhảy dựng lên bổ nhào vào người Thương Vũ, một trận "Quyền đấm cước đá", đuổi người xâm phạm này đi.

Ti Điềm cười ôm nhi tử, nói với Thương Vũ: "Huynh đi về chỗ Tề Dương đi."

Thương Vũ liếc nàng, dụng ý không cần nói cũng biết làm khuôn mặt Ti Điềm đỏ lựng.

Thật vất vả mới dỗ Ti Thượng ngủ được, Thương Vũ nắm bàn bàn tay nhỏ bàn chân nhỏ của nó từ trên người Ti Điềm lấy xuống, giận dữ nói: "Rõ ràng là nữ nhân của ta, lại bị nam nhân khác chiếm đoạt, ta còn phải nén giận."

https://thuviensach.vn

Ti Điềm vừa bực mình vừa buồn cười, "Nào có ai nói nhi tử mình như vậy?"

"Trở về Thương Lan không thể chiều nó như vậy, quấn quít muội như vậy, sau này sao có thể mang binh đánh giặc?"

"Nó vẫn chưa tới ba tuổi đâu."

Hắn không nói thêm lời nào, khát vọng nhịn hồi lâu bức thiết cần bộc phát. Nàng không dám lên tiếng, sợ kinh động đến Ti Thượng, thế nhưng hắn lại ra sức kinh người, như cuốn nàng vào một cơn sóng thần dữ dội.

Thật lâu sau, nàng nằm trong ngực hắn, mái tóc xoã trên bờ vai hắn. Thương Vũ vuốt tóc nàng, thở dài: "Thành thật mà nói, đây đều là do ta không phải, bất cứ chuyện gì cũng nghĩ thay muội sắp xếp, lại không thương lượng trước đó với muội. Cách làm như thế, mới có hiểu lầm như vậy. May mắn chúng ta gặp lại, bằng không sẽ tiếc nuối suốt đời."

"Huynh sẽ tiếp tục tìm muội sao?"

"Tất nhiên."

Một dòng lệ lã chã rơi xuống, nàng buồn bã nói: "Huynh biết không, hôm nay muội mới biết được, thì ra giữa hai người cho dù tình sâu như biển, cũng không bằng hai chữ ' nghi ngờ '. Muội do không đủ tin huynh cho nên mới như thế."

Ngón tay hắn đặt trên tóc nàng dừng một chút, nói khẽ: "Đúng là như thế. Giữa phu thê, chỉ cần một chữ 'Tin '. Chữ này rất quan trọng. Sau này chuyện gì ta cũng sẽ bàn bạc với muội, muội tự nhiên sẽ không sinh ra nghi ngờ."

Nàng yên lặng gật đầu, suy nghĩ nhẹ nhàng. Giữa hai người, vô luận là thân nhân, bằng hữu hay vợ chồng, một chữ "Tin" thành thật mà nói thì dễ

https://thuviensach.vn

dàng, nhưng lại không biết có bao nhiêu khó khăn. Khó khăn nhất là, không chỉ hắn tin nàng, nàng cũng muốn tin hắn, nếu như có một người không đủ toàn tâm toàn ý, không đủ đập nồi dìm thuyền, sẽ tạo ra khe hở, trở thành tai hoạ ngầm nho nhỏ, cho dù chỉ là một chuyện nhất thời, nhưng hiềm khích nho nhỏ này cũng có thể mở rộng thành một cái hào rộng lớn. Nghĩ đến đây, nàng càng dán chặt vào trong ngực của hắn, hắn cũng ôm chặt lấy nàng, không muốn phân ly nữa.

Ngoài cửa sổ mơ hồ có hương hoa khẽ bay theo làn gió, ánh trăng dịu dàng, an ổn yên tĩnh, là một đêm đoàn tụ sum vầy.

HẾT

https://thuviensach.vn

Table of Contents

Mục lục
Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27
Chương 28

https://thuviensach.vn

Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56

https://thuviensach.vn